

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I
S A M O S A T E N I
O P E R V M

17. F. 2. 1.

Tomus III.

Bibla. *Cum* *Coll. Levenburg*

GILBERTI COGNATI

E T

IOANNIS SAMBVCI

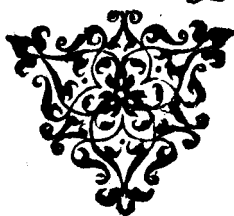

Annotationibus:

Quas ad calcem vniuscuiusq; DIALOGI
adjectas, castigatiores & ditio-
res deprehendes.

Phof.

Paul. Vun
765

B A S I L E A E.

V 1520 (D)

5 Y 121 / B. IV.

DEORVM

Dialogi.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑ.

nymedus

ΙΟΥΝΙΣ ΕΤ ΓΑ.

nymedus

Jacobo Micyllo interprete.

I V P I T E R.

Α, ὦ Γάρτα
μυδρε, ἐκοίτη
γάρ ἐνθα ἐ
χέω, φίλη
σύρ με ἔδεξ

ἔπος, ἔστις ἐκίτι ράμφο. ὦ ἀγ-
κλῆρομ ἐχούη, ὅδ' ὄνυχας
ὄξυς, ὁ πτερά, οἷος ἐφαινόμην
ὅτι πτεροὺς ἔην ἀποκῶν. ΓΑ. ἄν-
θρωπε, ἐκ αὐτὸς ἔρηι ἵστα, καὶ
καταπλέμνος ἡρπάσας με ἀπὸ
μυδρῶν ποιμανεῖ, πῶς ἔην τὰ μὲν
πτερά ἐκ αὐτῶν ὅτι ἐφ' ἑρπύλλης, σὺ
δ' ἄνθρωπε. ἔδην ἀναπτερεσθαι, ὅ-
τι ἐν ἀεθρῶν, ὅν ὄρεας, ὅ
καὶ ἄνθρωπον, ἐν αὐτῶν. ὅδ' ὡς ἄν-
θρωπος βασιλεὺς τῶν θηρῶν ὄν-
τος ἔμει, πῶς τὸν καιρὸν ἀν-
τάσας ἐμαυτῶν. ΓΑ. τί φησὶ
δὴ γάρ ὁ Πάρις ἐκείνῳ; ἄρα
πῶς οὐκ ἔγνων ἐκ ἔχας, οὐδὲ κί-
σας ἐν Πάρι; ἐπεὶ ὅτε ἐκείνῳ

Ge. ὦ Gany-
medes (perne-
nimus. n. quod
oportebat) o-
sculare me

id: ut videas non amplius ros-
strū aduncū me habere, neq̃
ungues acutos, neq̃ alas, qua-
tis videbar tibi modō cūm vō
lucris esse apparebā. ΓΑ. Ν.
Mi homo, annon aquila mo-
dō fuisti, ac deuolans rapuisti.
sti me à medio ouili? Quod
pactō igitur ala illa ablata
tibi sunt, tu verò ipse alius
quispiā subito apparet? I V P.
Sed neq̃ homō quē vides, a-
dotescentule, neq̃ aquila, sed
omnium rex deorū ego ipse
sum, qui me ipsum ad iēpus in-
ta transformauī. ΓΑ. Quid

ρατα, οὐδ' ἄσαι. Ὁ δὲ τὰ σκί-
 αη; Ζ. μόνον γὰρ ἐκείνον ἐ-
 γὼ θύοι; Γα. ναί. καὶ θυομένη
 γινώσκ' ἑνορχιμ' ἑτάρον ἐπὶ
 τὸ σπλάγχιον ἄγοντες, ἑστα-
 σκεν, οὐδ' ἀνδραποδιστὴς τις
 ἔσται μοι δουλός. Ζ. ἀπὸ μοι,
 Διὸς δ' οὐκ ἔλαβες ὄνομα, οὐ-
 δ' βωμόν ἔδωκε ἔνθα γάρ,
 γάρθ' ἂν ὕοντο, καὶ βροντῶ-
 ῃς, καὶ ἀσπιδὸς ποιοῦντο;
 Γα. οὐ, ὅ βέλτερον, φῆς ἔνθα, ὅς
 πρότερον κατήχθας ἡμῶν τὴν
 ποταμὴν χάλασαν, ὃ οἰκῶν ὑπὲρ
 ἄνω λιγυρόμην, ὃ ποιῶν τὸ ψό-
 φον, ὃ τὸ κτελεῖν ὃ πατὴρ ἔδωκε
 σφί, ἔτα τί ἀδικῶντά με ἀ-
 νήρ παῖς, ὃ βασιλεὺς τ' ἐγώ;
 τὰ δ' ἀπρόβητα ἴσους οἱ λυκοὶ
 διηρπάξαντο ἡδὲ, ἱρῆμοις ἐν
 πιστόντις. Ζ. ἵτις γὰρ μίλη-
 σοι τῶν πεδωκτῶν ἀθανάτων
 γινώσκουσιν, καὶ ἵστασθαι σιω-
 πομένης μὲν ἡμῶν; Γα. τί
 λέγεις; ὃ γὰρ κατὰ φῆσιν ἡδὲ
 ἐν τῷ ἰδίῳ τέμειρον; Ζ. οὐ-
 δαμῶς ἐπὶ μάλιστα ἀντὶς αἶψα
 ἀντὶ τοῦ γινώσκουσιν. Γα.

οὐκ οἶδ'.

Ἄν' non deducet me tandem in Idam hodie? IVP. Nequa-
 quam, quoniam frustra aquila fuisset pro deo factus. GAN.

Igitur

nua neq' hirsutus es curat
 IVP. Solum enim illam exi-
 stimas Deum? GA. Etiam:
 atq' adeo sacrificamus ipsi,
 coleatum hircam ad spelun-
 cam agentes, in qua ipse pos-
 situs est. Tu verò ^b plagia-
 rius quispiam videris mihi
 esse. IVP. Dic mihi, Iovis
 verò nomen non audisti? ne-
 que etiam ^c aram vidisti illo-
 lius in Gargaro, pluvientis
 scilicet atq' tonantis, ^d ful-
 gura facientis? GAN. Tu
 te, optime vir, ais esse, quā
 paulò antè effudisti nobis
 copiose grandinem, qui ha-
 bitare supra nos diceris, fa-
 ciens strepitum, cui arietem
 pater sacrificavit? Denique
 quidnam improbè tentatio-
 nem me sursum rapuisti rex
 Deorum? Iam verò ^e oues
 fortassis lupi diripuerunt,
 desertas illas inuadendo.
 IVP. Adhuc enim cura est
 tibi ovium, immortalis facto,
^f hic conuersaturo nobiscum? GAN. Quid dicis?

Δαίμων ἴσθ. Γα. ἢ ἂν παύ-
 λην ἐπιθυμία, τίς συμπαίψῃ
 καὶ μοι; ἢ τῇ Ἰδῇ ποιοί-
 ηται; Ζ. ἔχεις ἑστῶ-
 ταῦτα τὸν συμπαίψοντα; ὅ-
 τινι ἔρωτα, καὶ ἀσφαλῶς
 μέλα ποιεῖς. θάρρα μόνον, καὶ
 φασὶν ἰδοί, καὶ μηδὲν ἐνὶ πό-
 λει τῶν ἑστῶτων. Γα. τί δὲ ὑ-
 μῖν χέρισ; ἢ ἄν γνοίμην; ἢ
 ποιμαίνων δάσκαλόν ταῦτα;
 Ζ. οὐκ ἂν οἰκοχόουσε, καὶ
 ἐνὶ τῷ σκηνώματι τῶν ἑστῶτων, καὶ
 ἐν τῇ συμποσίῳ. Γα. τὸ
 ἔργον ἡγαλόν. οἶδ' αὖ ἢ ὅς μ' ἐ-
 ἵσθας τὸ γάλα, καὶ ἀναδύναι
 ἐκ τοῦ θύου. Ζ. ἰδὲ πάλιν.
 οὐκ ἔστι γάλα; ἢ μυκημονώ-
 καὶ ἀνθρώποις ὁμιλοῦντάς τε
 εἴλω. ταῦτι δ' ἔρανος ἔστι, καὶ
 πίνοντες, ὡς περ ἔφην, τὸ εἶ-
 παρ. Γα. πόθον, ἢ Ζεῦ, ἢ γά-
 λα; Ζ. ἄσχετον ὄλιγον,
 καὶ γαστρίῳ ἢ ἐν ἑστῶ-
 ται τὸ γάλα. Γα. λοιμώ-
 μαι; καὶ τῆς νυκτός, ἢ μετὰ τῷ
 ἡλικίῳ ἔρωτα; Ζ. ἔκ. ἀλ-
 λὰ ὅτι τὰς αἰσθητάς, ὡς
 ἄμα

lixeris. GAN. Si verò
 ludere cupiam, quis collu-
 det mecum? in Ida enim
 multo coetancieramus. IVP.
 Et habebis? hic collusorem
 tibi hunc Cupidinem, & as-
 fragalos valde multos. Con-
 fide solum, & latus sis, &
 nihil desideres inferiorum.
 GAN. Quid verò vobis
 utilis erit? An oves pasce-
 re oportebit & hic? IVP.
 Non, sed ministrabis vinum,
 & ad nectar paulò post or-
 dinaberis, & procurabis
 convivium. GAN. Hoc
 quidem non difficile. scio eni-
 m ut oporteat effundere
 lac, & coronare poculum
 pastorale. IVP. Vide, remi-
 sus hic lactis meminit, &
 hominibus se ministrare pu-
 ant. Hoc verò cælum est,
 & bibimus) quemadmodum
 dixi) nectar. GAN. Dulci-
 cius, ô Iupiter, lacte? IVP.
 Scies post pusillum: & cum
 gustaveris, non amplius de-
 siderabis lac. GAN. Porro
 ubi dormiam nocte? An

cum coetanea Cupidine? IVP. Non, sed ob hoc ut repui ve-
 simus

ἔμα καθάδοιμ. Γα. μόν
 οὐδ' οὐκ ἄρ' αὖθις, ἀλλ' ἔ-
 διορ' ὅτι καθάδοιμι μετ' ἐμῷ;
 Ζ. καὶ μεταχρητοῖσιν, οἷον
 ἄσπ, Τανύμυθος, ἔτω κα-
 λός. Γα. τί γάρ σι πρὸς τὸν
 ἕκτορα ὄντας τὸ καθάδοι;
 Ζ. ἔχεται ἐλκυσσόμενος, καὶ μα-
 λᾶκτότερον ἰσάγει αὐτόν.
 Γα. καὶ μὴ οὐκ ἔστιν ἡ γὰρ ἡ-
 θις τοῖς μοι συγκαθώδοντι, καὶ
 διηγεῖσθαι ἔστιν, ὡς ἀφ' ἑαυτοῦ
 τὰ τὸν ἕκτορα σφίσι, καὶ
 λακτισσόμενος, καὶ τὸν ἑλκυσσόμε-
 νον ἔχον ὅστις καθάδοιμι, ὡ-
 σι παρὰ τὸν μητέρα ἱεμπε-
 ρεῖ καὶ κοιμησόμενος τὰ ποτα-
 ῖα. ἄρα δὲ ὅτι, ὡς ἔστιν, ὡς φη-
 σὶν, ἀνέρας αὐτῶν, καθάδοι
 αὐτοῖς ἐν τῷ γυναικῶν, ἡ πράγματι
 ἔστιν ἀρρενῶν. ἰσχυρῶς
 γάρ σι συκαθώδοντι μετ'
 Ζ. τὸν αὐτό μοι τὸ ἔδωκεν
 ποιῆσαι, ὡς ἀρρενῶν μετ'
 τὰ ὅτι. φησὶν ὅτι ἡ γυναικῶν
 ποταμῶν, καὶ πικρῶν.
 Γα. αὐτὸς ἄρ' αὖθις, ἰσχυ-
 ρῶς

simul dormiremus. GAN.
 Solus enim non possis, sed
 suavius dormire mecum?
 IVPIT. Profecto, cum
 tali qualis es tu Ganyme-
 des, sic pulcher. GAN.
 Quid enim te ad somnium
 iuuabit pulchritudo? IVP.
 Habet quoddam incita-
 mentum suauis, et facilius
 inducit ipsum. GAN.
 Atqui pater meus indigna-
 batur mihi condormire, et
 narrabat manere quomo-
 do turbarem ipsius som-
 num, volutatus per lectum,
 calcitrans, et aliquid lo-
 quens interea quando dor-
 mire: quapropter ad ma-
 trem remittebat me dormi-
 turum sapiusculé. Quare
 si ob hoc, ut ais, rapuisti
 me, tempus tibi est ut me
 denuò in terram deponas,
 vel molestia afficeris ni-
 hil dormiendo. Turbabo
 enim te continuè, huc at-
 que illuc me reuoluens. IVP.
 Atqui hoc ipsum sua-

uissimum mihi feceris, si tecum vigilare cogas. Osculabor e-
 nim interea te cò sapius, et amplectar. GAN. Ipse videris, ego

ἢ λοιμώμα, ὅσα καὶ αὐτῶν
 τῶν Ζ. ἀσόμεθα τότε τι
 πρακτικόν· νῦν δὲ ἀπαρχὰς
 τῶν, ὃ Εὐρῆ, καὶ πικρὰ τῆς
 ἀθανασίας, ὅχι οἰνοχοῦς
 ποταμῶν, ἀδράξας πέ-
 τρον ὅς καὶ ὄριζαν τὴν
 αὐτοῦ.

verò dormiāte deosculantei
 IVP. Videbimus tunc quid
 agendum. Nunc verò abhuc
 ipsum, Mercuri, & postea
 quam de immortalitate bin-
 beris, duc ut ministret no-
 bis, docens prius quemad-
 modum oporteat porrigere
 scyphum.

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

[AGE, ὃ Ganym.] Ganymedes fuit Trois regis Darda-
 norum filius, & ob admirandam pulchritudinem à Ioue in for-
 ma aquilæ raptus, quem Iupiter pincernam suam fecit, amota
 Hebe Iuonis filia, eò quòd dum Ioui apud Aethiopas comes-
 santi ministraret, cadens, corporis sui obscena omnibus superis
 monstravit. Xenophon in Symposia docet, Ganymedem in cæ-
 lum à Ioue perlatum, non corporis, sed animi gratia, esse Io-
 nem purgam Lucianus. Silius Italicus ad Ganymedis & Euro-
 pæ fabulas respicit, quum sic loquentem voluptatem inrodu-
 cit lib. 15.

Hæc ego sum, venti superum quæ sæpe parentem

Nunc anis in formam, nunc torua in cornua tauri.

[Plagiarius.] Qui liberum hominem pro seruo vendis, vel
 seruum alienum tanquam suum. Xenoph. αὐτὰρ πόδιστος ἰαυτῷ
 ἐπιταλῆς τὸς λαμβάνοντες & ὁμιλίαις μεθ' ὅς καὶ τὸ αἰσχυ-
 ρῶν αὐτοῖς ἑαυτὰς ἀφ' ἑαυτῶν, παρ' ἃν αἱ λάβοιτο τ' μεθ' ἃν, id
 est, sue libertatis venditores vocat, &c. c. Aram vidisti in
 Gargaro.] Græci Iouem ἑμμελῶν venerati sunt, ut testa-
 tur Strabo, & Pausanias: & ὕπνον, ut Arrianus & Phurnu-
 mus, Latini Pluvium verterunt, Tibullus:

Arida nec pluvio supplicat herba Ioui.

Seneca lib. natur. quæst. 4. hoc carmen Ovidio tribuit. d. Sy-
 dus

das enim.] *Aquarium vocat, quem Ganymedem esse perhibens. Licet æger æγείας sit, non ἀεγ, aquarius.*

ΗΡΑΣ ΚΑΙ
ΔΙΟ.

ΙΥΝΟΝΙΣ ΚΤ
Ιονίς.

Iacobo Micyllo interprete.

I V N O.

Εξ οὗ τὸ μαρτυροῦν τῆ-
το, ὅτι Ζεὺς, τὸ φρε-
σιον ἀπὸ τῆς Ἰδης ἀρ-
παξας, ἀνέβη εἰς
οὐρανὸν μοι πείρας τὸν
νοῦν. Ζ. καὶ τοῦτο γὰρ, ὅ
ἦρα, συκοφαντῶν, ἡδὲ ἀφ-
ρὶς οὕτω ἐκλυπτόμενος, ἐν
ᾧ ὅμιλῳ ταῖς γυναιξὶ μέντοι
χαλεπὴν σὺ δύναι, ὅπως ἄρ,
ἐμυλίσσῃ μοι. Ηρ. οὐδ'
ἐκείνη μὲν ἡ ποίησ, οὐδ' ἐπ-
πορτα σιανῶ, ὅς ἀποκτεν-
θεὶς ἀνιπτόντος ὧν, ἀρπάζει
ἐμὶ πλὴν νόμῳ γαμντῶ, ἐν
πλὴν γλῶσσαι μοιχέσσω,
ῥυσιον ἢ ταῦτ' ὅτι γνῶναι
πλὴν ἀπ' ἐκείνου μὲν σοι
ἔστιν ἡ μύθοι, τὸ δ' Ἰδα-
ον τοῦτ' ἀρπάζει ἀρπαζας,
ἀνι-

EX quo adolescentulā
hunc Iupiter, Phry-
gium istum dico, ab
Ida raptum huc adduxisti.
minus aduertis mihi ani-
mum. IVP. Etiam ob hunc,
Iuno, zelotypaiames, sim-
plicem adeò, & minime mon-
lestum? Ego verò putabam
mulieribus solis difficilem
te esse quæcumq; conuersan-
tur mecum. IVN. Neque
illa quidem rectè facis, nec
conuenientia tibi ipsi, qui o-
mnium deorum dominus ex-
istens, relinquens me legi-
timam uxorem, in terram
descendis, ibiq; adulteria ex-
erces in aurum vel taurum
conuersus. Veruntamen ille
mulieres tibi in terra ma-

nent: ideo autē hoc puero rapto, etiam in cælum subuolasti,

ἀνίστης, ὃ ἡδυστάτατι θεῶν,
 καὶ σωοικῆ νυνὶ ἐν ἐφελκύν
 μοι ἱπαχθεῖν, οἶνοχόον δὲ τῷ
 λόγῳ. ὅπως ἠπόρες οἶνοχόον;
 καὶ ἀπηγορεύσασιν ἄρα ἦτις Ἡ-
 θυ καὶ ὁ Ἡρακλῆς, ἀφικονέμενοι;
 σὺ δὲ καὶ τῶν κνημικῶν οὐκ ἄρ
 ἔκως λάβοις παρ' αὐτῶν, καὶ φη-
 σὶς πρῶτον αὐτόν, ἀπάν-
 των ὁρῶντων, καὶ τὸ φίλημα
 ὧς ἔσθιορ τῶν ἑταίρων. καὶ ἔξ-
 ἔς οὐδ' ἀψύχῳ πομπῆς αἰ-
 τῆς πιαῖν, ἵνιστι δὲ καὶ ἀρ-
 χυνόμεν ὁ μόνον, ἰδοὺ καὶ
 ἱππῶν. καὶ πῶς οὐκ ἄλλα.
 βῆν τῶν κνημικῶν, δέξιν ἰπποῖ-
 πον ἐν αὐτῇ, πίνεις, δὲ καὶ καὶ
 αὐτὸς ἵππῳ, καὶ ἵππῳ πῶς ἄρ
 μοσι τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης
 ἄμα καὶ φιλῆς. πρῶτον δὲ βα-
 σιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατήρ,
 ἀβδύμειος τῶν ἀγρίων, καὶ
 τῶν ἑραυνῶν, ἱκάσθης ἀσφα-
 γαλίσσον μιν αὐτῷ, πᾶσι ναυ-
 τηλικῶν καθ' ἑμῶν. πάν-
 τα οὖν ὁρῶ ταῦτα, ὅτι μὴ
 οἷο λαμβάνειν. Ζ. καὶ τί δα-
 νόν.

Deorum generosissime :
 nunc ille nobiscum habitat,
 anue oculos mihi adductus
 quasi amulus, scilicet ut pon-
 cillaretur tibi, sic enim a-
 iunt.
 Kianq verò carebas
 pocillatoribus? aut defesi
 adeò sunt? Hebe Vulcanus
 ministrando? Tu ve-
 rò etiam calicem non aliter
 ab eo accipis, quàm simul
 oscutatus fueris ipsum
 antea, omnibus aspicienti-
 bus: deosculatio ista sua-
 mior tibi est ipso Nectare.
 Atque ob id sæpenumero ne-
 que sitiens petis bibere. In-
 terdum autem etiam ubi de-
 gustasti solum, porrigere i-
 psi soles: deinde bibente in
 ipso arripis calicem, & quana-
 tum in illo reliquum restat,
 omne ebibis, ea etiam par-
 te, unde ipse bibit, & ubi
 applicuit labia, ut & bibas
 simul & osculeris. Nuper
 verò rex ille atque omnium
 pater, deposuit ægide ac
 fulmine, sedisti talis luden-

do cum illo, barbam ipse tantam & tam promissam habens.
 Omnia igitur video hæc: quare ne te putes latere. IVP. At
 quid

ἦν, ὁ Ἡρα, μαράκιον ὅτε
 ἡλὸν μεταφ' ὠνοῦτα λα-
 ταλαῦν, καὶ ἡλιότα, ἀμ-
 φοῖν, καὶ ὅσον ἐλάματι, καὶ ὅ-
 σιςται; ἦν γοῦν ἐπὶ τῷ
 αὐτῷ ἡλὸν ἀπαξ φιλῶσαι αἰ,
 ἐκίτι μίμψε μοι, πῶτι μὲν
 ρερ τῷ σικταρ ὅσον οἰομένη τὸ
 ἐλάμα αἰ. Ἡρα, πῶς ἔρα-
 σῶν οὐδ' ἐλῶσοι. ἐγὼ δὲ μὴ ὅ-
 τε μανθάνω τὰ χαίτη πῶσ.
 φιλῶν ὅσον μαλθακῶ τίτῳ
 φρυγί ἄτως ἐπὶ τῷ αὐτῷ.
 Ζ. μὴ μὲν λοιδορεῖ, ὅσον ποτ' ἔ-
 τι, ταῖς πῶσις. οὐδ' οἱ γὰρ ὁ
 θελῶν, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλ-
 θακός, ὁ δὲ ὅσον ὁ ποτ' ἔρα-
 σῶν, ὁ βάρβαρος δὲ ἀπὸρ, μὴ αἰ πῶ-
 ραῖω ἐπὶ τῷ. Ἡρα, ἦς
 αἰ καὶ γὰρ ἡσπας αὐτῷ ἰμοῦ
 ἔρατα. μίμνῃς γὰρ, οἶδ' μοι
 ὅσον τὸν οἶνον ὅσον τῷ ἰμῶν
 ποτ' ἔρα. Ζ. οὐκ, ἀπὸ τῷ Η.
 φιλῶν ὅσον τῷ ὅσον ὅσον οἶνον
 ὅσον ἰμῶν ὅσον ὅσον, ἐν τῷ
 ἡμῶν ὅσον, ἔτι τῷ ὅσον.
 ὅσον ἀπὸ τῷ, ἔρατι τῷ
 αἰ

quid adeò graue hoc, ὁ Ἡ-
 ρα, adolescentem adeò pul-
 chrum inter bibendum deo-
 sculari, oblectarique viros
 que illo, & osculo videli-
 cet, & nectare? Quid si-
 giur vel semel committam
 ipsi quò & te osculetur? non
 ampliùs accusabis me quòd
 osculum illius prastantiùs
 nectare puto. IY N. Padis-
 conum verba hæc sunt. Ego
 verò non ita insaniuro, &
 labia mea applicem molli-
 culo isti Phrygi, adeòque
 effæminato. IVP. Ne con-
 uiciaris, generosissima tu,
 amores meos. nam muliera-
 fus, & barbarus & molli-
 culus iste, suauior & dese-
 derabilior, nolo autem di-
 cere ampliùs ne te magis in-
 ritem. IVP. Vtinam verò
 & in uxorem illum duxis-
 ses mei gratia. Memineris
 igitur qualibus mihi pro-
 pter egregium istum pocillo-
 latorem temulentem infuleas.

IVP. Imò verò Vulcanum

ipsum filium tuum oportebat nobis pocillari, claudicantem
 videlicet, & a fornace venientem, plenum adhuc fauillis,

depo.

περὶ ἄρ' αὖτε τι θυμὸν, καὶ
 ἀπ' ἰκάνων αὐτῶν τῶν δακ-
 τυλῶν λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν
 ἡνλικα, καὶ ἐπὶ σπαρταμένους εἰς
 αἴσας μεταξὺ, ὅν οὐδ' ἄρ' ἡ
 μήτηρ σὺν ἡδύως φιλήσας,
 ἔπειθ' ἀσδόλῳ καὶ ἡδαιωμένον
 τὸ πρόσωπον, ἡδύως ταῦτα. οὐ
 γὰρ καὶ πρὶά περὶ οὐδ' οἰνοχόῃ
 καὶ ἡμῶν ἐμπρὶς τοῦ συμποσίου
 γῆρ θῶν, ὁ Γανυμήδης δὲ καὶ
 τακτιμῆς αὐτοῖς ἐς τὴν ἰ-
 δῶν καὶ θῶν γὰρ, καὶ ῥοδόδ' α-
 τυλῶν, καὶ ἐπιπυμένους ὀρί-
 γας τὸ ἱκνομα. καὶ ὁ σὺ λυπα-
 μάσι, καὶ φιλήσας ἡδύως ἡν-
 τας. Ἡρα. οὐκ καὶ χα-
 λῶς, ἡ Ζῦ, ἡ Ἡφαιστῶν, καὶ οἱ
 δακτυλοὶ αὐτῶν ἀνοήτοι ἢ οἷς
 ἡνλικῶν, καὶ ἀσδόλῳ μισῶς ὄν.
 καὶ ναυτιῶν ὁρῶν αὐτὸν, ἡδύ-
 τε τὸν καλὸν κομῆτῶν τῶν
 ἡ ἰδῶν ἀνδρῶν. πάλαι δ' ἔχ-
 ῶρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθῆ-
 ρες, οὐδ' ἡ καλῶν ἀπὶ τῶν
 πορ σὺ μὲν ἐχὶ πινῶν καὶ αὐτῶν.
 Ζ. λυπαῖς, ὦ Ἡρα, σπινθῶν ἡδύ-
 ῶν, καὶ μοὶ ἐπιπινῶν ἡ ἰδῶν
 ἡνλικῶν

deposito paulò ante foret-
 re, & ab illis ipsis digitis ac-
 cipere nos calicem, autem
 cum ipso interea oscu-
 lari: quem neque mater tuli-
 benter osculata fuerit, pro
 fuligine quasi tota illius ex-
 ista facie. Nimirum suavia
 hæc, adeoque multum etiam
 pocillator iste cohonestat
 deorum convivium, nonne
 Ganymedes autem hic ite-
 rum in Idam hinc ablegan-
 dus est? quippe purus ac
 candidus est, & digitos ha-
 bet roseos: etiam scitè por-
 rigit poculum: & quod se
 omnium mordet maxime,
 osculatur dulcius ipso. ne-
 citare. IVII. Nunc tibi &
 claudus, ô Iupiter, Vulcan-
 us est, & refertus fuligine,
 atq; nausea afficeris cum an-
 spicis ipsum, ex quo forma-
 sum & rapillatum istum Ida
 enutrit. Olim autem non vi-
 debas ista, neq; tum fuisse,
 neque fornax ipsa absterrea-
 bat te, quò minus biberes il-
 lo porrigente. IVP. Aegri-
 tudine, Iuno, te ipsam afficis, nihil aliud, & mihi amorem
 eò mag

tudine, Iuno, te ipsam afficis, nihil aliud, & mihi amorem
 eò mag

forē.
gūtū ac.
atras
ta ofcu
ter tuli
is, pra
llius ex
n suauā
m etiam
honestat
nōmet
hic ite.
blegam
urus ac
ritos ha
itē por
quod te
maximē,
fo. ne.
tibi &
valcan
igine,
um an
orma
m Ida
on vi
uilla,
terrea
res ibi
Aegri
morem
rō ma

ἡλοτοπῆς. ἂν δ' ἄρα παρὰ
καθ' ὅς ἐστιν ἀναχομένη τὸ ἱε
πομα, οἷ μὴ ὁ γὰρ οἰνοχοῖται.
εἰ δὲ, ὅ Γανύμηδης, ἱμοὶ μὲ
ν ἂν ἀνὰ δὲ τὴν ἐνδοχά, καὶ
ἱφ' ἱκᾶσθ, αἰς φῖλα μὲ, ἢ δὲ
πᾶρ ὁρίγῃ, καὶ αὐθις ὀπό
τι παρ' ἱμοῦ ἀπαμβόδοις.
τὶ τὸ δ' ἀκρυβας; μὲ δὲ δὲ
οἰμῶστα ἤ, ἢ τὶς σὺν.
καρ' ἰθὺς.

metue. Malum enim feret, si quis tibi molestus esse voluerit.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a HEBE.] Dea puertatis ac iuuentutis, & vt Hesiod. in
Theogon. scribis, uxor Herculis ex Iunone & Ioue prognata.
b NECTARE.] Νέκταρ, ἂν ἰ particula, quæ privationem signi
ficat, & κλέω, interficio. Potus est Deorum, de quo Hom. Il. a.
Erat item vini nomen in Lydia Olympo ex fauis permixtis, &
floribus odoratis concinnati, vide in Chil. Erasmi. Nectaris flos.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ

VENERIS ET

Ερωτός.

Cupidini.

Erasmo Roterodamo interprete.

V E N V S.

Ω Τίανον Ερωτ, ὅρα,
οἷα ποιεῖς. ἢ ἴδ' ἱπ' ἡ
γὰρ ἡγῶ, ὀπότ' τὸς
ἀνθρώπους ἀναπάσθῃ, καὶ αὐτ'
ἔκαστ' ἀμύλων ἱερῶν. ἀμὰ
καὶ τὰ ἱπ' ἡ εὐρυανῶ, ὅς τ' μὴ
τὸν de his ago, quæ apud superos quoq; designas, qui quidem

C Vpido' gnate, vide
quæ facis flagitia.
Nōiā de his loquor,
quæ te impulsore mortales in
terra, vel in se quisq; vel in
uicē alij in alios faciunt: ven
ⁱ Iouem

αἷα πολλομορφον ἐπιδεδυ-
 νει, ἀπ' αἰσῶν ὅτι, τι ἄρ' ὅτι
 ἔκαστος δοκῇ. τὼ δὲ σιγῶντες
 καθύπερθε καὶ ἑρῶν, ἔκαστος
 ἵσταται ἀναγκάσει ἐπιληψίᾳ
 μέσσοις ἰπασίας. ὡς δὲ ἔστι
 ἐπὶ τῶν μυστήρων ὁ βούλει, θαρ-
 ρῶς ποιεῖ. ἀλλὰ οὐκ ὅτι τοι μὲν
 ῥόταϊ, καὶ τῶν ῥίαν αὐτῶν
 γράμματα, καὶ μητέρα ἑσέ.
 τὼ δὲ, ἀνιπλάσσει παρθέν-
 ον, καὶ τὸ φρυγίον μέραιον
 ἐκείνο ποιεῖ. καὶ νῦν ἐκείνη μί-
 κρον ἐπὶ σέ, καὶ ἰσχυρῶς τὸς
 λίοντας, παραλαβὴ καὶ τὸς Κο-
 ρυβαντας, ἄνθρωποις καὶ αὐ-
 τοῖς ὄντας, αὐτὸ καὶ κάτω τῶν
 ὀλέων πειπολησίου. ὡς δὲ ὁλοῦ-
 στε καὶ ἐπὶ ὧν Αἴης, οἱ Κορυβάντες
 ἵ, ὅς μιν αὐτὸ τίμνῃ. ἔτι φησὶ πᾶ-
 λιν ὅτι ἀνέστει τῶν λόμων, ἔτι
 μεμνῶντες ὅτι τὸ ὄρεον. ὅτι καὶ
 ὧν ἑστῶσι, ὅτι ἐπιβομβῶν
 τὸν πᾶν, καὶ ἐπὶ τῶν ὧν
 ἑστῶν καὶ ὄλων, ὁρῶν καὶ μα-
 νία τὰ ἐν τῇ ἰδίᾳ ἅπαντα ὄν-
 τας τοίνυν ἅπαντα. δι-

2 Iovem ipsum cogis variās
 assumere formas, in quoda-
 cunq; tibi pro tempore visum
 fuerit, eū vertens. Tum Lu-
 cianā ē cælo deuocas. Quin et
 Solē aliquoties cōpellis len-
 tum apud Clymenē cessare,
 aurigandi maneris obliuim.
 nam quicquid iniuriæ in mē
 matrē etiam cōmittis, audam
 fier ac tanquam tuō facis.
 Verū tu quidē, ὅδε decorum om-
 niū confidentissimē, b Rheā
 insuper ipsam iā annū, præ-
 terea decorum tam multorum
 parentem, cōd pepulisti, ut pu-
 sionē adamer, atq; in Phry-
 giūm illum adolescentulum
 depereat: ac tua iam operā
 insanit, iunctisq; leonibus,
 adhibitis itē Corybantibus,
 (quippe qui et ipsi furore
 quodam sunt afflati) per Idā
 montem sursum ac deorsum
 oberrat, ipsa quidem Atis a-
 more eiulans: ceterū Cory-
 bantū alius suum ipse penem
 ense desecat, alias demissā

τὸ τοιοῦτόν, ἢ τὸ μίαν δὲ κα-
 πὴν τοιοῦτόν, μὴ ἀφ' ἑαυτοῦ
 ποιεῖν Πῖα, ἢ καὶ μάλλον ἐτι
 καὶ δὲ, ἐκαστὴν τὸν Κόρυ.
 βαρτὰς οὐκ ἀβόντας οὐδὲ
 ποιεῖν, ἢ τοῖς λίθοι παρα-
 βαρῶν. ταῦτα δὲ ἀκινδυνώ-
 οντά οὐδ' ὀρώσα. Εἰ. ὁρῶ
 μῦτερ, καὶ ἡ τοῖς λίθοι αὐ-
 τοῖς ἡδὴ βυθόθεν ἡμῖν καὶ πο-
 λάκις ἱκανάδες ἐπὶ τὰ νῦ-
 τα, καὶ τὴν κόμην λαβόμενοι,
 λώοι καὶ αὐτοῖς. οἱ δὲ σάιννοι
 καὶ, καὶ τὸν χῆρα διχόμενοι.
 ἐς τὸ σῶμα πικελιχμυάμε-
 νοι, ἀφ' ἑαυτοῦ μοι. αὐτὸν μὲν
 ἔφ' ἡ Πῖα, πότι δὲ ἱκανὴ οὐ-
 κὼ ἀνέχοιτο ἡμῖν, ὅτι δὲ
 ἐν τῷ Αἴθρῃ καὶ τοῖς ἀδ-
 κῶ, ἀκινδυνὸν τὰ κατὰ οἷα δὲ
 ὅμως δὲ μὴ ἐφ' ἑαυτοῦ τῶν κα-
 λῶν, μὴ τοῖνυν ἡμῖν αὐτὸν
 τέτορον. ἢ διὰ τοῦ οὐ, ὅμως
 αὐτὸν μὲν ἐφ' ἡμῖν, μὲν οὐ
 τοῦ Αἴθρῃ, μὲν ἱκανὴ
 οὐ; Αἴθρῃ. ὅτι δὲ καὶ, καὶ
 ἀφ' ἑαυτοῦ ἀκινδυνὸν. ἀπὸ μὲν
 οὐ

tuo ne tale quid accidat,
 quandoquidem te produxi,
 ut si quando resipiscat Rhea,
 vel potius si pergat insanire,
 Corybantibus imperes, ut te
 correptum discerpant, aut
 leonibus obijciant. Hic me
 sollicitas metus, quod videam
 tibi periculum imminere.
 CVP. Ocioso animo esto
 mater: siquidem leonibus e-
 tiam ipsis iam familiaris sum
 factus, ita ut saepenumero
 consensu eorum tergis, pre-
 hensaque iuba, equitis ritu in-
 fidens illos agitem. At vero
 illi interim mihi caudis ab-
 blandimur, ac manum ori
 insertam receperant, labumque
 deinde mihi reddunt inno-
 cuā. Porro Rheia ipsa quan-
 do tandem vacaverit ut me
 vlciscatur, quum in Attē sit
 tota? Postremo quid ego
 pecco, quum res pulchras, ut
 sunt, offero ac demonstros?
 Vos ne appetite res pul-
 chras, quare his de rebus ne
 in me crimen conferte. Num

ut ipsa tu mater vii neque tu posthac Martem ames, neque ille
 ut V. N. V. i. i. pernicax, & nulla in re non superas? Atta-
 men

ῥίος μου πὸ τῆς τῶν λόγων. *menhorum que dixi, quō
quando meminatis.*

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

Eiusdem ferè argumenti Dialogus sequitur Veneris quoque & Cupidinis, quem poëta Martis & Veneris filium, atque ingentis potentie amoris esse deum voluerunt. Pingitur imberbis, alatus, cæcus, & facem gestans atque sagittas, de eo extant carmina Marulli & Pij pontificis.

[*A LOVE M ipsum cogis varias assumere formas.*] *Erasmus noster Chiliad. 1, Centuria 3, adagio primo: Aut regem aut fatuum nasci oportet: Quis nepos, inquit, quis balatro unquam negatius est negatius, aut nequius nequam fuit, quàm Iupiter, cui regnum mundi dederunt poëta. Technis falsis uxorem, nunc cygnus, nunc taurus, nunc aurum factus, infidias struit mulierculis. Subornat Ganymedes, ac cælum nohis implet. Hactenus Erasmus. Amoris impatientia se vertit in cuculum, in aquilam, in olorem & Satyrum, in Amphyrionem, in ignem, in pastorem, in serpentem, vscribit Ouid. in 6. Metamorph. b Rheam.] Hoc nomine Cybele vocata est. Hanc poëta Iouis, & aliorum plurium deorum matrem dixerunt, eique quadrigam à quatuor leonibus tractam assignauerunt & capiti eius turritam coronam & sceptrum manibus addiderunt. Et cum incederet, sacerdotes dicti Galli & Corybantes, sacro correpti furore, predebant cymbala pulsantes, alios item ad similem agendum rabiem.*

Eodem interprete.

A P O L L O.

Τηλιαῖς, ὁ Βρμῆ; Ερ.
 ὅτι γιλοῖότατα, ὁ Απ
 πομον, ἄδορ. Απ.
 ἐπὶ ὅμ, ὡς καὶ αὐτοὺς ἀπὸ
 ἔχω ξυγγιγῶμ. Ερ ἡ ἀφορδὶ
 ξωῦ & τῷ Αρῆ κατέληπται,
 καὶ ὁ Ηφωσ & ἔδησεν αὐτοὺς
 ἐν ἁλῶν. Απ. πῶς ἐν τῷ γὰρ
 τι ἱρῶν ἰοικας. Ερ. ἐκ πολε
 αῖ, οἶμαι. ταῦτα εἰδὼς ἰθὺς
 ρωσεν αὐτὲς. καὶ περὶ τῷ ὧ.
 πλὴν ἀφανῆ Δισμὰ πρὶθαι, ἐρ
 γάζετ ἀπὸ λῶν ἐπὶ τῷ ἡμί
 μον, ἔτα ὁ μὲν Αρῆς εἰσέρχου
 ται λαθῶν, ὡς ὧτε, λαθορῶ
 αὐτὸν ὁ κλη, καὶ λίγα πῶς
 τὸν Ηφωσον. ἐπὶ τὴν καὶ ὧ
 τῶ λίγας, καὶ ἡ ἔργω ἡ & καὶ
 ἐν τῷ ἐν γὰρ τῷ τῶν ἀρπύων,
 πρὶθαι κλη, καὶ αὐτοὺς τὰ Δασ
 μὰ, ἐφῶται δὲ αὐτοὺς ὁ Ηφω
 σ & ἐκείνη μὲν ὅμ (ἡ ἔταχ
 γου

Quid rides, Mercuri? MER. Quoniam maxime ridicula, Apollo, vidi. APOL. Dic igitur, ut & ipse audis illis tecum videre possim. MER. Venus cum Marte concumbens deprehensa est, ac Vulcanus comprehensos illos vinculis constrinxit. APOL. Quomodo? Suave enim quiddam dicere videris. MER. Longo iam tempore, opinor, cognitis his quis agebantur, expiscatus est illos, & lecto oculis quibusdam vinculis circumdato, abiens ad fornacem opus faciebat. Post hæc Mars ingreditur secretò, ut quidem ipse putabat. Videt autem ipsum ex alto Sol, & rem ad Vulcanum desert.

ubi igitur lectum conscendissent, & in opere essent, & iam
intra retia tenerentur, circumuoluuntur ipsis quidem vin-
cula, astat autem Vulcanus. Illa igitur (nam & forte tum

bbbb nuda

γυμνὴ δὲ) οὐκ ἔχον ὅπως
 ἱκανόφαιδ' αὐδουμένη. ὁ δ'
 Ἀρης τὰ μὲν πρῶτα διαφύγων
 ἰσχυρῶς, καὶ ἡλπίσι ῥύξαν τὰ
 δισμά. ἱππῆας δὲ σωῶν ἐν αὐ-
 τῷ πύκτῳ ἰχθύοντι αὐτὸν, ἰκί-
 ταν. ΑΠ. τί δ' ἐν; ἀπ' αὐτοῦ
 αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς; ΒΡ. οὐκ ἔστι
 πῦρ ἀλλὰ ξυγκαλῶν τοὺς
 θεοὺς, ἰπιδάκνυνται τὴν μοῖαν
 χάσας αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμ-
 φότεροι κατὰ νηφελότατον,
 ξανθὸν δὲ μύθοις ἐρυθρεῖν καὶ
 τὸ θέαμα ἴδισον ἡμοῖς ἴδωσι,
 μόνον δὲ αὐτὸ γινώσκον τὸ
 ἔργον. ΑΠ. ὁ δὲ χαλκὸς ἐκεί-
 νῳ αὐτῷ αὐτὸς καὶ αὐτὸς ἐπι-
 δεικνύμενος τὴν αἰσχύναν τῷ
 γάμῳ; ΒΡ. μὰ Δι', ὅς γε καὶ
 ἐπιγίγῃ αὐτοῖς ἰφιστάς. ἰδὼ
 μέγ' οἱ, ἀλλὰ τὰν θεῶν ἀπαρ-
 τῶν, ἰφθόνον τῷ Ἀρῇ, μὴ μόνον
 μοι χάσῃ τὴν κακίστην
 θύον, ἀλλὰ καὶ δειδύμενος μὴ
 αὐτῶν. ΑΠ. ἔγωγε καὶ δειδύ-
 σθαι ἄν ἴμηναις ἐπὶ τῷ;

ΒΡ.

stans. Ego verò, si opus est verum dicere, inuidebam Marsi,
 non solum quod cum formosissima dea adulterium
 exercuisset, sed etiam quod colligatus cum ipsa vna esset.
 ΑΠΟΛ. Proinde & tu ligari hoc pascio sustineres?

ΜΕΡ.

nuda erat) pudore affecta,
 non habebat quò se tegeret.
 Mars verò ab initio fugere
 tentabat, sperabatque se vin-
 cula illa disrupturum esse:
 ceterum posteaquam inela-
 lexit se undique captum te-
 neri, neque effugere quos-
 quam posse, supplicare cœ-
 pit. ΑΠΟΛ. Quid igitur?
 soluitne ipsos Vulcanus?
 ΜΕΡ. Nondum, sed con-
 uocatis dijs spectandum is-
 psis exhibuit adulterium. Il-
 li autem nudi ambo, & colli-
 gati manuò, inclinatis deorū
 sum capitis erubescabant.
 Atq; adeò spectaculum hoc
 dulcissimum mihi visum est,
 cum tantum non ipsum o-
 pus exhiberent. ΑΠΟΛ.
 At faber ille annon pudore
 afficitur etiam ipse cum
 spectandam ita exhibet con-
 iugij sui turpitudine? ΜΕΡ.

Non per Iouem, quippe
 qui etiam arrideat ipsis a-

MARINORVM DIALOGI. 19

Ερ. οὐδ' ἐν ἄρ, ὡς ἄπομορ;
 ἔδ' μόνον ἰκλῶρ. ἰπαιὶς
 μα γάρ σι, ἔρ μὴ τὰ δμοια ἢ
 αὐτὸς δὲ ἰδῶρ.

MER Tu veru non, Apol-
 lo? Aspice modò & acce-
 dens (collaudabo enim te) si
 non eadem ipse quoq; opta-
 bit ubi videris.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

Martis & Veneris concubitus ab homero Odyss. 8 &
 Ouid. Metam. 4. narratur. Luciano in Demonacte.

MARINI DIALOGI

ΔΩΡΙΔΟΣ, ΚΑΙ

DORIDIS ET

Γαλατίας.

Galatæ.

Erasmo Roterodamo interprete.

DORIS.

K

ἄλλοι ἱπαστῶ,
 ὡς Γαλατία, φα
 σι τ' σικλῶρ τῶ-
 ῶρ ποιεῖται.

ἰσιμῶναι βι. Γα. μὴ
 ἔκωκ Δωεί. Ποσδῶν & ἦ
 ἦος δῆρ, ὅποι & ἄρ ἦ. Δω. τί
 ἔρ, ἃ καὶ τῷ Διὸς αὐτ' πᾶς
 ἔρ, ὅρ & οὐτῶ καὶ λαοι &
 ἰφᾶντῶ, ἢ τὸ πάντων ἀμορ-
 φῆταζ, μονόφθαλμ & οἱ
 τὸ ἦ & ὀνῶσα ἄρ τι αὐτῶ
 πῆς τῶ μορφῶ; Γα. ἔδ' τὸ

E

Ormosum amā-
 tem, Galatæ;
 nempe Sicu-
 lum istum pa-

storem aiunt amore tui de-
 perire. GALA. Ne ridē
 a Doris: etenim qualis qua-
 lis est, Neptuno patre pro-
 gnatus est. DOR. Quid
 tum postea, si vel Ioue ipso
 sit progenitus, quum vsq; ad-
 eò agrestis atque hispidus
 appareat, quòdque est om-
 nium deformissimum, vnoculus? An verò credis genus il-
 li quicquam profuturum ad formam? GAL. Ne isthuc

bbbb 2

quidem

λάσιον αὐτῷ, καὶ ὡς φῆς ἄγειον,
 ἀμορφὸν δ' αὖτ' ἀνδρῶδ' ὄν γάρ.
 ὅτε ὀφθαλμοὺς ἐπιπρέπει τῷ
 μετώπῳ, οὐδ' ἐν ἰνδ' ἔκδορον ὅς
 ῥ' ὦρ, ἢ ἂν Διοῦ' ἔσται. Δω. ἰοί-
 κας, ὦ Γαλάτεια ἐκίρασέν, ὅς
 ἀπ' ἐρώμενον ἔχων τὴν Πολύ-
 φημον, οἷα, ἐπαινεῖς αὐτόν.
 Γα. ἐκ ἐρώμενον, ἀπὸ τὸ πά-
 νυ ὁναδισκὸν τῷ οὐ φίρῳ
 ὕμῳ. καὶ μοι δοκεῖτε ἐπὶ
 φθόνῳ αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποί-
 μάνων ποιεῖ, ἀλλ' ἔσοπιās
 παῖδ' ὅς ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς
 ἰδόνος, ἐν τῷ πρόποσι τὴν Αἴτ-
 νης, καθὼς μεταξὺ τῶ ὄρνυ καὶ
 τῆς θαλάσσης αἰγιαλὸς ἀπρὸς
 κινῶται, ὅμῃς μὲν ὅς πρὸς
 θλίψιν, ἐν δ' ἐξ ἀπασῶν ἡ
 κακίστη ἰδοῖα ἢ ἡ μόνη ἡμῶν
 ἐπαχὲ τὸν ὀφθαλμόν. ταῦτα
 ὅμῃς ἀνιᾷ δ' αἶμα φέρ' ὡς ἀ-
 μάνων ἀμὶ, καὶ ἀξίρας, ὅ-
 μῃς δ' παρ' ὀφθαλμοῦ. Δω.
 ἂν ποίμνι καὶ ἰδοῖα καλὴ τῷ
 ὄψιν

quidē ipsum, quod hispidus
 est atq; agrestis, ut tu vocas,
 illum deformat: quoniam virile
 magis est. Porro oculus me-
 diam fronte, decet etiam,
 quo quidem nihilo segnius
 cernit, quam si duos forent.
 DOR. Videris Galatea non
 amantem habere b Poly-
 phemum, sed illum potius
 adamare: sic eum prædicas.
 GAL. Equidem haud ada-
 mo, sed tamen insignem in
 istam restam insultandi op-
 probrandiq; petulant: a fere
 re non quæo. Ac mihi nimis
 tum invidentia quadam ist-
 huc facere videmini, pro-
 pterea quod ille quum fortē
 aliquando gregem pasceret
 suum, nosq; è litorali spe-
 cula in litore ludentes cern-
 neret in prominentibus Act-
 næ pedibus, quā videlicet in-
 ter montem & mare litus
 sese in longum porrigit, vos
 ne aspexerit quidem: at ego

omnium una visa sui formosissima, eoque in unam me con-
 iecerit oculum. Eares vos male habet: nam argumentum
 est me forma præstantiorem esse, ac digniorem quæ amet:
 vos contra fastiditas esse. DOR. An istud tibi putas ins-
 iden-

ὄψιν ἰδοῦσα, ἐπίφθονος οἶδ'
 γυγνέσθαι; καὶ τοι τί ἄλλο ἐν
 ὧ ἐπαυέσθαι ἔχρη, ἢ τὸ λα-
 κόμνονον; καὶ τῷ οἴμω, ὅ-
 τι ξυνέθης δὲ τυρῶν καὶ γα-
 λαῇ πάντα δρτὰ ὁμοιὰ τῷ
 τοῖς ἡγέταις καλὰ. ἐπὶ τῷ γι-
 ἄλλῳ ὅτ' ἄρ' ἐθελήσας μασ-
 θῶν οἷα τυγχάνεις οὐδ' ἔτι
 ὄψιν, ἀλλ' ἐπὶ τῷ τινός ἐστι πε-
 τε γαλήνη ἡν, ἐπὶ τῷ ψα-
 τὸ ὕδωρ, ἰδοῦσα τὴν ὁρὴν ἄλ-
 λο, ἢ χροῶν λακύνῃ ἀκρεβῶς.
 ἐκ ἐπαυέσθαι δὲ τῷ, ἢ μὴ
 ἐπιπρίασθαι αὐτῇ καὶ τῇ ἐρῶν
 μα. ΓΑ. καὶ μὲν ἰσὺς μὴ
 ἢ ἀρωγὴν λακύνῃ, ὁμοιῶς ἰσ-
 πλὺν ἡδὴ τῷ ἐχῶ. ὁ μὲν δ'
 οὐκ ἐστὶν ἕντινα ἢ ποιμὴν, ἢ
 σῶντης, ἢ πορθμὸν ἐπαυέ. ὁ
 δὲ Πολύφῃμος, τὰτις ἄλλα, καὶ
 μισοκός δαί. ΔΩ. σιῶπα, ὅ
 Γαλάτεια ἡνέσθην αὐτοῦ ἔ-
 δουλος, ὅπου ἐκώμασεν πρὸς
 ἐπὶ οἱ. Ἀφροδίτη ὦλη, ὅνον
 ἄρ' οἱς ὁ γαλατῶν ἰδοῦσι, καὶ αὐτὴ
 ἢ ἐπηκτίς, οἷα ἡρανόρ' ἰδῶ-
 πο

uidendum videri, si primum
 pastori. deinde lusco formo-
 sa visa sis: quanquam quid
 aliud ille potuit in te proba-
 re, prater candorem? Is ille
 li placet opinor, quod ca-
 seo & lacti assueuerit: pro-
 inde quicquid his sit simile,
 id proximis pulchrum iudica-
 cat. Alioqui ubi libebis scis-
 re? qua sis facie de scopu-
 lo quopiam in aqua, si quan-
 do tranquilla steterit, despe-
 ctans, temetipsam contem-
 plare: videbis aliud nihil
 nisi perpetuum candorem.
 verum is quidem non pro-
 batur, nisi rubor admixtus il-
 li, decus illi iunxerit. GAL.
 Atqui ego illa immodicè
 candida, tamen eiusmodi ha-
 beo amantem: quum intes-
 rim è vobis nulla sit, quam
 vel pastor, vel nauta, vel
 portitor aliquis miretur. cas-
 terum Polyphemus (ut alia
 ne dicam) etiam canendi pe-
 ritus est. DOR. Tace, ὁ Ga-
 latea: audiuius illum ca-

nentem, quum nuper pruriret in te: sed ὁ sancta Venus, quò
 finum rudere dixisses. nam tyrae corpus simillimum erat cera

φυγμυδὸν τῶν σαρκῶν. καὶ
 τὰ μὲν ἕφατα, πύλας ὥσπερ
 ἔειπεν. (συγκρατέ δ' αὐτὰ, καὶ
 ἰναψάσας τὰ νύκτα, ὅθι ἑσπέραι
 περιεσφίγας, ἱμελὲς δὲ ἄ-
 φροσύνητι, καὶ ἀπαθὲρ, ἄπο
 μὲν αὐτὸς βῶν, ἄπο δ' ἡ λυ-
 ρα ἰπύλα. ὥς ὅθι κατέχευ-
 τὴν γέλωτα ἐκπυλαμένη, ἐπὶ
 τῷ ἱερῷ κῶϊ κένον ἄσματι.
 ἡ μὲν γὰρ ἔχῃ, ὅθι ἀπκείν-
 ονται αὐτῷ ἡθελῶν, ἔτω λαλῶ
 ἔειπεν, βρυχομένη, ἀπ' ἰσχυρῶ-
 ς, ἀφανὲς μιμημένη τρα-
 χυῶν ὁδῶν, καὶ κατὰ γέλω-
 τος. ἱερῷ δ' ὅθι φέρει ἱερ-
 τὰς ἀγκυλὰς ἀθρηματιοῦ,
 ἔρκεται οὐκ ἔλαττα, καὶ τὸ λάστιον
 ἐν ᾧ πεσοιοκῶτα. τίς ἐκ δὲ
 φθονήσας ἑοί, ὅθι Γαλάττα, ὅθι
 ἔτω ἱερῶν; Γαλ. οὐκ ἔν, οὐ,
 Δωρὶ, δὲ ἔξω ἡμῶν τὸν σιαν-
 τῆς, κατὰ τὴν ἀγνοοῦν ὄντα. καὶ
 ὁδὸν κῆρυον, καὶ ἡθελῶν
 ἄμεινον ἰωισαμένην. Δω.
 ἀπ' ἱερῶν μὲν οὐδ' ἔστι
 μοι, ὅθι σιαντῶμαι ἰωισαμένην
 ἔναι.

uino capiti ofsibus renudata:
 to: tum cornua perinde qua-
 si cubiti prominebant, ne
 iunctis inductisque fidibus,
 quas ne collope quidem circū-
 cumtorquebar. agreste quida-
 dam & absonum canilla-
 bat, quum aliud interim ip-
 se voce caneret, aliud hyra
 succineret: ita ut tempera-
 re nobis nequiuimus quum
 rideremus amatoriam illam
 cancionem. Nam Echo ne
 respondere quidem illi vo-
 luit balanti, quum sit aded
 garrula: imò puduisset si vi-
 sa fuisset stridulum illius &
 ridiculum cantum imitari.
 Ad hæc gestabat in vlnis am-
 masius iste delicias suas, ut
 si catulum pilis hirtum, ip-
 si non dissimilem. Quis au-
 tem non inuideat tibi ami-
 cum istum Galatea? GAL.
 Quin tu igitur Dori tuum
 ipsius amicum nobis com-
 monstra, qui meo sit for-
 mosior, quique doctius ac me-
 lius vel voce canat, vel ci-

thara. DOR. Mihi quidem nullus est amator, neq me hoc
 nomine iactō, quasi sim vehementer amabilis: veruntamen
 istius

ἔναι. τοῖς δὲ, οἷς ὁ Λυ- istiusmodi amicum, qualis
 πωψ δὲ, λιναῖρας ἀπόσω, est Polyphemus, nempe tam
 ὥσπερ ὁ πᾶς ὁ ὠμοφῶς, tus hircum olens, cum cras
 ὡς φασί, καὶ σιτέμεν ὅς τις dis visitans carnibus, & ho-
 ἐπιδημῶντας τῶν ξέπων, ὅτι spites, si qui appulerint, de-
 ἡρόοις καὶ σὺ ἀντιφῶς ἀν- uarans, tibi habeas, cumq; tu
 τοῦ. mutuum ames.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

Marini dei ἐσάλιοι à Luciano vocantur, à quibusdam
 γαλάσιοι. Ingens horū turba fuit quorum princeps
 Neptunus & eo antiquiores Nereus & Oceanus.

a DOBIS.] *Nymphæ nomen filie Oceani & uxoris
 Nerei, Hesiod. in Theog. Interdum pro ipso mari accipitur. Vir-
 gil. 10. Eclog.*

Doris amara suam non intermisceat vndam.

b Polyphemus.] Ex Cyclopius vnus, Neptuni filius: sa-
 cios aliquot Ulyssis interficiens ad saxum fregit & seminiua ad-
 buc membra deuorauit: excæcatur ab Ulysse. Hom. Odys. Cic.
 lib. 5. Tuscul. quæst. Virgil 3. Aen. c Quæ sis facie.] Negat
 quidem Seruius ex mari effugiem vltio pacto posse reddi, sed Lu-
 cianus hic aliter sentit, & in Alcione: Nōne vides, inquit, ut
 superiora sint serenitate consp. tua fluctibus autem sedatiū ma-
 re ac tranquillum, ὁμοίον. ὡς ἀπὸν κατόπτρον: id est speculo
 (ut sic dicam) consimile. Theocritus in Bucoliasis Idyllio sexto:

Ἐ γὰρ θῆν' ἐδ' ἐδ' ἔγω, καὶ δ' ὅσμι λήγῃ
 ἢ γδ' πρὸς ἰς πόντον ἐστὶ δλεπον ἢς δὲ γαλαῖα.
 καὶ καλὰ μὲν πὸ γλῶσσαι, καλὰ δ' ἔμειν ἀμεία καὶ ὄψ, &c.

Quod est huiusmodi;

Nec tam sum forma turpis quàm dicor: in vnda
 Nuper enim vidi ipse meos de littore vultus,
 Cùm nulli flarent tranquilla per æquora venti

Hinc illud Maronis sumptum est:

—nuper me in littore vidi,

bbbb 4

Quum

Quum placidum ventis staret mare—.

Sed & nos ex Seneca paulò plura in Alcyone annotavimus.
d O sancta Venus.] Amorem & libidinum faulrix &
magistra: eas enim prima & invenit & edocuit. Mantuanus
de hac ita canit:

Mater adulterij Venus est, stupriq; repertrix

Quin & luxuriæ nutrix, & mater amorum, &c.

ΖΕΦΥΡΟΥ ΚΑΙ

Νότῃ.

ZEPHYRI ET

Noti.

Iacobo Micyllo interprete.

ZEPHYRVS.

ΟΥ πάποτε πομπὴν
ἐν τῷ μεγαλοπρεπεί.
παρὰ ἁλὸς ἐν τῇ θαλάσσῃ,
ἀφ' οὗ ἂμι, καὶ πνίω.
σὺ δ' ἐκ ἁλὸς, ὦ Νότῃ; Νό.
τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζήφυ-
ρῃ, τὴν πομπήν; ἢ τίνας οἱ
ἐμποντοῦ ἔχουσιν; Ζή. ἰδόντων
θεάματα ἀπὸ τῆς θαλάσσης, οἷον
οὐκ ἄλλο ἰδοίς τι. Νό. παρὰ
τὴν Ερυθρὰν γὰρ θάλασσαν
ἄρα ῥόμῳ, ἐπὶ πνέουσιν ἢ τι
καὶ μέρους τῆς Ἰνδίας, ὅθεν
πράγματα τῆς χώρας. ἐξ ὧν οὐκ
οἶδας, ὦ ῥήγας. Ζή. ἀλλὰ τὸν
Σιδώνιον Ἀγνώρον ἔλεον;
Νό. ναί, τὸν τῆς Εὐρώπης πα-
τέρα. τί μὲν; Ζή. περὶ αὐ-
τῆς ἰσχυρῆς ἀνιχνεύομαι σοί.
πατέρα scilicet. Quid tu? ZEPH. De illa ipsa narrabo tibi.

NUnquā equidē pom-
pam magnificentio-
rem vidi in mari, ex
quo ego sum & spiro: tu verò
annon vidisti Note? NOT.
Quānam hanc dicis, Zephyre,
pompa? aut quā sunt
qui illā duxerunt? ZEPH.
Suavissimo spectaculo caru-
isti & quale non facile aliud
unquā videris. NOT. Iuxta
Rubrū mare occupatus fui,
afflavi autē & partem Indiæ
nonnullam, quantū videlicet
eius terræ mari adiacet. pro-
inde nihil eorum noni quæ
tu dicis. ZEPH. Quid? Si-
doniū illum Agenorem vi-
disti? NOT. Etiam, Euro-
pa patrē scilicet. Quid tu? ZEPH. De illa ipsa narrabo tibi.
NOT.

Νό. μᾶρ ὅτι ὁ Ζεύς ἱερὰς ἐκ
 ποτὶ τῆς πατρίδος· τὸ δὲ γὰρ καὶ
 παλαιὰ ἡμισυ μὲν. Ζεῦ. οὐκ ἔρ
 τὸν μὲν ἱερὰτα οἶδα, τὰ μὲν
 τὰ ταῦτα δὲ ἡδὴ ἄκουσεν. ἡ μὲν
 Εὐρώπη κατακλυθῆσθαι πλὴν
 εἰὸνα παῖς, τὰς ἡλικίᾳ τι
 δας παραλαβὼν· ὁ Ζεύς δὲ
 τῶν ὅσων ἀνάσσει αὐτὸν, αὐτὴν
 παῖς αὐτῶς ἡλικίᾳ· φανερὸν
 ὅτι δὲ λωκός τις γὰρ ἡ ἀρεὴ
 βῆς, καὶ τὰ ἱερὰτα ἀκαμα
 πῆς, καὶ τὸ βλεμματικὸν
 ἱστίον αὐτῶν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς
 αἰῶνος, καὶ ἡμεῖς δὲ ἡδίστον, ὡς
 πλὴν Εὐρώπῃς ἡμεῖς καὶ ἡ
 ναυλῶν αὐτόν. ὡς δὲ τὸ ἐξ
 οὐλῶν, ὁμοῦ μὲν ὁ Ζεύς ὡρ
 μῆσιν ἐπὶ πλὴν θάλασσαν, φανερὸν
 αὐτῶν, καὶ ἐν ἡλικίᾳ ἡμῶν
 σῆς. ἡ δὲ παῖς ἡμεῖς καὶ τῶν
 πράγματι, τῇ λαῷ δὲ ἡλικίᾳ τῶν
 ἡλικίᾳ, ὡς μὲν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, τῇ
 ἡλικίᾳ δὲ ἡμῶν μῆσιν τὸν πῆ
 λον ξυεῖν. Νό. ἡδὲ τὸ δὲ
 μα, ὡς Ζεῦ φανερὸν, ἡδὲ καὶ
 αὐτὸν, συζυγίᾳ τῇ Δία. φανερὸν
 ὅτι, sinistra apprehendit ac tenuit cornua, ut ne delaberetur:
 altera autem manu diffluentem vento vestem coninebat.

NOT. Dulce hoc spectaculum, Zephyre, vidisti, & amato-
 rium, natantem videlicet Iovem, & ferentem secum amo-

NOT. Num quòd Iupiter iā
 olim amare puellam cœpiť.
 Nam hoc etiam pridē sciui.
 ZEPH. Igitur quod ad as-
 more attinet, nosli: quæ verò
 postea consecuta sunt, ea nūc
 audi. Descenderat Europa
 ad litus ludendi gratia, as-
 sumptis secū aequalibus suis.
 Iupiter autem in formā iau-
 ri asimulatus, ludebat vnā
 cum ipsis, pulcherrimus tum
 apparens. Nam & candidus
 erat, ut nihil suprà, & cors
 nua habebat reflexa pul-
 chrè, vultumq; præ se fere-
 bat admodū mansuetum ac
 placidum. Saltabat igitur &
 ipse in littore, & mugietat
 suauissimè, ita ut Europa et-
 tiā cōscendere ipsum iā susti-
 neret. Caterūm ubi hoc fa-
 ctum est, citato cursu Iupiter
 quidem vnā cum illa in mare
 prorupit, atq; ibi, uti incide-
 rat, natabat, illa verò admo-

dum percussa animo ex hac

H. At vñ
sunt, sua
Note. Nam
compositi
m fuit, &
lirò attra
planum se.
Nos autem
gentes, in
spectatori
ue fiebam,
ites sequer
es verò in
aulum su
erimus
gerenti &
rentes se
antabant.
uerfa vir
gis in se
applau
etaque.
um ges
marmon
um non
puellā
nt. Nam
us con
si pro.
velui
nerem
dua

Μιτὰ δὲ Τείτωνος ἴφρον,
ἐπὶ λόγγῃς καὶ ἀνδρομέλῳ, ἄν.
θῆ wanζία ἐπιπάσσοντο τῇ
Μέμφῃ, ταῦτα ἐφοινίχης ἄ.
χαι τῆς Κρήτης ἰσχυρῶ. ἐπὶ δὲ
ἐπὶ θῆ τῇ ἴφρον, ὁ μὲν ταῦτο
ἐκ τῆς ἴφρον, ἐπὶ ἀνδρομέλῳ
δὲ τῆς χερσὶς ὁ Ζεὺς ἀπὸ τῆς
τῶν Εὐρώπῃς τὸ Διότομον
ἄντρον, ἐνθαμῶτο, καὶ καὶ τῷ
ἴφρον ἠνίστατο ἥρ' ἔδῃ, ἴφ' ὅ,
τὶ ἄγοιτο. ἡμῶς δ' ἐμπρόσθεν
τῶν, ἄνθ' ἄνθ' ὅτι πάλαι οὖν
μὲν δὲ διὰ χρυσάινον. Νό.
ὅτι μακάρεϊ Ζέφυρῳ τ' ὅτις ἴ.
τὸ δὲ χρυσάινον καὶ ἰδιόφαντες,
καὶ μίλαντας ἀνθρώπους ἴδ
ρον.

duo Tritones vehabant in
concha recubantem, ac flores
omnis generis aspergentem
sponsæ. Atque hac à Phœ
nicia usq; in Cretam fiebant.
Postquam autem in insulam
ascendit, ipse quidem taurus
non amplius apparebat: In
piter autem apprehesam ma
ny Europam, in antrum Di
ctæum abduxit, erubescens
tem, atque oculos demitten
tem: intelligebat enim iam
ob quam rem ita duceretur.
Nos aut incumbentes mari,
alius aliam illius partem flu
ctibus agitabamus. NOT.

O' beatum Zephyre te, qui

isthæc videris: ego verò interea Gryphas & Elephantos &
pignos homines aspiciebam.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a ZEPHYRVS.] Ventus est tepidus & siccus, ab occa
su æquinoctiali aduersus Eurum in xere spirans, quo flante
terra hyemali frigore confrieta aperitur, ac plantæ omnes ger
minare incipiunt. vnde Claudianus:

—pater ô gratissime Veris

Quid mea lasciu regnas per prata volatu
Semper & assiduis irroras flatibus annum.

b Agenoïem.] Europa Agenoris regis Phœnicum filia, à
Jone sub tauri specie rapta, & in Cretam auēcta dicitur. Aiq;

ex ea postea Ioui nati feruntur Minos, Rhadamanthus, & Sarpedon. Ovid. in fine 2. libri Metamorph. eandem fabulam exprimit. Et Herodotus libro primo statim ab initio. Ab ea etiam mundi partem denominatam ferunt. Theocritus in Europa siue Eidylio 20. suo more hanc fabulam depingit: à quo Ovidius quædam sumpsisse videtur. Herod. lib. 4. ait, nesciri, nec prodium esse à quoquam, unde dicta sit Europa, nisi quòd ab Europa Tyria dictam referant. c. Note.] Notus seu Ausfer ventus est meridionalis, exitialis & marbosus. Interdum pro omni vento meridionali capitur.

IOANNIS SAMBYCI
ANNOTATIONES.

μετὰ μὲν Φωὸς Ioui in Taurum.

Indutus faciem tauri deus ille coruscus,
Auxerit pulchram, de grege Mercurij,
Hæc fuerat Cadmi soror, alto & Agenore nata,
Efficiant fœdum vina Venusq; pecus.

NUMQUAM.] αὔξουσας Tu verò non vidisti.] ἐρώτησις. Quàmnam hanc dicis.] αὐτῆς αἰτίας. Iuxta rubrum mare.] Causa τῆς ἀποδείξεως. Proinde nihil eorum.] Conclusio, Quid? Sidonium illum.] παρασκήδιον. De illa ipsa narrabo.] ὑπόχρησις. Quæ verò postea.] ἀξίως ad προσχλῶ. Descenderat.] Narratio. Nam & candidus.] ἀντίπαισις. At verò quæ consecuta sunt.] πῶς καὶ ταῦτα. Cupidines verò.] Descriptio pompæ. Postquam autem in Insulam.] τοπογραφία. Iupiter autem.] πῶς αὐτῶν. Nos autem incumbentes.] πρόληψις. O' beatum Zephyre.] Conclusio.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ
Γαλλων.ΠΑΝΟΠΗΣ ΕΤ
Galenes.

Iacobo Micyllo interprete.

ΠΑΝΟΠΕ

Εἰδορ, ὃ Γαλλῶν, ἡθὺς,
οἷα ποίησεν ἡ Εἰς πα
ρὰ τὸ δῆπνον ἐν Θυσ
ταλία, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐ
κλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; Γα.
ἡ ξυψηδῆμεν ὑμῖν ἔργον; ὁ
δὲ Ποσειδῶν ἐκίωσέ με, ὃ
Πανοπή, ἀνδραμόν ἐν ὅσῳ
φυσίασθαι τὸ πῖλας. τί δὲ
ποίησεν ἡ Βεῖς μὴ παροῦσα;
Πα, ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς
ἀπὸ γαλλῶν ἐς τὸν θάλα
σσον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιπύτης καὶ
τῆ Ποσειδῶν ἡρασιμῶν
τῶν. ἡ Εἰς δ' ἐν ὅσῳ λα
θεῖα πάντας (ἰδὼν δὲ ῥα
δίως, τῶν μὴ πινόντων, ἰδὼν
δὲ ἑρπύωντων, ἡ δὲ Ἀπόλλων
οὐκ ἔλαττον, ἡ τῶν Μούσων
ἡ δὲ Μούσων πρὸς τὸν τὸν
νῦν) ἐνθαλαπὶς τὸ συμπόσι
ον μὴ ὅτι πάλαι καλὸν, καὶ
ὅτι ὅλον, ὃ Γαλλῶν. ἰπὶ
γραπτο δ'. ἡ καλὴ λαβὴ τῶ
ποτὸν quoddam admodum pulchrum, atq; aureum, Gale
ne, totum. Inscriptum autē erat his verbis; Formosa accipiat.

V Idistine, Galene, he
ri qualia fecit Eris
ad cœnam in The
salia, propterea quod non
ipsa vocata fuerat ad con
uiuuium? GAL. Haud con
uiuata equidem vobiscum
tuum fui, nam me Neptunus
iusserat tranquillum inte
rea, ^a Panope, seruare pelas
gus. Sed quid fecit Eris, cū
prasens non adesset? PAN.
^b Theitis ac Peleus conces
serant interdū in thalamum,
deducentibus ipsos Amphi
trite ac Neptuno. Interea
autem Eris, clam cæteris o
mnibus (id quod facile illi
um fuit, alijs bibetibus, qui
busdam autem applauden
tibus vel Apollini citharam
personanti, vel Musis ore
modulantibus adhibendo a
nimum) proiecit in conuiuū
Dum

ἡλυτο δὲ ῥαυρον ὃ ἦν, ὡς περὶ ξί-
 πριτος δὸς ἔκτε ἰνθα Ἡρατι καὶ
 Ἀφροδίτῃ καὶ Ἀθλῶα καὶ ἱκκί
 νοῦν, καὶ περὶ δὲ ὁ Ἑρμῆς ἀνελό-
 μῃς ἐπαλίζατο τὰ γεγραμ-
 μένα, αἱ μὲν Νηρηίδες αἰμῶν
 ἀπαισιώπῃς μῃς. τί γὰρ ἴδῃ
 ποιεῖν, ἱκάνων παρῶν; αἱ
 δὲ ἀντιποιούνο, ἱκάνων καὶ αὐ-
 τῶν τὸ μέλλον ἔξισιν. καὶ αἱ μὲν
 γὰρ Ζεὺς διέκτεσσιν αὐτὸς, καὶ ἄ-
 χει χερῶν προχέρονται τὸ πρῶ-
 μα. ἀπὸ ἱκάνων, αὐτὸς μὲν ὁ
 κενῶν, φῶσι περὶ τῶν, καὶ ὅτι
 ἱκάνων αὐτὸς διέκτεσσιν ἔξισιν. ἀ-
 πῇ γὰρ τὸ πᾶν ἰδῶν, πρῶτα Πειά-
 μου πᾶν, ὅς οἱ δὲ τὴν δαγνῶ-
 ναι πᾶν καπῖονα, φιλόκαλον
 ὦν, καὶ ἐκ αὐτῶν ἱκάνων κα-
 πῶν. Γα. τί δὲρ αὐθιῶν, ὁ Πανό-
 πης; Πα. τί μῃς, ὁ ἴμα, ἀπία-
 σι πῶς πᾶν ἰδῶν. Γα. καὶ τίς ἔ-
 ξει μὲν τὰ μικρὰ, ἀπαγῆκωρ
 αἱ μὲν πᾶν πᾶν τῶν; Πα. ἡ δὲ
 ὅτι, φημί, ἐκ αὐτῶν πᾶν τῶν, ὃ
 Ἀφροδίτης ἀγωνισμένους, ἔν-
 μή τι πᾶν ὁ δαγνῶν ἀμ-
 βλυῶν.

veniet paulò post qui nobis renūciat eam quæ vicerit? PAN.
 At iam nunc tibi affirmo, quòd nulla alia vincet, veniente in-
 certamen Venete, nisi arbitrer ipse omnino cæcuiat.

Dum igitur volumatur hæc,
 tanquam ex compositio iactū
 peruenit eò loci, ubi Iuno
 & Venus & Minerva accub-
 bebant. Deinde ubi Mercu-
 rius sublato illo legit ea qui-
 bus illud inscriptum erat: nos
 quidem Nereides cum silen-
 tio sedebamus: (quid enim as-
 gendum erat illis præsentia-
 bus?) illa verò inter se con-
 tendebat, at qualibet suū il-
 lud esse volebat. Et nisi Iu-
 piter se ipsum interposuisset,
 etiam ad manus usq; res hæc
 processisset. Verum ille, ipse
 quidē, inquit, non ferā iudi-
 cium de hoc (tamesi illæ i-
 psam iudicare vellent) sed in-
 Idā ad Priami filiū abite, qui
 & discenere nouit quānam
 formosior sit, utpote elegans
 tunc studiosus & ipse: & non
 facili, talis cū sit, iudicauerit
 malé. GAL. Quid igitur
 ad hæc Dea illæ, Panope?
 PAN. Hodie, arbitror, in Ie-
 dam abeunt. GAL. Et quis

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

[PANOPÉ.] *Nympha marina, una ex Nereidibus. Virg.
 *Æn.**

—cumq; imis sub fluctibus audijt omnis
Nereidum, Phorciq; chorus. Panopeaq; virgo, &c.
[Thetis.] *Dea & nympha maris, Nereis filia, mater A-
 *chillis & Pelei regis Thessalie vxor.**

IOANNIS SAMBVCI

ANNOTATIONES.

*Διγυλὺς, de pomo contentionis ab Eride tribus
 *formosissimis deabus obiecta.**

Hic narrat Panopes Erides pomumq; dolumq;
Vt lites illo mouerit atq; graues,
Priamides legitur iudex, malum q; reportat,
Blanda Venus: tantum cæca libido potest.

AVDISTINE.] *ἰσότης αὐτὴ τῷ προσμύς. Propterea
 *quod non.] αἰκολογία. Haud conuiuata.] ἄγνησις. Sed
 *quid fecit.] παρὰ σὺν ἑλκῇ. Thetis ac Peleus con-
 *cesserant.] διήγησις. Interea autem.] occasio. Id quod
 *facile.] ἡ δὲ πρῶται, Proiecit in conuiuium.] τὴν παρὰ σὺν
 *ἡγύμνον. Dum igitur.] τὴν μίσην. Ille veró.] ἡ ἑκάστη.
 *Et nisi Iupiter.] τὴν ἑκάστην κατὰ πλάσιν. Non feram
 *iudicium.] Recusas Iupiter iudicium. Sed in Idam ad Pri-
 *ami filium abite.] Indicem alium confliuit. Quid
 *igitur.] Deæ ad iudicem abeunt. At iam
 *nunctibi.] τὸ μάλιστα κατὰ
 *πρῶτον.************

MORTVO.

MORTVORVM DIALOGI

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ

Πολυστράτη.

SIMYLI ET

Polystrati.

Erasmo Roterodamo interprete.

SIMYLVS.

Καί ποτε, ὦ Πολυ-
στράτη, καὶ σὺ
παρ' ἡμᾶς, ἵτη
οἶμα, οὐ πολὺ

ἄρ' ὄντα τῶν ἱκανῶν, βί-
βιακός. Πο. οὐκ ἔστι τοῖς ἐν-
σφύκοντα, ὦ Σίμυλη. Σί. πῶς
δὲ τὰ μὲν ἡμῖν ταῦτ' ἰδίως
τελέοντα; καὶ ὅθ' ἄμφω τὰ
ἰδωμένοντά σου ὄντ' ἄντι-
θανόν. Πο. ἡμετέριον, ἂν
καὶ ὅτι παράδοξον ἔστι δόξα.
Σί. παραδόξον, ἂν γένοιτο
καὶ ἀδυνάτον, ἀτιμὸν τε. πο-
τε, ἴδωσιν τοῖς ἐν τῷ βίῳ
ἀνάσσει. Πο. τὸ μὲν πρῶτον ἅπαν
τα ἰδωμένοντα, ἵτη καὶ πᾶσι τοῖς
ῥαῖοις ἡμετέροις, καὶ γυναι-
κῶν ἀβρότατα, καὶ μύρα, καὶ
οἶνον ἀνθοσμίας, καὶ ῥάβ-
δον ἡμετέραν ἐν Σικελίᾳ. Σί.

λαυνά

Enisti tandem
tu Polystrate,
ad nos, quum
annos vixeris

haud multò pauciores centiū
opinor. POL. Nonaginta-
octo, Simyle. SIM. Sed qui-
nam triginta istos annos egi-
sti, quibus mihi fueras super-
stes? Nam ipse perij te fer-
mè septuagenario. POL.
Quàm suauissimè profectò,
etiam si hoc mirū tibi vide-
bitur. SIM. Mirum verò,
siquidem tibi primū senī,
deinde inualido, postremò e-
tiam orbo quicquam pote-
rat esse in vita suaue? POL.
Principiò nihil erat quod
non possem: præterea pueri
formosi complures aderant,
tum mulieres nūcidissimæ,
vnguenta, vinum mirè fra-

grans, postremò a mensa vel Siculis illis lautiores. SIM.

Noua

LOGI

LI ET
ffrai.

etc.

Eniſtiſtand
u Polyſtrac,
ad noi, qu
annos vixi
maiores ceni
L. Non agitur
S I M. Sed qui
ſtos annos vi
i fueras ſuper
ſe perij te ſer
ario. POL
imè profeſſo,
virū tibi vide
Mirum vero,
imum ſeni
poſtremo e
quam poſi
taue? POL
erat quod
aterea pueri
res aderant,
nitidiſſime,
m matre fra
rs. S I M.
Nova

ἐκινῶ ταῦτα, ἵνα γάρ σι πά-
νυ φασδύμφορον ἡντιστάμην. ΠΟ.
ἀπ' ἡμετέρας μοι, ὃ γυνώσκω, παρ'
ἐμῶν τὰ γὰρ ἀθά, καὶ ἑωθεν μὴ
ὡς ἐπὶ ἐπιθύρας ἰφοίτων μάε
καὶ σωμαί. μὲν δὲ, παντὶ δὲ
μοι δῶρα πρὸς γὰρ ἀπαντα
χόσων τῆς γῆς κάμωσι. Σί. ἐν-
πράσσειας, ὃ Πολύστρατε, μετ'
ἡμῖν; ΠΟ. ὅν, ἀπ' ἱρασῶς ἄχον
μυείας. Σί. ἱγίλας. ἱρασῶς οὐ
τηλικῶς ἄρ, ὁ δόντας τί-
ταρας ἔχων; ΠΟ. ἐν Δία τῷ
ἀείσει γὰρ ἵππῳ τῷ νόλῳ. καὶ γὰρ
ροῦλα μὲ καὶ φασακρόν, ὡς δ.
ρεῖς, ὄντα, καὶ λημῶντα πρὸς
τι, καὶ κορυβάντα ὑπερέδου-
το θηραπύοντο, καὶ μακά-
ρ' ὅτ' αὐτῶν ὅν τινα ἄρ καὶ
μόνον πρὸς ἡλυσῶ. Σί. μῶν
καὶ οὐ τινα, ὡς παρ' ὃ Φάων
τῷ Ἀφροδίτῳ, ἐν Χίῳ δι-
πύρσμωνται, ἡτὰρ ὅτι δὲ ξαμύς
ἔδουκ' ἐνὶ ὄντι, καὶ καλὸν
ἔξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξίον αὐτοῦ;
ac ſenio cæcutiens, poſtremo naribus mucofiſis, tamen cupi-
diſſimè mihi inferuiebant, adeò vt iſ felix videretur, quem-
cunque vel aſpexiſſem modò. S I M. Num tu quoq; quem-
admodum c Phæon ille, Venerem aliquam è d Chio tranſ-
nexiſti, vt ob id opianū tibi illa dederit rurfum ad iuuen-
tam redire, ac denuò formoſum atque amabilem fieri?

Nova narras : nam ego te
planè ſordidum ac parcifi-
mum eſſe ſciebam. P O L.
Atqui, vir præclare, ^b ex as-
lienſis arcis opes mihi ſub-
ſciebani. Tum diluculò
protinus quatuorplurimi mor-
tales ad fores meas venticita-
bant, ſimulq; ex omni rerum
genere, quæ terrarum vbiuiſ
pulcherrime reperiuntur,
munera deportabantur. S I
MYL. Num me deſunctio
regnum geſiſti? P O L. Mi-
nimè : verùm amantes has
bebam innumeros. S I M.
Non poſſum non ridere. iu-
ne amantes, tantus natu-
quam eſſes, vixque tibi den-
tes ſupereſſent quatuor?
P O L. Habebam per Io-
uem equidem optimates cū-
uitatis : quumq; eſſem tum
ſenex, tum caluus, ſicuti vi-
des, præterea lippiens etiam,
6666 POL.

Πο. ὅκ, ἀλλὰ τοιοῦτο ὦρ, πει-
 επόθη ὧ λῷ. Σί. ἀνίζματα
 λίγας. Πο. καὶ μὴν πρόδηλός
 γι' ὅτι οὐδ' οἱ πολλοὺς ὦρ, ὃ
 παρὰ τὰς ἀτίκτους καὶ πλεονεχ-
 γίροντας. Σί. νῦν μανθάνω
 σου τὸ λέγειν, ὃ θαυμάσιον, ὅ-
 τι πρὶα τῆς χυρῆς Ἀφροδίτης
 λῷ. Πο. ἀτὰρ, ὦ Σίμυλι, ἐκ ὅ-
 λίγα τῶν ἱερῶν ἀρχαίων
 κα, μονονυχὶ περικλυτῶν
 κα' αὐτῶν. καὶ ἰθρυπτόμενον δὲ
 πομπάκις, καὶ ἀπὲκκλησιν αὐτῶν
 τινὰς ἐνίοτε. οἱ δὲ ἡμιπῶνός,
 καὶ ἀπὸ τῆς ἡβριδάμου ἐν τῇ
 περὶ ἡμὶ φιλοσίμια. Σί. τίλ
 δ' ὦρ, πῶς ἐδοκίμασεν ὡς τῶν
 ἡγεμάτων; Πο. ἐς τὸ φανέ-
 ρον μὴ, ἵκανον αὐτῶν κληρονό-
 μον ἀρχιεπὶν ἱφασκορ. ὅδ'
 ἐπίσυνε, καὶ ἡλοακοντικῶ-
 τισιν παρὰ σκώλιν ἰαυτόν.
 ἅπας δὲ τὰς ἀλλοθῆς ἐξ-
 ὅθως ἱκανὸς ἔχων κατὰ
 πορ, οἰμώσαν ἀπασὶ φράσ.

Σί.

Palàm quidem affirmabam, me unumquemque illorum re-
 licturum heredem: idē illi quum crederent futurum, cer-
 tatim se quisque obsequentiorem atque adulantio-
 rem praebebat. Ceterum alias illas veras tabulas, quas apud me
 sexuaueram, reliqui, in quibus omnes illos^f plorare iussi.

SIM.

POL. Haudquaquam: quum
 magis quum talis essem, qua-
 lem dixi, tamen supra modum
 adamabar. SIM. ^e Aeni-
 gmata narras. POL. At-
 qui notissimus est hic amor,
 quum vulgo sit frequens,
 nempe erga senes orbos di-
 uites. SIM. Nunc tua for-
 ma unde tibi profectia fue-
 rit, intelligo, vir egregie,
 nimirum ab aurea illa Ven-
 nere. POL. Veruntamen
 non parum multas commo-
 ditates ab amantibus tuli,
 Simyle, propemodum etiam
 adoratus ab illis. Porro se-
 pius etiam quasi procax il-
 lis illudebam, excludens ins-
 terdum nonnullos eorum, im-
 terim illi inter sese decerta-
 bant, et in ambiendis primis
 apud me partibus alium a-
 lius anteire nitebatur SIM
 Sed age, de facultatibus tuis

Σί. Τίνα δ' αὖτε λατρεύει τὸν
 κληρονόμον ἱσχοῖ; ἢ πῶς τινὰ
 τῶν αὐτῶν γένους; ΠΟ. ὃ μὰ Δί',
 ἀλλὰ τὸν ἑνὸς τινὰ τῶν μαρ-
 τῶν τῶν ὀρίων Φρύγα. Σί. ἀμ-
 φί πόθ' ἔστι, ὦ Πολύστρατε; ΠΟ.
 οὐκ ἔστι ἀμφὶ τὰ ἄποσι. Σί. ἢ
 δι' ἡμετέραν αὖτε τινὰ σοι ἰκᾶ-
 σθ' ἵσταί; ΠΟ. ἀλλ' ὡς ἀλλὰ
 πολλὸν ἰκάνω ἀξιώσθ' ἢ πλη-
 ρονομαῖν, ἢ καὶ βάρεθ' ὦ,
 καὶ ὁλιθρος, ὅν ἤδη καὶ αὐτοὶ
 οἱ αἰετοὶ θιραπύουσιν. ἰκᾶ-
 σθ' ὅτι νῦν κληρονόμοί με,
 καὶ νῦν ἐν τοῖς ἀπατεῖσαις
 αἰεθμαῖται, ἢ περὶ νημέθ' ὡς
 τὸ γένος, ἢ βαρβαρίζω, Κό-
 δρος δ' ἀνθρώπων, καὶ Νι-
 ρίως κακίων, καὶ Ὀδυσσείως
 σωτηρίας ἢ λόγους ἔναι.
 Σί. οὐ μοι μέλα. καὶ στρατηγῶ-
 σάτω ἢ ἐπ' αὐτῶν, ἢ δολαῖ. ἢ
 λαῶν δ' αὖτε κληρονόμοι τῶν
 αἰώνων.

SIM. Non laboro, vel totius Gracie sit imperator, si
 libet, modò ne illi potiantur hæ-
 reditate.

SIM. At postrema illa
 tabula quem pronuntiabant
 heredem? num è cognatis
 quempiam? POL. Non
 per Iouem, imò nouitium
 quendam ex formosis illis ado-
 lescentiulis, natione 8 Phrya-
 gem. SIM. Quot annos
 natum Polystrate? POL. Vi-
 ginti ferme. SIM. Iam in-
 telligo quibus obsequijs ille
 te demeruerit. PO. At-
 tamen multò illis dignior
 qui scriberetur hæres, etiam
 si h Barbarus erat ac perdis-
 tus, quem iam ipsi etià opti-
 mates colunt, captantq. Is i-
 gitur mihi extitit hæres, idēq.
 inter patricios numeratur.
 subrafo mento, barbaroq.
 cultu ac lingua: quin eum
 k Cadro generosiorē, l Nim-
 reo formosiorē, m Vlysse
 prudentiorē esse prædicat.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a MENSÆ Siculis lautiores.] Ea semel de Siculorum
delicijs in animos hominum impressa opinio, perpetuò inualuit,
quibus olim nihil inquinatius, nec mollius. Plato hanc dictio-
nem usurpauit πολυτελής γ. Athenæus libro 12. copiosè de il-
lis. Macrobius libro Saturnalium septimo: Modum enim seruas
qui sui potens est, & in mensa Sicula vel Asiatica. Hæ pro lau-
tis & opiparis leguntur. Lucian. in Demofthenis encomio vo-
catis Syracusanas, immodicè lautas & opiparas. Syracusanæ
enim opibus adfluentes, conuiuiorum luxui nimium indulge-
bant. b Ex alienis arcibus opes mihi subscatebant.] Qui-
bus rebus sibi comparaueris diuitias, exponis. c Phaon.]
Phaonem à Venere inuentus restitutum, extat epistola Sap-
phus inter Onidianas. Is traiciendis viatoribus de ripa in ri-
pam victum sibi quæsitauit. Cumque semel Venerem, nulla
promissa mercede transiissem, ignorans quòd dea esset, ab ea
vnguenti alabastrum dicitur accepisse mercedis loco, eoq; obli-
tus omnium formosissimus euasisse, eximiaque pulchritudine
cum alias mulieres Mytileneas, tum præcipuè Sappho poë-
triam ad sui amorem allexisse. d Chio.] Insula matris Ae-
geæ, quæ hæc 28. milliaria in circuitu, vnde & laudatissima
mastiche adfertur. & Homerus vates Chius est dictus. e Aca-
nigmata narras.] obscure loqueris. Nam ænigma auctore
Quintiliano, nihil aliud est quàm obscura allegoria. Scrupos
veteres appellarunt. f Plorare iussi.] Ita autem Græcos
loqui solitos, ut plorare inberent eos quos à se contumeliosè di-
miserent, notum est. Idem in Tragopodagra: ἰπὸ δὲ τῶν οὖν
ἐν οἰκίᾳ δάτω. Id est, sed omnibus illis nil nisi plorare im-
pero. Idem in primò Necricorum dialogo: οὐ δὲ οἰκίᾳ αἰῶν
παρ' ἡμῶν δάτω. Id est, Tu verò plorare illos meo nomine iube.
De hac autem Ipruagata voce fusiùs à nobis scriptum est in
collectaneo Adaziorum. g Phrygem.] Φρύγῃ gentile, à Phry-
gia deductum, cuius fæmininum est Phrygia. Virg. 9. Aeneid.
O' verè Phrygiæ, (neq; enim Phryges) ite per alta
Dindyma — Phrygia minoris Asia regio, Caria, Ly-
dia,

die, Mysia & Bithynia finitima. Cic. pro Luc. Flacco in seſſes Aſiaticis: Aſia veſtra conſtat ex Phrygia, Mysia, Caria, Lydia. Vtrum igitur noſtrum, an veſtrum eſt h. c. prouerbium: Phrygem plagis fieri ſolere meliorem? h Barbarus.] Phryges pro barbaris habitus fuerunt. Ioan Trezes in hiſtoria omni-gena, ὡς βεβαίως αὐτοὶ ἠσθῆναι τὸν ἄλγος: id eſt, & factus eſ barbarus tanto tempore apud Troianos commoratus. In Phrygia autem eſt Troia prouincia, cuius caput Ilium fuit, olim regio Priami. i Inter patricios.] Senatorum proge-nies, quibus plebei opponerantur, ἀπαρχὴ αὐτῶν. & Codro generoſiorem.] hinc δὲ τὸ ἄδρυ, id eſt, Codri genus dicuntur, qui antiqua proſapie nobilitate illuſtres ſunt, ut Themis-tius reſert. Codrus enim ſingulari in patriam pietate præcipuè nobilis fuit. Nam quum Atticis bellum eſſet a tueris Doreis, proditumque eſſet oraculo, victoriam penes Athenienſem popu-lum futuram, ſi rex illorum ab hoſtibus fuiſſet occiſus: Codrus patria gloriam ſua incolumitate chariorem habens, ignota ſpe-cie hoſtem provocauit, & interemptus eſt. hæc etiam apud Zee nobis interpretati ſumus. Hanc rem latè deſcribit oratione aduerſus Leocratem Lycurgus, & Velleius Paſerculus. l Nireo formoſiorem.] Erat omnium Græcorum qui ad Troiam nauigauerunt ſpecioſiſſimus: infra tamen Achillem, ſed erat im-becillis. m Ulyſſe prudentiorem.] Fingitur ab Homero vir multa prædiſus prudentia & ſacundia: egregius bello, & laborum patientiſſimus.

ΔΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕ-
σιλᾶς, Μενελάου, καὶ Πά-
ριδος.

ΔΕΛΑΙ, ΠΡΩΤΕ-
ſilai, Menelai, ac
Paridis.

Iacobo Micyllo interprete.

ΔΕ Α C V S.

Τὸ ἄλλο, ὅτι πρὸς τὰς
ἑλᾶς, ὡς περὶ τὸν
Πρωτόν τῶν τῶν, ὅ

Αὐτῶν

Q Vamobré, Proteti-
læ, in Helenā irru-
ens, ſtrangulas illā.

PRO. Quia huius cauſa,

6666 3 Atace,

Αἰακὶ, ἀπίθανον, ἰμῖτις ἤ μὴ
 ἢ δόμον καὶ ἀλιπὸν, χέραν
 ἦ τὴν νόστομον γυναικα. Αἰ.
 αἰτιῶ δύνω ἢ Μενέλαον, ὅς τις
 ἔμῃς ὑπὲρ ζωῆς γυναικὸς
 ἐπὶ Τροίᾳ ἤγαγν. Πρω. ἔλ-
 γας, ἐκάνορ μοι αἰτιατίον.
 Με. ἔκ μὲ, ὃ βέλῃσι, ἀπὸ δι-
 καστήριον ἢ Πάριον, ὅς ἐμὲ τοῦ
 ἔξου τὴν γυναικα, παρὰ πάντας
 τὰ δίκαια, ὥχις ἀπάξει. οὐ-
 τὸ ἔρ' ἔχ' ἀπὸ μόνου, ἀπὸ ἑ-
 πάντων Εὐρώων τε καὶ βαρβάρων
 ἄξι. ὃ ἄρχιδι, τοσούτοις
 θανέτα αἰτιῶ γιγνημῆς.
 Πρω. ἄμνηστον ἔτω, σὲ ζω-
 γῆν, ὃ Δύσπαι, ἐκ ἀφῆσω πο-
 τὶ ἀπὸ τῶν χαρῶν. Παρ. ἄδ-
 κα ποιῶν, ὃ Πρωταίλαι' καὶ
 ταῦτα ὁμότιχον ἔντα βί-
 βωτικὸς ἔρ' καὶ αὐτὸς ἄμι, καὶ
 ὡ αὐτὸ θιῶ κατίσχημα. οἷ-
 ὡς δέ, ὡς ἀκρίσιον τί δα, καὶ
 τις ἡμῶς δαίμων ἄγχι, ἔνθα
 ἄρ' ἐβίλη. καὶ ἀδύνατον δὲν,
 ἀντιτάσσεται αὐτῷ. Πρω. ἔλ-
 λῖγας. ἄδ' ἔρ' μοι τὸν ἔρω τα-
 ἔρ' ταῦθα λαβὲρ δυνάτορ ἴω.
 runtur, & nescio quis deus nos ducit quocumque ipsi placet, at-
 que impossibile est illi repugnare. PROT. Rectè dicis. Vit-
 nam igitur Cupidinem ipsum hinc comprehendere mihi liceat.

Acace, imperfecta quidem
 domo relicta, & vidua ux-
 or, quam nuper duxi, reddita,
 mortuus sum. **ÆAC.** Ace-
 cusa igitur Menelaum, qui
 vos omnes pro tali coniuge
 recuperanda contra Troiam
 duxit. **MEN.** Nequaquam
 me, sed multò iustius Paris
 dem, qui hospitii mihi ux-
 orem contra omne ius eripuit.
 Hic enim non modò abs te,
 verùm ab omnibus tum Gra-
 cis cū Barbaris meritiò stran-
 gulari debebat, ut qui tam
 multis mortis causa exiite-
 rit. **PROT.** Melius hoc.
 Proinde, malè nominate Pa-
 ri, nunquam te dimittam à
 manibus. **PARIS.** Iniu-
 riam adeόνου facis Prote-
 silæ, idè eò magis, quòd
 eandem tecum artem exer-
 ceo. Nam & amoris etiam
 deditus ipse sum, & ab eo
 de deo quasi vinctus teneor.
 Nosti autem quòd quedam
 sunt quæ inuitis nobis gen-
 erantur, & nescio quis deus nos ducit quocumque ipsi placet, at-
 que impossibile est illi repugnare. **PROT.** Rectè dicis. **Vit-**
nam igitur Cupidinem ipsum hinc comprehendere mihi liceat.
ÆAC.

ΑΙ. ἰὼδὲς ἢ περὶ τὸ ἔρωτ' ἄρκευθῆναι τὰ δίκαια. φθασὰ γὰρ αὐτὸς μὲν, τὸ ἑρᾶν ἔω Πρωιδί ἴσως γιγνώσκειαι ἄτι' τὸ θανάτου δὲ ἡ ὑδ' ἔφα ἄκαρ, ὃ Πρωτιδίαν, ἢ σίου. Τὸν, ὅς ἐκλαβόμενος τῆς νιογᾶ μου γυναικός, ἐπὶ πεισφίσει ὡς τῇ Τρωιδί, οὕτω ἐκποινιδιώνος καὶ ἀρκευνομή. νως περὶ πεισφίσεως τῶν ἄκαρ, δόξης ἑραδίας, Αἰ λὺ πρῶτ' ἑρ τῇ ἀρκαδία ἀπὶ θαλάσσης. Πρω. οὐκ ἔρ καὶ ὑπὲρ ἐμ. αὐτοῦ ἡ, ὃ Αἰακί, ἀρκευθῆναι δίκαιότερα. οὐ γὰρ ἰὼδὲς τῆς τῶν ἄτι', ἀπ' ἑ μύριον, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἐπικλεῖται. Αἰ. ὁρῶν. τί οὖν τὸ νῦν αἰτί;

ÆAC. At ego etiam pro Cupidine tibi respondebo quæ iusta videntur. Sic enim ille dicet, sese quidem Paridi fuisse fortassis causam amandi: sed mortis causam tibi fuisse neminem alium, quàm te ipsum. Protesilaë, qui clam uxore nuper ducta, postquam appropinquabatis Troadi, ita omnî contempto periculo, et velut desperatus ante reliquos omnes in litus exilysisti, gloriæ nimirum cupidus, propter quam et primus in egressu nauium occisus fuisti. PROT. Proinde et ego pro me ipso tibi, Acace, respōdeo multò iustiora quàm tu. Neque enim ego mihi ho-

rum causa fui, sed fatum, et quod iam inde ab initio prædestinatum fuerat. ÆAC. Probat: quid ergo istos accusas?

IOANNIS SAMBYCI
ANNOTATIONES.

De Protefilae, primo Græcorum, interfecto.

Atridi eripiens Helenam Priameïa proles,
Amisit regnum post duo lustra suum.
Protefilaus erat, cecidit qui primus Achivum:
Ardoris Paridis causa Cupido fuit.

QUAMOBREM.] *Inuestigatio facti. Quia huius,] causa redditio. Accusa igitur Menelaum.] Culpam in Menelaum reijcit. Multò iustius Paridem.] Verior causa. Hic enim.] ἀποτροφή, strangulatur Paris. Mortis causa extitit.] ἐδουλέως. Iniuriam adeόνου.] Ratio. Idq; eò magis.] Confirmatio μετὰ τὴν αἰτίαν. Rectè dicis utinam.] ἐπιχειροῦν. At ego pro Cupidine respondebo.] ἀποκρίσθαι. Sic enim ille dicit.] ἀπλοχρία τῷ ἔρωτι. πλάσις ἰνθρακῇ. Ita omni contempto.] τὸ αἶθρον κύρειν. Gloriæ nimirum.] τὸ αἶματόν. Proinde.] ἐπιλογῶ μετὰ τὴν αἰτίαν. εἰς τὴν ἑστῶσαν μίαν.*

MENIPPOY, ΑΙΑ-
κω, Πυθαγόρου καὶ Σω-
κράτους.

MENIPPI ET
Æacæ, Pythagoræ &
Socratis.

Iacobo Micyllo interprete,

MENIPPVS,

Πρὸς τὸ Πλάτων, ὁ
Αἰακὶ, πειράσασθαι
μοι τὰ ἐν Αἰδῶ πάν-
τα. Αἰ. οὐ ρῆδιον, ὦ Μενίπ-
π. ἀπαντα, ὅσα μὲν ἐκεί-
να.

P Br Plutonem, ὁ Αἰα-
κῆ, expone mihi qua-
so hîc quæ apud infe-
ros sunt omnia. ΑἸΑΚ.
Haud facile, Menippe, om-
nia; verùm quæ summam,
ὅτι.

ἀποβή, μάρτυρ. οὐδὲσί μὲν
 ἔτι Κέρβερός δειρ, οἶδα, καὶ
 ἔπορθημία τῶρ, ὅς σε διηπύ-
 ρασιν. καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν
 Πυρραγίδου ἄδην ἰδρα-
 πασίσι δὲρ. Μὲν οἶδα ταῦτα, καὶ
 οἶ, ὅτι πυλαρεῖς. καὶ τὸν βα-
 σιλίαν ἔδωρ, καὶ τὰς Βεννύς.
 τὸς δ' ἀνθρώπους μοι τὸς πα-
 ρα δᾶξορ, καὶ μάλιστ' αὐτοὺς
 ἐπιστάμης αὐτ'. Αἰ. οὐτ' ἔμην
 Ἀγαμέμνων, οὐτ' ἔμην Ἀχιλ-
 λεύς, οὐδὲς Ἰδωμένους πηγε-
 ρίον· ἐπεὶ τὰ Οδυσσεύς, ἔτα
 Αἴας καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄλλοι
 ἐπὶ τῶν Εὐρώων. Μὲν. Βαβὰ
 Ομηρῖ, οἶδ' ἔτι ῥα φασὶν ἰδρὶ
 λευκάλαμα χαμὰ ἔρρηπτα, ἄ-
 ρωπα καὶ ἄμωρφα, καὶ νῆς πάν-
 τα, καὶ ἡρ' ὅσων, ἀμνη-
 σὰ ὡς ἀληθῆς λαορῶα. οὐ-
 τ' ἔμην, ὅ Αἰακῖ, τίς δει; Αἰ.
 Κέρβερός δειρ. οὐδὲς ἔμην Κροῖος,
 καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπα-
 ρος. ὅ δ' ἐπὶ τούτοις Μίδας,
 καὶ

et velui per capita indicas-
 ri possunt, hæc accipe. Hic
 quidem quod Cerberus sit,
 nosti. Deinde et portitorem
 hunc nosti, qui te traiecit:
 præterea et lacum, et Py-
 riphlegethontem iam vidi-
 sti cum ingressus es. ME N.
 Noui hæc, et præterea te
 quoque, quod hic in vestibulo
 sedes, atque aditum observa-
 uas. Etiam regem ipsum vidi
 et Furias. Homines ven-
 to priscos quæso ostende, et
 maximè eos qui inter cate-
 ros nobiliores fuere. EAC.
 Hic quidē Agamemnon est,
 ille autem Achilles. b Rura-
 sum hic Idomeneus, qui pro-
 prius afsidet post hunc, Ulys-
 ses: deinceps Ajax, et Dio-
 medes, et ceteri Græcorum
 præstantissimi. MEN. Pas-
 se Homere, ut tibi Rhapsos-
 diarum tuarum capita hus-
 mi proiecta iacent, ignobilia
 atque obscura, cinis ac pul-

vis omnia, et nuga mere: denique (verè ut abs te dictum
 est) capita infirma et caduca. Sed hic, Acace, quis-
 nam est? EAC. Cyrus est, ille autem Cræsus, et ius-
 ta ipsum Sardanapalus. Ultra hos autem Midas, et de-

ἐκᾶν ὁ δ' ἔρριψε. ΜΕΝ. ἔτα-
 σεν, ὃ καὶ θάρμα, ἢ ἐπὶ ἀνδρῶν
 τι, ἰσχυρῶτα μὴ τὸν ἐπὶ
 σπονδῶν, ὅς ἂν ὁρῶν πλῆρ
 ἐπιθυμῶντα; οἱ ὅτι ὁ Κροῖ-
 σός ἐστι; ἢ Σαρδανάπαλον δ',
 ὃ Λιακί, πατάξαι μοι κατὰ
 λόρρυς ἐπίτριψον. Αἰ. μη-
 δ' αὖτις δ' ἀπορρίψας ἢ αὐτὸ τὸ
 κρανίον, γυναικῶν ὅρ. ΜΕΝ.
 ὑκῶν, ἀπὸ πρὸς πύξομαι γι
 πάντως ἀνδρογυνῶν ὄντι. Αἰ.
 βέλα ὅτι ἐπιδείξω καὶ τὰς σο-
 φίας; ΜΕΝ. νὺ Δία γι. Αἰ. πρῶ-
 τος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστίν.
 ΜΕΝ. χαῖρε, ὃ Εὐφορβί, ἢ Ἀπολ-
 λων, ἢ ὁ γι ἀνδρῶν. ΠΥ. νὺ,
 καὶ σύ γι, ὃ Μερίππυ. ΜΕΝ. οὐκ
 ἔστι χυσοῦς ὁ μηρός ἐστὶ σοι;
 ΠΥ. οὐ γὰρ. ἀπὸ φέρε ἴδω ἢ τι
 ὅτι ἰδὲ διμορὴν πύρα ἔχῃ. ΜΕΝ.
 ἐν ἁμῶν, ὃ χαθί, ὡς οὐ τὸ
 σοι ἰδὲ διμορὴν. ΠΥ. δὲς μὲν
 νορ' ἅπαντα πρὸς νεκροῖς δόγμα
 τα

inceps ille Xerxes. ΜΕΝ.
 Et te, ὁ σκελεστέ, tota exhor-
 ruit Græcia, iungentem pon-
 tibus Hellespontum, ὃ per
 ipsos montes nauibus tra-
 ἵcere affectantem? Qua-
 lis verò ὃ ipse Cræsus est? ἢ
 Caterum Sardanapalo qua-
 so huic, Aeace, permitte
 ut demulceam caput, in-
 flicto colapho. ÆA.C. Ne.
 quaquam: comminueres ea-
 nim ipsi caluariam, mulie-
 bris ac fragilis adeò cūm
 sit. ΜΕΝ. At certè tamen
 amplexabor illum, utpote
 femiurum ac mulierosum
 plané. ÆA.C. Visne ti-
 bi ostendam ὃ doctos il-
 los? ΜΕΝ. Per Iouem
 etiam. ÆA.C. Primus
 en hic tibi Pythagoras est.
 ΜΕΝ. Salue Euphorbe,
 siue Apollo, siue denique
 quodcunque voles. ΠΥ-
 THAG. Ita sanè, ὃ tu

utique Menippe. ΜΕΝ. Quid? an non amplius aureum
 istud femur habes? ΠΥTHAG. Non: sed age cedo si quid
 manducabile tibi habet pera ista. ΜΕΝ. Pabas habet,
 quare nihil hic est quod tu manducare queas. ΠΥ-
 THAG. Damodé. Nam hic apud manet alia dogma-

τα (ἱμαθον ἦν) ὡς ὑμῖν ἴδω,
 λευκαμοὶ καὶ λευφαλοὶ τοκίωρ
 ἐνθαδαι. Αἰ. οὐτ' ἂν Σό-
 λωρ, ὁ Εἰηκισίδης, καὶ Θαλῆς
 ἐκέν' ὅ, καὶ παρ' αὐτὸς Πιτ-
 τας, καὶ οἱ ἄλλοι. ἐπὶ δὲ δι
 πάντων εἶσι, ὡς ὁρᾷς. Μι.
 ἄλλυποὶ οὐτοί, ὧ Αἰακί, μόνοι,
 καὶ φαεινοὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ
 σποδὲ πλῆως, ὥσπερ ἐκρυ-
 φίας ἄρτ' ὅ, ὁ τοῦς φλυκταί-
 στας ὅλ' ἐξλωθικῶς, τίς ἐ-
 σι; Αἰ. Εμπεδοκλῆς, ὧ Μι-
 νίππε, ἡμίφθ' ἀπ' τῆς Αἰτ-
 νης παρῶν. Μι. ὧ χαλκόντε
 βίλτις, τί παθὼν σαυτὸν ἐς
 τὸς κρατῆρας ἐνίβαλλο; Εμ.
 μιλαζχολία τίς, ὧ Μνίππε.
 Μι. οὐ μὰ Δία, ἀπ' ἀ λυφὸς
 ξία καὶ τυφ' ὅ, καὶ πομπὴ ἑόρ-
 ρυζα, ταυτὰ σὲ ἀπλωθράκω-
 σεν αὐτῶς λυκνίσιν ἐκ ἄξιον
 ὄντα πλὴν ἀπ' ὅδ' ἐν σὲ τὸ σό-
 φισμα ὡν σφ' ἐφωράθης ἦν ἡ
 θνίς. ὁ Σφκράτης δ', ὧ Αἰακί,
 πῦ

ta atque instituta didici:
 nempe quod nihil hīc inter
 se similes sunt faba & pa-
 trantium testiculi. *Æ A C.*
 Porro hic Solon est, filius
 Execestidis. praterē ille
 Thales, & iuxta ipsos Pit-
 tacus, & ceteri illi: septem
 autem omnes sunt, ut vī-
 des. *M E N.* Latī hi sunt,
 Acace, soli, atque alacres
 prater ceteros. Sed hic op-
 pletus cinere, tanquam subs-
 cinericius panis aliquis, hic
 crebris pustulis quasi suf-
 feruefactus, quisnam est?
Æ A C. Empedocles, Men-
 nippe, semicoctus ab Aet-
 na monte huc profectus.
M E N. O' aripes opti-
 me, quid obsecro accide-
 rat tibi, cur te ipsum in cra-
 tēres Aetna inijceres? *E M.*
 Insania quaedam, Menip-
 pe. *M E N.* Non, per
 Iovem, sed inanīs quaedam
 gloria affectatio, & fastus;

& multa dementia: hæc te conflagrare fecerunt unā cum
 ipsis crepidis, cū dignus minimē esses. Veruntamen ni-
 hil tibi commentum istud profuit. deprehensus enim es &
 ipse mortuus. Ceterū Socrates ille, Acace, vbi lōso-

πῶς ἔστιν ἄρα ἰσι; Αἰ. μὴ τὰ
 Νίσωρ ὃ καὶ Παλαμέδους ἐς
 πάντῃ ληρῆ τὰ ποταμά. Μι.
 ὅμως ἰδονόμῳ ἰδῶν αὐτὸν
 τὸν, ἅπου ἰνθάδ' ἐστίν. Αἰ.
 ὁρᾷ τὸν φάλακρον; Μι. ἄ.
 πάντων φάλακροὶ ἄσιν, ὡς
 πάντων ἄρ' ἔκ τοῦτο τὸ γυμ-
 νασμα. Αἰ. τὸν σιμὸν λέ-
 γω. Μι. καὶ τὸ δ' ὁμοιορ, σὺ
 μοι γὰρ ἅπαντων. Σω. ἰμὶς ἴσ-
 τῆς, ὃ Μήνιππ; Μι. καὶ μά-
 ρα, ὃ Σόκρατος. Σω. τί ταὶ
 ἰσθλῶσαι; Μι. ποταμοὶ τῶν
 εἰσὶν φιλοσοφῶν λίγυσι καὶ
 τὰ γὰρ σχήματα αὐτὰ καὶ βα-
 ρύματα ἀδιάσπαστοι, ἅ-
 πτοι φιλόσοφοι μάλα πολ-
 λοὶ τὰ δ' ἁμαίωρα καὶ, οἰ-
 μαι, οἱ ὅτι παρὰ σοὶ Αἰ-
 σωπῶ, καὶ Πλάτων αὐτὸς, ὃ
 μὲν ἀπνέειν μύρον, ὃ δ' ἐπὶ
 ἐν Σικελίᾳ τυραννοῦς θύρας
 πύλας ἐμασθῆν. Σω. πρὶ
 ἰμὲν δ' τί φρονέουσιν; Μι. δι-
 δάσκουσιν, ὃ Σόκρατος, ἀνδρῶ-
 ν ὅτι, τὰ γὰρ τοιαῦτα. πάν-
 τῶ

rum tandem est? **ÆA C.**
 cum Nestore ac Palamede
 ille plerūq̃ nugatur. **MEN.**
 Cuperem tamen videre i-
 psū, sicubi locorum hic
 foret. **ÆA C.** Vidēsne
 caluum illum? **MEN.** At
 omnes hic caluifant, quan-
 re omnium aquē notatio
 hæc fuerit. **ÆA C.** Simum
 istum dico. **MEN.** E-
 tiam hoc simile omnium est:
 nam ὅ σὺν ὅσι πάντες
 sunt. **SOCR.** Mēne quæris, Me-
 nippe? **MEN.** Te ipsum,
 Socrates. **SOCR.** Quo
 pacto res Athenis se ha-
 bent? **MEN.** Multi iu-
 niorum philosophari se pro-
 fitentur: ac habitum certē
 ipsum ὅ incessum si quis
 aspiciat, meri philosophi
 videntur, admodum mul-
 ti. Ceterum autem vidisti
 opinor qualis ὅ Aristippus
 huc ad te venerit, ὅ Plato
 ipse, alter quidem olens vno
 guenta, alter autem in Sici-
 lia tyrannis adulari doctus.

SOCR. At de me quid sentiunt? **MEN.** Beatus, So-
 crates, quispiam es, quod ad huiusmodi res utique perti-
 net,

ἢ ὅσον θαυμάσιον οἶνται
 ἄνθρωποι γινώσκειν, καὶ πάντα
 ἐκνεύειν ταῦτα (ἀλλ' ὦ, οἱ
 μὲν, τὰ λεγόμενα λέγειν) ἔδωκε
 λέγειν. Σω. καὶ αὐτοὺς ἴσας
 ἔχοντα ταῦτα πρὸς αὐτοὺς, οἱ δὲ
 ἡρώεας ὥντες τὸ πρᾶγμα
 ἔναι. Μὲν. τίνα δὲ οὐδὲ ἴσιν,
 οἱ περὶ σὺ; Σω. Χαρμίδης,
 ὁ Μένιππος, καὶ Φαίδρος, καὶ
 ὁ τῷ Κλεινίου. Μὲν. ὦ, ὦ Σώ-
 κراطες, ὅτι ἐκταῦθα μέτε-
 πλῶσαν τέχνην, καὶ ἐκ ὅρι-
 γωνίας τῶν καλῶν. Σω. τί
 ἔδωκε ἄλλο ἥδιον πράττειν;
 ἀπὸ πολλοῦ ἡμῶν κατέκλ-
 σο, ὁ Διοκλῆς. Μὲν. μὰ Διὶ ἰπὶ
 ἢ Κροῖδον ἔδωκε Σαρδανάπα-
 λον ἄπαρ, πολλοῦ οἰκίσαν
 αὐτῶν ἵοικα γὰρ ἐκ ὀλίγου
 λίσσασθαι, οἱ μὲν ὄντων ἀκέρων.
 Αἰ. ἐγὼ δὲ ἥδ' ἄπαρ, μὴ καί
 τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ ἀφεν-
 γῶν τὰ ποτὶ δὲ ἰσαῦθις ὅ-
 ψα, ὁ Μένιππος. Μὲν. ἀπὸ
 καὶ ταυτὶ γὰρ ἰκανὰ, ὦ Αἰας
 κί.

net. Omnes itaque te admin-
 rabilem fuisse virum existi-
 mant, atque omnia cognov-
 isse hæc (deceat enim opis
 nor verum hinc dicere) cum
 nihil scires. S O C. Et i-
 pse dicebam hæc ad illos, sed
 illi tum simulationem quan-
 dam eam rem esse putabant.
 M E N. Sed quinam isti sunt
 circa te? S O C. Charmi-
 des, Menippe, & Phædrus,
 & Clinia filius ille. M E N.
 Euge Socrates, quoniam &
 hic artem tuam exerceas, ne-
 que formosos istos negligis.
 S O C. Quid enim aliud
 quod quidem suavius sit, a-
 gerem? Sed huc propius no-
 biscum recumbe, si videtur.
 M E N. Non, per Iovem:
 ad Cræsum enim & Sarda-
 napalum redeo, prope illos
 habiturus. Videor quippe
 mihi non pauca habiturus is-
 bi esse quæ videam, quan-
 do plorantes illos audiam.

Æ A C. Et ego quoque iam

ab eo, ne quis mortuorum clam nobis subducatur sese. Pleraque
 autem alia videbis, Menippe, quando iterum conveniemus.
 M E N. Abeas licet inam & hæc Asace vidisse sufficit.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a ET Pyriphlegethontem.] *Pyriphlegethon fluvius in ferorum, de quo Lucian. de Luctu. b* Rursum hic Idomeneus.] *Deucalionis filius, rex Cretensium, qui strenuè contra Troianos militavit. Tandem eversa Troia cum patriam navigare vellet, subito oborta tempestate, pro salute sua superis rogit, si Neptunus incolumem illum domum reduceret, se illud, quodcumq; primum occurreret, immolaturum. Consigit autem, ut eius filius primus illi fieret obuius, quem quum immolare vellet, ob immanitatem suam à civibus regno pulsus, fugit in Calabriam, ubi iuxta Salentinum promontorium, civitatem condidit, Virgil. 3. Aeneid.*

Et Salentinos obsedit milite campos

Lyctius Idomoneus, &c.

IOANNIS SAMBVCI

ANNOTATIONES.

διετηλὴς, διέχλης, καὶ ἀγανικὸς.

Aeacus ostendit qui sunt in Ditis auerno

Obscuros manes, sulphureosq; locos.

Dein etiam bello fortes, multosq; sophorum,

Quorum aliquot ridet ipse Menippe miser.

PER Plutonem.] ἀξιῶσις. Haud facilè.] πρὸς τὴν, καὶ πρὸς τὴν. Hic quidem.] διεξοδικὰ ἀφήγησις. Noui hæc.] μετὰ βυλοζία. Homines verò.] ἀξιῶσις. Agamemnon est.] ἡ δὲ ἀξιῶσις: commonstrat illi primum duces, reges & imperatores. Papæ Homere.] ῥαψωδία. Ibi rhapsodiarū.] *Homerus pater fabularū. Capita humi proiecta.] ἀπὸ πύλων καὶ πύλων capita sine robore, clausula frequens apud Homerum. Deinde ille.] δὲ τὸν ποφὴ ad Xerxem. Cæterum.] Petitio de Sardanapalo, nequaquam recusatio. Comminueres enim.] ἐκώμωγε. Vis metibi.] Transisio ad doctos. Acripes optime.] id est, Empedocles, qui se in Aetnam ex melancholia coniecit. Inanis quædam.] ἅ καὶ αἰτίαι. Hæc te conflagrare.] Alludit ad id, quod Empedocles dicitur æreis crepidibus*

usus

ἦσαν fuisse, ut est apud Diogenem. Simum istum.] ἔκφρασις ἀπορίσιν vel signis. Méne quæris.] ἐρωτηματικόν. Quo πα-
θο.] ἰπαρσιλικόν. Beatus.] Indicium superiorum de Socra-
te. Sed quinam.] οἱ αἰεὶ τὸ σαρκεῖον. Ad Cræsum.]
Redit ad Cræsum & Sardanapalum. Video quippe.] ἐπι-
σφραγίζου τὸν Διόλογον.

ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ,

Πλάτωνος ὁ Περσι-
φόνης.

PROTESILAI,

Plutonis & Pro-
serpinæ.

Iacobo Micyllo interprete.

PROTESILAVS.

Ω Δίεσποτα, καὶ βα-
σιλεῦ, καὶ ἡμίτερ
Ζεῦ, καὶ σὺν Διμήτρος
Θύγατρ, μὴ ἀπειδέητε δέησιν
ἐρωτικῶν. Πλὺ. σὺν Αἰτίνῃ
Αἰτῇ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὤν τυγ-
χάνεις; Πρω. ἐμὶ μὲν Πρωτε-
σίλαῳ, ὁ ἱφίκλος, φυλάκιῳ,
συσραβιάτῃς τ' Αἰχαιῶν, καὶ πρῶ-
τος ἀφ' ὧν ἀνέστη ἡ πόλις Δίος
μὴ ἀφ' ὧν πρὸς ὀλίγον ἀ-
ναβιῶντα πάλιν. Πλὺ. τὸν ἡμῶν
ἐρωτα, ὃ Πρωτεσίλαι, πάντων
στρατοῖ ἐρῶσι, πολλὸν ἰδέσθαι
αὐτὸν τυχεῖ. Πρω. ἀπ' ἐτὸς ἡμῶν,
Αἰδώς

O Domine, ὁ rex, ὁ
noster Iupiter, & tu
Cereris filia, ne dea
spicite preces amatorias.
PLVT. Tu verò quid pre-
caris à nobis, aut quis deni-
que es? PROT. Equidem
Protesilaus sum, filius Iphi-
eli, φαιρία Phylacensis, quò
cum reliquis Græcis in expe-
ditione ad Troiam profe-
sus, ac primus omnium con-
tra Ilium pugnando occisus
sum. Precor autē, ut dimif-
sus hinc, modicum temporis
in vitā redire denuò permit-
tar.

PLVT. Hunc amorem, Protesilaë, omnes mortui amant;
sed nullus tamen ipso posuit eo, PROT. At non vitam, ὁ

Pluto,

Ορφή γὰρ δὲ αὐτὴν τὰν τὴν
τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδικὴν
παρίδοι, καὶ τὴν ὁμογενῆ
μὲν Ἀλκίον παρὰ τὴν ψαττῇ,
Ἡρακλῆ χαρισίμοι. Πλὺ. θὺ
λίσσας δὲ ἔγω ἑρμῆος γυμνὸν
ἔρ, καὶ ἄμορφον, τῇ καλλῇ σὺ
καὶ νῦν νόμος φανῶμαι; πῶς δὲ
ἐξ αἰῶνος πεσοῦνταί σε, ἔδῃ
θλασθῆναι θανάτῳ; φῶδῃ.
οὐταί γὰρ ἵν' οὐκ ἔστι, καὶ φῶδῃ
ταί σε, καὶ μάτῳ ἔστι τοσάυ-
τῳ ὁδὸν ἀνιελθούσας. Περ.
ἔπῃ, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τῷ ἴα-
σαι, καὶ τὸν Ἑρμῆα ἐκλῶσον,
ἐπαδὰρ ἐν τῷ φῶτι ἔδῃ ὁ
Πρωτοκλῆς. ἢ, καθ' ἑκτόμορον
ἐν τῇ παύσῃ, νῆανταρ ὁδὸν
καλὸν ἀπὸ τῆς αἰτίας αὐτῶν,
οἱ ὅτι ἐν τῷ παύσῃ. Πλὺ.
ἐπὶ Πρωτοκλῆος συνδοκῇ, ἃ
ναγὰρ τῶν αὐθις, ποίη-
σον συμφορῶν. σὺ δὲ μίμνησο,
μία μὲν λαβὼν ἑμὴν

Nam ^b Orphæo ob ipsam
hanc causam Eurydicen ve-
xorem reddidisti: & cognā-
tam meam Alcestem emis-
isti, Herculi gratificantes.
PLVT. Optaris autem, cum
ista nuda atque deformi
caluaria, formosæ illi spon-
sæ tuæ in conspectū venire?
Quo pacto autem illa etiam
aspiciat te, quæ ne dignosce-
re quidem amplius te pote-
rit? Terrebitur enim, sat scio,
atque aufugiet, tuq; frustra
tantum iter exantlaueris.
PROSERPINA. Prom-
de mi vir, tu isti quoque rei
medicinam aliquam adhis-
be, ac Mercurium iube, ut
postquam ad lucem peruen-
nerit Protesilatus, contactum
virga, mox in adolescentem
formosum conuertat illum,
qualis videlicet antea fuit
cum ex sponsa thalamo pro-

diset. PLVT. Quoniam, Proserpina, & tibi hoc videtur,
age perductum hunc iterum ad superos, Mercuri,
sponsum facito. Tu verò memineris, non
amplius quàm vnum diem
tibi permissum
esse.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

α ΑΒΗΕΣΤΟΡΕ.] Hecfor Priami Regis filius, Trojanorum
omnium praestantissimus & fortissimus: dictus, auctore Plato-
ne, ab ἔχω, defendo, quod urbem contra hostium impetum se-
nuerit, patriamq; seruâris. β Ορφεο.] Fabula de Eurydice
uxore Orphaei, satis ex quarto Georgicôn Virgilij nota est.

MENIPPΟΥ ΚΑΙ
Ταρσίου.

MENIPPI ET
Tiresia.

Iacobo Micyllo interprete.

MENIPPVS.

Ω Ταρσία, ἂν ἴδῃς
φῶς ἔτι, ἐκίτι δῖα.
γυῖναι ῥάδιον. ἄ-
πασι γὰρ ἡμῖν ὁμοία τὰ ὁμ-
ματα ἔσθαι, μόνον δὲ αἱ χῆ-
ραι αὐτῶν, τὰ δὲ ἄλλα, ἐκ τῶν
ἄνθρωπων ἔχουσιν, τίς ὁ Φινεύς
ἢ τίς ὁ Λυγκεύς; ὅτι μὲν
τοῖς μὲντις ἴδιόν ἐστι, καὶ ὅτι ἀμφότε-
ρα ἔχουσιν, μόνον δὲ ἀνὴρ καὶ
γυνὴ, τῶν ποιητῶν ἀκούσας,
οἷα καὶ τῶν θεῶν τοιαύ-
τῃ ἀπὸ μοι, ὅποτις ἐκ παρὰ
θεοῦ ἰδίον ἔσθαι τῶν βίων, ὁπῶ-
τε ἀνὴρ ἴδῃ, ἢ ὁ γυναικῶν;
Τα.

AN verò & cæ-
cus sis, Tiresia, non
amplius cognitu fa-
cile est: nobis enim cunctis
æquæ sunt vacui oculi, ac so-
læ illorū sedes relicta: quod
autem ad cætera attinet, non
facile dixeris, qui Phmeus,
aut qui Lynceus fuerit. At
verò quòd vates fuerit, &
quòd utrunq; solus te ipsum
perhibueris marem ac fæmi-
nam, auditis aliquando poë-
tis noui. Proinde per deos
dic mihi, utram vitæ expe-
tus es suauiore, virne
quādo fuisti an cū fæmina?

TIRK.

LV C. MORTVOR. DIALOGI. 51

ἀμείνων, ὡς παραπολὺν, ὡς
 γὰρ πᾶσι, ὁ γυναικῶν ἀπαρα-
 νούσιος ἦν, καὶ ἀσπόροι τῶν
 ἀνδρῶν ὡς γυναικῶν, καὶ ὅτι πο-
 ρεῖν ἀνάγκη αὐτοῖς, ὅτι
 τὰρ ἐπαλξίμ' ἐσάναι, ὅτ' ἐν
 κληυσίᾳ ἀσφ' ἱερῇ, ὅτ' ἐν
 δικασθείοις ἐξέλθωσι. ΜΕΝ.
 ὅ γ' ἀκούσας, ὡς Ταρσίας, τῆς
 Εὐεπίδου Μηδείας, οἷα ἄγ' οὐ,
 οἰκτέρουσα τὸν γυναικῶν,
 ὡς ἀθλίας οὔσας, καὶ ἀμφοτέρῃ
 τὸν τινα τὸν ἐκ τῶν ὁδίωνων
 νόμον ὑφίσταμένας; ἀτὰρ ἀπὲ
 μοι (πῶς μνηστὴρ ἦν μετὰ τῆς
 Μηδείας ἰαμβῆα) καὶ ἐτιχθεὶς
 ποτὶ ὁπότε γυνὴ ἦεν; ἢ σῆρα
 καὶ ἄγον; ΤΙΡ. διττέλεσας ἐν ἱε-
 ρῇ τῶν βίῃ; ΤΑ. τί τῶ, ὡς
 Μένειπ' ἰρωτᾷς; ΜΕΝ. ὅδε
 χαλκὸν, ὡς Ταρσία. πλὴν
 ἀπέχευαι, ἢ σοι ῥάδιον. ΤΑ.
 ἢ σῆρα ἢ ἡμῶν, ἐκ τῆς κο-
 ραίας. ΜΕΝ. ἰκανὸν τῶ. ἢ
 ἦ καὶ μήτηρ ἔχῃ. ἰδὲ ἡ-
 μῶν ἀδελφῶν. ΤΑ. ἔχον διδασ-
 αί. ΜΕΝ. ἔχον δὲ σοι ἢ μήτηρ
 ἡφανίσθη, καὶ τὸ μόδιον τὸ γυ-
 ναικῶν ἀπαραγῆ καὶ οἱ μασ-
 ΤΙΡ. Habui scilicet. ΜΕΝ. Successu autē temporis vuluāne
 illa evanuit, & membrum muliebri obturatum est, mammi-

TIRE. Potior multò fuit,
 Menippe, mulicbris vita: ex-
 peditiō enim, & dominātus
 quoq; viris mulieres: neq; ip-
 sis necesse est in bellū profi-
 cisci, neq; ad propugnacula
 stare, neq; in cōcionibus dissi-
 dere, neq; in foro atq; iudicijs
 cōtendere. MEN. Quid? an
 nō audisti Tiresia Euripidis
 Medeam, qualia dixerit cū
 mulierum gēnus deplorandō
 commemorat? quā miserā
 sint, & intolerabilem partu-
 riendo laborem sustineant?
 Verūm dic mihi (cōmonefes-
 cerunt enim me versiculi isti
 Medea) peperisti ne etiā alim
 quando cū mulier esses: an
 verò sterilis & absq; semine
 vitam illam degisti? TIR.
 Quid hoc, Menippe, interro-
 gas? MEN. Nihil acerbē,
 Tiresia: verūm responde, si tibi
 molestum non est. TIR.
 Nō fui sterilis quidē, sed neq;
 peperī tamē. MEN. Sufficit
 hoc. Vtrum enim & vuluam
 habuisses, scire volebam.

δοὶ ἀπὸ τῆς θεᾶς, καὶ τὸ ἀν-
δρῶς ἀνέφθην, καὶ πῶλον αἱ
νύκτας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς
ἀνὴρ ἀνέφθην; Τα. ὅχι οὐ-
ρῶ τί σοι βέλνται τὸ ἐρω-
τήμα, δουκὲς δ' ἔρ μοι ἀπὸ
εἶν, ἢ ταῦθ' ὅτις ἐξήντο.
Μι. ἢ καὶ γὰρ ἀπιστῶ, ὅ Ταν-
ρυσία τοῖς τοῖς τοῖς, ἀπὸ κα-
θάπερ τινα βλάκα, καὶ ἐξ ἑτά-
ζοντα ἔτι διωκτάτα δαρ, ἔς
τε καὶ μὴ, παραδέχεται;
Τα. σὺ ἔρ ἰδὲ τὰ κα πει-
σάας ὅτι γνῶμαι, ὑπὸ
ἄρ ἀκόσμου, ὅρνα ἐκ γυναι-
κῶν ἐκινοντό τινας, ἢ δινύθρα;
ἢ θερία, πλὴν Ἀηδόνα, ἢ πλὴν
Δάφνῳ, ἢ πλὴν τῆς Λυκίης.
οὐ θυγατέρα; Μι. λέω περὶ
πάντας ἐν τῷ ὄρει, ἔσομαι δ', τι
καὶ λίγιστοι. σὺ δέ, ὦ βέλνται.
πρὸς τὸ γυναικῶς, καὶ ἡμῶν
τοὺς τότε, ὥσπερ καὶ ὕστε-
ρον, ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μῆστις
ἐμαθὼς ἂν; Τα. ὅχι, ἀ-
γνοῦς τὰ περὶ ἡμῶν ἅπαντα,
ὥς

λέγ' iterum complanata, de-
inde virile succreuit, &
barbam produxisti, an ve-
rò repenit ex muliere vir
factus prodixisti? T I R. Non
video quid sibi velit inter-
rogatio hæc. Videris au-
tem mihi pro dubio habe-
re, factumne hoc ita sit, an-
non. MEN. Quid? annon
dubitare, Tiresia, de huius-
cemodi rebus conuenit, sed
perinde ac fatuum aliquem,
non perpensis, fieri pos-
sint, annon, protinus pro-
ueris recipere? T I R.
Tum tu igitur neque cate-
ra credis hoc pacto contig-
isse, puta quum audieris
ut quædam ex mulieribus
aues factæ sint, aut arbor-
es, aut ferae, Philomela
videlicet, aut Daphne,
aut Lyconis istius filia?
MEN. Quod si quando &
in illas incidero, tum quid
ipsæ dicant quoque, scibo:
tu verò, ὦ optime, ecquid

cum mulier esses, vaticinatus quoque es tum, quemadmo-
dum & postea? an verò pariter & vir & vates didicisti
esse? T I R. Vides ut cuncta ea quæ de me feruntur, ignoras?

pnta

implanata, de
succreuit, &
existi, an ve-
x muliere vi-
li? TIR. Non
tibi velis inter-

Videris au-
tem dubio habe-
re hoc ita suu-
m Quid? amon-

sia, de huius-
modi conuenit, sed
uuum aliquem,
sive ne possi-
t protinus pro-
? TIR.

neque caro
pacto conu-
uuum audient
ex mulieribus
nt, aut arbor
Philomela
ut Daphne,
istius filia?

si quando &
o, tum quid
aque, scibo:
ime, ecquid
quemadmo-
ates didicisti
ur, ignoras?
pna

ὅς κ' ἀνέλυσά τινα τῶν
θεῶν, κ' ἴ μ' Ἡρα ἰπέρωσέ με,
ὃ δ' Ζεὺς παρ' ἐμὸν θέσαστο τῷ
μαντικῇ τῶν συμφορῶν. Μι-
τρίχης, ὧ Τερψίσια, τῶν ψω-
μάτων; ἀπὸ λαλῶν τὸς μάν-
τας τῶν ποταμῶν, ἔθ' ὅτ' ὕμῃ
μυθεῖς ὕμιν διγὰρ.

vatum. Consuetum enim vobis hoc est, nihil iam sani dicere.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a CAECVS sis Tiresia.] Tiresias fuit Thebanus vates,
captus luminibus, quod Minervam lauantem inspexisset. Fabu-
lantur quoque poëtae, cum in faminam à mare fuisse mutatum,
de quo vide Ouid. 3. Metamorph. apud quam utrumque sexum
expertus muliebrem pronunciat suauiore.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ Η

τύραννος

CATAPLVS SI-

uc Tyrannus.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΛΩ-

θης, Εργῶν, Κωϊσίων, Μεγα-
πένθης, Μικύλλης, Πλευσίων, Τι-
σιφώνης, Ράδαμανθους,
Κλίωνος & Λύ-

χης.

CHARONTIS,

Clotho, Mercurij, Cyniscij,
Megapenthi, Micylli, Dini-
tis, Tisiphonis, Rhadaman-
thi, Leti, & Lu-
cerna.

Petro Mosellano interprete.

ARGVMENTVM.

VTi suprà in Menippo, diuinitum exitus ac pœnas de-
scripsit recitato etiam decreto, quo animæ illorū in
asinos migrare iubentur, ita hic sub Megapenthis per-
sona, Tyrannorum vitam, mores, exitus, & quæ tandem
post hanc vitam, animorum supplicia & cruciatus illos
maneat, exponit: amplificatis etiam his antithesi qua-
dam, dum futorem Micyllū, & philosophum Cyniscum,
d d d d 3 utrumque;

utrunq; pauperem, alterum etiam virtuti ac sapientiæ deditum, cū illo cōponit. Illud videlicet innuens, quod & qui potentia & diuitias sectantur, & vitā plerunq; pessimam atq; nequissimam agant, moriē quā grauissimā animo patiantur. Cōtra autē qui à rebus istis mundanis, iisdemq; malorū omniū principiis & causis, animum remotū ac liberū habent, quiq; virtutē præ iis quæ vulgus appetit & miratur, colunt, illos & mortem contēnere solere, neq; vllis cōscientiæ flagris faciliè perterrerī. Tractat autē hæc pro more ac instituto suo, fabuloso rursū dramate quodā ficta vmbra transfectione apud Achærontē: in qua dum & tyrannus hic traiciendus foret, mora ceteris, retinente ac mortem deprecante illo iniicitur. Quā rem Charonte atq; alijs grauius ferētib; tandem Mercurius collo attractū illum in nauē compellit, adiutibus ad id pauperibus illis Cynisco & Micysso. Porro vbi iam traiectum esset rursū apud Rhādamanthū eodem pacto iudiciū subterfugere velle idem fingit: sed tamen & ibi in medium protractus, & à Cynisco accusatus, extremo tandem supplicio damnatur.

C H A R O N.

Eπεὶ ὦ Κλωθεῖ,
τὸ μὴ σκάψῃ
τὸ ἐμὸν πά-
λαι δουρίτις, καὶ
πρὸς ἀναγωγὴν ἐν μάλα πα-
ρισκόνασμεθον, ὃ, τι γὰρ ἀν-
ταρξάμεθα, καὶ ὁ ἰσὸς ὤρ-
σθαι, καὶ ἡ ὀδὸν παρακί-
πρῃσαι καὶ τῶν λωπῶν ἐκεί-
νη τερπύτω. Λωπὴν τι ὤ-
ρε, ὅσον ἐν ἡμοῖ, τὸ ἀγκύ-
ριον

A Ge verò, ὦ Κλω-
θεῖ, nauis qui-
dē hac iamdu-
dum nos expe-
ctat parata, & ad nauigationem
comodè admodū in stru-
cta, siquidē et sentinā exhaus-
simus, & malū creximus, tum
& relum est passum, ac res
mi suo loco collocati omnes
iuaui (quod in me est) ob-
stet planā nihil quin anchora
sub-

φορὰν ἀσσαντας ἀρετῶν.
 ὅδ' Ἑρμῆς βραδύνα, πάλαι
 παρ' αἶαν δειον. ἔφθον γὰρ ἐν
 πιδάτῃ, ὡς ὁρᾷς, τὸ πορθ-
 μέον, πρὶς ἡδὴ τέμπερον ἀνα.
 πικλῶς φασ διωάμενον, καὶ
 σκληρὸν ἀμφὶ βελυτόν ὄντα,
 ἡμᾶς δ' ὁδὸν παρ' ὁδοῦ ἐμ-
 πικλῶκαμεν, ἅτα δ' Πλάτων,
 ἔν' οἷός, ὅτι ἐμὶ ραθυμῶν ἐν
 τέλει ἡκολούθησα, καὶ ταῦτα
 παρ' ἀπὸ οὐσίας τ' αἰτίας. ὃ δ'
 καλὸς ἡμῖν ἑξαχθὸς νεκρο,
 κομπῆς, ὡς πρὶς τις ἀπὸ, καὶ
 αὐτὸς ἀνω τὸ τ' Ἀθήνης ὕδωρ
 σιωπῶν, ἀναστρέφει πρὸς ἡ-
 μάς ἐπιλήλησται. καὶ ἡδὲ πα-
 ραίει μὲν τῶν ἐφ' ἑδῶν, ἡ λι-
 θαίει, ἡ λόγους τινὰς διέξερ-
 χεται, ἐπιδανύμεν τὸν ἡ-
 ρον τὸν αὐτὸν. ἡ γὰρ παρ' αὐτῶν
 ἐλθὼν πῶς ὁ γυνάκας παρὶν-
 ὄντων. μία γὰρ αὐτῶν καὶ αὐτῇ
 τῶν τέχνων. ὅδ' ὅρ' ἐλθὼν.
 φάσκει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα,
 ἐξ ἡμίστας ἡμίτερον ὦρ.
 Κλω.

ra subtracta iam hinc solua-
 mus Verum Mercurius, quā
 iam diu adesse debuisset, so-
 lus est in mora. Itaq; quum
 hodie iam ter traiecisse li-
 cuisset, vectoribus, ut videt,
 adhuc vacuum est nauigiū
 & iam ad vesperam vergit
 dies: nos autem nondum ne
 obolum quidem demerui-
 mus. Porro Pluto, sat scio,
 me huius mora auctorem su-
 spicabitur, idē quum apud
 alium sit negotij culpa. Ille
 autem bonus & egregius
 umbrarum dux, quemad-
 modum & alius quispiam
 ex umbris, hausto apud su-
 peros obliuionis fonte, ad
 nos redire oblitus est: &
 ut conijcio, cum ephebis
 luctatur, aut ciuicam pul-
 sat, aut fabulas aliquas dea
 narrat, scilicet quā sit
 bellus nugator ostentans:
 vel etiam interim dum res
 greditur, inter viam su-
 randi studio forsan occu-

patur. nam ex 2. artibus quas proficetur, hac vel praecipua
 est. Ad hunc ergo modum pro suo arbitrio liberē nobis-
 cum agit, nihil etiam veritus quod media ex parte est nobis.

Κλω, τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων.
 ἢ τις ἀσχελία περὶ πλοῦς κού-
 ζῶ, τῷ Διὶ οὐκ ἐπιπλοῦν διηβέν-
 τῳ ἀπὸ πλοῦτος πρὸς τὰ
 ἄνω πράγματα; Δισπότης
 δὲ καὶ κείνός ἐστι. Χά, ἀπὸ
 ἔξ ὧν, ὦ Κλωθοῖ, πέρα τῷ
 μέτρῳ Δισπότην κοιτῶς ἔτις
 ματῶ, ἐπεὶ δὲ ἡμῖς ποτὶ
 αὐτὸν ἀπέναι Δισπ. κατὶ
 σέλικον. ἀπὸ ἐξ ὧν οἶδα τῶν
 αἰτίων. παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀπὸ
 σφόδρῃ μόνον, καὶ χοῶν,
 καὶ πόπανα, καὶ ἰναξίσματα,
 τὰ δὲ ἄλλα, σοφός τε καὶ ὁμίλητος καὶ
 σκότης, ἐν δὲ τῷ ὄρατον φαι-
 δρὰ πάντα, καὶ ἥτις ἀμβροσία
 ποτὶ, καὶ τὰ ἐκ τῶν ἀφθονοῦ,
 ὥστε μοι ἡδίστον παρ' ἰκάνοις
 βραδύων ἔοικε. καὶ παρ' ἡ-
 μῶν μὲν ἀνίσταται, καθάπερ
 ἐκ Δισμοσπότης τινὸς ἀπὸ δι-
 σπασκῶν. ἐπεὶ δὲ ἡμῶν καὶ
 κατίναι, σχολῇ καὶ βάδιω,
 μέγιστος ποτὶ κατέρχεται Κλω.
 μηκέτι χαλῖπαινε, ὦ Χάρ-

ρων.

CLOTHO. At quid no-
 sti, ὁ Charon, an negotio
 aliquo detineatur, Ioue vti
 delictet postulante, ut in
 procurandis Superum re-
 bus plus quam iustum tem-
 pus insumat? Herus autem
 est ὁ ille. CHAR. At non
 ita, ut ultra iustum mos-
 dum communi mancipio
 debeat imperitare: quan-
 do nos, cum abeundi tem-
 pus esset, ne unquam quin
 demcum detinuimus. Sed
 ego rei causam propemo-
 dum coniecturis assequor:
 nempe apud nos maluat tan-
 tum est cum libaminiis, et
 placentiula, sicut et cetera:
 cetera vero caligo et nebula,
 tenebraeque: in caelo autem,
 praeterquam quod clara ac
 lucida sunt omnia, ambro-
 sia multa pariter et neclar
 affatim suppetit, adeo ut
 mihi quoque hoc nomine

suavius lubentiusque apud il-

los cunctari videatur, quin et a nobis subuolare consue-
 uit, permide ac si è carcere aliquo aufugeret. ubi vero de-
 scendendi fuerit tempus, lenè admodum et pedetentim
 vix tandem accedit. CLOTHO. Mitte iram istam ὁ Cha-

ron,

παρ' αλησιον ὅρ' αὐτὸς οὕτως,
 ὅς ὁρᾷς, πομπὴς τινὰς ἡμῖν
 ἄγων, μάχον δ', ὥσπερ τι
 αἰσώσιον, ἀδρόντες αὐτὸς τῇ
 ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τῆτο;
 ἀλλ' αἰμῖνον τινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ
 ἄποκ' ἀλλῶντα, ἵνα δὲ τινὰ
 καὶ σῶσαν ἐξημμένον, καὶ
 ἴνλον ἐν τῇ χαρὶ ὁρᾷ ἴχον-
 τα, φημὶν ἱναρῶντα. καὶ τὸς
 ἄλλους ἐπισπῶν δοντα. ἐχ' ὁρᾷς
 ἂ καὶ τὸν Ερμῆν αὐτὸν ἐς
 φῶτι ῥέοντα, καὶ τὸ πόδι
 ἐκκοιμῖνον, καὶ πνωσιῶν-
 τα. μισθὸν γὰρ ἄσματος
 αὐτῷ τὸ δῶμα; τί ταῦτα, ὦ
 Ερμῆ; τίς ἡ σπυδῆ; τί ταρτα-
 μύθῳ ὅρ' ἡμῖν ἰοικας. Ερ.
 τί δ' ἄπο, ὦ Κλωθὸν, ἢ τὸ νῦν
 τὸν ἀλιτέιον ἀποδέσσαντα
 μεταδίδωρ, ὁλίγα δὲν λα-
 πόνας ἡμῖν τῆ μισρορ ἱγνὸ
 μλεω; Κλω. τίς δὲ δῶν; ἢ τί
 βυλόμῳ ἀπιδίδρασκ; Ερ.
 τὰ τὸ μὲν πρόδηλον, ὅτι ἴλῳ
 μάχον ἰδύλιτο. ἔστι δ' ἡ βασίς
 λῶς

ciderit ut ego ad hanc nauem hodie non fuisset rediturus?

CLOTH. At quidnam est? aut qui sibi quarens, conatus est transfugere? MERC. Hoc quidem est vel cuius manifestum, quod diuinius viuere cogitauit. Est autem vel rex

quispiam,

ron, siquidem hic propè ad-
 est, complureis secum addu-
 cens: imò, ut cernis, densam
 turbam velut gregem virga
 præ se agit. Sed quid hoc?
 Vincitum herclè quendam in
 ipsis cōspicio, tum alium vis
 su diffluentem, porrò alium
 quendam pera succinctum,
 ac baculum manu gestan-
 tem, asperumq; ac toruum,
 quiddam obtuentem: dein-
 que alijs, ut gradum addant,
 à tergo imminentem. An-
 non Ὁ Mercurium ipsum
 vides sudore perfusum, pe-
 dibus puluere conspersis,
 tum Ὁ crebrò anhelantem,
 adeò ut os et suspirijs sit dis-
 ientum? Quid hoc rei est.
 Ὁ Mercuri? Hem, quæ est
 hæc trepidatio? Nobis cer-
 tè vehementer perturba-
 tus videre. MER. Quid
 aliud, Ὁ Clotho, quàm quòd
 dum scelestum hunc aufun-
 gentem prosequor, penè ac

ἄν τις ἢ τύραννος, ἀλλ' ἔγωγε
 ὀδυρμῶν, καὶ ἄν ἀναποκύνῃ,
 ποικίλεις τιν' ὠδαιμονίας ἐ-
 κερῶσαι λίγαν. Κλω. ἄθ' ὁ
 μάται' ἀπιδίφρασκῃ, ὡς
 ἐπιβῶναι διωάμην. ἐπιλι-
 ποιότως ἤδη τὸ ἐπικικλωσά-
 νη αὐτὸν ἔνιματ'. Ερ. ἀπιδί-
 φρασκί, λίγας ἢ ἢ μὴ ὁ γιν-
 νοστάτος αὐτ', ὁ τὸ ζῦλον,
 σωτήρησέ μοι, καὶ συκα-
 βόντες αὐτὸν ἰτάσασθαι, ἡδὲ
 ἤχ' ἔμεις ἀπφυγῶν. ἀφ'
 οὗ γάρ μοι παραδεδόκει
 αὐτὸν ἢ Ατροπ', παρ' ὅλῳ
 πλὴν ὁδῶν ἀντίταται καὶ ἀντί-
 στα. καὶ τὸ πᾶσι αὐτράδην
 πρὸς τοῦ λαοῦ, ὃ παντὶ δὲ
 ἀάγαν. ἡ. ἰνὸς δὲ καὶ
 ἐκίτον, καὶ κατελιπάραι, ἀ-
 φελῶναι πρὸς ὀλίγον ἀξίω-
 καὶ ποικίλεις δόξας ἐπισχέ-
 ναι. ἰγὼ δὲ, ὥσπερ ἡκός,
 ἐκ ἀνίαν, ἡρῶν ἀδωάτων ἐ-
 φείμην. ἐπὶ δὲ κατ' αὐτὸ
 ἤδη τὸ σόμιον ἡμῶν. ἡμῶν τὸς
 νικηρὸς, ὡς ἔθ', ἀπαυθμῶν-
 τ' τῷ Αἰακῷ, ἡ ἀκάνυ νογί-
 ῶν

quispiam, vel tyrannus, quā-
 tum ex eius eiulatu conijec-
 re licuit. nam ingenii quoddā
 ex felicitate se deiectum que-
 rebatur. CLOT. Et quum
 filium, quod ei erat innexum,
 iam defecisset, stultus tamen
 ille, quasi supervivere, queat,
 aufugit? MER. Aufu-
 git narrat? Quod si non ge-
 nerosissimus hic, qui ba-
 culum manu gestat, mihi
 fuisset auxilio, sicquē ipsum
 comprehensum vinculis al-
 ligassemus, ē nostris profe-
 cto manibus egregiē effu-
 gisset. b Etenim ex quo enim
 mihi tradidit Atropos, per
 omnem viam retrahere atq;
 obniti numquam destitit.
 Quin pedibus solo oppositis
 ita se affirmavit, ut inter du-
 cendum nobis non parū na-
 gocē exhibuerit. Aliquoties
 autem supplicabat ac depre-
 cabatur, ingenia daturum
 se pollicens, si vel paululum
 dimitteretur. Ego verò cum
 hominem ea quæ contingere non possent, ambire viderem.
 ut me decuit, minimè dimisi. At ubi iam ad ipsum ostium
 usq; pervenissemus, ipse q; umbras, ut moris est, c Aeaco adnu-
 merarem,

ἄντρες, πῶς τὸ παρὰ
 ἀδελφῆς συμφορὴν αὐ-
 σύμβολον λαθῶν, ἐκ οἷδ'
 ὁ τρισκατάρῃ ἀπὼν
 ἐστίν, ἐν δ' αὖθρ νικρὰς εἰς ὧ
 σμῶ, καὶ Αἰακὸς ἀνατά-
 λτης ὀφρῦς, μὴ ἐπὶ πάντων,
 ῥα μὲ, φησι. καὶ τῷ λυγρὸν
 σοὶ αἶμα ἔρανῶ παυδία,
 νικρῶν, δὲ ἀκρεβῆ, καὶ ἀδ-
 λαθῶν δλωάμνα. τί φασ
 ὡς ὀφρῦς, πῶς ὧς χιλίοις
 τὸ σύμβολον ἰχθυο-
 μένους οὐδὲ μοι παρ' ἑνα
 ἄγων, ἀμὴν τῷτο φῆς,
 παραλλόγισαί σε ἢ Ατρο-
 π. ἰσὼ δ' ἐρυθείαςας πῶς
 νόστον, ταχίως ἀμηνή-
 στωρ κατὰ τὴν ὁδόν, καὶ
 ἐπὶ περιθλίπωρ ἔδραμῃ τῆς
 ἰδίου, σιωπῆς τὴν ἀπόδρα-
 ἰδίου, ὡς ἔχορ, τάχως
 τὴν ἄγασαν πῶς τὸ φῶς.
 ἐστὶ δ' ἀνθρώποις μοι ὁ
 οὗτος, καὶ ὅστις
 ὕσπηγγ' ὀνόντων, κα-
 αμβάνομεν αὐτὸν ἢ δ' ἑν

Τανέ-

ἰδὼν ad Tanarum reducit, quàm potui celeriter reme-
 rari: hic autem optimus vir sua sponte me comitabatur. Itaq
 cui ē carceribus emissi, celeri cursu volantes ipsum iam in
 Tanaro

merarem, & ille vniuersas
 ad summam à sorore tua
 transmissam recenseret, pers-
 ditissimus hic nescio quoz
 modo clam nobis aufugerat.
 Itaq quum summæ vnus de-
 esset, Aeacus adductis su-
 percilijs: Non in omnibus,
 inquit, passim tu furandi ar-
 tificium intende. Satis tibi
 sit, quòd eiusmodi ludos in
 cælo reddere conceditur:
 umbrarum autem res omni-
 no sunt planæ, neque quic-
 quam nos aliqua via falles-
 re potest. Quatuor supra
 mille, ut vides, summa ha-
 bet inscriptæ, tu verò vno
 minùs adducis: nisi forsan
 excusas quòd te circumue-
 nerit Atropos. Ad hunc ego
 sermonem rubore persusus,
 quæ in via acciderant, in
 memoriam reuocare cæpi.
 Et cum oculis in orbem
 ductis, hunc nusquam cernes-
 rem facillè animo collegi eū
 transfugisse. quare viam quæ

ἰρ ἰξήκοντα ὑμεῖς πάει-
 λη. τί τὸ τοῦ; ἐκ παλαιοῖ
 βιβυσμοῖ τοῦ ὧτα ὑπὸ
 ἰτῶρ. διόση τάχα καὶ
 ἀράμφορ παραγα-
 βρ. ἰδὲ πάληρ οὔτοι
 ν δλοντὸν τιραχόσιοι,
 ροὶ πάντων, καὶ πῖπ-
 καὶ καὶ ὥραρ τιρυνη-
 ι. Κλω. νὺ Δί', ἐπὶ ἀσα-
 ρι παλντὸν ἡδὴ ἀσί.
 ραυματίας ἐπὶ τῷδ' ὧ
 ἡ, παράγαλ. καὶ πρῶτόρ
 ἔπατι, ὅπως ἀρθανόντ
 ἔκτε, μάλλον δ' αὐτὴ πῶς
 γιγρμμύα ὑμᾶς ἐπὶ
 ομα. πολλὴ μὲν ἄρσας
 ἔδρα χθις ἐν Μηδίᾳ τίτ-
 ας ἐπὶ ὧς ὀγδούκοντα,
 τὸν Οἰάρετς ὑδρ μὲν
 ὦρ Γωάρλω. Βρ. Ἰάρα.
 Κλω. δι' ἱρῶτα αὐτὸς ἀ-
 ραξαρ ἰπλά, καὶ ὁ φιλό-
 θ' Θιαγῆς, δὲ πλὴν ἱ.
 αμ, πλὴν Μιγαρόθην.
 ὅτοι πησιόρ. Κλω.
 Α' οἱ περὶ τῆς βασιλείας
 ἀπῆλθον ἀρθανόντων;
 quod scorto Megarensi, cuius amore flagrabat, potiri
 a poss. t. MER. En tibi propè adsunt. CLOT. Porro
 illi qui de imperio certando, mutuis se caedibus cōsecēre?

Vos qui plus sexaginta ann
 nos nati estis, adistite. Sed qd
 huc, ? Iam' eorū aures annis
 sunt obcuratae, ut me non ex-
 audiant inclamantem? For-
 san & hos sublato importare
 oportebit. MER. En
 duodequadraginta staccidi
 omnes, & apprimè maturi,
 ac in ipso planè tempore
 decerpiti. CLOT. Per Ios
 uem: quandoquidem iam
 omnes sunt vuae passæ. San-
 cios, ô Mercuri, nunc addu-
 cito. Vos quo moris genere
 vitam clauseritis, mihi primū
 dicite. Sed cur nō ipsa-
 met, quæ cuiq; vestrū sint
 inscripta, inspicio? Otto-
 ginta in pralio cadere he-
 ri apud Medos decretum e-
 rat, atque vna cum his & O-
 xyartæ filium Gobarem,
 MER. Adsunt. CLOT.
 Præ amoris impatientia sibi
 ipsi mortem consciuere sca-
 ptem: in primis autem Thea-
 genes philosophus, propterea
 quod scorto Megarensi, cuius amore flagrabat, potiri
 a poss. t. MER. En tibi propè adsunt. CLOT. Porro
 illi qui de imperio certando, mutuis se caedibus cōsecēre?

MER.

Ερ. παρυσάσιρ. Κλω. ὃ δ' ἐπὶ
 τῷ μοι χῶ καὶ ἔγωγαίκεδ φο-
 ρωθεῖς; Ερ. ἰδί σοι πηλείου.
 Κλω. τὸς ἐκ δικαστηρίου δῆτα
 παραγάγει, λίγω δὲ τὸς ἐκ
 τυμπάνου, καὶ τὸς ἀνισκοῖ-
 πισμύτας οἷδ' ἐπὶ ληστῶν ἀπ-
 θανόντων ἐκκαίδικα πῶ ἀ-
 σπρ, ὦ Ερμῆ; Ερ. πάρασιρ
 οἷδ' οἱ τραυματίαι, ὃ ὄρας.
 τὰς δ' ἐγώγαίκεδ ἅμα βύλα,
 παραγάγω; Κλω. μάστιγα,
 καὶ τὸς ἀπ' ναυαγίων γι' ἅ-
 μα γὰρ τιθέναι, καὶ τὸν ὁμοίον
 πρόπαρ, καὶ τὸς ἀπ' πυρτῶ
 δ', καὶ τὸς ἅμα, καὶ τὸν ἰα-
 πτόν μιν αὐτῶν Ἀγαθοκλῆα.
 πῶ δ' ὁ φιλόσοφος ὦ Κωνίσκος,
 ὅρ' ἴδω τῆς Εκάτης τὸ δῆ.
 ποτὶ φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν
 καταροίων ὦ δ', καὶ πῶς τὸς
 τοῖς γι' σπηρίαν ὠμὴν ἀφθας
 νῆρ; Κω. πάλα σοι παρὶς
 σηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῖ. τί
 δὲ μιν ἀδικήσαντα, τοσδὲ
 τοῦ ἅσας ἄνω τὸν χρόνον;
 σχεδὸν

deuoratis vitam finire decretum erat? CYN. Iamdudum hīc
 tibi assisto, ὅτε tu praeclarissima Clotho. Verūm hoc interim
 mecum admīror, quōnam iniuriæ genere maiestati tuam laſe-
 rim, quod me tam longo tēpore apud superos errare permis-
 eris?

Nam

MERC V. Hīc adstant;
 CLOT. At quem aduſer,
 in hoc iuuantē uxore, neci
 dedit, is ubi est? MER.
 Entibi hic adest. CLOT.
 Quos indicum sententia ca-
 pitis damnavit, tandem ada-
 sint, eos inquam qui carnis
 fectam fēserunt, quīq; in
 crucem sunt adacti. Tum
 sexdecim illi qui à latroni-
 bus sunt iugulati, ubi sunt,
 ὦ Mercuri? MER. Adsun-
 t sauci illi, quos vides. Mu-
 lieres porro non ὅ eas ὁ-
 nā vis adducit? CLO. Ma-
 ximē, pariter ὅ eos qui
 naufragio perierunt. Si-
 mul enim ὅ eadem mora
 tis ratione vitam exiuerunt.
 Sed ὅ quos febris intere-
 mit, hos simul adducito.
 Tum Agathoclem medis-
 cum. Sed ὁβινam philosof-
 phus Cyniscus, quem Heca-
 tes cœna ac ouis lustrali-
 bus, cumq; his sepia cruda

ὅν ᾧ ὅλον μοι τὸν ἄ-
 ζον ἐπέκλωσας. καὶ τοι
 ἀκίς ἐπαράθλω τὸ νῦμα
 ὄφας ἐλθεῖν, ἀπ' ἐκ οἰδ'
 ἄρ' ῥηκζον ὡς κλω. ἴφο.
 σι καὶ ταυρὸν πρὸ τῶν ἀν-
 πίνων ἡμαρτημάτων ἀ-
 μπανον, ἀπ' ἱμβανι
 θῆ τὸ χη. Κω. μὰ Δῖ', ἔρ
 πρότερόν γ' ἵδοντὸν δι-
 γμόν ἱμβιδασάμιστα. Δι-
 ᾧ, μὰ σε παραπείσῃ διό-
 τ. Κλω. φίλ' ἴδω τίς ἐστ.
 Μιγαπρόθυς ὁ Λακύνδης,
 ανυθ. Κλω. ἐπίβαινε
 Μι. μηδ' αὖτις, ὦ Δίεσποι.
 κλωθοῖ' ἀπ' ἀμὲ πρὸς ὀπί-
 ἴασον ἀνιθεῖν, εἰτά σοι
 ὁμοῖα θ' ἔξω, καλῶντ'
 ἴγνός. Κλω. τί δ' ἔστιν, οὐ
 ἐρ' ἀφικίωμαι βέλεις; Μι.
 οἰκίαν ἐκτελείω μοι
 τιρον ἐπίτριψον. ἡμίτις
 ᾧ ὁ δόρυθ' καταλίπα.
 Κλω. λακύνες, ἀπ' ἱμβανι.

Μι.

ceris denuò ultro me huc recipiam, vel nullo vocan-
 CLOT. At quidnam est, cuius gratia tantopere in vitam
 re gestis? ME G. Equidem domum semiperfectam relin-
 quam ut prius per te liceat ad fastigium perducere, vehe-
 ter oro. CLOTHO. Nugas agis, quin mox inscendis?

ME GA.

Nam vniuersam colum feci
 re vni mihi adglomerasti.
 Ipse certe quanquam filium
 ipsum dirumpere saepe sum
 conatus, tamen quum ne-
 scio quomodo infragile es-
 set, quod moliebar, effice-
 re non potui. CLOT. En
 quidem de humanorum pecc-
 catorum ve' ut inspectiorem
 ac medicum relinquebam.
 Iam autem quod felix faus-
 tumq' sit, inscende. CYN.
 Minime gentium, priusquam
 vinculum hunc inscendere
 compulerimur. vereor enim,
 ne te precibus suis à sen-
 tentia dimoueat. CLOT.
 Age, videam quis est.
 ME R. Megapenthes Las-
 cydæ filius, tyrannus.
 CLOT. Inscende tu. ME-
 GAP. Nihil minus, ὅτε
 gma Clotho, potius au-
 tem ad superos me remean-
 te paulisper finito. Quod

Μι. ὅ πολλὸν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αὐτῷ. μίαρ μιῆσσορ μᾶναι τλώδ' ἡμίραρ, ἄρχις ἄρ τι ἐπισκέψω τῇ γυναικί περὶ τῶρ χημάτων, ἵνθα τὸρ μίαρ ἔχορ θεσσαυρὸρ καθ' ὅρωγ-
 μύσορ. Κλω. ἄραρ, ἐκ ἄρ γόχοις. Μι. ἀπλᾶται ἔρ χρυσὸς τοσούτῳ; Κλω. ἐκ ἀπλᾶται, θάρρα τέτυχε ἱσικα, Μιγα-
 κλῆς γὰρ αὐτὸρ ὁ σὸς ἀνψιδε παραλήψῃαι. Μι. ὧρ ὃ ὕβριως ὁ ἐχθρὸς, ὅρ ἀπὸ φάθης μίας ἔργει ὃ πρᾶπίλ' ἄνα; Κλω. ἐκ' ἡν' ὃ αὐτὸς, ἢ ἐκιδί-
 σιταί ὧι ἔτι τί παρὰ κουλα, καὶ μικρόν τι πῆς, τὰς σαμακί-
 δας, καὶ τλώ ἰδῶτα, καὶ τὸρ χρυσὸρ ὅλορ σε παραλαβόν.
 Μι. ἀδικᾷς, ὦ Κλωθεῖ, τὰ μὰ τοῖς πολλομωτάτοις δ' ἄνιμ-
 σα. Κλω. σὺν γὰρ ἐκὶ Κυδίμαχε αὐτὰ ὄντα, ὦ γυναιότατι πα-
 ραλήφαι, ἀρκτηνας τι αὐ-
 τὸρ, καὶ τὰ παιδία ἔτι ἱμ-
 πνιοντι ἐπισφάζας; Μι. ἀπὸ
 θυῶ ἰμὰ λῶ. Κλω. ἐκ' ἡν' ἱξίκα
 σοι ὁ χρόν' ἥδη ὃ κτίσως.
 ἔτις ἔσσι, νό σὺν ἱπσο ὁκκίσο, sed ὃ liberis eius in conspectu
 spirantis adhuc ὃ palpitantis mactatis. ΜΕΓ. Sed iam tum
 mea erant. CLOT. Itaque tui dominij tempus iam effluxit.

MEGA. Non multum tem-
 poris flagito, ὦ Παρκα: diem
 hūc saltem mihi apud supe-
 ros agendum cōcede, quo tē-
 puscūlo de pecunijs nostris
 uxori nonnihil iniungā, atq;
 ubi defossum thesaurum ha-
 buerim, demonstrem. CLO.
 Frustra laboras, stat senten-
 tia. ΜΕΓ. Ergo tantum
 auri peribit? CLO. Quin-
 tu hac gratia animo es ocio,
 so. nam Megacles potietur
 tuus consobrinus. ΜΕΓ.
 O' insignem contumeliā. ille
 mihi inimicus, quem ego prae-
 segnētia non occidi? CLO.
 Ille ipse, qui non modò non
 paulò plures quàm tu viuet
 annos, ὃ vestes, ὃ quicquid
 est auri, nāciscetur. ΜΕΓ.
 Præter æquum facis, ὦ Clo-
 tho, quòd hominibus inimicis,
 ὃ hostiliter infestis meas
 fortunas attribuis. CLO.
 Quasi verò tu non eadē hac
 via quæ Cydimachi erāt, na-
 tus es, sed ὃ liberis eius in conspectu
 spirantis adhuc ὃ palpitantis mactatis. ΜΕΓ. Sed iam tum
 mea erant. CLOT. Itaque tui dominij tempus iam effluxit.
 ΜΕΓ.

Μι. ἀκούω, ὦ Κλωθῶ, ἃ σοὶ ἰ-
 δίω, μηδ' ὅς ἀκούσῃς ἅπαν
 βόλομαι. ὅμως δ' ἀπόστ' ἔτι πρὸς
 ἄλλοις. ἄρ' με ἀφ' ἧς ἀπεθάρ-
 σεν· χιλιὰς σοὶ τάλαντα χρυσί-
 οισι πλάσσω δάσσω ὑπισχνόμε-
 νός εἰμι. Κλω. ἔτι γὰρ χρυ-
 σὸν, ὦ γυλοῖτι, καὶ τάλαντα δὶ
 μνήμης ἔχεις; Μι. καὶ τὸς,
 ἄλλο δ' ἑρατῆρας, ἃ βόλα, πρὸ
 ὀπίσω, ἔτι λαβὼν, ἀπεκτείνας
 Κλόκειον, ἔλκοντας ἰκάν-
 τας χρυσοῦ ἀπὸ φθι τάλαντα
 ἰκατόν. Κλω. ἔλκετι αἰτ', ἔοι-
 κι γὰρ ἐκ ἐπιμύθεω ὅτι ἐμὴν
 ἔλαβ'· Μι. μαρτυρομαι ὅμως,
 ἀγέλης μὲν τὸ τάχ' ὅτι, καὶ τὰ
 νύκτα. ἱστίλιος γὰρ ἄρ' αὐ-
 τὰ, ἐπιβίος πρότε μόνος ἐμὴ-
 ρας. Κλω. ἀμείνων, ἅπαν
 γαχίᾳ. Μι. καὶ μὲν τὸτόγε
 πᾶντας ὄρνυθ' αὐτῷ. Κλω.
 ὃ ποῖος; Μι. ἐς τοσοῦτον ἰ-
 βίωσεν, μέλει δ' ἄρ' ὑπαγά-
 σμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς
 πῖθ' ὅς φόρος, ἢ μνημαῖ-
 ον παμμίχρον ἀναστήσας;

ἔτι.

CLOT. Quid hoc? MEGAP. Ut tantisper superesse li-
 ceat, dū Pisides sub iugum infero, & Lydis tributū impera-
 το, dumq̃ mihi ipsi magnificentissimo monumento erecto,

MEG. Ausculta, ὦ Clo-
 tho, quæ tibi priuatim se-
 motis arbitris dicere volo.
 vos hinc paulisper abscedi-
 te. Si me effugere permises-
 sis, auri puri mille talenta me
 tibi hodie daturum repro-
 mitto. CLOT. Ridiculum
 caput, adhuc aurum & ta-
 lentia habes in memoria?
 MEGAP. Sedenim, quan-
 do ita vis, duos eratēras ada-
 dam, quos^d osciso Cleocri-
 to mihi vendicaui. Eorum
 iterque auri puri defecatiq̃
 centum aquat talenta. CL.
 Corripite hominem: neque
 enim apparet eum sua sponte
 ingressurum. MEGAP.
 Testor vos, murus manet im-
 perfectus, & navium sta-
 tio nichoata: quæ omnia, si
 quinque saltem dies ampliùs
 vivere licuisset, ad fastigium
 perduxissem. CLOT. Se-
 curus es, alius extruct. ME-
 GAP. Atqui hoc saltem
 æquum postulare videor.

cccc

inscria

ἐπιγράψω ὁ πότ' ἐπραξα μὴ
 γάλα καὶ σρατηγικά, παρ
 ρὰ τὸν βίον. Κλω. οὐτ',
 οὐκ ἔτι μίαρ ἡμίραν αἰς
 τῆς, ἀλλὰ σχιδὸν ἔκκοισιν ἱ-
 τῶν στατεῖν. Μι. καὶ μὴδ
 ἰγγυτὰς ὑμῖν ἔδωκε πα-
 ρασχιδῶτα τοῦ τάχους, καὶ
 τῆς ἰωανόλου. α βουλιδῶ
 δ, καὶ ἀνταπόρον ὑμῖν
 ἀντ' ἐμαυτοῦ παραδώσω τὸν
 Ἀγαπητόν. Κλω. ὅ μιστ',
 ὅρ' ἔνχ' ποτάεις ἡμῖν γὰρ
 καταλιπὼν; Μι. πάλα
 ταῦτ' ἐυχόμεν. νυνὶ δ' ὅρ' α
 βίλιον. Κλω. ἔξ' αἰκῆνός
 σοι μὲτ' ὀλίγον, ἵπ' τῇ νικασί
 βασιλεύοντ' ἀνερμύτ'.
 Μι. ἡμῖν, ἀλλὰ τὸ γὰρ μὴ ἀσπ
 τάτης, ὅ μοιρὰ μοι Κλω. τὸ
 ποῖον; Μι. ἀδένει βύλομα,
 τὰ μὲτ' ἡμῖν ὅρ' τινα ἔξ' α πρό-
 πορ. Κλω. ἀκν, μάλλον γὰρ
 ἀνιάσ' μαθῶν. πλὴν ἡ γυνώ-
 κά σοι Μιδας ὁ δὲ δ' ἔξ' α, καὶ
 πάλα καὶ αὐτὴν ἡμοίχουσι Μι.
 ὁ λα.

inscripsero quaecunque in vi-
 ta gessi vel magna, vel egrea-
 gi Imperatoris virtute di-
 gna. CLOT. Quid? tu
 non unam postulas diem, sed
 ferme viginti annorum mo-
 ram. MEGAP. At qui
 spouses vobis exhibere sum
 paratus, et tam brevis mo-
 ra, et mei reditus. Quines-
 tiam, si cordi fuerit, obsidem
 pro me relinquam Agape-
 tum. CLOT. O' scelestum:
 eumne, quem relinquere in
 terris superstitem semper ti-
 bi in votis erat? MEGAP.
 Olim is erat animus: nunc
 autem, quod melius est, vi-
 deo. CLOT. Veniet et
 ille tibi haud ita multo post,
 ab eo qui nunc regem agit,
 e medio sublati. MEGA-
 PEN. Ceterum illud sal-
 tem non negabis, o Clotho:
 CLOT. Quid hoc tandem
 est? MEGAP. Equidem
 scire gestio, ut sese res mea
 habitura sit post me. CLO.

Ausculata, tamen si tibi audieris, sat scio, animo magis angé-
 ris. Principio uxore tua Midas servus porietur, quam iam
 ante quoque non semel constupraueras. MEGAPEN.

Illéne

κατάρατο, ὅν ἐγὼ πα-
 ῖον αὐτῷ, ἀφῦκα ἰλὺ-
 ρον; Κλῶ. ἔθυσά τῃρ δὲ
 τοῖς παπακίσι τῷ νυῖ τῷ
 ἐννῦνδρῳ ἐγκαταλήχθαι.
 ἰόντος δὲ καὶ ἀνδριάντου, οὗτος
 πόλις ἀνίστησι σοι πώλαι,
 ἀντὶς ἀνατιπαραμύοι, γέ-
 νητα πρὶξοσι θῆς θρωμύοις.
 ἔ. ἀπὲ μοι, τῷ φίλῳ δὲ ἰδὼς
 γανακτεῖ τοῖς θρωμύοις;
 λῶ. τίς γὰρ ὡ σοι φίλῳ,
 ἔ. τίνῳ αὐτίς δικαίας γέ-
 ῖον; ἀγνοῖς ὅτι καὶ πᾶν.
 οἱ πεσοῦντων, καὶ τῶν
 γομφῶν καὶ πραλομφῶν
 αὐτῶν ἰπαιῶντων, ἢ φόβῳ ἢ
 πείσῃ ταῦτ' ἔθῳρ, τῆς ἀρχῆς
 τῶν φίλοι, καὶ πῶς τῷ κατὰ
 μ ἀπὸ δὲ ποντοῦ; Μὲ καὶ μὴ
 γέγοντον ἐν τοῖς συμποσί.
 , μετὰ τῇ φωνῇ ἰπαιῶντων.
 μοι ποτὶ καὶ ἀγαθὰ, πῶς
 λαὸν ἔκαστ' αὐτ' ἔτοι-
 ρ, ὅς οἱ ὅτι ἔσται, καὶ ὅπως
 ὁ αὐτοῖς ὡς ἐγὼ. Κλῶ.
 ἔ.

Illène scelerosus; quem equi-
 dem dum uxori gratificari
 studeo, manumisi? CLOT.
 At filia tuam pellicum gre-
 gem, eius qui iam tyrannis
 dem exercet, adnumerabi-
 tur. Porro imagines ὅ στα-
 tue quas olim ciuitas tibi
 erexit, iam euerse omnes,
 spectantibus risum mouent.
 MEGAP. Hoc mihi exa-
 pedias velim: nullus amico-
 rum meorum illis qui hoc
 faciunt obstitit? CLOT.
 At quisnam tibi amicus e-
 rat? aut ex qua causa iusta
 quempiam tibi conciliaras?
 Nescio, quod qui vos velut
 deos adorant, ὅ quæcunque
 vel feceritis, vel dixeritis,
 laudant: aut timore, aut cer-
 tæ sui compendij spe ea om-
 nia faciunt, nimirum imperij
 ipsius amici, ac interim tem-
 poris seruientes. MEGAP.
 Atqui si quando in conuiujs
 ex more vinum libarent,
 magna voce omnia mihi bo-

recabantur, adeo ut si fieri posset, unusquisque eorum
 pro me mortem subire paratus esset. In summa, per
 aliud quam nomen meum iurabant. CLOT.

διγαρῶν παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθὺς
 λαμπύρεσσι ἀπὸ θανάτου. τὸ γὰρ
 τελευτῶν ὦν πᾶν ἐν χθὺς,
 ἐπ' αὐτῷ δαυρὶ κατέτιμψεν.
 Μι. τίτ' ἄρα νεκρὸν τιν' ἐ-
 δόμην. τί βουλόμην; ταῦτ'
 ἐπραξεν Κλω. πομπὴν μὲν ἀνα-
 κείνας, ἐμβλῶναι δὲ Κορ. Μι.
 ἐν μὲν νεκρῷ μάστιγι, ὡς Κλω-
 θοῖ, Διοπτρὴν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ
 ὀλίγον ἰς τὸ φῶς ἀνακλῦσαι
 πόλιν. Κλω. νί δὲ τοῦτο
 δαίμων; τοῖσι γάρ τι παμμέγε-
 θον ἔστιν. Μι. Καρίων ὁ ἐ-
 μὸς οἰκίτης, ἐπὶ τάχιστα μὲν
 ἀφ' αὐτῶντα ἔειπε, πρὶ δὲ δαίμων
 ὁφείων ἀνελθὼν ἰς τὸ οἶκον,
 ἔνθα ἐκείμην, σχολῆς ὄντος (ὅ-
 δος γὰρ ἐκ ἐφ' ἡλπίεν μὲν) Γλυ-
 κίστον τὴν παλαιὰν μὲν (ἢ
 παλαιὰν) οἶκον, ἐκπορεύμενον
 ἐπισπασάμεν τὴν θύραν,
 ἐπὶ δὲ λα, καθάπερ οὐδ' ὅπως ἐν-
 δον παρόντος. ἔπειτα ἐπὶ δὲ ἄλλοις
 ἔρχετο τῆς ἐπιθυμίας, ἀφ' ἧς
 φασ ἰς ἐμὲ, σὺ μὲν γὰρ, φησὶν,

Propterea ex cœna quam
 heri cum quodam eorum
 cœpisti, statim mortem op-
 petisti. Nam poculum tibi
 postremo temperatum, huc
 te demisit. MEGAP. Hoc
 illud est, quod amarum quid-
 dam gustāram. Sed quid ex
 eo scelere sibi voluit? CLO.
 Nimis multa percunctaris,
 quum iamdudum inscenden-
 di tempus fuisset. ME-
 GAP. Unus adhuc restat
 scrupulus, qui me omnium
 maximè sollicitat, cuiusque
 gratia in vitam vel tantil-
 lum respicere gestiebam.
 CLOT. Quid hoc tantū
 dem est? ingens enim ali-
 quod fore apparet. MEGA.
 Carion famulus meus stan-
 tim ut me mortuum aduersi-
 tit, circa vesperam concla-
 ue in quo iacebam, ingres-
 sus, cum deserta omnia of-
 fendisset (neque enim quis-
 quam mei curam gerebat)
 attractis foribus, tanquam

nemo adesset, pellicem meam Glycerium subegit, cum qua,
 opinor, iam multo antè rem habere consueverat. Postea ve-
 rò cum iam animum voluptate explēssset, oculis in me defixis

Tu quia

μισαρεν ἀνθρώπιον, πληγὰς
 ἰσοπάκεις οὐδὲν ἀδικῶντι
 ταναός· καὶ ταῦθ' ἄμα λή-
 ρω, παρίτιμι τίμι, καὶ λατὰ
 ὁρῆς ἰσων. τίλ' ὅ, πλατὺ
 μψάμ' ὅ, καὶ καταπύσ-
 η, ἢ ἐς τὸν τῶν ἀσέβων χά-
 ῖν ἀπὸ θι ἰσπετῶν, ὥχ' ἰλ. ἐ-
 ν πρὶ μπράμ' ἰλ, οὐκ ἔ-
 ῖ δ' ὁμως ὅ, τι καὶ φάσσαιμι
 ὁρ. αὐ' ὅ ἤδη καὶ ψυχρὸς
 καὶ ἢ μισαρεν ὅ παρὶ δίκην, ἰσά-
 ρη, πρὸς ἰόντων τινῶν, ἢ δὲ
 σίλ' ἰλ καὶ τὰς ὁφθαλ-
 ῖς, ὡς ἀκρυσάσ' ἐπ' ἰμοί,
 ἰλ, καὶ τὸ νομα ἰσικας
 ἰλ, ἀπὸ πλάτ' ἰλ. ἄρ' ἢ λα-
 μ' ἰλ, Κλα. παῖσαι ἀπα-
 ρ, ἀπ' ἰμὸν θι, λατὸς ἰ-
 σι ἀπαντὰρ ἐπὶ τὸ δίκας
 ὁρ. Μι. καὶ τίς ἀξίωσα
 ἀνθρώπος τυράννης ψῆφον
 ἔρ; Κλα. λατὰ τυράννον
 δ' αἰς, λατὰ νικρὸν δ' ὁ Ρα-
 αθ' ἰλ, ὅρ' αὐτίκα μάλα
 δίκας ὁρ, καὶ κατ' ἀξίαν
 ἰσάσ' ἰλ, καὶ τὸ δίκ' ἰλ.
 ὡ δ' ἔχον, μὲν δὲ ἀπὸ ἰλ.

egē quidem nemo : verūm contra vmbra Rhadaman-
 , quem in sententijs pro cuiusq; merito ferēdis mox equif-
 m experieris. Quare in praesentia non ampliū cunctare.

ecce 3

MEG.

Tu quidem, inquit, homuncio
 scelestē, saepe mihi nihil con-
 merito verbera nō pauca in-
 flexisti. Et cum dicto, comā
 mihi vellicabat, ac capui tu-
 beribus opplebat. Tandem
 autem quum rictū ampliter
 diducto in me despuisset, ac
 ut in impiorum regionem fa-
 cesserem iussisset, abiuit. Ibi
 ego, quanquam ira succens
 debar, tamen quia iam fri-
 gidus & exanguis eram, ho-
 minem vlcisci nō potui. Por-
 rō scelestā famula, cū ad-
 uenientium quorundā stres-
 pitum sensisset, scilicet ut me
 lugere videretur, oculis spū-
 to munctis, eiulando, no-
 menq; meū lugubri voce in-
 clamando, abscedebat: quos
 si prehendero. CLOT.

Quin tu minis omisis cele-
 riter inscendis? Iamdudum
 enim tempus, ut in iudicium
 cōcedas. MEGAP. At quis
 contra hominem regem pro-
 nunciare audebit? CL. Con-

Με ἐφ' ἰδίῳ τῷ με ποιήσω,
 ὦ Μοῖρα, τῶν πτωχῶν ἕνα,
 ἐφ' ἃ λῶν αὐτὶς ἔπαλαι βα-
 σιλεύς, ἀναβιβῶναι με ἔαδε
 μόνον. Κλω. πῶς δ' οὐ τὸ ξύλον;
 καὶ σὺ δ', ὦ ἐρμῆ σὺρ' αὐτῶν.
 σὺ δ' ἐκ δόξ' ἔγ' ἄρ' ἐμβάκη-
 κῆν. Ερ. ἔσθ' ἐνὺ θραπέτα. Δί-
 κος δ' ἐστὶν σὺ πορθεῖν, καὶ δ' ἄ-
 να, καὶ ὅπως ἀσφαλῶς, ἀμίλλα
 πῶς τ' ἴσον διδύσειται. Με. καὶ
 μὴ ἐν τῇ περὶ δ' εἶς καθί-
 σθαι με δ' αὖ Κλω. ὅτι τίς Με.
 ὅτι νῦν Δία τυραννέτω, καὶ
 δορυφόρους ἔχον μυνέας. Κλ.
 ἄτ' ἔστι δικαίως σὺ πρὶς τὴν οὐ-
 καίαν, οὕτως οἱ σκαυόμενται;
 μικρὰν δ' οὐκ ἔτι τυραννί-
 δ' ἔξῃς, γαυρὰ μὲν δ' ἐξέλου.
 Με. ὁ λῆσθαι γὰρ Κυρίαν δ' ἐ-
 πανατέναδά μοι τὸ βάρος
 προσέκειναι σὺ πάλιν, ὅτι ἐλθὼν
 ἐστ' ἄγαν, καὶ τραχὺς ἴσθα,
 καὶ ἐπιτιμῆταις, μικρὸν δ' ἄρ'
 πρὸς πᾶσι φάσασα. Κλω.
 τοι γὰρ ἐν μῶνι καὶ σὺ, ὦ δ' ἰ-
 σὼ προσπᾶσθαι μὲν δ' .
 Με. ἀπὲρ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμὲ δ'
 liberius ὅσπερ, quàm pro maiestate, obiurgasses, tana-
 tūm non cruci adfixi? CLOT. Propterea ὅτι tu nunc hic
 manebis malo adstrictus. Me C. Dic mihi, ὦ Clotho, quando

MEG. Priuatum saltem, et
 vnum ex pauperibus istis fa-
 cias licebit : imò pro rege
 seruum modò reuiuiscere si-
 nas. CLOT. Vbi is qui ba-
 culo armatus est? ὅτι tu Mer-
 curis? Quin hominem corren-
 pro pede intro trahitist? Neq̃
 enim voluntarius inscenderis
 vnquam. MERC. Sequere
 nunc fugitiue, cape hūc por-
 tior vnά cum illo altero, ata-
 que ut malo foriiter adalli-
 getur cura. MEG. Atqui
 conuenit honestissimo me se-
 dere loco. CLO. Quid ita
 però? MEGA. Quòd rex
 fuerim, per Iouem, ὅτι satela-
 lites habuerim complureis.
 CLOT. Et iniuriate vellin-
 cabat Carion, hominem sen-
 uum adeò, ac intractabilem.
 Iam cerè tyrannidē admo-
 dum acerbam experieris, ni-
 mirum huius gustato bacu-
 lo. MEGAP. Et Cyniscus
 mihi baculum illidere aude-
 bit? Non ego te nuper, quòd
 vobis

ῥήδαι ὑμῖν λόγῳ; ἢ διότι
 πίνης ἄμι, ὅτε τὸ καὶ τιλῶ.
 ταῖον ἱμβλῶαι με δεῖ; Κλα.
 οὐ δ' τίς ἔστι; Μί. ὁ στυτο.
 τὸμῳ Μικυλλῳ. Κλα. ἔστι
 τα ἄλλα βραδύθυρος; ἔχ' ὁρᾷς,
 ὅπως ὁ τυραννῶν ἱπποχρηστῶν
 δόξα, ἀφ' ἧς πρὸς ὀλίγον;
 θαυμάζω ἔχ' αὖτε, ἢ μὴ ἀγα-
 πητὴ καὶ σοὶ ἢ ἀγαπᾷ. Μί.
 ἄλλω, ὡς βελτίστη μοιρῶν. οὐ
 πάντως μὴ τὸ Κυκλωπῶν ἱκέ-
 νη ἀφραῖνα θυρᾷ, τὸ ἱπ-
 ποχρηστῶν, ὅτι πύματον ἐστὶ τὸ
 οὐτὶν κατέδομα. ἄρ' ἐστὶ γὰρ
 πύματον, ἄρ' ἐστὶ πύματον, οἱ αὖ-
 τοὶ ὁδόντων περιμένουσιν. ἀλλ'
 ὡς τε, ὅς' ὁμοῖα τὰ μὲν τοῖς τ'
 γλυφίω. ἐκ ἀμύμων γὰρ ἔστι
 ἱπποὶ οἱ βίοι, φασί. ὅς' ἔστι τὸ
 αὖτε, ἀδωμῶν ἔστι δό-
 μα παρὰ τὸ βίον, φοβρὸς ἅπα-
 ρ, καὶ πειδιστῶν, ἀλλ'
 ὡς γυμνῶν τοσούτων, καὶ ἀρ-
 λειῶν καὶ ἰωδῶν, καὶ ἱπποὺς
 δεῖπνα, καὶ πᾶδας ὠραίους,

vobis mei nulla est cura, an
 quia pauper sum, propterea
 me postremum inscendere op-
 portet? CLOT. Tu ve-
 rò quis tandem es? MIC.
 Equidem sum Micyllus su-
 tor. CLOT. Quid quòd
 tam grauitè fers moram?
 Non vides quàm multa se
 daturū polliceatur hic Ty-
 rannus, si vel paulum in vi-
 tam remittatur? Vnde miras-
 ri succurrit, cur non & tibi
 mora sit iucunda. MIC.
 Auscultarem paucis Parca-
 rum optima. Non admodum
 me delectat munus illud Cy-
 clopis, videlicet in hunc mo-
 dum polliceri:

Post omneis alios tan-
 dem ipse vorabitur Vitis.

Siue enim primū deuoret, si-
 ue postremum, idem me den-
 tes manent. Sedenim neque
 aliàs meæ res ut diuinitum se
 habent. Nostra enim & il-
 lorum vita (quemadmodum
 aiunt) perpendiculo inter se-

distant: quandoquidem tyrannus, qui in vita horren-
 us omnibus & suspiciendus videbatur, nunc auro, argenti
 , vestibus, exuius, tum & equis, carnis, pueris floridis,

καὶ γυναικας ὁμόρφους, ἄκό-
 τως λυγὰτο, καὶ ἀροσώμας
 οὗ αὐτῶν ἤχθιζέ· ὃ γὰρ οἶδ'
 ὅπως, καθάπερ ἰξῶτινι, πρὸς ἑ-
 χύται τοῖς τοῖς αἰσῶσι καὶ ψυχῇ, καὶ
 ἐκ ἰθὺλα ἀπακάλκωται ῥα-
 θίως, ἅτι αὐτοῖς πάλαι πρὸς
 πτηνῶν. μάκρον δ' ὥσπερ
 ἀρρηκτός τις οὗτ' οὐδ' αἰσμός
 ὅταν, ὃ διεδίδωκεν θυμὸν ἐδεχέ-
 αὐτῆς, ἀμύλα καὶ ἀπάγη τις
 αὐτῆς μὴτὰ βίας, ἀνακύνουσι.
 καὶ τὰ καὶ οὐτόν θρασῆς, ἀσ-
 λαοὶ πρὸς ταύτην ἐνείκοντο
 τὴν ἐπὶ τὸν Ἀδῶν φέροντα ὁ-
 ρόν. ἐπιστρέφονται γὰρ εἰς τοῖς
 πίσω, ὥσπερ οἱ ἀντίρωτο, καὶ
 πόρρωθεν ἀποδίδωκεν τὰ ἐμ-
 ῶ φῶτι βόλον, οἷα ὁ μάλατος
 ἐκῆν οὐ ποῖα, καὶ παρὰ τὴν
 ὁδὸν ἀποδιδράσκων, καὶ τῶν
 θάσι καταλιπαρῶν. ἰγὼ δ',
 ἅτι μὴδ' ἔχω ἐν ἐχέροντι
 ὡς βίον, ἐκ ἄγρον, οὐ συνοικί-
 αμ, οὐ χρυσόν, οὐ σκεῦος οὐδ' ἄ-
 ξαμ, ἐκ ἐκόντας, ἀκότως ὥς
 οὐ λῶ, καὶ πᾶσι δὲ μόνον
 ἰ Ἀπρ.

¶ mulieribus formosis post
 se relictis, eorum desiderio
 non iniuria cruciatur, ac à
 tot comodis se abstrahi fere
 grauius: quibus, nescio quo-
 modo, anima ipsa velut glu-
 tino haeret affixa, neq; se fa-
 cile sinis auelli, vi quæ eis
 iam diu inhaerit: quin magis
 tanquam vinculum aliquod
 est in fragile, cui ipsos illiga-
 ri irretit: q; cōiungit, adeò ubi
 ubi quispiā eos abducere pa-
 τᾱrit, plorent, Ac cū in cæ-
 teris sint feroces, in hac tan-
 men via quæ ad inferos du-
 cis, meticolosi deprehendun-
 tur. Itaque subinde dant ter-
 ga, ¶ ad ea quæ procul in
 luce apud superos geruntur,
 respicere gestiunt: sicut stul-
 tus hic faciebat, qui non fo-
 lum in iunere aufugere con-
 nabatur, verū etiam hie
 mortem frustra deprecatur.
 At ego, vt qui in vita pignus
 haberem nullum, non agrū,
 non domum magnificè ex-
 tructam, non aurum, non su-
 pellectilem, non nominis gloriam, non imagines, ad mor-
 tem expeditus meridēeram. At statim vt mihi solum in-
 nuit

ἡ Ἀφροδίτη ἰσως μοι, ἄσμε-
 νος ἀπὸ ῥίψας τὴν σμιλῶν
 καὶ τὸ κάπνισμα, πρηνὶδα τι-
 νὰ ἰσ τῶν χροῖν ἰχθῶν, ἀνα-
 πνέσας ὡθὺς ἀνυπόδ' ἴσ',
 ἡ δὲ τὴν μιλαυτησίαν ἀπνέ-
 ψας, ἀπόμινω, μάθωρ δὲ
 ἐγὼ μὲν ἐς τὸ πρόσω ὁρῶν, οὐ-
 δὲρ δὲ με τ' κατόπιρ ἐπ' ἴσρε-
 φῇ, καὶ μετ' ἡλῆα. καὶ νῦν Δι
 ἴσθ' ἡ καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν πάντα
 ταῦτα. τὸ, τι ἥρ' ἰσotiμῖαν ἄ-
 πασιρ ἔναι, καὶ μηδ' ἄρα ὅτ'
 πλεονεξίαν δὲ φέρειρ, ὑπερ-
 δισπνέμοι γ' ἔρ' ἀοκῆ-τ' ἡμοῖ
 ρομα δὲ, μηδ' ἀπαιτῶδω
 χρία τὸς ὁφείλοντας ἰσταῶ-
 θα, μηδ' φόβος ὑποτιλῶν. τὸ
 ἵ μὲν ἴστωρ, μηδ' ῥιζῶν τῷ χασ-
 μῶν, μηδ' νοσῶν, μηδ' ὑπὸ
 τῶν διωατωτέρων ῥαπίσθω.
 ἡρλῶν δὲ πᾶς, καὶ τὰ πρά-
 ματα ἐς τὸ μπαλιν ἀνισραμ-
 νῶν. ὑμῖς μὲν γὰρ οἱ πρῶ-
 ον γιγνώσκον, ἀνιῶνται δὲ
 καὶ

nuit Atropos, abieclis et
 subula, et loro geniculari,
 tantum crepidam quandam
 manu portans volūtarius sem-
 quebar, usq; adeo haud gra-
 uatim, ut dum praefestinan-
 di studio subsulio, neque cal-
 ceos subligārim, neque atra-
 mentum abstulerim: imò
 verò praecurrebam, quae an-
 te me essent spectare gesti-
 ens. Neque enim à tergo mi-
 hi erat relictum quicquam,
 quod me vel conuertere, vel
 reuocare potuisset. Et per
 Iouem, quaecunque hic apud
 vos video, mirum quàm mi-
 hi placeant: nam paves ho-
 norum gradus hic dari, nec
 quenquam vicino praestare,
 res mihi omnium longè sua-
 missima videtur. Deinde con-
 iecturam facio, ne as quidem
 alienum hic à creditoribus
 reposci, neque tributum cui-
 quam pendì, neque, quod o-
 mnium maximum est, hyber-

no tempore quenquam rigere, neque egrotare, neque po-
 ntiore in humiliores pugnòs ingerere. Postremo pa-
 consistunt omnia, et in contrarium tota vult ratio
 rfa. Siquidem nos pauperculi ridemus, discruciantur

καὶ οἱ μὲν ἴδον οἱ πλείοσι. Κα-
 τάλα οὐκ οἶσιν, ἃ Μένει, γιν-
 ὶσθαι ἰσθῶν. τίδ' ὧ δ' οἱ μά-
 λιστα κίνα γαλῶν; Μί. ἄλ-
 γον, ἃ τιμωτάτη μοι θῶν.
 παροικῶν ἄνα τυράννο, πάν-
 ἀκρεβῶς ἰσθῶν τὰ γιγνόμενα
 ὑπ' αὐτῷ, καὶ μοι ἰδούκ' τότε
 ἰσοθῶς τις εἴη τ' τι δ' ἔρ' πορφυ-
 ρας τὸ ἄνθος ὀρώρ, ἱμακάει-
 ζον καὶ τῶν ἀκολεθύντων τὰ
 πλεῖστα. καὶ τ' χυσορ, καὶ τὰ
 διδοκόμενα ἐκπλάματα, καὶ
 τὰς ὑλίας τὰς ἀργυρόπο-
 δας. ἴτι δ' καὶ ἡ κρῖσθ' ἡ τῶν
 πτωχομένων ἰς τὸ δῆπνον,
 ἀπικνωί με, ὥς τε ὑπὲρ ἀνα-
 θρωπός τις ἀνὴρ, καὶ τρισόλ-
 βησθ' κατὰ φάινεθ', καὶ μονο-
 γυγί κατὰ ἰωρ, καὶ ὑψηλότε-
 ρθ' ὅλη πύχα βασιλικῇ, ἱ-
 παρόμηνθ' τῇ τύχῃ, καὶ σιμ-
 πῶς πεδαινῶν, καὶ ἑαυτὸν
 ἱφπλάζων, καὶ τὰς ἐντυ-
 χάνοντας ἐκπλάζων. ἰωὶ δ'
 ἀπὸ θανάθ', αὐτῶς τ' ἐπαγγέλοισ

ἔφθην

erigens velut resupinaret, obuijsquē stuporem inijceret, cœ-
 teris mortalibus pulchrior, & fortuna beneficio toto pe-
 nē regio cubito sublimior videbatur. Sed ubi iam vita
 functus esset, ipse quidem istis delicijs exutus, ridiculo fuit
 omni-

autem & plorant diuites,
 CLOT. Ergo quum iam
 dudum ridens te conspe-
 xerim, quid tandem sit quod
 potissimum tibi risum mo-
 uerit, audire percipio. MI.
 Ausculta, dearum mihi ma-
 xime verenda. Cum apud
 superos propter tyrannum
 habitarem, quæ apud eum
 fierent, nimis quàm accuratè
 inspecebam. Ac tum qui-
 dem feliciter ex æquo cum
 dijs viuere mihi videbatur.
 Nam cum purpura florem
 spectarem, & comitantium
 turbam numerarem, aurum
 ac pocula gemmis distincta
 mirarer, lectos agenteis pe-
 dibus suffultos stupetere :
 beatum planè hominem præ-
 dicabam. Ad hæc, eorum
 quæ in cœnam apparabantur,
 nidor sæpe me prurire
 faciebat. Iam verò quum
 pro maiestate in publicum
 prodiret, & se ipse subinde

μοι, ἀπὸ δυσάμφορ τὴν
 πρὸς καὶ μαυρῆτι μάταιον
 γέλωτον, οἷον καθάρματα
 εἶναι, ὅπῃ δὲ κρίσεως τιμωρ
 αὐτὸ τὴν ὠδαιμον.
 καὶ μακαρίζω ἐπὶ τῷ
 αὐτῷ τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ
 ἀπὸ κακῶν, ἐμόνον δὲ
 ὅσον, ἀλλὰ καὶ τὸν θάνατον
 ἐν γνίφωνα ἰδὼν, εἰδόντα
 μεταγινώσκοντα, ὅτι μὴ
 ἐλάσσει τῶν χερμάτων,
 ὅς ἂν αὐτῶν ἀπέθαι
 τῷ ἀσώτῃ Ροδοχάρει τὴν
 σίαν ἀπληρώ (οὗτ' ἔστι
 χίσα ἢ αὐτῷ γένουε, καὶ
 ὡτ' ἐπὶ τὸν κληρονομίαν
 ἐλάττω, κατὰ τὸν νόμον)
 καὶ ἔχον ὅπως καταπαύ
 οὗ τὸν γέλωτα· καὶ μάλιστα
 μνησκύν, ὡς ὅπως
 καὶ αὐχμηρὸς ἢ φροντί
 οὐδὲ μίτωτον ἀνάγκης, καὶ
 ὅνοις τοῖς δακτύλοις πλου
 οῦν, οἷς τάλαντα καὶ μυριά
 ας ἰδομένης, κατὰ μικρὸν
 οὐκ

recordatus quàm in vita pallidus semper & squalidus ob
 ambulasset, & vului præcurarum magnitudine tristiti. De
 ide quòd solis digitis opulenter fuisset, quibus talenta
 & milliones supputare consueverat, ea paulatim & minu
 tati

omnibus : ego verò meam
 stulticiam multò magis ris
 debam, qui eiusmodi non
 hominem, sed hominis pro
 brum, ad stuporem usq; mi
 ratus fuisset, cuius felicitas
 tem ex epularum tantum ni
 dore aestimasset, quemque
 ob sanguinem qui Laconici
 maris testudinibus innaſci
 tur, beatum prædicasset.
 Neque verò hic solum mihi
 ludo fuit, verum etiam cum
 Gniphonem illum fœnera
 torem gementem viderem,
 & quòd pecunijs, dum licu
 isset, usus non fuisset, pro
 priam sortem deplorantem &
 imò quòd ne semel quidem
 illis à se gustatis, verum luxu
 perduto Rhodochari relin
 ctis, & viui excessisset (hic
 enim quia genere proximus
 erat, in hereditatem lege vo
 cabatur) hæc inquam cum
 cernerem, risum sistere nul
 lo modo potui, præsertim

σπλίζων τὰ πῦρ ὀλίγον ἐκ-
 λυθισόμενα πρὸς τοῦ μακρο-
 ῦ Ροδόχαρτος. ἀπὸ τί ἔτι ἀ-
 πρὸς γόμεθα ἥδη; καὶ μεταξὺ
 γὰρ πλείοντα, τὰ λοιπὰ γλα-
 σόμεθα, οἰμήζοντας αὐτὸς ὀ-
 ρῶντα. Κλα. ἱμβανί, ἵνα
 καὶ ἀνιμώσῃται ὁ πορθμῆς τοῦ
 ἀγκυρίου. Χα. οὐτ' οὐ ποῖ φη-
 ρε; πλεῖον ἥδη τὸ σκάφ'.
 αὐτ' αἰέμεν, ἵς αἰέμεν ἰω-
 θῆς σε ἀπορθμώσωμεν. Μί.
 ἀδίκῃς, ὦ Χάρορ, ἰωλον ἥ-
 δὲ νεκρὸν ἀπλημάνωρ. ἀπ-
 ρίλα γράφομαι σε παρανό-
 μου· τί τὸ Ραδάμανθυς'. οἱ
 μοι τῶν κακῶν, ἥδη πλείοντα
 ἰγὰρ μόν' ἐσταῦθα πικρὰ
 δάφομαι. καὶ τί τὸ ἀγνύχο-
 μου κατ' αὐτὸς; οὐ γὰρ δὲ σφ.
 μὴ ἀπαγορεύῃς ἀπνιγῶν
 ἥδη τεθνῶν, ἅπας τε ὅτ' τὸν
 ὀβολὸν ἔχωρ τὰ πορθμῆα κα-
 ταβάλλω. Κλα. τί φ' εἶ; αἰέ-
 μενον, ὦ Μινυί, ὁ θίμης ἔ-
 τοι ἀκλῆρ. Μί. καὶ μὴδ'
 ἴσας

tatim corradendo, quæ for-
 tunatissimus Rhodochares
 haud ita multò post fuerat
 egregiè distracturus. Sed
 quid iam, non hinc solui-
 mus? Etenim siquid reli-
 quum est, hoc inter nauis
 gandum ridebimus, quan-
 do et hos plorantes videre
 licebit. CLOT. Inscendo
 tandem, ut anchoram porti-
 tor subtrahat. CH. Quid
 hic? quò fertur? Inibi oppen-
 rive. Craste prima luce tra-
 ḡciemus. MI C. Iniquus
 es, ô Charon, qui me um-
 bram iam penè exoletam res-
 inquis. Age age, ut lubet: en
 quidem tibi diem dicā apud
 Rhadamanthum. Flei mihi
 ro mihi, iam nauigant, at ea
 go hîc solus relinquo. At-
 qui cur non ad eos natando
 contendo? Neque enim cū
 iam antè sim mortuus, peri-
 culum est ne denuò submer-
 sus praefocari queam. Dein-
 de, ut maximè nauigare lis

ceat, ne obolus quidem est quo nautum reddam. CLOT.
 Quid hoc rei, ô Micylle? quin isthic manes? haud fas
 est Micylum ista ratione transire. MI C. Et quid si
 cūm

ὁ μὲν καὶ πεκαταχθᾶς
 Κλω. μηδ' αὖτις, ἀπὸ
 λάβουτο· ἀναλαβόμεν
 οἱ, καὶ σὺν ᾧ Ερμῇ, σωάρε-
 ον. Χαλ. ποῦ νῦν καθί-
 σταις; ἀλλ' ὅρα, ὡς
 Ερ. ἐπὶ τὰς ὁδοὺς, ὅ-
 ῃ τῷ τυράννῳ. Κλω. κα-
 ὅ Ερμῆς ἐνφρόνησιν. ἀνά-
 λω, καὶ τὸν τίνοντα τῷ
 κείνῳ καταπάτα. ἡμῖς δ'
 οὐ μὲν. Κυ. ὦ Χάρων·
 ὡς ἔχει σοι τὰς ἀλυσίδας
 ὅσων ἀπῆν. ἐπὶ τὸν ὅδοι
 μὲν οὐκ ἄρ' ἔχοιμι δύναι
 καταπαλᾶς. πλὴν γὰρ ὅ-
 ῃ τῇ πύρῃ, ὡς ὁρᾷς, καὶ
 οὐδ' ἐξυλόν· τὰ μὲν δ', ὡς
 ἡμῖν ἰδίᾳ, ἔδωκε καὶ
 σκαπῶ ἄνα. μίμψαι δὲ
 ἔγωγε, ἢν ὁ ἦρὼ καὶ καρ-
 μοι ἰσχυρὸν δῶκε μόνον.
 ἔστιν, καὶ ταῦτ' ἔγωγε ἴκα-
 ναρὰ σοῦ λαβῆν. Κυ. ἢ
 καταλαύσας δίκαια;
 Χαλ.

impetratus. Porro Charontem Cynisci non pœnitebit,
 modo agilem & firmum dederis remum. CHARON.
 niga. Nam à te vel hoc lucri facere, fuerit satis. CY-
 SCVS. Non & canu remiges accendere profuerit?
 CHA.

cuius quàm vos, ripam at-
 tigeo? CLOTHO. Ne-
 quaquam: potius naue ad-
 acta eum recipiamus. Tu
 Mercuri, corripe hominem.
 CHARON. At ubi nunc
 sedebit, cum, ut cernis, plen-
 na sint omnia? MERCUR.
 Si videbitur, Tyranni huius
 meritis insidat. CLOT.
 Quàm hoc appositè Mer-
 curio venit in mentem. As-
 scende ergo, atque sceles-
 ti huius dorsum foriiter
 proculca. Nos autem pro-
 speriter nauigemus. CY-
 NISCVS. Aequum fue-
 rit, ô Charon, ut iam hic
 tibi, quod verum est, dete-
 gam. Equidem obolum
 quem pro iracundia debeo,
 soluere non potero, quan-
 do præter peram quam vis-
 des, & baculum, habeo
 planè nihil. Caterùm si vel
 sentina sit exhaustiunda,
 vel agendus remus, en tibi

Χά. νὴ Δι', ὡς περ ἀδῆς κί-
 λωσμά τι τῶν ναυτικῶν. Κρ.
 οἶδα καὶ ποτὶά, ὃ Χερων,
 τῶν ναυτικῶν, ἀπ' ὅρας ἀν-
 τιπαῖσι οὐδὲ διακρδοντόν,
 ὥς ἡμῖν τὸ ἔσχατον ἐπιπαρὰ χ-
 θίσεται. Πλὴ. οἶμοι τῶν ὑπερ-
 μάτων οἶμοι τ' ἀγρῶν, ὃ ποῶ
 πλὴν οἰκίαν οἶαν ἀπὸ λητοῦ, ὃ
 τάλαντα ὃ ἀληθινόν μ' ὅσπα-
 θισὶ λαβῶν, αἱ, αἱ, τ' υἱοὶ γυνῶν
 με παιδίσων. τίς ἄρα τὰς ἀμ-
 πέλους πρυγῆσσι, ἅς πύρρῳσι
 ἱερὴν τῶν σάμῳ, Ερ. Μικυλλί,
 σὺ δ' ἐδὲν οἰμώσῃς; καὶ μὴ
 ἐν ἡμῖν ἀδ' ἀκρυτὴ δ' ἀπὸ λητοῦ
 τινά. Μί. ἄπαυ, οὐδ' ὅσον
 ἐφ' ὅτ' ἂν οἰμώξωμαι ὡπλο-
 ῶν. Ερ. ὅμως ἂν μικρόν
 τι πρὸς τὸ ἴδιον ἐπιστάξω.
 Μί. οἰμώξωμαι δὲ γυνῶν, ἱερὰ δὲ
 σοί, ὃ Ερμῆ, Δοκῶ. οἶμοι τῶν
 καπνισμάτων, οἶμοι τῶν κρη-
 πιδῶν τῶν παλαιῶν, ὃ ποῶ
 τῶν παλαιῶν ὑπερμάτων, ἐκ
 ἔτι ὃ κακοδαίμων ἱερὸς ἵς
 ἱερῶν ἄσπ' ὃ δ' ἀπὸ λητοῦ, ἐδ
 τῷ

CHARON. Per Iouem,
 si quidem nauticam ali-
 quam cantilenam tenes.

CYNIS. Teneo; & qui-
 dem multas. Verum, sicuti
 ita vides, obstrepunt hī
 plorando, sic vi canius ipse
 inieci turbetur. DIVER.

Hei mihi, quæ reliqui præ-

dia. ALIVS. Heu quān-

fertiles agros. Me mise-

rum, qualem reliqui do-

rum. ALI. Ve, ve in-

fantulis meis. AGRICO.

Quis nunc vas decerpere ē

vitibus, quas hoc anno plan-

taui? MERCVR. Tu

verò, Micylle, nihil plo-

ras? Atqui fas non est quena

quam citra lachrymas per-

nauiare. MICYL. Bona

verba. Nam cum secundo

flatu nauigem, quid plorem

non video. MERCVR.

Attamen pro more paulis

sper ingemito. MIC. Quis

hac gratia, quando ita vis,

plorabo? Hei mihi, quos lo-

ra reliqui, hei crepidas an-

tiquatas. Eheu marcidos calceos. Non ego infelix post-

hac à mane ad vesperam usq. sine cibo peragam, nec hyemis

tempora

αἰμῶν. Ὁ ἄνυπόδατος τὴν
 ἰγυμῶν. Ὁ πρινοῦσῶ, τὸς
 ντας ἐπὶ τῷ ὑπὸς συγ-
 γῶν. τίς ἄρα μου τὴν
 ἡλὼ ἔξα, καὶ τὸ ὑφ' ἡγῆ.
 ὡς ἰκανῶς τὴν ὑλῶντα, σχι-
 νῶ δὲ ἡδὴ καὶ καταπληθῶ-
 ν. Χά. ἄγε δὴ τὰ πορθ-
 α πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε,
 ἢ σὺ δὲ δὸς. παρὰ πάντων
 δὲ ἔξα, δὸς καὶ σὺ τὸν ὀ-
 ροδῶν, ὃ Μικυλλῶ. Μί. πα-
 ρας, ὃ Χάρων, ἢ καθ' ὕδα.
 τὸς, φασιν, ἡδὴ γράφας, πα-
 ρὰ Μικυλλῶ ἡδὴ τινὰ ὀβολοδῶν
 πεσδοκῶν. ἀρχὴν δὲ οὕτως
 οἶδα, ὅτι τὴν ἄγωνόν σου ὀβο-
 λὸς, ἢ σπογγιόλον. Χά. ὃ κα-
 νῶς ναυτιλίας, καὶ ἱπικιόλως
 τὰ μίρον. ἀρδάνει δὲ ὅμως.
 ἰγὼ δὲ ἱππας καὶ βῆς καὶ ὑ-
 νας, ἢ τὰ λοιπὰ ἴσα μίτροι.
 δὲ ἀπλῶς καὶ ἄρ' ἡδὴ καὶ δῶ.
 Κλ. ἄπαγε αὐτὸς, ὃ Ερμῆ, πα-
 ραλαβῶν. ἰγὼ δὲ αὐτὴν ἰς
 τὸ ἀντιπῆρας ἀπλῶς οἶμαι,
 ἰδοπάτω ἢ Ἡραμίθρῶ τὸς
 Σῆρας διὰ τῶν τινῶν δὲ

cito. Equidem in aduersam ripam renavigabo, Indo-
 paten & Heramithren aduocitura: quandoquidem hi de
 agro.

tempore sine calceis & se-
 minudus oberrabo, dentes
 præ frigoris acerbitate com-
 plodendo. Quis tandem
 meam habebit subulam? quis
 aciculam? Satin' lamenta-
 tum, ὁ Mercuri? Iam enim
 iam ripam ferme attigimus.
 CHARON. Age veid
 prius naulum reddite. Tu
 redde, ab alijs omnibus ha-
 beo. Obolum redde, Micyl-
 le. MIC. Iocaris, ὁ Cha-
 ron, aut, quemadmodum as-
 iunt, in aqua scribis, qui δ
 Micyllo obolum expectet.
 Ipse ceriè antequam huc ven-
 nisssem, quadrangulusne es-
 set obolus, an rotundus, ne
 noueram quidem. CHA-
 RON. Egregiam verò &
 quafluosam nauigationem
 hodiernam. Abscedite ta-
 men. Ego verò ad equos,
 boues & canes, reliquaque
 id genus animalia me recin-
 piam: nam & ea traiccen-
 re oportet. CLOT. Mer-
 curi, tu hos exceptos abdu-

ἂν πρὸς ἀμείνων, περιγῆς
 ὅρων μαχόμενοι. Εἰ. πείω
 μὲν, ὡς οὐδὲ, μάλλον δ' ὡς
 τῶν ἱγῆς ἐπὶ τοῖς μοι. Μι. Ἡρά.
 πλὴν τὸ ἴσον, πρὸς γὰρ ὁ καλὸς
 Μιγίλλος; ἢ ὡς Ἰαγνὸς τις
 ἰσχυρὰ, ἀκαμάρ Φρυγίης
 Συμμίχης; πάντα γὰρ ἴσα, καὶ
 ὁμόμοια, καὶ ὅσον ὅτι καλὸν,
 ὅτι καλὸν. ἀπ' ἡδὲ καὶ τὸ
 πρῶτον, πρῶτον τὸς ἄ-
 μορφοι ἐν Δοκῇ, ἰσότητος
 γίνονται τῇ σφραγίδι τῷ βα-
 σιλῆϊ. ἀφανὲς γὰρ ἄμφω, καὶ
 ἰσὺς αὐτῶν σκότος καταδύ-
 σιν ὅτα Κιῶνι, σὺ γὰρ πο-
 τε ἄρα ὡς τυγχάνεις; Κυ. ἰσ-
 τυρὰ λίγος ὅτι Μικυλλί, ἀπ'
 ἄρα ἀ Δοκῇ βαδίζωμεν. Μι.
 ἰσὺς λίγος, ἰσχυρὰ μοι τὸν Δι-
 ξίαν. ἀπὸ μοι, ἰσχυρὸς γὰρ, ὡς
 Κιῶνι, τὰ Βελουσίνα ὅσον
 μοι τὸς ἰσὺς τὰ ἰσχυρὰ σοι
 Δοκῇ; Κυ. ἰσὺς λίγος. ἰσὺς ὅσον
 πρὸς ἰσὺς Δοκῇ ὅσον τις, πο-
 βδύει καὶ ἀπὸ ἰσὺς πρὸς
 ἰσὺς

agrorum finibus rixando,
 mutuò se confecerunt. ME.
 Fleus vos, progrediamur. ἰ-
 mō verò omnes vno agmine
 me sequimini. MIC. Ο'
 Hercules, quæ est hæc ca-
 ligo? Vbi nunc formosus
 ille Megillus? Aut quonam
 indicio quis Phryne formo-
 siorem Symmachem hîc di-
 gnoscere? Hîc enim paria
 & eiusdem coloris omnia,
 adeò ut nihil sit neque for-
 mosum, neque formosius.
 Quin palliastrum meum,
 quod antehac sædum vides-
 batur, æquè nunc est in pre-
 cio, quàm ipsa regis purpu-
 ra: nempe quòd ambo sint
 obscura, ac eisdem tenebris
 obducta. Tu autem Cyni-
 sce, ubi tandem es? CYN.
 En tibi Micylle hîc adsum:
 sed si commodum videtur,
 pariter eamus. MICYL.
 Probè dicis: dextram mihi
 iuge. Dic mihi, quando Be-
 leusinis sacris initiatus es, nò

tibi hæc similia videntur illis quæ istic fiunt? CYNIS.
 Rectè confers. En adeò, quadam facem gestans accedit,
 obuiens terrificum quiddam & minabundum. An non
 est Erin.

παρ' αὐτῶν. ἢ ἄρα περὶ Εὐρυπύλου.
 ΜΙ. Κοίτην ἀπὸ γὰρ τοῦ
 ἱματιοῦ. Ερ. παραπάλαι
 οὐκ ἔστις, ὦ Τισιφώνη, τίς
 ἔστις ἐπὶ τοῖς χιλίοις. Τι καὶ
 ὡς πάσαι γὰρ ὁ Ραδάμανθυς
 οὗτος. ὦμας πτωχάς.
 Α. πρότερον αὐτοῦ, Εριν.
 Α. οὐκ, ὦ Ερμῆ, ἐκέρχῃ,
 καὶ προσκάλει. Κυ. ὦ Ρα-
 δάμανθε, πρὸς τοῦ πατρὸς,
 ἵμιν πρῶτον ἰσχυρῶς πα-
 ραγγάτω. Ρα. τίς ἐστις
 καὶ Κυ. πάντως βούλομαι
 καταγορεύσαι τινος. ἢ οὐκ
 ἴσταμαι πονηρὰ δεῦρ' ἐντι-
 πῶν περὶ τὸ βίον. ἢ ἄρ' ἀξιο-
 πῆς ἐκείνου λέγω, μὴ ἔτι πρό-
 τερον αὐτὸς φανὴς οἷός ἐστι,
 καὶ οἷόν τινα ἰδίασα πρόπον.
 Ρα. τίς δ' εἶ; Κυ. Κωίς
 ἐστίν, ὦ αἰεὶ, πλὴν γυναικὶ
 φιλόσοφῳ. Ρα. αἰεὶ ἰλθί,
 καὶ πρῶτον ἐν πλὴν δίκῃ
 καταστήθι. οὐκ ἔστι καὶ αὐτὸς
 καταγορεύς. Ερ. ἢ τίς Κωί-
 στος τοιοῦτος καταγορεύς, αἰεὶ
 περ.

primum ad iudicium assiste.

se. MERCVR. Si quis Cynisci huius est accusator,

ffff

bue

est Erinny? MICYLL.

Apparet certe ex habitu.

MERCVRIVS. Ex-

tipe hos, ὦ Tisiphone, su-

pramille quatuor. TISIP.

Atqui iamdudum Rhada-

manthus hic vos expectat.

RHADAMAN. Ad-

duc ipsos, ὦ Erinny. Tu-

verò Mercuri, et est præ-

conis munus, editis nomi-

bui singulos accerere. CY-

NIS. O' Rhadamanthe,

per patrem te obsecro, meam

causam primum omnium

cognoscas. RHAD. Qua

gratia? CYNIS. Omnia

no gessit animus accusare

quendam de malis quæ in

vita me conscio comisit.

Alioqui nī prius qui sim,

et qua ratione vitæ cursum

transegerim, fiat manife-

stum, non dignus ero cui fi-

des adhibeatur. RHAD.

Quis ergo es? CYNIS.

Cyniscus sum, ὦ præcla-

re, professione Philosophus.

RHADA. Huc ades, et

πείσῃ. οὐδ' αὖτε πείσεται.
 Ρα. ἀπ' ἐξ ἑαυτοῦ τῷ, ὃ
 Κυρίως ἀπόδυνθι, ὅπως
 πιστοῦσθαι οὐδ' ἐν τῷ σιγμα-
 τῶν. Κυ. ποῦ ἔστι τὸ σιγμα-
 τίας ἐν νόμῳ; Ρα. οὐδέ
 ἔστι τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσα-
 ται πρὸς τὸν βίον, καὶ ἑκα-
 στον αὐτῶν ἀφανῆ σήματα
 ἐπὶ τῇ ψυχῇ περιφέρει. Κυ.
 ἰδὲ ὅτι γυμνὰς περιφέρει, ὡς
 ἀναστὰς ταῦτα, ἀπὸ οὐ
 φέρει τὰ σήματα. Ρα. καὶ
 πόθεν ἐστὶν ἡμεῖς, καὶ τὸ
 τῶν πατρῶν, καὶ τῶν πατρῶν ἀμύν-
 τῶν πατρῶν, καὶ ὅτι τῶν
 γυμνῶν. καὶ ὅτι τῶν, ἡμε-
 ρῶν καὶ σιγῶν τῶν ἡμερῶν.
 τῶν, ἐκ οἷα δ' ὅπως ἐξ ἑαυ-
 τῶν, μὴ οὐδ' ἐκ ἑαυτοῦ.
 πῶς ταῦτα, ὃ Κυρίως ἡ
 καθαρότης ἀρχῆς ἀναστ-
 φαναι; Κυ. ἐν ὅτι φέρει
 πάσαι πονηρὲς δι' ἀποστροφ-
 οῦν ἡμερῶν, καὶ ποτὶ
 ἐξ τούτων ἐκ πολλῶν σιγμα-
 ταῖς ἐν τῇ ταχίστῃ ἐκ τῶν
 ἡμερῶν.

tiam vitiosus essem, atque hoc nomine complureis com-
 muiſſem notas, sapientiae studio me ipse dedere cepi: cui

huc prodeat. RHADAM
 Nullus accedit: quanquam
 hoc satis non est, ὃ Cynisce,
 sed vestimenta detrahe, ve-
 de te, notis tuis inspectis,
 pronunciem CYNIS.
 At ubi Cyniscus notis esset
 inſtus? RHADAM.
 Quot scelera quisque ve-
 strum in vita patravit, eos
 notas, sed quae non facile ap-
 pareant, in anima circum-
 fert. CYNIS. Et tibi
 nudus affisto: quare notas
 quas dicis muestiges lice-
 bit. RHADAM. Hic
 per omnia est purus, praet-
 er treis quatuorve cicatrim-
 ces admodum oblitteratas,
 ac vix dum conspicuas. At
 ad quid hoc? vestigiis cer-
 te, & mussionum signa. Ve-
 rum haud scio quomodo
 sunt deleta, imò verò in to-
 tum excisa. Quid haec, ὃ
 Cynisce? aut qui denuo pu-
 rus es factus? CYNIS.
 Equidem rem tibi indicas-
 bo. Olim cum per imperi-

ἀμύλω, κατ' ὀλίγον ἀσπ-
 τὰς ἀγνίδας ἐκ τῆς ψυχῆς
 ἀσπύλω. ΠΑ. ἀγαθὸν γέ-
 ῤῃ καὶ ἀννοσιμωτάτω γε-
 ῤῃ τῷ φάρμακῳ ἀπ'-
 ὁμοῖ ἐκ τὰς Μαντιφῶν νῆ-
 ς, ὧς ἀείσεις σωροόμα-
 ῤῃ, κατηγόρου γέ γε πρῶτα
 ρ, οὐ φῆς τυράννο, ἀλλ' οὐδ'
 σπᾶντα. ΜΙ. καὶ τὸ μὲν, ὦ
 ἀδ' ἀμαρτυ, μικρὸν ὅτι, καὶ
 παχέας τινὸς ἱστῶστος
 ῥόμβου. πάλαι γάρ τοι ἤνυ-
 νός ἐμι, ὡς ἐκινέεσθαι. ΠΑ.
 ἰς ἃ ὦρ' ἰνυχάνεις; ΜΙ. ὁ
 κυζότης Μίνυς. ΠΑ.
 ἴγῃ, ὦ Μίνυς, καθαρὸς ἀ-
 ριστὸς καὶ ἀναισθητός, ἀ-
 νιδί καὶ σὺ παρὰ Κωϊόχορ
 ἔσθι, τῶν τυράννων ἥδε πᾶ-
 ῶντα. ΕΡ. Μιζαπύθους
 λαυδῶν ἡκίτω, σοὶ ἐρίφῃ;
 πρῶσθι, οἱ τ' ῥά τινος πᾶσι
 ἀλλ' ἀπὸ δ' ἀπ' ὁμοῖ, ὦ Τι-
 σιφόνῃ, ἐκ τὸ μίγον, ἵασι ποδ
 ἡγορ' ὁμοῖ ὅτι, ὦ Κωϊόχῃ,
 κατηγόρα, καὶ δίκην ἔχει ἡδὲ,
 πᾶσι.

ius beneficio haud ita mul-
 to post omnes maculas
 ex animo absterfi. RHA-
 D A M. Bono profectò &
 praesentissimo es usus reme-
 dio. Sed iam tunc in Beas-
 torum insulas abito (illic e-
 nim inter optimos locum ha-
 bebis) si prius, Tyrannum
 de quo dicis, accusaris. A-
 lios aduoca, Mercuri. MIC.
 Quod ad meam causam at-
 tinet, parum sanè est, & bre-
 vi cognitione indiget. Iam
 dudum enim hic tibi nudus
 adsum: quare me inspi-
 cias licebit. RHADAM.
 At quistandem es? MIC.
 Sum Micyllus fator. RHAD-
 A M. Euge, ô Micylle;
 purus es omnino, & ne pun-
 ctulo quidem notatus. Con-
 cede & in ad hunc Cyni-
 sum Accerere nunc tyran-
 num. MERCVR. Me-
 gapethes Lacyda filius pro-
 deat. Quorsum te agis?
 Accede: te voco, tyrannè.

Quin ipsum, ô Tisiphonè,
 in medium proijcis, capite in terram statuto? Bene ha-
 bet. Tu nunc, ô Cynisce accusa, & hominem de sceleribus
 ffff 2 conum.

πλεῖστον γὰρ αὐτὸν οὐδὲσι. Κν.
 τὸ μὲν ὄνομα οὐδ' ἄλλωθεν ἴδω,
 γνώσῃ γὰρ αὐτὸν αὐτίκα μά-
 λα, οἷός ἐστιν, ὅτ' τῶν συμ-
 των. ὅμως δὲ λεγόντες ἀρε-
 λυψώμεθα τὸν ἀνδρα, ὡς καὶ τὸ λό-
 γον δάξω φανερῶς. ἔτι οὖν
 γὰρ ὁ τετυκατάρατος, ὅπου
 μὲν ἰδιώτης ἦν ἱππάζει, πρὸς
 δ' ἄλλω μοι δοκῶ. ἰσθὶ δὲ τίς
 θρασυτάτους προσταρῆμεν
 οὐδ', καὶ δορυφόρος σωμαχά-
 γων, ἱππαστὴς πῶς πάλιν
 ραυνοῦ καί τινι, ἀκρίτως μὲν
 ἀπικτανὴν πλάσσει, ἢ μυεῖσι.
 τὰς δὲ ὑσίας ἱππῶν ἀφαι-
 ρεῖ, καὶ πλεῖστον πρὸς τὸ ἀ-
 κρότατον ἀεικλόμενος, οὐδὲ
 μίαν μὲν ἀπολασίαν ἴδω
 πρὸς ἀλλήλους. ἀπῶσθαι δὲ
 μόνητι καὶ ὑβρὶ κατὰ τῶν ἀθ-
 λῶν πολιτῶν ἰχθῆτο, παρ-
 θένους δ' ἀφάρτων, καὶ ἱερῶν
 κατασχεῶν, καὶ πάντα πρό-
 πορ τοῖς ἡγεμόσι ἐμπαροί-
 νων, καὶ ἀποψίας μετὰ, καὶ
 τῶν,

convince. Iam enim hic tibi propter adest. CYPRUS.
 Principio quatuor in accusando ne verbis quidem opus fuisset, quandoquidem cuius moneta sit, vel ab ipsis notis agnoscere potes, tamen quò res hac sole clarior, et ipse tibi virum detegere, sermonéque depingere conabor. Ac flagitia quæ ter seculis nebulosis per dum priuatam agebat vitam, peregit, equidem cen-
 seo pratermittenda. Sed ubi partim hominum perditi-
 simorum atque audacis-
 simorum, quos in hac sibi conciliarat, fauore, par-
 tim fat. litum collecta manu, tyrannidem arripuit, plus sexcentos indicta causa. trucidauit. Deinde cum hac vita singulorum ciuium opes exhauriendo, di-
 uitias summas corrasisset, nullam libidinis speciem in-
 tentatam reliquit. Quin

genus omne cum iniuriæ tum credulitatis in miseros ciues exercuit virgines vitando, adolescentes stuprando: bre-
 uiter, modis omnibus in subditos debachando. Iam pro
 fastu,

πρὸς τὰς ἐντυ-
 νοντας φρησματοῦ, οὐ-
 κατ' ἀξίαν δυνάσας ἄρ παρ'
 τοῦ λαβῆναι τὴν δίκην. ῥέ-
 ον γοῦν ἄρ τις τὸν ἥλιον,
 ἔβωρ ἀσπιδάμυντι πρὸς
 ἑψα. οὐ μὲν καὶ τὸ τῶν
 λασιῶν πρὸς ὁμότητά κα-
 ργὸν αὐτῇ τίς ἄρ διηγή-
 σασθαι δυνάσας, ὅς γε μηδὲ
 οὐκ ἐκποιῶντων ἀπισχίτο;
 ἢ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως ἔχουσιν
 ὅτι κατ' αὐτῶν ἀγροῦν, αὐ-
 καῖον, πρὸς καλῶς τοῦς
 αὐτοῦ πικρῶν μέρους.
 ἀπορ' ἢ ἀλλήλοις, ὡς ἔργα,
 αἰσῶσι, καὶ πρὸς αὐτῶν ἀγ-
 ουσιν αὐτόν. αὐταὶ πᾶντες,
 Ραδάμανθυ, πρὸς τοῦ ἀλι-
 γείοντι βῆσιν. οἱ μὲν γὰρ κα-
 ῶν ἑνὶ καὶ ὁμόρῳ ἰσίδυ-
 αὐτῶν, οἱ δὲ ἕτεροι πρὸς ὕ-
 αρ ἀπαγομένων ἀνακλῆ-
 ῶντες, οἱ δὲ ὅτι ἰσίδυον, οἱ
 ὅτι ἕτεροι ἀξιοὶ καὶ σῶ-
 ροντες, καὶ ἰδανὲς ἐρίσπονδ
 ὧς

at. nomine stomacharentur, sunt trucidati: alij, quod
 ipibus illorum insidiaretur: porro alij. quod boni essent
 prudentes, quibus haudquaquam cum illius factis con-

fastu, pro superbia, proque
 eius in obuios omneis fre-
 mitu, supplicium faciliis di-
 gnium sumere non possis,
 quando minoris periculo in
 solem quàm in hunc defixis
 oculis tueri licuisset. Por-
 rò noua supplicia, & ad
 crudelitatem eius explen-
 dam recens inuenta, quis po-
 terit recensere, qui ne ab in-
 tima quidem familiaritate
 cōiunctis abstimuerit? Quòd
 si ab eo interemptos huc ad-
 uocaris, facile comperies
 hæc haudquaquam à me ca-
 luminandi studio confingi.
 Imò verò non vocati, &
 voluntarij, ut vides, hîc ad-
 sunt, ipsi quæ circumstantes
 malè urgent. Hi omnes, &
 Rhadamante, huius cru-
 delitate vitam amiserunt:
 quorum alij formosarum
 vxorum gratia insidijs sunt
 circumuenti: alij, quòd li-
 berorum suorum, quos ad
 iniuriam violenter abduce-

ἦις θρασύβοις. ΡΑ. τί πῶς
 ταῦτα φῆς, ὦ μισοῖ οὐ; ΜΕ-
 ΓΑΡ. τὸς μὲν φόνους ἄρρασται, οὐδ'
 λίγη τὰ δὲ ἅπαντα πάντα, τὰς
 μοιχίας, καὶ τὰς τῶν ἱερῶν
 ὄβρις, καὶ τὰς ὀλεσθόρας τῶν
 σφύων, ταῦτα πάντα ΚΥ-
 ΝΙΣΘ' ἔμελετο φέρε. ΚΥ.
 ἔπειρ καὶ τὸν ὦ Ραδάμαν-
 θυ, πρὶν εἰς μάρτυρας. ΡΑ.
 τίνας τέτοις λίγας; ΚΥ. πῶς
 κάλλιποι, ὦ Ερμῆ, τὸν Ἀλκί-
 πορον ὦν, καὶ τὸν Κλίνην μαρ-
 τυρέουσι ἔξ' αὐτῶν παρὰ λόγον.
 τῶ οἱ ἀπράϊοντι σωησέσθαι.
 ὦ αὐτῶ. ΕΡ. καὶ Κλίνην, καὶ ὃν
 Ἀλκίον Θ' ὁ Μυσαγένης παρὶ
 σοῦ ἵνα ἱπομένην ἀπαύειν-
 τῶ ΡΑ. ἥπαρ οὐδ' ἔμελλες, ἀ-
 φώϊσι Μυσαγένη τὸν πῶ-
 τίρα. Α' οὐ καὶ Κλίνην λίγην. ΚΑΙ.
 πάντα ἀληθῆ, καὶ ἡγορήσιν ΚΥ-
 ΝΙΣΘ' ἵκη μὲν ταῦτα ἀ-
 πᾶρ, ὃ δὲ σπῶλα Ραδάμανθυ,
 ἀσχετόμας, εἰς αὐτὰ λῶ, ἀπὸ
 ἐμοῦ διπράϊς ΡΑ. ὅφρ'
 πτα μὲν ἔρ καταμαρτυρᾷς,
 μὴ δ'

venire paterat. RHAD.
 Quid ad haec dicis, sacrile-
 ge? MEGAR. Cades
 quas dicis, equidem perpe-
 travi: cetera verò omnia,
 nempe adulteria, lesam pu-
 berum pudicitiam, virgi-
 num stupra, haec omnia Cy-
 niscus fatiò criminatur. CY-
 NIS. Quin & horum tes-
 tes proferam, ὦ Rhada-
 manthe. RHADAM.
 Quos eos dicis? CYNIS.
 Mercuri, eius mihi Lucera
 nam aduoca, & Lectum.
 Haec enim in medium pro-
 gressa, quae sese conscis hic
 terselestus patrarit, testas
 buntur. MERGV. Et
 Lectus & Lucerna Mega-
 penthis huc asint. Bene scis
 nè quòd obsequuntur. RHADAM.
 Exponite ergo vos,
 quae vobis testibus commi-
 serit hic Magapenthes. Tu
 Lecte dic prior. LE. Vera
 planè sunt omnia de qui-
 bus à Cynisco accusatur: me
 tamen, ὦ here Rhadamanta-

the, haec dicere sanè pudet: eiusmodi sunt, quae supra me pa-
 travit. RHADAM. Itaque cum testimonio tuo apertif-
 simè

ἢ δ' ἀπᾶν αὐτὰ πομίνου. καὶ οὐδ' ὁ Λόχων ἤδη μαρ-
 ῖρα. Ἀδελφὸν τὰ μὲν ἐμὲ
 αὐτὸν ἐκ οἴῃ, ὅς περ ἀρῶ.
 καὶ τῶν νυκτῶν ποίη, καὶ
 πασχῶ, ὅπως λίγῃ. φηλὸν
 καὶ θρασυμύῃ πομπῇ, καὶ
 ῥήγῃ, καὶ πᾶσι ὕβρις ὕ-
 ψισταινότα, καὶ ὅτι πομπῇ
 ἰσθῶν τῶν αὐτῶν ἐκ ἱπποῦ,
 ἐκ τῶν αὐτῶν θύλων. ὁ δ' καὶ πᾶ-
 ρ' ἡμῶν ὅτι δρᾶμένοισι, καὶ τὸ
 πᾶσι μὲν πάντα πρὸς αὐτὸν κατε-
 μίαινον. Εἰς. ἅλῃς ἡδὲ τῶν
 μαρτύρων. ἀλλὰ καὶ ἀπόδω-
 δι τὴν πορφυρεῖαν, ἵνα καὶ τὸν
 αὐτὸν μὲν ἰδῶν τὸν σιγῶν.
 παλαιῶν, ὅς περ ὅσοι σιγῶν
 καὶ κατὰ γραφῇ, μαρτυρῶν δ'
 ἐκ τῶν αὐτῶν σιγῶν.
 τινὰ δὲ καλασθῆναι πρὸς
 πομπῇ, ὅς περ ὅσοι σιγῶν
 καὶ κατὰ γραφῇ, μαρτυρῶν δ'
 ἐκ τῶν αὐτῶν σιγῶν.
 τινὰ δὲ καλασθῆναι πρὸς
 πομπῇ, ὅς περ ὅσοι σιγῶν
 καὶ κατὰ γραφῇ, μαρτυρῶν δ'
 ἐκ τῶν αὐτῶν σιγῶν.

sine damnas, cum eius fa-
 cinora ne dicere quidem su-
 stineas. Erit tu iam Lucerna
 datassimonium LV CER.
 Equidem quæ interdum sine
 facta, nescio: neque enim
 adevam. Verum quæ noctu
 vel in alios fecit, vel ipse est
 passus, horreo dicere. Ca-
 terum nephanda multa, et
 quousque iniuria genere supe-
 riora saepenumero specta-
 ui, adeo ut et ipsa quidem
 aliquoties extingui gestiens,
 oleum ulterò non adhibe-
 rim. At ille quod mihi lus-
 cem modis omnibus con-
 spurcasset, etiam abominan-
 dis facinoribus me in-
 uitam adhibuit. R H A-
 DAM Satis est testimonio-
 rum. Sed purpuram hanc
 exue, ut et notarum nume-
 rum conspiciamus. Papæ
 hic totus est lividus et in-
 signis, imò præ cicatricum
 crebritate caruleus. Nun-
 quam autem quo tormenti gene-

re est puniendus? in Phlegethontemne iniiciendus, an
 tradendus Cerbero? C Y N. Minime, sed si tibi est cordi,
 noxam quoddam supplicium, et hoc plane dignum indi-

ποθέσμαι. Πα. λίγῃ, ὥς ἐς
 γὰρ μινίσις ἰπὶ τὴν χά-
 ριν ἄσμαι. Κυ. ἔθ' ὅτι,
 οἶμα, τοῖς ἀφθρόσμοι πα-
 σι, πίνω τὸ Λάθυς ὕδωρ.
 Πα. πίνω μὴ ἔσται. Κυ. ἐκδρ-
 μόν' ἐξ ἀπάντων ἀποτ' ἔ-
 σται. Ερ. ὁ γὰρ δῖος; Κυ.
 χαλκίῳ ἔτρε ὑφ' ἑα τὴν δι-
 κλῶ, μινυμυμ' οἶ' ὡ, καὶ
 ὁδὸν ἰδὼν αὐτὸν τοῖς ἄνω, καὶ
 ἀναπνεύσας τὴν πνε-
 φλῶ. Πα. εἰ λίγας, καὶ κα-
 ταδιδινάσθαι, καὶ παρὰ τὸν
 Τάνταλον ἀπαχθῆς ὅσοι δὲ
 δαδῶ, μινυμυμ' ὅμ' ἔπρα-
 ξι κατὰ τὸν βίον.

animo recolere cœperit. RHAD. Probè dicis. Itaque
 ad eum modum damnatus esto & ad Tantalum vinculis alli-
 gator, semperque in animis versato, quæ dum vixit, peregit
 in: ande.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a ARTIBVS.] Poëta Mercurium furem, & furum præ-
 fidem confituntur. unde ὁ γὰρ, & manibus aduncis in dialo-
 go Apollinis & Ἰνῆς supra dictus est. b Etenim ex quo
 cum nubi tradidit Atropos.] Una ex tribus Parcis Erebi
 & noctis fœcia, ut Cicero tradit. Diſtam putant ab a & τὴν
 quod mors sit inexorabilis, & nulli parcat. c Aeaco adnu-
 merarem.] Is vnus est inferorum iudex. Tres enim dicuntur
 esse: Rhadanthus, Minos, Aeacus, omnes reges Cretenses, &
 ob infamiam filij louis dicti: ob severitatem autem, apud inferos
 esse

cabo. RHAD. Dic me-
 do: namego tibi vel hoc na-
 mine magnam habeo gra-
 tiam. CYNIS. Mos est,
 ni fallor, ut qui moriuntur,
 ex obliuionis fonte bibant.

RHAD. Est quidem. Sed
 quid ium? CYNIS. Hic
 ergo solus à potu arceatur.

RHAD. At qua gratia?
 CYNIS. Hac via graueis

sanè & molestas dabit pœ-
 nas: videlicet cum recorda-
 bitur & qui fuerit, quantâ-
 que apud superos potentia
 prauulerit: in primis aus-
 tem ubi delicias illas suas in

ὅρ τὸ ὅρ τὸ διημάτηκας, καὶ
 ὅς λιλυθας σιαντ. ἔ μινιστ τ
 ἰν τῷ βίῳ ἀγαθῶν καθήκον
 ῥῶν καὶ συνηθῶν ὧν, ἢ ἰς ἀπο
 λῆς βίῳ αὐχμηρῶν ἐν τῷ, καὶ
 μόνον τὰ σκληρὰ, ἀγαθὰ ἢ
 γένηται, ἢ ἀπολείας αὐτῶν, κα
 τηγορίας αἵτια ἢ νηρόμικας.
 Κρά. ἀνὴρ δι τὸ ὅρ, ὅ ἡσῶν,
 καὶ ταῦτα παιδεία συντροφος,
 καὶ φιλοσοφία τὰ μίτρια ἀμω
 ληθῶς, ἀφ' ἑμῶν, ὅ Λυκίη,
 τὸ πρὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν,
 καὶ τοῖς παλαιοῖς συνήκων,
 καθήκων καταυλῶν, ὅ
 λυβίτην ἀνθρώπων ὅρ ὅρ, ἰδῶ
 εἰ μαλακῶς, καὶ ἄσματος
 ἀκολάστοις ἰναμβρωμένον,
 καὶ μιμνήσκον ἰρατικά γέ
 νηται τῶν πάλαι, τὰς μαχλο
 τάτας Φαίδρας καὶ Παρθενό
 πας, καὶ Ροδόπας τινὰς, καὶ
 ταῦτα πᾶντα ἐν ἑρέμασι
 καὶ τριτίσμασι, καὶ ποδῶν
 ἐν τῷ, καταγίλαται ὡς ἀ
 ληθῶς ἑράγματα, καὶ ἑκ
 νῆς lascivis ὅ turpibus perstreptem, tum prisci seculi mun
 duculas amatoris imitantem, nempe libidinosis Phae
 dras, ὅ Parthenopas, ὅ Rhodopas, ὅ hac omnia cum
 pulsationibus, ὅ lascivis ὅ obscenis carminibus, ὅ pes
 trem strepitu: hac inquam res est perquam ridicula ὅ
 qua

quantum à recto aberratis,
 tum quemadmodum dece
 pius per imprudentiam, rem
 omnium in mortalium vita
 optimam innocenter accusa
 vis. Et equidem venia tibi
 habenda est, si statim sub in
 ium aspera vitæ temet as
 suefcem, & tantum quod du
 rum fuerat, bonum existis
 mans, rerum ductus imperis
 tia, ista accusatine digna
 censueris. CRAT. Cum
 ris sis, ὅ optime, & maxime
 disciplinis liberalibus inma
 tritus, nec non in Philosof
 phia studijs mediocriter ver
 satus, posthabeas autem, ὅ
 Luciane, rerum optimatum
 exercitium, & priscorū illo
 rum conuictum, ceterum sa
 dere sustineas in theatro om
 nium positas fannas exci
 piens, & hominē effamina
 tum spectans mollibus vesti
 mentis indutum, ac caniles

αἰ ἰσθίης ἀνδρὶ, καὶ οἷο
 βί πρίποντα. ὡς ἔγωγε πρ.
 θόμῳ ὡς ἐπὶ βίωτι θίς
 σχολάζοις, ἐν ἰδιώτῳ μόνον
 ἴσθι σὺ, ἀλλὰ καὶ ὡς ἰσθίω, ἃ
 Πλάτων ὁ καὶ Χρυσίππῳ καὶ
 Ἀριστοτέλει ἰσθίθῳ, καὶ
 θύσῃ, τὰ ὁμοίᾳ πικρῶς βίς
 τὰ ὅσα πρὸς ὡς ὁμοίᾳ καὶ
 τὰ ὅσα μὴ ὡς ὁμοίᾳ ὄντων
 ἀκυσμάτων, καὶ διαμάτων
 σπουδαίων, ἃ τῶν τῆς θύσῃ
 βί, τῶν ἰσθίθῳ ὡς ὁμοίᾳ, καὶ
 τῶν ἰσθίθῳ τὰ ἰσθίω πρὸς
 ὄντων, καὶ μάλιστα τῆς σιμ-
 νῆς πρὸς θύσῃ, καὶ τῆς πρὸς
 θύσῃ καὶ ἰσθίθῳ, ἃ πρὸς
 ἰσθίθῳ ἄντι ἰσθίθῳ πρὸς
 ἰσθίθῳ, ὡς ἰσθίθῳ, τῆς ὡς ὁμοίᾳ
 βίς βίς ἰσθίθῳ πρὸς τοὺς πρὸς
 πρὸς ὡς ὁμοίᾳ, ἃ βίς ἰσθίθῳ πρὸς
 τὰ πρὸς ἰσθίθῳ, καὶ τῆς
 τῶν σπουδαίων ἰσθίθῳ ἰσθίθῳ
 ἰσθίθῳ. καὶ τοι τὸ γὰρ ἰσθίθῳ
 ἰσθίθῳ, οἷμα, ἀπὸ τῶν
 τὸ

que hominem ingenuum
 qualem te esse conspicio, me-
 nimè deceat. Quare ego
 cū certior factus essem
 huic tam turpē incumben-
 te spectaculo, non tantū
 mihi pūduit, sed vehemen-
 ter etiam discruciatu sum
 animo, si Platonis ὁ Chry-
 sippi ὁ Aristotelis oblitus,
 sederes non dissimilia cum
 ἴς passus, quorum aures
 penna leuiter perfricantur:
 maximè verò, alijs innume-
 ris disciplinis existentibus,
 ὁ spectaculis graui-
 bus ὁ serijs, si quis omnino
 choraules exigat, ac eitha-
 rædæ artificiorē canentes
 requirat. ^d Cū primis ve-
 rò, cū grauem aliquam
 spectanda tragædiam, aut
 plenam hilaritatis comæ-
 diam, non minorem volu-
 ptatem capere possis, de qua-
 rum palmario certamina
 quoque poetis proponi so-
 lent.

Multa itaque ὁ accurata, ὁ generose, defen-
 sione apud eruditos tibi opus erit, si nolis per omnia vi-
 deri excidisse, ὁ ὁ bonorum grege exactus esse. Atque
 ἰσθίθῳ mihi optimum factu videtur, ut his omnibus constan-
 ti ne

αὐτῶ γὰρ ἀμφόροις, καὶ τῶν
Σηπρώων ἀνέσθιμι, ὅληθ' ὅ-
λῳ τῆς τε ἰδωδῆς, καὶ τῆς ἀκροά-
σεως τῶν τιμίμων. ἱμοὶ δὲ πῶς
τῷ πλὴν ἰδὼν ἰδὼ παραπολὺ ἐ-
δίω πικρύνθαι, καὶ τίλ' ὅτι
γαλῶν ἀπὸ βίβλων. ὁ γὰρ ἀνδρῶν
ὅλῳ τῶν οἴκοι, οὐδ' αἶς ἀγνο-
οῖαμ' ἡμῶν τὸν ἱμαυτὸν ὡς ἴστα-
μαι, ἀπ' αὐτῶν καὶ μηδὲν ὀνεί-
δοντα ἀπῶν, μακρῶν σινυτῶ-
ν τῶν, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ δι-
ρατικῶν τῶν, ἵνα τὸ θάνατον ἐ-
παναλάβω. μακρὸν δὲ τὸ τῷ
Ομήρῳ αὐτὸ ἀπῶν καλὸν, ὅς
τι ὁ τῷ ἰδῶν τὸ θάνατον. τῶν
φάρ' ὅτι νῆστα, καὶ πλεονε-
κῶς. Κρατ. Ἡράκλειος, ὁ Λυ-
κίτης, οἷα πίπτοντας, ὅς οὐδ' αὐ-
σχυνθῆναι αὐτοῖς, ἀπὸ καὶ
συνωστῶν τοῖς. τὸ γοῶν
ἀνατόλῳ τῷ τῷ θανάτῳ, ὅτι μηδὲν
ἴσως ἵνα ἡμῖν ποταίνῃς ἐλ-
πίδα, ἐπὶ αὐτῶν ὁλημῶν τὰ ὅτι
ἀσχετὰ καὶ κατὰ φύσιν. Λυ.

ἀπῶν

nim ἢs qui lotum degustā-
uerant, ac Sirenas tantillan-
tes audierant, exito fuit
manducationis & auditio-
nis prolubium. Mihi verò
præterquam quodd volupta-
tem spectando cæpi mirifica-
tam & iucundissimam, et
iam finis peruenisse cecis-
sit. Næque enim in obliuio-
nem rerum domesticarum,
aut negotiorum præsentiam
incognitionem delapsus sum,
sed si mihi ingenue veri-
tas fatenda est, longè sa-
pientia excultior, ac in-
tebus humanis multò soluta-
rior atque providentior ex
theatro regressus sum. Ma-
gis autem illud Hæmerti in
præsentia adducere perpals-
chrum esse existimo, quodd
is cui illud visum sit spes
scaculum, Multorum gna-
rus simul oblectatus abiit.

CRAT. O' Dii immortales,
Luciane, qualia pateris.

quem istorum ne pudeat quidem, sed iactantet etiam laudē
tibi ducere videris. Igitur quodd hac in re grauisimum est,
nullam spem curationis aut remedij nobis ostendisti, qui
laudibus efferre audeas tam exueranda & turpia. L V C:

Agg

ἄγε μοι, ὦ Κράτωρ, ταύ-
 τιν ἅπερ ὀρχήσαιο, καὶ τῶν
 ἐν τῷ θεάτρῳ ἡγομένων ἰδὼν
 παλαιὰς αὐτὸς ἐπιτιμᾷς; ἢ
 ἀπάραιτο ὅρῳ θεάματόν,
 ὅπως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατὰ-
 νύστον, ὡς φῆς, νομίζας; ἢ μὲν
 οὐκ ἴδων, ἐξ ἰσχυρῆς καὶ οὐ
 γνώσεως ἢ δὲ μὴ, ὅρα, μὴ ἄ-
 νοτόν; ἢ ἐπιτιμᾷς ἡναι σὺ
 Λόγγε, καὶ θραύειν, καταγο-
 ρουῶντο ὅρῳ ἀνθρώπων. Κρά-
 τιν γὰρ τὰτό μοι τῶλοιπὸν λῶ,
 ἐν βαθεῖ τέρψιν πόσιν, καὶ πο-
 λὺν καὶ λόγῳ, καθῆδον μίλον
 ἐν τοῖς γυναικόσι, καὶ τοῖς με-
 μερόσι καὶ νέοις θαλάσῃ, ἑρ-
 οῦν τὰ τι πλοῖτι, καὶ ἰπώ-
 σους ἀπρηπτάτους ἰσθιόωντα,
 ὀλίθῳ τινὶ ἀνθρώπῳ, αἵ δὲ μὲν
 ἄλλοι κατακλυμύχῃ; Ἄν.
 συγγνώσας ταῦτα, ὦ Κρά-
 τωρ ἢ δι μοι πῶτάς ποτε, καὶ
 ὅσον παῖρας ἱνικα παρὰ νχοῖς
 ἱαντόν, ἀναπτύσσας τοῖς ὀφ-

θαλ-

Ago hoc mihi responde, Cra-
 ton: istud de saltatione,
 cum ea quæ fieri in theatro
 consueverunt, coramne tibi
 visa sunt, ut ea ita crebro
 probrosis dictis insecteris:
 aut an potius spectaculi
 prorsus expens atque ignarus,
 nihil secus tamen illud ut
 turpe atque execrandum (ut
 ais) existimas: Quod si es
 nim aliquando ea præsens
 vidisti, iam nobis et tu hac
 stulta spectandi curiositate
 paria fecisti. Sin non, vide
 ne parum modesta et nimis
 temeraria tua videatur esse
 insectatio, tam trimum vos
 cans, de quibus nihil ha-
 bes comperti. C R A T.
 Ergo hoc mihi adhuc su-
 pererat, ut in tam profum-
 da barba et cano capite se-
 derem inter mulierculas, et
 insanientes illos spectato-
 res, applaudens et præcos
 niji ineptissimis acclamans

hominioni cuiquam perduto, nulla necessitate lachry-
 mas profundenti? LVC. Est equidem hoc tibi igno-
 scendum, ὦ Cra-ton: illud tamen pro certo exploratum
 habeo, si meis monitiis mortem gerens, tantum tempu-
 sculi.

θαυμάς, ὡς οἶδα ὅς οὐκ ἀνέ-
σχοιο ἄν, μὴ ἐχὶ πρὸ τῶν ἄλ-
λων διαρῖν ἐπιτηδείῃ κατα-
λαμβάνων, ἔθῃ καὶ ὄψα ἀ-
καθῶς, καὶ ἀνίσχῃ ἅπαντα.
Κραδ. μὴ ὤρασιν ἄρα ἰκοί-
μην, ἃ τι βούλῃ ἀνασχοί-
μην ποτὶ, ἔσ' ἄν δαούς τι
ἄλλω τὰ σκίλη, καὶ τὸ ὕψος
ἀπαράταλτο, ὅς νυνὶ γὰρ καὶ
οἱ ἡδὴ ἰλιῶ, τιλίως ἡμῖν ἰα-
βιβακχωμύρον. Λυ. βέλα
οὐκ, ἀφίμῃ, ὡς ἴσῃ, τῶν
βλασφημιῶν τούτων, ἀκού-
μα τι περὶ ὀρχήστως λίγους,
καὶ τῶν ἐν αὐτῇ καλῶν, καὶ
ὅς ἐ τῇ μόνον, ἀλλὰ καὶ
ὠφέλιμους ὅτι τοῖς θεωμύροις,
καὶ ὅς πωδῶν, καὶ ὅς δι-
δάσκα, καὶ ὅς ῥυθμίσα τῶν ὁ-
ρήτων τὰς ψυχὰς, καμίσους
θεάμασι γυμνάσει, καὶ ἀ-
είσοις ἀκρόμασι ἰνδῆ τῖβς.
Θ, καὶ ἡρώς τι ψυχῆς καὶ

ὁβμα

seculi spectandis saluatiōni-
bus impertires, quantum vel
periculo faciendo suffice-
ret, nihil tibi posthac rebus
omnibus fore prius aut an-
tiquius, quàm vi loco com-
modo occupato, seruire que-
as spectaculis, vnde exactè
et videre, et clarè audire
possis omnia. CRAT.
Nunquam ego forma fiam
amabilis, si quid tale un-
quam prudens ac sciens fe-
cero, semper autem mem-
bris hirsutis, et barba in-
compta atque horrida, ut
me nunc tui ex animo mi-
feret, omnibus modis infa-
nientis. LV C. Vis ergo,
et o amice, ommissis blasphe-
mijs atque conuicijs, arreclis
auribus attentè mihi dare
operam nonnihil super salu-
tatione, cuiusq; virtutibus dis-
ferenti, tum quemadmodum
non solùm oblectamento sit

spectantibus, verum etiam emolumento: tum, quantis de
rebus hominum animos commodè admoncat, et erudiat:
præterea, quemadmodum spectantium mentes apud com-
ponat, pulcherrimis exercens spectaculis, ac optimis præ-
ceptis imbuens: ad hæc communem quandam corporis
et ani.

ὁμοῦ καὶ ἐπιδίδου-
 μένης· τὸ δὲ καὶ μετὰ μουσικῆς καὶ
 ῥυθμοῦ πάντα πάντα ποιῶν,
 ὃς ὁ αὐτῆς, ἀπὸ ἑσθίας
 ὁ αὐτῆς. Κρά. ἔμοι μὲν ὅ
 πάντων σχολὰ μηχανότῃ ἀν-
 θρώπῳ ἀκροᾶσθαι, πλὴν νόσον
 πλὴν αὐτῆς ἰππικονομῶν. σὺ
 δὲ, ἀβέβηκα, λῆρόν τινα ἔσ-
 τας ἐδέξασθαι με, ἵτοιμῇ
 ἐλθὼν τὰντὼ λατοργίαν
 ὑποσλῶσα, καὶ παρασχῶν τὰ
 ὦτα, καὶ ἄνω ληρὸς παρὰ
 πύαν τῶν φωνῶν διωά-
 μῃ. ὥς ἡδὲ σιωπῆσομαι
 σοι, καὶ λῆγῃ ὁ πόσις ἰδέοις,
 ὡς μὴδὲ ἀκούοντός τινος. Λυ.
 εἴγῃ, ὃ Κράτηρ, καὶ τὸν ἰδί-
 ων μάστιγας. ἔσθῃ γὰρ κατ' ὁ-
 λόν, ἀλλὰ ὁ αὐτῶν σοι δό-
 ξα τὰ ληθυσόμην. καὶ πρῶ-
 τόν γ' ἐκείνο πάντων ἀγνοή-
 σαι μοι δοκᾷ, ὡς ἐν ἐκείνῳ
 τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτέλεσμα
 τὸτό ὅτι, ὃς ἡδὲ καὶ πρῶτον
 ἀρξά-

anima pulchritudinem
 ostendens? Etenim quæ il-
 li accedunt à Musica & mo-
 dulationibus, hæc inquam
 omnia facere, non dedeco-
 ri aut vituperio, sed illi
 potius laudi tribuenda sunt.
 C R. Quanquam mihi in
 præsentia ocium non est
 insanientem hominem au-
 scultandi, suum ipse mor-
 bum laudibus offerentem:
 attamen si nugis & inani-
 bus fabularum commentis
 me oplere tibi consilium
 factu visum est, paratus
 sum in hoc tibi officiosè in-
 servire, & autem præbere,
 vel sine cetera inutilia ver-
 ba obaudire valens. Quare
 compressa voce hanc tibi
 operam dabo. Dic verò
 quodcumque animo tuo libi-
 tum fuerit, quasi nemine au-
 scultante. LVC. Euge, ὃ
 Craton, istuc ipsum om-
 nium maxime mihi egentē

in optatis fuit. Paulò enim post ipsare comperies, num nuge
 tibi censende sint quæ in medium produxturus sum. Ac
 b principio quidem illud planissime mihi ignorare videre,
 quàm non novissimum inuentum sit saltatio, neque heri

το τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ γὰρ πρὸς
 πορχέμενοι, διανοήσαντες αὐτῇ
 τὸν Δία, ὥς καὶ σῶσα ἀκρίως
 αὐτὸν Ζεὺς ὑπέστη ὁμολογοῦν
 αὐτοῖς, ἐκφυγῶν δὲ τὴν αὐ-
 τῶν ὄρχησιν τὰς πατρίδας ὁ-
 θόντας. ἐν ὅπλοισι δὲ αὐτῶν ἡ
 ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μακρὰ
 ἐροδωτόντων πρὸς τὰς ἀσπί-
 δας, καὶ πηδῆντων ἐν θόρῳ τι,
 καὶ πολυμήκρον. μακρὰ δὲ, ἕως
 τῶν οἱ ἐκράτισσι ἐνεργῶς ἐπι-
 τηδύσαντες αὐτὸ, αἶψαι ὄρ-
 χησαὶ ἐρχομένους, ἕχοντες οἱ ἰδιώται
 μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικῶς
 ἵκοντες. καὶ πρωτόντων ἀξιοῦν-
 τῶν, ὁ γοῶν Οὐρανὸς τὸν Μαι-
 σιόντιον ἢ αὐσχυρῶν βυλόμενον
 ἐν ὅ, ἀλλὰ κοσμήσας, ὄρχησιν
 πρὸς αὐτὸν. καὶ ἔτας ἀρα ἐπίσης
 μὲν ἦν, καὶ γνῶσις ὅτι
 σιν ἐπὶ τῇ ὄρχησιν, ὥς καὶ οἱ
 Βαλκων μόνον ταῦτα ἡπί-
 σαντες περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ
 Τρώες αὐτοὶ, καὶ τοὶ πολέ-
 μιοι οὐκ ἔσαν. ἰδὼν γὰρ οἱ ἄλλοι, καὶ
 τὴν

ex illorum arte compendit.
 Quippe circumfidentes Ioa-
 nem illi servarunt incolu-
 mem, ita ut Iupiter non gra-
 uatè fateatur salutis cōtribū-
 tiæ præmia se illis debe-
 re, per illorum saltationem
 patrios dentes effugiens. Por-
 rò autem hæc saltatio ab
 armatis defaltabatur, gla-
 dios ad secula collidentibus,
 ac bellicum quiddam & at-
 tonitum saltantibus. Mox
 verò inter Cretenses ut quis-
 que maxime nobilitate præ-
 cellebat, summo studio hanc
 rem exercentes, præstantissi-
 mæ saltatores reddebantur,
 non tantum homines pri-
 uati, & humili loco ori,
 sed nobiliores quoque, &
 regij sanguinis, & primas-
 tes in populo. m Home-
 rus quoque Merionem non
 suggillare, verum pulcherr-
 rimo laudis testimonio or-
 nare volens, saltatorem no-

minauit. itaque in tantum claritudinis & notitia ob sal-
 tandi peritiam apud omnes venerat, ut hæc non Græci
 solum de illo comperta tenerent, sed & Troianis hostibus
 non ignota foret. Videbāt enim, ut mea est opinio, eius in belā

αὐτῶν τῶ πολλοῦν αὐτῶν λε-
 γόμενα, καὶ ἀσθενείαν, καὶ ἐξ
 ὀρχήσεως ἐκίαντο. φασὶ δὲ τὰ
 ἔκτα δὲ πῶς. Μυαῖον, τάχα-
 κῆρ καὶ ὀρχηστῶν περὶ ὁρῶν,
 Βυλῶν ἐμὸν κατέπαυον, καὶ
 ὁμοῦ ἐκατέπαυον αὐτόν.
 ἄτε γὰρ ἐσκημῶν ἐν τῇ
 ὀρχηστῇ, ῥαδίως, οἷμαι, διὰ
 δίσπρακτι τὰς ἐν αὐτῶν ἀφί-
 σους τ' ἀκοντίων. πομπὴς δὲ καὶ
 ἄλλης τ' ἑρῶν ἀπὸν ἔχων,
 τοῖς αὐτοῖς ἐγγυρμυασμένους,
 καὶ τῇνυν τὸ πρᾶγμα ποιή-
 σεν, ἵνα δὲ ἐγὼμαι τὸν
 Νηοπτόλεμον, Ἀχιλλεύου μὲν
 παῖδα ὄντα, πάντων δὲ ἀπὸν
 ψαυῶν ἐν τῇ ὀρχηστῇ, τὰ δὲ
 αὐτῶν τὰ ἐκείνων αὐτῇ πᾶσι
 παθόντα, Πυρρήχιον ἀπ' αὐ-
 τῶν ἐκείνων. καὶ ὁ Ἀχιλ-
 λεύς ταῦτα ἴπῳ τῷ πατρὶ
 πωθάνοντι, μάκρον ἔχων
 ῥην, οἷμαι, καὶ ἐν τῷ ἐκείνῳ, καὶ
 τῇ ἄλλῃ ἀλλῇ αὐτῷ. τοῖσι γὰρ οὖν

lando agilitatem, & con-
 cinnum membrorum mo-
 tum, quæ ex saltatione in
 usum conuersa peculiari-
 ter possidebat. Versiculæ
 Homeri ad hunc loquun-
 tur modum:

Te ciuò Merione, quam-
 uis saltare peritum,

Straxissem in dura cona-
 fossum cuspidè pugna.
 Tameis eundem non stra-
 uerat. ut enim in saltando
 semet magno studio exer-
 cuerat, sic facillè, ut opinor,
 effugiebat iacula in eum
 contorta atque emissæ. Iam
 quanquam & alios complu-
 res ex heroibus enumerare
 possim eo ipso saltandi stu-
 dio diligentissimè exercita-
 tos, quiq; ex hac ipsa te arm-
 tem fecerint: sufficere ta-
 men suspicor vno à me pro-
 ducto Neoptolemo Achil-
 lis filio, qui usque adeò hoc

præcelluit artificio, ut cùm speciem quoque saltandi pul-
 cherrimam sibi adiecisset, Pyrrhichij nomen ab illo acce-
 perit. Achilles quoque ipse his de filio suo inauditis, maiori
 gaudio suffusus est, ut ego existimo, quàm propter eius
 formæ præstantiam, & membrorum robur insuperabile. Ac

quæ

ἡ δὲ Ἰλιον, ὥς ἀνάλωτον ἔ-
 σαι, ἡ καὶ οὐκ ὀρχηστικὴ καθά-
 ρη, καὶ ἀγέλαος ὁ κατ' ἑρρίψα.
 Λακιδαιμόνιοι μὲν, αἰετοὶ
 Βαλίων ἐν δοκοῦντι παρὰ
 Πλανδῶν καὶ Κάστορ ὁ κα-
 ρυατίζων μαθήσας (ὀρχή-
 σαις) καὶ τὸ ἑδῶ, ἐν Κά-
 ρύας ἢ Λακωνικῆς διδασκώ-
 ντων) ἀπαντα μετὰ Μυσῶν
 ποιῶσι, ἀγχι ἢ πολὺ μᾶλλον
 πρὸς ὧν καὶ ῥυθμὸν, καὶ ὕψος
 ἑρμῆσιν ἢ ποδός. καὶ τὸ
 πρῶτον οὐκ ὄνομα Λακιδαι-
 μονίοις πρὸς τὸν μᾶλλον ὁ αὐ-
 τὸς ἐνδίδωσι. Ἰθαροῦ καὶ
 ἱεράτου ἀπάντων, μυσι-
 αῖς αὐτοῖς καὶ ὀρθομίαις ὕψος
 μίμνε, ἰδοὺς δ' ἂν καὶ τὸς ἱ-
 φάντες αὐτῶν ἢ μᾶλλον ὀρχᾶσθαι,
 ἢ ὀπλομαχᾶν μαρτυρόμενται.
 ὅταν γὰρ ἀπορχησαίμενοι,
 καὶ παύσαντες ἀπύλῃ, καὶ
 παύσαντες ἐν τῷ μίση παύ-
 σονται, αἱ ὀρχησιν αὐταῖς
 ἢ ἀγωνία τιλασθῇ. καὶ αὐ-
 λητὰς

qui interea semper Ilion fuit
 inexpugnabile. donec illius
 saltatione capium conci-
 deret, & direptum solo ex-
 quaretur. ° Lacedæmonij
 quoq;, qui Græcorum præ-
 stantissimi esse censebantur,
 cum à Castore & Pol-
 luce Caryatissare perdidis-
 cissent, quæ saltationis spe-
 cies à Caryis urbe Laco-
 nia ducta erat, omnia cum
 carminibus facere soliti
 sunt, adeò ut ad tibiarum
 quoque modulas & rhyth-
 mum, & moderatum pedis
 ingressum prælium commit-
 tere illi genti moris fuerit.
 Ac primum quidem conse-
 rendarum manuum signum
 Lacedæmonijs tibia dari so-
 litum est: proinde de omni-
 bus quoque reportant victo-
 riam, musica & modulorum
 concinnitate illas ducente.
 Videres itaq; illorū ephen-
 boi nihilo minore cura sal-
 tationi, quàm armis exer-

erendis dare operam. Vbi enim iam summis colluctati
 sunt digitis, ac muuvis ictibus semet ceciderunt, quiescunt
 parumper, & omne illorum certamen in saltationem so-

αὐτὸς μὲν ἐν τῷ μίῳ κάθη-
ται, ἰσχυρῶς, καὶ κυνῶν τῷ
ποδί. οἱ δὲ κατὰ στήθεσιν ἀπὸ
λοιπῶν, σχήματα παν-
τοῖα ἐπιδένοντες, πρὸς ῥυθ-
μὸν ἰμβάινουσιν, ἄρτι μὲν πο-
λιμικά, καὶ μετ' ὀλίγου ῥο-
σώϊκά. ἃ Διόνυσος καὶ Ἀφρο-
δίτη φίλα, τοιγαροῦν καὶ τὸ
ἄσμα, ὃ μετὰ ξυρρέμβοι ἄ-
δουσιν, Ἀφροδίτης ἐπικληθεὶς
ἔστι, καὶ Βρότων, ὡς συγκομὰς
λοιπῶν αὐτοῖς, καὶ συνορχοῦντο.
καὶ θάτερον δὲ τῶν ἁσμάτων
(ὃνο ὅν ἔδιδται) διδασκα-
λίαν ἔχει, ὡς καὶ ὀρχήσθαι. πρὸς
ῥωτὰρ, φασιν, ὃ παῖδων πρὸς
δὰ μετὰ λῆσιν, καὶ ἡρώδης τι
βίησιον, τὰς τιμῶν, ἁμυνον ὄρε-
χέσθαι. ὁμοία δὲ καὶ οἱ τὸν
ὄρμον ἐκλήμνον ὀρχήμνοι
ποιοῦσιν. ὃ δὲ ὄρμον, ὀρχαίς
ἐν κοινῇ ἐφέλωρται καὶ παρ-
είναι, παρ' ἑνα χορῶνόντων, καὶ
ὡς ἀγῶν ὄρμον ὡικῶντων. καὶ
ἐν ἅτῳ μὲν ὁ ἱερὸς, τὰ νῆα-
νικά

lucum conuertitur. Quorum
in medio iibicen locatus est,
iibiam incinens, ac pedi-
bus instrepens. Caterum il-
li per ordinem alter alterum
sequentes, omnigenas figu-
ras corporis agilitate ex-
primunt ad rhythmum in-
gredientes alias quidem bel-
licas, alias verò saltatorias,
quæ Baccho & Veneri gra-
te sunt. Quæ etiam can-
tus quem inter saltandum
modulantur, Veneris & cu-
pidinum cognomento nobi-
litatus est, quasi vnâ cum
Venere & Cupidinibus com-
muni choreæ saltationi in-
dulgerent. Et altera qui-
dem cantilena (duæ enim ca-
nantur) rationem quoque &
præcepta saltandi in se com-
plectitur. Procul, aiunt, ὃ
pueri, promouete pedem, &
saltate perfectius. Non dis-
paria faciunt quibus Flora
mum saltare curæ est. Flora
autem genus saltationis

est adolescentibus virginibusq; commune, alternatim ad chro-
ream dispositis, ut planè horum, hoc est, segmentum refe-
rent. Solet aut̃ adolescens chorum ducere, more iuuenili sal-

πρὸ ὀρχήσεσθαι, καὶ ὅσοις ὕμ-
 νον ἐν πολέμῳ χεύονται ἢ
 παρθένῳ ἢ ἱππῶν κοσμίῳ,
 τὸ θῆλυ χορεύει διδάσκα-
 σα, ὡς ἐν τῷ ὁρμῶν ἱκανῶς
 προσώπῳ καὶ ἀνδρίας πάλ-
 λειν. καὶ αἱ γυμνοποδία
 δὲ. αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχοῖται
 Ἄμρ. ἢ δὲ Ομηρὸς ἱπὲρ Α-
 γάδου, ἐν τῇ ἀπιδί πρὸς
 ποίησιν, καὶ τῷ χορῷ, ὅρ αὖ-
 τῇ Δαίδαλῳ ἱκανῶς, ὡς ἀ-
 νελκόμεναι σοὶ παύειν καὶ
 τὰς ὀρχήσας δὲ τὰς δύο, ὡς
 ἐκ τῶν ποικίλων λυδαικῶν
 ἑκάστω, ἡγεμένης τῷ χορῷ καὶ
 πάλιν, αἱ ἐν τῇ ἀπιδί ἄλλα,
 Κῆροι δὲ ὀρχησῶντες ἰδίῃ
 ᾠδῇ, ὡς τι λέγεισιν τῷ το-
 τῷ ἱκανῶς ἱκανῶς τῇ
 ἀπιδί. τὰς μὲν γὰρ Φαίακας
 καὶ πάντας. ἀλλὰ τῷ ὀρχήσῃ
 χορεύει, ἀλλὰ τῇ ὕμνῳ, καὶ
 ἐν πάσῃ ἀδελφικῇ δὲ τῇ
 ὕμνῳ. ὁ γὰρ Ομηρὸς τῷ το-
 τῷ μάλιστα θαυμάζοντα πρὸς
 ποίησιν τὸν ὀδυνην, καὶ τὰς
 μαρ-

tans, quo postea in adoriens
 dis hostibus usus sit. Sen-
 quebatur hunc puella mo-
 destia quadā conspicua, quae
 faemineum saltum deceniter
 admodum peragebat : ut
 horum ex temperantia &
 fortitudine compositum ven-
 ire dicere possimus. Cate-
 rum quae & Homerus super
 Ariadne in clypeo memo-
 ria prodidit, deque choro
 quem illi Daedalus institues-
 rat, ea, ut iam olim tibi le-
 sta, praeteribo silentio. Prae-
 terea duos illos saltato-
 res, quos eodem in loco
 Poeta cybisteteras vocat,
 chorum ducentes. Rursus
 quae in clypeo memorat, In
 medioq; duos iuvenes agi-
 tare choreas Cernere erat,
 tanquam rem omnium pul-
 cherrimam saltatione Vul-
 canus clypeo addidisset.
 Etenim Phaeacas saltatione,
 ut par erat, vehementer fuisse
 oblectatos, mirum vide-
 ri non debet, cum tantis af-

fuerent delicijs, ac in omni rerum abundantia & fortu-
 nae indulgentia victitarent. Quare Homerus Vlyssē ex om-

μαρμαρυγὰς τ' ποδῶν θιῶς
 ῥυθμῳ. ἰν' μίῃ γι' Ἰουδαίῳ
 τοσδὲν ἐπίθωκε τῆς ὀρχησι-
 κῆς ἢ ἄσκησις, ὥς τὸς πρῶ-
 τας, καὶ πῶσωνισὰς αὐτῶν,
 πῶσωνισῶν ἐκάλει. καὶ
 Ἀλλήσοι τῶν αὐτῶν ἀνδριάν-
 των ἐπιγραφαί, ὥς τοῖς ἀρ-
 εωδύοισι ἀνίστασθαι. Πρῶται
 οὐ γάρ, φησι, πῶσωνισῶν
 ἀπὸ πόντος. καὶ αὐτίς, Εἰλατίω-
 νι τὰς ἀκόντας ὁ Δάμω,
 εὐὲν ὀρχησαμένην τὰν μάχαν.
 ἐὼ λίσσασθαι, ὅτι τυχιτῶν ἀρ-
 χαίαν ἐδύμειαν δὲν εὐρῶν,
 ἄνω ὀρχήσασθαι, Ὀρφῶς δι-
 δασθῆναι ἢ Μυσοῦν, καὶ τῶν τότε
 ἀείδων ὀρχησῶν, κατὰσθαι
 μίνων αὐτὰς, ὥς τι ἐκπαιδεύ-
 καὶ τῶν νομοθετησάντων,
 σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσασθαι μὴ
 ὁδοῖ. ὅτι δ' ἔτις ἔχον, τὰ μὴ
 ὀρχησασθαι πᾶσι ἄξιον, τῶν ἀ-
 μυνῶν ἔχον. ἐκείνῳ δ' ἴσως
 τῶ ἀκούσῃ, ὅτι τὸς ἔχον-
 ράων

tunc saltatoribus, constitutas fuisse satis eritè constat, qui
 & hoc, ut cætera omnia, vel honestissimum quiddam legi-
 bus sanxisse videntur, initiari cum rhythmo & saltatione.
 Quod autem hoc ita se habeat, reticenda erant orgia,
 propter prophanos nondum initiatos. Illud autem omnes audiunt,

nibus quæ visenda apud
 Phæacas conspexerat, hoc
 cū primis admirantem iesta-
 tur, agilesq; pedum motio-
 nes spectantem. Iam in These-
 salia eò usque progressum est
 saltationis exercitium, ut
 populi præsides, & ante-
 signanos illorum, præsaltato-
 res vocare non dubitā-
 rint. Cui rei etiamnum sta-
 tuarum inscriptiones & ii-
 tuli sua suffragantur testis
 monio, quas ipsi qui in bello
 optimam nauassent operam,
 crexerunt. Prætulit, inquit,
 præsaltatorem civitas. Et
 iterum, Bilationi posuit
 hanc imaginē populus, pro-
 pterea quod pugnam proe-
 bē desaltāvit. Mitto illud,
 apud veteres nullas unquam
 fuisse celebratas festivity-
 tes aut ceremonias citra sal-
 tationem: quippe quas ab

Orpheo & Musæo, optimis

παύσαις τὰ μουσικία, ἱεροχῶ-
 ρα λίσσιν οἱ ποιοῖ. ἐν Δέλ-
 φῳ δὲ γὰρ ἔδ' αὖθυσίαν ἀνα-
 ἑρχέσθαι, ἀπὸ αὐτῶν ταύτη, καὶ
 μετὰ μουσικῆς ἐκίνου. παύ-
 σαρ χοροὶ συναλθόντες ἐν
 αὐτῷ καὶ κινῶν, οἱ μὲν ἰχό-
 ρωον, ὑπορχοῦν δ' οἱ ἀει-
 σι περικείμεντοι ἐξ αὐτῶν. τὰ
 γονὺ τοῖς χοροῖς γραφόμενα
 τέλει φάσματα, ὑπορχήματα
 ἐκαστῶ, καὶ ἐμπέπληστο τῶν
 τοῖστων ἡ λύρα. καὶ τί σοι
 τὸς Ἑλλήνας λίσσω, ὅπου καὶ
 Ἰνδοὶ, ἰωηδῶν ἰωθῶν ἀνα-
 εύντες, προσώκοντες τῶν ἡ-
 λιον, ἔχ' ὡς περ ἡμᾶς, πλὴν
 ἄρ' αὖ λύσαντες, ἐγείμεθα
 ἐνταῦθα ἡμᾶρ ἐν πλὴν ἀχλὺ
 ἀπὸ ἱκάνοι πρὸς πλὴν ἀνα-
 τολὴν πάντες, ὁρχήσαντες
 ἡλιον ἀσπάζοντες σχηματί-
 ζοντες ἰωντῆσι σιωπῇ, καὶ μι-
 μνήροισιν χοροῖσιν ὅτι καὶ
 τῶν Ἰνδῶν καὶ ἀχλὺ, καὶ
 χοροὶ, καὶ θυσία. ἀλλὰ καὶ τοῦ-
 τοις

diunt, quod ἢ qui lingue vi-
 tio atque incontinentia my-
 steria prodidissent, plerique
 eos desaltasse dicunt. Porro autem in Delo nuda
 la sacra peragebantur, quibus
 saltatio non fuisset ad-
 hibita, sed & cum illa &
 cum musica cuncta persol-
 uebantur. Ingressi verò pue-
 rorum chori, tibia & ci-
 thara praeinentibus salta-
 bant: quos subsequi opti-
 mi, factio delectu choreis
 excipiebant. Itaque & can-
 tilenas illiusmodi choreis
 conscriptas hyporchemata
 nominare consueverunt, tan-
 libusque lyra impleta fue-
 rat. Quid verò Græco-
 rum gentes tibi commemo-
 rem, cum Indi quoque po-
 steaquam manē ē strato sur-
 tulerint, Solem precibus ve-
 nerati fuerint, non quemad-
 modum nos deosculata ma-
 nu perfectam precationem

esse arbitramur: verum illi ad Orientem conuersi, saltatio-
 ne Solem consalutantes, sed cum silentio seipso conforman-
 tes, dei choream imitari atque effingere conantur? Et hæc In-
 dorum est precatio, & chori, & sacrificium. Duabus verò vi-

ζῆς ἰακονῶτα τὸν θῆρ' ἢ ἀρ-
 χομένης καὶ ἀγομένης τῆς ἡ-
 μίρας. Αἰθιοπῶ δὲ γι, καὶ πο-
 λιμοῦτό, οὐδ' ὀρέσθαι αὐτὸ
 φῶσι. καὶ ἐκ αὐτῶν τὸ βί-
 λ' Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφιλῶν
 τῆς κίφας (ταύτη γὰρ ἀντὶ
 φαρίας κέοντα, περιδίου
 τοῦ αὐτοῦ ἀπτινυδῶν τὰ βί-
 λη) ἢ μὴ πρότερον ὀρέσσαι-
 το, καὶ ὡς σχήματι ἀπαλέ-
 σαι, καὶ πεικροῦσθαι τῇ ὀρε-
 χήσει τὸν πολέμιον. ἄξιον
 δὲ, ἐπεὶ πλὴν Ἰνδίων, καὶ πλὴν
 Αἰθιοπῶν διηφιλάλυθαι, καὶ
 ἐν ἱε πλὴν γέγονα αὐτῶν
 Αἰγυπτίον καταβλῦσαι ὡς λό-
 γο. Δοκῶ γάρ μοι ὁ παλαιὸς
 μῦθος καὶ Πρωτῖα τὸν Αἰγ-
 γυπίον, ἐκ ἀπὸ τῆς ὀρχης
 οὐδὲν τινα γνῶσαι θέλει, μὴ
 μυθικὸν ἀνθρώπον, καὶ πᾶσι
 πάντα σχηματίζεσθαι ἢ μι-
 ταῖς ἀπιδῶν δυνάμεσιν, ὡς
 καὶ ὕδατος ὑγρότητα μι-
 μέσθαι, καὶ πυρὸς ὀξύτη-
 τας ἐν τῇ τῆς λιγέσεως σφο-
 δρότητι, καὶ λίουτος ἀγριότητι,

cibis ad hunc modum Deū
 placere solent, nempe ma-
 ne & vesperi. At enim Ae-
 thiope non alia quàm sal-
 tandi ratione illatis iam se-
 gnis bellum ingrediuntur,
 nec quisquam Aethiopum
 vel sagittam excussam emit-
 teret auulsam à capite, (hoc
 enim vice pharetra utun-
 tur, radiorum instar tela ca-
 piti circumponentes) nisi
 prius saltauerit, & saltatio-
 ne hosti terrorem incusserit.
 Consentaneum verò esse os-
 pinor, posteaquam totam
 Indiam & Aethiopiam per-
 agrauimus, ut in vicinā Ae-
 gyptum oratione diueria-
 mus. Etenim vetus illa fa-
 bula Proteum Aegyptium
 nihil aliud quàm saltatorem
 fuisse eximium, mihi plane
 confirmare videtur, hominē
 effingendi imitandiq̃ pri-
 tum, quiq̃ semet in varias
 rerum facies demutare &
 transformare potuerit, ut
 modò in aquas tenues dila-

psus abiret imitando, modò ignis celeritatem & vehemen-
 tiam agilitate corporis, mox leonis immanitatem, & perda-

καὶ παραδάνως θυμὸν, καὶ
 ἀέρος δόνημα, καὶ ὅπως, ὁ,
 τὴν ἐκλάσσει. ὁ δὲ μῦθος,
 παραλῶν πρὸς τὸ παραδο-
 ξίτερον τῶν φύσει αὐτῷ, διη-
 γέσται, ὡς γιγνομένη ταῦτα,
 ἀπὲρ ἱμιμάτο. ἀπὲρ δὲ καὶ
 τοῖς νῦν ὀρχομένοις πρόσ-
 ειρ. ἴδοις τ' ἄρ' οὐκ αὐτοὺς
 πρὸς τὸν αὐτὸν ἱσπὸν ὡς
 ἀπαπομένους, καὶ αὐτὸν μι-
 νομένους τὸν Πρωτῆα ἀκέρ-
 ῃ καὶ τῶν Βρυσην, τῶν ἰς
 μυίας μορφῆς μεταβα-
 ρίνων, ὁ αὐτῶν τινὰ ἀνθρω-
 πον ἐπὶ τῷ μύθῳ παραδιδόν-
 ται, ἐπὶ ταῖς δίκαιον μὲν
 ἢ Ρωμαίων ὀρχήσας ἀμνη-
 σοντες, ὡς οἱ ἀρχαῖοι αὐ-
 τῶν, ὡς πολιμικωτάτῳ τῶν
 θεῶν Ἀρεῖ, οἱ Σάλιοι καλεμέ-
 ναι (ἱεροσυνὴς δὲ τῷ ὄνο-
 μα) ὀρχοῦνται σιμνοτάτῳ ἱε-
 ῤῃ καὶ ἱεροτάτῳ. Βιβλὸς δὲ
 μῦθος

lis impetum, deinde arboris
 motum flexibilem : postres
 mō in summa quicquid col-
 libuisset, exprimeren. Cates
 rum fabula eas Protei pro-
 prietates ad inusitatorem op-
 pinionem detorquens eames
 ius naturam fuisse coma-
 menta est, quasi ea ipsa quon-
 que fieret, quæcunque salt-
 tandi artificio imitaretur,
 Qua facultate & eos qui
 hodie saltationibus nauant
 operam, præditos esse ani-
 maduertimus, videasq; illos
 eodem tempore diversissi-
 mis modis immutari, ac
 planè ipsius Protei esse æ-
 mulos. Et si quid coniectu-
 ra assequendum est, & En-
 ripam suspicor (quæ & ipsa
 in varias rerum facies se-
 met transfundere dicta est)
 non aliam quàm salta-
 tricem fuisse, fabularum
 inuolucro significare vo-

luisse homines. Ad hæc iustum esse opinor, ne Romano-
 rum quidem saltationem præterire tacitam, quam no-
 bilissimi quique illorum, quos vocant x Salios (est autem
 nomen sacerdotij) Marti deo bellicosissimo saltant gra-
 vissimè, & religiosissimè. Neque verò Bithynica fabu-
 le com-

μὲν οὐτῷ, οὐ πάν-
 τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλότριον.
 οἱ τὸν Πείαπον, δαίμονα πο-
 λιμειῶν, τῶν Τιτάνορσι μα-
 ῖνα, ἢ τῶν Ἰδαίων δακτύ-
 λων, τῷ ἔργῳ ποιημέ-
 νον, τὸ ἐνόπλια παρθένον,
 παραλαβόντα παρὰ ῥ' Ἡρας
 ῥ' Ἀρης, πᾶσα μὲν ἴτι, σκλη-
 ρὸν δ', ἢ πέρα ῥ' μητρὸς ἀνδρι-
 σθῶν, μὴ πρότερον ἑπλομας
 ἔῃν διδάξαι, πρὶν τέλειον
 ὄρχειν ἀπαργάσασθαι. καὶ
 ἐπὶ τέτθ' καὶ μιῶς αὐτῷ πα-
 ρὰ ῥ' Ἡρας ἰχθύος, δικάτω
 ἀάτ' ἱκ' ῥ' πολίμῃ περιγίνο-
 μίνον ῥ' Ἀρης, παρ' αὐτῷ λαμ-
 βάνειν. τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακά
 καὶ Βακχικά οἰμαῖσι μὴ πρὶν
 σμίναν ἰμῇ ἀκῶσαι, ὅτι ὅσοι
 ῥ' οἱ ἐκείνων πάντα λῶ. πρῶτον
 γοῶν ὑσμῶν τῶν γυνικῶν
 τάτων ὄρχεσθαι, ἑρδαιος,
 καὶ οἰκονίδιον, καὶ ἱμν-
 δάας, οἱ Διονύσου θεράποντες
 οἱ Σάτυροι, ταύτας ἰφωρόν-
 τας, ἀπ' αὐτῶν ἐκείνων ἀνέ-
 ρχονται. καὶ ταύτης τῇ τέχνῃ

ἔσ-

la commentum ab Italorum
 instituto abhorret admodū,
 perhibentium. Υ Priapum
 deum bellicosum, unum (ut
 opinor) ex Titanibus, aut I-
 daeis Dactylis, illud opus fa-
 ctum, rebus militaribus in-
 stituendum fuisse, quē Mars
 à Junone offerente acceptū
 adhuc puerum, durum por-
 τὸ ὅτι rudem, ὅ supra mos-
 dum virilem, non prius ar-
 morum peritum reddidit,
 quàm perfectum eundē salu-
 tatore effecisset. Quam-
 obrem ὅτι merces illi à Iu-
 none destinata est, ut ab illa
 semper decimam partem spo-
 liorum in bello partorum
 reciperet. Ut autem Diony-
 siaca ὅτι Bacchica tibi ex-
 pediam, opinor te non expe-
 ctaturum ut audias, cuius to-
 ta actio nihil aliud quàm
 saltationem complectitur.
 Cum itaque tria sint cele-
 berrimarum saltationum ge-
 nera, Cordacis ὅτι Sicinnii
 dis ὅτι Emmeliae, Bacchē
 ministri Saryri his à se ipse

inueniis, de se cuique nomen indiderunt : ὅ hac saluandē

artē

ἡ δὲ Τυρρὸς ὁ Διώνυσος, Τυρρὸς
 ἑλὼς καὶ Ἰνδὸς καὶ Λυδὸς ἰ-
 χαρώσατο, καὶ φίλον ἔτα μά-
 χατον ὡς πῶς θιάσοις λα-
 τώρ χάσατο ὡς ὁ θαυμάσιος,
 ὅρα μὴ ἀδόσιον ἔ, καταγο-
 ρᾶν ἐπίτρυφματ' ὅς τε
 ἅμα καὶ μυστικὸν καὶ ἱερόν ἐστι
 ἱερὸν ἀσμφύ, καὶ ἐπὶ τιμῇ αὐ-
 τῶν φερόμενον, καὶ ἑσπέρῳ τέρ-
 ψιν ἅμα καὶ παιδάρ' ὠφελι-
 κόν παρ' ἡρώεσσιν. θαυμάσιον δὲ
 σὺ καὶ πᾶν, ἄδῃς Ομήρου καὶ
 Ησίοδου μάλα ἱερὰν ὄντα
 σὺ (αὐτὸς γὰρ ἐπὶ τὴν ποιητὰν
 ἱερόν) πῶς ἀντιφθιγγὸν
 ἱερόν τοι μᾶλλον, καὶ τῶν πάντων
 τῶν ὀρχησιν ἱερόν. ὁ μὲν
 γὰρ Ομηρὸς, τὰ ἱερά καὶ
 ἱερά καὶ καταλίσσας, ὕπνον
 καὶ φιλότητά καὶ μοῦσιν
 καὶ ὀρχησιν, μόνον τῶν τῶν
 ἀμύμονα ἀνόμεναι, πῶς
 μαρτυρήσας τὴν Δία, καὶ τὸ
 ἐδὲ τῇ μοῦσῃ, ἅπτε ἀμφό-
 τερα

gantisimas uno quasi fasce coniunctum efferrer, nempe
 sonnum, amorem, canium, atque saltationem: B hanc tan-
 tem solum præclaro nobilitavit encomio, inculcata eadem
 nominata, ascribens per Ionem canini dulcedinem, quæ utra-
 que

arte utens Bacchus, Tyrrhe-
 nos & Indos & Lydos de-
 victos subiugavit, ac gen-
 tes adeò bellicosas ipsi sal-
 tem thyrsis defaltavit. Quo-
 circa, ὁ admirande, vide ne
 parum pium aut religion-
 sum sit, in crimen vocare
 exercitium adeò diuinum &
 mysticum & cui colendo
 tanti Dii nauarint operam,
 quodq; in illorum honorem
 & cultum toties peragitur,
 Insuper quod tantum obles-
 tamentum simul atque in-
 struccionem adeò utilem ex-
 hibere solet. Illud ego A den-
 miror, non ignorans Home-
 ri atque Hesiodi te amatos
 rem esse maximum (iurum
 et. in ad poetas me conferā)
 qua fronte illis contradi-
 cere audeat, præ omnibus
 saltationem summè laudan-
 tibus. Siquidem Homerus
 cum res mortalium longè
 iucundissimas iuxta ac ele-

τὰ τῶν ὀρχηστῶν πρόσσι, καὶ
 ὡς δὲ γλυκερὰ, καὶ ὀρχησμοὺς
 ἀμύμων, ὅρ' οὐ νῦν μωμᾶ.
 ὡς ἱπποῦς. καὶ πάλιν ἐν
 ἱστῶ μίτρα τῆς ποίσεως,
 Ἀπὸ μὲν γὰρ ἰδοὺς θύεσσι πο-
 λυμίαι ἔργα, Ἀπὸ δ' ὀρχη-
 σκῶν τε, καὶ ἱμνολογῶν τοι-
 δὲ λυμνολογῶν ὅς ὃς ἀληθὺς
 ἔμνη' ὀρχήσας ὡς καὶ δὴ
 πορθεῖν τὸ ἑλπίσιν. καὶ
 ἵστικ' αἰ δὴς διηρηκὸς ὁ
 Ομηρος τὰ πάντα πράγματα,
 πόλεμον καὶ ἀρμύην, τοῖς δ' πό-
 λιν μόνον ταῦτα ὡς ἑλπί-
 σι ἀντιτετακέναι. ὁ δ' Ἡσίο-
 δος, ὅς παρ' ἄλλων ἀκρίβως, ἀπὸ
 ἰδῶν αὐτὸς ἑαυτὸν ὡς ὅς ὀρ-
 χησάσας τὰς Μούσας, ἐν ἀρ-
 χῇ τῶν ἱστῶν τῶν περὶ αὐτῶν
 τὸ μέγιστον ἐκείνων διηγε-
 ται. ὅτι περὶ ἐκείνων ἱστορία
 πόσος ἀπαλοῖσιν ὀρχησάσας,
 τὸ παρὸς τὸν βωμὸν πειλο-
 γῶσαι. ἀπὸ δ' ἐν μὲν, ὅς γὰρ
 ὀπποῖσιν. Ὁ δ' Ἀττὸς Ἡσίοδος, qui non ab alio percensente
 hoc auditu percepit, sed ipse statim sub aurora exortum Mus-
 sas saltantes viderit, in carminis sui initio de illis hoc sum-
 mum & elegantissimum referre non est veritus encomium,
 nimirum eas circa fontem floridum mollibus saltare pes-
 dibus, iuxta patris aram agentes tripudium. At tu, ὁ γεν-

que saltandi artificio add-
 esse videmas, & dulces mol-
 dulos, & saltationem in-
 culpatam, quam vitupe-
 rare cogitas. Rursus al-
 lia in parte suae Poeseos ita
 inquit:

Iupiter hunc belli reddit
 virtute potentem,

At lenibus membris alius
 saltare peritum:

Est quem dulcisona sua
 stollit voce canendi.

Suavis profecto est vocum
 modulatio, quae saltationi
 adiuncta est, ac munus quod
 à dijs immortalibus prae-
 stari potuit, longè pulcher-
 rimum. Ac mihi appareat

Homerus omnes res morta-
 lium in duo tantum diui-
 sisse, nempe in bellum & pa-
 cem: ceterum rebus bellis
 cis tantum haec tanquam
 praestantissima studia pacis
 praestantissima studia pacis
 rosc.

ὁ δὲ μόνον οὐκ ἔστι μαχῶν, ὁ
 βεῖας αἰ τῶν ὀρχησικῶν. ὁ
 Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ὁ
 παρ' (ἢ γὰρ πισωτέρω τῶν παρ'
 αὐτῷ λίσσονται τῷ Πυθίῳ) ὁ μὲν
 σοφὸς ἐπὶ τῶν ὀρχησικῶν,
 ἀλλὰ καὶ ἐκ μαθῶν αὐτῶν ἡ-
 γῆς, μέγιστον ἔμμενον ἀρυσ-
 τῆς καὶ ἀμυστῆς, καὶ λιγύ-
 σσι μιν μιν, καὶ ὁ συνημοσύνης
 τῷ μιν μιν, καὶ ἐκ ἡδῶτο γί-
 γνηται ἀντὶ, ἐκ τῶν σπουδαί-
 οντων μαθημάτων καὶ τῶν
 ἡδῶται ὁ δὲ. καὶ ἔμμενον γὰρ
 ἐκ τῶν παρ' ὀρχησικῶν ὁ
 παρ' οὗτος σπουδαίοντα, ὅς γὰρ
 καὶ τὰ μικρὰ ἐκ ὧν μαθη-
 τῶν, ἀλλὰ καὶ αἱ τὰ διδασ-
 καλῆς τῶν ἀντιπιδῶν ἐκ
 ποίτα, καὶ παρ' ἑταίρας γυναι-
 κὸς ἐκ ἀπηνεῖς σπουδαίοντι
 ἀκίαν, ἡ Ἀσπασίας. καὶ τοι
 ἐκ τῶν παρ' ἀρχομένων ἐκ
 τῶν τῶν, καὶ ὁ δὲ αἱ
 τοῦτο, καὶ ὁ δὲ ἀντιπιδῶν
 ἐκ τῶν τοῦτο, καὶ ὁ δὲ ἀντιπιδῶν
 ἐκ τῶν τοῦτο, καὶ ὁ δὲ ἀντιπιδῶν

pridem natam vidit, necdum tanta elegantia & pulchritu-
 dinis accessione auctam & elatam. Qui si nunc eos quo-
 rum opera in summum usque fastigium euecta est, spectaret.

ἴδῃ οἶδα, πάντες ἄρ' ἰκάνους γὰρ
 ἀφ' ἑμῶ, μόνον ἔτι θιάματα
 τέτο τὸν νοῦν ἄν περ ἔχει, καὶ
 τίς πῦδας οὐκ ἄν ἀπὸ τοῦ
 πρὸ αὐτοῦ ἰδιδάξεται. δοκῶν
 εἰ μοι, ὅταν ἡμῶν θίασος καὶ
 τραγῳδία ἵκωνται, ἰππικῶν
 ὡσεὶ ὅτι καὶ ἐν ἱερῶν ἱερῶν
 νομῶν ὁρχήσας ἴδωμι τι ἄδόν
 εἶναι. οἷον τραγικῶν μὲν ἡ ἱμ-
 νία, ἡμῶν δὲ ἡ ὁ νόστος
 λατρεῖ. ἰσίοι γὰρ καὶ τρίτη, σικιννί-
 νος δὲ περὶ ἀνδρομέδης. ἰ-
 πὰ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ περὶ τῆς
 σῆς ὁρχήσας πλὴν τρα-
 γῳδίας, καὶ πλὴν ἡμῶν, καὶ ἡ
 αὐλητὰς ἡμῶν, καὶ ἡ
 θρασύς, ἡ ἀνδρομέδα ταῦτα,
 καὶ ὅσα τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν
 φέρων, ἀντιξιώσας τῇ
 ὁρχήσας ἡμῶν αὐτῶν. καὶ
 τοι τὸν μὲν αὐτὸν, ὁ δὲ
 καὶ πλὴν ἡμῶν παρῶν,
 μίση γὰρ τῆς τῆς ὁρχήσας ὁ-
 πηρείας καὶ ταῦτα, πλὴν τρα-
 γῳδίας εἰς τὸ σχήμα-
 τος πρώτου καταμάθωμι,
 οἷα εἶναι, ὅς αὖ ἀρχαῖς ἅμα
 καὶ

fac scio illum omnibus re-
 liquis posithabitis, hisce tan-
 tum spectaculis operam da-
 turum, neque pueros quic-
 quam perinde atque salo-
 tationem docturum. F Vñ.
 deris autem mihi laudans
 Comædiam atque Trago-
 ædiam, oblitus esse, in ut-
 traque illarum proprium
 quoddam saltationis genus
 exerceri. ac tragicam qui-
 dem esse Emmeliam, comi-
 cam verò esse Cordaca. Nō
 nunquam usurpari & tersi-
 tiam, nempe Sicinnidem.
 Postea verò quàm in prin-
 cipio saltationi tragædiam
 & comædiam, tibicinasq;
 & citharam ante ferre non
 dubitaris, tanquam ista in
 certamen veniant, atque
 per hoc grauius dicenda sint:
 age vicissim ista singula-
 tim excutiamus, tibias au-
 tem & citharam relinqua-
 mus. Etenim & ista salta-
 tionis partes sunt, ducendis
 choreis subseruiences. Porro
 autem ipsam tragædiam pris-
 mum ab habitis contemblemur, cuiusmodi sit, quàm tur-
 pe

καὶ φοβερὸν θάλαμα, οὐ μέγας
 ἄρρυσμον ἀσκησέτω ἄν
 θρᾶς, ἰσχυρὰς ἡγήσας
 ἰσοχρόνους, πρόσπορον κίρ
 λιφαλῆς ἀνατινόμενον ἐπὶ
 καμῶν, καὶ σῶμα λεγνὸς
 πᾶμμιζα, ὡς καταπρόνους
 τὸς θιατὰς, ὡς λίαν περὶ
 νύκτα καὶ περὶ σῆμα, περὶ
 τὴν καὶ ἐπιτελεσθῶν παχύνει
 τα πρὸς οὐδὲν, ὡς μὴ τῷ
 μέγας ἢ ἀρρυσμία ἐν λιπῶ
 μᾶλλον ἐλίσσεται. ἔτ' ἐν
 δόξῃ αὐτὸς ἐκέρχεται, ἰαυ
 τὴν ἀσκαλῶν καὶ κατακλῶν,
 ἐνίστα, καὶ πειράδων τὰ λαμ
 βᾶν, καὶ τὸ δὴ ἀσχετον, με
 λωδῶν τὰς συμφορὰς, καὶ
 μόνος τῆς φωνῆς ἀσθενῶν
 παρὶχων ἑαυτὸν τὰ πρὸ ἀμα
 λῆς πειρητῆς ἐμὴλῃσι, πρὸ
 πονῶν ποτὶ γρηγορήσας καὶ
 μέγας μὲν Ἀσφομάχη τις
 ἢ ἐκείνη δὲ, φορητὸς ἢ ὁδῶν.
 ἔταρ δ' Ἡρακλῆς αὐτὸς ἀσκη
 τὰρ μωνοδῶν, ἐπιπαρόνους
 ὡτῶν, καὶ μέγας τὴν λιοντῶν
 αὐτῶν.

pe & minime iucundum spe-
 ctaculum, homo longitudo-
 ne deformi atque incompo-
 sita exornatus, aliis calcea-
 mentis ingrediens, caput lat-
 ua minaci obductum has-
 bens, cum paramplo ore hian-
 te, quasi spectatores esset des-
 uoraturus. Mitto adscititia
 pectora, & ventres facili-
 tatis, adiunctam & arte
 compositam corporis cras-
 situdinem, ne longitudine
 discors compositio in tes-
 nui corpusculo magis rea-
 prehendenda veniat. Deim-
 de indecora histrinonis vo-
 ciferatio, iam seipsum in-
 clamantis, iam verberantis,
 aliquando etiā iambicos ver-
 siculos cantillantis, & quod
 turpissimum est, gravissimas
 calamitates modulantis, ac
 sola voce semetipsum repre-
 hendendū exhibentis. Quip-
 pe alia prischorum poetarum
 industria inuenta sunt. Et
 quamdiu quis Androman-
 chen agit, aut Hecubam, to-

lerabilis est conecio : ubi verò ipse Hercules carmine lugen-
 bri in scenam ingressus est, sui oblitus, neque leoninam,
 h h h h neq

αὐθιγὰς, μάτη τὸν ῥόπαλον,
ὁ πνεύκτας, σοδοικίαν ἔδ
φρονῶν ἀκότως φάιν ἄν τις
τὸ πρᾶγμα. καὶ ἦρ' αὖ, ὅστις
ἐν κέλευθε τῇ ὀρχηστῇ, τὸ
ἀνδρας ὄντας μιμῆσθαι γυμ
ναίτας, κοινὸν τοῦτο καὶ τῆς
τραγωδίας καὶ τῆς κωμω
δίας ἐγκλημα ἄν ᾤη. πλείους
γούμ' ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν
αἰ γυμναίου. ἡ κωμωδία δέ,
καὶ τῶν πεσέπων αὐτῶν
τὸ καταγέλαστον, μίρ' τοῦ
θερπυῖ αὐτῇ ἐνέριμηνεν, οἷα
ἀφῶν καὶ τιθίων καὶ μαγα
ρων πρόσωπα. τὸ δὲ ἴδ' ὀρ
χηστοῦ σχῆμα, ὡς μὲν λό
μιον καὶ ἀντιπίς, ἐκ ἐμὲ καὶ
λίγην. ἄλλα ἦρ' τοῖς μὴ τυ
φλοῖς ταῦτα. τὸ δὲ πρόσω
πον αὐτὸ, ὡς ἁλλοῖσιν, καὶ
τῷ ποικιλεῖσθαι δράματι ἰοι
κός, οὐ λιγνός δέ, ὡς ἐκείνα,
ἀλλὰ συμμιμνικός. ἔχῃ ἦρ'
πολλὸς τὸς πῖρ αὐτῷ βοῶν
τας. πολλοὶ μὲν ἦρ' αὐτοὶ καὶ
ἴδον, καὶ ὠρχοῦντο. ἄν' ἐπα
δὲ

neque clauam qua proponis
tur, vneratur: adeò ut sa
ne mentis homo quispiam
iure optimo talem actionem
solacisum vitiosum pos
sit reprehendere. Iam quod
cum primis quoque in salta
tione damnasti, viros him
striones mulierum mores i
mitari, hoc equidem com
mune quoq; est & tragædiæ
& comædiæ vitium. Ete
nim in utraq; plures intro
ducuntur mulieres quàm vi
ri. Quinetiā Comædia par
tem personarum omnium ma
ximè ridiculam, & oblecta
tionis plenam huic tribuit,
videlicet lampadum & tibi
cinarum & coquorum per
sonas. Sedenim saltationis
habitus quàm decens sit &
modestus, quorsum attinget
dicere, & cum cæcis quoque
ista sint perspicua? Larua
ipsa pulcherrima, & subie
ctæ fabulæ respondens, non
immanè hiat, ut illa, sed sal
tationi per omnia conuenit.

Habet enim permultos sub illa vociferantes. Olim verò
ipsi quoque saltatores canebant, & vnà saltabant. De
inde

ἐν λινάμενόν τὸ ἄσθμα τὸν
 ἐν δὲ ἐπιτάραξιν, ἄμενον
 ἰδοῦν ἄλλος αὐτὸς πᾶσι.
 αὐτὸ δὲ ἰσοθις κοινὰ ἀμ-
 φοτέρους, καὶ εἴη τι δα-
 κτυμενὸν τῶν τραγικῶν αὐ-
 τήν, ὡς ὅτι πο-
 κλιώτεροι αὐταί, καὶ πολλὰ
 μαθήσονται, καὶ μνείας μετα-
 βολὰς ἔχουσι. ἡ δὲ μὴ ἰνα-
 γάνι ἢ ὄρχησις. ἐκάνω
 φημι εἰν ἄτις, τὸ δόξαν
 τοῖς ἀγωνοῦσιν μῆλον καὶ
 σιμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ
 ὅτι ἂν ἐξίτασις καλεῖται.
 ἡ δὲ ἰσθμῶν, ὅτι πόλις ἐν ἰτα-
 λίᾳ, τοῦ Χαλκιδικοῦ γένους ἡ
 αἰσθῆ, καὶ τοῦτο, ὡς περὶ τὴν ἰσθ-
 μίαν, τῷ παρ' αὐτοῖς ἀγῶνι
 πρᾶξις. ἰδὲ δὲ δὲ σοι ἰσθ-
 μῶν δὲ ἡ δὲ ἀπλοχῆσαται
 ἐν τῶν παραβλημένων
 τῷ λόγῳ, παμπότῳ ὄν-
 τῳ, ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίᾳ
 ἢ ἀμαθίας παρὰσχῶμαι. οὐ
 γάρ

inde animaduvertentes con-
 tinuo motu grauari anhe-
 lum, & per hunc turba-
 ri cantilenam, visum est fa-
 ctu longè consultius, ut as-
 ly saltantibus succinerent.
 Porro autem argumenta va-
 trisque communia sunt: ne-
 que ulla in re à tragicis di-
 stinctim separata sunt sala-
 tatoria, quàm quod multi-
 pliciori varietate exorna-
 ta sunt illa, maioriq̃e stu-
 dio perdiscenda, atque infi-
 nitas mutationes habentia.
 H Quod autem saltation-
 num nulla sunt certamina,
 hanc ego causam esse opi-
 nor, quòd certaminum aus-
 cioribus res maior & gra-
 uior visa sit esse saltatio,
 quàm ut de ea exactè pro-
 nunciari possit. Vt pratered
 ciuitatem in Italia Chalcide
 dici generis præstantissimā,
 & hanc quemadmodum or-
 namentum aliquod certaminis

hi quod apud ipsos decertandum proponitur, adiecisse. Iam
 verò super his respondere tibi stat sententia, quæ oratio-
 ne mihi ommissa sunt, quæ non pauca esse video, ne quam
 ignorantia aut imperitia opinionem apud te incurram. Nec

γάρ με λήθησεν, ὅτι πολλοὶ
 πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγ-
 γράφοντες, πλὴν πλείους
 ἀπὸ τῶν τῆς γραφῆς ἐποιή-
 σαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως
 τὰ ἅμ' ἐπιτίθεντες, καὶ ὀνό-
 ματα αὐτῶν καταλίποντες,
 καὶ οἷα ἐκείνη, καὶ ὅφ' ὅτου
 εὐρίσκει, πολυμαθείας ταύ-
 τῃ ἐπίδειξιν ἡγούμενοι παρ-
 ἔξαι. ἐγὼ δὲ μένισα μὲν πλὴν
 περὶ ταῦτα φιλοτιμίαν ἀπα-
 ρουαλόν τι καὶ ὀψιμαθῆναι, καὶ
 ἱκανῶς ἀμαρῶν οἶσμαι ἂν,
 καὶ οὐδὲ τότ' ἀκούειμι. ἵπα-
 τα δὲ ἐκείνῳ σε ἀξίῳ ἐννοῆσαι
 καὶ μεμνηθῆναι, ὅτι μοι νυνὶ
 οὐ πάσαν ὀρχησιν πρόκει-
 ται γνῶσθαι, ὅδ' ἐστὶ
 τὸν σκοπὸν ἐπισχεῖν ὡς
 λόγῳ, ὀρχήσεως ὀνόματα
 καταειδυμένα, πλὴν ὅ-
 σων ἂν ἀρχὴ ὀλίγων ἐπιμνή-
 σθω, τὰς γνησιωτέρας αὐ-
 τῶν περὶ αὐτὰς.

τό γ'

que mihi obscurum est, com-
 plures ante nos de saltatio-
 ne libellos conscripssisse, ac
 omnem suam in scriben-
 do operam & industriam
 in hoc posuisse, ut omnia
 saltationis genera atque spe-
 cies numero comprehende-
 rent, earundemque nomina
 percenserent, tum cuius-
 modi unaquaque illarum,
 aut quo auctore foret in-
 uenta, quo instituto magnam
 multiplicis scientiæ opinio-
 nem sibi adiuncturos exis-
 timabant. Ergo verò hanc
 ambitiosam super hisce res-
 bus contentionem, & ine-
 ptam, & fera cognitionis
 & mihi ipsi in præsens mi-
 nimè tempestiuam & ac-
 commodam esse arbitror,
 eamque ob rem illa superse-
 deo. Deinde & hoc te cogi-
 tare velim, ac tenere me-
 moria, quòd neque in præ-
 sentia statuerim omnem sal-

tationem à primâ stirpe repetitam velle indagare: neque hunc
 orationis meæ scopum esse propositum, saltationum nomi-
 na numero complecti velle, præter paucas illas quarum ini-
 tiò memini, tanquam generosioribus propositis.

Verum
 hoc

ἡ δὲ ἐν τῷ παρόντι μοι ἐκ
 πάλαι τοῦ λόγου τοῦτο ἐστίν,
 τὸν νῦν ὀρχησθαι, καθισὺς
 σαρῖων ἵσσαι, καὶ διῆξαι ὅσα
 ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χεῖσιμα
 περιλαβοῦσα ἔχη, οὐ πάλαι
 ἀρξάμεν ἐς τοσοῦτον ἡλῶ-
 νθ' ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ κατὰ
 τὸν σιβαδεὶν μάλιστα. αἱ μὲν
 γὰρ πρῶτα ἱκάναι, ὥσπερ
 τινες. εἶτα καὶ θεμίλιοι τῆς
 ὀρχήσεως ἵσασιν. τὸ δ' αὖθις
 αὐτῆς, καὶ τὸν τιμιώτατον
 καρπὸν, ὅσπερ νῦν μάλιστα
 ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφίτι-
 λισαι, τῷτο νῦν ὁ ἡμίτις
 λόγος διῆρχεται, παρὰ
 τὸ θερμαῦσθαι, καὶ γίγα-
 νος ὀρχηθῆναι, καὶ τὰ ἄλλα,
 ὡς μηδὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι
 προσέκοντα· ἔδ' ἔτι καὶ τὸ
 φρύγιον ὀρχήσεως ἔδος, τὸ
 παρόντιον ἢ συμποτικόν, με-
 τὰ μίθους γιγνώσκον, ἀγροί-
 κων ποταμῶν πρὸς αἰλημα-
 γλυαικῶν ὀρχησμένων, ὅπου
 φησὶ

hoc orationis meae caput
 & summa futura est, ut
 eam saltandi rationem quæ-
 nunc constitutam in usu vera
 satur, laudibus illustrem
 planumque faciam, quan-
 tum cum voluptatis, tum
 fructus in se complectatur:
 & quàm non nuper primùm
 incepta, ad tantum venus-
 tatis & elegantie cultum
 & fastigium peruenerit,
 nec minus de se exhibens re-
 uerentia. Quippe priores
 illæ, perinde ut radices &
 saltationis fundamenta fue-
 runt. Eius autem floridam
 venustatem, & fructum ab-
 solutissimum, qui nunc om-
 nium perfectissimè cunctis
 augmentis ematuruit, illum
 nunc in præsens oratione no-
 stra explicabimus, postha-
 bita Thermaxstride, &
 gruum saltatione, & alijs
 præsentī parū convenien-
 tibus. Sed ne Phrygiam qui-
 dem illam saltandi speciem

aptam conuiujs & computationibus, & quæ tantum
 ebrietate duce exerceri solet, hominibus rusticis sepe-
 numero ad uibiam muliebriter saltantibus saltus duos

φὰ καὶ ἡματινὰ πηδύμας
 τα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγρω-
 νίαις ἐπιπολάζοντα, ὥς ἀ-
 γνοίας παράλιπον· ἀπὸ ὅτι
 μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν ὀρχήσῃ
 ἡσίωνναι καὶ ἢ ὁ Πλάτων ἐν
 τοῖς νόμοις, τὰ μὲν τινὰ ἄδη
 ἐπαίνει ταύτης, τὰ δὲ πάντα ἀ-
 παξιοῖ, διωκῶν αὐτὰ ἕως τοῦ
 τριπύρου, καὶ τοῦ χέσιμου, καὶ
 ἀπὸ τῶν αὐτῶν τὰ ἀσχη-
 μονίστρια, περὶ τῶν δὲ καὶ
 θαυμάζων θάτερα. καὶ περὶ
 τῶν αὐτῆς ὀρχήσεως ἱσαῦτα.
 τὸ ἢ πάντα ἐπιξιώντα, μη-
 ναῖαν τὸν λόγον, ἀπαρέκασ-
 πον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηκὴν αὐτὸν
 τὸν ἴσον, καὶ ὅπως δὴ
 ἡσίωνναι, καὶ ἃ μιμασθεύ-
 σαι, οἷς ἡρατῶν τὸ ἱρ-
 ρον, ἢ δὴ σοὶ δίδωμι, ὥς μά-
 θης, ἐτῶν ῥαδίον, καὶ τῶν
 ὁμιταχαιέων οὕσαρ τὴν
 νύκτιν, ἀπὸ πάσης πειδύ-
 σης ἕως τοῦ ἀρετάων ἀφινυ-
 μίνων, ἐμποιεῖς μένον, ἀπὸ

καὶ

et laboriosos, et quotiesiam
 num agrestium studio reli-
 ctiōs videmus, prae igno-
 rantia obituri: sed quia à
 praesenti saltatione omnia
 bus modis aliena est, nec
 quicquam cum illo commu-
 ne habet: quandoquidem
 ipse quoque Plato in Legis
 bus nonnullas illius species
 commendat, nonnullas verò
 in totum reprobat, diuidens
 eas iuxta voluptatem et vil-
 litatem, exigens ex illis quae
 sunt indecentiores, antepo-
 nens autem et admirans re-
 liquas. Et de ipsa quidem
 saltandi ratione haec dicta
 sufficiant. Etenim singu-
 lis persequendis orationem
 extendere, absurdum mihi
 videtur, et ineptum. Et iam
 verò ea quae saltatorem exi-
 mium habere oportet, cum
 qua ratione his quae perdidit,
 recte uti, quibusque rebus
 artem possit affigui, tibi ex-

pediam. ut cognoscas quàm non ista ars omnino sit com-
 prehensu facilis, et cuiusvis ingenio obuia et exposita,
 sed omnium disciplinarum exactissimè cognitarum ad-
 mimiculo excolenda sit, non musices tantùm, verùm etiam
 rhyth-

καὶ ῥυθμικῆς, καὶ γεωμετρι-
 κῆς, καὶ τῶν φιλοσοφίας μά-
 λιστα, τῆ φυσικῆς, καὶ τῆ ἠθικῆς.
 τὴν γὰρ διαλεκτικὴν αὐτῆς πε-
 ριγὰς, ἀποροῶν αὐτῇ υἱό-
 μις. ἡ μὲν δὲ ῥητορικῆς ἀ-
 φίστηκεν, ἀπὸ τῆ αὐτῆς μετέ-
 χα, ὡς ὅτι ὅσοι ἦντες τὴν κα-
 θύστατον ἐπιδεκτικὴν εἶναι, ὅτι καὶ οἱ
 ῥητοροὶ γλίσχουσιν. ἐκ ἀπεί-
 λακτοῦ δὲ καὶ γραφικῆς καὶ
 πλαστικῆς, ἀπὸ τῆ τὴν ἐν ταύ-
 ταις ἀνυθμίαν μάλιστα μι-
 μιμήσθαι φαίνεται, ὡς μηδὲν
 ἀμάνω μετὶ Φαδίας αὐτῆς,
 μετὶ Ἀπιδίου ἢν δοκῇ.
 καὶ πάντων δὲ, Μνημοσύνην,
 καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς Πρε-
 λύμνησαν, ἵλιων ἔχον αὐ-
 τῇ πρόκειται, καὶ μιμνῶσιν
 παρὰ τὰς ἀπάντων. κατὰ
 γὰρ τοὶ τὸν Ομηκεὶν Κάλ-
 χαντα, τὸν ὀρχηστὴν ἀδύσαν-
 τιν, τὰτι ὄντα, τὰτ' ἰσόμενε-
 να, πρὸτ' ἰόντα, ὡς μηδὲν
 αὐτὸν δαλανθάνειν, ἀπὸ ἢν
 πρόχαρον τὴν μνήμην αὐ-
 τῇ.

rhythmices & Geometricæ,
 cum primis verò philoso-
 phiæ tuæ naturalis & mor-
 ralis. Solum verò Dialecti-
 cam illi tāquam superfluum
 & parum commodam exi-
 stimatum est. Neque verò
 abhorret à Rhetorica, sed
 & illius est particeps, quate-
 nus mores atque affectus de-
 monstrat, quorum indicans
 dorum cupidi sunt etiā Rhet-
 iores. Sed nec à graphica ex-
 clusa est, & plastice: verum
 harum in membris expri-
 mendis concupitatem mas-
 gnopere imitari videtur, a-
 deò ut ne Phidias quidem in-
 tantum, aut Apelles in ea vi-
 detur præcellere. Ante om-
 nia verò præsens & singu-
 laris in saltatore requiritur
 Memoria, eiusquæ filia Po-
 lymnia, ut omnium rerum
 callentissimè memor sit. Ete-
 nim iuxta Calchantem Ho-
 mericum, saltatorem scire
 necesse est,

Quæ sint, quæ fuerint,
 que mox ventura trahantur. Ne quid rerum prorsus igno-
 ret: sed memoriā habeat promptam, & expeditam. Caput

h h h h 4 autem

τῶν. καὶ τὸ μὴ λιφάλασθαι
 ὑποβίωσας, μιμητικὴ τις ὅτις
 ἐπιστήμη, καὶ δακτικὴ, καὶ τῶν
 ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ
 τῶν ἀφανῶν σαφωσιπικὴ. καὶ
 ἄσπερ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ
 Περικλῆος ἔφη, ἱπαινῶν τὸν
 ἄνδρα, τὸ καὶ τὸ τῷ ὀρχηστῇ
 ἀπράτατον ἄν ἐγκόμιον ἄν,
 γυνῆναι τι τὰ δίδοντα, καὶ ἱρ-
 μιλῶνσαι αὐτὰ ἱρμιλέως ἄν
 οὐκ, πλὴν σαφωσίαν τὴν σχημά-
 των λήθω. ἢ ἂν παρὰ τῷ ἱρ-
 χορῳγίᾳ, ἢ παλαιὰ ἰσοεία ἱ-
 σὶν, ὥς περ ἄπορ, καὶ ἢ πρόχρη-
 σι αὐτῆς μνήμῃ τι, καὶ μὴ ὀν-
 παίας ἐπίστας. ἀπὸ γὰρ χάρι-
 ᾤοντες, καὶ τῆς πρώτης τῷ λόγῳ
 μου γρησίας ἀρξάμενοι,
 καὶ αὐτὸν ἅπαντα ἀδελφεῖν,
 ἄξι τῶν κατὰ πλὴν Κληοπά-
 τραν πλὴν Αἰγυπτίαν. τί τοι γὰρ
 τῷ δαδῆματι περιφασίω ἢ
 μὴν ἢ τοῦ ὀρχηστῆς πολυμά-
 θα· καὶ τὰ δὲ μίση μάστιγι
 ἔσω, ὅραν ἴσμεν, Αφροδίτη
 ζωνὰς, Τίτῳ μάλῃ, Δίδε
 γρησ

intervallo circumscripta est nobis multiplex illa saltatori
 paranda cognitio. Media omnia perfectissimè calleas,
 Caeli sectionem, Veneris partus, L. Titanum pugnam, Io-

autem argumenti est, imita-
 tionis atque demonstratio-
 nis scientia, ac rerum men-
 te conceptarum explicatio,
 neque non obscurum per-
 spicua declaratio. Et quod
 de Pericle literis ac memo-
 ria prodidit Thucydides,
 eum virum collaudans, hanc
 summam & clarissimam
 esse saltatoris laudem, nosse
 quid deceat, & idipsum ex-
 plicare posse. Explicatio-
 nem autem, habituum per-
 spicuitatem ego dico. Ca-
 terum ad hanc rem potissis-
 mum facere videtur omnis
 illa rerum priscarum histo-
 ria, ut à me praedictum est,
 cum prompta memoria, tum
 decenti gesticulatione con-
 iuncta demonstratio. Statim
 enim à Chao & prima terra
 generatione factio exor-
 dio, cuncta illi ad vnguem co-
 gnita esse necesse est, usque
 ad Cleopatram Aegyptiae te-
 pora. Hoc enim seculorum

ῥήϊσιν, Ρίης ἀπάτῃ, λίθον
 ἱπποβελῶν, Κρόνου δόμα, τὸν
 τ' ἑλὼν ἀδελφῶν ἐλῆρον, ἄ-
 τα ἐξὺς Γιγάντων ἱπανάστα-
 σιν, πυρὸς ἐλοπλῶν, ἀνθρώπων
 πλάσιν, Προμηθεὺς ἐλόησιν,
 ἔρωτες ἰσχυρὶ κατῖν. ἢ μὴ δ'
 τὰ ὅτα, Δάλε πλάνῳ, καὶ Ληο-
 τῆς ὠδίνῃ, καὶ Πύθωνι ὁ
 φαίρειν, καὶ Τιτυῖ ἐπιβελῶν,
 καὶ τὸ μῖσος τ' ὕψι ἰνακόσ-
 ρησον πῖσσα τῶν ἀντῶν. Δου-
 καλίωνα ἐπὶ τῶις, καὶ πλὴν
 μυγᾶλῳ ἐπὶ τέττονι βίον
 στυγίαν, ἢ λάρνακα μίαν,
 καὶ φανον τῷ ἀνθρώπῳ γένει
 φυλάττεσθαι, καὶ ἐκ λίθων ἀν-
 θρώπων πάλιν. ἔτα λάρνακα
 ραγμὸν, καὶ Ἡρας δόλορ,
 καὶ Σαρπηδὸς κατὰ φηξιν,
 καὶ Διονύσου ἀμφοτέραι τὰς
 γονάς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθλῶας
 καὶ ὅσα Ἡφαίστου καὶ Εὐχθό-
 ος, πλὴν ἔτι τὰς περὶ τῆς
 Ἀφροδίτης, καὶ ἀνιρρόθιον,
 καὶ πλὴν πρῶτῳ ἐν Ἀρεῖᾳ πᾶ-

30

& Iunonis dolum & Semeles conflagrationem, & Bachi
 utranque stirpem. Tum quaecunque de Minerua referun-
 tur in fabulis, quaecunque de Vulcano, atque Erichthonio;
 ac disceptationem illam de Attica, & primum in Arcopa-

nis incunabula & natiuita-
 tem, Rheæ fraudulentam
 imposturam, lapidis suppo-
 sitionem, M Saturni vincu-
 la, trium fratrum regna per
 sortem diuisa. Deinde Gi-
 gantum seditiosam rebellio-
 nem, ignem furto Prome-
 thei subactum, hominum
 formationem, Promethei
 supplicium, amoris utrius-
 que robur & violentiam.
 Post hæc Deli errationem,
 & Latona ex partu dolo-
 res, & Pythonis cædem, &
 Tityi insidias ac mox, quem-
 admodum medium terræ æ-
 quilarū volatu inuentum sit.
 Ad hæc Deucalionem, ac
 magnum illud id ætatis
 naufragium, tum unicam
 illam arcam humani ge-
 neris reliquas conseruan-
 tem. Præterea quemadmo-
 dum denuò ex lapidibus
 homines prognati sunt.

Mox Iachi dilanationem,

h h h h

s

g o i u s

70 καίσιρ, καὶ ἄλλαι τῶν Ἀθη-
 νῶν παρὰ λογογίαν ἀφα-
 ρίται δὲ, τῶν Δέμωρ, ὁ Πλά-
 στω, καὶ Κόρης ὑπερίστω, καὶ Κρι-
 αίου ξυρίαν, καὶ Τειλολίμω
 γιωργίαν, καὶ ἱππεὶς ἀμπιλερ-
 γίαν, καὶ τῶν Ηειρόνως συμφο-
 ρὰν, καὶ ὅσα περὶ Βορέν, καὶ ὅσα
 περὶ Πραθήας, καὶ Θησίως καὶ
 Αἰγίως. ἴτι δὲ τῶν Μεδίας
 ἱπποδολῶν, καὶ αὐτοὶ ἄς Πίρσας
 φυλῶν, καὶ τὰς Εργαθίως θυ-
 γατήρας, καὶ τὰς Πυθίων, ὅ
 ἄντι μὲν Θράκη ἱπποθὸν καὶ ἱ-
 παξάν. ἔτι δὲ Ἀκάμας, καὶ
 ἡ Φυμῖς, καὶ ἡ πετρία δὲ τῆς
 Βλήνως ἀρπαγῆ, καὶ ἡ σφα-
 τὰ τῶν Διοσκύρων ἐπὶ τῶν
 πόλεων, καὶ τὸ ἱππολύτη πα-
 θῶν, καὶ Ἡρακλεῶν ἡ ἄβο-
 λος Ἀθηνᾶ ὅρ καὶ ταῦτα ἀκό-
 τας ἀν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν
 τὰ Ἀθηνῶν, ὅτις αὖ παρὰ
 Ἀργεῖαι, ἔνθα ἱπποθὸν
 τῶν παραληφμένων διῶν-
 τον.

uersus urbem expeditio, neque non mors Hippolyti, ὁ
 Heraclicidarum reditus. Iure enim ὁ ista in fabulis At-
 ticis censentur. Et hæc quidem ex rebus gestis Athenien-
 sum sanè quàm pauca exempli gratia ex multis à me præ-
 termisissis percurrì. Deinceps verò memoria quoque tenen-
 da est

go iudicium. In summa, totum illum sermonem Atticum fabulosis narrationibus refertissimum. Præcipue tamen memoria teneat Ceteris errorem, atque inuentam Proserpinam, ὁ Celei hospitalitatem, ὁ Triptolemi agriculturam, ὁ vitium plantationem factam ab Icaro, ὁ Brigos nesciturumque: præterea quæcunque de Borea, quæcunque de Orichyia, ὁ Theseo ὁ Aegeo memorie prodita sunt. Adde his Medæ susceptionem, eiusque denuò in Persas fugam, ac regis Erechthei filias, ὁ natas Pandionis, tum quæcunque in Thracia perpetrata sunt, ὁ fecerunt. Dein, de non ignorandus est illi Acamas, non Phyllis, non primus raptus Helena, tum

Castoris atque Pollucis ad-

ἑσθ. ἰξῆς Ἄ Μιγάρα, καὶ Νι-
 σῶ, καὶ Σκυλλὰ καὶ πορφύρεα
 πλόκαμοι, καὶ Μινῶ πάρος,
 καὶ περὶ τῶν ἀνδρῶν ἀχαι-
 ρία, οἷς ἰξῆς ὁ Κίττωρ καὶ τὰ
 Θήβαιον, καὶ τὰ Λαβδακιδῶν
 πάθος καὶ Καδμῶ ἐπιδημία, καὶ
 βοὸς ὄκλασις, καὶ ὅπως ὁδόν-
 τος, καὶ Σπαρτῶν ἀνάνοσις. καὶ
 αὐτοῖς, ἢ Κάδμος εἰς θάλασσαν
 μεταβῆναι καὶ πρὸς λύραν τὰ
 χροῖσι, καὶ μανία ἢ ταχοποιῶν, καὶ
 τῆς γυναικὸς αὐτῆς ἢ Νιόβης ἢ
 μεγαλοχρία, καὶ ἢ ἐπὶ τῷ σὺν-
 θασίῳ, καὶ τὰ Περσέως καὶ
 Ἀκταίων, καὶ τὰ Οἰδίο-
 ποδοι, καὶ Ἡρακλῆς σὺν
 τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ ἅπασιν, καὶ
 ἢ τῶν ποταμῶν σφαγῇ. ἔσθ
 ἢ Κόρινθος, πῶς καὶ αὐ-
 τὴ μύθοι, τῶν Γλαυκῶν καὶ
 τῶν Κρίοντα ἔχουσα. καὶ πρὸ
 αὐτῶν, τὸν Βιπρεφόντην, καὶ
 τῶν Σθενέδοιαν, καὶ Ἡλῆς μέ-
 χλιν καὶ Ποσειδῶν καὶ μετὰ
 ταῦτα, τῶν Ἀθάμαντι
 μανίαν,

teris prodita sunt, eiusq; liberorum per insaniam facta inter-
 necio. Deinde Corinthus, & ipsa plena fabulis, Glaucom &
 Creonta habens, & ante illos Bellcrophontem, & Sibene-
 beam, Solisq; & Neptuni pugnam. Post hac autē Athamāis
 furca

da est Megara, & Nisus, &
 Scylla, & crines purpurei,
 & Minois regis Creien-
 sium discessus, ac erga bene
 de se meritam ingratitu-
 do. Quibus postea annes
 fienda sunt cum Citheros
 ne quaecunque Thebanis ci-
 uibus acta sunt, & Labda-
 cidarum erumna, & Cad-
 mi peregrinatio, & bo-
 uis prociuitus, & dentes
 serpentini, & seminato-
 rum ortus. Et rursus Cad-
 mi in serpentem transmu-
 tatio, & ad lyram præci-
 nentem murorum substru-
 ctio, & murorum instau-
 ratoris insania, & uxoris
 eius, nempe Niobes sibi ac
 suis exitiosa iactantia, &
 in luctu silentium: tum quæ-
 cunque de Pentheo, quæ-
 cunque de Astione, quæ-
 cunque de Oedipode, quæ-
 cunque de Hercule cum om-
 nibus illius certaminibus li-

Κασσιόπεια καὶ Ἀνδρομήδα καὶ
 Κηφείας, ὅς καὶ ἄστροις ἀγκα-
 τίσιν ἢ τῶν μὲν ταῦτα πῖς
 πρὸς ἡμέραν δὲ τὰ ἑρχόμενα, τὰ
 Αἰγυπίου καὶ Μανασσοῦ ἔσονται,
 καὶ τὴν ἐπιθάμιον ἐπιθεῖν
 αὐτῇ. ὅς ὅλιστα δὲ καὶ ἡ Λακε-
 δαίμων τῶντα παρίσταται,
 τὸν Υάκινθον, καὶ τὸν Ἐπὶ Ἀπόλ-
 λωνος ἀντιραστὸν Ζέφυρον.
 καὶ τὴν ἐπὶ τῷ Δίσκῳ ἢ μα-
 ρακίς σφαλῶν, καὶ τὸ ἐκ τῆς αἰ-
 μάτης ἄνθ' ὅ, καὶ τὴν ἐν αὐτῇ
 αἰσώσαν ἐπιγραφὴν, καὶ τὴν
 Τυδάριον ἀνάστασιν, καὶ τὴν
 Διὸς ἐπὶ τότῳ κατ' Ἀσκληπ-
 εῖδ' ὄργην, ἔτι δὲ καὶ τὸν Πά-
 ριδος ξενισμὸν, καὶ τὴν Βλῆ-
 νης ἀρπάζην, μετὰ τὴν ἐπὶ
 τῷ μῆλ' ἑρρίσιν. νομιστὸν γὰρ
 τὸ Σπαρτιατῆς ἰσοεῖς καὶ τὴν
 Ἰλιακὴν σὺν ὄφθα, πομπὴν
 οὖσαν, καὶ πολυπρόσωπον.
 καὶ ἵκασιν γυνῶν τῶν ἐκ τῆς
 οὐρανῶν, δῶμα τῆς σελήνης πρό-
 κέται, καὶ μινυῖναι ἅα τότε
 αὐτῇ, μέλισσιν αὖτ' αὐτῶν
 γὰρ

Cassiopeam, & Androme-
 dam, & Cepheum, quos in-
 ter astra arnumeravit quo-
 que hominum id atque
 credulitas. Quinetiam illa
 non ignorabit prisca fa-
 cta Aegypti & Danae, &
 insidias quibus petita sunt
 nuptiae. Non pauca verò
 eius generis suppeditabit &
 Lacedaemon, videlicet Hy-
 acinthum, & Apollinis vi-
 ualem Zephyrum, & pue-
 ri exitium à disco illatum,
 enatumque ex illius sangui-
 ne flosculum, & gemen-
 tem in eodem inscriptionem
 nemœni, & Tyndarum
 à morte reducem, & Iouis
 ob hoc ipsum aduersus Aescu-
 lapium exandescentiam.
 Præterea Paridis apud Me-
 nelaum hospitium, & He-
 lenæ raptum post factum pro-
 pter pomum iudicium. Pla-
 nè enim existimet Spartana
 historia & Iliacam esse
 adiunctam, copiosam pro-
 fectò & multiplicem. Itaque
 iuxta unumquemque apud Troiam occisorum fabula a-
 genda scena proponitur. Consensaneum verò est, ut horum
 subima

γὰρ δὲ οὖν, ἀρχὴ τῶν ἰσχυρῶν νό-
 σοις γινώσκουσιν, καὶ τὸ Αἰνῶς
 πλάτης, καὶ Διδῶς ἱερῶς. ἔρ-
 ον ἀπὸ τῆς καὶ τὰ περὶ τὸν
 Ορίστου φάσματα, καὶ τὰ ἐν
 Σκυθία τῷ ἥρῳ ἰσχυρῶν
 ναυαγίων ἀπὸ τῶν δὲ καὶ τὰ περὶ τῶν
 τῶν, ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν συ-
 γγῆ, Αχιλλεύς ἐν Σκῆρ
 παρθένους, Οδυσσεύς μας-
 τῆς, καὶ Φιλοκτήτης ἰσχυρῶς, καὶ
 ὅλως ἡ πᾶσα Οδυσσεύς πλά-
 τῆς, καὶ Κίρκη καὶ Τηλέγονος, καὶ ἡ
 Αἰόλη τῶν ἀνέμων διασπασία, καὶ
 τὰ ἄλλα μέχρι τῆς τῶν μνηστ-
 ρων τιμωρίας, καὶ πᾶς τῶν
 ἡ κατὰ Παλαμήδους ἰσχυρῶς,
 καὶ ἡ Ναυπλίου ὄργη, καὶ ἡ
 Αἴα· τῶν μανίας, καὶ ἡ βατίρ-
 ῆς τῶν πᾶν ἀπὸ τῆς. ἔχ-
 ομεν ἀφορμὰς καὶ ἡ κατὰ τοῖς
 ὀρχήσασθαι παρθένους, τὸν
 Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν
 Κρόνον, τὸν Δία, τὰς πρώτας
 τῶν Ολυμπίων ἀγωνισίας. πολλὰ
 δὲ καὶ ἡ κατ' Ἀρκαδίας
 μύθοι

subinde memor sit, cum pri-
 mis verò eorum quæ mox à
 rapta usque ad Græcorum
 procerum in patriam redi-
 tum peracta sunt. Neque
 Aeneæ erroris obliuiscatur,
 neque Didonis amoris. In-
 ter quæ locum quoque habe-
 bu- t quæ de Oris- te circums-
 feruntur fabulæ, tum quas
 lia satis fidenter ausus est in
 Scythia. Sed nec illa quæ
 ante hæc gesta sunt, inepta
 putabit. Achillis in Scyro
 cum virginibus conuersa-
 tionem, Ulyssis insaniam,
 Philoctetæ à Græcis dereli-
 ctionem. In summa, totam
 Ulyssæam errationem, &
 Circen, & Telegonum, &
 Aeoli in ventos imperium, a-
 liasq; usq; ad procorum sup-
 plicia. Ante hæc verò quibus
 scycophantijs Palamedis per-
 niciem machinatus est, & in
 ra Nauplii, & Aiæcis fure-
 nis insaniam, & alterius ad pe-
 tras naufragium faciennis

exitium. Quin etiam Elis multas occasiones præbebit sal-
 tare conantibus: Oenomaum, Myrtilum, Saturnum, Iouem
 primos Olympiarum athletas. Atqui nec Arradia fabu-
 larum

μυθολογία, Δάφνης φυγή,
 Καπίσιδος θηρίωσις, Κενταύ-
 ρων παροινία, καὶ Πανός βο-
 νή, Αλφειᾶς ἔρως, καὶ Υφα-
 λῶ ἀφροδυσία· ἀπὸ ἡδὺν ἄς
 τὴν Κρήτην ἐβίβη τῷ λόγῳ,
 σήμερον ἡδὺν ἄς ὁ ὄρχη
 οὐκ ἐκλείπειται, τὴν Εὐρώπην
 τὴν Πασιφάειαν, τὰς ταύρους
 ἡμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον,
 τὴν Λειάδην, τὴν Φαίδραν,
 τὸν Ανδρόγεον, τὸν Δαίδα-
 λον, τὸν Ἰκαρον, τὸν Γλαυκί-
 τον, τὴν Πολυιδέαν, τὴν Πηνελόπειαν,
 τὸν Τάλο, τὸν χαλκοῦ τῆς
 Κρήτης πειρίπολον. ἡδὺν ἄς
 Αἰτωλίας μετέλθης, ἡδὺν ἄς
 ποτὶ ἡ ὄρχησις καταλασ-
 βάνη, τὴν Αλθόαν, τὸν Με-
 λισσοῦ, τὴν Ἀγαμέμνην, τὸν
 Δαῖδον, καὶ ποταμὸν καὶ Ἡρα-
 κλίου πάλιν, καὶ Σαρπῶν
 γένειον, καὶ Εχινάδων ἀνά-
 δοσιν· καὶ μετὰ τὴν μα-
 νίαν, Ἀλκμαίωνος οἰκισιν.
 ἔπειτα Νέσσο, καὶ Δηϊανείραν
 (ἡλυστίαν, ἡδὺν ἄς τὴν Ἰν Οἶτη
 πυρᾶν. ἔπειτα καὶ Δράκην ποτὶ
 τῷ ὄρχησομένῳ ἀναγκᾶ,
 τὸν

larum expertus est, Daphnes
 fugam, Callistus ferinam
 vitam, Centaurorum temu-
 lentiam, Panos parentes,
 Alphei amorem, ὃ Hys-
 phali peregrinationem ex-
 hibens. Iam si oratione in
 Cretam descenderit, per
 multa inde sumet saltatio.
 Europam, Pasiphaën, tau-
 ros virosque, Labyrinthum,
 Ariadnen, Phædrum, An-
 drogeum, Dædalum, Ica-
 rum, Glaucum, Polyidi vas-
 ticinium, Talo, aneum Crea-
 te custodem. At si in Ae-
 toliam diuerteris, habet
 ὃ illic non pauca quæ mus-
 tad sumet saltatio : Al-
 theam, Meleagrum, Atlas-
 lātem, Dalum, fluminis cum
 Hercule luctum, Sirenum
 procreationem, Echinadum
 retributionem, ὃ post in-
 saniam, Alcmaeonis ha-
 bitationem : deinde Nes-
 sum, ὃ Deianira zeloty-
 piam. cui applicanda est
 Herculis in Oeta monte py-
 ra, ὃ conflagratio. Habet

etiam Thracia non parum multa saltandi necessaria : nem-
 pe Ora

τὸν Ὀρφία, τὸν ἱάονα σπα-
ραγμόν, καὶ τὴν ἁλόον αὐτῇ
ἐκφαλὼν, τὴν ἐπιπλίσσαν τῇ
ἄντρᾳ, καὶ τὸν Αἴμον, καὶ τὴν
Ροδόπην, καὶ τὴν Λυκέρην
ἐκόλασιν. καὶ Θιόδωρος δ' ἔτι
πλεονάζει, τὸν Πηλῖον
τὸν Ἰάσονα, τὴν Ἀλκίσιμ, τὸν
τῶν πρυτάνων ἐνὶ ἡρώδῃ
τὴν Ἀργὸν, τὴν ἁλόον αὐτῇ
ἐφ' ὅπῃ, τὰ ἐν Λέμνῳ, τὴν Αἴ-
νῳ, τὸν Μυδίας ὄναρον, τὸν
Ἀψύρην σπαρταγμόν, καὶ τὰ ἐν
ᾧ παράπλῳ γυρόμενα, καὶ μὴ δ'
ταῦτα τὸν Πρωτεσίλαον, καὶ
τὴν Λαοδάμειαν. καὶ ἂν τὴν
Δοίαν πάντην ὁρᾷς, ποτὶ δ'
ἐξ ἡμῶν ὅραματα, καὶ τὸν Σάμῳ
ᾧ δὲ, καὶ τὸ Πολυκράτους
παῖδ' ὅ, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐ-
τῇ μίχῃ Περσῶν πλεονάζει. καὶ
τὰ ἔτι ἀρχαιότερα, καὶ τὸ Ταν-
τάλου φλυαία, καὶ ἡ παρ' αὐ-
τῷ θυῶν ἐξίασις, καὶ ἡ Πηλο-
πιδος ἐκτελέγεια, καὶ ὁ ἱλιφάν-
τιν' ὅμ' αὐτῇ. καὶ ἐν Ἰτα-
λίᾳ δ' ὁ Ηυδανός, καὶ Φαίθαρος,

καὶ

pe Orpheum, & illius fan-
tiam à mulierculis dilania-
tionem, eiusq; caput loquens,
idemq; una cum Iyra na-
tans. Præterea Hamum &
Rhodopen, tum Lycura-
gi supplicium. Porro The-
salia adhuc plura his suba-
ministrabit, Peliam, Iaso-
nem, Alcestem, classem
quingenta navibus con-
gregatam, Argo, & lo-
quacem eius carinam. In-
super res in Lemno gestas,
Aetam, Medæ somnium,
Absyrti dilacerationem, tum
omnia illa quæ inter na-
uigandum acciderunt. Post
hæc autem Protesilæum &
Laodamiam. Rursus si in A-
siam postliminiò te contu-
leris, multam ibi inuenies
fabularum copiam. Stas-
tim enim tibi occurret Sa-
mus, mox Polycratis cala-
mitas, atque filia eius usque
ad Persas erratio. Quin et-
iam his adhuc antiquiora,

nimirum Tantalii loquax incontinentia, tum deorum apud
eundem conuiuium, & Pelopis carnea depastio, cuiusque ele-
phantinus humerus. In Italia verò Eridanus & Phaëthon,

& pos

καὶ ἄλλοι ἀδελφοὶ θρῶν-
σαι, καὶ ἡλεκτρον διακρύπτει.
ἔσονται δὲ ὁ τοιοῦτος καὶ τὰς
ἑσπερίδας, καὶ τὸν φρουρὸν
τῆς χυσαῖς ὀφείρας δράκοντα,
καὶ τὸν Ἀτλαντὶ μύχθον,
καὶ τὸν Γαρυόνην, καὶ πλὴν ἐξ
Εὐρυθείας ἱλασίην τῶν βοῶν.
ἐκ ἀγνοίας δὲ καὶ τὰς μυθι-
κὰς μεταμορφώσεως ἀπάσας,
ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ
ἄνθρωποι μεταγένηται, καὶ ὅσαι
ἐκ γυναικῶν ἀνδρῶν ἐγένοντο.
τὸν Κανίαν λίον, καὶ τὸν
Τερσίον, καὶ τὸν Διότρεν, καὶ
τὸν Φοινίκην δὲ Μύρραν, καὶ
τὸν Ἀσσοῦν ἐκείνον πρὸς
μειζότερον, καὶ ταῦτα ἔσονται,
καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσαι μετὰ
πλὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ἐπο-
μήθη ἀπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου, καὶ
παρὰ Σιλῶος, ἐπὶ τῷ Στρατῶ-
νίῳ ἔρωσι· τὰ γὰρ Αἰγυ-
πτίον, μυθικώτερα ὄντα, ἔσι-
νται μᾶλλον, συμβολικώτερον δὲ
ἐπιδείξονται. τὸν Εὐαφὸν λί-
ον, καὶ τὸν Οσίριν, καὶ τὰς
τῶν ἄλλων τὰς ἰσὰς μεταβολὰς
καὶ πάντων δὲ, τὰ περὶ τοὺς
ἔρωτας

et populi lugentes sorores,
et electrum lachrymanes.
Sciet eiusmodi quoque He-
speridas, et custodem aus-
rei fructus Draconem, et
Atlantis laborem, et Ge-
ryonem, tum boum ex Eu-
rythia abactionem. Neque
ignorabit, omnes fabulo-
sas formarum transformati-
ones, quaecunque in arbo-
res, aut animantes, aut a-
ues transmutatae sunt, et
quot ex mulieribus viri fa-
cti sunt. dico autem Caneam,
et vatem Tiresiam. Su-
per haec in Phoenicia Myr-
rham, et lucum illum As-
syrium, qui geminus est. Et
haec habebit cognita, et ad-
huc recentiora, quaecunque
post Macedonum imperium
ausus est Antipater, et Se-
leucus ob amorem Stratonis.
Aegyptiorum quae mas-
gis erunt arcana, cognosceat
quidem, ea autem saltando
representabit significantius:
Epaphum dico, et Osirim,
praeterea Deorum in anima-

lia transmutationes. Ante omnia verò ea quae circa amo-

ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τῷ
Διὶ, καὶ ἃς ὅσα ἰωτῶν μὴ
τρεκώσασθ, ἥσιν αὖ καὶ τῷ
ἰν Ἀδῷ ἀπαρῶν τραγωδίαρ,
καὶ τὰς κολλάσας, καὶ τὰς ἰφ'
ἱκάσας αἰτίας, καὶ τῷ Παι.
θε καὶ Θεόκωτε ἄχρι τῷ Ἀδῷ ἰ.
ταυρίαρ. σώζοντι δ' ἡπῶν,
ἔδρ τῶν ἰωτῶν τῷ Ομήρῳ καὶ Η.
σιόδε, καὶ τῶν ἀείνων ποιητῶν
τῶν, καὶ μάστιγι τῆς τραγω.
δίας λεγομένην, ἀγνοῖσα.
ταῦτα πάντ' ὀλίγα ἰν πολ.
λῶν, μάλλον δ' ἰπέρων τὸ
πλεῖστον ἰξιλῶν, τὰ λεγα.
λαινῶν καταλιγῶν, τὰ
ἅπαντα ὅτις τῇ ποιητικῇ ἔδρα
ἀφῆς, καὶ τοῖς ὀρχήσασιν αὐτῇ
τοῖς λακνύουσιν καὶ σοὶ πέσις
ξωείσκηρ καὶ ὁμοιότης τῇ
προσρημῶν. ἅπαντα ἅπαν.
τα πρόχρηρ, καὶ πλεῖστον ἰω.
τῶν ἱκάσας τῷ ὀρχήσῃ πέσις
ποσειδῶνα καὶ περὶ ταμιῶ.
μῶν καὶ ὅσα ἀναγκῶν. ἰπῶ
δ' μιμητικὸς δῶν, καὶ λιγ.
μασι

bi quoque iuxta dictorum similitudinem indaganda. Quae
omnia in numerato parata saltatori reponenda sunt, ut
eū tempus exegerit, nullo negotio possit expromere. N. Quo.
niam verò imitatrix est saltatio, moribus & gesticula.
tione

res illorum darii & miri.
ficè contingerunt, quaeque de
Ioue ipso feruntur fabulae,
tum in quascunque facies se.
met transfiguravit. Om.
nem verò inferorum tragae.
diam tanquam digitos vna.
guli & suos tenebit, tum sup.
pliciorum genera, & quae
cuiusque causa extiterit, &
Pirithoi & Thesei indiuv.
Jam usque ad inferos ami.
citiā. Ut autem uno qua.
si fasce summatim perstrin.
gam omnia, nihil quod ab
Homero & Hesiodo, tum
ab reliquis poetis eximys &
excellentibus maxime tra.
gicis dictum est, ignorabit.
Haec admodum pauca ex
multis, aut potius ex innu.
meris istam sylvam, rerumque
salvationi necessariorum sala.
tem capita aliquot percen.
sui. Reliqua verò cum poe.
tis, tum ipsis saltatoribus
demonstranda reliqui, ac ti.

ἐπὶ τὰ ἀδύμνα δάξαν ὕ-
 πισχυνται, ἀναγκασθὲν αὐτοῖς,
 ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφὲς
 ἔστιν ἀποκρίναι, ὡς ἐκαστον τῶν
 ἀκροατῶν ἐπὶ αὐτοῦ δη-
 λῶσαι, μηδ' ὅπως ἐκζητῶν διδ-
 ῶσιν· ἀπὸ δ' αὖτε ἵκησιν οὐδὲ
 πῶς χρῆσθαι, δὴ τὸν θύμῳ
 νομῶν ὁρῶσιν καὶ πῶς σω-
 νῶναι, καὶ μὴ παλιν εἰς τὸ ὅρ-
 χησθὲν ἀκρίβη. ὁ δὲ καὶ Δημέ-
 τριον τὸν κωμικὸν παθεῖν λέ-
 γουσι. ἡ γὰρ ὥς αὐτὸς ὁμοίᾳ
 ὡς κατηγορεῖται τῆς ὁρχησικῆς,
 λέγων ὅτι αὐτὸς καὶ τῶν συνεί-
 γων καὶ τῶν ἐν τῷ παρὲν
 γόρ τι τὸν ὁρχησικὸν εἶναι, μὴ
 ἄλλ' αὐτὸν πῶς τὸ φεῖμα σω-
 τήσονται, κινεῖσθαι δὲ αὐτὸν
 γομῶν πῶς κινεῖσθαι, καὶ μὴ
 τῶν, ὅθεν αὐτὴν ὡς πῶς
 τῶν δ' ἀνθρώπων τοῖς πρὸς
 τὸ πρῶτον γοητομοίῳ, ἡ-
 ὅτι Σηακῆ, καὶ πῶς πῶς
 ὁπρὸς, αὐτὸν τι καὶ τῶν
 τῶν, καὶ τῶν τῶν τῶν
 ὁφθ.

tionem ea quæ cantantur, seu
 mei expressam pollicetur;
 summopere illi necessarium
 est; (quod & rhetores facili-
 tare consueverunt) ut perspi-
 cuitatem exerceat, ut unum
 quodque quod ab illa demō-
 stratum fuerit, ita clarè, ita
 perspicuè ob oculos positum
 repræsentetur, ut nullius e-
 narratoris egeat opera. Sed
 quod Pythico oraculo pro-
 dium est, oportet saltatio-
 nis spectatorem & mutum
 saltatorem intelligere, &
 nihil loquentem audire. Id
 quod O Demetrio Cynico
 quoque accidisse fama est:
 quandoquidem & ipse non
 secus atque tu P in iudiciis
 vocare solebat Orchesticem,
 dicens tibiæ & fistularum
 & strepituum supernacuum
 quiddam esse saltatorem;
 quippe qui argumento con-
 ficiendæ fabulæ parum af-
 ferret, motum modò insu-
 sum & vanum adhiberet, ab

omni ratione atque intelligentia se iunctum. Caterum ho-
 mines qui hac in re præstigiis illuderentur, vestitu serico,
 personatibus apertè accommodato, tibiæ & lascivis cantilenis;

ἀφορίῃ, οἷς κοσμεῖσθαι μη-
δὲν ὁρτὸ τὸ ὀρχηεῖν πρᾶγμα,
ὁ τότε, κατὰ τὸν Νέρωνα δι-
δοκιμῶν ὀρχηστὴς, ἐκ ἀσπ-
νυτοῦ, ὡς φασιν· ἀπ' αὐτοῦ καὶ
τις ἄλλος, ἔν τ' ἰσοείας μὴ-
μυ, καὶ λιυδέας κἀλλα δι-
νυκτὸν, ἰδὲν θ' ἑὸν Διμη-
θρις ἀγνωμόνους ἀτλῶ, οἷμα,
τὴν διησιρ, ἰδὲν ὀρχηεῖσθον·
ἔπειτα κατηγορεῖν αὐτῷ. καὶ
ἰπὶ σκετὸ γ' ἄνω αὐτοῦ καὶ
ἄσμάτων ἰπιδείξει αὐτῷ,
καὶ ὅπως ποιεῖσθ. ἄσυχίαν
γὰρ ὥς τ' ἐκτυποῦσι, καὶ τοῖς
αὐτοῦσι, καὶ αὐτῷ παραγο-
γέλας ὡς χορῶ, αὐτὸς ἑφ' ἑαυ-
τοῦ ὀρχήσατο τὴν Ἀφροδί-
της καὶ Ἀριστεμοιχείαν, ἡ-
λιον μιλῶντα, καὶ Ἡφαι-
στον ἰπιδελώντα, καὶ τοῖς δι-
μοῖς ἀμφοτέρω, τὴν τ' Ἀ-
φροδίτην καὶ τὸν Ἀρησαγι-
νώνοντα· καὶ τὸς ἐφιστάτας θιά-
σους αὐτῶν, καὶ αὐδὲ μί-
νυν μὲν τὴν Ἀφροδίτην ἰπο-
διδουκόντα δ', καὶ ἰκτινώντα δ'

Ἀρη,

fidias machinantem, ac vinculis virosq. & Martem & Vene-
rem illaqueantem. Deos spectaculo assistentes, Venerem suf-
fuso rubore pudefactam, subuerentem, & meticulosius
Martem

& canentium modulata co-
cinnitate, quibus exornare-
tur, nequaquam saltatoris
esse officium. Q Saltator er-
go Neronis tempestate exi-
mius & celebris, nec, ut fe-
rebat, imprudens, sed si
quis etiam alius, historiā
memoria & mouendi ele-
gantii artificis præcellens
plurimum, precatus est Dea
metrium, sapientissimis, ut
mihi videtur, precibus, ut
eum saltantem spectare ves-
lit: deinde si videretur, re-
prehenderet, ac saltationem
acerbissime accusatam exi-
bilaret, atque exploderet.
Pollicebatur ad hæc, se nul-
lis tibijs & cantilenis adhi-
bitis saltaturum: quemad-
modum & fecit. R Etenim
strepitibus & tibijs & cho-
ro imposito silentio, ipse pe-
se saltavit Veneris & Mar-
tis adulterium, Solem furti-
ui concubitus proditorem,

Vulcanum mæchantibus in-

Ἀπὸ, καὶ ὅσα τῇ ἰσοείᾳ ταύ-
 τε πρόστιμι, ὥς τὸν Διμή-
 τερον περιεσφύτα τοῖς γιγνο-
 μένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀπ-
 δοῦμαι τὸν μέγιστον ὡς ὅρχει
 εἰ ἀνέκραγε γὰρ, καὶ μετὰ
 αὐτῇ φωνῇ ἀνυφθίξατο· ἀσ-
 κῖα ἀνθρώπων, ἃ ποιεῖς, ὅχι ὁ-
 ρῶ μόνον, ἀλλὰ μοι δλονῆς
 τῶν χερσῶν αὐτῶς παλῆμ. ἐ-
 πὶ δὲ κατὰ τὸν Νέρωνα ἰσχυρῶς
 ὡλόγη, βέλομαι καὶ βαρ-
 βάρη ἀνδρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ
 ὅρχησιν γινόμενον ἀπ᾽ αὐτοῦ, ὃ
 περ μέγιστον ἔπαινον ὅρχη-
 σις γένοιτ' αὐτῷ. τῶν γὰρ ἐκ
 τοῦ Πόντου βαρβάρων βασιλι-
 κὸς τις ἀνθρώπων, κατὰ τι-
 χιῶ ἤκουσεν ὡς τὸν Νέρωνα,
 ἰδιότα μετὰ τῶν ἀπ᾽ αὐτοῦ τὸν
 ὅρχησιν ἰκάνον, ἔτω σα-
 φῆς ὁρχόμενον, ὡς καὶ τοὶ μὴ
 ἰσπανοὶν τῶν ἀδομμένων
 (ἐμικλῶ γὰρ τις ὦν ἐν γυ-
 γανι) σιωπῶν ἀπάντων. καὶ
 αὐτὸς ἀπὸ τῶν ἡδὴ ἐς πλὴν οἰκίαν
 τοῦ Νέρωνος διέξισμενος, καὶ
 ὅ,τι

Martem supplicantem: præ-
 terea quascunque alias hæc
 fabula partes complectitur,
 adeò ut Demetrius ipsa arti-
 ficiosa saltatione iam exhi-
 laratus, maxima laude sala-
 tatorem extulerit. Exclas-
 mabat enim voce quàm po-
 tuit acutissima in hæc ver-
 ba prorumpens: Audio, ὃ
 homo, cuiusmodi facias: ne-
 que enim tantum video, sed
 mihi vidēre ipsis loqui ma-
 ribus. Quoniam verò circa
 Neronis tempora nostra ver-
 satur oratio, animus est vi-
 ri barbari super eodem sal-
 tatore tibi referre testimo-
 nium, quò laudem præclar-
 rissimam saltandi artificio
 attributam esse cognoscas.
 Quippe è barbaris quidā
 homo regius è Ponto, cū
 ex negotiis ad Neronem Ro-
 mam venisset, unaq̃ cum a-
 lijs hunc spectasset saltato-
 re, adeò saltanti perspicuē,
 ut quanquam nihil eorū quæ

canebantur, audire poterat (erat enim lingua semigræcus
 quispiam) omnia tamen callidè intelligeret. Iam verò cū ite-
 rā ad suos regressurus esset barbarus, eumq̃ Nero benignius

τί βίλοις, αὐτῆν κελῶν.
 τῷ, καὶ δούσῃ προσχέμι.
 ὑπὸ τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη; δὲς, τὰ
 μέγιστα ὠφρακίς. ἤ δὲ Νέρων
 τῷ ἐρομένη, τί ἄρ' οἱ χεῖρε.
 μῷ ἡκούσῃ καὶ; περὶ οἶκον,
 ἔφη, βαρβάρους ἔχω, ἐχέμεν.
 γλῶσσαι, καὶ ἱερμῶν ὁ ῥῆμα
 διὸν ἀπορῆν πῶς αὐτοῖς. ἔρ
 ρῶ τίν' ὁ δεικνύει, δεικνύει
 οὗτ' ὅτι, ἔλατ' αἰμοὶ ἱερμῶν
 φη. τοσούτων ἄρα λαβίχῃ
 αὐτῇ μίμησις τῆς ὀρχήσεως,
 ἐπίσημός τι καὶ σαφὲς φανέ-
 σαι. ἢ δὲ πάλιν δεικνύει, καὶ
 ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχησεύσεως, ἢ πῶς
 κείνοις δεικνύει, ὡς ἔγωγε, κατὰ
 τὰ αὐτὰ, καὶ τοῖς ῥητορσιν ἰ-
 πτωδωομένη, καὶ μάλα
 βίαι τὰς λαλούμενας ταύτας
 μελέτας διὰ τῶν οἰδῶν γὰρ
 καὶ ἐν ἐκείνοις μάλλον ἰ-
 ποπονδύμῃ, ὥς οἰοῖναι τοῖς
 ἰσοκράτους προσηγορίαις, καὶ
 μὴ ἀποδὲ εἶναι τὰ ἀγῶ-
 νησὶ τῶν ἀσασομένων αὐ-
 τῶν ἢ τυραννοκτόνων, ἢ

πρῶτον.

atque amantissimè imitaretur, si
 quid vellet postulare libe-
 raliter iuberet, siq̃ promptè
 dedit u' polliceretur. Da mi-
 hi, inquit, hunc saltatorem,
 & me hoc munere plurimū
 exhilarabis. Percontante ve-
 rò Nerone, cui rei domi sua
 vilis tibi futurus est? Sunt
 mihi, inquit, vicini barbarā
 lingua dispares. ad illos in-
 telligendos interpretum pa-
 rare copiā haud mihi prom-
 ptum & facile est. Itaque si
 alicuius egens ero, ille in-
 nuens singula quæque mihi
 interpretabitur. Tantiū con-
 secuta erat agilis saltatio-
 nis imitatio, cū clara &
 manifesta apparuisset. Ces-
 tetū exercitiū iuxta quod
 immorandum est, & saltatio-
 nis scopus est represen-
 tatio, ut dixi, eadem opera
 & rhetoribus exercenda, ma-
 ximè verò hi, qui decla-
 mationibus, quas vocant, va-
 cant. At hæc quoque in sal-
 tatoribus præcipuè laudi datur, ut personis in scenam intro-
 ductis saltator per omnia gestu respondeat, neque ea quæ
 dicuntur, ab introductis optimis, aut tyrannicidis, aut
 mendicis

ὡφίτην, ἢ γυργῶν· ἀπὸ
 ἐν ἑκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον, καὶ
 τὸ ἐξαίρετον δεικνύται. ἐθέλω
 σοὶ καὶ ἄλλοις βαρβάρου
 ῥῆσιν ἐπὶ τέτοις ἀπᾶν. ἰδὼν
 γὰρ πρὸς τὴν πρόσωπα ὡς ὀρχηστῆ
 παρόντων αὐσμήνα (τούτων
 γὰρ μὲν τὸ δράμα ἴσμεν)
 ταῖνα, ὁρᾷ τὸν ὀρχηστὴν,
 τίνας οἱ ὀρχησόμενοι καὶ πο-
 κεινοὶ μὲν τὰ λοιπὰ πρὸς
 πᾶσι ἔχουσιν. ἐπεὶ δὲ ἔμαθεν ὅτι
 αὐτὸς ὑποκρινάται, καὶ ἔπορε
 χέσθαι τὰ πάντα, ἐλθὼν
 θάς, ἔφη, ὅ βέλτε, σῶμα μὲν
 τοῦτο ἐν, ψυχὴ δὲ τὰς ψυ-
 χὰς ἔχω. ταῦτα μὲν ὁ βάρ-
 βαρος. ἐν ἀπακότῃ δὲ οἱ
 Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παν-
 τόμιμον καλεῖσιν, ἀπὸ τοῦ
 φωνήεντος σχιδίου· καὶ γὰρ
 καὶ ἡ ποιητικὴ παραινυσις ἐ-
 πείκει, τὸ, ὦ παῖ, Παντίς θε-
 ρὸς τιπράν νύσσῃ ἰσχωρ, πᾶ-
 σις πολέσιν ὁμίλῃ, καὶ ὡς ὀρ-
 χηστῇ ἀναγκῶνα, καὶ δὲ πρὸς
 φῶτα ὅτις πρῶτα, σωοίς
 κρησὶ

mendicis, aut agricolis dis-
 crepens, sed in unoquoque
 illorum demonstratur pro-
 prietas & excellentia. Vos
 lo itaque & alterius tibi
 barbari orationem ea ipsa
 de re percensere. T Etenim
 cum quinque personas vidis-
 set V saltatori apparatus (tot
 enim partibus seu actibus
 constabat fabula) unum vi-
 dens saltatorem, querebat
 quidnam reliqui essent futuri,
 qui alias personas saltando
 repraesentarent. Postea verò
 quam certior factus est, il-
 lum omnia saltatione sua re-
 praesentaturū: Pefellisti nos,
 inquit, ὁ optime, quòd cum
 corpus unum tibi sit, animas
 plures habeas. Et hæc quæ-
 dam barbarus. Non iniuriā
 verò & Itali saltatori Pan-
 tomimi nomine cohonestā-
 runt, ab ipso penè factio ad
 hoc introducti. Nec ineles-
 gan: habenda est illa poeti-
 ca cohortatio: Ο' fili, X Pos-
 lypimentē obtinens in omni-

bus versare orbibus saltatori equidem per necessaria, quæ re-
 bus adhaerentem oportet semetipsum quibusq; facili applica-

καὶ ἑαυτὸν ἰκάζει τῶν ὁμο-
 μύμων. τὸ δ' ὅλον, ἥδη καὶ
 πάθῃ δείξαν, καὶ ὑποκρινά-
 σθαι ἢ ὀρχαίσις ἐπαγγίλλεται,
 οὐκ ὡς ἱερῶν, οὐκ ὡς ὀρχι-
 ζόμενον τινα εἰσάγουσα, καὶ
 ἄπορον μιμητότα, καὶ ἄπορον
 ἀλυσπυμύμον, καὶ ἄφαντα
 ταῦτα μιμητῆρι μύμων. τὸ γὰρ
 παραδοξότατον τῆς αὐτῆς
 ἡμέρας, ἄρτι μὲν Αἰθώμας
 μιμητὸς, ἄρτι δ' Ἰνὸ φοβυ-
 μύμῃ δάκνυντα. καὶ ἄπο τῆς
 Ἀπριῦς ὁ αὐτὸς, καὶ μετὰ μι-
 πρόμ' Οὐνίσης, ἔτα Αἰγίω ὁ
 ἢ Αἰρόπη, καὶ πάντα ταῦτα
 ἔχει ἀνθρώπος δὴ τὰ μὲν οὐκ
 ἄλλα θιάματα, καὶ ἀκρίσματα,
 ἵνδ' ἐκάζον ἔργον πλὴν ἐς
 πίδαξιν ἵστα. ἢ γὰρ αὐτὸς ἱ-
 σιρ ἢ λιθάρα, ἢ δὲ φωνῆς
 μιμητὴς, ἢ τραγικὸν δράμα.
 τυργία, ἢ κομικὴ γελω-
 ποιία ὁ δὲ ὀρχηστὴς, τὰ πάντα
 ἔχει συγκαθάρ. ἢ ἵναι ποιικί-
 λω καὶ σαμμιγῇ πλὴν παρα-
 σκευῶν αὐτῶν ἰδῆν, αὐτὸν, σύ-
 γγαν, ποδῶν κτύπον, κυμβά-
 λων, ψό-

re. Y Principiū verò morem
 & affectus se demonstraturam
 & simulaturam polli-
 cetur saltatio, nunc quidem
 amantem, deinde irascentem
 introducens, mox alium in-
 sanientem, alium animo per-
 turbatū, ac omnia talia val-
 dè concinnè & modestè. Et
 quod omnium maximè mi-
 randum est, una eademq̃ die
 nunc quidem Athamanta fu-
 rentem, nunc Ino metuen-
 tem exprimit. Et aliās ipse
 ille Atreus est, aliās Thye-
 stes, post pusillū Aegisthus,
 deinde Aërope. Et omnia
 hæc unius hominis artificio-
 sè refert industria. Alia quis-
 dem spectacula & disciplina
 nā vnā quāpiam rem o-
 stendunt: aut enim tibia est,
 aut ciithara, aut vocis modus
 latio, aut fabula tragica, aut
 plausibilis aliqua comœdia.
 cæterū saltator hæc om-
 nia simul comprehensa in se
 complectitur, & est varium
 quendam & mixtum ex om-
 nibus illius videre appa-
 ra-

tum, tibiam, fistulam, pedum strepitum, clangorem cymbas
 li, res

ψόφον, ἀποκειτοῦ ὁμοφώνιαρ, ἔτι δὲ τὰ μὴ ἄλλα, θατίρου τῶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἔργα ἐστὶ, τὰ μὴ ψυχῆς, τὰ δὲ σώματός, ἐν δὲ τῇ ὀρχήσῃ ἀμφοτέρω συμμειμιχτα. καὶ γὰρ διανοίας ἐκιδάξιν τὰ γινόμενα ταῖς, καὶ σωματικῆς ἀσκασίας ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ σοφία τῶν θρωμένων, καὶ μηδὲν ἔξω λόγον, Λαβάνης γοῶν ὁ Μιτυληνῶν, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθός, χρεώσφους τοὺς ὀρχησὰς ἀπικάλῃ, καὶ ἢ ἐπὶ τῶν θίαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναρίψων ἀπὸ τοῦ θιάτρου. Τιμοκράτης δὲ, ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ, ἰδὼν ποτὶ ἄπαξ, ἐκίξεν ἐπὶ τῇ ὀρχήσῃ, ὁ ὀρχηστὴν τὰ αὐτοῦ ποιοῦντα οἷον μίση, θιάματός ἢ πρὸς φιλοσοφίαν αὐτῶς ἀπετίρηκεν; ἢ δὲ ἐστὶν ἀληθὺς, ὁ παρὰ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τεῖα μὴ αὐτῆς καλῶς ὁ ὀρχηστὴς

Ad.

li, repræsentatoris vocē concinnam, canentium concentum consonum et unanimitatem. Præterea alia quidem alterutris in homine parvis sunt opera: alia enim sunt mentis, alia corporis: cæterum in saltatione ista mixta sunt. Etenim mentis demonstrationem, corporei exercitii actione, ipsis rebus quæ fiunt inesse videmus. Maximi verò omnium ducenda est rerum quæ geruntur sapientia, et quod nihil citra rationem committitur. Quocirca Z Lesbos Mitylenæus, planè vir honestus ac bonus, saltatores Chirifophos, id est, manu sapientes nominare solitus est: ibatq; frequenter ad illorū spectacula, quæ si melior à theatro subinde esset reuersurus. Timocrates autem eius præceptor, viso quondam semel, non de industria assisistens, saltatore suis rebus indulgente: Quas

li me, inquit, spectaculo pri-

mauere recundia, quam è philosophia hauseram? Quod si vera sunt quæ de anima Platonem differuisse constat, res

Ἀλκυνος, τὸ θυμικόν, ὅταν
 ὀργισθῇ φορὶ καὶ ἀλκυνται· τὴν
 ἐπιθυμητικόν, ὅταν ἐρω-
 τας ἀπορίσκηται· τὸ λογισ-
 τικόν, ὅταν ἕκαστος τῶν παθῶν
 χαλινάζῃ. τοῦτο μὲν γὰρ
 ἐν ἅπαντι μέρος τῆς ὀρχή-
 σως, καθάπερ ἡ ἀφ' ἐν τῷ
 ἀσπλάσσει, παρίσπασται·
 ἑκάστους δὲ πνεύσας, καὶ τῆς
 ἐν τοῖς ὀρχήμασι μορφί-
 ας, τίς ἂν, ἢ τὸ τῷ Ἀρισ-
 τέλους ἐπαληθεύει, τὸ καλὸν
 αὐτῷ ἐκπαυοῦν, καὶ μὲν
 τρίτον ἡγουμένου τὰ γὰρ τοῦ
 καὶ τοῦτο εἶναι; ἡκούσα δὲ
 τινος καὶ περιφρόνους τι
 ἀνιστομένου ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρ-
 χηστικῶν περὶ πᾶν αἰσῶντος,
 ὅτι καὶ αὐτὴ Πυθαγορικῶν τι
 λόγος ἀνίστηται. ἔτι δὲ καὶ
 τῶν ἄλλων ἐπιτηδωμάτων,
 τῶν μὲν τὸ τρυφόν, τῶν δὲ
 τὸ χύσιμον ἀποχρηστικόν,
 μόνον ἢ ὀρχήσις ἄμφω ἔχει,
 καὶ πολὺ γὰρ τὸ χύσιμον
 ἀφελιμώτερον, ὅσα μὲν
 τὰ

eius partes pulcherrimè ex-
 stendit saltator: vim ira-
 scendi, quoties iratum ex-
 primis: desiderandi, quo-
 ties amantem representat:
 ratiocinandi, quando singu-
 los affectus quasi frenis qui-
 busdam coercitos explicat.
 Et hoc in omnes saltationis
 partes, quemadmodum ta-
 ctus inter sensus corporeos,
 disseminatum est. Porro au-
 tem cum pulchritudinis tan-
 tam rationem habere soleat,
 atque inter saltantem de-
 centis et concinna forma-
 sitatis, quid aliud quam Ari-
 stotelis pulchritudinem co-
 nfirmare videtur, eandem col-
 laudantis, atque inter bonas
 tertio loco constituentis?
 Audiui verò alium super sal-
 tantium personarum silen-
 tio longè iuueniliùs differē-
 tem, quòd eo Pythagorica
 disciplina dogma subobscu-
 rè significari videatur.

a Praterè, cum alia vitæ

actiones, ille quidem oblectationem, alia verò utilitatem
 exercentibus suppeditent, soli saltationi utraque hæc iuxta
 adesse videmus, ac utilitatem longè præstantiorem, qua-

ἐὰν τὸ τερπνοῦ γίνονται. πό-
 ρον γὰρ τὰ ὅρα ἡδίστη, ἡ
 πηκνόντας νεανίσκους, καὶ
 ἡματιέμενους, καὶ παλαι-
 οντας ἄλλους ἐκόντα, οὓς ἡ
 ὄρχαις ποικίλεις ἀσφαλίσ-
 ρον ἅμα καὶ ἀμφοτέρω, καὶ
 τερπνότερον ἐπιδένου-
 ται· πλὴν μὲν οὖν γινώσκοντες
 εὐνοοῖν τῆς ὀρχηστικῆς, καὶ
 προσῶν αὐτῆς, καὶ περιπα-
 γὰς, καὶ πηδύματ' α, καὶ ὑπὲρ
 αἰμάτων, τοῖς μὲν ἅτοις τερ-
 πνὰ ἔναι συμβέβηκεν ὁρᾶν,
 τοῖς δὲ ἐνεργέσιν αὐτοῖς γί-
 νανότατα. γυμνασίων γὰρ
 τὸ κάλλιστον τὸ ἅμα καὶ ἀσ-
 ρυθμότατον τῶν παλαιῶν ἀμ-
 ῖνον γινώσκοντες, μακάριον μὲν
 τὸ σῶμα, καὶ κάλλιον καὶ κερ-
 φίλον, καὶ ἀχρίς ἔναι πρὸς
 μεταβολῇ διδασκόν, ἰσ-
 χυὶ τὸ οὐ μικρὰν περιποι-
 οῦν τοῖς σώμασι. πᾶς οὖν οὐ
 παναρμόνιον τι γυμνασίου ὀρ-
 χησις; θέλονσα μὲν πλὴν ψυ-
 χῶν, ἀσθεῖα δὲ καὶ τὸ σῶμα,
 τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας,
 διδέ

tenus cum voluptate illa ex-
 hibetur. Quamto enim hoc
 spectatu iucundius, quam vi-
 dere pugnis decertantes iu-
 uenes, ac sanguine diffluens
 tes, aliosq; luctantes in pul-
 vere, quos non raro saltatio
 & longè iucius simul atque
 decentius. & maiori cū va-
 luptate demonstrat. Quocir-
 ca apti decentesq; in saltan-
 do motus, ac corporis inuen-
 siones & circunductiones,
 insuper salus & resupina-
 tiones quibus vititur, alijs e-
 quidem sæpenumero fuere
 oblectamento spectantibus:
 ipsis autem hæc eadem exero-
 centib. saluberrima. β Ete-
 nim illud ego gymnasiū pul-
 cherrimum, & maximè om-
 nium conducibile haud dus-
 biè dixerò, quòd corpus e-
 molliant, & membra flexi-
 biliora iuxta ac leuiora effi-
 ciant, & ad omnem muta-
 tionē promptiora instituant,
 neq; mediocri robore corpo-
 ra solidius confirmant. Qui

ergo saltatio res erit non omnium elegantissima, & quæ &
 mentem acuat, & corpus exerceat, & spectantes oblectet, &
 multas

διδάσκουσα δὲ πῶς αὐτῶν
 πάλαι ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβά-
 λαις, καὶ μιλῶν ὀρθομίας, καὶ
 πυλίσου, διὰ τὴν ἐφθαλμῶν
 καὶ ἀκοῆς· ἀγοιῶ φωνῆς ὁ-
 μοειῶν ἡτοῖς, ποῦ ἂν ἀλ-
 λαχόθι ὤροις, καὶ ποῖον πολυ-
 φωνότερον ἄκουσμα, καὶ ἴμε-
 ριλίστερον; ἥτις αὐλοῦ καὶ
 σφύγγου τὸ λιγυρότερον, ἡ-
 λαις καὶ τούτων ἰν' ὀρχήσας ἀ-
 πολαῦσαι σοὶ πᾶσιςιν. ἰὼ δὲ
 γυν, ὡς ἀμάνων τὰ ἔθ'· ὁ-
 μιλῶν τῇ τοιαύτῃ θίῃ, γυνέ-
 κε, ὅταν ὀρᾷς τὸ θέατρον, μι-
 σουῶν μὲν τὰ παπῶς γιγνόμε-
 να, ἐπιδακρύων δὲ τοῖς ἀδι-
 κημένοις· καὶ ὅπως, τὰ ἥθη τῶν
 ὀρώτων πωδ' ἀγαγοῦν. ὁ δ'
 ἔστι μάλα καὶ ἐπὶ τῶν ὀρχησῶν
 ἐπαινίσαι, τῷ τοῦ ἥθη ἱρῶ, τὸ καὶ
 τοχλύτι· ἅμα καὶ ὑγρότητα τῇ
 μιλῶν ἐπιηδῶσα, ὅσπερ ὁ-
 μοίως παράδοξον εἶναι μοι
 δοκεῖ, ὡς ἂν τις ἰν' αὐτῷ καὶ
 Ἡρακλῆος τὸ παρτιρόν, καὶ Ἀ-
 φροδίτης τὸ ἀβρόν δακρύει.

ἰθίλω

nem recte exercere, utrunque iuxta mihi admirandum viden-
 tur. ut si quis in eodem argumento iam robur Herculeum,
 mox Venetis teneram & delicatam ostendat mollitiem.

7 lam

multas res priscas homines
 doceat, tibij, cymbalis, num-
 merofo carminum concentum
 animum, quantum ad ocu-
 los & aures attinet, ex æque
 demulcens? Itaque si per-
 fectam vocum modulatio-
 nem requiris, ubi alibi inuen-
 nies aut chorum pleniorē,
 aut concinniorē? Quod
 si tibiæ aut fistulæ sono dul-
 cissimo caperis, sufficiens
 in salutatione quoque fruen-
 di sibi parata est copia. Mitto
 dicere quod morib. quo-
 que emendatis multo evades
 melior, crebro hisce utens
 spectaculis, quoties videris
 theatrum abominari & odio
 prosequi malefacta, contra
 lachrymis deflere innocen-
 ter affectos iniuria: in sum-
 ma, totam spectantium vi-
 tam emendari. Quod au-
 tem præcipue in saltatori-
 bus laude extollendum est,
 illud iam dicturus sum: mem-
 brorum robur atque molli-

ἔθελω δὲ ἥδη καὶ παρὰ δέξαι σοι
 τὸ λόγον, ὅποιον καὶ εἶναι τὸν
 αἰετοῦ ὀρχηστῶν, ἥ τε ψυχὴ
 καὶ σῶματι· καὶ τοι τῆς μὲν
 ψυχῆς πᾶν τὰ πλεον.
 μνημονικὸν τε γὰρ, καὶ δυνα-
 μὴ καὶ ξυνοῦν, καὶ ὁξὺν ἐ-
 πινοῶσαι, καὶ καρποῦ μάστιγι
 ἐσοχάσαι φημί δὲ αὐτὸν,
 ἔτι δὲ κριτικὸν τε ποιημάτων
 τῶν καὶ ἁσμάτων, καὶ μιλῶν
 τῶν ἀρίστων διαγινώσκον, καὶ
 τῶν κακῶς ποιημένων ἐκ-
 κριτικόν. τὸ δὲ σῶμα, καὶ
 τὰ τὸν Πολυκλέτεα κανόνα,
 ἥδη ἐπιδέξαι μοι δοκῶ· μὴ
 γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἴσω, καὶ
 πῖρα τοῦ μετέωρου ἐπιμήκει,
 μήτε ταπηνός, καὶ ναυδόχε-
 πλὴν φύσει, ἀπὸ ἑμμετρίας
 ἀκασθῆς· οὔτε πολύσαρξ
 καὶ ἀπιθανὸν γὰρ· οὔτε λι-
 πὸς ὥς ὑπερβολῶν, σκελετῶ-
 δὲ τῶτο, καὶ νικητικόν. ἔθελω
 λοιπὸν σοὶ καὶ δέμντινός, ὅ
 φανέστατα ὁραῦτα ἔπισκεψαί-
 ναι,

neque carnosus admodum, & obesus (absurdum enim est)
 neque rursus corpore impensè tenui: hoc enim aridi cada-
 veris præ se fert imaginem. Memorabo verò tibi populū
 cuiusdam ad huiusmodi notanda non inertiis exclamatio-

7 Iam verò oratione tibi con-
 stensurus sum, qualē & cor-
 pore & animo optimum sal-
 tatorem esse oporteat. Et
 sanè mentis dotes iam ma-
 gna ex parte executus sum.
 Quippe memoria præcelle-
 re, ac præcipua ingenij indo-
 le clarum, ad hæc solerti &
 acuta intelligentia præditiū
 esse illum oportere aio, &
 qui potissimū temporis ras-
 tionem habere poterit: præ-
 terea autem, ut poematū in-
 geniosus censor sit, tum can-
 tuum atq; carminū præstanti-
 ssimorum peritus expēsor,
 vitiosè verò factorū repre-
 hensor argutus. Caterū
 corporis modū iuxta δ Pol-
 ycleti canonem adumbra-
 bo, ut neq; impensè altius sit,
 neque præter modum cras-
 sus, neque brevis nimium aut
 humilis neq; natura depres-
 sus, nanus aut pumilio, sed
 moderata statura p omnia:

ἰαθῶν, ἔοδ' ἄπ' αὐτῶν. οἱ γὰρ
 Ἀντιοχῆς, ὡφυνεῖσθ' ἡ πόλις,
 καὶ ὄρχησιρ μάλα πρὸς δ' αὖ
 οὐσα, οὕτως ἐπιτρεῖ τῶν
 ἀγομίνων καὶ τῶν γιγνομί-
 νων ἴκασιν, ὥς μηδὲνα μη-
 θιν αὐτῶν διαλαθάνειν.
 μικροῦ μὲν γὰρ ὄρχησού ἄς
 σιγῶντ', καὶ τὸν ἑκτορα
 ὄρχουμίνου, μὲν φωνῇ πάν-
 τος ἀνυβόησαν, ὥς Ἀστυάναξ,
 ἑκτορ δ' αὖ πού, ἄπορ' ἂν πὺς
 τὴν μηκίστου τινὸς ὑπὲρ τὸ μί-
 τριον, ὄρχῃσθ' τὸν Κῆπε-
 υῖα ἐπιχαιροῦντ', καὶ πῶς
 βῆσαν τοῖς Θεβαίων τὰ χι-
 σιν, ἐκίρβηθι, ἴφασαν, τὸ
 τῆχ', οὐδ' ἂν σοὶ δῶκε
 μακ', καὶ ἐπὶ τοῦ παχέ-
 ῃ, καὶ πικροῦς ὄρχησθ', πη-
 δῶν μεγάλα πῶρ' ὀμνύει, δίο-
 μιθα, ἴφασαν, φῶσα τῆς θυ-
 μίαις. τὸ δ' ἐναντίον ἔ-
 πάντ' ἡδὲ ἐπιβόησαν, καὶ
 λῶς ἴχ', ὥς νοσοῦντι. τέτωρ
 ἔξ' ἡλοῖς ἔνθα ἐπιμνήσθω,
 αἶν'.

nes. Antiochia ciues habet
 ingeniosissimos, quibus stu-
 dio est saltationem omnibus
 alijs antepondere exercitijs :
 adeoque dictorum & facto-
 rum obseruantes sunt ; ne
 nihil omnino earum rerum,
 illorum subterfugere possit
 iudicium. Ergo cum cor-
 pusculo admodum modi-
 culo saltator in scenam im-
 gressus saltaret Heclorem ;
 vno ore omnes exclamaue-
 runt, Astyanactem videmus :
 ubi autem Heclorem mans-
 sisse dicemus ? Rursus alio
 tempore quopiam prater
 modum longo Capaneas sala-
 tare conante, idemque The-
 banorum muros adiecturus
 esset : Transcende, inquit
 uni, muros, nihil tibi sca-
 lit opus est. Quinetiam im-
 pendio corpulentum & obe-
 sum saltatorem falsè subsan-
 dant, qui cum ingeniem
 saltum facere admitteretur,

Theatrum nobis, inquit,

suffulciendum fuerat. Contra, nimium arido & tenui,
 tanquam malè habenti, bene valere certatim precati sunt.
 Horū profectò non conciliandi risus gratia mentionem ad-
 dunt.

ἀπ' ὧς ἴδης, ὅτι καὶ ἡμῶι
 ὅσοι μὴ ἀλλὰ ὑποδιδάσκοντες
 αὐτῶν ἐπὶ τῇ ὀρχήσει, ὧς καὶ
 ῥυθμίσαντες τὰ καλὰ καὶ τὰ
 αἰσχροὶ αὐτῶν διδάσκουσι. ὁ
 πίνυτος δὲ τὸ μὲν τούτου
 πάντως ἴσως, καὶ τὸ σῶμα δι-
 λυμένον τε ἄμα, καὶ συμπαγ-
 γῶς, ὡς λυγρὸν τε, ὅπερ κα-
 ρὸς, καὶ σιωπῶν καρτερῶς,
 καὶ τὸν δίκαιον, ὅτι δίκαιον ἀπὸ
 λαοῦ ὀρχαίσι καὶ τὴν ἀν-
 οῖον χρονομίαν, ἀλλὰ μὴ τὴν
 καὶ τὴν Ἑρμῶ καὶ Πόλυδωρος καὶ
 Ἡρακλῆος ἐκ τῶν καλῶν,
 ἴδοις ἄν, ἵκασιν τῶν μιμή-
 σιων ἱπποχῶν. Ἡροδότου μὲν
 οὖν τὰ δὲ ἐμμάτων φανέ-
 μεθα, πιστότερα ἂν αὐτῶν ἂν
 τῶν δόκον ὀρχήσας δὲ καὶ τὰ
 αὐτῶν καὶ ὀρθολογῶν πρόστα-
 σιν. ἔτι δὲ θύλαξ ὀρχήσις, ὡ-
 σὲν ἄν ἱερῶν τις αἰς τὸ θίατρον
 παρίηται, ἰσοφρονίδην ἴδῶν
 ὅσα ἱερῶς κατὰ τὴν καὶ τὴν
 ἱερότητα, ἱερίαι τῇ θίατρον
 ἐκείνῃ.

etiam praestò est. Usque adeò verò mouet saltatio, ut qui-
 dam miserè & perditè puellam quandam deperiens, in thea-
 trum ingressus, conspèctis quorum causa amor esset, malis,
 mentis sanitatem receperit, ac nuncupatis vocis theatro
 egrem

duxi : sed ut cognosceret
 multas quoque gentes má-
 gno studio saltandi coluisse
 artificium, adeò ut & vir-
 tia & virtutes in illo potues-
 rint sagaciter deprehenden-
 re. Sit ergo saltator corpo-
 re per omnia mobili, & for-
 luo simul atque firmo, ut
 flecti postulante tempore,
 & firmiter consistere, si op-
 pus sit, possit. Quod au-
 tem saltatio à manuum ge-
 sticulatione in certaminibus
 proponi solita aliena non
 sit, sed pariceps sit & Mer-
 curij & Pollucis & Her-
 culis editarum in certamine
 virtutum, deprehendere po-
 teris haud obscurè, singula-
 rum imitationum periculum
 faciendo. Herodoto au-
 thori gravissimo, ea quæ oc-
 culis apparent, certiora vi-
 dentur, quàm quæ percipiū-
 tur auribus. Saltationi &
 oculorum & aurium iudis

φαίετο· ὥσπερ τι φάρ-
 μακον ληθιδανόν, καὶ κατὰ
 τὸν ποιεῖν, ὑπενδύς τε καὶ
 ἀχολογισίῃ. συμᾶον δὲ τῆς
 πρὸ τὰ γινώσκειν οἰκιστοῦ,
 καὶ τὸ γινώσκον ἱκασὸν τῶν ὀ-
 ρήντων τὰ δεινύμενα, τὸ δια-
 κρύβειν πομπὰς τὰς θιατὰς,
 ὅποταρ τι οἰκτρὸν καὶ ἱλίσ-
 σον φαίνεται, ἢ μὲν γὰρ Βακ-
 χικὴ ὄρχησις, ἢ ἰωνίᾳ μάχῃ
 καὶ ἢ Πόντῳ σπασδαζομένη,
 καὶ τοὶ Σατυρικὴ ὄδῳ, οὕτω
 πειχέρεται τοὺς ἀνθρώπους·
 καὶ ὥς κατὰ τὸν τιλαγμένον
 ἱκασὸν καὶ ῥόν, ἀπάντων ἱπ-
 πατόμοροι τ' ἄκων, ἐάθλυ-
 ται δὲ ἡμίρας, Τίτῆνας καὶ
 Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ
 βοῦκόλ' ὀρῶντες. καὶ ὅρ-
 χοῦνται γὰρ ταῦτα οἱ ἀνθρώ-
 ποι, καὶ πρωτόγονοι καὶ ἱκ-
 ασι τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως ἀ-
 δέμοιοι, ἀλλὰ καὶ μὲν προ-
 σόντες ἐπὶ τῷ πράγματι μάχ-
 αρον ὡς, ἢ ἐν ἀγῶνι καὶ
 κατασκευῇ, καὶ ἀξιώμασι
 πρὸς.

egreditur fronte iam fere-
 nata hilarior, quasi pharo-
 macum quoddam priorum
 malorum obliuionem indu-
 cens, & iuxta poetam dolo-
 rem & acerbitem omnem
 abstergens, hausisset. Quod
 autē ista populo fuerint fa-
 miliaria, ac quisq; specta-
 tium ea quae inter saltandum
 demonstrantur callidè, co-
 gnoscat, argumento sunt
 spectatorum profusae nō ras
 τὸ lachrymae, quoties casus
 aliquis acerbis & miserabilis
 productus fuerit. Bacchi-
 ca saltatio in Ionia prae-
 pue & Ponto tāto certè stu-
 dio celebris, quam & satyrā
 vocant, usq; adeò hominibus
 ea detentis voluptati esse cōs-
 suevit, ut statutis temporib.
 ceterarū rerū obliti omnium,
 perpetuos dies desideāt spe-
 ctantes Tityas & Corybā-
 tas, & Satyros & bubalcos.
 Saltabaiq; id genus saltatio-
 nes nobilissimi quicq; ex sin-

gulis ciuitatib. primores atq; principes, nō reuerentiae gratia,
 sed potius ob hoc ipsum magnos sese ferebant, magis quā ob
 generis claritudine, & obsequia, & dignitates quae debebātur
 nobili-

πρῶτον τοῖς. ἰπὰ δὲ τὰς ἀρε-
 τὰς ἱερὰς τὰς ὀρχήσεις, ἃ
 κούει καὶ τὰς κακίας αὐτῶν.
 τὰς μὲν οὖν ἐν σῶματι ἡδὴ
 ἰδαίνα· τὰς δὲ τῆς ψυχῆς
 οὐκ ἔστιν ἐπιτηδεύειν, οἶμαι, ἀν-
 ὄντων ἄνθρωποι. ποτὶ τοὺς γὰρ αὐτῶν,
 οὐκ ἀμαθίας (ἀμύχανον γὰρ
 πάντας εἶναι σοφούς) καὶ
 σοφοκρίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχή-
 σεϊ περὶ δεικνύονται· οἱ μὲν ἄ-
 λογοκρινούμενοι, καὶ μηδὲν,
 αἵ περὶ, πρὸς τὴν χορδὴν.
 ἑτέρωθεν γὰρ ὁ πόντος, ἑτέρωθεν
 δὲ ὁ ῥυθμὸς λήγει. οἱ δὲ ὡς
 ῥυθμὸν μὲν, τὰ πράγματα δὲ
 μεταχρονῶν, ἢ πρόχρονῶν, οἷον
 ἐν τῇ ποτὶ ἰδὼν μίμνημαι·
 τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχοῦν
 μῦθος τις, καὶ τὴν τοῦ Κρό-
 νου τενοφασίαν, παρωχέει.
 τοτὰς Θνίσεον συμφορὰς, ὡς
 ὁμοίᾳ παρηγμίνθη· καὶ ἄλλοι
 γὰρ τὴν Σιμῶνιν ὑποκρινόμενοι
 μὲν, βαρκομίνην κινεῖν
 οὐκ, τὴν Γλαυκὴν αὐτῇ εἰκασ-
 ῖν, μεταφινίσαντες οὐσαν.
 ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῶν τοιούτων

τοῦ

fulmine representaturus, Glaucen illi assimilat, tempo-
 re longè posteriore. Atqui nequaquam eiusmodi saltas-
 torum

nobilibus. Postea verò quàm
 virtutes saltatorias percur-
 ri, audi iam nūc deinceps et
 saltatorum vitia. [Sedenim
 quæ corpus plerumq̃ comi-
 tantur, iam ostendi: mentis
 autem vitia ad hūc ferè mon-
 dum, ut opinor, obseruabis.
 Permulti enim illorum pro-
 pter inscitiam (fieri enim
 non potest ut omnes sapien-
 tia exornati sint) turpibus
 inter saltandum solæcismis
 delinquant. Illi quidem dum
 citra rationem mouentur, ac
 nihil, ut aiunt, ad chordam.
 Alia quippe pes, alia rhy-
 thmus loquitur. Caterùm
 alij quidem saltando à rhy-
 thmo non discrepāt, res au-
 tem parùm apud et tempus
 stitit saltationi accommo-
 dant: quorum ego permul-
 ta videns memini. Quidam
 enim Iouis parentes saltant,
 neque non Saturnum deos
 rantem liberos, Thyesta ca-
 lamitates ad saltabat. Rurs
 sus alius Semelem percussam

τὸν ὀρχηστῆρα, ὀρχήσας αὐ-
 τῆς, οἷμα, καταγνώσθω, οὐ-
 δὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισήτιον,
 ἀλλὰ τοὺς μὲν, ὥσπερ δειν, ἀ-
 μαθούς νομισέτω. ἱπαντίον
 δὲ τῆς ἐνθούσης, καὶ κατὰ ῥυθ-
 μὸν τῆς τέχνης, ἱκανῶς ἱκαν-
 ὄντας. ὅπως δὲ, τὸν ὀρχη-
 στὴν δὲ πανταχόθεν ἀπηγε-
 βῶν, ὡς εἶναι τὸ πᾶν ὀρυθ-
 μον, ὁμορφομ, σύμμετρον.
 αὐτὸ αὐτῷ ἰοικέσθαι, ἀσυκοφαν-
 τήτων, ἀντιπλήτων, μηδὲ
 μῶς ἱκανῶς, ἢ τῶν ἀείδων
 κίρραμφορ τὰς ἐνθυμήσεις,
 ὅξω πλὴν παρθέτων, βαδῶν
 τὰς ἐννοίας, ἀνθρώπων ὁ μᾶ-
 λιστα. ὁ γὰρ ἱκανῶς αὐτῷ
 τότ' ἂν γινώσκῃ, τὸ ἐν τέλει
 παρὰ τῶν θιαστῶν, ὅταν ἱ-
 κανῶ τῶν ὀρώντων γινώσκῃ
 τὰ αὐτῷ μέτρον δὲ ὥσπερ ἐν
 κατόπρῳ τῷ ὀρχηστῇ ἑαυτὸν
 βλέπει, καὶ ἂν πάσχαρ αὐτὸς
 καὶ ἂν πρὸς τὸν θεόν. τότε δὲ ἰδὲ
 κατὰ

quiritur humanitas. Statim enim solidam à spectatori-
 bus tandem consequitur, quoties quisque videntium sua ip-
 sius acta illo representante cognoverit. Magis verò ve-
 lut in speculo, in saltatore se ipse conspexerit, tum qualis
 passus sit, quæque quondam facultate illi studio fuerit. Ne-
 que

totum gratia, saltationem
 respuendam esse censeo: ne-
 que ipsum odio perseque-
 dam exercitium, sed illi po-
 tius, ut sunt imperiti habens
 di sunt. Laudandos autem
 eos qui legitime ac iuxta
 rhythum satis artificiose
 cuncta obcunt. In summa;
 oportet saltatorem omnibus
 numeris esse absolutissimum,
 ut totum quod agit, sit con-
 tinuum, sit aptè accommo-
 datum, ac intra mensuram
 cohibitum, sibi ipsi non di-
 utrum, à sycophantia mor-
 su alienum, reprehensioni
 minimè obnoxium, & in quo
 nihil desiderari possit. Est
 præterea summopere neces-
 sariam, ut saltator opti-
 mis cogitationibus tempe-
 ranter instructus sit, acuto
 ingenij acumine docilis, men-
 te ad deliberandum profun-
 da. Summa verò in illo res

κατέχαρ' αὐτοὺς οἱ ἄνθρωποι
 ὑφ' ἑδονῆς δαΐανται. ἀπ' ἀ-
 θρόοι πῶς ἔ' ἱππασον ἐκχέον-
 ται, τὰς τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ἑ-
 κας ὁ ἀκόντας ὀρῶντόν, καὶ
 αὐτοὺς γινώσκοντο. ἀτιχνῶς
 γὰρ τὸ Δελφικὸν ἱκάνον, τὸ
 Ἰνῶθι δαυτοῦ, ἐκ τῆς θίλας ἐκ
 κήνης αὐτοῖς περιγίγνεται καὶ
 ἀπέρχοντα ἄπ' τοῦ θιάτρου,
 ἀτιχνῶς αἰρεῖσθαι, καὶ ἂ φῶ-
 γον, μιμασθέντόν, καὶ ἂ πρόσ-
 τρον ἐγνόουν διδασχθέντόν.
 γίγνεται δὲ, ὥσπερ ἐν λόγοις,
 οὗτω καὶ ἐν ὀρχήσῃ, ἢ πῶς
 τῶν ποικίλων λεγομένων λακο-
 χηλῶν, ἀπέρχοντων τὸν
 μικρὸν τῆς μίμηςως, καὶ πῶς
 τοῦ θιάτου ἱππασόν-
 τας καὶ ἂ μίγα τι θάξαι θί-
 βι, ἀπέρχοντο ἐπιδασκυνμέ-
 νον καὶ ἂ ἀπαλόν, καὶ ὑπερ-
 βολῶν θυμωομένων, καὶ τὰ ἀν-
 θρώπων, ἀπὸ ἑ ἄρ' ἵνα καὶ θεοῖς
 δὲς πῶς ὀνταρ' οἷον ἵνα πο-
 ῖν μίμηςσας ἰδῶν ποιεῖται ὁρ-
 χηλῶν,

que enim tunc prae volupta-
 te homines se cohibere que-
 unt, sed certatim ad effun-
 dendas laudes proruiunt, quis-
 que suae ipsius animae simu-
 lacra conspiciens, ac semet-
 ipsum cognoscens. Planè e-
 nim Delphicum illud verbū,
 Nosce te ipsam, ex eiusmodi
 reportante spectaculo, atque
 è theatro discedunt, postea
 quam quae expetenda quaeque
 fugienda sint, perdidicerint,
 et eorum quae prius ignora-
 bant, periti euaserint. Acci-
 dit verò quemadmodum in
 orationibus, sic pari quoque
 ratione in saltationibus, ea
 quae multis vitio datur caco-
 xelia, hoc est, mala affecta-
 tio, imitationis modum trans-
 gredientibus, ac prout quàm
 par fuerat, actione exceden-
 tibus, et si magnum quid-
 dam demonstrandum est, illu-
 lud præter modum demon-

strantibus : rursus si quid
 molle ac tenerum representandum est, illud plus satis effe-
 minantibus : porro actiones graues atque viriles ad immani-
 tatem usque ferinam euehentibus. Quod ego quondam salt-
 atorem facientem videns, memoriam teneo, antea quidem

χησὺν, ὡς Ἀποιομῶντα πρό-
 τιον, συνιτὸν μὴ τὰλα, καὶ
 θαυμάζωμαι ὡς ἀλὶθῶς ἄ-
 ξιον, οὐκ οἶδα δ' ἔτι τι τῷ
 καὶ αἰ ἀσχεμονα ὑπόκεισιν,
 Αἰ ὑπερβολὴν μιμήσας ἔφο-
 πέλαντα. ὀρχοῦνθ' ἔρ-
 τὸν Αἴαντα, μιτὰ τὴν ἡλῶν
 ὡθὺς μαυρόφρον, αἰ τοσοῦ-
 τον ὑπερξίτισθ' ὥς οὐκ ὁ
 ποκείνομαι ματῖαν, ἀλλὰ
 μαινόμεν αὐτὸς ἀκότως ἄν-
 τινι ἔδοξεν. ἔως ἔρ τῶν τῶ
 σιδυρῶ ὑποδύματα κτυποῦν-
 τῶν τὴν ἰδῶντα κατέρρηξεν
 ἔως δὲ τῶν ὑπανουώτων τὸν
 πόλον ἀρπάσας, τοῦ Ὀδυσ-
 σέως πλεῖστον ἔσθ' ὅ, καὶ ἰ-
 σὶ τῷ νίκῃ μίγα φρονῶνθ',
 διὰ τὴν πλεονεξίαν, κατ' ἰνυ-
 κῶν, καὶ ἔτι μὴ ὁ πῖλος αὐτῆς
 σχῆ, καὶ τὸ πολὺ τ' πλεονεξίᾳ ἀπ-
 ῥέξατο, ἀπὸ τῆς αἰσῆς ὅς ὁ κακὸς
 δαίμων Ὀδυσσεύς, ὀρχησθῆ
 παραπαύοντι πεικισθῆν. ἀλλὰ
 καὶ τὸ γὰρ θίασος ἄπαν συν-
 μιμήνθ' ὡς Αἴαντι, καὶ ἔπα-
 δον, καὶ ἔδωκεν, καὶ τὰς ἰδῶντας
 ἀπὸ

rona simili morbo vesaniae correpta una cum Aiace pe-
 ruer infaniebat, & exilientes vociferabantur, ac resiste-
 re

mirum, necnon celebrem sal-
 tandi artificem, cætera sanè
 prudentem, nec hominum
 opinione indignum. verùm
 haud scio quo casu tunc in
 ita deformè representatione
 nem immoderata affectatio-
 ne delapsus sit. Quippe cùm
 illi Ajax desaltandus esset
 mox furens post victoriam,
 tantum à saltationis decore
 excidit, ut nullo modo Ajax
 cis furentis insaniam repres-
 sentare, sed ipse omnium iu-
 dicio planè furere atque de-
 bacchari videretur. Vnius
 enim ferreis calceamentis in-
 strepentium vestimentū vio-
 læter discidit, alterius è Mu-
 sicorum numero correptam
 tibiam, Vlyssis iuxta stantis
 ob positam armorum victo-
 riam gestientis capiti illidēs
 incussit: & nisi tiara obsti-
 tisset, & plaga violentiæ ex-
 cepisset, infelix ille Vlysses
 perussisset, ad verberantiis sal-
 tatoris pedes prolapsus. At-
 hui vniuersa spectatium cor-

ἀπερρίπτοι. οἱ μὲν συρφετῶ-
 δας, καὶ αὐτὸ ἰδιῶται, τοῦ μὲν
 ἀσκήμου ὅν οὐκ ἰσοχασμί-
 νοι, οὐδ' ἂν τὸ χεῖρον ἢ τὸ κρεῖτ-
 τον ὁρῶντων, ἀπραγὰ δὲ μί-
 μνην τοῦ πάθους τὰ τοιαῦ-
 τα οἰόμενοι εἶναι. οἱ ἀσκό-
 ροι δ', αὐνικντῶ μὲν, καὶ αὐ-
 δόμενοι ἐπὶ τοῖς γιγνόμενοις,
 οὐκ ἰλιγγουσι δὲ σιωπῇ τὸ
 πᾶγμα. ὧς δ' ἐπαύνοισι καὶ
 αὐτοὶ τὴν ἀνοιαν τῆς ὀρχή-
 σιος ἐπικαλύπτουσι καὶ ἁ-
 καθῶς ὁρῶντων, ὅτι οὐκ Αἴ-
 αντ' ἂν, ἀλλ' ὀρχησεῦ μανίας
 τὰ γιγνόμενα λῶ. οὐ γὰρ ἀρα
 πᾶσι τοῖς ὁ γυνῶν, ἀλλ'
 καὶ μακρῇ τούτου γυλοό-
 τισι ἔπραξι. καθὰς γὰρ
 αἱ τὸ μέσον ἐν τῇ βουλῇ, ἀδο-
 κητικῶς μέσῳ ἐκαθίστητο,
 πάνν διδόντων μὴ καὶ αὐτῶν
 τινα, ὥσπερ κείον, μαθηώ-
 σι λαβόν. καὶ τὸ πᾶγμα οἱ
 μὲν ἰσάμασιν, οἱ δ' ἰσέλων
 οἱ δ' ἀπώπουν, μὴ ἄρα ἐν
 τ' ἄρα μιμήσεως ἢ τὴν τῷ
 πάθους

ἀσε προῆκiebant. Itaq; vul-
 gus, neque non idiota, deco-
 ri non admodum observan-
 tes, neque quòd bene, ne-
 que quòd secus sit discernen-
 te quæunt, hæc omnia ad
 summam doloris expremen-
 di afflictationem pertinere
 arbitrabantur. Cuiiliores
 verò, tamen si rem probè cal-
 lebant, ac non parùm obfa-
 ctum pudore suffundeten-
 tur, neque tamen illud re-
 prehendebant silencio: ipsa
 porrò laude saltatoris amen-
 tiam honestè contegebant,
 planè perspicientes hæc non
 Aiæcis, sed saltatoris vesania
 esse perpetrata. Neque
 verò generosus ille hisce cō-
 tētus quietem egit sed aliud
 quiddam multò magis ad-
 misit ridiculum. Progressus
 enim in medium senatorum,
 inter duos Consules conscen-
 dit medius, admodum me-
 tuentes ne unum ex illis cor-
 reptū flagellis quemadmo-
 dum arietem caderet. Quà

audaciam partim ex illis admirabantur, partim ridebant:
 nonnulli verò suspicabantur, ne ex immodica insania affe-

πάλαι ἀλὺθαιμ ἡλὼιχθι.
 καὶ αὐτὸν μίρτοι πασίμ ἀ-
 πανήσαντα, οὕτω μετανοή-
 σαι ἵπ' οἷς ἐποίησα, ὥς καὶ
 νοσήσῃ παλὺν, ὡς ἀλὺθαιμ
 ἐπὶ μαγίᾳ κατιγχομένημ.
 καὶ ἰδιόθεν γὰρ τοῦτο σαφὲς
 αὐτός. αὐτομήτωρ γὰρ αὐθις
 τῶν οὐκ αἰσιωτῶν αὐτῶν, τὸν
 Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς,
 παρασησάμεν τὸν ἡγε-
 τῶν, ἵπ' ἡ πῶς τὸ θίατρον. ἰ-
 κανόν ἔστιν ἀπαξ μανῶν.
 μάστιξ δὲ αὐτὸν ἡλὼισεν ἢ
 ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτε-
 κθ'. τοῦ γὰρ ὁμοίου Αἴαν-
 τος αὐτῷ γραφεῖται, οὕτω
 κοσμίως καὶ σαφρόνως τῶν
 μανίαν ἡκρίνατο, ὡς ἵππων
 ἑλῶναι, μῆνας ἔντος τῶν ὀρ-
 χήσεως ὀρῶν, καὶ μὴ παροινί-
 σας ἄς τῶν ἀνταγιστρ. ταῦτά
 σοι, ὦ Φιλότης, ὁρίσασθαι παρ-
 ῶντων παρὶ δόξα ὀρχήσεως
 ἑρῶ καὶ ἐπιτηδώματα, ὡς

statione vero furoris morbo
 implicatus esset. Et sanè
 perhibebant illum, postquàm
 à tanta vesaniæ temulentia
 sobrius esset factus, in tanta
 eum ob hæc quæ turpiter ad-
 miserat, affectum esse peni-
 tentia, ut præ nimia mentis
 maestitia agrotus decum-
 beret, reuera ita propter ima-
 modicè affectatam insaniam
 am perturbatus. Atqui ne
 ipse quidem hoc occultè aut
 dissimulanter habuit, sed
 satis manifestè declaravit.
 Siquidem postulantibus in-
 terum equalibus, ut Aiacem
 in illorum gratiam desal-
 taret, abbibito representas-
 tore, inquit ad theatrū: Sa-
 tis superque esse semel insa-
 niuisse. Maximè verò om-
 nium eius animum discretus
 ciavit æmulus. Cùm enim
 idem Ajax illi ex composita
 desaltandus esset, adeo ma-

destitit temperantius rursus representavit insaniam, ut ma-
 gnā inde laudem reportaret, saltationis fines nusquam
 egressus, neque representando furem in quenquam de-
 bacchatus. Ἡ ἡσὶν τῷ, ὦ ἀμῖκε, pauca sanè ex perquàm mul-
 tis decerpta, ostendi saltationis stūdia, atque exercitia, ne
 prorsus

μή πάντες ἀχθοίμενοι, ἱρωτι-
κῶς θεωμένοι αὐτά. εἰ δὲ βυ-
θησαίης κοινωνῆσαι μοι τῆς
θίλας, εὖ οἶδαι ἐν ᾧ πάντων ἄλω-
σόμεθ' ὅσον, καὶ ὁρμησσομένης
φοντῆς καὶ πείσῃ. ὥστε οὐδὲν
ἐκίσσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεί-
νο πρὸς οἱ ἀνῆρ, τὸ θαυμά-
σιον ἔχει, ἅς οὔτι πικρὰ τὰ δὲ
φάρμακ' ἐν ἡλχθῇς. θαλξ-
τῶς γὰρ, μὴ μὰ Διὶ, ὄνον οὐ
κρυφαίνῃ, ἀλλ' οὐδὲ καρδίαν ἐ-
ξας, ἀπὸ ὅ μὴ νόσος σοι ἐμ-
πιδότῃρας ἔσται. ἀνδρ', ὅφ' ἔ-
δοντες, εἰ δὲ ὀλίγον ἢ κυκλῶνος
ἄπλω μεταδόσας ποιεῖν. ὅ-
πως γὰρ ὁ Ομηρος περὶ τῆς Ερ-
μῆς ῥάβδου ἢ χροῦς λέγει, ὅτι
καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θίλας δι-
ακτῆς, ὡς ἐβίβη, τὸς δὲ αὐτῇ
καὶ ἀνθρώπους ἐγείρει, τὸτο ἀ-
τιχυνῶς ἀρχαίης ποιεῖ, καὶ τὰ
ὄμματα θίλασσα, καὶ ἐρηγο-
ρεῖται ποιεῖσαι, καὶ ἐπ' ἐγείρουσαι
πλὴν διάνοιαν, πρὸς ἕκαστα τῶν
δρωμένων. Κρά. καὶ μὴδ' ἡδὲ ἐ-
γὼ, ὡς Λυκίῳ, πείθομαι τί σοι,

καὶ

planè efficit saltatio, & oculos demulcēs, & excubare faciens,
& mentē ad singula humanae vitae acta accuratiùs discutien-
da excitans. CRA. Atqui iā tu is me, Luciane, dictis persuasisti,

prorsus indignè aut dolent-
ter patiaris, si ista libenter
& magna cū voluptate spes-
tare soleam. Ceterū si
animus est te mecū eiusmodi
participem esse spectaculi,
sat scio illius illecebris te ca-
pium iri, insuper etiam tri-
pudiaturum. Itaq; nihil opus
est ut illud Circes dictum ti-
bi occidam:

Obsupui & te nil phar-
maca nostra bibentem

Demulcere.

Haud dubiè enim demulces
beris: & per Iouem, neq; asi-
ni caput, neq; porci cor has
bebis, verū mēs tibi firmior
erit & cultior. Tu verò prae
voluptate quam spectando
virificam capies, non mul-
tūm Cyceoni potando tri-
bues. Nam quod Homerus
de Mercurij virga aurea af-
firmat, quòd illius admini-
cu'o, quorū oculos voluerit,
in somnum soluat, rursus al-
ios dormientes excitet: hoc

kkkk 4

iamq;

ἢ ἀναπλάμιναι ἔχω ἢ τὰ ὤ-
τα ἢ τὰ ὄμματα. καὶ μίμνη-
σέ γ', ὦ Φιλότης, ἰπὶ δ' αἰς τὸ
διαπορεύς ἢ ἰμοὶ παρὰ σε.
αὐτῷ διαρ. καταλαμβάνει,
ὡς μὴ μόν' ὅς ἐκ αὐτοῦ σοφότε-
ρ' ὅτι μῖρ' ἰπ' αὐτοῖς.

iamq̃ mihi patent & aures
& oculi. Et vide, ô amice,
ut memoria teneas, ut si quā-
do posthac in theatrū iueris,
me tecū vnà pariter specta-
tū abducas, ne tu solus inde
nobis sapientior regrediaris.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

HAbes, studiose Lector, ex hoc Dialogo priscorum hominum & ingenij, & studij, & eruditionis testimonium præclarum & memorabile, ex quo quantum à priscorum honestate & industria absumus & degenerauerimus, haud difficulter cognosces. Priora enim secula floruerunt saltatoribus & mimis & histrionibus: quorum eruditioni & ingenio pauci nunc etiam eminenter docti respondere possint. Quòd si tales id ætatis fuēre saltatores, cuiusmodi verè eruditos ipsos floruisse ingenijs existimandum est, nempe poëtas Tragicos & Comicos, qui suas fabulas hisce desaltandas obtulerunt? Nostræ autem quid in se habent aut ingenij aut honestatis saltationes, nisi ridiculam quandam chordaca? & verè chordaca, & cōplexus meretricios, quib' animi incenduntur ad libidinē. Imò pueri, puellæ, viriq̃, matronæ, plebsq̃ patresq̃, profani & sacri, sæpe ad mediam ipsam noctem: interdum ad alterum solem choreas protrahunt, in quibus videre est, quanta cura obseruent vt rem omnium stultissimā, insaniamque spectaculum, quā scitissimè moderentur: quā rem nisi tibiariū concentus temperaret, & insania commendaret, nihil absurdius, nihil furenti similis spectari posset. Et ex hac tamen laudata saltatione, castæ matronæ, incorruptæq̃ virgines, meretrices prodeunt prostitutz.

¶ POSTEA.

• POSTEA QUAM tu Craton.] Saltationis laus & origo Macrobius lib. 3. cap. 14. Saturnalium, ubi de Saltand & cantandi apud veteres ratione scribit, sic ait: Ecce enim vobis ab illo ordiatur tempore quod fuit optimis moribus. Inter duo Punica bella, ingenui, quid dicam ingenui? filij senatorum in ludum saltatorum commeabant, & illa crotala gestantes saltare discebant: taceo quid matronæ etiam saltationem non inhonestam putabant, sed inter probas quoque earum erat saltandi cura, dummodò non curiosa, usque ad artis perfectionem. Hinc Salustius in Catilinario Semproniam reprehendit, non quòd saltares, sed quòd elegantius quàm necesse est probæ. Aemilius Probus in vita Epaminundæ scribit, cantare & saltare in Græcia laude digna fuisse. Cælius Rhodiginus lib. 5. Lætionum antiquarum de Græco penu desumpsit, Saltationis rationem non fuisse veteribus vulgarem aut contemptibilem. b Iam olim acerba.] Sumpsit exordium ab occasione, cū docilitate. c Cū vir fies discipuli.] Reprehenso saltationum, à personæ conditione. Hominem ingentium minimè decet turpi intambere spectaculo. Aemilius Probus in vita Epaminundæ scribit, quòd Romæ turpe erat cantare, & saltare. Salustius in Catilinario dixi, canere, psallere & saltare esse instrumenta luxuriæ, quibus adolescentium animi ad libidinem incitantur, unde Horatius lib. 3. Carm. Od. 6:

Motus docere gaudet Ionicos
Matura virgo, & fingitur artibus
Iam nunc, & incestos amores
De tenero meditatur vngui, &c.

L Murena Servius Sulpicius in maledicti loco obicit, quòd esset saltator. In huius defensione Cicero verba sunt hæc: Nemo serè saltat nisi fortè insanit, neque insalitudine, neque in conuiuium moderato, atque honesto: intempestiui conuiuii, amœni loci, multarum deliciarum comes est extrema saltatio. Idem libro 3 de Oratore, saltationis duo genera esse significat: alteram Scenicam & histrionicam, quæ infamis & viro indigna est: alteram virilem, quæ ab armis aut palæstra sumpta est. Hanc Quintil. lib. 1. cap. 11. veteribus Romanis dedecori fuisse negat. d Cum primis.] Saltationi opponit tragædiarum &

kkkk

5 comm. &

comædiarum certamina, quam collationem Lucianus infra refutat. e Papæ.] Confutat hanc collationem f Istud de.] Confutatio reprehensionis ab absurdo. g O' amice.] Propositio, & ultio totius orationis. h Principio.] Argumentum ab antiquitate. i Syderū chorea.] Exemplo syderum. k Coribantas.] Corybantum & Curetum. Hoc idem de Curetibus & Ioue, leges apud Strabonem, & in his quæ annotauimus in Dialogo Veneris & Cupedinis. Sunt autem Corybantes, Cybeles, siue Rheæ sacerdotes, qui in sacrificijs matris deorum armati saltantes, casti & puri sunt assumpti: Corybantes appellati, quod inter saltandum capita iactent. l In Creta.] Insula in medio Ponto, centiū urbium fama clara, unde inter prædatis à Grecis appellatur: In longitudine ducenta millia & septuaginta passuum: in latitudine quinquaginta millia habet. Hodie Candiam vocant, à montibus eius occiduis, qui δολυγαί, i candidi dicuntur: nullum animal noxium in Creta, viniq; optimi, fertilissima, quod Creticū siue Maluaticū vocatur. m Homerus quoq; Merionem.] Amplificat testimonio Homeri.

n Neoptolemo.] Pyrrhus, ex Deidamia Achillis filius. Neoptolemus appellatus est, propterea quod admodum adolescens ad bellum Troianum fuit perductus. Is Pyrrhicum tripartitū genus inuenisse fertur, quod Pollux libro 4. Pyrrhico cuiusdam tribuit. o Lacedæmonij.] Lacedæmoniorum exemplo amplificat. p Videres itaq;.] Hypotyposis saltationum Laconum. q Homerus.] Alia Homeri exempla, r Mitto illud.] Eorum quæ in sacris solennia fuerunt. s Proteum.] Protei fabulam notiore arbitror, quàm ut hic sit recensenda. Extat apud Homerū Odys. 4 & apud Maronem lib. 4. Georgicōn. Illam Herodotus historia prima, & post eum Diodorus aliq; plures, ad Aegyptiorum regum morem referunt. Sed præstat ut Diodori ex lib. 2. verba transcribam: Consuetudo, inquit, regibus Aegyptijs causam huiusmodi transmutationes fingendi præbuit. Nam Aegyptijs mos erat regibus, ut leonis, aut tauri aut draconis priorem partem in capite ferrent, insignia principatus: quandoque verò arborem, aliquando ignem, quandoque redolentia supra caput unguenta. Hac tum ad decorem spectant, atq; ornatum: tum stuporem ac superstitionem quam-

*nam efficientibus inieciamus, &c. qua breuitatis causa pretere-
re. Extat & de eo apud eundem Lucianum non illepidus Dia-
logus, quem videre potes. Illic enim paulò plura annotauimus.
[Protei esse æmulos.] Id est, ipsum referre Protemm :
hoc est, in omnem speciem vertentes se, sursum ac deorsum sei-
psos distorquentes. u. Empusam suspicor.] Meminit hy-
ius etiam Aristophanes in Ranis :*

Καὶ μὲν ὅγῃ τὸ δῖα μέγα.

Ποῖον δὲ, δεινὸν, πρὸς ὅσον γὰρ γίγνεται.

Τότε μὲν βῆς, νυνὶ δὲ ἔρως, τότε δὲ αὖ γυνή.

Ὁρασάντη τις, πῶς ἐστὶ, φέρει' αὖ τιν' ἢ.

Ἀλλ' ἐκ ἐστ' αὖ γυνή ἐστι, ἀλλ' ἢ δὴ κούρ.

Εμπύσα τοίνυν γ' ἐστὶ. Id est,

At maximam profectò video beluam.

Qualem? Nouam, quæ in cuncta subito vertitur,

Modò, bos, modò autem mula, rursus foemina

Pulcherrima. Age, ubi est? rectà ad illà iā iā feror,

At rursus haud est mulier, imò iam canis.

Empusa proinde est:

*Interpres ascribit, Empusam spectrum quoddam esse, quod ab
Hecate soleat emissi videndum miserit & calami infis. Id subin-
de consuevis alijs atque alijs formis exhibere sese, maxime me-
ridianis horis, is qui parentant manibus. Sunt qui ipsam hanc
Hecaten affirmant esse. Narrant autem, vno videri pede. Vnde
& nomen inditi putant ἐμπύσα, οἷοι ἐστὶν ὁδῶ. In Hebraeo-
rum Psalmis εἰς μέσους dicitur meridianum, x Salios.] Sa-
lios duodecim Martis Gradus sacerdotes Muma Pompilius le-
git, ut ait Lilius lib. 1. ab V. C. quorū primus praesul vocabatur.
Quem numerū deinde Tullus Hostilius duplicasse fertur. Quo-
rum sacra & festi dies canis sumptuosi cū canu & sympho-
nia oppipare celebrare soliti sunt Romani, in quibus subtile co-
ronas, & alia conuiujs oblectamenta adhibebant. Quid sacer-
dotium quanti fuerit, ex eo colligere licet, quòd nisi ex patricijs
ad hunc honorem nemo admissus sit, nisi liber & ciuis patrinus
& maritus foret. Dicti sunt autem à saliendo, quòd facere in
comitijs quotannis & solebant & debebant, versicoloribus in-
picijs ornati, per urbem tripudiantes, carmina Salaria appellata
canente,*

canentes pergebant, succincti aneis baltheis, togis nexis fibulis quas trabeas vocabant. in capite pileos gestabant dictos apices, accincti gladijs: dextra lanceam aut virgam ferebant, laeva pelam Thraciam, quod Ancyle dicebatur: hoc est, circumancisum. id caelo lapsum in Numæ regiam existimatum, ad cuius formam duodecim numero summa arte confecit Mamurivus artifex: nulla alia mercede ex opere contentus nisi quod in fine sacri, Mamurij nomen accineretur. præsul in saltando primas tenebat partes, & ducem agens, duos ex alijs Salijs habebat comites, quorum alterum vatem, alterum magistrum vocabant. Sanè non Romani solùm in sacris quibuldam, saltationibus & hyporchematibus utebantur: sed aliæ omnes ferme nationes. Nam ut scribit Athenæus, deis peculiare sua fuerunt saltationes. Quin nulla sacra in Delo fiebant, quibus non esset adhibita saltatio. Nec ab Orpheo aut Musæo ulla instituta sacra fuisse constat, sine saltatione. Indi manè & vespere cum saltatione Solem salutabant. Longus sim, si velim omnes recensere. γ Priapum.] Sic planius: Priapum Iuno, Marti dedit, puerum adhuc rudem, s. d. multa præditum virilitate, qui non prius à Marte armorum disciplina peritus, quam saltator bonus factus est. Vnde & illi merces à Iunone constituta, ut ab eo decimam spoliolum partem in bello reciperet. & Cùm itaque tria sint celeberrimarum saltationum genera] Saltationum non unum fuit genus prioribus, siquidem Iul. Pollux lib. 4. cap. 14. inter varia saltationum genera commemorat ἱμνῆλαιαν Tragicorum, à cantu nuncupatam: χορδαίαν Comitorum, σικυώϊδαν Sasyricorum. σὺρρηχυν & τιλεσίαν ἐνοπλίαν vocat, quod armati saltarent. Refert illic & alia saltationum genera, si quis auct ea cognoscere. Denique Homeri scholiastes in Iliad. ω. tria saltationum genera commemorat. Vide etiam Calium Rhodiginum Lectionum antiquarum lib. 5. cap. 3. & 4. Erasmus in adagio, Pyrrichen oculis præseferens. A Demitor.] Argumentum à laude, qua à veteribus celebratur saltatio. B Hanc tamen.] Exempla Homeri. C At verò.] Hesiodi. D Ipse.] Socrates. E Socratis Aspasia.] De Aspasia Milefia femina, formosissima pellice, vide 13. Athenæi, ubi de Phryne & alijs tam temporis famigeratis scortis multa dicuntur.

dicuntur. Plutarchum quoque in Pericle. F Videris autem.]

Collatio tragiæ & comædiæ, quibus saltationem anteposit.

G Cùm cæcis quoque sint perspicua.] Hyperbole fre-

quens in Luciano de re vehementer perspicua. Plutarch. τῶν

συμπλασῶν, Decade 2. refert, Antigonom regem vnoculum,

allato instrumento p. a grandibus scripto literis, dixisse: τῶν

ἰδῶν & τυφλῶν δὲ λα: Hæc quidem vel caco perspicua sunt.

H Quod autem saltationum.] Hætenus ex antiquitate

& veterum v. laudauit saltationem, iam ex difficultate artis

eiusdem dignitatem offendit. I Verùm hoc orationis.]

Repetitio propositionis, cum commitione. K Iam verò ea

quæ saltatorem.] Quarum rerum cognitio saltatori necessa-

ria. L Titanum pugnam.] Iouis & Titanum bellum non

minùs quàm Trojanum durauit, ne. fuit contentio de paupere

regno quemadmodum inter Etæoclem & Polynicem: sed de ipso

calo. nec potuit absolui, priusquam Iux iter sibi vnoculos Cyclo-

pas, fulmen, tonitru, & alios tales ministros, quibus cruentus

ille deus vititur, aduocaret. M Saturni vincula.] Iupiter pa-

trẽm Saturnum regno expulisse, & apud inferos in perpetuo car-

tere conclusisse dicitur. Virgil. 8. Aeneid.

Primus ab æthereo venit Saturnus olympo,

Arma Iouis fugiens, & regnis exul adeptis.

Es Claudianus de Raptu libro primo:

— patefacta ciebo

Tartara, Saturni vèteres laxabo catenas.

N Quoniam verò imitatrix.] Agilitas saltatoris & per-

spicuitas gestulationis. O Demetrio Cynico.] Probas

exemplo Demetrii Philosophi, & testimonio. P In iudicium.]

Accusas orchesticen, id est, saltationis artem, Superuacuum.]

Parergon, hoc est, præter rem additamentum. Q Saltator.]

Subiungit historias. R Etenim strepitibus.] Homericæ fa-

bula. S Quippe è barbaris quidam.] Alia barbari cu-

iusdam. T Etenim cum.] Aliud alterius barbari. V Sal-

tatorem.] Orchesticen. X Polypi mentem.] Pro tempore.

alios atq; alios mores, alium atq; alium vultum sumens. Sum-

psum videtur ex hoc disticho incerti authoris, quod Clearchus

in proue, bjs, esse Athenæo, citat:

πολύποδός μιν τέκνον ἔχει ἰσὺν ἀμφίλοχ' ἥρωϊ,
 τοῖσι φαρμάζειν δι' ὧς δὴ μιν ἴκευ. *Id est,*
 Polypi ingeniosis nate Amphiloche heros,
 Ut te met populo quemcunq; accesseris aptes.

*De Polypi ingenio meminit idem Lucianus in sermone Menelaï & Proiei. Præterea Plin. lib. 9 cap. 29. Pliarchus in Causis natural. citat ex Pindaro versus hos: ποτὶς ἴσος χρωτὶ μέλι-
 φα τ' ἰσὺν ὡς φέρει τῆς πάσης πολιότητι δμῖλῃ. Marinæ
 beluæ color maxime mentem accommodans, cum omnibus ci-
 uisatibus consuetudinem habet. Eupolis apud Athenæum: Α-
 νὴρ πολιτὴς πολὺπες ἰς τ' ἀέρος. i. Urbanus homo qui mori-
 bus sit polypus. γ. Præcipuè verò mores.] Effectus & v-
 sus artis. ζ. Lesbos Mityl.] Sobrietas & prudentia salu-
 tatorum. α. Præterea cum.] A' incundo & vili. β. Ete-
 nim illud ego.] Effectus, & quæ salutationem sequuntur.
 γ. Iam verò orat.] Hactenus ingenij dotes: iam & corporis
 recenset, in salutatione. δ. Polycleti can.] Polycleti no-
 bilis cum primis statuarij meminit Plinius, & de eo memoran-
 tia tradit lib. 34 cap. 4. ι. Usque adeò verò.] Rediit ad ef-
 fectus artis. ζ. Sed enim quæ.] Virtus saluatorum, ex qui-
 bus rursus dignitas & difficultas artis colligitur. * Hæc τι-
 bi, ô amice.] Conclusio, à necessitate.*

ΕΥΝΟΥΧΟΣ. ΕΥΝΥΧΥΣ, ΣΙΕΥ
 PAMPHILVS

ΠΑΜΦΙΛΟΥ, ΚΑΙ PHAMPHILET
 Auxib. Lycini.

Erasmo Roterodamo interprete.

ARGVMENTVM.

Historica quædam narratio est, qua Dioclis & Bagoæ
 Peripateticorum philosophorū inter se contentio-
 nem exponit. Eunuchus autem inscribitur, quod potis-
 sima cōtentionis pars in eo versetur, vtrum Eunuchus
 debeat aut possit philosophorum agere: cum alter ab in-
 dignitate rei, & ab accidentibus philosophicæ profes-
 sionis hoc negaret: alter autem exemplis, & sine seu of-
 ficio

Etio philosophi, item à consequētibus sese tueretur. Vbi interim tacite illud quoq; indicat Lucianus, quod ea tum etate philosophi ex vitijs & sceleribus magis quàm ex doctrina & vitæ integritate censebantur. Exordium ab admiratione trahitur, qua attentos facit, amplificando conditionem & professionem personarum, & rei qualitatem.

ΠΟΘΥ, ὦ Λυκίε, τί γίγνηται, ἡμῖν ἀπί-
ξαι; ἀπὸ μὲν γὰρ ποσὸς
σφὸς ἂν τυγχάνας, τοῦτι δὲ
πλῆθος εὐχόμενος ἂν αἰμοὶ δο-
κῇ, ὅτι μὴ κατ' ἐχθρὸν δι-
σταδὸς ἢ τὸ γίγνηται. Ἀν. ἐξ ἀγο-
ρᾶς ἢ ἡκω ὅτι, ὦ Πάμφιλε, τῷ
γίγνεται δὲ αὐτίκα κοινὸν ὅν
κοινὸν καὶ εἶ, ἢ ἀπὸ οὗ οἱ
δικαί δικαιοσύνης παρὶσθῶ.
μῶ, φιλοσοφῶν πρὸς ἀπᾶντας
ἐν φόρῳ. Πάμ. ἢ τὸ μὲν ὅτι
ἀληθὲς γίγνηται ἀντὶ, τὸ πο-
σοφῶντας δικαίως πρὸς ἀπᾶ-
ντας. Διον, ἢ καὶ τι μῆτις
ἢ, κατ' ἐπὶ τὸν ἐν σφίσι σφῶ
ἀντὶ τὰ ἐκ τῆς μάλα. Ἀν. πό-
θεν, ὦ μάκαρ, κατ' ἐπὶ τὸν
ἐκείνοι, οἱ γὰρ συμποδίζονται. ὦ-
κας ἀμάξας βλασφημιῶν κα-
τακτεῖς ἀπὸ ἀπᾶντων, ἡλικα-
γόντων καὶ ἀπὸ στατόμων;

VNde a nobis adu-
nis; Luciane, seu
quidā vides? Sēper
tu quidē & ultrā consuevisti
nobis hilaris ac festivus oc-
currere: verū isthuc maius al-
iquid solito videtur esse, de
quo risum nec compescere
queas. LVC. E' foro tibi ad-
sum, ὦ Pamphile: portò mox
efficiā ut tu quoq; metum ti-
deas simul atq; audieris cas-
usmodi litis adsuerim &
elioni, duobus philosophis
inter sese contendētibz.
PAM. Id isthuc ipsum pro-
fectò ridiculum est quod ais;
philosophos invicē lites agi-
tare. Nā etiā si qd magni fuis-
set negotij, inter ipsos mode-
stē citraq; pugnam controuer-
sia cōposita oportuit. LVC.
Quid ais: tranquillē compo-
nat illi, quē quidē solidā plaustra cōvitijs onusta alter in alien-
um effuderint, voriferantes, mirāq; pernīcia contendēs?

PAMP.

Πάμ. ἔγωγε, ὦ Λυκίε, περὶ τῶν λόγων διφύροντες. τὰ σωφρονιστικὰ τῶν ἡγεμόνων τυγχάνουσιν ὡς Λυκίε, ὅσα μὲν ἀπὸ τῶν προτέρων τι βούτο ἡ. ὁμοδόξοι γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων, διπλῆ δὲ ὁμολογία. καὶ δικαστὴν ψήφοφορουμένων ἡσάν οἱ αἰετοί, καὶ προσβύταδοι, καὶ σοφίσταδοι τῶν τῆ πόλεως καὶ ἐφ' ἧν ἄν τις ἡδύοι, παρὰ μὲν ὅτι φθιγγάμην ὅτι ὅπως ἐς τοσαύτην ἀνασχυρτίαν προέβην. Πάμ. ὑπομῶν λόγοις ἄν ἦδεν τὴν ἐκστάσεων τῆς δίκης, ὡς καὶ αὐτὸς ἀδελφῷ, ὅτι ὅτι τὸ ἐκστατικὸν ἦν τὸν βούτο γίλῳ. Λυκ. σωτήριον ἡ, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶδά, ἐκ βασιλῆος μετ' ὁπορά τις ὑφ' αὐτῆς, κατὰ γὰρ, ὥς φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λόγοι καὶ Πλατωνικοῖς καὶ Ἐπικουραίοις, ἔτι καὶ τοῖς ἐκ τῶν Περικλέους, τὰ ἴσα βούτοις ἅπασιν. ἴσα δὲ, ἀθανάτων ὅτι αὐτῶν τινῶν, ἅπαν ἀντικαθίσταται, ἀπομινδύτα ψήφῳ τῶν αἰετοῦ. ἔσθ' ἂν ἴσθ' ὅτι αὐτῶν τινῶν, ἅπαν ἀντικαθίσταται, ἀπομινδύτα ψήφῳ τῶν αἰετοῦ. ἔσθ' ἂν ἴσθ' ὅτι αὐτῶν τινῶν, ἅπαν ἀντικαθίσταται, ἀπομινδύτα ψήφῳ τῶν αἰετοῦ.

PAM. Videlicet de disciplinis atq; opinionibus, Luciane, ita ut assolent, dissentiabant, quod erant diuersae factionis: LVC. Nequaquam, imò aliud quiddam erat hoc de quo dissidebāt: nam eiusdem sectae erant ambo, eiusdemq; si. holae, & tamen orta inter eos lis erat. Porro iudices qui cognoscebant, primates erant huius Reip. natuq; maximi ac sapientissimi breuiter, apud quos pudeat aliquis etiā parū apte quippiam eloquutus, nedū ad tantā prouectius inuerecundia. PAM. Quin tu igitur litis argumentū exponis, quo videlicet ipse etiam cognoscat qua res tibi tantū risum concitārit. LVC. Scis Pamphile, salariū, idq; neutiquā exiguū, ab Imperatore fuisse cōstitutum singulis philosophorū generibus, puta Stoicis, Platoniciis, Epicureis, cumq; hic etiā Peripateticis: ita ut unicuiq; sectae pramiū

¶ Porro

ἰσὴ τὰ ἄλλα, οὐ βοήη τις
 λῶ, κατὰ τὸν ποιητὴν, οὐδ'
 ἰσῆον, ἀλλὰ μάλιστα κατὰ τὸν
 ἱνιαιτὸν, ἵφ' ὅτ' αὐθινα ὧς
 νήοις. Πάμ. οἶδ' αὖ ταῦτα· καί
 ἵνα φασί, αὐτ' ἱναῖχ' ὅτ'
 θανῶν, τῶν Πειπατητικῶν
 οἶμαι τὸν ἱεροῦ. Λυ. αὐτὴ, ὃ
 Πάμφιλι, Ἡελήνῃ, ἡμῖν ἡς ἡμῶν
 νομάχων πρὸς ἀνέμους. καὶ
 ἄχι γὰρ τὰ γιλοῖον ἔδρ' αὐτῶν
 ἐκείνοις, ὡς τὸ φιλοσόφους αὐτῶν
 φάσκοντας, ἢ χημάτων κα-
 ταφρονῶν, ἵππατα ἡμῖν του-
 τῶν, ὡς ἡμῖν παρὶδ' αὐτῶν
 ἀκωνύσης, καὶ ἱερῶν πατρῶ-
 νων, καὶ τὰ φων πρὸς οὐρανῶν ἀ-
 γανίσθαι. Πάμ. καὶ μὴ
 καὶ τὸ λόγμα τὸ γὰρ δὴ τοῖς
 Πειπατητικοῖς, ἵδ' μὴ σφόδρα
 καταφρονῶν χημάτων, ἀλλὰ
 πρὶν τι ἀγαθὸν καὶ τῷ οἴ-
 σθαι. Λυ. ὁρθῶς λέγεις, φασί
 γὰρ οὐ ταῦτα· ἢ κατὰ τὰ πά-
 τρια ἱγίον αὐτοῖς ὁ πόλεμος,
 τὰ μετὰ ταῦτα δ' ἡδὴ ἄκων.

πομοί

c Porro premium illud neq
 bubula pellis erat quæpiam,
 quemadmodum ait^d poëta,
 nec procellus : verum singu-
 los in annos decies mille nū-
 mūm, quos accipiunt vii do-
 ceat iuuentutem. P A M. Me-
 mini quidē ista. Quin aiunt
 nūper ex illis diē obijisse quæ-
 piam, alterū (ni fallor) è Pe-
 ripateticis. L V C. Hæc ipsa,
 Pamphile, Helena, propter
 quā illi inter sese singulari
 certamine conflictabant. Et
 hæctenas quidē nihil etiā ri-
 dendum erat in illis, præter
 hoc, quod quum philosophos
 esse se profiterentur, ac pecu-
 nias pro nihilo ducere : tamē
 earū gratia perinde atq; pro
 patria in discrimen adducta,
 pro religione maiorum, pro
 monumentis progenitorū de-
 certarent. P A M. Atqui Pe-
 ripateticorum istud est de-
 cretum, non admodū esse ne-
 gligēdas pecunias, verū eas
 in tertio quoddam bonorum

ordine esse ponendas. L V C. Rectē dicitis. nam ista quidem
 aiunt. Proinde bellum hoc ex maiorum iudicio sententiāq;
 illis exitit : verū quæ postea consequuta sunt, iam auscultā

lllll

c Primum

ποιοί μὲν ἦν καὶ ἄλλοι ἐπιψά-
 ριον ἢ ἀθανάτους ἐκείνους ἠγώ-
 νισοντο. Ἄλλο δὲ μάλιστα ἔκειτο οἱ
 ἀμφύεισθαι αὐτῷ, Διοκλῆς τε ὁ
 πρωτότης, οἷο δα ὁρῶντες, τὸν
 εἰσικόρ, καὶ Βαγῶας ὁ ἀνδρό-
 πῆν Δοκῶν, τὰ μὲν οὖν τὸ λόγων
 πᾶσι βένισα αὐτοῖς, καὶ τὴν ἰμα-
 πείαν ἐκείνους τὸν Δογματῶν
 ἐπιδιδόσθαι. καὶ ὅτι τῶν Αἰσο-
 τίλων, καὶ τῶν ἐκείνων Δοκουῶτων
 ἄλλοι καὶ μὴ τῶν Διῶν, ὅδε τερος αὐ-
 τῶν ἀμείνων ἦν. τὸ δ' οὖν τί-
 λος ἦν δίκης ἐστὶν ἐπιδόσθαι.
 ἀφ' ἑωυτοῦ ὁ Διοκλῆς τὸν Δο-
 κῶν αὐτῷ, μὲν δὲ αὐτῷ ἐ-
 πί τῶν Βαγῶων, καὶ διελύχθη ἐ-
 πὶ τῶν μάλιστα τὸν βίον αὐτῷ.
 κατὰ ταῦτα δὲ καὶ ὁ Βαγῶας
 ἀντιέταξε τὸν ἐκείνων βίον.
 Πάμ' ἀκότως, ὅς τις ἐν. καὶ τὰ
 πλείω γὰρ λόγους περὶ τῶν μάλ-
 λον ἰχθῶν ἔνοα αὐτοῖς, ὅς τις ἔ-
 γινε, αἱ δὲ ἀπ' αὐτῶν ἐν τῷ χανον, ἐπὶ
 τῷ τοιούτῳ τὸ πᾶν ὁρῶντες
 ἄρ μοι Δοκῶ, τὸν ἀμείνων
 βίου τα μάλλον, ἢ τῶν τοῖς

Primam complures quidem
 alij in defuncti illius funebri-
 bus ludis decertabant, sed in-
 ter hos præcipue duo viribus
 pares: puta Diocles ille se-
 nex: nosti quem dicam, con-
 tentiosum illum inquit: præ-
 terea Bagoas, qui quidem
 ea specie est, ut Eunuchus es-
 se videatur. Inter hos initio
 de doctrina, deq̃ philoso-
 phia decretis atq̃ opinionibus
 est decertatum. uterq̃ sui
 specimen ac documentum de-
 dit, quod esset Aristotelicæ
 factionis, quodq̃ eius placita
 sequeretur ostendit. At per
 Ionem in hoc certamine neu-
 ter altero superior erat. Lis
 igitur huc flexit denique.
 Diocles desinens iam erudi-
 tionis suæ periculum ac spec-
 cimen ostendere, ad Bagoam
 descendit, ac vitam illius in
 primis carpere est aggressus:
 Bagoas iisdem huius vitam
 vicissim taxabat. P A M. Idq̃
 merito, Luciane. Siquidem eius rei magis erat habenda ra-
 tio. Proinde si ego forte iudex causæ sedissem, magis in hoc,
 ut mihi videtur, futurus eram occupatus: potiusq̃ spectasssem
 uter moribus esset præstantior, quàm uter ad disputandum ac
 dicendum

dicendum promptior: atq; il-
li potiùs quàm huic victoriâ
adiudicassẽm. LVC. Re-
ctè dicis. Equidẽ isti iudicis
sententiæ meû & ipse calculû
addo. Verûm ubi iam cõ-
lucijs, ubi maledictis essent
satiati, tandem Diocles illud
aiebat, nefas esse vel conari
aut proponere Bagoam, vti
cum philosophiâ studio, cûq;
pulcherrimis illius præmijs
commerciû haberet, qui quĩ-
dem eunuchus esset: imò hoc
hominum genus nõ solum ab
eiusmodi cõtubernio secludi
oportere, verûm ab ipsis etiã
sacris, ac vasis puris: breui-
ter, ab omnibus publicis cœ-
nibus ejci, ostendens inauspi-
catum quoddam & occursum
infaustum spectaculum fore,
si quis mane domo egressus
vel videat istiusmodi quip-
piam. Atque hac de re multis
verbis differebat, affirmans
eunuchum neque virum esse,
utrinq; compositum & conflatu,
natura specieiq; alienum. PAN-
tobis narras, Luciane. Iamq;
rimen audiens tam inauditum.

τι δ' οὐκ ἄντιρ', ὅρα πλὴν ἡ
 συχίαν ἡγάγη, ἢ τί πρὸς ταῦ-
 τα καὶ αὐτὸς ἀνταπῆρ' ἰτόλ-
 μισι. Λυτὰ μὲν πρῶτα, ὅπ' αὖ
 δὲς ἡ ἀσπασίας, οἰκῶν γὰρ αὖ-
 τὸς τὸ τοῦτο, ἐπιπολὺν ἰσθί-
 πα, καὶ ἐρυθεία, καὶ ἰδίῳ φαν-
 ρὸς ἴω, τέλ' ὅτ', ἀπὸ τῆς καὶ
 γυναικῶν ἐμφανίζαμην, ὅτ', ὡς
 δίκαια ποιεῖν ἔρα τὸν Διο-
 κλῆα, φιλοφρονέας ἀφελόντα,
 ἀνδρῶν ὄντα, ἥς καὶ γυναιξὶ
 μιτῆναι. καὶ πρῶτον Δασπασία
 καὶ Διοτίμα καὶ Θαργελία, σιω-
 γοῦσθαι αὐτῶν. καὶ τις Ἀνα-
 λυμαίνουσα ἀνδρῶν ἐκ Κιλή-
 ρος ἐν τοῖς ἐπαινοῖς τοῦ Διοκλέ-
 ῃς ἀκκῶνός αὐτὸν, ἥπερ ἴω καὶ
 τῶν ὁμοίων μιτῆποιᾶτο, ἔρξεν
 αὖ, οὐ κατὰ πλάγας αὐτῶν πλὴν
 παρὰ τοῖς ποταμοῖς ῥόζαν. καὶ
 τινὰς καὶ αὐτὸς ἐπιμνημόνων
 λόγους, καὶ πρὸς ἐκείνον, ἐπὶ
 τῇ Στοικῶν, καὶ Κυρηνῶν μά-
 λιστα ἀρρηγνύς πρὸς τὸ γιγνέ-
 σθαι,

Sed alter ille quid? Num ob-
 ticebat? an vicissim et ipse
 quiddam ausus est ad ista re-
 spondere? LVC. Iniiò quid-
 dem pudore ac metu (nam
 id est istis familiare diutius
 obticebat, erubescens inte-
 rum, palamq; præ se ferens
 id quod erat. Tandem au-
 tem tenuem quandam ac mu-
 licbrem edens vocem, nega-
 bat æquum facere Dioclem,
 qui se quod eunuchus esset,
 ob id à Philosophia secluder-
 ret, cum qua sceminis etiam
 esset commercium. Allegas-
 bantur Aspasia, Diotima,
 Thargelia, quæ causam il-
 lius adiuvabant. Præterea
 Academicus quidam eunu-
 chus natione Gallus, qui præ-
 lō ante nostram ætatem ma-
 ximi nominis apud Græcos
 floruiisset. Porro Diocles e-
 tiam illum ipsum, si quidem
 extaret, ac simili negotio se-
 se misceret, prohibitorium se-
 se respondit, nihil expensa-

etum opinione quam apud vulgus obtinebat. Ad hæc, quum
 ipse quædam dicta in illum iaciebat, tum referebat in eum
 quæ à Stoicis maximèque Cynicis dicta ad risum concitanda

πλὴν λέεισιν, ἀπ' ἀλλήλων ψυχῆς
 καὶ τῆς γνώμης ἐξίτασιν δᾶμ
 γίνεσθαι, καὶ τ' Ἐδογμάτων
 ἐπιστήμης. ἃ δ' ὁ Αἰσχυρίνης ἐ-
 παλᾷ μάρτυς τὸ λόγιον, ἃς ὁ
 πρὸς ἡλὸν θαυμάζει Εὐμέστωρ
 τὸν ὠνέχον, τὸν καὶ τὸ Ἀταρ-
 νίως τυράννον, ἄχει τὸ καὶ ὁ
 ἄλλος, κατὰ ταῦτα τοῖς
 θεοῖς, καὶ τοῖς καὶ τόλμα πε-
 σιδεῖν ὁ Βασιλεὺς τοῦτον, ὡς
 πολλὴν ἐπιτηδαιότητα ὦντο
 καὶ τοῖς νόμοις διδάσκαλος,
 καὶ δὲ διαβολῇ τινι πρὸς αὐ-
 τὸν ἐνδείξασθαι δυνάμει,
 καὶ δὲ Σωκράτους ἐκείνου ἐγκλη-
 μα παθεῖν ἄν, ὡς διαφθάρων
 τὰ μαθήματα. ἐπὶ δὲ καὶ αἱ τὸ
 ἐγγύς μάλιστα ἐκείνου, κα-
 ειμέντος τῶν, ὡς τοῖς ὧν, πε-
 σιδεῖν. ἀλλ' ὅτι πάγων,
 ἔφη, βαθεῖα καὶ ἐνδοξοὶ τοῖς
 φιλοσοφοῦντας, τὸν πρῶτον
 ἄν δικαιοτέρως πεπειθῶσιν
 πάντων, ἢ τὸν δεύτερον. ἄλ-
 λ' ὅτι παρὶς τῶν, τὸ δὲ ὄνομα ἰσ-
 τὸν ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ μὴ, ἔφη,
 ὁ ἀνδρὸς δικασαί, οὐδὲν ὅ-
 τας

figura, verum de animi vira-
 tute, proinde mentis quali-
 tatem expendi oportere, de quo
 dogmatum cognitione quæ-
 rendum esse. ⁱ Eius rei testis
 citatus Aristoteles, qui qui-
 dem Hermeam eunuchum
 Atarne oriundum tyrannum
 supra modum sit admiratus,
 adeo ut illi prinde atque
 Dijs sacra fecerit. Ausus est
 et illud addere Bagoas,
 multo magis idoneum esse
 eunuchum cui adolescen-
 tes erudiendi credantur,
 quod ab hac nulla in illos
 calumnia possit herere, nec
 que Socraticum illud cris-
 men in hunc competat,
 quod adolescentes cor-
 rumpat. ^k quæ ille potis-
 simum in mentum imberbe
 fuerat cauillatus, ea hic
 faciet, ut ipsi quidem vis-
 debatur, reiecit. Etenim si
 è barba prolixitate, inquit,
 philosophos æstimare con-
 uenit, nimirum hircus an-
 te omneis primas tenebit.

Hic tertius quidam assistens

(nomen hominis silebitur) ^l Atqui indices, inquit, hic ma-

ἔδεχάσθης ἅθ' , καὶ τὸ φά-
 ρμα γυναικῶς , καὶ τὰ ἄλ-
 λα ἀνδρῶν τοιαῦτα , ἃ ἀποδύ-
 σαις , πάλιν ἀνδρῶς ὑμῖν
 φανῆται· ἃ δὲ μὴ , ψεύδον-
 ται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες,
 καὶ μοιχὰς ἰσχυροῦσι , ὡς δ'
 ἄφρονες οἶσι , ἄρβρα ἰν ἄρ-
 θροῖς ἔχωρ. ἀλλὰ τό τε μὴ ἴς
 τὸν ἀνδρῶν ἀναφυῶν , καὶ
 τὸ ἑρμηνεύειν ὑμῶν ,
 ἀφῆδη , ἀπιστοῦσάντων τῇ κα-
 τηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν,
 ἀπό γε τῆς φανερᾶς ὀψίως.
 νυν δ' , ἔγωγε παλινφθίσαι
 μοι δοκῶ , τὰ πεκαμμένον μισ-
 θὸν ἔνικα. τῶν δὲ ληρομέ-
 νων , παρὰ πάντων μὴ γέλω-
 ῖς γέλω , ὡς τὸ ἀπὸς Βαγῶας ἢ
 μάπορ ἱταράσκειτο , καὶ παν-
 ῶς ἡμῶν μνηστῆρας ἀπομύ-
 ρηματα , καὶ ψυχῶν ἰδὲ ἰδὲ-
 τι ῥιόμην . καὶ οὕτως στυκα-
 τὰ τίθειαι ὡς τῆς μοιχείας ἐν
 κλήματι καλῶς ἔχον ὥς , ὅτι
 ἄρβρα αὐτῶν πῶς κατηγορίαν
 ταύτην ἴς τὸν παρόντα ἀγῶ-
 να ἢ γέλω ἔγωγ. Πάμ. γι-
 νοῖα ,

lis leuibus , ac scæminea va-
 ce , reliquoq; corporis habi-
 tu eunuchoadsimilis , si quis
 vestes detrahat , egregiè vir
 esse videbitur. Alioqui men-
 tiuntur qui ferunt , eum ali-
 quando in adulterio depre-
 hensum , membra in mem-
 bris , ut legum tabula lo-
 quuntur habentem : atque
 ad quidem temporis ad eunu-
 chum confugisse , eaq; reper-
 ta latebra absolutum fuisse ,
 quum iudicibus crimen per-
 suaderi non posset , ut qui è
 specie hominem iudicaret
 eunuchum. At nunc mihi pa-
 linodiam cantaturus vide-
 tur , idq; propter ostentatum
 premium. Hæc quum dice-
 rentur , omnibus ut par erat ,
 risus est obortus. Porro Bas-
 goas magis etiam perturbabatur,
 omnem in speciem sese
 varians , atq; in innumerabi-
 les versus colores , tum frigida
 sudore fluens : ac neq; de-
 corum sibi existimabat adul-
 terij crimen agnoscere , neq;
 rursum eam accusationem

inutilem adpraesens certamen arbitrabatur. P. A. M. Pro-

λοῖα, ἃ Λυκίᾳ, ὡς ἀληθῶς
 ταῦτα, καὶ ἵοικεν ὅτι τὴν τυχε-
 ρὰν ὁμῆρ ὁμοειδέα πρᾶχῃ-
 σθαι. τὸ δ' οὐκ ἔστι τίς ἐ-
 ρεῖ, καὶ πῶς ἔγνω ὁμοῖον αὐτῷ
 οἱ Δικασταί; Ἄν. ἔχοντες ἡφοί
 πάντες ἡσυχίαν, ἀπὸ οἱ μὲν ἐ-
 ξίσταντο, ἀπὸ δὲ ὅσους αὐτὸν, ὃ
 σπῆλῆς ἀργυρώνετος, ἐπισκο-
 πᾶν, ἃ διὰ τὸ φιλοσοφᾶν τὰ
 κατὰ τὸν ὄρθιον. οἱ δ' ἴτι
 γιλοῖτο, μετασταλαμύνης
 τινὰς τῶν ἐξ ἀκῆμας γυναι-
 κῶν, κίλῳ αὐτὸν σωμαίνοντα,
 καὶ ὁπῶν καὶ τινὰ τῶν Δικα-
 στῶν τὸν προεδρεύοντα τὴν καὶ
 πικρῶτα, ἐφ' ἣν τὰ ὄρθια, ἃ
 φιλοσοφᾶ. μετὰ δ', ἐπὶ πάν-
 τας ὁ γέλως κατὰ χεῖρα, καὶ ὁ δῆλος
 ὅστις οὐ τὴν γαστέρα ἤλγαν,
 βρασμόν. ὅτι αὐτῷ, ἔγνω-
 ρα ἀναπόμιμον τὴν ἰτα-
 λίαν, ἐπὶ μὲν τὴν Διάντην καὶ
 οὐκ ἄτις μὲν πρὸς τὴν τῶν
 λόγων ἐπίστατον, ὡς φασί,
 γυνάσκειται, καὶ παρασκευά-
 σιται,

sed deridicula sunt ista,
 Luciane, neque vulgarem
 vobis, vii coniectandum est,
 voluptatem praeberunt. Ve-
 rum quò tandem res evasit,
 et quid super his pronun-
 ciarunt iudices? LVCIA.
 Non erat eadem omnium
 sententia: verum alijs quis-
 dem visum est, vii nudato
 illo, quemadmodum in em-
 pticijs servis fieri consuevit,
 inspicerent, num in ijs quae
 ad penem pertinent, philo-
 sophari posset. Alij verò
 sententiam dixere multò ma-
 gis etiam hac ridiculam;
 nempe ut accersitis è lustra
 mulieribus aliquot, iubea-
 rent illum cum illis congre-
 di, ac viri officio fungi: as-
 stante interim è iudicibus
 quopiam, qui quidem esset
 natu maximus, fideq; specta-
 tissima, qui inspiceret num
 philosophum praestaret. Haec
 ubi omnium risu fuissent
 excepta, neque quisquam o-

minino adesset, cui non doleret alius risu concussa, visum
 est ut integra causa in Italiam reijceretur. Et nunc alter,
 ut aiunt, ad eloquentiae ostentationem semet exercet atque
 instruit,

ῥεται, καὶ πατηγοῦσιν συγχο-
τῆ. καὶ τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλη-
μα ὑποκινῶ, ἵναυτιότατον αὐ-
τῷ. καὶ οὕτω κατὰ τὴν φαν-
τασίαν τῶν ῥητόρων τὸ τοιοῦτον,
καὶ ὅς τὴν ἀνδρῶν τῶν ἀντι-
δικῶν ἐκ τῶν ἐγκλημάτων κα-
ταλέγων. ὣς Βαγόας δὲ ἔτρεψα,
ὥς φασί, μίλην, καὶ ἀνδρῶν ἱκαν-
τὰ ποικίλα, καὶ ὅσα χαρὸς ἔχει
τὸ πρᾶγμα. καὶ τίλη, κρατὺς
σπῆλιν, ὡς ἐπιδάξην, ὥς ἂν
ἴδωμαι χεῖρων ὅσα τῶν τὰς ἵππων
ἀναβαινόντων ὄντων. αὐτὴ γὰρ,
ὥς ἔταυρε, φιλοσοφίας ἀείδω
καίσις ἵστανται, καὶ ἀπόδει-
ξις ἀναντιδικῶν, ὥς καὶ τὸν
ἡδὺν, ἔτι δὲ μοι κομίδην ἴστω
ἵστω, ὥς αἰμῶν ἄν, ὅτι τὸν γυν-
μῶν, ὅτι τὸν γυνῶν, ἀπὸ τὸ
αὐτοῦτον ἔβριμον ἵστω φιλοσο-
φίαν ἔχει.

huc admodum adolescens, non animum & linguam, sed pec-
nem haberet ad philosophiam idoneum.

instruit, & accusationē quāam
elaborantissimā meditatatur,
adulterij crimen aggrediens,
id quod ipsi maxime aduerso-
satur. Quod quidem & hic
facit iuxta malorum rhetor-
um morem, quum ex ipso
crimine aduersarium inter
viros recenset. Contrā Ba-
goas diuersa cura, quemad-
modum audio, & assidue vi-
rum agit, negociūque prae-
manibus habet. Postremo
victurum sese sperat, si mo-
dò ducere possit se nihilo
deteriorem esse equas incun-
tibus asinis. Id enim, amice,
visum est optimū philosophi-
ae documentum, atq; una
demonstratio, quae refelli
non queat. Proinde optā-
rum, ut filius qui mihi est ad-

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a VNDE nobis.] Exordium ab admiratione, qua atten-
tor facis, amplificatione rei à modo & personarum professione
petita. b Scis Pam.] Narratio à causa litis. c Porro prae-
miū illud] Carmen est Homericum ex Iliad. x. de Achille

¶ Hectore pro vita certantibus: Carmen integrum sic habet:

— ἰπὸ ἑχένηιον, ἔδδ' ἐβόων

Ἀρνύθω, ἄτε προσὶ ἀέθλια γίγεται ἀνδρῶν,

Ἀλλὰ θεὸς ψυχῆς ἦτορ ἐκτορ. — ἰπποδύμοιο. id est,

Neque enim illis vicima siue bucula captabatur, quippe hæc præmia cursus: verum de vita certabant Hectoris. Virgil. lib.

12. Aeneidos hoc ita interpretatus est:

— nec enim leuia aut ludicra petuntur.

Præmia, sed Turni de vita & sanguine certant.

¶ Surpantur à Luciano, contra philosophos surpiter apud Indices de salario contententes. d Poëta.] Appellatiuum est, loco proprii, per excellentiam. Iustinianus in principio libri primi Institutionum suarum: Sed quoties, inquit, non addimus nomen cuius sit civitatis, nostrum ius significamus: sicut cum poëtam, nec addimus nomen, subauditur apud Græcos egregius Homerus, apud nos Virgilius. e Primum complures.] Modus & personæ. f Βαγῶας.] Barbara lingua significat eunuchum, quo nomine Luciano philosophum quendam inducit, qui vultu corporisq; figura eunuchum præ se ferret. Quin Ovid. de Amoribus, servum puellæ custodem Bagoum appellat:

Quem penes est dominam servandi cura Bagoum.

g Tandem autem,] Defensio ab exemplis. h Cæterum.] Accusatio ab accidentibus. i Eius rei.] Defensio à sine & officio. k Deinde quæ ille.] A sequentibus. l Atqui lud.] Nova obiectio, & occasio suspensa sententia.

ΕΡΩΤΕΣ.

AMORES.

ΑΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ

ΛΥΚΙΑΝΟΥΣ ΕΤ

Θεομνήστου.

Theomnestus.

Incerto interprete.

ARGUMENTUM.

Hoc dialogo de Amoribus & eorum voluptate disputatur, introductis Chariclis & Callicratidæ personis: quorum alter amorem mulierum ut antiquiorem, & naturæ magis consentaneum, deinde & diuturniorem, magisq; mutuum, & utrinque oblectantem defendit:

defendit: alter autem turpem istum in pueros affectum, sed honesto tamen & philosophico nomine palliarum commendat, confutato eo quòd alter de naturæ ductu opposuerat, & proposita muliebrium vitiorum insolentia ac foeditate. Occasio dialogi ex repetitione & memoria antehabiti sermonis sumitur, inuitante ad hoc etiam temporis opportunitate. Exordium autè & præparatio disputationis ab attentione, & rei magnitudine, quam longa deinde narratio sequitur, continens causam & quasi fundamentum totius negotij: in qua illa quoque non indignale sunt, descriptio templi Gnidiæ Veneris, & exemplum impotentis amoris, quo quidam ipsam deæ statuam non solum aggressus est: cuius commemoratio contentioni ac disputationi principium & ingressum facit. Ceterum haud scio an & hic philosophos tacite perstringat Lucianus, dum pederastas esse, solis illis permittit,

Ῥωτικὴς πα-
λίδας, ἐταῦρ' ἐμὸν
Θιόμνηται, ἐξ ἰα-
θινοῦ πεπλήρω-

πας ἡμῶν τὰ λεπμυκῶτα πῶς
τὰς σωμυκῆς ἀποιδῶς ἄτα.
καί μοι σφόδρα διψῶντι τοι-
σὺν τῇ ἀνίσταται, ἀπαιρὲς ὅτι
ἐπαρῶν σε λόγων ἐρῶν χα-
ρις. ἀδελφὴς ἡ ψυχή διλω-
νῆς σπουδῆς ἀνέχεται, ποθῶσι δὲ
οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν
ἐπαχθῶν φροντίζων χαλα-
ρῶν, ὡς ἡδονὰς ἀνέχεται.
πάντα

Matorio quon-
dā lusu, amice
Theomnesie,
summo statim

mane impleuisti nobis aures,
continuo serioq; studio iam
defessus. Ac mihi vehemens-
ter suienti talem aliquam rem
laxationem, in tempore adeo
iucundorum istorum serma-
num tuorum gratia affluxit.
Infirmior enim animus est,
quàm ut studia continua su-
stinere queat. Desiderant au-
tem labores paulò conten-
tiores, ut curis grauioribus

etque molestis paulisper relaxatis, in voluptates remittantur.

Admon

πάντων δέ μοι, ἡδὺ τ' ὄρθρον, ἡ τ'
 ἀπολάττω σὺ λόγῳ αἰμύλῃ
 καὶ γλυκείᾳ πρὸς κατ' αἴφρατον.
 ὡς δὲ λίγῃ δῆμ', Αἰετὸς ἐνὸ
 μίσην ἔν', τοῖς Μιλησianoῖς
 λόγοις ὑπὲρ ἡγλόμεν. ἄχθος
 μάλιστα, νῦν τὰς ἑὸς ἱρώτας, οἷς
 πλατύνει ὑρίθη σκοπὸς, ὅτι πῇ
 παύσαι διηγόμεν. καὶ σὺ
 πρὸς αὐτῆς ἀντιβολόμεν Αφρο-
 δίτης, ἡ πρὶν δέ μοι λίγαν ἰοῖς
 παρ', ἢ τις ἄρβλυ, ἡ καὶ νῦν Δία
 θύλῃς ἐφαταί σοι πόθος, ἡρῶ
 ματὲρ μνῆμ' ἐκκαλεῖσθαι. καὶ
 γὰρ ἄνωγος ἰορταστικῶν ἄγορῶν
 ἡμίρην, Ἡράκλεια θύοντα ἐν
 ἀγροῖς δὲ δὴ πονεὶ τὸν θυρῶν,
 ὡς ὁφύς λῶν πρὸς Αφροδίτῃ.
 ἡδίστη οὐδ' Ἀοχὴ μοι τῶν λό-
 γων τὰς θυσίας πρὸς αἰσάτω.
 Οἶ. θάλλον ἄρ' μοι, ὦ Λυκίη,
 θαλάσσης πνύματα, καὶ πονεῖς
 ἀπ' οὐρανὸν νιφάδας αἰεθμῆ-
 στας, ἡ τὰς ἱμῶς ἱρώτας. ἔγω-
 γ' οὐδ' ἄπαρ' αὐτῶν ἡγλὼν
 ἀπληθύνει φέρειαν νομίσας,
 καὶ ἐν' ἀπὸρ' ἵνα πλῶσαι θύλῃ
 missurus esse. THEO. Citius verò mihi, Luciane, maris
 fluctus, & densas è caelo delabentes niues numeraueris, quàm
 meos amores. Ego itaque totam ipsorum vacuam reddidisse
 pharetram me puto : ac si quando ad alium aliquem auola-

Admodum igitur me sub an-
 xioram hodie lasciuorum i-
 storum verborum blanda ac
 dulcis suadela exhilarauit.
 Quare parùm absuit quàm
 Aristides ille viderer mihi
 esse, Milesiis sermonibus sua
 præ quàm delinitus. Doleo ὅ-
 per amores equidem tuos,
 quibus latus adeò scopus in-
 uentus est, quòd narrare de-
 hisisti : ac te per ipsam obse-
 cramus Venerem, si abun-
 dè mihi dicere videris siue
 masculum aliquod, siue e-
 tiam per Iouem muliebri te
 incessit desiderium, vi id
 paulatim memoria repeten-
 do excitare velis. Nam alio-
 qui festum & solennem ce-
 lebramus diem, Herculi sa-
 cra peragentes. Caterùm
 haud ignoras scilicet deum
 hunc, quàm acutè & procliu-
 erga Venerem fuerit. prom-
 de libentissimè videtur mihi
 sermonum hæc sacrificia ad-
 re vq.

πωός σι. κὴ χαλιπὸν εἶναι νο-
 μιῖας, ἀ γυναιξὶν ὠραίως, καὶ
 μετὰ πώδωρ τὸ λατὸν ἀν-
 θωούτων ὀμιλῆς; ἀπ᾽ αὖ καὶ
 καθαροίην τὰ χα δίασεν πῶς
 τὸ δυσχερὲς ὕτω νόσημα. δι-
 νόμῳ γὰρ τὸ πωδ^ω, ἀπ' οὐχὶ
 τῶν δ' πολλῶν ἐκχίας λῆροφ.
 ἀνδράμονα πωτὸν εἶναι νο-
 μιῖς, ὅτι αὖ ὁ θεὸς ἐκ ἀρχῆς.
 εἰς γὰρ γίαν ἐπιπλωσθ, εἰ
 ἔμποικας ἄλλας, καὶ στρατιώ-
 τῶν ἰρ ὀπλοῖς βίον. ἀπ᾽ αὖ πᾶ
 ρὰ παλαιῶσαι μέλεις αὖ, καὶ
 φασὶν ἀμφ' ἰωδῆς, μέλας πῶ.
 δὲ τὸν τῶν πρυφίῶν λαθ᾽ ἀμφῆς,
 ἀπὸ τοῦ δ' ἐσσημῆς ἡδὲ
 μης ἐπιμέλεια τὴν μὲν ἰρ.
 τικῶν ἐμῆρων καὶ αὐτὸ τὸ βασ-
 ἄνισον ἐνφράναι, καὶ γυμνὸς
 ὁ δὲς ὁ τὸ πῶδες δάκρυα παρὰ
 αὖ γὰρ ἰλιπῆς, τυχὼν δ' ἄς
 πολλὰ λαύκας. ἴση δ' ἐδονὴ τὸ
 παρ᾽ εἶναι, καὶ τὸ μέλλοι. ἔς
 βαλλ^ω

καὶ μοι γὰρ δικαστὴς ἴσθ',
 ἰσάμει δ' ἂς ἱερὸν σι τοῦ
 πᾶσιν, ῥιποντα ὁρῶ. πο-
 τίρους ἀμάρωνας ἤν, τοὺς
 φιλόπαιδας, ἢ ζὺς γυναι-
 οῖς ἀσφρίζοντας; ἰσθ' μὲν
 γὰρ ὁ πλεονέκτης, κα-
 θαπὲρ ἀπειλὴς πρυτανῆ,
 ταῖς ἰσθ' ἀμφοτέρω πλε-
 σιγῇ ἰσορρόπῃ ταλαν-
 τώομαι. σὺ δ' ἰσθ' ὡς
 ἀδικῶς περὶ, ὡς λογισμῶ
 τὸ βέλτιον ἀρῶς, πάντα δ' ἂν
 πειλῶν ἀκισμῶν, ὡς φιλό-
 τισ; ὡς πεισῶν ὡς ψῆφον
 ἢ ἀπὸ τῶν ἰσθ' ἰσθ' ὡς
 σις, ἢ δὴ φέρει. Λυ. πει-
 δῖς, ὡς ὁλομένης, καὶ γί-
 λωτ' ἢ γὰρ τὴν ἀλγιστῇ. ἢ
 δ' ἰσαγγιστῇ τι καὶ σπου-
 δῶς. ἰσθ' οὐδ' ἰσθ' ὡς
 ἰσθ' ἰσθ' ὡς ἰσθ' ὡς
 ὅτι λῖαν, ἀλλ' οὐ πλεονέκτης,
 ἰσθ' ὅτου ἀνοῖρ ἀνδροῖρ ἀκ-
 κῶς, πρὶς τοῦτοισιν οὐκ ὁ-
 νος, ὡς ἀμικτωμένοι, ἴτι τὴν
 μνῆ-

gat. Ac mihi quæso æquus
 iudex esse velis, quoniam in
 neutram aded partem huius
 cupiditatis inclinatum aut
 pronum te video, virum me-
 lius habere putes eos qui ma-
 sculos amant, an qui fœmi-
 nis delectantur. Nam ego
 quidem, qui utrinque æquè
 iustus sum, perinde atque ac-
 curata ac proba aliqua trus-
 tina, ambabusex utraque
 parte lancibus æqualiter
 huc atque illuc inclino. Tu
 verò, qui extra hanc sortem
 es, incorrupto iudice, ratio-
 ne videlicet, quod melius
 fuerit, dignosces ac secers
 nes. Promde omni recusans
 di prætextu ac simulatione
 deposita, o amice, calculum
 què tibi commèdavit ac cres-
 didit illud de meis amoribus
 conuocatum iudicium, iam
 tandem feras. L V C. Lu-
 dum, The omne ste, aut risum
 putas narrationem hanc. Ea
 verò etiam serium quoddam

promittit. Ego itaque nuper aded eius rei periculum facere
 cœpi, sat scio, nimium, & non olim, ex quo duos quosdam vi-
 ros audiui de hac re contentiosè admodum quasi dimicantes,

memor

ἐνέμειν ἱναυλοῖν ἔχω. διὰρνη-
 δ' αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις τὰ
 πάθη, καὶ οὐχ ὥσπερ αὐτὰ κατ'
 ὠκοιὰν ψυχῆς αὐτοῦ. ὦρ,
 διήκεις ἄρυσσαι μιῶδες, τὸν μὲν
 βροχολέων, τὸ δ' ἄρυνφα μῆλα
 νομούων. ἀπ' ὧν ἡ ψυχή
 παιδικοῖς ἥδον, τὴν θάλασσαν
 Ἀφροδίτῃν βάραθρον ἔχον.
 ἡμεῖς δ' ἂν ἀγνούμεν ἔρωτος ἄρ-
 ρυνος, ἡς γινώσκας καὶ ὁ νόμος. δὴ
 οὐκ οὐκ μαχομένη οἱ παθεῖν,
 ἀγνοοῦντις ἅμικα, ἐστ'
 ἂν ἡμεῖς διωδάμεν ὡς ἡμεῖς
 φράσθαι, καὶ μοι τὰ τῶν λό-
 γων ἔχνη τῶς ἀκοῆς ἐνδοφά-
 ρισται σχιδόν, ὡς ἀρτίως ἀρ-
 μένα. πᾶσι δ' οὐκ ἐπιτιμῶσι
 ἀφορμὴν ἐκ ποδοῦ ἀπὸ θύ-
 νοι. ἀπὸ ἀμφοῖν ἡμεῖς καὶ
 γινώσκοντες, κατὰ τὸ ἀκρίβως ἐπὶ
 ξαμί. Οὐ. καὶ μὲν ἔγωγε
 ἀπαντᾶς ἔσθον, ἀπαντῶν
 καθ' ὅσον δὲ ἀνέμους Αἰα-
 κίδα, ὁποῦ καὶ ἔσθον ἀνέμων,
 τὴν δ'

memoriam adhuc recentem,
 et paulò antè facta repeten-
 tem habeo. Diuisi autèm co-
 rum erant cum orationibus
 etià ipsi affectus, et non pers-
 inde ac tu, qui facilitate quan-
 dā animi peruigil et insom-
 nis duplicem capis mercedē:

Hanc, armenta regēs, pe-
 tora illam cādida pascens.
 Sed alter quidem in puerum
 amorē suprā modum oble-
 tabatur, muliebrem vene-
 rē tanquam barathrū quod-
 dam ducens: alter autēm à
 masculo amore purum se ge-
 rens, in fœmnas quasi atio-
 nitus ferebatur. Duobus, igitur
 inter se pugnantibus af-
 fectibus, institutio certamine,
 haud facillè dixerò quantum
 voluptatis ex ea recepi. At
 mihi verborum illorum ta-
 men vestigia propemodum
 auribus impressa hærent, ut
 pote quæ nuper aded dicta
 sunt. Omnem igitur obiur-

gationis prætextum et causam è medio submouendo, illa
 quæ tum ambos audiui dicere, quàm accuratè fieri potest,
 tibi commemorabo. THE. Atqui ego quidem hinc surgens,
 exaduersum tibi sedebō, Ac acidem expectans, dum carmi-

mmmm

na finiat.

τὴ δ. ἡμῖν τὰ πάλαι κλίσ-
 τῆς ἱρωτικῆς ὁμορφίας, μι-
 λοδία πικρὰν. Λο. ἢ
 Ἰταλίαν μοι πλεον ὁμοθυμί-
 νον, ταχυνουμένον σκαφῶ
 ἀντίστοιχον, τούτων τῶν δι-
 κρότων, οἷς μέλαινα χεῖρα
 Διόσκουροι δοκούσιν, ἔθνη
 Ἰονίῳ κόλπῳ παρωκισμένον.
 ὅς δ' ἔθνη, πάλιν τε ἰσχυ-
 εῖον θεοὺς πεσπυμένους, καὶ
 Δία ξένον ἰλίου σκωφάσαν-
 ὄνα τ' ὁμοθυμῶν σπατὶς ἐπι-
 παλίσαντες, ἀπ' ἅσιν ὁ αἶ-
 κῶς ὤγρη κατὰ τὴν ἐπὶ θάλασσαν
 ἔσται τὸς παραπικροῦσας
 με διξισάμενος (ἡκολούθη δ'
 πωδίστας λιπαρὸς ὄχλος, οἱ
 σιωχῆς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες,
 ἀνταρῶς διελθόντων) τ' πρὸ
 μνηστῶν ἐπιβάς, ἔχοντες ἱκαν-
 τὸν ἴδμεν τὸν κυβερνήτην. καὶ
 ῥοδίῳ δὲ τῶν ἱλατέρων μὲν δὲ
 μικρὸν ἀπ' αὐτῆς γῆς ἀναχθεῖ-
 τας, ἡπείδ' ἡ μάλα καὶ κατό-
 πιν ἡμᾶς ἐκδύμενον αὔρα,
 τὸν ἴδμεν ἐκ τῶν μελοποιῶν.
 ἀκα.

nasimiat ille. Tu vero nobis
 veterem gloriam amatoriae
 perage differentiae canen-
 do. L V C I A. Istituenti
 mihi in Italiam navigare,
 velox atque citatum navis
 gium apparatus erat, ex his
 remibus istis quoddam, quibus
 maxime Liburni, quae
 gens ad Ionium sinum habita-
 tat, videntur esse. Postquam
 autem iam navigandi tem-
 pus erat, omnes deos pa-
 trios comprecatus, ac Ioue
 hospitali, ut propitius expo-
 sitionem peregre susceptam
 coadiuvare vellet, invocato,
 ab urbe vehiculo iumentan-
 rio ad mare descendi. Deim-
 de valere iussis his qui nos
 deduxerant. (Sequebatur au-
 tem eruditorum turba sedu-
 la ac frequens: qui cum assiduè
 nobiscum versati fuisset,
 agere atque invidere a nobis
 segregari se patiebantur)
 conscensa puppi, iuxta gubernatorem assedi. Atque in-
 potu remigum paulatim à

terra in alium prouecti, postquam admodum à tergo ex-
 citando fluctus prosequiebantur nos autem, malo ex medio

navis

ἡκάρη κρήνησι θ' ἰοκίρας περ.
 εἴλαμ' ἄν' ἀθρόας κατὰ τ'
 ἑλάνων τὰς ὀθόνας ἐκχέαντες,
 ἤριμα πιμπλάμενός τε λίνου,
 κατ' ἄθρ', οἶμαι, βέλους ἐλάτ-
 τει ροίσω διηπλάμιστα, βρῦ δ'
 ἑσμεναι σ' ἀποδρηχομένης, πρὶ
 τῷ στίβου τ' αὐτὸ πρόραμ'.
 ἀπ' ἄγχι μὲν ἐν τῷ μεταξὺ
 πρᾶπτο σπουδῆς ἢ παιδιᾶς
 ἐχόμενα σωλὺ ἐχθη, καρὸς οὐ
 πάνυ μυκώμεν. ὥς δ' ἔτις Κι-
 λικίας τῷ ἱφθαλμῷ ἀμείψαν-
 τόν, ἀχόμενα δ' Ἰλαμφυλίδος κόλ-
 πος, Χελιδονίας ἀνερθιόντων
 οὐκ ἀμυχθῆ τὸς ἀντυχᾶς τῆς
 παλαιᾶς Βριάδ' ὄρεε, ἐκεί-
 νη τῶν Λυκίακων πόλιος ἐ-
 κτεγνόμενα, μύθοις τὰ πομπὰ
 χαίροντων. οὐδ' ἔν' ἐν αὐ-
 τῇς ἔφ' ὅπως ὠδωμονίας ὄρεα
 ται λείψανον, ἄχα τῆς Ηλιά.
 Δ' ἄψάμφοι Ρόδῳ, τὸ σω-
 χις τῷ μεταξὺ πλοῦ ἀγνα-
 καῶσαι περὶ ὀλίγον ἐκείνα.
 περὶ οἱ μὲν οὐκ ἔρεται τὸ σκοπ-
 οῦ ἱφθαλμοῦ τῷ ἀνασπα-
 λνται,

navis erecto, summo carche-
 sis antennam adstrinximus.
 Deinde conferta per funes
 vela effundentes, sensim im-
 pletis venio lineis, nihilo
 minore cursu, optimor, quam
 sagitta peruolauimus, flucti-
 bus graviter fremenibus in-
 fra circa proscendētem ipsos
 proram. At verò quæ inter
 nauigandum seria vel etiam
 iocosa contulerimus, longius
 hic persequi tempus nō sinat.
 Postquam autem mariimā
 Ciliciæ orā prateruecti, Pæ-
 phylum sinum contigimus,
 ultra Chelidoneas felices il-
 los veteris Graciæ terminos
 haud citra laborem cursu e-
 lati, ad singulas Lyciæ ciui-
 tates hospitio diuerimus;
 sermonibus ac fabulis ut plu-
 rimum nos oblectantes (neq̃
 enim ullum in ipsis manifes-
 sum prioris felicitatis cerni-
 tur vestigium reliquum)
 donec ad Solis sacrā delatū
 Rhodum, continuum nauī-
 gandi laborem, quo huc usq̃

us fueramus, interpellare aliquantisper decreuimus. Rea-
 miges itaque nauigio ē mari in terram subducto, prope lit-

αὐτῶν, ἱγνὺς ἰσχυρώμεθ·
 ἐν δ' αὖ, ἀνταπισμῖνα μοι ξυνῶ
 ἔσθ' ἀνανικρὸν τῷ Διονυσίῳ,
 κατὰ σχολῶν ἰδύδιον, ἡδὺ
 φῦς ἀφλαύσιος ἰμπελά-
 μῃ· ἔστι γὰρ ὅντως ἡ πόσις
 τοῦ Ἡλίου, πρίπορ ἔχουσα τῷ
 θεῷ τὸ καλὸν· ἐκπύει δὲ
 τὰς ἐν αὐτῷ Διονυσίῳ σὰς, ἐκ-
 εἰλω γράφει κατὰ νόμον, ἄ-
 μα τῷ τίρεπονι τῆς ὀψίως, ἡ
 ποικίλους μύθους ἀνανοῦς
 μῃ· ὡδὺ γάρ μοι Διό· ἡ
 καὶ πᾶς πρὸς πειρῶν ὅτι
 γου διάφοροι, πᾶσιν ἰσο-
 εἶαν ἀφηγούμενοι· τὰ δὲ πο-
 λὰ καὶ αὐτὸς ἀκασίᾳ πρὸς ἀμ-
 βανον· ἡδὺ δὲ τῆς θίης ἄν-
 τος ἔχοντι, καὶ σταρομίνῃ
 μοι βαδίσαν· οἴκαδ' αὖ, τὸ ἡ-
 δισον· καὶ ξίνης ἀπλῶτος μοι
 κέρδος, ἄνδρ' ἐν παλαιῷ χρό-
 νῳ σέβας, ἔς οὐδ' αὐτὸς ἀ-
 γνοῖν μοι δοκῆς, πολλὰν δὲ ἡ-
 μῖν ἰδὼν ἐπιφοιτῶντας ἐν-
 ταῦθα, τὴν Κορίνθου Χαικλίαν
 νῆαν, οὐκ ἄμορφοι ἔχον-
 τά τι,

tus tentoria fixerunt. Ego
 vero, parato mihi hospitio
 eregione templi Dionysii, o-
 ciosè per orbem mcedebam,
 immensa adeò voluptate in-
 terim fruens. Est enim re is
 ipsa ciuitas hæc Solis, conue-
 nientem huic deo pulcherrimam
 præ se ferens. Obam-
 bulans autem Dionysii por-
 ticibus, unamquamque pla-
 turam contemplantur, ἡδὺ
 cum voluptate ea quam vi-
 dendo capiebam, Herodicas
 quoque fabulas memoriare
 petens. Statim enim mihi
 duo, vel etiam tres prope
 modum præcipui superuenē-
 re, qui mihi omnem historiā
 enarrabant. Pleraque au-
 tem et ipse coniectura præ-
 cipiebant: ceterum cum iam
 contemplatione ista satiatus
 essem, ac domum ire cogita-
 rem, dulcissimum peregrè
 obiit mihi lucrum, viri
 longo iam olim tempore mi-
 hi notū ac familiares, quos
 nec ipsum ignorare te puto,

cum sæpe ad nos itantes hinc videris, nempe Chariclem illum
 Cormithium, adolescentem haudquaquam deformem, de-
 ditum

τά τι καὶ ἡορμωτικῆς ἀσκή-
σεως, ἄτι, οἶμαι, γυνάκοις ἐν
ραϊσέωφον, ἅμα δ' αὐτῷ καὶ
Καλλιπράτιδ' ἄρ' Ἀθλωαῶν,
τὸν πρόπον ἀπλοῖκόν. πενή-
μυνος γὰρ πολιτικῶν λόγων
πέριτα. καὶ ταυτησί τ' ἀγος
ραῖς ῥηδευκῆς. ὧ δ' καὶ τῷ
σώματι γυμνασικῆς, οὐδ' ἄλ-
λό τι, μοι δοκῆν, τὰς παλαιὰς
σρας ἀγαπῶν, ἢ ὅτ' τὰς πα-
λαιὰς ἔρωτας ὅλως γὰρ ἄς τῷ
ἐπὶ ὄψι. ὧ δ' πρὸς τὸ θῦλον μι-
ση, ποτ' αὖ καὶ Προμηθεὶ κατ' ἡ-
ρᾶ. πόρρ' ὅθεν οὐκ ἴδ' ὦν ἐκ
τρός με, γὰρ καὶ κατὰ πῆλοι
περίδραμον. εἴθ' ὅλοια εἰλοῖ
ἀντισησάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἰ-
σθῆν' ἐκ τῶν ἡρίων με. ἡ δ' αὖ
γὰρ ἐκλοναποκῶτας ὁρῶν, π-
ρατῖρω· τὸ μὲν τῆμερον ἄ-
πον, ὃ Καλλιπράτιδα καὶ
Χαείκλας, ἄρ' αὖ καλῶς ἔχον
ἔην ὑμᾶς παρ' ἐμοὶ ποιεῖν,
ἴνα

ditum nonnihil comendi &
fueandi corporis studio, &
qui mulieribus, opinor, for-
ma atque elegantia ista com-
mendari affectaret. Unā aus-
tem cum ipso & Callicra-
tidem istum Atheniensem,
moribus ac habitu simpli-
ciorem. Nam se velut du-
cem atque antesignantem in
civilibus orationibus & in
hoc forensi dicendi genere
gerebat. Erat autem & corp-
oris exercitationibus dedim-
tus, ob nihil aliud, ut mihi
videtur, palestras tantopere
amans, quàm ob puerorum
amores: prorsus enim in hoc
quasi attonitus ferebatur.
Ob odium autem quo for-
minas omnes prosequabatur,
etiam Prometheo malè im-
precari solebat. Cum igitur
à longè uterque me con-
spicatus esset, gaudio atque
lætitiâ pleni accurrunt. Deo

inde, quemadmodum fieri consuevit, salutato atque exce-
pto me, uterque ut ad se venirem rogabant. Atque ego
cùm viderem ipsos de hac re inter se contendendo linguis
procedere: Hodie quidem, respondens inquam, Callicra-
tida & Charicles, ambos vos decet apud me frequentes esse.

ἵνα μὴ πλάσῃ τὴν ἱριγυίαν.
 τῶς δὲ ἱφιῖς ἐμύρας
 (τῆς γὰρ ἵνταθα ἡ τῆσας
 ρας διῆνωκα μίαν) ἀμοι-
 βῶνς ἀνθίστασιν τι μὲν, ἡλάρω
 ἀγκυδάς ὁ πρότερος. Δοκῶ
 ταῦτα. ἐξέκλινω μὲν τὴν ἐ-
 μύραν εἰσάραχον ἐγὼ, τῇ δὲ
 ἐπιστῇ κακοπρατίδας, ἔτα-
 μιν αὐτόν ὁ Χαρίκλεις. ἐ-
 ρωρ δὲ καὶ παρὰ τὴν ἰσθ-
 μίαν, ἐργῇ δὲ κατὰ τὴν ἀγῶ-
 σιν ἐκτελέσεια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθη-
 ναῖος ὁ ἀμόρφος παυσίρ ἐξέ-
 σκη, καὶ πᾶς οἰκίτης αὐτῷ
 ἐχιδόμ' ἀγῶν. ἡ μὲν τῇ
 προῶν προγράφοντο αὐ-
 τοῖς καὶ παραμύνοντο, ἵσα
 δὲ μὲν ἰσόλοις αὐτὰ παρὰ πυκα-
 φῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀ-
 θηνῶν χαίρων κυδόμενον αὐ-
 τῷ πόντῳ. Χαρίκλειος μὲν
 παλὺς ὀρχησπιδῶν καὶ μυσσα-
 γῶν χορὸς ἵππετο, καὶ πᾶν τὸ
 δωματίον, ὡς ἐν Θεοδοφο-
 ροῖς, γυναικῶν μετ' αὐτῷ, ἀν-
 ὄρως

ut ne cōtentionem maiorem
 inter vos excietis. Sequenti-
 bus autem diebus nā tres aut
 quatuor etiam hīc commo-
 rari constituti) per vices accē-
 pietis me mutuo, sorte inter
 vos missa vter id priore loco
 faciat. Hæc ita cum placuē-
 re. Atq̃ illa quidem die con-
 uivij præfectus ego fui: se-
 quenti autem Callieratidas,
 & post ipsum Charicles.
 Porro animaduergebam etiā
 inter ipsos conviviōrū appa-
 ratus, manifesta viriusq̃ af-
 fectionis indicia. Nam Athe-
 nienſis quidē ille pueris per-
 quam formōsis instructus e-
 rat, & propemodum omnes
 illius serui imberbes erant, nā
 amplius ab illo retineri solē-
 ti, quā dum prima lanugi-
 ne inficerentur: postquam au-
 tem barba frequentiore ge-
 nā illorum addensabaniur,
 dispensatores, & fundorum
 quos ille Athenis habebat,
 procuratores amandaban-

tur. At verò Chariclem magnus saltatricum & psalteria-
 rum chorus sequebatur, ac tota illius domuncula, perin-
 de ut in Cereris sacris, mulieribus referta erat, viro ali-

ἄρ' ἐν δ' ἀναρῇ πρῶντι, ἃ
μή τι παντάπιορ, ἢ γέρον ὕπ
περῆλξ, ὅσοποιός ἀφθάρ, τῇ
χρόνου (ηλοτυπίας) ὑποψία
οὐκ ἔχοντι. ἢ μὲν οὖν, ἢς
ἔφλω, καὶ ταῦθ' ἵκανα δ' ἀμ
φοτέρων γυμνῆς δ' ἄγματα.
πομπῆς γέ μιν, ἐπ' ὁρίζων
ἀψιμαχίᾳ τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐς
κινῆσθαι, ἢ ἢς πῆρας ἔχον
τε πλὴν (αἱ τοῖς, ἀπ' ἐπ' ἡμε
ρὸς ἢ ἀνὰ γένοι, σὺ μωλους
ἐθελῶντας αἰτῶν ἐπ' ὁρίζων.
ἀιγνῶς ἢ ἀς ἰταλίας ἀ
πώσαν ὁμοίως ἱμοί. καὶ δό
ξαν ἡμῖν, Κρίθω πῶς ὁρίσσω
ἡττῶν θίαν, καὶ τὸ ἀφροδίτης
ἔδωκ πομπῆς αὐτῶν ἱερὸν (ὑ
μῶνται δ' τέτυ τὸ δ' Πραξι
τίλους ἀχρῆς ὄντως ἱππε
φρόδιτον) ἡρῆμα καὶ γὰρ πῶ
σιν ἡχθῆμεν, αὐτῶν, οἶμαι, τῶν
θιῶν λιπαρῶν γαλιῶν πομπο
πολοῦσης τὸ σκάφ. ὅς μὲν
αὖτ' ἡμῶν ἱμῶν αἰ σωνί
θας

quo ne puncto temporis ibi
apparente, nisi sicubi infans
aliquis, aut senex decrepitus,
cuius videlicet conspice
retur, in quem propter aeta
tem zelotypiae suspicio amo
plius ulla cadere non posset.
Erant igitur & haec, ut dix
xi, satis multa atq; aperta v
triusque animi documenta.
Verum tamen aliquoties etiā
breves quaedam quasi futuri
certaminis coitiones inter i
psos inceptabatur, tanquam
finem aliquem quaestio haec
haudquam haberet. At
postquam iam tēpus erat ut
iterum in alium prouherem
mur, socios navigationis, vo
lentes alioqui ipsos, abduce
re mecum studebam: consti
tuebant enim in Italiā nauig
gare, aequē atq; ego. Et cūm
nobis visum esset in Gnidū,
appulsa ibi naue, spectandi
causa ascendere, & Veneris
templum videndi desiderium

nos incesisset (celebratur autem ibi Praxitelis facilitatis ac
promptitudinis illud verè Venerium & amabile) paulatim
ad terram subuecti sumus, ipsa opinor dea pulchra trans
quillitate nauigium deducente. Ceteris igitur solita res

θαρ παρασπῶν, ἐν ᾧ δ' ἔστι
 πατιχὸν ζῆλον κατ' ἑαυτὴν
 ἔφατ' ἄνθρωπος, ἐν ᾧ καὶ πρὸς
 τὴν Κνίδον, οὐδ' ἀγλαστὴν
 ἡραμωτικῆς ἀφλασίας με-
 τίχων ἔστιν Ἀφροδίτης πό-
 λιν. εὐαὶ δ' Ἰσθαράτου, καὶ
 τᾶμα, ὅτε τέρπει ἡμᾶς ἰδύ-
 νητο, πρῶτον ἱμακιστὸν
 τις, ἐπὶ τὸν νῆον τῆς Ἀφρο-
 δίτης βαδίζοντα, νῶ μὲν, ἢ
 γὰρ τὴν καὶ Χαεικλῆς, πάλιν
 πρὸς μὲν, Καμικρατίδας δ'.
 ὅς ἐστι θίαρ θύλακα ἄνω,
 ἔστιον ἄνθρωπος, οἶμαι. τῆς Κνι-
 δίας Ἀφροδίτης τὸν ἱερὸν
 σπιῶν ἀντικαταμαζόμενος
 ἔρωτα, καὶ πῶς ὄντως ὑμῖν,
 ἀπ' αὐτῶν τῶν τιμίων, Ἀφρο-
 δίταιοι πρὸς πρῶτον αὐτῶν
 τὸν ἄνθρωπον, ἐκ αἰσθημάτων
 ἄγονον μάχιστον, λήθων πρᾶξι-
 λῆας ἱερῶν, ἀπ' ἔστι ἱερὸν
 Ἀφροδίτης, ἄπαν τὸ γένιον
 ἡμῶν καρπῶν, ἃ τῶν ἡμέ-
 ρων ὀφθαλμοῖς ἄγει πόρ-
 ρον βρῶντα, ἢ πρὸς αἶρα σπ-
 ρον.

atque arma cura fuere: ego
 verò amatorium istud par-
 utrinque suspensum habens,
 Gnidum circumcirca obam-
 bulabam, non sine risu figu-
 lina istius proteruitatis par-
 ticipem me prabendo, ut in
 Veneris ciuitate. Porcius
 autem Softrati, ac cetera
 quae nos oblectare poterant,
 principiò circumeundo vi-
 sentes, mox ad templum Ve-
 nerisimus, nos quidam duo,
 ego videlicet et Charicles
 admodum alacriter, Calli-
 cratidas autem ut ad specta-
 culum muliebri, inuius, li-
 bentius, ut opinor, pro Ven-
 nere Gnidia Thespiensem il-
 lum Cupidinem permutatio-
 ne facta habiturus. Ac sta-
 tim quodammodo nobis ab-
 ingressa luci Veneris aspi-
 rarunt auræ. Serenitas enim,
 ac lumen illud supernum, nā
 in solum sterile maximè, et
 lapideis tabulis constratum,
 excipiebatur: sed erat illud,
 utpote in Veneris templo,

facundum mitibus ac frugiferis arboribus, quæ frondibus
 virentibus in longum usque promanantibus, ærem cir-
 cum citra

εὐφρόνῃ, πειθόμενῃ μὲν ἡ
 ψευδολογῇ ἰσχυρῇ, ἀντι-
 ρίτῃ, παρὰ τὴν διανοίαν αὐ-
 τῆς, ἀσφαλῆς πειθομένη, τῶν
 τελειῶν δεινῶν ἱκανὸν, ὅ-
 & ἡμῶν μεταλήψαν. οὐδ' αὖ-
 τὰ γέροντες ἢ δὴ χεῖνον πο-
 ριά καθάπνυνται, ἀπ' ἧς ἀ-
 μὲν σφρυγγόντα, νόοις κλησίμ-
 ῳ ὤντα. τῶν δ' ἀντιμικτῶ-
 νος τὰ ὑπὸν μὲν ἄνω α-
 ρονα, τὴν δ' ὁμορφίαν ἔχον-
 τα ὑπὸν, κατακλίοντες καὶ
 πλατανίσων αὐτοῖς μένῃ καὶ
 σω αὐτοῖς αὐτόμολος Ἀφρο-
 δίτης. ἡ τῆς θεῆς πάλας φυλαῆς,
 Δάφνι. παυσι γὰρ μὲν δεινῶν,
 περιπλύνειν ὁ φίλῶς ποσει-
 δῶντι κίβρις. ἀμφιλαφῆς ἄμ-
 πλοὶ πηνόις κατέρχων βό-
 τρυσι' τρυποτέραις γὰρ Ἀφρο-
 δίτη μετὰ Διονύσῃ, καὶ τὸ παρ'
 ἀμφοῖν ἰδὼν, σὺν κρατῶν. αὐ-
 τὰ δ' ἀπ' αὐτῶν ἀλλήλων, ἡφισ-
 θερώνουσιν. ἡ δ' ἡ τῶν αὐ-
 τῶν παλινστίοις ὅποις ἰλασθῆ-
 ναι.

cum circa quasi concamerata-
bant. Abundè verò illa fru-
gibus densa^b myrtus, apud
dominam suam copiosa na-
scens, effluerat; deinde
aliarum arborum singulae,
quæcûq; pulchritudine præ-
stant, neque ipsæ quanquam
longa exactaiam ætate ca-
næ arescentes, sed præ vigo-
re quasi iuuenescentes, no-
vis subinde ramis formosæ
atque integræ erant. His aus-
tem intermixta erant etiam
illa fruticum genera, quæ a-
lii fructum quidem feras-
cia non sunt: cæterùm pro
fructu pulchritudinem has-
bent, cyparissorum videli-
cet & platanorû æriæ pro-
ceritates; & inter ipsas trans-
fuga Veneris, deæ ipsius o-
lim fugitiua facta, laurus.
Cuius verò arbori circum-
uoluta studiosa illa amo-
ris^c hedera obserpebat, &
vites sæcundæ crebris racem-
is dependebant. Est enim

inundior Venus cum Baccho, & temperatum illud dul-
ce quod ab utrisque venit. Quod si autem à se mutuo dis-
jungantur, minus exhilarant. Erant autem sub umbris istis
mmmm s opacis

κλισίῃσι, ὅτις ἐστὶν ἀδωα θίλακα
 σιρ, αἱ δὲ τῶν μὲν ἀσκητῶν,
 σπανίας ἐκτροφῶν τινῶν ἀ-
 θρότῳ δ' ὁ πολικὸς ὄχλος
 ἐπανηγυρίζον, οὕτως Ἀφροδι-
 σιάζοντο, ἐπὶ δ' ἱκανῶς ὅτις
 φουδὸς ἐτιρρομένη, ἄσπετον
 παρὰ τὸν. ἡ μὲν δὲ θύρῃς ἐν
 μέσῳ καθίσθεται. παλαιὰ δ'
 διδοὺ ἀνιδάλματα καὶ πόρῳ, ὁ-
 πρὸς φανερὸν, καὶ συνηρότι γινώ-
 σκεται μικρὸν ἱστορικῶν.
 πᾶν δὲ τὸ καλὸν αὐτῆς ἀ-
 κήρυκτον, οὐδὲν ἀμείβετο, ἰδὼν
 ἀμυγδαλῶν, γυμνασίου, πάλιν
 ὅτι τῇ ἐν τῇ χαρὶ πᾶσι ἀδελ-
 φησὶν ὁμοῦ ἐπιπρόσθετον. ὅτι.
 Τὸ γὰρ μὲν ἡ ἀμυγδαλὴ τὸ χυμὸν
 τῆς χυμῆς, ὡς πᾶσι ἀντίτυπον ὄν-
 τω, καὶ ἐπὶ τῇ τῇ διδοὺ φῶς
 σιρ ἐκαστοῖς μέλεισιν ἐπιπρό-
 σθετον. ὁ γοῦν Χαρακλῆς ἱμῶν
 εἰς τι καὶ παρὰ φόρον ἱμῶν
 ὅτι αὐτοὶ ἐστὶν, ἔπει, θύρῃ
 ὅτι τῶν πᾶσι διδοὺς Ἀφροδ. καὶ
 ἄμα πρὸς τὸν μὲν, λιπαροῖς
 τοῖς χαλκοῖς, ἵφ' ὅσον ἴσθιον
 νατὸν,

opacis et obscuris, amant
 quaedam cella, eorum usus
 qui intus conuiuia agitare
 vellent, comparata: in quas
 urbanorum quidem rari cō-
 meabant vlli, sed populi fre-
 quentes turba sollemniter cō-
 ueniebāt, re ipsa Veneris in-
 dulgentes. Postquam autem
 abundē plantis istis oblecta-
 ti fuimus, intrō in templum
 ingressi sumus. Ipsa igitur
 dea in medio posita est, ex
 Pario marmore, opus sanē
 pulcherrimum atq; praecla-
 rum, et risu quodam simus
 lato et parum subrigens. To-
 ta autem pulchritudo eius
 detecta, nulla veste ipsam te-
 gente, nuda conspicitur, ni-
 si quatenus altera manus pu-
 denda, quasi oblita sui, ab-
 scondit. Tantum verō arti-
 fex illa ars valuit, ut solida
 adeo ac dura marmoris na-
 tura singula etiam membra
 deceret. Charicles igitur
 insanum quiddam et furia-
 bundum exclamans: O for-
 tunatissime, inquit, deorum, ^e Mars, qui propter hanc vim-
 flus fuisti. Et simul accurrens plenis labijs, quoad fieri po-
 tuit

fortunatissime, inquit, deorum,
 flus fuisti. Et simul accurrens

Mars, qui propter hanc vim-
 flus fuisti. Et simul accurrens

tuit

πατρί, ἐκείνου τὸν αὐχίνα,
κασιγένη. οἷον δ' ἐφιστὼς ὁ
Καλλιπράτιδας, κατὰ νοῦν
ἀπεθώμαζεν. ἔτι δ' ἀμει-
βοντο αὐτῆς ὁ υἱὸς, καὶ τοῖς
θίλποισι τὴν θύρην ἐδῆρ' ἀκρι-
βῶς καὶ κατὰ νότον, καὶ ἵνα
μηδὲν αὐτῆς ἀθώμαστον ᾖ.
ὅτι θωμαρίας οὐκ ὄντα, τῇ ἰδέ-
σθαι πύλῃ παρινοῦσι, τὴν ἀπι-
σθῆναι ὁμορφίαν ὁραθῆναι.
ὁ δὲ φαν οὐκ ὄντων τὴν θύρην
ἔδῆρ', ἥς τὰ κατόπιρ' ὧσ' οὐκ
πείθειτο μὲν. ἔτ' ἀνοιγέμενος
τὸ θυρῶν ἐκ τοῦ λαοδοφύ-
λακος, ἔναι πεισιμαχέον
γυναικὸν, θαμβῶν ἀφ' ἰδίου
ἡμᾶς ἔχον τὴν ὡπλῆς. ὁ γοῶν
Ἀθλῶναι, ἰσχυρὴν πρὸ μικροῦ
ἐλπίων, ἐπὶ τῇ αὐτῇ δὴ μύρῃ
τὸν κατὰ πύλῃν, ἀθρόως,
πολὺν τὸν Χαερκλίου ἐμμανέ-
σιρον ἀνδράγασιν. Ἡρώκας,
ὅση μὲν τῶν μεταφύων ὁ-
ρυσθία, πῶς δ' ἀμφιλαφῆς
ἀελαγόντος, ἀγκάλισμα χερσὶ
παλῶν ὡς δ' ἀπείραφοι τ

χλο-

tuit exento collo, deoscular-
batur illam. Facitè autem
adstans Callipratides, secum
in animo admirabatur. Est
autem biforis ipsum ades, ut
possint, qui volunt deam is-
psam diligentius inspicere,
etiam tergo contemplari,
et ut nihil ipsius cum admi-
ratione non spectes. Facitè
itaque licet per alteram por-
tam accedentibus, postero-
rem quoque formositatem
contueri. Proinde cum vi-
sum nobis esset totam ipsam
deam videre, in posteriorem
templi partem circumuiui-
mus, ac reclusa ianua ab a-
dituo, qui et ipse creditur
mulier esse, repente obstru-
uimus ad pulchritudinē il-
lam. Atheniensis itaque iste,
qui tacitè paulò ante vides-
bat, postea quā eas quæ in pue-
ris appetuntur partes aspe-
xit, cōtinuè ἰόγε quàm Cha-
ricles infaniorè modo exclā-
mauit: Hercules, inquires,
quanta scapularum concin-

nitas? Ut autem extuberantes nitens lumbi, amplexantia
manus implentes? Quam scitè circumducta cingulum pul-

pa, m

γαστῆρ αὐτῶν ἐπιπυρρῶν
 τῶν, μίαν ἄγαν ἰσχυρῆς, αὐτῶν
 ἔστι οἷοις περὶ σαλμῶναι, μία
 τε αὖτε ὑπεροχὸν ἰσχυρῶν
 πρὸς τὴν φύσιν. τῶν δὲ ἔστι ἰσχυ-
 ροὶ ὑπερβαλλόντων ἐξ ἑκα-
 τέρων τῶν παρ' ἑκαστοῦ, ὥς ἂν ἄποιοις,
 οἷον ὅτις ὁ γίγνεται, μὴ ὅτις καὶ
 ἡνέμεται ἐπ' αὐτὸν τὴν φύσιν
 ἔχει παρ' ὅτις, ἡ κεφαλὴ μὴ οὐ-
 θηροί. ἔστι γὰρ ὅρα Γαστριμύτης
 ἐν ἑρῶν Διὶ τὸν νεκρὸν ἔδωκεν
 ἰσχυρῶν. παρὰ γὰρ μὴ Ἡβης οὐκ
 ἔστι γὰρ ἡ κεφαλὴ μὴ οὐκ
 ἰσχυρῶν. ὑπερβαλλόντων ταῦτα
 τὸν Καλλιπράτιδος βοῶντος, ὁ
 Χαερκλῆς, ὡς ἔσφοντο θάμ-
 βος, ἀνέχετο δὲ ἑκαστὸν ἑκά-
 στου, καὶ ὅτις ἐν ἑκαστῷ.
 παρ' ὅτις ἄνυγρῶντος.
 ἐπὶ δὲ τὸν θαυμάσιον ὁ λόγος
 ὡς ἀπὸ μακρῶν, ἐπὶ θατέρω
 μὴ οὐκ οὐκ ὡς ἄλλοι, ὡς
 παρ' ὅτις ἐπὶ καλῶς ἔχει
 καὶ ὡς τὸν ἀμορβῶν ἡ πι-
 ρὶ τὰ μακρὰ καὶ λίαν ἀμυρότης.
 ἐπὶ μὴ οὐκ ὡς τὰν φύσιν ἀκα-
 οία

ut in veste asperginem luti aliquā. Arguebat autem deformi-
 tatem ipsius, reliquus totius marmoris nitor. Ego itaque verissi-
 mili coniectura veritatem colligendo, naturā lapidis, id quod

pia, in se retundantur, neque
 tenues nimis ipsis ossibus ad-
 stricta, neque rursus in im-
 mensam effusa pinguedine.
 Formarum autē quae verum-
 que nobis infra coeuntibus
 velut impressae redduntur,
 dici non potest quā suavis
 visus. Femorisque & tibiae in
 rectum ad pedem usque pros-
 tentae, accuratē servatae mo-
 dulatione. Talis igitur & Ga-
 nymedes in caelo Ioui nectar
 dulcius infundit. Nam ab
 Hebe equidem subministrā-
 te potum haudquaquam ac-
 ceperim. Cū autem haec
 quasi quodam numine cor-
 reptus Callicratidas excla-
 mare, Charicles prae nimio
 ac vehementi stupore parum
 adfuit qui dirigisset, hu-
 midum quendam & manan-
 tem in oculis dolorem collis-
 quans. Caterum postquam
 ab admiratione satietas non
 auerit, in altero femore ma-
 culam conspicimus, perinde

καὶ μὲν τὰ δίδου ἄκωρ ἰδὲ δὲ
 ἴφρων καὶ δὲ. τὴν θ' ὅλην ἡμέ-
 ραν ἀπαντικρὺ τ' ἔτι καὶ ἰδὲ.
 ἴφρων, ὅρθε δὲ ἐπ' αὐτὴν διω-
 κὼς τὰς τῶν ὀφθαλμῶν βολὰς
 ἀπὸ τοῦ ἰφρών. ἄσχημοι δ' αὐτῶν
 ψιθυρισμοί, καὶ ἡλιπομύησις
 λαλῶν ἐρωτικῶν διηγεσάμενοι
 μίμνῃσι. ἐπεὶ δ' αὖ δὲ καὶ μικρὰ
 τ' ἰδὲ ἰφρών τὸν ἀρβυκοκόπον
 ἡλῶναι, περὶ ἡμέραν τῇ δὲ πρὸς
 πρὶν τίς περὶ ἀσπασίας Λι-
 βυκῆς διορκὸς ἀπαεισμάχης,
 διηγεσάμενος τὴν ἡλιπομύησιν,
 βαλὼν μὲν ἐπὶ σκοπῷ, μάλιστα
 καὶ δ' ἂν ποτὶ τὴν θύραν αὐτὴν
 ὀφθαλμῶν, μεθ' ὧν δὲ ἀσπασί-
 ας ἐκείνην τῇ στήθι, πε-
 σικῶν τῆς ἐπιθυμίας ταῖς ἐ-
 νομίαις αὐτῇ δ' ὅποια φίλῃ,
 φάσας κατὰ τῆς πρὸς τῆς
 ψαῖον, οἱ δ' ἐπὶ τῷ ἀσπασί-
 ας ἀναστὰς, ὅλην Κυνίδαν
 καταρῶν, ὥς ἐπ' ἀντικ-
 ῆς συμφορῇ καὶ κατηφῇ, καὶ
 δι' ὀλίγον σιωπῶν, ἰτί-

ρρ

occafum Solis inuitum de-
 grè domum redisse, atq; tot-
 um diem ex aduerso de-
 sedendo, rectos in ipsam
 perpetuò occulorū iclus dis-
 rexisse. Obscurè autem, in-
 quit, uicirim secum ipse ne-
 scio quæ susurrabat, & sus-
 furante quodam sermone a-
 matorias peragebat quere-
 las. Cæterum ubi iam pau-
 lisper affectus illius mole-
 stiam à se remouere volebat,
 affatus deam, in mensam au-
 tē quatuor talis Libyæ cam-
 preæ dinumeratis, ludendo
 spem experiebatur. Ac quo-
 ties id quod intendebat, iec-
 erat, maximeq; siquādo deā
 ipsam iactu feliciore sorti-
 tus erat, nullo uidelicet ta-
 lo eādem figura cum alio as-
 liquo cadente, adorabat il-
 lam: sperans se id quod ex-
 petebat, consecuturum es-
 se. Sed autem (quemadmo-
 dum solet) simplicius paulò
 per mensam iecisset, ac tali

id quod abominabilius erat, surgendo reddidissent, totū Gni-
 do malè imprecabatur, uelut ob cladem aliquā immedicabi-
 lem, & mærore plenus erat: & paulò post correptis illis, aliò
 iactu,

ἔρ' ὅλο τὴν πρὶν ἀσχήαν ἰ-
 θῆσά περ, ἥδη δ' ὡς πῶς αὖ-
 τ' ὅτ' ἔστι παῖς ἱριδιόμορφος, ὅ-
 χ' ὅτ' ἅπας ἰχθὺς ἀσκή, καὶ πᾶς
 μαλακοῦ δεινὸν φλοῖος Ἀ-
 φροδίτης καλῶς ἰκέρυσσεν.
 ἔτι μᾶλλον δ' ἔξισυ Διὶ Πραξιτέ-
 λης. καὶ πᾶν δ', τι καμῆλιον
 ἀντρίπας οἴκοι φυλάττειτο,
 τῶν δ' ὡς ἀνάνθημα τ' ἔστι. πῶ-
 ρας, αἱ σφοδρὰ τῶν ἰρ αὐτῶν
 πόθων ἰπιτάσας ἀπρὸς ὅθι
 ἔρ' ἰδρύει δ' τόλμα τ' ἰπιθυ-
 μίας μαροπόας. ἥδη γὰρ ἐπὶ
 ἄλυσιν ἡλὶς ἡλόνον, ἔρ' ἰμα-
 λαθῶν τὸς παρόντας, ὅπως
 τ' ὅθι παρὰ παρὰ τῶν, καὶ τὰς
 ἀφανὺς ἰνδὸς ἀτὸ σχιδόν ὅθι
 ἀναπνέων ἡτρίμη. σιωπῶν δ'
 τ' ἰακόνων ἔξωθεν τὴν θύραν
 ἰφίλκων ὡς μὲν, ἰνδὸν ὅθι κα-
 νὸς Ἀλγίστης καθεῖρεν. καὶ τὴν
 γὰρ ἀφ' ἑρῆτον νυκτὸς ἐν τῷ τόλ-
 μαρ, καὶ ὡς ἰπ' ἀκείβης ὅ-
 μῃρ δινῶμαι, τ' ἰρ ἰακόνων πῶ-
 επιλο.

iactu, quod malè antea ceci-
 derat, emendabat. Iam verò
 ubi affectus atque animus il-
 lius magis accendebatur, o-
 mnis paries insculpebatur, &
 ut quæque arbor mollis erat,
 ita cortex illius formosam
 Venerem prædicabat. eodem
 autè in precio cū Ioue Pra-
 xitiles erat: & quicquid pre-
 ciosum ac pulchrum illi do-
 mi repositum inter ornāmē-
 ta fuerat, id omne donarium
 deæ offerebatur. Postremò
 nimia in eo desideriorum ve-
 hementia, in insaniam versa
 est. Inpenta autem est concu-
 piscentiæ illius mastrupatrix
 quædam audacia. Cū enim
 iam ad occasum Sol incli-
 naret, sensim ac tacitè, ita ut
 qui aderant, non animaduer-
 terent, post ianuam clām ir-
 repsit, & stans ita ut cerni
 non posset, in interiore par-
 te ad eò se tacitus contine-
 bat, ut propè ne anhelitum

quidem emitteret. Aedituis autem perinde ut consueverant,
 foris ianuam attrahentibus, intus novus iste Anchises con-
 cludebatur. At quid ego arcana noctis audaciam accuratius
 vobis exprimā, aut etiam alius quispiam? Amatoriorum am-
 plexuum

επιλοκῶν ἴχνη ταῦτα μὲν ἴ-
 μίραρ ὤφθην, καὶ τὸν σπῆλον
 ἄχρ' ἢ τοῖς, ὥρ' ἔπαθεν, ἔ-
 λιγχομ. αὐτόν γε μὴν τὸν
 ναυίαρ, ὅς ο' ἀρημῶδες ἴσος
 εἶ λόγῳ, ἔ' κατὰ πειρῶν
 φασιν, ἔ' κατὰ πηλαγίς ὠ-
 μαίῳ ἐνελθόντα, πανταλῶς
 ἀφανῆ γήϊα, τῶν τε τῆς ἱα-
 κόρου Διηγούμενης, μεταξὺ τῆ
 κόρου ὁδοῦ, ἔπειθ' ὁ Χαι-
 κλῆς ἐποικῶν τὸ θᾶλν ἑλκὺρ λήθ-
 νορ ἡμεῶν. τί δ', ἄ τις
 ἔμψυχον ἔδωκε τοῖς ὠ-
 ἄρ' ἔ' ἄρ' ἢ μία νύξ' ἔ' Διὸς
 σκῆπτρον ἐτιμᾶς; μαδία ὅς
 δ' ὁ Καλλικρατίδας, ἐδ' ὡς,
 φησὶν, ἴδμεν, ὃ Χαρικλῆς, ὃ
 πομπῶν ἀνυσόμεθα τοιούτων
 Διηγμάτων, ὅταν ἴν' ὅ-
 πῳς γινώμεθα. καὶ νῦν δ'
 τῆς ἐπὶ τοῦ Σηλεύμενης Ἀφρο-
 δίτης ἱναγίς δὴ τῶν Ἀλγ-
 μα, πῶς ἱερομένους τοῦ Χρῆ-
 στος, ἄγαρ πῶς μοι ἔδοξε
 λίσσασθαι ὁ Καλλικρατίδας. ἔ-
 φη γὰρ, ὅς ο' ἱραδὸς ναυίας,
 παννύ-

plexum vestigia hæc postri-
 die conspecta sunt, & ma-
 culam hanc habebat dea, in-
 dicem videlicet eorum quæ
 passa fuerat. Ipsum verò a-
 dolescentem, ut vulgo fama
 refert, vel de petris alicubi
 uiunt, vel in fluctibus marinos
 præcipitem datum omnino
 euauuisse. Atque hæc cum
 ministra templi ita narraret,
 interea exclamans Charic-
 les: Proinde fœmininum
 genus, inquit, etiam si sa-
 xum fuerit, amatur. Quid
 autem si quis animatam vis-
 deret huiusmodi formam,
 annon una nox ipsis Iouis
 sceptris æquiparetur? Subs-
 ridens autem Callacratidas:
 Nondum, inquit, scimus
 Charicles, an multas auditu-
 ri simus huiusmodi narratio-
 nes, si quando Thespys quorū
 que essemus. Et nunc sanè
 tua istius Veneris, cuius tan-
 ta æmulatione teneris, ma-
 nifestum adeò hoc indicium
 est. Hic, quo pacto, inter-

rogante Charicle: admodum verisimiliter dicere Callicra-
 tidas visus mihi est. Dixit enim, quòd cùm adolescens
 ille

ἄννυς σχολῆς λαβόμενος,
 ὡς ὅλως τὴν πάσας ἔχων ἱξο-
 σίαν κορυβώσαι, παυδινῶς
 ἡδίστην περσώμηναι, βα-
 ληθῆς, εἰδὲ ὅτι, μηδὲ πρό-
 ὤψῃ ἂν τὸ βῆλν. πομπῶν δὲ
 ἀκείτων ἀφυστακτισμῶν λό-
 γων, τὸν συμμιγῆ καταπαύ-
 σαις ἰδὲ θόρυβον, ἀνδρῆς (ἔ-
 πορ) ἱταῖροι, τῆς κατὰ λό-
 γον ἔχοντες ἡμέρας, ὡς ἰ-
 πρῆς, ὅτι νόμος παυδίας.
 ἀπαπαγγέλον δὲ τῆς ἀτάκ-
 τῃς ἡμέρας ὅσον ἔχοντες φιλο-
 νακίας, ἡ μέρει ἡμέρ τῆς αὐ-
 τὸς ἰαυτὸ δόξης, ἡ ἀτίρ-
 ἀπτεῖνασι. καὶ γὰρ ὅσον
 ἡμερὶς ἐπὶ ναῶν ἀπέραι. τῇ
 δὲ σχολῇ κατακρησίων ἀντα-
 είας, καὶ μετὰ τέρψινος ὡφί-
 λῶσαι διωαμύλιν σπεδῶν.
 ἡμερὶς ἀντὶ οὗ τῆς νῆς (πο-
 λὺς γὰρ ὁ κατ' ὡσίδιασιν ἐ-
 ποιτῶν ὄχλος) ἀντὶ τῶν
 συμποσίων ἀπκλίνωμεν, ὅ-
 πως δὲ ἡμερὶας ἀκέραι καὶ
 λίγαι,

ille amator ocium ac spas-
 cium totius noctis conse-
 cutus fuisset, ut facile to-
 tam affectus istius exaltatio-
 di facultatem haberet, qua-
 si cum puero tamen, mar-
 mori cohaesisset: illud nimi-
 rum volens, neque anteriore
 parte forminam valere. Mul-
 tis itaque absque delectu ac tes-
 merè utrinque verbis effui-
 tis, ego promiscuo eorum tu-
 multu ac turba compositis:
 Viri: inquam, amici, mode-
 stam atque ordinatam insisterite
 disputationem: quoniam de-
 cora ac decens lex eruditio-
 nis atque doctrinae est. Subla-
 ta igitur in composita hac, et
 nullum finem habente con-
 tentione, vicissim pro sua ven-
 terque sententia iustam ac so-
 lidam orationem instituite.
 Neque enim etiam dum tem-
 pus est ut ad naudem redea-
 mus. Ac ocio hoc utendum
 est ad hilaritatem, et ad
 ea studia quae cum delecta-

tione prodesse possint. Proinde abscedentes hinc à templo
 (multa enim religionis gratia turba huc venit) in unū ali-
 quod istorum conviviōrū accumbamus, ut per ocium et cum

nnnn

silencio

λίσσῃ, ἀπὶ τῷ βουλομένῳ,
 ἔξῃ, μνησθῆναι δ', ὡς ὁ τῆς
 ρομῆς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ
 μὴ πρὸς τῶν ἰσῶν διοχλῆ-
 σαι. λαλῶνς ἰδοῦσα ταῦτα λίσ-
 σαται, καὶ συγκαταταναίσταται,
 ἔξῃ. ἰδὼν δὲ ἰδὼν, ὁ
 δὲ μὴ μὴ πρὸς φροντί.
 δ', οἱ δ' ἐπὶ σωνοίας, μὴ
 γὰρ τῶν ἰαυτοῦ σκέψιν ἄνω
 καὶ κάτω ἐκκλινῶν, ὡς πρὸς
 τῆς πεπομπῆς ἀγανί-
 μῃσι Πλαταιᾶσι. ἐπὶ δ' ἔ-
 πομεν ὡς τι σωνοίης καὶ πα-
 λίνσκιον, ὡρᾶ θύρε, ἀνα-
 παύσειον, ἰδὼν, ἀπὸν, ὁ τό-
 πος, ἰδὼν καὶ ἴδῃ οἱ κατὰ λό-
 γον τῶν ἰσῶν ἰσῶν ἰσῶν.
 γὰρ, ἰδὼν μὴ σὺ πάντῃ δικασί-
 πῳς λαβὴν δὲ αὐτῶν ἰδὼν
 αὐτοῦς ὁφρύνει τῶν ἱσῶν
 ἔχων. πεθεῖς δ' ἀμφοτέρῃσι
 λαλῶν πρὸς τῶν, τίνα καὶ πρὸς
 τὸν ἀπὸν, ἐπὶ δὲ Χαικλῶν
 ἰσῶν καὶ πρὸς τὸν, ὡς
 ἰσῶν τῶν λόγῳ δικασί-
 πῳς αὐτῶν.

confidebam, ipsam illam supercilij præ me ferens Eliam.
 Proposita autem utrisque sorte super eo, utrum priore lo-
 co dicere oporteret, posteaquam Charicles priorem lo-
 cum sortitus est, continuo ut auspicaretur orationem, hor-

silentio & audire & dice-
 re quæ cuique licet, liceat.
 Illud autem memineritis,
 quod qui hodie victus fue-
 rit, is in posterum nobis de
 hisdem rebus ampliùs mo-
 lestus futurus non sit. Rectè
 visus sum hæc dicere. Et eòs
 dem cohortantibus etiam il-
 lis, exiimus, ego quidem
 letus, nulla me premente
 cura: illi verò cogitabundi,
 magnam apud sese in ani-
 mis disputationem sursum
 ac deorsum versantes, pers-
 inde ac si de principatu ac
 ductu apud Plataas certatu-
 ri essent. Postquam autē veni-
 mus in densum quoddā atq̃
 umbrosum pro aestatis tēpo-
 re receptaculum, ubi com-
 modè requiescere licebat:
 Suavis hic locus, inquit
 ego (nam & supra verti-
 cem canorum quoddam rē-
 sonant cicadæ) in medio
 admodum iudiciali more

ἁδοσάμην. ὃ δὲ τῇ διέξει τὸ πρό-
σωπον ἀνατίψας, ἰσχυρῶς καὶ
μικρὸν ἐπισχῶν, ἀρχεται τῇ
Δίῃ. Σὺ Δίεποινα τῶν ἡνιερ-
σῶ λόγων, Ἀφροδίτη, σὶ βοή-
θον αἰμαὶ Δίης καλοῦ-
σιν. ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ,
καὶ μὲν βραχὺ τῆς Ἰδίας πα-
θοῦς ἐπισάξης, τληστότατόν
ἐστιν. οἱ δὲ ἑρωτικοὶ λόγοι
παικλῆς σου διούνται, οὐ
γὰρ αὐτῶν γυναικῶν μή-
τηρ. ἴθι δὲ γυναιξὶ σιωπῶ-
ντι, ἢ θύλακα χάσειαι δὲ καὶ βίῃ
ἀνδράσι μύθηται ἀρρίσιον, ὡς
ἐγγενέθησαν. ἔγωγε δὲ ἀνδρὶ
ἐν ἀρχῇ τῶ λόγου, τὸ πρῶτον
ρα, καὶ πάσης γυναικὸς πρωτό-
φρον ὡς ἀξιῶ μάρτυρα ἐπι-
παθεῖν. λίγω δὲ τὸν ἑρῶν τῷ
ὄλῳ φύσει, καὶ τὰ πρῶτα πα-
ταμύνη σιγῆς καὶ κόσμου, γυναι-
κείας, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πᾶσι ἀπλη-
ρα τῶν ἡνιερσῶν, πᾶσι
ζωογονήσαντες ἑμψυχον. ἐπισα-
μύνη δὲ ὅτι θνητὴς ἐστὶ καὶ ὅ-
λης

tatus sum. Ille vero cum
dextera faciem paulum at-
trivisset cum silentio, et
parumper sustinisset sese,
mox ad hunc fermè mo-
dum orditur: Te dominam
orationi meae, Venus, te auxi-
liatricem preces meae voc-
cant. Nam cum omne opus,
si vel exiguum propria sua-
dela instillaveris illi abso-
lutissimum esse solet, tum
verò amatorij sermones præ-
ter cetera te indigent. Tu
enim eorum germana adeò
mater es. Ades itaque mu-
lieribus patrona, scemina ni-
mirum ipsa. Largire au-
tem et viris ut maneant
mares, perinde atque ge-
nerati sunt. Ego igitur sta-
tim ab initio orationis pri-
mam omnium matrem, et
totius generatiphis radio-
cem ac seminarium, eorum
quæ propono testem aduo-
co. Dico autem sacram il-

lam universorum naturam, quæ primis illis inter se con-
glutinatis elementis mundi, terra videlicet, aëre, igne, et
aqua, mutua illorum et temperata commixtione omne
procreavit animatum. Sciens deinde, quod omnes morta-

αὐτὸς Δημιουργημα, καὶ βραχὺς
 χρόνος τὸ πᾶν ἐκαστὸ καθέας
 μαρται, πλὴν ἑτέρου φθορὰν
 αὐτοῦ γένισιν ἰμυχανέσαστο, καὶ
 ὡς θνήσκοντι τὸ τιπτόμενον
 ἀντιμίτησιν, ἵνα ταῖς παρ'
 ἀπὸ κληρὸν δαδοχῶς ἕς τὸν
 ἀπὸ χρόνον ὥσπερ. ἐπὶ δ' ὡς
 ἀπορορὸν ἐξ ἑνὸς τι γένεσθαι,
 διπλῶν ἐν ἐκαστῷ φύσιν ἰμυ=
 χανέσαστο, τοῖς μὲν ἄρρεσιν
 ἰδίᾳ καταβολὰς σπέρμα=
 των χάσασαμένη, τὸ θῆλυ δ'
 ὡσπερ γονῆς τι δοχῆον ἀπ=
 φύσασα. κοινὸν δ' ἄμφοσι
 ἐρῶν γένεσθαι πόσον ἐγκύρασας
 σιν, σωτῆρας ἡπάλους θύσ=
 μιν ἀνάγκης ὅσιον, κατα=
 γράψασα μύθων ἐπὶ τῆς οἰ=
 κῆας φύσεως ἐκείνου, καὶ
 μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἀρ'
 ῥηθῆναι, μήτε τ' ἄρρεν ἀπρι=
 πῶς μαλακίζεσθαι. ὅθεν τοῦθ'
 αὖ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁ=
 μιῶν, μέγιστον δὲ τὸν ἀν=
 θρώπινον βίον ἀθανάτοις

δὲ

pria uterque natura contenti, & neque fœmina præter na=
 turam in marem transiret, neque mas indecorè ac turpiter
 emollescere. Atque hoc pacto virorum cum mulieribus con=
 versationes, in hoc usque tempus hominum vitam immorta=
 libus

lis sumus materiae opificium,
 & quod breue adeò tem=
 pus viuendi unicuique fato
 præstitutum est: alterius in=
 teritum, ut alterius ortus
 esset, excogitauit: ac mo=
 rienti, id quod nascitur, edi=
 uersò appendit, ut mutuis
 successionibus in perpe=
 tuum tempus viueremus.
 Postquam autem impossi=
 bile propè erat ex singu=
 lis seorsim aliquid pro=
 creari, duplicem in vno
 quoque genere naturam ef=
 finxit. Nam maribus qui=
 dem propria seminum quasi
 quædam fundamenta lar=
 gita est, fœminam autem
 perinde et receptaculum
 quoddam genitalis feminis
 esse fecit. Communi igitur
 utrique sexui desiderio in=
 dito, coniunxit inter se
 mutuò illos, lege necessis
 tatis sancta quadam præ=
 scriptos ut manerent pro=
 priis

ἡ δὲ δοχὴς φυλάττεισιν· ἔδ' αὖς
 ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχὴν γνέ-
 σσα. Δυοῖν δ' ὀνομάτοισιν
 βασμίον, πῶσα τιμὰ μί-
 νον, ἱξίον πατρὶ μητέρα
 πεσκλησώτωρ. κατ' ἀρχὰς
 πρὸ οὐκ, ἔδ' ἡρώϊα φρονῶν ὁ
 βίῳ, καὶ τὴν γάτονα θιῶν
 σίδωρ ἀριτῶν, οἷς ἰνυμοθί-
 τισιν ἢ φύσις, ἱπθάρχα,
 καὶ κατ' ἡλικίας μήτρα γυ-
 ναιξὶ ζωγνύμενοι, γυναικῶν
 πατέρων ἱγίοντο τέκνων.
 κατὰ μικρὸν δ', ὁ χρόνῳ
 ἀπ' ἱκάνος τῷ μεγέθους, ἱς τὰ
 τῆς ἡδονῆς καταβαίνων, βά-
 ραθρα, ξίνας ὀδούς, καὶ πα-
 ρηκασμίνας ἀπλάουσιν ἱ-
 τήρ. ἔδ' ἢ πάντα τολμῶσα
 τρυφῇ, τὴν φύσιν αὐτῶν πα-
 ρλωόμενος. καὶ τις ἄρα πρῶτος
 ὀφθαλμοῖς τὸ ἄρρην ἔδιδε, ἢς
 θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραν-
 νικῶς βιασάμενος, ἢ πάσας πα-
 ρέρχων. σωῆσθαι δ' αἰς μίαν
 ποίτῳ μία φύσις αὐτῆς δ' ἱρ-
 ἀνέ-

libus quibusdam successio-
 nibus conseruant: neque
 quisquam vir ex viro se na-
 tum esse gloriaur. Intra
 duo autem nomina veneran-
 bilia omnis honor manet eo-
 rum qui ex æquo matrem
 ac patrem adorant. Ab ini-
 tio igitur cū adhuc Hæ-
 roica saperet vita, & vici-
 nam deorum coleret viru-
 tutem, legibus à natura con-
 stitutis obtemperabat: ac
 secundum gr̃atis mensuram
 cum mulieribus coniuncti,
 generosorum patres fiebant
 liberorum. Paulò autem
 pòst tempus à magnitudi-
 ne illa ad voluptatis de-
 scendendo voragines, non
 uas & commutatas fruen-
 di vias aperuit. Deinde,
 quæ nihil non audet, volu-
 ptas, naturam ipsam cōtem-
 pta lege violauit. Atq; ali-
 quis igitur primus oculis a-
 spexit matrē perinde vt fœ-
 minam, ex alterutra videli.

cet horum causa, aut quòd vi tyrannica eò illum compule-
 rit, aut quòd verbis dolosè ac fraudulentè induxit, Conue-
 nit autem in vnum lectum vna eademq; natura: ac seipso

ἀπ' αὐτοῖς ὁρῶντες, ὅθ' ἂν ἴδω-
 αιν, ὅθ' ἂν πάσχοισιν, ἡ δ' οὐ-
 λω. κατὰ πρῶτον δὲ φασιν, ὡς
 γόνων σπέρματός, ὀλίγης ἤ
 δυνῆς ἀντικατηπαξάντο με-
 γάλῳ ἰαδοξίᾳ. ἅποισ γι-
 μῶν, ὡς ἑσούτων τυραννικῆς
 βίας ἡτόλμα πέποιθεν, ὡς
 μέγιστοι δὲ τῶν φύσιν ἰ-
 ρροσυλῶσαι τῶν δ' ἄρρενων
 τὸ ἄρρεν ἐκκινῶσαντες, ἔν-
 πορ ἡδονῆς παρίκοντα μέ-
 γιστα. οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυσ-
 χῆς, ἵν' ἐπιπλήροισι παύδον,
 ὅθ' ἔτι μένυσιν ἄνδρῶν, ἀμ-
 φέδορον ὀνιγμα διπλῆς φύ-
 σιος, οὗτ' ὡς ὁ γιγνύμενος,
 περὶ αὐτῶν, οὗτ' ἔχοντες,
 ἐφ' ὃ μετέθεσαν. τὸ δ' ἐν
 κίοντι παραμῆναν ἄνθρω-
 πῳ γῆρας αὐτὸς μαρτυρεῖ πρό-
 ρον. ἅμα γὰρ ἐν πασιρ ἀει-
 μωῶνται, καὶ γιγνέσθαι, ὡς
 ἄνδρῶν μετὰ χμίων ἔχον-
 τος, οὕτως ἡ μίαν, καὶ παν-
 τὸς καὶ διδάσκαλος πρὸς
 ἅπαν

inter se mutuò aspicientes,
 neque eorum quæ faciunt,
 neque quæ patiuntur, pu-
 dore afficiuntur. Per ru-
 pes autem, ut dici solet, ste-
 riles projecto semine, per-
 mutatione facta, pro modica
 voluptate magnam acci-
 piunt infamiam. Dixeris ven-
 tō eousque tyrannica vio-
 lentia audaciam ipsam pro-
 gressam esse, ut iam & ferre-
 naturam sacrilego quodam
 modo deprudentur: ac marū
 virilitate exhausta & exina-
 nita, inuenerunt voluptatis
 superuacaneos & appositio-
 nis modos. Miseri autem il-
 li & infelices, ut eò magis
 pueri sint, iam ne viri quidem
 ampliùs manent, ambiguum
 nature duplicis obscura-
 mentum, cum neque ad quod
 nati sunt, conseruentur, ne-
 que id ad quod transiēre
 habeant: flos autem ille qui
 in iuuentute adest ac ma-
 net, in senium prematurum

marcescere ipsos facit. Simul enim inter pueros nume-
 rantur, & iam consenuēre, nullum virilitatis interuallum
 habentes. Ita scelesti illa, & omnis mali magistra, mola-
 tities,

ἔκλυ ἀπ' ἄλλης ἰδονὰς ἀνὰ
σχώτους ἐπινοῶσα, μίχρη δ' ἔδ
ῖηθλῶαι διωαμένης ἀπρι-
πὸς νόσος κατέβληθ' ἵνα μη-
δρ ἄγροῦ μίρ' ὅ ἀσιλγίας.
ἂ δ' ἱφ' ὠρὴ πρόνοια θοδὸς
ἔταξεν ἡμᾶς, ἕκας ὅ ἴδρυτο,
τοῦς μὲτὰ γυναικῶν ἄρ' ὅμι.
ἡϊως ἀρπύμεθα, καὶ παντὸς ὁ-
φάδους ὁ βί' ὅ καθάρων, ἂ
μὲλ' ἀπαρὰ τοῖς ὅδρ' ἐκ πονη-
ρὰς δαδίσως παραχαράξαι
διωαμένοις ἴσους, ἄχραντ' ὅ
ἂ δ' φύσις νομοθεσία φυλάτ-
τει. ἡϊον δ' ἐκ ἐπιμαίνοντα
ἡϊσιρ, ἀπ' ἡ κατὰ κωρὸν Α-
φροδίτη πὸς τὸ θῦλον τῶν ὅ-
ριξιν αὐτ' ἐκκαλῆται. ταῦρος
ἄγχι ἀρχῆς βυσίρ ἐπιθόρυς
ταῖς, καὶ κειδὸς ὅλῳ τῶν ποίμ-
νῳ ἄρ' ἄνθρωπος πληροὶ σπέρμα-
τ' ὅ. τί δ', οὐ συνῶρ μὲν ἀνὰς
μὲτ' ἀδικοῦσι καὶ τοῖς; ἀνκαί-
ναις δ' ἡμὶν γυνῶν ἡϊκοίκα
θόλος δ' ἀπῶρ, ὅδ' οἱ ἀνείαροι.
ἰοῶς

litie, voluptates impudicas
aliam ex alia excoigando,
ineum morbum qui ne di-
ci quidem amplius decere
potest, prolapsa est, vinula-
lam videlicet partem pe-
tulantia ὅ obscenitatis
ignoraret. Quid si verò
in ijs de quibus ipsa Prouis-
dentia legem sancivit, v-
nu quisque nostrum sese fir-
maret ac persisteret: conuer-
sationibus ijs quæ cum mu-
lieribus sunt, contenti es-
semus, ὅ ab omni conui-
cio ac probro vita non
sra pura atque integra for-
ret. Certè interea animan-
tia quæ nihil ex mala at-
que peruersa affectatione
depravare possunt, illiba-
ta naturæ legislatura illa
custoditur. Leones non in-
saniunt in leones: sed quæ
tempore suo accedit venus,
in fæmineum sexum con-
cupiscentiam illorum exci-

tat. Taurus armenti dux eum bobus miscetur, ὅ aries totum
gregem masculo implet semine. Quid autem? An non suum
cubilia sectantur apri? lupas autem ineunt lupi? Et ut
in summa dicam, neque quæ aërem volatu perfrépunt

ζουῶτων ὄντας, ὅθ' ὅσα πλὴν ὕ-
 γράρκαθ' ὕδατος ἄλληλεγγύ-
 ξιν, ἀπ' ἑαυτῶν ἐν τῇ γῆτι ζῶον
 ἄρραν ὁμοίαν ἐπαρῆχθη.
 μίνα δ' ἀκίνητα τ' περὶ οἴας
 τὰ δόγματα ὑμᾶς δ' ὧ μάλιστα
 πλὴν ἐπὶ τῷ φρονεῖν ὑπολογί-
 νοι, θηρίων ὡς ἀνθρώπων φασί.
 λογ, ἄνθρωποι, τίνι λαοῦ
 νόσῳ παρανομίσαντες, ἐπὶ
 πλὴν κατ' ἀπώλῃν ὑβρίζετε
 εἰσὶν; τίνα τῆς ψυχῆς τυ-
 φλῇ ἀναισθησίαν κατὰ
 χεῖρας, ἀμφοῖν ἡσυχάκατι,
 φάγοντες ἃ διώκετε ἴσα,
 καὶ διώκοντες ἅψ' ὧν ἴσα
 φάγετε; καὶ κατ' ἕνα τοιαῦ-
 τα ζῴων πάντων ἐπομένους,
 ὅθ' ἐκείνοι. ἀλλὰ φρονεῖτε
 τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ ὁ θεὸς
 μαστὸς ἀναφύεται λόγῳ, ὅφ'
 οὐ παύσει καὶ μὴ ἀκοῇ, τῇ
 λαῶν ἰσθμῇ λογισμῶν φαν-
 νακίζοντάς τὸ δ' ἦν κατὰ
 φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον, ἐκ
 ἧς ἀπαθλῶναι ἀλώμενος ψυχῆς
 καὶ ἱερὰ πλάττονται, καὶ τὸ τῷ

σώματι

adhuc carentes, decipiuntur: illud autem quod iam per pru-
 dentiam ad summum evasit, subduci facile nequit. A-
 nimī enim amorem quendam comminiscuntur: et cū
 corporis

aues, neque quæ humidam
 aqua sortita sunt mansio-
 nem, neque etiam aliquod
 in terris animal congressum
 maris appetit, sed manent
 inter ea immota Providen-
 tia decreta. Vos autem,
 ô frustra sapientiæ nomi-
 ne iactati, animal, vi verè
 dicam, vile ac malum, hos
 mines, quoniam nouo mor-
 bo delinquentes, in mutuam
 inter vos contumeliam ac-
 censistis? Quoniam anis-
 mi cæco stupore effuso,
 adeò ab utraque aberratis
 via, fugientes videlicet ea
 quæ sectari vos decebat, et
 contrà sectantes illa à qui-
 bus refugere oportebat? Ac
 singula talia emulari omni-
 nibus volentibus, ne unus
 quidem postremò reliquus
 erit. Atenim hîc Socraticis
 istis etiam præclara illa o-
 ratio renascitur, qua puer-
 rorum quidem audius, per-
 fecistis ratiocinandi viribus

σώματος ἀμορφον αὐδ' ἔμ-
νοι φιλήν, ἀρετῆς καλῶσι
κώτ' ἐρασάς, ἐφ' οἷς μοι
πολλὰν κατὰ λήν ἐπὶ ἔχ-
ται. τί γὰρ παθόντων, ὅσιν μοι
φιλόσοφοι, τὸ μὴ ἦν μακρῶ
χρόνῳ διδωκὸς ἰαντὲ πᾶ-
ραν, ὁ ποῖόν δ' ἔστι πολεῖ
προσέκυσσα, καὶ γὰρ ἀρετῶν
μαρτυρεῖ, δι' ὁλιγορίας πα-
ρατίμπτει; πᾶς δ' ὁ σοφὸς
ἐρως ἐπὶ τὸ νῆον ἐπὶ ὄντα,
μὴδ' ἐπὶ τὸ λογισμῶν ἐν αὐτῷ,
πῶς ἂν παπύσσονται, ἑρῶσι
ἐχόντων ἢ νόμῳ δ' ἔστι, πᾶσαν
μὴ ἀμορφίαν πονηρίας ἔν
κατάκειτον. ὡθὺ δ' ἡ ἐξ ἀγα-
θῶν ἐπαυνοῦσθαι ἡ καλῶν, ἀπὸ δ'
ἐξ κατὰ τὸν μέγαν ἀληθείας
πεφύκτω Ομηρον, Εἰδὸς τις
ἐκιδνότερ' ὅτι πῶς ἀνὴρ, Ἀλ-
λὰ θεὸς μορφῶν ἐπὶ σὶ εἶφα,
οἱ δ' ἐξ ἐξ αὐτῶν Τερεπόμφοι
λῶσονται, ὅδ' ἀσφαλῆς ἀγο-
ρῶν. Αἰδοῖ μαλιχίαν, μὴτὰ δ'
πρὶν ἀγορεύουσιν, ἐρχόμε-

corporis pulchritudinem ve-
reantur amare, virtutis vo-
cant sese amatores. Ob quæ
sæpenumerò risu diffllue-
re, in mentem mihi venit.
Nam quid vobis accidit, ὅ
nimium graues philosophi,
quòd id quod longo iam
tempore sui experimentum
de se quale sit, præbuit, cui
canities accedens & senæ-
ctus, virtutis testimonium
dat, per negligentiam adeò
dimittitis: omnis autem ille
præclarus amor in iuuenem
concitatur, cùm tamen in eo
ratio & vis colligendi nondū
habeant ad quæ iudiciū con-
uertant? An hæc veluti lex
quedā est, ut omnis quidē des-
formitas malitiæ dānata sit:
pulchrū aut quod est, id recta
via ut bonū & honestū lau-
detur? At verò iuxta ma-
gnū veritatis interpretem
Homertum:

— alius pulchro minus enitet ore,
At formam Deus exornat virtute loquendi,
Quisq; videns illum, verbis mulcentur: at ipse
Intrepidus fatur suavi commixta pudore,
Et medios inter vultu supereminet omnes,

νηρ δ' ἀνὰ ἄστυ, θύον ὡς ἀ-
 πορόμεσι, καὶ πάλιν ἀπὸ πυ-
 λῶν, Οὐκ ἄρα σοὶ γ' ἐπὶ
 ἑίδε καὶ φρέσιν ἔσται. Ἀμὶ-
 να τοῦ καλῆς Νειρῆος ὁ σοφὸς
 Ὀδυσσεὺς πῶτον ἐπαυῖται.
 πῶς οὐκ ἐφρονέσας μὴ ἢ δι-
 καιοσύνης. Ἐτε λοιπὸν ἀρε-
 τῶν, αἱ τελευτοὶ ἀνθρώποι συγ-
 κληροῦν ἀλέχασαι τάξιν, ἐδ' ἔ-
 ξρας ἐντρέχας, τὸ δ' ἐν παλαιῇ
 ἐκείνῃ, ὁ ξυτάτας ὁρμὰς πα-
 θῶν ἰγάρ; πάντων γοῶν ἰσχυρῶν
 ἔσται Φαίδρα, δὲ Λυσία, ὁ
 Πλάτων, ὁρμῶν δ' ὁρμῶν, ὁ
 ἀρετῶν φιλήων Ἀλκιβιάδης αἰ-
 κλῶν, αἰσίου ἐκροῦν ἐπὶ τὰ
 θύον ἀγάσματα, καὶ πῶν ἐν Β-
 λωσίν τελευτῶν αἱ παρὰ πό-
 λιν ἰσχυροῦνται φωναί; τίς ἐ-
 φωνεῖς ὁμοιοῦν γένος, περὶ
 ἑορῶν Ἀθλῶν, καὶ Διαι-
 τῆς ἐπιταχισομένης, καὶ βί-
 τυραννίδος βλεπόντος; ἀπὸ αἰ-
 κλῶν μὴ ἔδιδω, κατὰ τὸν ἰσχυρὸν
 Πλά-

Perq̄ urbem aspiciunt vas-
 nientem numinis instar.
 Et rursum alibi dicens in-
 quit :

At tibi formoso sub cor-
 pore nulla fuit mens.
 Certè formoso illo Nireo
 cordatus Ulysses magis lau-
 datur. Quo pacto igitur
 sapientie quidem, aut iusti-
 tia, ac ceterarum virtu-
 tum, quæ cum perfectis vi-
 ris consortem & quasi hæ-
 reditarium nactæ sunt ordi-
 nem, nullus amor conue-
 niens vobis est, pulchritus
 do autem in pueris illa, ve-
 hementissimos affectum im-
 petus excitat? Prorsus enim
 amari oportebat Phadrum
 propter Lysiam, ὁ Plato,
 quem prodidit? Aut vir-
 tutem Alcibiadis amari pro-
 babile fuit, quando ille deo-
 rum statuas amputando vio-
 labat, & sacris Eleusinijs
 ille inter potandum iacta-

ta voces insultabant? & Quis igitur amatorem illius fuis-
 se se perhibet, cum Athenæ proderentur, & Decelia mu-
 nitionibus obsideretur, ac tota vita ad tyrannidem spe-
 ctaret? At donec quidem barba nondum (iuxta sacrum
 illum

Πλάτωνα, πύργος ἐμπύκνα.
 ὁ παῖς ἐπὶ τῆς αἰσῆς ὡς μὴ
 ἔσθ' αὖ τοῦ παιδὸς εἰς τὸν
 ἄνδρα, καὶ ὡς ἐκείνου ἐτίως
 ἀτιλῆς φρόνησις ἐλόκληρον
 ἔχει τὸν λογισμὸν, ὡς πάν-
 των ἰμῶν. τί δὲ πάντοις
 ὡς τοῖς οὐμοῦν ἐπιγρά-
 φοντων αἰδῶ, ψυχῆς ἀριτε-
 λῆς τοῦ αἵματος ὡς
 πρίν, οἱ φιλόνοι μακρῶν,
 ἢ φιλόσοφοι, καὶ ταῦτα μὴ ἔ-
 μιν, ὡς ἢ μὴ δοκῶν ἐπισ-
 μων ἀνδρῶν φιλαπὶχθημό-
 κος μνημονώων, ἐπὶ τοῦ αἵ-
 ἄνδρα σπουδῆς ἐπὶ τὸν ὅμι-
 λον, ὡς Καλλιπράτῃδα, κα-
 ταδὲς ἰδούτω, ἐπὶ δὲ ἔω πα-
 ῖν, ὡς ἔστιν ὡς τὸν γυν-
 ναικῶν ἀμείνων. καὶ τό-
 πῳ, ὡς πᾶσαν ἀπό-
 λαυσιν ἡγῶμαι τριπνοτέρων
 ὡς, τὸν ἡγεμονίαν. ὁ δὲ
 ἡγεμονίαν, παραπλάσσει φθῶ-
 νος, πρὶν ἢ γινώσκωαι πᾶσαν
 γίνωσκω. τὸ δὲ ὡς τοῦτον, ὡς ὡς
 παρὶ λκον-

illum Platonem) oblitus es-
 rat, omnibus amabilis fuit:
 postquam autem transiit à
 puero in virum, qua etate
 intellectus (qui tamen im-
 perfectus erat) totam ac ples-
 nam ratiocinandi vim con-
 sequebatur, ab omnibus a-
 dio habebatur. Quid igitur
 affectibus turpibus verbo-
 rum prætendentes verecun-
 diam, animi virtutem appela-
 lant, corporis elegantiam,
 iuuenum isti amatores ma-
 gis quàm sapientiæ? Atque
 hac quidem à nobis dicta
 sufficiant, ne videamur cla-
 rorum virorum inuidiosè
 nimis mentionem facere. Pa-
 rumper autem à vehemen-
 tiori studio ad vestram Cal-
 licratida voluptatem descē-
 dendo, ostendam puerorum
 consuetudine muliebri mul-
 to potiorem esse. Ac princì-
 pio quidem omnem ego de-
 lectationem censeo iucun-
 diorem esse, quæ diuturnior

est. Acuta siquidem voluptas, quæ celeriter præteruolat:
 priusquam satis percipiatur cognitione ac sensu, desinit.
 Illud autem quod lætitiā affert, quod magis abundat, eò potius
 est.

παρίκοντι ἡρώδου. ὡς ἄθε
 κῆ βίη μακρὰς πλεωμίας
 ἢ μικρολόγῳ ἡμῖν ἐπέκλω-
 σι μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ᾧ
 διωκτικὸς ὄγκος, μηδισμῶς
 λύπης τὴν διάνοιαν ἐννομο-
 μύνης ἰορτῶν ἢ ἄρ, καὶ πᾶς
 σήνυον, τὸν ὅλον χρόνον ἢ
 γομφῶν, ἀπ' ἐπὶ τῶν μαζόνων
 ἀγαθῶν ὁ βασκανῶν δαΐ-
 μων ἐν μίσησιν, ἔρ γε τοῖς
 παρῶσιν ἡλίκα τὰ παρίκα-
 ποντα. γὰρ μὴ οὐκ ἄρ παρ-
 ὄντι μίχης ἀδικίας μίσης,
 πρὶν ἢ τελίως τὴν ἰσχάτην
 ἐντιθεῖν τῇ γήρως ἐπιδραμῶν,
 ἀάγκλον ἀνδράσιν ὁμῆς
 λημα, ἡδὲν παρίλθῃ τὰ τ' ὤπ-
 ρας, ὅμως ἢ ἱμπαρίᾳ ἔχῃ τε
 λῖξαι τ' ἔτιον σοφώτερον. ἂν
 ἄποσιν ἐτῶν ἀππαρώη πᾶσι
 δότις, αὐτὸς ἔμοιγε δολῶ πα-
 σχητιᾶν, ἀμφίβολον Ἀφρο-
 δίτην μετὰ δολῶν. σκληροὶ
 ἢ οἱ τ' μελῶν ἀπανδρωθέντες
 ὄγκοι.

terioris sunt, effluxere, habet tamen aliquid experientia
 dictu sapientius ac doctius quam iuniores. At verò si
 quis puerum viginti annorum aggrediatur, ille mihi cer-
 tè videitur pathica affectione laborare, ambiguam vide-
 licet venerem sectando. Nam & duri sunt membrorum

est. Quare utinam & vitæ
 longiores terminos parca æ-
 tenax illa nobis præfînisset
 Parca, & totum hoc spa-
 cium perpetua sanitas gu-
 bernaret, nulla mentis per-
 turbatione atque molestia
 interueniente. Festum e-
 nim diem, & quasi quen-
 dam solennem conuentum,
 totum hoc tempus perage-
 remus. Verum postquam
 maioribus bonis malignus
 deus inuidit, in præse-
 ntibus utique rebus dulcissi-
 ma illa sunt, quæ quàm
 longissimè extenduntur. Mu-
 lier itaque ab eo. quando
 virgo fuit, usque ad me-
 diam vitæ ætatem, prius-
 quam omnia postrema il-
 la senectutis ruga super-
 uenit, ad amplexandum as-
 pta ac digna viris conuerso
 satio est: atque etiamsi illa
 quæ formæ atque ætatis re-

ὄφκοι. καὶ τραχὺ μὲν, ἀντὶ τῆς
πάλαι μαλακῆς, πυκαθέρου-
λοις τὸ γυνήϊον· οἱ δ' ἀφ' οὐ-
μυροῖ θείξιν, ὥσπερ ἄρ' ὑπὸν-
των. ἅδ' ὅτι τῶν ἀφανέτε-
ρα, τοῖς πεπαρακόσιον ὑμῖν ἡ-
δύσαι παύειμι, γυναικὶ δ' ἅ-
πασῃ ἢ τῷ ἡρώματι ὅτι ἐπισί-
βα χάεις, καὶ λαφύλας μὲν ἀπὸ
τῶν βοσδύχων ἢ λιφαλῆς ἔ-
λικον, ὑακύνθοις τὸ καλὸν
ἀνθῶσιν ὁμοίαν πορφύροντες.
οἱ μὲν ἐπινώτιοι λίχυνται,
μεταφρέων ἡδύσμι· οἱ δ',
παρ' ὧτά καὶ προτάφους, πολλὸν
τῶν ἐν λαμῶνι ὑλότεροι σι-
λίνων. τὸ δ' ἄπο σώματος, μὴ δ'
ἀκαρῶν τριχὺς αὐταῖς ὑποφω-
μῆται, ἡλίκτερος, φασὶν, ἢ Σιδω-
νίας ὑίῳ ἀφ' ἧς ἰστέρον ἀπα-
σράφει. τί δ' ἐχὶ τῶν ἡδονῶν
καὶ τὰς ἀντιπαθέας μεταδιδω-
τίον, ἡπαθ' ἀν' ἑῷ ἰστέον ἀφ'-
τιθέσιν οἱ πάσχοιεν ὡφραί-
νονται, σχεδὸν γὰρ, ἢ κατὰ
ταυτὰ

tori iam adulti & viriles,
& asperum quidem, pro
eo quod dudum molle ac
tenerum fuit, densatum cre-
bra lanugine mentum : fe-
mora autem idonea ac com-
moda illa, seitis quasi quo-
dam squalore obducta. Quæ
verò sunt his occultiora,
vobis qui periculum eius
rei fecistis, cognoscenda
relinquo. In muliere au-
tem semper omni & colo-
ris resplendet gratia, &
largæ capillorum capitis
texture, perinde ac suan-
titer florentes hyacina-
thi nigricantes, aliæ quin-
dem per tergum effun-
duntur, scapularum nimi-
rum decus, aliæ verò se-
cundum aures & tempo-
ra, multò quàm in pratis as-
pium est, crispiores. Relin-
quum verò corpus ne mi-
nimo quidem crinis vesti-

gio ipsis subnascente, electro, ut aiunt, aut vitro Sidonio
perspicuum magis effulget. Cur autem non & volupta-
tum mutuos atque alternos affectus persequar, quandoquin-
dem ex æquo cum iis qui agendo afficiuntur, patientes quos
que latitiam capiunt? Prope modum enim non eodem mo-
do ut

τὰ τὰ εἰς ἀλόγοις ζώοις, τὰς
 μονύρας διατριβὰς ἀσφι-
 ζομένη, ἀλλὰ πῶς φιλιταίρῃ
 κοινωνίᾳ συζυγέτω, ἡδὴ
 τὰ τε ἀγαθὰ οὐκ ἀπὸ ἀλλοις ἐ-
 γέρμεθα, καὶ τὰ δυσχερῆ ἀσφό-
 τιρα μὲν ἀπὸ ἀλλοις, ὅθεν ἰδ-
 ρίθη πράξις κοινὴ. καὶ φι-
 λίας μάλιστα πρὸς ἀπὸ ἀλλοις
 διῆνοι, γὰρ τὴν τὴν ὁφθαλμοί.
 οὐκ ἀσφιζομένη ἀπὸ ἀλλοις
 ἢ μόνοι τὸν Θάσιον, ἀτὺς
 χοί, πίνοντες οἶνον, ἢ καὶ
 αὐτοὺς τὸν πολυτελεῖν πι-
 πλάμφοι σιτίων, ἀλλὰ δο-
 καὶ τερπνὸν ἐλάττω τὸ μὲν
 ἀπὸ ἀλλοις καὶ τὰς ἀδονὰς κοινω-
 σάμενοι, μάλλον ὠφρανόμην.
 θα αὐτὴν δὲ γυναικῶν οὐδο-
 δοί, ὅτι ἀπὸ ἀλλοις ἀντιδοοί
 ὁμοίαν ἔχουσιν. ἀλλὰ καὶ
 ἐξ ἴσου διατρέτῃ, ἡδὴ ἀπὸ ἀλλοις
 λάγνισαν, ἀλλὰ μὴ δικασ-
 τέρσις πρὸς ἀλλοις, ὅτι ἡ θή-
 ληα τέρψις ὅλη μοίρα πρὸς
 γυναικῶν τὴν ἀρετήν. καλὸν δὲ
 οἶμα,

do ut bruta animantia; so-
 litarias conuersationes a-
 mamus, sed amica quo-
 dammodo societate con-
 iuncti, et suauiora quæ
 bona sunt inter nos mu-
 tuo, existimamus: et aduer-
 sa itidem inter nos mutuo,
 leuiora. Unde et inuen-
 ta est mensa communis,
 et amicitie mediatrice il-
 la in medio posita, debi-
 tam ventri adnumeramus
 voluptatem, non soli Tha-
 sium, si id forte contingat,
 bibentes vinum: nec
 quæ singuli per se precio-
 sis ac charis implentes nos
 obsonijs, sed illud suauæ ac
 delectabile putantes, quod
 quisque cum alio capit: ac vo-
 luptates inter nos commu-
 nicantes, maiori letitia as-
 ficimur. Illi igitur cum mu-
 lieribus congressus, delecta-
 tionis permutationem ac vi-
 cissitudinem parem habent.

Nam inter se mutuo utrimque

ex aquo afficientes, cum maiori voluptate dissoluntur.
 Nisi verò Tiresia iudici accedendum fuerit, quod videli-
 cet mulieris delectatio toto gradu virilem præcedit. Hone-

stum

ὄψαι, μὴ φιλαύτως ἀρῶν-
 τας θιλάσαντας, ὅπως ἰδίᾳ τι
 ἡγεῖσθαι ἀπίσονται, σκοπεῖν, ὅ-
 ῤω παρὰ τὸς λαμβάνοντας
 ἡδονῶν, ἀπ' ἱκανομεισάμι-
 νος, οὗ τυχεύουσιν, ἀντιπα-
 ρασχεῖν ὁμοίᾳ. τὸτο δὲ ἐκ ἄρ-
 ᾱ πᾶσι δὲ ἡποίησι, ἐχ' ὅτι
 μίμνησθαι ἀπ' ὁ μὲν ἀφ' ἑαυ-
 τῶν νομίζει ποτὶ ταῦτα, πλὴν ἡδὲ.
 ὅτι ἐξ αἰρέτορ λαβὼν ἀπὲρ-
 χεται, τὸ δὲ ὕβρισμα μὲν κατ'
 ἀρχὰς μὲν ὁδωσὶ καὶ δῆλ-
 ον, μικρὸν δὲ ἐπὶ χρόνῳ τῆς
 ἀλγυδόνος χαλασάσκει, πλὴν
 οὐ, ὡς φασιν, ἐπὶ ἄρ' ὁ γλῶ-
 σσας, ἡδονὴ δὲ ἐπὶ ἡποίησι.
 ἡ δὲ δῆ τι καὶ πικρὸν ὄν-
 τος ἡπῶν (δῆ δὲ ἡ Αφρο-
 δίτης τιμὴν) γυναικὶ μὲν, ὡ
 Καλλικρατίδα, καὶ παιδικῶ-
 τερῳ χεῖρῳ ἐξίστη δὲ
 φραυθῶν, ἀπλησίας ἀρ-
 ῶντος ὁδὸν ἀνοίξαντα. τὸ
 δὲ ἄρ' ὅτι ἐπὶ τὸν τρόπον χαί-
 ρεται ὅτι καὶ ἀπόλαυσιν, ὡς

sum autem esse arbitror,
 non ambizioso, ac sibi tan-
 tum frui volendo, quo pa-
 cto priuatim aliquid com-
 modi auferant, spectare,
 totam ab aliquo accipien-
 tes voluptatem: sed illo
 quod percipiunt diuiso, pa-
 ria facere, & similia recom-
 pensare. Atqui hoc de pue-
 ris dicere nemo adeo insa-
 nus est qui possit: sed aliter
 quidem affectus, quodcum-
 que tandem modo hac exi-
 stimat, voluptate velut ex-
 emptā, ac propria quadam
 percepta abit: illi verò qui
 cōtumeliam hanc passus est,
 principio quidem dolores
 ac lachrymæ oboriuntur:
 paulò verò post ubi per tem-
 pus dolor aliquid remisit,
 magis, ut aiunt, nihil quies
 quàm moleste feceris, volu-
 ptas autem ne vlla quidem
 aliqua. Quod si autem &

Quare

εἰ μὴ καὶ ὑμῖν ἀρίστην δό-
 νανταί, πρὸς ἀπώλῃς δὲ ἡμῶς
 ἀπεισιστόμηθα. εἰ δὲ τοῖς ἀρ-
 ρήσιμ' οὐπρὶ πῆς αἰ μὲτὰ ἀρ-
 ρήνων ὁμιλίᾳ, πρὸς τὸ νοσηρὸν
 ἱράτωσαν ἀπύλων καὶ γυ-
 ναῖκον. ἀπὲρ γυνῶν, ὡς νεώτεροι γό-
 ον, καὶ τὸ ξέρον ἡδονῶν νομος
 θίγα, καὶ πᾶς ὁ δὸς ἀρρῶν
 τρυφῆς ἐπινοήσας, χάρισα
 πλὴν ἰσὺν ἐξέσται καὶ γυναι-
 ξίν. ἀπώλῃς ὁμιλησάτωσαν,
 ὡς ἀνδρῶν. ἀσκλητῶν δὲ ὀργά-
 των ἐπὶ γυνασάμεθα τίχνασ-
 μα, ἀσπόρων τήραςτον αἰ-
 νισμα, κοιμάσασαν γυνῆ
 μετὰ γυναικὸς, ὡς ἀνὴρ. τὸ
 δὲ εἰς ἀπολὴν σπανίως ἡκομ
 ὄνομα, ἀσχυρόμα καὶ λήγαν,
 τὸ τριβακὺς ἀσκλητίας, ἀνὴρ
 δὲ πομπώτεω. πᾶσα δὲ ἡ-
 μῶν ἡ γυναικωνίτις ἔσθ' οἷ-
 κανίς, ἀνδρογυνὸς ἔρωτας ἀ-
 σχημονύσα. καὶ πόσῳ ἑρᾷτ-
 τον εἰς ἀρρῶνα τρυφῶν βιάξτε
 ὡς γυναικα, καὶ τὸ γυναικὸν ἀν-
 δρῶν εἰς γυναικα θηλυώδαι;
 πασιμ ac liberè vageatur : omne autem Gynæceum nostrum
 Philanis sit, semimares quosdam amores turpiter agitans. &
 quanto melius est in masculam libidinem cogi mulierem,
 quam generosum illud virorum in mulierem effæminari ?

Quare etiam si vobis quî-
 dem placere potest, nos cer-
 te mutuo inter nos veluti
 quodam septo discludamur.
 Iam verò si maribus hone-
 stum adeò est cum maribus
 consuetudinem habere, æ-
 ment sese mutuo de cætero
 etiam mulieres. Age nunc,
 ô iunior ætas, & novarum
 voluptatum inuentrix, pos-
 stea quā novas masculæ mol-
 litiæ vias excogitasti, lar-
 gere & mulieribus parem
 potestatem. Congrediantur
 & illæ inter se mutuo, quem-
 admodum viri : lascivio-
 rum autem instrumentorum
 iungentes inter se machi-
 namentum, obscurum at-
 que monstrosus, ex steris
 libus compositum, concum-
 bat mulier perinde ac vir
 cum muliere : illud autem
 quod rarò auditum est no-
 men, & pudet sanè dicere,
 Tribadū obscenitatis istius,

Talia

τοῖς ταῖς θωτόνως μεταξὺ
 παλαιόμην, ὁ Χαικλῆς ἐ-
 παύσατο, δανόρτι καὶ θη-
 εῖδεν ἐν τοῖς ὀμμασιν ἑπο-
 βλέπων. ἰὼκα δὲ μοι καὶ ἡ
 θαρσίῳ χυδαίης πρὸς τοὺς πα-
 λικοὺς ἱρώτας. ἐν δὲ ἡ, ἡ
 καὶ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Α.
 θλυδαίον ἡρῆμα τὸ ὀφθαλμῶ
 παραδεδωκέν, παθιάς, ἔφη,
 καὶ γέλασεν, ὡς καμικρατί-
 δα, δίκας ἐς λαβιδάδην πρὸς
 δολέσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπὶ
 τῆς Χαικλῆους δανότητι,
 ἐπὶ σπευδαίοντι ἡγμαι. σχι-
 λῶν γὰρ, ὡς ἐν Ἀρεῶ πάγῳ,
 σπρὶ φόνος καὶ θυρακιάς, ἡ
 ἐν Δία, φαρμάκων ἀγνο-
 ῖομην, ὑπερφύως ἐπαθῆ-
 νατο. καὶ πρὸς οὐδ' οὐκ ἔ-
 τι καὶ πρότερον, ἀπατῆρ οὐ
 τὰς Αθῶνας. Πικρὰ δὲ πα-
 θόν, καὶ τῶν δίκων ῥητόρων
 τὰς Μακεδόσιν ἀνθωπλιισμέ-
 νας γυνήσας, ἐνὶ τῷ σφ' λόγῳ
 δαρείψας, μίαν τῶν ἐν πρῶ-
 τι δημυγοειῶν ἀναμνησθῆναι.

μικρὸν

Talia cum magna conten-
 tione, atque inter dicendum
 grauiter affectus postquam
 Charicles dixisset, contis-
 cuit, vehemens quiddam at-
 que ferinum ex oculis in-
 tuens. Videbatur autem mi-
 hi & expiatione uti contra
 masculos amores. Ego ve-
 rò tacitè subridens, & ad
 Atheniensem oculos semsim
 conuertens: Lusus, inquam,
 & risus, Callicratida, iu-
 dicem consedissee me arbi-
 tratus, nescio quo pacto,
 Chariclis vehementia ad se-
 rias atque seueras cogita-
 tiones abreptus sum. Prope
 modum enim quasi in vico
 Martio de eade atque incen-
 dio, aut per Iouem etiam de-
 beneficio certaretur, & in
 modum grauiter affectus
 fuit. Tempus igitur & vna
 quam antea fuit, nunc maxi-
 me adest, ut Athenas ipse res-
 petas. Pericli autem pare, ac
 decem illorum Rheithorum
 linguas cōtra Macedonas ar-

matas, vnica tua oratione exerceas, actionum earum quæ in
 Pryce haberi consueuerūt, vnā aliquā ob oculos ponendo.

οοοο

Post.

μικρὸν οὖν ἐπισχῶν ὁ Καλλικρατίδας (ὥς αὖ δὲ τὸν
 πρῶτον μοι τιμωρομένην,
 καὶ διὰ τὴν ἀγωνίαν μετὰ ἑ-
 ναν) λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρ-
 χεται. ἡ γυναιξὶν ἐκκλησία,
 καὶ Αἰκασίεια, καὶ πολίτις
 κῶν πραγμάτων ὡς μετρίως,
 στρατηγὸς ἄρ' ἢ πρῶτος ἐκ
 χαροτόνῃς, καὶ οἱ χαλκῶν
 ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοαῖς,
 ὧς Χαείκτας, ἐτίμων' σκεδόν
 γὰρ οὐδ' αὐτὰν περὶ αὐτῶν,
 ὅπως πρῶτον κατὰ σοφίαν
 ἰδιόκουσιν, ἢ τίς αὐτῶν τὴν
 τὸν λίαν ἐξουσίαν ἐφύκει,
 ἢ τὰ μετὰ σπουδῆς ἄρ' ἔπον.
 ἢ Σπαρτιάτης ἀνθωπισ-
 μὸς Τελίσιμα, δι' ὃν ἐν
 Ἀργεὶς ἀειθμεῖται γυναι-
 κῶν Ἀρης. οὐχὶ τὸ μιν ἰδεῖν
 αὖ Λαδίων Σαπφῶν, καὶ
 ἢ ἀγορῆς σοφίας θυ.
 γὰρ ἡ γυνὴ. γὰρ αὖ δὲ
 Περικλῆς ἔως ἄρ' Ἀσπασί-
 ας συνήδον.

Postquam igitur paululum
 sustinisset Callicratidas,
 videbatur autem (quantum
 de facie coniecturam mi-
 hi facere licebat) conten-
 tionis atque timoris, minis-
 que plenus esse, orationem
 superiori aduersariam or-
 ditur. Si mulieribus, in-
 quit, concionum ὧ fori, cæ-
 terarumque ciuiliū rerum
 tractandarum facultas ali-
 qua foret, dux nimirum aue-
 præses illarum suffragiis
 iampridem creatus esses: ac
 te statuis areis per fora pos-
 situm positis, Charicles, ven-
 nerarentur. Fermè enim
 ne ipse quidem de se ipsis,
 quæcunque aliquando sa-
 pientia atque doctrina ex-
 cellere existimata sunt, si
 quis ipsis dicendi potesta-
 tem permetteret, cum tan-
 to studio tantæque conten-
 tione dicerent: non illa quæ
 contra Spartanos armata

processit^h Telephilla, propter quam Argis inter Deos nu-
 meratur Mars muliebris. Non mellita illa, qua se Les-
 bus iactat, Sappho: ὧ Pythagoricæ doctrinæ filia
 Theano. Fortassis autem neque Pericles itaⁱ Aspasia sue
 patrocina

Ἰωάννη δὲ ῥησὶς, ἀπὸ ἐπεὶ ἔπειτα
 ἀντιπρὸς ἄλλήνας ἄνθρωποι θη-
 λῶν ἀνδρῶν, ἔπειτα καὶ ἀν-
 δρῶν ἄνδρῶν. οὐ γὰρ
 ἀλλὰς Ἀφροδίτην ἡρώ. καὶ ἡ
 ἡμῶν τὸν σὸν ἔρωτα τιμῶ.
 μῶν. Εἰδὼ μὲν οὖν ἐνὸς μὲν ἄ-
 λει παρὰ δὲ, ἰσαρὰρ τὴν ἐ-
 σὺν ἡμῶν περὶ οὗ, ἐπὶ δὲ οἱ
 παρὰ τούτου λόγοι καὶ φησι-
 σοφῶν ἄνθρωποι γυναικῶν ἐπι-
 νοήθησαν, ἀσμενῶς τὴν ἀ-
 φορμὴν ἔρποντα μόνον ὅτι ὁ
 ἄρρῶν ἔρως, τοινὺν ἀρετῆς ἢ
 ἡδονῆς ὅσον ἔρως. ἀξίω μὲν
 γὰρ ἄνθρωπον, ἔπειτα τὴν ἡρώ
 τῶ, τὴν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ
 Σωκρατικῶν λόγων, ὡς πα-
 τανιστῶν, Ἀκαδημίας καὶ Λυ-
 κίου ἀσμενῶν ἀντιπρὸς ἄν-
 δρῶν ἡμῶν ἐστὶν, πρὸς
 ἡμῶν ἐνθ' ἡ Φαίδρου περὶ
 ἡρώ τῶν, ὡς πρὸς ὁ ἔρως
 ἔπειτα ἀνδρῶν πρὸς τῶν
 μῶν ὅτι Χαίτην. αὐτὴ τὰ χα-
 ῖται, ὡς πρὸς ἡρώ Δωδώνη φη-
 ρίς, ἐν τῶν ὁδοῶν ἡρώ
 ρὰρ ἀπὸ ῥῆσας φωνὴν τῶν
 παρὰ τοὺς ἀφῆμῶν ἔρω-
 τας,

patrocinatus est. Verum e-
 nim quando honestum adeo
 est mares pro mulieribus di-
 cere, ducamus sane et viri-
 pro viris. Tu vero propicia
 nobis sis Venus: nam et nos
 amorem tuum veneramur.
 Ego itaque existimabam nō
 ultra ludum ac iocum hila-
 rem hanc contentionem nos-
 bis processuram esse: quia
 vero verba ab hoc profecta,
 etiam philosophari pro mu-
 lieribus in animum induxe-
 runt, libenter occasionem
 hanc arripui. Solus enim ma-
 sculus amor commune viri-
 tutis ac voluptatis opus est.
 Optarim autem, si quo pa-
 cto fieri posset, et platanum
 illam, quæ Socraticos olim
 sermones auscultavit, arbo-
 rem Academia et Lycæo fe-
 liciozem, propè alicubi nos-
 bis adstare, eo loca tamen
 natam, ubi Phædri accubē-
 tus fuit, quemadmodum scā-
 cer ille vir dixit, gratia præ-
 ditus plurima. Fortassis is-
 psa quoque, ut fagus illa Do-

donea, ex ramis sacram triumphans vocem, puerorum amos

τας, ἵτι ζῶ λαοῦ μνημεία
 οὐ Φαίδρου. πῶ δ' ἰπὰ ζῶν
 ἀμέχανον ἔχ' ἀρ' ποικίλ' μι-
 ταξὺ ἔριαι τε σκίοφτα, θα-
 λασσαί τε ἡχέουσ', ἔξοι τε
 ἐκ' ἀποτείρας ὡς ἀπαλάμυ-
 θα, καὶ πλινθίσματα Χαι-
 κλίου· δὲ γὰρ Κρίδ' ὅμως
 τάλυβις οὐ πῶδ' ὁσοῦν, ἄ-
 ξαντόν ὄκνη. μόνον ἡμῖν οὐ
 δαίμων ἱράνι καίει· πᾶ-
 ρά σθι, ψυχὰς ὠγνώμων, ἐν-
 ροφάντα μυσταίων, Ἔρως, ὃ
 κακὸν νύκτιον, ὅποῖα λυγρὰ-
 φον παύσουσι χερσὶν, ἀπ' ὅν
 ἡ πρωτόγονος ἰχθυόσθιν ἀρ-
 χή, τίλαον ὠδὺν τεχέοντα
 οὐδ' ἔξ' ἀφανοῦς καὶ λιχυσ-
 μένης ἀμορτίας τὸ πᾶν ἰμόρ-
 φωσας, ὥσπερ οὐδ' ὅλου κόσ-
 μος τάφορ τινὰ κοινὸν ἀφί-
 λων, τὸ πικρὰ μὲν χάσ',
 ἱκάνο μὲν ἐς ἰσχάτην Τάρτα-
 ρο μυχὸν ἐφυγάδων, ἐν-
 θα ὡς ἀλγῶς σιδ' ἡραὶ τε
 πύλων, καὶ χάλκι' οὐδὲς,
 ὅπως

res predicasset, memor ada-
 huc formosi illius Phædri.
 Verum quia hoc fieri nullo
 pacto potest:

—nam quam multū

medij inter utrosque

Montes umbrosi, & reson-
 nantes aquoris undæ:

hospitesq; in terra aliena re-
 lieti sumus, & quasi quedam
 prerogativa Chariclis Gni-
 dius est: veritatem tamen
 haudquaquā prodemus. Tu
 modò nobis ætheriæ deus in
 tempore assiste, amicitia
 fautor, & arcætorum sa-
 cerdos Cupido, haudqua-
 quam¹ pranus infans, qua-
 lem ludendo fingunt picto-
 rum manus, sed quem pri-
 ma rerum omnium primora
 dia procreârunt, perfectum
 & consummatum iam inde
 ab initio genitum. Tu enim
 ex obscura atque confusa
 deformitate uniuersum hoc
 effigiasti: proinde tanquam

sepulchro aliquo communi totius mundi sublato, circum-
 fusus haec videlicet, illud quidem in vlimi Tartari secus sua
 fuga præcipitasti, ubi verè stant

Ferrati postes, atque arcæ limina portis:

ut ibi

ἦτος ἢ ἀρρήτως δουρφευ-
 ρας, τῆς ἑμπαλῆς ὁδοῦ ἄρ-
 γησάλαμπρῳ δὲ φωτὶ τῶν ἀ-
 μαυρὰν νύκτα πικράσας, παν-
 τὸς ἀψόχεται, καὶ ψυχῶν ἱ-
 χοντες ἰχθὺς ἀημιουργός. ἱξ-
 αίριζον δὲ ἱγκιράσας ὁμός-
 νοιαν ἀνθρώποις: τὰς σιμὰς
 Πηλίας πᾶθῃ σωῦψαι, ἴν' ἱξ
 ἀκάνυ καὶ ἀπαλῆς ἴτι ψυχῆς
 ἡ δύνοια σιωπηλοφονία, πῶς
 τὸ τέλειον ἀνδρῶται γάμοι
 μὴ ἦ, δισδοχῆς ἀναγκάας
 ἐνρῶται φάρμακα, μόνῳ δὲ
 ὁ ἀρρῶν ἔρωσ, φιλοσόφου κα-
 λὲρ δὲ ψυχῆς ἐπιτάγμα. πα-
 ρι δὲ ὥς ἱκ τὸ πικρόν ὅτι ἀρ-
 ὠπρίπασαρ ἡσχημφοίς ἐπεται
 τιμὴ πλάωρ, ἡ ὅσα τῆς παρ'
 αὐτὰ χεῖρας ἐπιδάτω. ἡ πᾶν-
 τη ὧν ἀναγκᾶν τὸ καλὸν
 ἐρεῖλλον. ἄχι μὴ ἔρ ὁ βίῳ ἀ-
 μαθὺς λῶ, ἡ δὲ πᾶς τὸ κατ' ἡμῖν.

εαρ

ut ibi dura atque insupe-
 rabili detentum custodia, &
 reditu & via ad superos
 repetenda prohiberetur.
 splendida autem luce obscu-
 ra nocti praesentia, omnium
 & inanimatorum, & ani-
 mam habentium opifex ex-
 itisti. Propriam autem ac
 singularem infundendo ho-
 minibus concordiam, gra-
 ues illos amicitiae affectus
 congluinasti: ut videlicet
 ex anima adhuc malitia om-
 nis experta & tenera, be-
 neuolentia illa simul enus-
 trita, in perfectionem, &
 quasi quandam virilem a-
 tatem consummaretur Nam
 nuptiae quidem, successio-
 nis necessariae inuenta sunt
 remedia: solus autem ma-
 sculus amor, animi philo-
 sophici quasi quoddam im-
 peratum est. Omnia verò

ea, quae ex integro ac liberè ad decorem exercitatione pro-
 uehuntur, plus honoris consequuntur, quàm illa quae pra-
 fecti necessitate opus habent. Et omninò melius est hone-
 stum, quàm quod fit necessariò. Proinde quàm diu quidem
 vita haec hominum rudis & indocta fuit, neque adhuc dum
 quotidianam rerum experientiam, ad id quod melius est, per-

ραν πάρας πῆς τὸ βέλτιον
 ἀσχελῶν, ἀγαπητῶς ἐκ αὐ-
 τὰ τὰ ἀναγκαῖα σιωπῶντα.
 τοῦ τῆς δὲ ἀγαθῆς διαίτης, ἐν
 πάσῃ ὁ χρόνος ὁ παρὶσχυρ-
 ῆς εὐρυσιμ. ἰππῶν δὲ αὐτῶν μὴ ἐν
 σπασμοῖς χεῖρα πέρας ἔχον,
 οἱ δὲ ἐπιγιννομένων ἀλλο-
 γισμοὶ τῆς ἀνάγκης ἀφισχυ-
 ρῶν ἀνπαύρην, ἰππῶν τι τῶν
 ἑρπύλλων ἐκ τούτου κατ' ἑλί-
 γον ἰππῶν σιωπῶν. τῆ-
 πο δὲ ἡμῶν ἀπὸ τῶν ἰππῶν
 τῶν τεχνῶν ἐν τῇ ἀνάγκῃ.
 αὐτῶν πρῶτοι τινὲς ἀνθρώ-
 ποι ἡνθρώποι, τῶν κατ' ἡμῶν
 ραν ἡμῶν ἀρμακὸν ἔχοντες.
 αὐτῶν ἀλλοτρίων τῶν πῆς τὸ πα-
 ρὸν ἐν δαί, τῆς ἀρεῖας ἐν
 ἰδέσθῃ ἐν δαί τὸ βέλτιον, τῶν
 ἀνθρώπων πῶς ἰστοῦντο, καὶ
 μαθητὰς εἶσε δὲ ὁρῶντων,
 καὶ τὰ πλεονεκτήματα καρπὸν ἰ-
 σιόντων, ἀπὸ ἡμῶν ἀλλοτρίων ἰ-
 σιὸς μὴ τὰ χρόνον ἔρριπν. σκά-
 ρον

ocium conuertere licebat,
 demissa atque abiecta, præ-
 sentibus tum necessarijs rea-
 bus contenta eras : vrgens
 autem tempus, meliori vi-
 uendi rationis inuentionem
 non præbebit. At postquam
 necessarij quidem vsus ac-
 festinatio illa finem iam cap-
 iebat, ac posterorum co-
 gitaciones à necessitate li-
 berate, melioribus subim-
 de occasionibus. ad inue-
 niendum aliquid potiùs v-
 tebantur, paulatim scien-
 tiæ accreuerunt. Atque hu-
 ius rei argumenta capere et-
 iam ex vulgaribus atque
 inferioribus istis artibus li-
 cet. Nam statim simul at-
 que primi quidam homines
 creati fuere contra famem
 diurnam remedium quere-
 re ceperunt : atque ita circ-
 cunuenti atq; compulsi præ-
 senti necessitate, cum mo-
 pia, eligendi quod melius

esset, facultatem non permitteret, fortuita qualibet her-
 ba victitabant, & radices molliores effodientes, & ut-
 plurimum quercuum fructus comedentes. At poste-
 rior ætas, hæc brutis animalibus edenda abiicit : san-
 tionem

ῥορὶ σπυρῶν καὶ λευκῆς ἄδου
 αὐτοῦ ἰπιδίαν, ἰρῶ
 σαι κατ' ἔτ' ἐκ γάστρου,
 καὶ οὐδ' ἄλλας ἀρ' ἔποι τις, ὅ-
 τι θῦς εἰς αὐτὸ ἀμείνων. τί
 δ' οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν ὦν ἔν
 βίου, σίτης διησυχῶν ἄν
 θρώποι, νόσος, θεία δάραν.
 τῶν, ἡμφίσαντο, καὶ σπύλον.
 γὰρ ἄρ' ὦν, ἑρῶς καταδύσας
 ἐκ γαστρίαν, ἡ σάλας ῥῶν ἡ
 φυτῶν ἀναποιδίαν αὐτῶν πλὴν
 δ' ἄρ' ἔντων μίμνησις ἐπὶ τῷ
 πρῶτον αὐτοῦ ἰπιδίαν, ἡ
 φανερὴ μὲν ἰαυτῶν χλαυδίας,
 οἴκος δ' ὠπίαντο. καὶ ἡλίας
 θέτως αὐτῶν ταῦτα τέχνη, ἡ
 γόνος λαβῶν διδασκαλόν,
 ἀντὶ μὲν αὐτῶν ὑφῆς τὸ ἑλ-
 λιστοῦ ἰπιδίαν. ἀντὶ δ' ὦν.
 αὐτῶν ἡμῶν, ὑψηλὰ τέχνη
 καὶ ἡλίας πολυτίαν ἡμῶν
 χλαυδίας, καὶ γυμνὰ ἑλ-
 λιστοῦ ἀμορφίαν ὡς ἂν βα-
 ρύς ἡμῶν κατ' ἔγγραφον,
 πλὴν

tionem autem frumenti &
 hordei, agricolarum dilis-
 gentia ac studium inuenes-
 runt, reperta ratione qua il-
 la quotannis renascerentur.
 Ac nemo adeo insanus fue-
 rit, puto, qui dicat, quòd
 quercus quàm spicae melio-
 res sint. Quid autem? annon
 statim quidè à principio vis-
 ta homines cùm tegumento
 corporum indigerent, velle-
 ra extoriatibus feris induerūt,
 & speluncas montium, quas
 contra frigus subirent, ex-
 cogitârunt? aut rursus trun-
 corum aut arborum aridas
 concavitates? Facta autem
 deinde ex his imitatione, eam
 que in melius semper pro-
 mota, vestes quidem sibi i-
 pſis texere cœperunt, ac dor-
 mos ædificârunt, atq; ita in-
 terim dum non animaduere-
 runt, artes quæ circa hæc
 versantur, accepto tempore

quasi quodam magistro, pro tenui ac vili quidem panna ves-
 stem meliorem facere ac variegare cœperūt: pro contemptis
 autem & humilibus domunculis, alia tectorum fastigia, &
 marmorum sumptuosa ædificia excogitârunt, ac nudam pa-
 rietum deformitatem floridis colorum tincturis depinxerunt.

πάλιν ἐλάττω γινόντων τῶν
 τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, ἄφα-
 ρος δὲ οὖσα, καὶ βαθῆα ἰπτε-
 θασμένη λήθῃ, ὥς ἀπὸ μικρᾶς
 λύσεως κατὰ μικρὸν εἰς τὰς
 ἰδίας ἀνέταλιν ἀπτήνας. ἐλα-
 ττω γὰρ ἄρβυρον τι, παρδίδω
 ἡμῖν· αὐτόν. ἂν ἡ δεξιὰ
 τῶν λαμβανόντων, οἷς ἡμα-
 ρον ἤδη πεπληθῆσα, τὸ ἐνδόν
 ἐπλήρωται. μὴ δὲ τις ἱρωταε
 ἀρρένων ἀπατάτω παρὰ τοῦ
 παλαίου γένους· γυναιξὶ γὰρ
 ὁμιλῶν ἀναγκᾶσιν ὧν, ἵνα
 μὴ τελῶς ἄσπερμον ἡμῶν
 φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικί-
 λαι βελία τῆς φιλοκαλίας ταύτης
 τῆς ἀρετῆς ἐπιθυμία, μόλις
 ὑπὸ τοῦ μηδὲ ἰώντος ἀνι-
 χνόντος αἰῶνος εἰς βυμβανίς
 ἔμπετον ἔχον, ἵνα τῇ θάλασσῃ
 φιλοσοφίας καὶ τὸ παιδιδραστῆρ
 σπουδακμάσῃ. μὴ δὲ ταχέως
 κλας ὁ μὴ πρότερον ἔνρηθ-
 ῆτο ἰκινουμένη αὐτῇ, ὥς φασί.
 λον ἄθως, μὴ δὲ ὅτι τὸ παιδι-
 κῶν ἱερῶν αἱ γυναικῶν σύ-

νοδοί

re Charicles ne quod antea inuentum non fuit, id postea
 excogitatum, iterum tanquam vile ac malum argue, ne-
 que ob id, quod puerorum amoribus muliebres congressus
 antiquio-

Nisi quod singula istae ar-
 tes atque scientiae, minus cum
 sint, et profunda obliuioni
 subiectae, tanquam à paruo
 fonte paulatim ad pro-
 prios efflorescendo peruena-
 runt radios. Vnusquisque e-
 nim à se aliquid repertum,
 posteriori tradidit; atque ita
 successu ista accipientium,
 semper aliquid his quae antea
 didicerat, apponendo, quod
 defuit expleuit. Ne quisi-
 gitur amores masculos ab
 antiquis temporibus depo-
 scat. Nam tum mulieribus
 conuersari necesse erat, ne
 prorsus absque femine nobis
 genus nostrum interiret. Va-
 ria autem doctrina, et ea
 legantioris huius virtutis co-
 cupiscentiae, vix tandem per
 tempus (quod nihil inten-
 tatum aut imperuestigatum
 relinquit) in lucem venturae
 erant, ut cum diuina Philo-
 sophia et puerorum amo-
 res vna adollescere. Qua-

πρὸς τοὺς πρὸς τοὺς ἐπιγρά-
φονται χρόνους, ἰσάφου βά-
τιρος, ἀπὸ τὰ μὴ παλαιὰ
τῶν ἐπιτηδεύματων, ἀναγ-
κῶς νομίζω, ἃ δὲ αὐτοῖς ἐ-
καστοὶ καὶ τοῖς λογισμοῖς
ἔβι' ἐπιγύρει, ὡς ἐκείνων
ἀμείνω τιμητὶς. ἐμοὶ μὲν γὰρ
ἐλίου καὶ γὰρ ἐναγχοῦ
πέα, Χαικίους ἀπογοῖα, καὶ
πλὴν Σπυθῶν ἐρημίας ἐ-
πανοιῶν. ἐλίου δὲ ἐπὶ
τῆς ἀγῶν φιλονεικίας καὶ με-
τρητοῦ, γὰρ μὲν ἐκείνων οὐ-
δὲ γὰρ ὡς ἐναντία φεγγός
μὲν, οἷς ἐκχέρεται λίαν, ὡς
παραμύθω τῆς φωνῆς τέ-
ως τὸ ῥηθὶν ἐκείνων, ἀπ' ἐ-
πηρεμίας φωνῆς λαρυγγίζων,
οὐκ ἐρῶσι, φησὶν, ἀπὸ λῶν
λίοντων, οὐδ' ἀρῆτοι καὶ
σύω, ἀπ' αὐτῶν ἢ πρὸς τὸ θῦ-
λυ μόνον ὁρμὴν κρατῶ. καὶ
τί θαυμαστόν, ἃ γὰρ ἐκ λογισ-
μῶν δικαίως ἀρτὶς ἐκείνων, ἰα-
ταῖς μὲν ἀναμύνοις λογί-
σθη, δὲ ἀφροσύνην ἢ ἐνέτις
ἔχων.

antiquioribus inscribuntur
temporibus, minores alteros
putes. Sed vetera quidem
exercitia, necessaria existis
mamus: quæ verò postea per
ocium cogitationibus incū-
bens vita adinuenit, ea ut
illis meliora, in precio ha-
henda atque colenda sunt.
Nam mihi quidem parum
absuit, quin eisdem ridere pan-
lò ante in mentem veniret,
Charicle videlicet bruta as-
nimantia, & Scytharum so-
litudinem laudante. Propè
autem præ nimia concen-
sione etiam penitentia dus-
cebatur quòd Græcus esset.
Neque enim veluti qui con-
traria loqueretur, quæ dice-
re aggrediebatur, eorum
verba submisso ac timido
vocis toto furim efferebat,
sed elata voce proclamans:
Fland amant, inquit, se mu-
tuò leones, neque vrsi, aut
sues: sed illorū ea concupi-
scentia solum dominatur,

qua erga feminas accenduntur. Et quid hoc adeò mirum?
Quæ enim ex ratiocinatione meritiò aliquis capit, ea illis
qui ratiocinari nequeunt, consequi non licet: quoniam cer-

ἔχασ. ἰπὰ τοι Προμηθεύς, ἢ
 θιωρ τις ἀπ' αὐτοῦ, ἢ νοῦν ἐκ
 σοφίας αὐτοῦ ἀνθρωπίνου,
 οὐκ ἄν ἰρημία, καὶ βί' αὐ
 ρα αὐτοῦ ἰποῖμαι, οὐκ
 ἀπ' αὐτοῦ προφύλ' ἔσται, ἢ
 ἴσως δ' ἡμῖν ἑρὰ δαμάμα
 νοι, καὶ μίσω ἰσίου τῶν ἰ
 στωρ ἐκαστοῦ οἰκῶν, πρὸ τοῖς
 κοινοῖς ἰπολιτάωντα νόμοις.
 τί δὲ παράδοξον, ἢ ἴσα τῆς
 φύσεως κατ' ἀρετὰ, μηδ' ἄν
 λογισμὸν παρίχανται, παρὰ
 τῆς πενοίας λαβὼν αὐτοχρη
 σία, πρὸς αὐτῶν μὴ τὰ τῶν
 αὐτῶν κατὰ τὰς ἀρετὰς ἰπ
 θυμίας; οὐκ ἔρῳσι λίοντων.
 οὐδ' ἄρ' φιλοδοξοῦσιν; οὐκ
 ἔρῳσιν ἄρ' αὖτ' τὸ ἔρ' ἐκ φι
 λίας λατὸν οὐκ ἴσασιν. ἀν
 θρώποις δ' ἢ μὴτ' ἰπυρίωνος
 φρόνησις, ἐκ τοῦ ποταμίου
 παρὰ τὸ καλῶς ἰπ
 ρίτη, βέλτοτάτους ἔρ' αὖτ'
 ἐνόμισεν τοὺς ἀρετὰς. μὴ ἴσ
 τω, ἢ Χαρίκλεις, ἀποθέ
 σου βίου συμφορὰς ἰστω.

καὶ

τὸ Prometheus, aut aliis
 deorum quispiam, si mentem
 cuilibet humanam indidisset,
 haudquaquam solitudo
 αὐτοῦ vita montana pasceret
 illos neque mixta atq. promiscua
 pabula haberent, sed
 ex aequo nobiscum sacra ve
 rentes, αὐτοῦ medias aedes pri
 uatorum quisque habitans,
 communibus regerentur legi
 bus. Quid igitur mirum
 aut alienum, si animalia na
 tura dānata, quae nihil eorum
 quae ratio suppeditat, à pro
 uidentia accipere per fortunam
 nam vnquam potuere, cum
 ceteris rebus etiam concu
 piscencia in mares priuata
 sunt? Non amant sese leones:
 neq. enim philosophantur.
 Non amant vrsi: non
 enim honestum ac pulchrum
 illud quod in amicitia est,
 norunt. At hominum illa cū
 scientia coniuncta pruden
 tia, ex ea quod sapiens per
 riculum fecerat, optimum

quod erat eligens, firmissimarum amorum iudicauit esse
 masculos. Nequaquam igitur, Charicles, proteruae
 intemperantis vita collectis meretricij narrationibus gra
 uitatem,

uitatem,

ἡ δὲ διηγήματα, γυμνῶ τῷ λό-
 γῳ τῆς σιμνότητι. Ὁ ἡμῶν κα-
 ταπόμπου, μὴ τὸν οὐρά.
 νισιν ἔρωτα τῷ νηπῖν σωμα-
 τισμα. λογιζοῦν δὲ ἀψὲ μὲν ἡλι-
 κίας τὰ τοιαῦτα μεταμαν-
 θάνων, ὅμως δὲ οὐκ λογιζοῦν
 νηπῖν, ἡπαδῆπρ οὐ πρότε-
 ρον, ἀτι διπλοῦς θιὰς ὁ ἔρας
 οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν φοιτῶν,
 εἴθ' ἐνὶ πρῶματι τὰς ἡμε-
 τίας ψυχὰς ἐριθίζων, ἀλλ' ὁ
 μὲν, ὡς ἄν οἶμαι, κομιδῇ νύ-
 νια φρονῶν, οὐδ' οὐδὲ αὐτοῦ
 πλὴν διανοῖαν ἡμῶν ἡμῶν
 μίνον λογιζοῦν, πολλὴς ἐν ταῖς
 τ' ἀφρόνων ψυχῶν ἀθροίσ-
 ται, μάστιξ δὲ αὐτῶν γυναι-
 κῶν πᾶσι μίλησι. ἄλλος δ' αὖ
 ἔρ' ἐφ' ἡμῶν ταύτης ὕβριος
 ἱταῖρος, ἀκρίτῳ πορῇ πρὸ τὸ
 βυλόμηνον ἄγων. ἔτιρ δ' ἔ-
 ρως, ἀγυγίω παλῶν χόκων,
 σιμνὸν ὁφθλῶναι, ἡ πάκτοθιν
 ἡρεπρῆς θίαμα, σφρο-
 γῶντων ταμίας παθῶν, ἡπια
 τῶν ἐκ αὐτῶν διανοῖαις ἐμπνέει.

καὶ

uitatem nostram sermone
 vado infecteris, néve cœ-
 lestem illum Amorem in-
 fanti huic connumereris: sed
 vel nunc tandem apud te
 considera, quoniam id nun-
 quam antea fecisse videris,
 quod duplex deus Amor
 est, haudquaquam vna via
 ventitans, neque vno spiri-
 tu animos nostros accen-
 dens, sed alter quidem (quan-
 tum equidem arbitror) val-
 de puerilia ac stulta san-
 piens, nulla ipse mentem
 ratione gubernante, fre-
 quens in animis insipienti-
 um congregatur. præci-
 pue autem ipsi muliebria de-
 sideria cura sunt. Et hic
 est quotidiana istius contu-
 meliae socius, absque disci-
 mine cuiusque volenti sese
 celeriter applicans. Alter
 autem

Amor parens veterrima-
 rum temporum,

Speſtacleum visu graue,
 & prorsus sacrum,

Custodisq; temperationum affectuum,
 blandum quiddam mentibus vniuscuiusque inspirat: ac
 propi-

καὶ λαχόντες ἴλω τοῦδε τοῦ
δαίμονος, ἰδονὲς ἀρετῇ μι-
μνήσκοντες ἀσπασόμεθα. Δις-
σὰ γὰρ ὄντως, κατὰ τὸν τρα-
γικὸν πνέματα πνῆ ὁ ἔρωρ,
ὡς δὲ ὀνόματι οὐχ ὁμοίαι
τὰ πάθη κοινοῦνται. καὶ γὰρ
ἡδὼς, ὁρῶντας ὁμοῦ καὶ
βλάβης ἀμφιδοῦς ἐστὶ δαι-
μων. Αἰδώς, ἢ ἄσπας μί-
τρα σίνετα, ἢ δὲ ὀνύχοισιν. οὐ
μὲν οὐδὲ ἰεῖδον γὰρ οὐδὲ
ἔρ, ἀλλ' ἐπὶ γὰρ ἐλαί δ' ὄνο,
πλὴν μὲν κινεῖται πᾶσι νοῦ-
σας. Ἡ δὲ ἐπιμωμητὴ, ἢ δὲ
ἀνδρία θυμὸν ἔχουσιν. οὐδὲν
οὐκ ἀράδοξον, ἀπὸ δὲ ἄς
ρετῇ κοινὴν προσχεῖαν ἔ-
χον ἰσχυρῶς, ὡς ἔρωρ καλῶς
ἐστὶ, καὶ πλὴν ἀκλόστον ἰδονὲς,
καὶ πλὴν σφρονέσαν ὀνοῖαν.
γάμους δὲ, φησὶ, τὸ μὲν οἶδ',
καὶ τὸ ἔγωγε τῷ βίῳ φυχὰς ὄσας,
ἵνα πᾶς μάνωρ ἀνθρώποι;
ἡλωτὸν μὲν ἴω, κατὰ τὸν σο-
φίστατον Εὐειπὶδω, ἀδίκη-
ται πᾶς γυναικας σιωδόν,
φοιτῶντες ἐπὶ ἱερὰ καὶ ναῖς.
ἀργύ.

ne quiddā fuerat, iuxta sapientissimū Euripidem, si absq̃ illo
q̃ mulieribus cōgressu ad sacra & templa Deorū vēnantes,

propitiū hunc Deum sortiti,
voluptatē virtutē immixtam
amplectimur. Geminos enim
reuera iuxta tragicum spiri-
tus efflat amor. Vñ autē &
cōmune nomē affectus dissim-
iles habent. Nam & vere-
cundia vilitatis pariter &
damni ambigua atq̃ anceps
dea est, Quae simul & fru-
ctus homini, & mala pluris-
ma confert. Iam verò neque
contentionum genus vñum
est, — terraq̃ per orbem

Versantur geminae : quarū
hanc cum laude sequuntur
Prudentes, illam damnant
ceu fraudis amantem.

Nihil igitur nouū aut mirū,
si affectus peior virtuti com-
munem appellationem for-
tē nactus sit, ita vt amor vo-
cetur & intemperās illa vo-
luptas, & modesta hac bra-
neuolentia. Nuptias igitur,
inquit, pro nihilo putas, &
sæmineū genus ē vita expel-
lis : deinde quo pacto homi-
nes cōseruabimur? Beatū sa-
ne

argen-

ἀργύρου καὶ χρυσοῦ τίνα
παρὰ τῆς διαδοχῆς ἰωνοῦμι-
θα. ἀνάγκη γάρ, βαρὺ κατ'
αὐχρῆ συγδρῆ μίρ' ἱπιθῆσα,
τοῖς πηλωμένοις παθαρῶν
βιάζεται· τὸ μὲν δὲ καλὸν
ἀρῶμεθα τοῖς λογιμοῖς· ἀ-
κίτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χεῖρ
δοῦ. ἄξι' ἱκνῶν, γυναικῶν
δειδόμεν, ἐν δὲ τοῖς
ἄποισι ἀπαγνύμενοι γήνοιο.
τίς γάρ, ὡφρονῶν ἀνέχων
δυνάτω ἐξ ἱωθινῶν γυναικῶν
ἀραϊσμένης, ἱππιάτοισι σό-
φισμασιν; ἔς δὲ μὲν ἀληθῶς
χαριεπὲς ἄμορφος, ἀπό-
κριπτοὶ δὲ κόσμοι, τὸ τῆς φύ-
σεως ἀπρίπτου βουκολοῦσι.
ἀγνοῶν δὲ τὸν κτήριον κοίτην
πρὸς ὀρθροῦ ἀνιδῶν τις ἀνι-
στάντων γυναικῶν ὡς χίον νο-
μῖον θηρίων, τὸ μὲν ὡραῖον
ὀνομαδῶν δὲ δυσκλυδωνίων.
ὅθεν ἀπειθῶς οἱ κοίτην παθεῖν
οἱ αὐτὰς, ἐδὲν δὲ ἀρρενῶν
βληπομένων γράδων δὲ καὶ θη-
ρανα.

argento atq; auro liberos à
successione mercari posse-
mus. Necessitas enim graui
cervicibus nostris iugo im-
posito, imperatis parere nos
cogit. Quod pulchrum igitur
est, id ratione eligimus :
necessitati autem cedat vili-
tatis. Quantum igitur ad li-
beros procreandos attinet,
mulieres in numero aliquo
sint : in cæteris verò rebus
apage ne mihi vlla fuerit.
Quis enim sanæ mentis sum-
stingere queat, à summo stas-
tim mane mulierem comen-
tem atque exornantem sese,
alienis atq; adscititijs impos-
fluris? Cuius vera ac nativa
facies, turpis est : peregrina
autem ornamenta, naturæ
deformitatem tegunt, atque
aspicientibus imponunt. Quod
si igitur ad auroram contem-
pletur aliquis mulieres à no-
cturno lecto surgentes, tur-
piores putabit esse bestias,

que intra vnam horam nominari aut excitari se difficile
limē patiuntur. Unde diligenter domi concludunt sese,
ut ne ab vllō viro conspiciantur. Amicula autem ὁ ἀν-
cilla,

ραπανίδων ὁ σύμμορφος
 ὄχλος, ἰρὺ κλέος παριστάσι,
 ποικίλοις φαρμάκοις κατα-
 φαρμακώνουσαι τὰ δυσυχῶ
 πρόσωπα. οὐ γὰρ ὕδατος ἀ-
 πράτος νόματι τὸν ἐψηλὸν
 ἐκρυψάμεναι κάρον, ὥθως ἄ-
 φροντῶ σπουδῆς ἐχομίνον τι-
 ρὸς πράγματι, ἀλλ' αἱ πολλὰ
 καὶ τῶν σπασμάτων οἰωθί-
 σης τὸν ἀηδὲ τοῦ πεσόντος
 ῥῶτα φασφύουσι. ὥς δ' ἐπὶ
 δημοτιλοῦς πομπῆς, ἀπὸ τις
 ἀπὸ τῶν ὑπερβύσσων ἐγκυ-
 χάσεται, λιανίδας ἀργυρεῖς,
 καὶ πεχύοντι ἱσοσφάτι, καὶ
 καθάπερ ἐν φαρμακοπύλῳ
 πυξιδῶν ὄχλον, ἀγῶνα μισὰ
 πομπῆς λαοοδραμονίας, ἰρ-
 οῖς ὑδόντων σμηκτικῶν δυν-
 νάμεν, ἢ βλίφαρα μιγάνυσσας
 τυχὴν θυσανείστα. τὸ δ' ὅτι
 πορδανίσκη μίρος ἡ πολλὴ
 τῶν τριχῶν, αἱ μὲν γὰρ φαρμά-
 κοις ἱρυθρῶν δυνάμειν, καὶ
 καὶ ἡλίου μισημέριαν τοῦς
 πολυκάμους, ἴσα τοῖς ἱερίω
 ῥγοῖσιν;

cilla, consimilis formæ tutū
 ba, circumstant, varijs me-
 dicamentis infelices illas
 facies inficiendo ac medi-
 cando restituentes:

Neque enim latice meri
 Aquæ profundam ubi ab-
 luere crapulam,
 proimus ad feriam aliquod
 studidque dignum accedunt
 negocium, sed crebræ me-
 dicamentorum compositio-
 nes scædam faciei cutem ex-
 poliunt. Perinde autem ut
 in publica pompa, alias sub-
 inde aliæ ancillarum instru-
 menta manibus exhibent,
 pelues videlicet aureas, &
 gutturia, speculæque, &
 quemadmodum in pharma-
 copolio, pyxidam turbam,
 & vascula plena multæ in-
 felicitatis, in quibus den-
 tium vis abstersiva aut pala-
 pebris denigrandis ars com-
 purata veluti thesaurus quis-
 piam servatur. Plurimam
 autem partem consumit
 textura capillorum. Nam
 aliæ quidem medicamentis rubefaciendi vim habenti-
 bus, ad Solis meridiem capillos perinde ut lanarum colo-
 ribus

ῥαῖσιν, ξανθῷ μεταβάπτεσιν
 ἄνθη, πλὴν ἰδίᾳ κατὰ κρῖν-
 ὄσα φύσιν, ὁπόσους δὲ ἀρκῆν
 ἢ μέλαινα καὶ τῇ νομίστα,
 τὸν γλαυκώτων πλοῦτον
 αἰς ταύτῃ ἀναλίσκουσιν, ὅς
 ἂν Ἀραβίαν σχεδὸν ἐκ τῶν
 κριῶν ἀκρύνουσαι, σιδηρὰ
 τι ὄργανα, ὡς τοὺς ἀμβλαῖς
 φλογὶ λιαυθύντα, βίᾳ πλὴν ἐ-
 κίμων οὐλότιστα διαπλέκται.
 καὶ περιέρχοι μὲν αἰμίχρῃ τῶν
 ὑφρύνων ἐφαπνυμένων λύ-
 μασι, βραχὺ τῷ μεταπῶ με-
 τὰ χμῖον ἀφίκοι, σοβαρῶς
 δὲ, ἄχρι τῶν μεταφρένων,
 οἱ ὀπίθην ἐπισπασθῶν) πλό-
 καμοι. καὶ μετὰ τοῦτο ἀνθο-
 βαφῇ πείθεται, τῆς σαρκὸς ἐν-
 δοτῆρι τοὺς πόδας ἐπισφί-
 ροντα, καὶ ληπτοῦς ἐς πρό-
 πτερον ἰδῶς, ὑπὲρ τοῦ δοκῆν
 γυμνωθῶν πάντα ἢ τὰ ἐν-
 τὸς αὐτῆς, γυναικώτερὰ τοῦ
 πλοῦτον, χωρὶς τῶν ἀμόρε-
 φος πεπληρωκότων μαλῶν,
 ὡς δὲ περιφύρουσι δισμο-
 ρφάς.

ribus flauo inficiunt fulgon-
 te, propriam damnantes na-
 turam. Aliæ verò quibus
 sufficere ad formam nigra
 coma videtur, omnem mari-
 torum opulentiam in hanc
 expendunt, totam propè A-
 rabiam ex capillis redolentem
 ies, ferreaque instrumen-
 ta ignis obiusa ac modica
 flamma calefacta, vī quæ
 dam cinnorum flectus in-
 ter se implicant. At curio-
 sius quidem composita illæ,
 & ad supercilia vsque at-
 tractæ coma, breue intersti-
 tium fronti relinquunt. Post
 tergum autem in scapulas
 vsque demissi capilli, in so-
 lenti quodam modo succu-
 tiuntur. Huc accedunt &
 varijs coloribus tincta san-
 dalia, intra carnem pedes i-
 psos adstringentia, & tenuis
 atque pellucida, prætextu
 tantum assumpta, vestis, nem
 corpus ipsum nudatum esse
 videatur. Omnia autem quæ
 intra ipsam sunt, cognitu fa-

ciliora quàm facies, vsque ad turpiter propendentes istas
 mamillas, quas semper circumferunt obligatas ac vin-
 ctas.

τας, τί δὲ τὰ τούτων πλου-
σιώτερα λακὰ διζύγῃα, λί-
θους ἐρυθράους κατὰ τὸν
βῶν, πολυτάλαντον ἡρῆμῃς
τας βρίδῃ, ἢ τὸς περὶ καρ-
ποὺς καὶ βραχίονι δράκοντες,
ὡς ὄφελον ὄντως ἀντὶ χρυσοῦ
δράκοντος εἶναι. καὶ εὐφάνη
μὲν ἐν ἐκκλησίᾳ τῶν κεφαλῶν
παιδῶν, λίθοις ἰνδοῦσις διὰς
εὐρῃ. πολυτελεῖς δὲ τῶν
ἀνδρῶν ὄρμοι καθάπνται. καὶ
ἄχρι τῶν παιδῶν ἰσχάτων κα-
ταβέβηκεν ὁ ἄθλιος χρυσός,
ἅπαν, ἢ τι τοῦ σφυροῦ γυμ-
νοῦται, περιδέρησιν. ἄξιον
δὲ λῶν, ἡδύρετα τὰ πείσοφρα
σέλην ἐκπιδέσθαι. ἡγεμονίαν
αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα, νόθε
ἀμορφίας ἐξαπατῶντι κάλ-
ηδ ὁρμαγυῶν, τὰς ἀνασχῶ-
τους παραὰς ἐρυθράνδουσιν
ἐπιχρῖσις φύλαξις ἵνα τῶν ὁ-
πείλων κομῶντων, καὶ σίονα
χρῖσιν, τὸ σφυροῦ ἄνδρῃ
ἐπιφοινίξῃ. τίς ἔρῃ ὁ μὲν τῶν
τοσούτων παρασκευῶν βίος,
ὅθους ἅπ τῆς οἰκίας ἱεροδοί,
καὶ

ut rubere faciat. Quae igitur vicia porro tantum appa-
rum consequitur? Nempe statim ē domo egressiones,

etas. Quid autem opus est
opulentiora istis mala recē-
sere? lapillos videlicet Ery-
thraeos ab extremis auri-
lis numerofo pōdere suspen-
sos, aut illos circum manus
et brachia cunctes dracones
qui vinam verē pro auro
dracones sint. Etiam coro-
na caput circumcircā am-
bit, lapillis Indicis stellata:
preciosa autem de cervicis
bus monilia dependent, et
usq; ad extremos pedes mi-
serum illud descendit aurū,
omne quicquid tali ubique
nudum est, reuinciens et ad-
stringens. Dignum autem
fuerat. ferro potiūs religata
crura ista vinciri. Iam verò
ubi totum corpus adulteris
na istius formositatis fallas
ei elegantia quasi quibusdā
præstigijs efformatum fue-
rit, impudentes etiam genas
rubefaciant illitis fucis, ve
videlicet nimium ipsarū et
pinguem colorem, purpus
reus ille nitor insuper addi-

om-

καὶ οὐδὲ θυγῆτις ἐπιπιδέου τὰς
 γυμναστικότητας. ὧρ' ἐνὶ ἡμέρῃ οἱ
 κακοδαίμονες ἀνδρῶν, οὐδὲ
 αὐτὰ ἴδασιν τὰ ὀνόματα, ὡς
 Λιάδας, ἢ Τύχοι, καὶ Φρυγίαν
 δίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαί-
 μονα, καὶ τὸν Δυσίρωτα ἑὸς
 μορ' ἐπὶ τῷ ποταμῷ. τάλαντα δὲ
 ἀπορέοντο, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν,
 ὑποπλά μυστήσια· καὶ γὰρ τί
 δὲ περιπλίκαν ἀφ' ὁδοῦ
 ψυχῆς; ἰσθδ' ἄν δὲ τούτων
 ἀπαμαζῶσι, οἴκοι ὡθὺν τὰ
 μακρὰ λουτρά. καὶ πορνι-
 λὲς μὲν καὶ ἰδῆα τράπεζα
 πορνὸς δὲ ὁ μὲν τῶν ἀνδρῶν
 ἀκκισμός. ἰσθδ' ἄν γὰρ ἀπὸ
 πηλίου γίνονται τῶς παρ' αὐ-
 τῶς γαστριμαργίας, οὐκ ἐπ'
 οὐδὲ τῷ φάρμακῳ αὐτῶς πα-
 ραδίδωται δαυαμύθου τίσι-
 τίου, ἄκροισ δακτύλοις ἐν
 πηλίου φουσσῶν, τῶν παρακα-
 μύθων ἕκαστον ἀφ' ὧν ὄνται,
 οὐκ τὰς ἐπὶ τούτοις διηγου-
 μέναι, καὶ τοὺς ἐν τῷ ὄντι
 ὑπνοῦν, καὶ θυλὺτην ὡς
 γίμνουσαν, ἀφ' ἧς ἀνέσας ἔ-
 κας, ἀλλ' αὐτὴν ἡμῶς δὲ.

ταυτὶ

Omnis spectator alienus
 atque enecans maritos. Quor-
 um nonnullorum infelices
 viri, ne ipsa quidem nomi-
 na norunt, Coliadas, si
 fors ita ferat, Genetyl-
 idas, aut Phrygiam illam
 deam, et Comum amore
 perditum in pastore. Sacri-
 ficia autem arcana, et abs-
 que viris suspecta mysteria.
 Quid enim attinet et ani-
 morum corruptelas comple-
 ti? Postquam autem his per-
 actis iterum discesserunt,
 domi statim proluxa bal-
 nea, ac sumptuosa quidem
 et lauta mensa, erga viros
 autem multa ac simulata re-
 cussio. Postquam enim ni-
 mis quam repleta fuerint
 sua ipsarum gulositate, cum
 amplius neque guttur ipsarum
 cibi quicquam recipere po-
 test, summis digitis velut in-
 scribentes, appositorum o-
 mnium quodque degustant, non
 cessat ad haec narrantes, et
 diversorum corporum som-
 nos, et muliebritate lectum

refectum, ex quo surgens quisque statim lauacro opus ha-

pppp

bet.

ταυτὶ μὲν οὐδ' ἀπαθόνε βίον
 ταμίεια. τῶν δ' επικροτήσας
 ἃ τις ἰδὺλῃσσι τὸ ἀλυσὶς πα-
 τὰ μίρ' ὧ ἱστᾶσθαι, ὅντας
 παταράσθαι Προμηθεῖ, τῶν
 Μενάνδρου ἰκάνω ἀπρῆ-
 ζας φωνῶν. Εἰτ' οὐδ' ἀδικίας
 πεσπιπαπῆλων μινον Γρά-
 φονεὶ τὸν Προμηθεῖα πῶς
 τῶς πῆτραις; Καὶ γίνετ' αὐτῶν
 ὧ λαμπάς, ἅπο δ' οὐδ' ἔρ
 ἀγαθόν, ὁ μισθὸς οἷμ' ἀπαν-
 ται τοὺς θιόνε. Γυνῶκας
 ἱππασσόν, ὃ πολυτίμητοι
 αἰοί, Εὐν' ὧ μιάρον. γαμῶ
 τὴν ἀνδρῶν; γαμῶ Λά-
 θεος, κοίτην ὧ ἱπιδυμίαι. καὶ
 γαμῶ δ' ἄλλ' μοιχὸς ἔστρεψ
 φῶν. Εἰτ' ἱπιδυαὶ καὶ φαρμακ
 κῶν, καὶ νόσοι, Χαλκιδῶν
 ὧ φθόν' ὧ, μὴ οὐδ' ἱπιδυα
 ὧ βίον γυνῆ. τίς κατὰ τὰ δ.
 γαμῶ δ' ἄλλ' τίς βί' ὧ δ.
 ευχῆς

Toroq̄ adulternuptiali subsidens

Illudit. hinc nascuntur insidie & metus;

Et temperata toxico mala pocula,

Morbisq̄ varij, atque omnium gravissima

Itaidia, cum qua mulier omne ævum exigit.

*Quis hæc bona videlicet sectatur? aut cui vita adeo in-
 felix.*

*bet. Atque hæc constantia
 vitæ argumenta sunt. At
 verò quæ acerbiora sunt, hæ-
 quis veritatem ex parte mon-
 dō diligentius persequi ve-
 lit, verè exsecrari Prometheū
 posset, in Menandri illam e-
 tumpendo vocem:*

*Ergo immetentem dictis.
 tant Promethea*

*Pendēre fixum Caucasū
 de rupibus?*

*Et geritur illi lampas, at
 aliud nihil*

*Boni: quod omnes au-
 tumo odisse superos.*

*Fecit mulieres, proh su-
 preme Iuppiter,*

*Genus scelestum. ducit
 aliquis coniugem?*

*Clām ducit; & quodam-
 modo oblitus sui.*

*Nam cupiditates mox se-
 quuntur plurimæ,*

ἄλλοι οὗτοι, θορόντες, ἄξιον
τοίνυν ἀντιθέσθαι τοῖς ἐκείνοις
ἡγεῖται, τῶν ἀρρέφρων τῶν πάλαι.
ἄνθρωποι. ὅρθε. ὅτι ἀντι-
θέσθαι ἐν τῇ ἀφύγετοίτης, τὸν
ἐπὶ τῶν ὁμμάτων ἵτι ποιεῖν
ἔπαινον ἀπονεύειν, ὅδ' αὖτις
αὐτῶ, τῶν ἐκείνων χαλκῶν
τοῖς ἐκείνοις πειρώμενοι ὅτι
ἄφρων, ὅτι τῇ πατρῴῃ ἐ-
κείνης ἐξέρχεται, κάτω κιν-
ῶν, πῶς μὲν τῶν ἀπάν-
των ἐξ ἐναντίας πεσόντων.
ἀπόλαστοι δὲ πῶς παλαιῶν,
χορὸς αὐτῶν λόγου. ἔπειτα,
τὰ σιμὰ τῇ ἀριστερῇ ἐν χερ-
σὶν ὅργανα κρατοῦντες, οὐ
πειστέλγοντες ἐν ὁμῶν, κόμην
καταφύγειν ἡνωμένους, οὐ
δὲ ἐκείνῃ τῶν ἀντιμόρφων
χαρακτῆρων ἀγράφους ἀπό-
ναι, ἀπὸ τῶν πειρώμενων δι-
κῶν κατόπιν ἀκολουθοῦσιν,
ἡ παλαιῶν ἔργων ἀριστερῶν.
ἡ ἀριστερῶν βίβλοι, ἡ δὲ ἡγε-
μονία δὲ τοῖς ποιεῖν, ὁμῶν
ποῖ. πάλαι δὲ τοῖς πειρώμενοι
φύγειν μαθηματι κινεῖται
ἐν αὐτῇ.

felix ac misera animum de-
mulceat? Aequum igitur
fuerit, mulieribus istis malis
opponere masculam pueros-
rum viuendi rationem. Nam
manē surgens ex lecto haud-
quaquam coniugali, postea
quam residentem in oculis
somnia reliquum aqua sim-
plici abstersit, sacra chla-
myde humeralibus fibulis
adstricta, a paternis adibus
egreditur, demisso in terram
vultu, ac neminem ex omni-
bus ex aduerso intuens. Co-
mites autem ὁ παδαγογῆ,
turba ipsum decens, sequun-
tur, venerabilia viriuis in-
strumenta manib. tenentes,
non secti pectinis incisuras,
quib. comā demulceri queat,
neque specula, repercussan-
rum formarum absq. peniq.
cillo expressas effigies: sed
vel multiplices pugillares a
tergo sequuntur, vel veteru-
rum virtutes operum custo-
dientes libelli. Quod si etiam
in ludum Musici itare illum

oporteat, apta atque sonora lyra. Omnibus autem phi-
losophicis animi disciplinis abundantier exercitatus, ubi

ἰναθλῦσαι, ἰπαθάρ ἡ δία
 νοιά τῶν ἰκνυκλίων ἀγαθῶν
 ποριῶν, τὸ σῶμα τῶν ἰλαθῶν
 ρίοις ἀκρίσισιν ἰκνον. Οὐδὲν
 σαλοὶ γὰρ ἱπποὶ μάλιστα αὐ-
 τῶν, ἢ βραχὺ τῶν νύκτων πα-
 λοδαμνύσαι, ἰρ ἑρλῶν μιλι-
 τῶν τὰ πολυμικὰ, ἀκοντας ἀ-
 φῖς, καὶ βίαν δι' ὠσόχῃ δι-
 ξῖας ἀκράτωρ. ἔθ' αὖτε πα-
 ραὶ παλαιῶν, καὶ πρὸς ἡλίου
 μισυμβριδὸν βάλλειν, ἰκνον.
 ἵστα τὸ σῶμα πυκνῶν. οἱ
 τε τῶν ἰναγωνίων πόλων ἀ-
 ποπαλάζοντες ἰδῶτες, μὴ
 ἔσονται σωτόμα, καὶ πρά-
 ξα, τῇ μετὰ μικρὸν ἰπινύφου-
 σα πράξα. πάλιν γὰρ αὐτῶν
 διδάσκαλοι, ἢ παλαιῶν ἰρ
 γὰρ ἀντιθέμεναι, καὶ ἰπιμα-
 νέμεναι μνήμα, τίς ἀνδρῶν
 ἥρως, ἢ τίς ἐπὶ φρονήσει μαρ-
 τυρέμεν, ἢ οἱ οἱ δικαιοσύ-
 νῃ καὶ σφροσύνῃ ἡσώ-
 σαντο. ζωῶντες ἀρτίως ἀπα-
 λῶν ἵτι τῶν ψυχῶν ἰπάρδων,
 ὅταν ἡσώρα τῶν πράξιν ὁρί-
 σῃ, τῆς γὰρ πρὸς ἀνάγκη τὸν
 ὁφειλόμενον.

iam mens cyclicis illis bonis
 satiat fuerit, corpus quoque
 liberis exercitationibus ex-
 ercet. Nam Thessali equi
 cura illi sunt: ac breuiter
 iuuentutem domans ac sub-
 iugans, in pace meditat
 res bellicas, emittendo spi-
 cula, & euibrando iacula,
 perita ac certa ferendi dex-
 tera. Deinde & nitida pa-
 lestrea, & ad Solis meridia-
 num calorem oppletur pul-
 uere corpus densatum, de-
 stillantesque contentiosorum
 laborum sudores, post
 quos lauacra breuia, & men-
 sa sobria, rebus paulò post
 gerendis non aduersa. Rursus
 enim ipsi tum praecepto-
 res, & veterum operum ex-
 empla repetentes, atque in his
 cum cura versantes recor-
 dationes, nempe quis heros
 virilis ac fortis fuerit, aut
 quis ob prudentiam publico
 testimonio laudatus, aut qui
 iustitiam ac temperantiam
 amplexati fuerint. At talibus

virtutibus tenerum adhuc animum imbuens, quando iam
 vespera rebus gerendis finem imponit, tribuit quod veni-

ἡφαιλόφρον λαομὸν ἱππικῆς
 πρῶτας, ἡδίστους ὑπνους καθώ-
 δα, τοῖς μὲν ἡμίρην καμά-
 τοις ἱππικῆς ἐπὶ χθονόρ. τίς
 οὐκ ἄν ἱρασὲς ἐφάβου ἡνίοις
 τοιοῦτος; τίς δ' οὕτω τυ-
 φλάει, καὶ τῶν ὀμμάτων βοσ-
 λαί, πηροὶ δὲ οἱ τῆς δῆλνείας
 λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἄν ἄ-
 γασσῶν τὸν ἐν παλαιστικῇ
 μὲν Εὐρυκῇ, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν
 λυραῖς, ἱππαστὴν δὲ ἕως Κασσά-
 ρα, θείας δὲ ἀρετὰς δῆλν θνη-
 τοῦ διδάσκοντα σώματος; ἀν-
 ἱμοὶ μὲν, λαίμονες οὐράνιοι,
 βίῃ δὲ διδωκὲς οὐτῷ, ἄς
 παντικρὺ τοῦ φίλου καθίσ-
 θαι, καὶ πηλοῖον ἡδὺ λα-
 λοῦντῷ ἀκούειν, ἐξίόν τι δὲ
 αὐτῷ σιωπῇ, καὶ παντὸν
 ἔργον κοινωσίαν ἔχειν. ὅ-
 ξατο μὲν οὐκ ἐφάβου. δὲ ἄς
 πλάσσει καὶ ἀκλινούς βίον, τὸν
 πηλοῖον, ἀλύπτως ἕως γῆ-
 ρας ὀδύσσει, μηδὲ μίαις τύ-
 χης παράσαντα βάσκανον
 ἱππικῆς. ἀ δὲ καὶ οἱ ἀνθρω-
 πίνης φύσεως νόμος, νόσος ἐν
 ψαύσει

tri ex necessitate debetur de-
 penso, suaviore somno
 dormit, post diurnos istos la-
 bores ad tempus conquie-
 scens. Quis igitur amator
 ephibitalis non fieret? Aut
 cui ita habes oculorum qui-
 dem fuerit acies, cæcæ verò
 atque offuscata mentis ra-
 tiones? Quomodo verò non
 amaret illum in palæstris qui-
 dem Mercurium, inter lyras
 autem Apollinem, equitato-
 rem verò Castorem, diuinas
 auiem virtutes mortali pro-
 sequentem corpore? At mi-
 hi quidem, ô Dî celestes,
 vitinâ vita sit hæc perpetua,
 ex aduerso amici sedere, et
 suauē loquentem propè aus-
 dire: cum exeunte autem pa-
 riter exire: et in summa,
 omne cum eo opus communis
 ne habere? Optarit igitur
 amator quispiâ per illæsam
 et inconcussam vitâ ama-
 tum suum absq̃ omni mole-
 stia ad senectutem perueni-
 re posse, nullius fortuna in-

uida impressione labefactatum. Quod si verò etiam, qua-
 lis humane naturæ conditio est, morbus quispiam inua-

ψάσας αὐτοῦ, κάμνοντι
 σπυνοῦσιν, καὶ δὲ χαμνέου
 θαλάσσης ἀναζομένη συμ-
 πλώσομαι, καὶ τυραννικῇ
 βίᾳ δισμὰ πειράψω, τὸν τόπον
 ἑμαυτῷ πειρήσας σίδηρον.
 ἰχθῆρες ἅπας, ὁμοῖον καὶ
 σπον, ἰμὸς ἔσσι. καὶ φιλικῶς
 τὸς πῶς αὐτὸν ἀνθρώκως ἔχον-
 τας. ἢ ἂν λησὰς ἢ πολεμίους
 θρασυμῶν ἐπ' αὐτὸν ὀρμήν-
 τας, ὀπλισμῶν καὶ παρὰ δού-
 κων καὶ ἀπὸ θάλασσης, ἥ μὴ οὐκ
 ἀνίσταμαι· τί λωτοῖας δὲ ἔν-
 τος τοῖς μὲν ἐπ' αὐτὸν ἐπ'
 ἑμοῦ ἐργουμένοις ἐπιθέσο-
 μαι, ποινὴν ἀμφοτέροις ἐπι-
 θέσας τάφοις ὁσίοις δ' ἀνα-
 μίσαντας ὁσίᾳ, μηδ' ἐν λω-
 φῶν κόνει ἂν ἀπὸ λωφῶν δα-
 πείναι. ταῦτα δ' ἢ πρότοι χα-
 ράξουσιν οἱ ἑμοὶ πῶς τοὺς ἀ-
 γίους ἔρωτον, ἀπ' ἢ θείοις γά-
 τον ἡρώϊκῃ φρόνῃσις ἰννομο-
 θέτησιν, ἐν οἷς ὁ φιλικὸς ἔρως
 ἔχει θανάτου σωζέμενος.
 Φωκίς ἐκ νεπίων ἐπὶ χεῖρας,
 Ὀρέσιον Πυλάδῃ σωζέμενος. θίδρ

ferit ipsum, cum laborante
 pariter agrotabo : & si per
 intempestum mare in altum
 tollatur, cum eo simul nauis
 gabo. Quod si etiam tyrans
 nica vis vincula illi inmem-
 fiat, par ferrum mihi ipse
 quoque circumlabo. Et qui-
 cunque illum oderit, idem mi-
 hi inimicus quoque erit. Si
 verò prædones aut hostes
 videam in ipsum grassantes,
 etiam ultra quàm potero ar-
 mabor : & si moriatur, vi-
 vere neque ipse sustinebo.
 Postrema autem mandata
 hæc quos proximè post illum
 amavi, ista dabo, ut commua-
 ne ambobus sepulchrum acu-
 cumulent : ossibus autè per-
 miscendo ossi, ne mutui qui-
 dem pulverem à se mutuo
 segregari sinant. Atque hæc
 non primi ita effingunt me
 erga dignos amores, sed illa
 Dæi proxima heroum pru-
 dencia velut quadam lege
 sancivit, in quibus amicitia

et amor ille ad mortem usque
 duravit, & una cum vita tandem expiravit. Phocis ab in-
 fanilibus adhuc annis Orestem Pyladi coniunxit : Deum
 autem

Ἄ, τῶν πῶς ἀπάλους παθῶν
 μοι τιτῶ λαβόντων, ὡς ἰφ' ἱ.
 ρὸς σκάφους τοῦ βίου σωσί-
 πλωσαν. ἀμφοτέρω Κλυ-
 ταμνηστρῶν ἀνέρου, ὡς Ἀ-
 γαμέμνωνος παῖδα. ἃ' ἄμ-
 φοῖν Αἰγιδῶν ἰφρονόβῳ, τὰς
 Ορίστω ἰλαυνούσας ποινὰς
 Πυλάδης ἰδὼσα μάθωρ, χει-
 πομένη σιωπῇ νόστο. τὴν δ'
 ἰφρῶτικῶν φιλίᾳ ἰδὼ τῆς
 Εὐκλῆδ' ὅροις ἰμύτρων, ἃ'
 ἐπὶ τοὺς ἰσχυροὺς Σκην-
 ῶν τῶν ῥαγμάτων ἰπλωσαν, ὁ
 μὲν νοσῶν, ὁ δ' ἀεραπῶν. τῆς
 γοῦν Ταυρικῆς γῆς ἰπιδάς
 νοσῶν ὡδὺς ἡ μητροκτόν' ὦ-
 σὸν τὸν Εὐρινὺς ἐξυποδύχων.
 πῶς τῶν βαρβάρων ἰμ' ἑλ-
 κῶν πρὸς τῶν, ὁ μὲν τὸν τῆς
 σωφρόνους μανίας πρὸς, ἱ-
 καδ' Πυλάδης δ' Ἀφρῶν ἃ'.
 πῶς, σῶματός τ' ἰπιδά.
 Πῶς τὴν πρὸς ἀλυσὶν ὡπύχ-
 ῳ ἰφρῶν, Οὐκ ἰφρῶν μόνον,
 ἃ' ἃ' ἡ πατρὸς ἰφρῶν ἰφρῶν
 ἡ δ'.

in infania collapsus iacebat: Pylades autem

Spumam oris abstergebat, atque corporis

Curam gerens, tegebat illud vestibus.

non amatoris modò, sed & patris affectum prae se ferens.

PPPP 4

Quando

autem cum mutuorum affec-
 tum velut mediatorem
 quendam accepissent, perin-
 de atque in vna eodemq; vi-
 ta nauigio simul nauigârunt.
 Ambo Clytemnestrâ inter-
 emerunt, uti Agamemnon-
 nis filij: ab ambobus Aegi-
 sthus occidebatur: & su-
 rris quibus Orestes exagitabatur,
 Pylades magis quàm
 ille infestabatur: idemq; cum
 illo, cum iudicaretur, peri-
 culum sustinebat. Amato-
 riam autem amicitiam non
 Græciæ modò terminis me-
 tiebantur, sed ad extremos
 Scytharum fines nauigârunt,
 alter quidem morbo
 laborans, alter autem cu-
 ram adhibens. Tauricam
 quippe terram ascendentes,
 statim occisq; matris olivix
 Erinnys perinde atque ho-
 spitio ipsos excepit. Ac bar-
 baris undique circumstanti-
 bus, alter quidem ex consue-

ἔθ' ἑλπίσιν αὖτις ἐκείνῳ, θα-
τίρου μόνον ἑπὶ τῷ πο-
συνδύῳ, τὸν ἑτέρου ἐκ Μυ-
κῆνας ἀπὸ τῆς, νομισθῆναι
γράφματα, μὴ μὲν ὑπὲρ ἀλ-
λῶν ἀμφοτέρωθεν θιλοῦσιν,
ἐκείνῳ ἢ ὡς θατίρῳ ἴσῃσι
ἔξῃ αὐτὸν ἐκ τοῦ ποσυνδύου.
ἀπο-
θῆται δὲ τὰς ἐπιστολάς Ορέ-
στης, ὡς Πυλάδου λαβὼν ἀξίος
τίτρου, μόνον οὐκ ἔρασε ἀντὶ
ἑρως μὴ γινώσκον. Τὸ γὰρ
σφραγίσαι τὸν ποσυνδύον, ἡμοῖς βάρῃ
αἰτία. Οὐ νομισθῆναι γὰρ ἡμῶν
ἐν τῷ τῶν συμφορῶν. καὶ μὴ
ἐκείνῳ φησὶ. Τῷ ποσυνδύῳ δὲ
τοῦ Αἰδου, Πίμπω ἢ Ἀργος.
ὥς σοι καλῶς ἔχῃ, ἡμᾶς δὲ
ὅτι χεῖρ ἡμεῶν. Καὶ γὰρ ἡ-
μεῖς ἔχοντες τὸ πάθος. ὅταν γὰρ ἐκ
ποσυνδύου ὁ ποσυνδύος ἔρως ἐν-
πραγῆς, ἐπὶ τῶν ἡμεῶν λογισθῇ
ἀναμνησθῆναι ἡμεῶν ἀνδρῶν
θῆ, τὸ πάθος φησὶ, ἡμοῖς.
καίτοι ἔρωτας ἀνταποδίδω-
σι. καὶ δυσχερὲς αὐτοῖς, ποσυν-
δύου ποσυνδύου ἔρασε δὲ, ὥς
πρὸς αὐτὸν ἰσόπρως τῆς τῷ φίλῳ
test, confirmatus fuerit : id quod olim amatum est, mutuo
atque alternos amores vicissim reddit : adeoque difficile est
sentire vter alterius amator existat, perinde ut è sponsula
simili

Quando igitur iudicio lata
sententia fuerat, ut altero
ad supplicium & eadem ma-
nente, alter Mycenae profi-
cisceretur ad afferendas li-
teras : ambo manere aliter
pro altero volunt, vterque in
altero viuentem seipsum viue-
re existimans. Reijcit autem
& epistolas à se Orestes, tam-
quam Pylade digniore qui
illas acciperet, tantum non
amator pro amato redditus.

Namque hunc perire occisum
(inquit) onus mihi graue :

Ego enim ille sum, qui
hoc concilio nobis malum.

Et paulò post ait :

Huic quidem da literas,
Argos enim mittam, tibi
ut res bene habeat :

Occidat autem nos, cui opus.
Nam vniuersum negotium
ita se habet. Quando enim
à puero dignus ac serius ille
amor simul enutritus, in eam
etatem quae iam ratione uti,
aliaque ex alijs colligere po-
t

Θαν[?] δονοίας, ἐπὶ τὸν ἱερὸν
 μῦθον ὁμοίως ἀδῶνα. τί δὲ οὐκ
 ἔστι καὶ ἡμᾶς βίῃ ξυγίλῃ αὐτὸ
 προσεῖν ὁναδίφης, θείοις νό-
 μοις ὁμοιωθῆναι, ἢ ἡμετέρας ἐφ'
 ἡμᾶς καταβιβῆναι; ἀσμενὸς
 δὲ αὐτὸ διξάμενοι, μὴ ἀγνοῖ
 ἀγνοίας νικητοῦ. ὅλβιος
 γὰρ ὡς ἀληθῶς, κατὰ τὴν τῶν
 σοφῶν ἀπόφασιν, ὁ πᾶσι
 τέλειος, καὶ μόνον ἱκανός.
 Γυράσκει δὲ ὁ γέροντες καὶ
 ἱλαφρότατα, κῆροι τὸν φι-
 λῶσι. αἰνεῖ μὲν Σωκράτι
 καὶ διδασκαλίας, καὶ τὸ λαμ-
 πρὸν ἱκανὸν τῆς ἀρετῆς δικά-
 σαιον, τοῖς διληπτοῖς τε-
 ποσιμῇ τιμῇ. κηρομὸν γὰρ
 ἀληθείας ὁ Πύθιος ἰδίῃσι
 σοφ, ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκρά-
 τος σοφώτατος, ὅς ἑμαῖς
 ἀποῖς μαθήμασι, ἐξ ἧς τὸ
 βίον ὄνκοι, καὶ τὸ πᾶν
 πᾶν ὡς μάλα ὠφελὲς πᾶσι
 καὶ. δὲ δὲ τῶν εἰρη-
 ῶς Ἀλκιβιάδου Σωκράτους,
 δὲ

simili-amantis beneuolen-
 tia, in amatum recedente i-
 magine. Quid igitur ceu pe-
 regrinam voluptatem nobis
 exprobras, id quod vita no-
 stra proprium est, diuinis
 legibus definitum, & per
 successionem ad nos trans-
 missum? Libenter verò is
 pfum recipientes cum pura
 mente, volui sacram quan-
 dam rem tractamus. Nam
 verè beatus ille est, iuxta sa-
 pientum sententiam,

Cui pueri molles, & equi
 solidam ungulam habentes:

Atq; senectâ viro minùs
 intolerabilis illi est.

Si quidem adamant pueri
 Socraticâ verò doctrinâ,
 & splendidum illud viri-
 tis examinande iudicium,
 etiam Delphicis cortinis ap-
 probatum est. Oraculum e-
 nim vocatis Pythius ille ex
 adyto dedû, Virorum om-
 nium Socrates (inquiens) sa-
 pientissimus: qui pariter cum

cæteris disciplinis, quibus vitam hominum promouit, & pu-
 rorum amorem, ceu rem præcipuè utilem adinuēnit. Conue-
 nit autem iuvenes amare, perinde ut Alcibiadem ° Socrates,

ἔτι καὶ μὴ χλευάζει πατρὸς
 ἔπινους κοιμήθη. καὶ ἰσχυρῶς
 ὡς Καπριμάχου, ἐπὶ τῆς
 τῶν λόγων, ἔδωκε πρὸς αὐτὸν
 ἄρ' ἄσπετος ἑρμηνεύματα. Ἰδοὺ γάρ,
 ὃ ἑρμηνεύει τὰ ὅμοια λίχνα
 φέρουσαν, ἐρχεται ὡς ὁμοῖον.
 σοὶ παροφιλῶν, ὁ δὲ νῦν
 ἱράσεται, πόλιν καὶ αὐτὸς ἔ-
 λθοιτα. Ταῦτ' ἀδύτατον, ὅτι κα-
 οίαν, ἀσφράνας παύσειν ἀ-
 γασθεὶς πρόσκειται, μηδ' ὀλίγη
 τέρψινος ἄσπετος τὴν μακρὰν
 ἐκχέουσαν δόνησαν, ἃ καὶ τῆς
 ἀκμῆς, πλεονάζει τὰ ὅμοια φιλῶν
 πάθῃ πρὸς ἀπὸν. τὸν δ' ὁ
 βάνιον ἱράτα πρὸς αὐτὸν
 ὡς γῆρας ἀπὸ πάλαιον βίβλα
 ταρῆται τὰ πάθῃ. τοῖς γὰρ ὅμοια
 φιλῶν ἔδωκε μὴ ὁ τὸ ἴσον
 γένεσθαι, ἔδωκε δὲ ἀπὸ τοῦ οὐκ
 ἀίστιος παραπικρῶς, ἀσπίδι-
 μοι δὲ μὴ τὰ δάνατον ὡς πάλαι
 καὶ ἐκπορεύει ἑλκεδόνων. καὶ δὲ
 δὲ φιλοσόφου παρὸς πρὸς
 οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ μὴ τὰ ὅμοια ἑλ-
 λειται

qui sub una atq. eadem chla-
 myde patris somnos dormia-
 vit. Atque equidem Calli-
 machi illud præconium ad
 finem orationis libentissimè
 cunctis apponerem:

Namque, vinam, cu-
 pido sectantes lumine a-
 matos,

Hercius de pueris iussit
 amare senex,

Sic & ameris eos, fortiq.
 habitetis in urbe.

His cognitis, adolescentes
 modestè pueris bonis con-
 versamini: neque modica
 delectationis gratia, longa
 effusa benevolentia, usq. ad
 vigorem modè ætatis fictos
 ac simulatos amandi affectus
 protendite: sed celestem a-
 morem adorantes, à pueris
 usque ad senectutem stabi-
 les animarum motus confer-
 uate. Nam hoc pacto aman-
 tibus, suavissimum quidem
 vitæ tempus est, nulla inho-
 nestæ conscientia cohabita-

tante. Celebris autem & multa post mortem illorum fama
 ad omnes passim promanat. Quod si verò convenit philos-
 phorum pueris fidem adhibere, etiam æther post terram ex-
 cipit

ἔτι καὶ τοῦτα (κλειώτας.
 εἰ δ' ἄμνηνον ἀφ' ἀνόν]θε, ἔ-
 χου τῆς ἀρετῆς γέρας τὸ ἄσ-
 φθαρτόν. τοιαῦτα δὲ Κάλ-
 λιστρατίδου σφόδρα ναυικῶς
 στυμολογήσαμεν. Χαιρέλια
 μὲν, ἐκ δ' αὐτῆς λίαν παρὸς
 μῦθον, ἐπίσχομαι ὥρα γὰρ ἡ
 ἐπὶ ναῦν κατεῖνα. Αἰομένω
 δ' ὅ, τι φρονέω, ἀφ' ὧν α-
 ὦσα, δι' ὅλην τὴν ἐκείνου
 λόγους ἀειδμεσάμεν, οὐκ ἔ-
 ἴσθης, φίλοι, καὶ παρ' ἡμῶν
 ἀμύνωσιν ὑμῖν, ὡς ἴπυροι, τὰ
 τῶν λόγων ἰοικῆν ἀσχιδία-
 σθαι. Αἰλουκῆς δ', καὶ νῦν Δῖ',
 ἰρῶμινος φροντίδ' ἵναρ-
 χῇ ταῦτ' ὅταν ἴχνη σχιδῶν ᾖ
 ὑδὲν ὅταν, τι τ' ἀπείων ἀ-
 πᾶν ἰτέρω δυνάσθαι σπένκαται.
 καὶ πολλὰ μὲν ἔτι τῶν πραγμά-
 των ἱμῶν. ὡς αὖτε δ' ἔτι τῶν
 λόγων δ' ἐνότητος ὡς ἔγωγε ἀρ-
 χῇ αἰκῶν, ἔτι πρὸς ἡμῶν δυνά-
 μιν ἵσθαι. Θυραμίνος ἰσθ-
 νοι δ' ἐλδορ, ἵν' ἄμφοτε-
 ρα κῆκτον ἔξ ἑαυτοῦ βαδίσσιν.

καὶ

capit eos qui hæc sectantur.
 Illi autem meliori fato mon-
 rientes, virtutis præmiū hoc
 incorruptibile consequun-
 tur. Atque hæc cū Callis-
 tratidas valdè iuvenilesq;
 iactando amplificasset, Cha-
 rictem quidem denuò dicere
 conantem repressi. Tempus
 enim erat ut ad naudem de-
 scenderemus. Rogantibus
 autem, ut de eo quod mihi sa-
 pere viderentur, sententiam
 ferrem, paulisper utriusque
 verbis connumeratis & per-
 pensis: Etsi quædam su-
 bitò, inquam, ac temerè vi-
 dentur, amici, orationes istæ
 à vobis effutitæ, aut citra
 præmeditationem composi-
 tæ esse: sed cōtinuæ, longæq;
 & per Iouem etiā solidæ cu-
 iusdam curæ manifesta hæc
 vestigia sunt. Propemodum
 enim nihil est quod ab utroq;
 dici potuerit, quod præter-
 missum sit. Ac multa quidem
 rerū experientia, maior autē
 orationis grauitas: ut ego

quidē optārim, si modò possibile foret, vel Theramenes ille
 coihurnus fieri, ut ambo victores ex aquo hinc discederent.

Verum

πάλιν ἐπαδίκει ἀνίσταρ οὐκ
 εἰσικατέ, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μεταξὺ
 ἔνυκλῳ, περὶ τῶν αὐτῶν ἐκί-
 κευκα διαχλιδῶσα, τὸ μάστιγα
 παραστὰρ ἀνὰ μοι δίκασον
 ἐκφανῆμαι. γάμοι μὲν ἀνθρώ-
 ποις βιωφιλίς πρῶτον, καὶ
 μακάριον, ὅπου τὰν ὀνυχῶν-
 ται. πασιδίκης δ' ἔρωτας, ὅσοι
 φιλίας ἀγνὰ δίκασα προῖ-
 οῦνται, μόνος φιλοσοφίας ἔρ-
 γον ἐγύμνα. διὸ δὲ γαμυ-
 τῶν μὲν ἄπασιν, πασιδίκης δ' ἔρ-
 γῳ ἀφ' ἑαυτοῦ μόνος φιλοσοφοί-
 κται. γὰρ ἐν γυναιξὶν ὀνυχῶν-
 ται ἄριστον φύνται. καὶ σὺ δ',
 ὅ Χαρικλῆς, μηδὲν ἀχθιδῆς,
 ἀ τῶν Αθηνῶν ἐκ Κόρινθου
 ἄξιον ἐγὼ μὲν, ἢ ὁ αὐτὸς σῶ-
 νόμῳ λόγῳ πλὴν κείσιν ἐπι-
 σπῶσας, ἐξ ἀνίσταρ ἐγὼ μὲν γὰρ
 ὑπερκατεῖν ἢ Χαρικλῆα πα-
 ρὰ μικρὸν ὡς θανάτου κατὰ-
 κεύειν. ὅ δ' Αθλιῶν, ἰσαρῶ
 τῷ πρόπῳ φασὶν ὅτι, ἀναπυλῆ-
 σαι, πῶς ἐσθλὸν μακάριον.

ἐκκαίει

Veruntamen quoniam ipsi,
 nihil remissuri videmini, &
 ego inter nauigandum de
 hisdem rebus haudquaquam
 admittere turbam aliquam
 iterum constitui: id quod mi-
 hi maximè videtur iustum
 esse, pronuntiabo. Nuptiae
 quidem ad vitam hominum
 promouendam res in primis
 utilis & beata, quoties ex sen-
 tentia contingunt: & puero-
 rum autem amores quot-
 quot amicitiae pura & casta
 iura conciliant, solus philo-
 sophia opus existimo. Quas
 te sanè coniugio quidem vas-
 candum omnibus est: pueros
 autem amare, solis philos-
 ophis relinquatur. Minimè
 enim mulieribus perfecta ac
 solida virtus innascitur. Tu
 verò Charicles nequaquam
 agè feras, si Athenis Corin-
 thus hic cedit. Atq; ego qui-
 dam prae verecundia breui
 oratione iudicio ita tum ap-
 properato surrexi. Animad-

uertebam enim Chariclem supra qd tristem esse, propemodum
 nō aliter ac si morte damnatus esset: Atheniensis, aut aliter la-
 to quodammodo alacer exiliens, incedebat valdè insolenter.

Puiffes

ἔκαστον ἄν τις αὐτὸν ἐν Σα-
λαμῖνι Πέρσας καταναύα-
μαχηκῆσαι. καὶ οὗτό γε τῷ
κείνῳ ἀπονάμω, λαμπρὸς
τις ἡμᾶς ἐλάσας. ὁ αὖ-
τὸ τὰ πινικία. καὶ ὅτ' ὡς ἄλλοι
ὡς ὅτ' ἐξ ἐμῶν μεγαλοφρονέ-
σθ'. ἐσὺ δὲ ἔτι τὸν Χαικλῖα
παρηγορησάμην, ἐπὶ τῇ δὴ
νότῃ τι τῶν ὄρων, σιωχῆς ὅτε
πρὸς αὐμάζον, ὅτι δυσχερὲς.
ἐξ ὧν μῆρα θάνατος σιω-
γῶντος. ἀπ' ἡ ἢ ἐν Κνί-
δῳ ἔστρεψεν, καὶ τὰ παρὰ τῇ
θεῷ λαληθέντα, σπουδῶς ἰ-
λαρὰν ἄμα καὶ παθιδὸν ὄν-
τισσιν ἐξηκόντα, τῇ δὲ πρὸς
καὶ οὐκ. οὐδ' ὅτ' ἐξ ὧν, ὅ
τὸν ἔωρον ἡμῶν ἐκκαλίσ-
σθ'. μὴ δὲ μνῆμιν, ἃ δίκας
τότ' ἔδωκε, πῶς ἄν ἀτιμῶν.
Θεομ. Μιλιτρίδην ἢ Κοροίβον
οἶσμι, πῶς θιῶν, ἵνα τοῖς ὅ-
τε οὐ δίκας καὶ ἔσθ' ἵνα
τίαν φέρω ψῆφον. ὅς ἐστιν ἄ-
κρας ἰδόντες τῶν κηρυγμάτων,
ἔσθ'.

Putasses ipsum circa Salas
mnem nauali praelio Per-
sas superasse. Etiam illud ex
iudicio hoc consecutus sum,
quod splendidior conuiuio
nos idem accepit, dum vi-
ctoriæ epulum nobis præbet.
Erat enim aliàs quoq, quod
ad vitam attinet, magnifi-
centior. Tacite autem
Chariclem consulatus sum
ob grauitatem verborum,
assidue admirando quod dif-
ficiliori parti tam potente
oratione patrociniatus esset.
Ceterum ea tum in Gnido
commoratio, quæ apud i-
psam deam verbis vltro ci-
troq, iactata sunt, habentia
pariter et serium hilare, et
eruditionem à Musis non a-
lienam, ad hunc ferè mo-
dum direpta sunt. Tu verò
Theoneste, qui antiquarū
adeò rerum harū memoriā
nobis excitāsti, si tum iudex
fuiſſes, quo pacto sententiā
tulisses? THEOM. Meliti-

dam aut Coræbum me putas esse, per deos. ut ego ἤνι quæ ab-
te inſit adeò iudicata sunt, contrariam sententiā ferrem?
qui quidem præ summa eorum quæ modò dicebamur volu-
ptate,

ἀγλαΐαν ἰσθ' ἡ Κνίδος ὀμό-
 μιν, ὀλίγον τὸ βραχὺ τοῦτο
 δωμάτιον αὐτὸν ἐξέμελλε
 ἔνθα τὸν νύκτ' ἐκείνου. ὅμως
 δ' οὐκ (ἐκρ' ἢ ἀπειρίας ἰσ-
 ῥοτῇ λήγῳσαι πᾶς ἡ γλῶσση,
 ἀλλ' οὐκ ἐξ ἡλικίας) ὅτις ἄρα τὸ τοῦ
 παιδὸς αὐτοῦ καταφρονήσεις
 λόγους ἰσοῦμασθαι μὲν, ἐπὶ τῇ
 σιμνότητι, πάλιν ὅτι πάντες
 μῦθον ὀμόμιν, ἰσθ' οὐκ οὐκ
 ἐκδοιμὸν αὐτοῦ, Ταύτας
 λέγους δικὰς ἀποφάναι, καὶ
 ἵς ὅμοιαι τῷ ἁλίου μο-
 νοουχὶ περικλυτοῦ, ἰσθ' οὐκ
 ἀρῶσθαι. Αἱ ψῆμοι αὐτοῦ
 ὅτι ἀπόχρη τὸ θεωρεῖν ἰ-
 σθ' οὐκ οὐκ ἀπαντικρὺ καὶ
 θυμῶν καὶ ἁλίου, ἀλλ' οὐκ
 πούαν, ἀλλ' ὅτι ἰσθ' οὐκ
 ἡλίμακα συμπελάει, ἰ-
 σθ' οὐκ, πρῶτον ἰσθ' οὐκ οὐκ
 φῶς, ἵνα ἰσθ' οὐκ, ἡλίου
 τῶν, πᾶσι πᾶσι ἰσθ' οὐκ
 ὦν.

prate, in Gnido cōmorari nū-
 putabam, propemodum par-
 uam hanc domunculam i-
 psū illud templum esse exi-
 stimans. Sed tamen (nihil
 enim, puto, in hac dici fe-
 stivitate indecorè diceretur :
 & omnis risus, etiam si ni-
 mius & affectatus fuerit,
 sollemnis esse, & ad festum
 pertinere videtur) oratio-
 nem illam ab amatore pue-
 rorum cum nimio superci-
 lio prolatam, admirabar
 quidem ob gravitatem, ve-
 rum non admodum ad de-
 mulcendum animum facere
 arbitrabar, cum puero non-
 dum pubescente consuetu-
 dinem quotidianam habe-
 re, & interim Tantalipoe-
 nas sustinere, ac pulchritu-
 dine in oculis tantum non
 exundante, cum haurire ac
 bibere liceat, sitim malle pa-
 ti. Neque enim satis est aspi-
 cere eum quem amas, neque

ex aduerso sedentem atque loquentem audire, sed perinde at-
 que scalis quibusdam voluptatis compactis, amor primum
 gradum visus habet, ut aspiciat videlicet amari: deinde ubi
 aspexerit, cupit adductum ad se propius etiam contingere.

Summi

ὡσαύτως. δι' ἁγίων σου διακρί-
 νων ἡδὲ μύητον βίην, τὰ τῆς
 ἀρχαῶς σου εἰς ἅπαν θεία
 τὰ σώμα. τυχὼν δ' ὁμαρῶς
 τῆς, ταύτῃ πῦρα ἐπάγει
 φιλέματ' οὐκ ὁδὸν πειρά-
 ζου, ἀλλ' ἐρέμα χεῖλη πρὸς
 συγγίαν χεῖλιν, ἢ πρὶν ἢ
 φῶσαι, τληῶς ἀπίτη, μη-
 δὲ ποιοῦσας ἔχον καταλι-
 πόν. ἔτα πρὸς τὸ πᾶρ ἔκον
 ἁρμοζόμεν, ἢ λιπαρῶν
 ἢ ἀσπασμοῖν ἐνέτι-
 κεν· ἔσ' ὅτι καὶ θείων ἢ
 συγγί τὸ σώμα, τῶν δ' χαρῶν
 ἢ μίαρ παείησιν ἄρξιν. αὐ-
 τὰρ φανερὰ τῶν αἰσθητῶν
 συμπεπλοκῇ, τῶν ἡδονῶν
 σαυάτωνδιν. ἢ λαθεῖς ὅ-
 γως ἢ διεξίει, κατὰ λόγον
 ὄντα, μακρὸν βραχὺ τῶν φύ-
 σιν ἁπλοῖς ὄντας πείρα, καὶ
 σφαιρώσης γαστρός ἀμφιλα-
 φῆς ὡς διακρίνεις ἐπιδράτ.
 τίται ὁμαλῶς. μετὰ τοῦτο, καὶ
 πρὸ τοῦτο ἄρ' ἔστιν ἔκτος. καὶ
 τί ἄρ' ἔστιν ἀναμιτῆσαι αὐτὰ
 δα

affricti solidiq; ventris plenum atque exuberans, illud digi-
tis contrectat æqualiter. Post hæc & primam succrescentis
pubis lanuginem. At quid attinet hæc occultiora ista lon-
gint

Summis itaque digitis tametsi solum attigerit, fructificationis istius delectatio totum mox corpus percurrit. Postquam autem etiam hoc positus facile est, tertium experimentum addit; nempe basiationis, non statim curiosum illud & affectatum, sed paulatim labia admo- uendo labijs: quæ priusquam planè contingat, rursus ab- sistit, nullo suspitionis vestigio relicto. Deinde verò ad id quod porrigitur, appli- cando sese, exquisitoribus semper quidem amplexibus illiquescit; interdum etiam ipsum os tacitè diducens: manuum autem nullam ad- mittit segnitiam. Nam manibus festè ac mutus eorum quæ sensu percipiuntur amplexationes, voluptatem con- glutinant. Aut etiam dextrâ mollior per suum subingres- sa, mamillas pro sua natura modicè extantes premit, &

ging

δ' ἔξωσάτης τυχὰρ ἱξυσίας
 ὁ ἴρων, θερμότερος τινὸς ἄλλου
 καὶ πράγματι. ἂν' ἔκ' μὴ
 ῥῶν πλοιομιασάρῃ, κατὰ
 τὸν κωμικὸν, αὐτὸ ἰπάταξεν·
 ἱμοὶ μὴ ὅτω παύσεσθαι γινώ-
 νοιτο. μετρωρολίσχαι δέ, καὶ
 ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὄφρυν
 ἔκ' αὐτὸν ὄντος ἡροτάφους
 ἑκέρχασαι, σιμῶν ὀνομά-
 των ἡομφάμασι τοὺς ἀμα-
 θῆς ποιομένηδωσαν· ἱραττε-
 κὸς γὰρ ὡς, ἢ τις παρ', καὶ ὁ Σω-
 κράτης. καὶ τὸν μίαν Ἀλκι-
 βιάδης αὐτὸν χλανίδα ἡλι-
 θῆς, οὐκ ἀπλήξ ἀνέστη. καὶ μὴ
 θαυμάσης, ὅτι γὰρ ὁ Πάτρος
 καὶ ἵπ' Ἀχιλλέως ἡγαπᾶτο
 μῆτι τοῦ κατὰ ἀπαντικρὺ
 καθεύδον, Διὶ μὴ Λιακί-
 αλλω, ὅποτι λήξεν ἀάδων·
 αὐτὸν ὡς καὶ τ' ἱκέσθαι φίλιας
 μισότης ἡδονῆς· εἰναι γὰρ Ἀ-
 χιλλεὺς τ' Πατρόκλου θάνατον,
 ἀταμιώτῳ πάθει πρὸς τὴν
 ἀλήθειαν ἀπερράγη, Μερῶν
 τι τῶν σῶν δισιδῆς ὁμιλία

Καλ.

gius persequi? Tantam igitur
 nactus potestatem amor,
 calidioris cuiusdam rei opus
 attingit: atque ita a femoris
 bus, quasi quodam exordio
 factio, iuxta Comicum, i-
 psam percutit. Mihi quidem
 ita amare pueros contingat.
 Illi verò de sublimibus dispu-
 tantes, & quicunque philo-
 sophia supercilium ultra in-
 ipsa tempora adductum has-
 bent, tumidorum verborum
 insolentia rudes & imperi-
 tos pascant. Amori enim de-
 ditus fuit, ut quisquam alius,
 Socrates: & sub vno eodemque
 cum ipso pallio accum-
 bens Alcibiades, haudqua-
 quam intactus inde surrexit.
 Ac ne mireris. non enim ne-
 que Patroclus ab Achille a-
 mabatur eousque modò, ut
 ex adverso illi sederet,

Aeacidem expectans, dū
 cantus finiat ille:

sed erat & illorum amicitiae
 mediatrix voluptas. Cum i-
 gitur generet Achilles Pa-

trocli mortem, parum custodito affectu in veritatem erupit:

Femorem & tuorum sancta conversatio Melior, inquit.

Illos

ἑκατὶσὶν. τὸς γὰρ ὀνομαζο-
 μένους παρ' Ἑλλήνων κομμάτας,
 ὅθεν ἂν δάκρυς ἱρασὶς νο-
 μίσω. τάχα φέοιται τις αἰσχρὰ
 ταῦτ' ἐν αὐτῇ λέγειν, πλὴν ἂν
 ἀνθ' ἧς, οὐ τὴν Κριδία νῆα φρο-
 διτῶν. Ἄν. ὅτ' ἀνιφομαί σου,
 φίλῃ Θεόμνηστ', ἀπὸ λῶ ἀρχὴν
 κατὰ βατομύμον τρίτων λό-
 γων, ἥς ἀκούσιν ἰορτῇ μόνον
 ἀπὸ δ' ἰστ. τὰ μὲν δὲ τῶν ἱμορ-
 ῶτων πόρρω ἀπαιεῖται. ἀπὸ
 μέσοι δὲ τῆς παρ' ἡμετέρας πηλῶ
 χρόνον, αἱ ἀγορὰν ἱστῶν
 ἡδὲ γὰρ ἀκούσ' ὅθεν, ὑψώθη-
 σαι τῷ θεῷ τὴν εὐχάρι. ἴσθι
 δὲ ἐκ ἀντιπρὸς ἡμῶν, τῶν ἱν
 οἷσι παθῶν ἱπομιμνήσκουσα
 τὸς παρόντας.

mus. Iam enim probabile est, accendi deo rogam. Est au-
 tem non iniucundum spectaculum, eorum quæ ille in Oeta
 passus est, memoriam in animum reuocant præsentibus & spe
 flantibus.

Illos verò qui apud Græcos
 ἢ Comastæ seu Comestatores
 res appellantur, nihil aliud
 quàm certos ac manifestos
 omiatores puto. Fortassis au-
 tem dixerit quispiam, tur-
 pia hæc dici esse: vera cer-
 te tamē sunt, per ipsam Gni-
 diam Venirem. LVCIA.
 Haudquaquam ferā, te cha-
 re Theomneste, aliud prin-
 cipium tertij sermonis ferens
 tem, quod audire solenni ac
 festo die solūm par est. Cæ-
 tera verò ab auribus meis
 procul hinc ablegare deceat.
 Sed omittentes plus tempo-
 ris commorando hîc accu-
 mulare, in forum hinc exea-

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

α ΤΑΥΡΙΟΥΡΟΣ.] Sunt qui Hærculem bis integrum de-
 uorasse bonem scribunt, semel apud Litidum urbem & iterum
 apud Oriopas Thyodamanis bonem. Callimachus hymno ἑς
 ἀπ' ἡμῶν fabulatur Hærculem iam in Deos relatum, nihilominus
 inexplebilis edacitatis esse, & gurgisem insignem. ἢ ποτε inquit.

Πάυσαν' ἄδηφα γίης ἐν οἱ παρὰ τοῦδε ἐκείνη
 Τῇ ποτ' ἀπολείπειν σωλὼ τε θρόνον αὐτῷ.

Tanta erat ingluvie, quantā, cū scinderet aruū
 Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti.

Exinde mansit apud Lindios ritus & consuetudo, ut bos arator Herculi cognomeni βουόνα immoletur cum multā dirarum imprecatione. Istinc legas apud Philostratum in Imaginum lib. 2. apud Lactantium lib. 1. cap. 21. & apud Nazianzenum τὰ λιλύκη prima, cuius ista sunt verba: ὁ βουόνας ἔγωγος τρεφόμενος, καὶ τὸν ἀρότον βοῶν λαφύρας καὶ τὴν κλῆσιν λαβὼν ἐκ τῆς περὶ αὐτοῦ: hoc est, Bomimanduco ille, qui oppresso vi agricola, bouem aratorem abligurij, ē re ipsa nomen adeptus. & paulò post: λινδοῖς οὖσις τὸ καλεῖσθαι τὸν βουόνα: id est, Pium opus habebatur apud Lindos, diras imprecationi Bomimanducum Herculi, illique conuicia facere, cultus locus erat. Huc spectat illud ab eodem ad Nemesium obcurius dictum: καὶ λινδοὶ ἐπεβίβας ἱεροῖσι. Lindus quæ sacris conuiciatur. b Myrtus:] Myrtus Veneri sacra, olea Minervæ, quercus Ioui, populus alba Herculi. c Hædera.] sacra Baccho, Phæbo laurus. d Parum subridens.] Veneris Gnidiæ templum, & lucum, & statuam, Lucianus hic egregiè est excusatus. Sed si quis plura requirat, ex nostri Pliny libro 36. pendenda sunt, ne ego longior sim. e Mars.] De adulterio Veneris, quæ cum Pulcane nupta fuit, cum Marte, vide lepidissimam fabulam apud Homerum lib. 11. Odys. & dialogum Apollinis & Mercurij inter deorum dialogos, similiter incundum. Ouid. quoque lib. 4. Metamor. f Nullo talo.] Quoties tali quatuor ita excidebant, ut diuersa esset omnibus facies, Venerim iactus appellabatur, idemque felicissimus erat. Martialis:

Cū steterit nullus vultu tibi talus eodem,

Munera me dices magna dedisset tibi.

g Quis igitur amorem.] Vide Plutarchum in vita Alcibiadis, & Thucydidem, & Erasmus in Alcibiadis Sileno. h Telephilla.] De hac vide Pausaniam in Argolicis. i Alpasia.] Idem Lucianus in dialogo, cui nomen Gallus, testatur Pythagoram Aspasiæ Periclis Atheniensis scorum aliquando fuisse.

fuisse. Vbi Micyllus miratur nouum illud & insoleus transfor-
mationis genus, quod exscorto prociens philosophus. k Fagus
illa Dodonea.] Vide proverbium Dodoneū: & Calium Rho-
dig lib. 29. cap. 15. lib. 13. ca. 3. Sophocle in Trachinjs de gemi-
nis columbis. l Paruus infans, qualem.] Moschus in amore
fugitiuū dicit illi malam mentē inesse & sectam: id est, multis
dolīs inuolutam, ac velut casaphractā. Non idem sentire: quod
sonat labra sua venena, & dona fellacia esse. m Colias.]
Genesyllus Veneris cognomina sibi apud Aristophanem: de
quibus hæc ferē à Pausania in Atticū: Colias inquit, promon-
torium Attica, 20. stadijs ab vrbe distans, quo Medorum disie-
ctam classem maris æstus detulit, vbi Coliados Veneris templū,
& dearium, quæ Genesyllides vocabantur, fuit. Arpocratiō
quoque deam à promontorio denominatam scribis, quod sit ex
metaphōra ῥῶδης, id est, membri nuncupatum. Aristophanis
verò interpretes Venerem Coliada nominauit, ab adolecente quo-
dā Attico. Colus autem, saltationis species pastoralis, & item
Phrygia, quibus etiam inter conuiuia utebantur. Apparet er-
go mulierum mores & insolentiam in publicis conuentibus, spe-
ctaculis & saltationibus notari. n Eurij Orestes.] Del-
phus obsessus furijs, Apollinis consilio venit Athenas in Mi-
neruæ delubrum, cuius consilio vincens, reuersus est Argos.
Hæc verò furias placans vocauit Eumenidas apud Aeschylum.
o Alcibiadem Socrates.] Huius tamen eximiam formam;
vt Lærtius prodit, aspernatus est: & cum Caricides domesti-
cos illi pueros dedisset vt ab eis domum deduceretur, suscipere
noluit. Quin perinde ad formosos se habere dicebat; vt est in
albo lapide linea albā. p Pectorum autem amores.] A-
mare puerorum indolem, qui probò ingenio videbantur, per-
missum Lacedæmonijs erat: ceterum abuti illis turpissimum
habebatur, quasi corpus adamaretur potius quàm animus.
Quod si quis accusatus esset, quod parum honestam cum illis
habuisset consuetudinē, is per omnem vitam infamis erat, &
à publicis honoribus submonebatur. Hoc non solum in pueris,
quorum ætati consulens lex permisit grandioribus amare, sed
circa turpitudinem, locum habet, verum etiam in coniugibus:
non epim rectè amat uxorem, qui corpus amat potius quàm

animum. q Comastz.] Vox est Eidylliorum scriptoribus
 yfatisissima pro his qui canis puellis blandiuntur, & earum a-
 morem captant. Introducitur à Theocrito Eidyllio 3. amator
 quidam Amaryllidis puella amore incensus, quem Comastem
 vocat.

ZBYZ EABΓXO-

μϙ.

IUPITER CON.

futatus.

Vincenzio Obsopeo interprete.

KYNIEKOY KAI

Zhuós,

CYNISCVS ET

Iupiter.

ARGVMENTVM.

Svmma dialogi huius est. Quando fato ac necessitate
 quadam omnia in hoc mundo geruntur, eiq; etiam
 Dij obnoxij sunt supernacaneam esse omnem religio-
 nem, ac cultum divinum: ideoq; neq; dijs sacrificandū
 esse, neq; ab illis quicquam sperandum: imò ipsos illos
 non meliores aut etiam feliciores hominibus esse, sed so-
 lum fati ac necessitudinis illius sempiternæ ministros,
 qui per se neque prodesse nobis, neque nocere possint.
 Nam si vlla illorum providētia, aut rerum humanarum
 administratio foret, neque malos ac sceleratos inultos
 manere, & pios bonosq; beneficijs ac munere illorum
 prouchi debere. Nam quæ de supplicijs inferorum ac
 pœnis nocentum feruntur, ea si quæ sint, eiusmodi cer-
 tē esse, vt immeritō & iniustē illis eveniant qui ea pa-
 tiuntur, cum nemo sua voluntate, sed ex prædestinato
 fatoq; impellente peccet. Fingitur autem Cyniscus, vt
 intrepidus atq; impudentior paulō quispiam cum Ioue
 disputare. Estq; hic dialogus ex illis vnus, ob quos Lu-
 cianus propriē blasphemus atque μϙ vocatus est.
 Quid enim in rebus mortalium sanctum aut inuolatū
 viquam erit, si religione ac metu Deorū è medio subla-
 to, hominibus persuaseris, siue benē siue malē agant, id
 necessitate quadam factorum fieri, eoq; ipsos à cri-
 mine solutos atq; innoxios esse?

CYN-

CYNISCVS.

Γὰρ ἄ, ὦ Ζεῦ, τὰ
μὴ βιαῖτα οὐκ
ἰσχυράσθαι, πλὴν
ὅσον ἢ χυσοῦμαι, ἢ

Βασιλεύειν αὐτῶν, ἢ περὶ ὧν
κτενώτατα βίης πολλοῖς, σοὶ
ἄ, οὐδὲ πᾶνν ῥαίδῃ παρὰ
σχῆμα. ὅρῳ τοῦ σὺ τὰ περὶ
τὰ παρὰ κούοντα, ἀνχομῆ-
σαν αὐτῶν. ἢ ἄ καὶ τοῦ
ὅ ῥαίον ἰδουλόμην παρὰ
ὅν μοι γράδω. Ζῶς. τί
βούτῃ δῆρ, ὦ Κωῖον. οὐ
ῥα ἀπὸ γῆς, καὶ μολίσι
μυτίον, ὡς ἴφης, διόμν-
ν. Κυ. ἀπόκειναι δῆ
μοι ὅρῳ τινα οὐ χαλκῶν
ἰρήνῃσι. Ζῶς. μικρὰ
γὰρ ἀληθῆς ἢ ὡχῆ, καὶ πρό-
χαρ, ὡς ἰρήν, ὅπό-
δῃ ἰδῆν. Κυ. ἰδὸν τῶντα,
ὦ Ζεῦ, ἀνίχνω, ῥα δηλονότι
καὶ σὺ τὰ Ομήρου καὶ Ἡσιόδου
ποιήματα, ἀπὸ οὗ μοι, ἀ ἀλη-
θῆ

Go verò te,
Iupiter, taliū
rerum gratia
nunquam mo-

lestus conturbabo, extru-
ctas diuitias, aut multum
auri pondus, aut imperij
dignitatem à te postulans:
quæ quidem vulgò non pa-
rum multis maximè in vo-
cis sunt, tibi verò largis-
tu haudquaquam facilia. In-
taque permulta eiusmodi il-
lis sollicitè expetentibus, fur-
dis auribus video te negli-
gere. Caterùm vnum il-
lud facillimum à te mihi
velim contingere. IVPIT.
Quid hoc verò rei est, Cy-
nise? neque enim indi-
gentia diuinius discrucia-
ris: maximè si rerum me-
diocrium, vt ais, inopia
constitaris. CYNIS. Res-
ponde mihi ad questionem
quandam non difficilem.

IVPIT. Exiguū profectò votum, & præstatu facile.
Proinde quære quæcumque fert animus. CYNIS. Vi-
de Iupiter: etenim verisimile est & tibi videlicet Home-
ri atque Hesiodi lecta esse poemata. Dic ergo mihi, num

ὅτι δὴν, ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας
 καὶ, καὶ τῶν μοιρῶν ἱκανοὶ
 ἔρραφον Ἀγκασιν, ἄφροντα
 ἄνθρωποι, ὁπόθεν ἄρ' αὐτοὶ ἱπνί-
 σσοσι γλυκομένην ἱκάνω. Ζῶς,
 καὶ πάντων ἀληθῆ ταῦτα. οὐδ'
 ἄρ' ἄρ' οὐδ' ὅτι, τι μὴ αἰ μοι-
 ρῶν ἁγιάφρονισιν, ἀλλὰ πάντων
 τα, ὁπόθεν γίνονται, ἐπὶ τῷ
 πᾶσι ἀπὸ τῆς σφύρας,
 οὐδὲν ἐξ ἀρχῆς ἔκαστον ἰσχυ-
 ρωσμένην ἔχει τῷ ἀπόβα-
 σιν, καὶ οὐδ' ὅτις ἄλλως γιν-
 οται. Κν. ἰκοῦν, ὁπόθεν ὁ
 αὐτὸς Οὐκὶ τῶν ἰσχυρῶν
 ἢ ποίσις αἰνῶν, Μὴ καὶ ἔα
 πρὸ μοιρῶν δόμον Ἄιδος ἀ-
 φῆκα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρῶν.
 Ἀλλὰ δὲ φέρονται τότε αὐτόν,
 Ζῶς, καὶ μάλα· οὐδ' ἄρ' ἔρ-
 οῦτω γίνονται· ἄρ', ἔγωγε νόμι-
 τῶν μοιρῶν, οὐδ' ἄρ' τὰ δῖα
 καὶ, οἱ ποίηται δὲ, ὁπόθεν μὴ
 ἄρ' ἔα τῶν Μουσῶν κατεχόμενοι
 ἔρραφον. ἀληθῆ ταῦτα ἔστιν.
 ὁπόθεν δὲ ἀφῆσιν αὐτὸς αἰ-
 φῶν, καὶ καὶ αὐτοὺς ποίησι,
 τότε

vera credenda sunt ista quae
 de Faio & Parcis illi con-
 sancinatis cecinerunt versu-
 culis: & an nullo modo ea
 vitari queant, quacumque illae
 cuique nascentium fatali dea-
 creto adnuerint. LV P. Ea
 valde quidem vera sunt ista.
 Etenim in rebus humanis ni-
 hil est quod Parcarum dispa-
 nsatione & consilio nō ora-
 dinetur: verum omnia quae-
 cumque sunt, dum sub illa-
 rum colo circumferuntur,
 statim ab initio vniuscuiusque
 illorum certum & infallibi-
 lem sortitur euentum, ne-
 fas est aliter fieri. CYN.
 Proinde quoties Homerus
 alia in parte suae poëseos di-
 xerit:

Infera ne Parcis iniuncta
 regna subintret,
 ac id genus alia, negari via
 delices tunc illum dicemus?
 LV P. Et maximè: nihil e-
 nim extra Parcarum legem
 fieri credendum est, atque

adeò: præter linum. Cæterum Poëtae quacumque ex Mu-
 sis suggesta cecinerint, illa vera habenda sunt. Porro quo-
 ties à Deabus deferuntur, ac per se aliquid literis ac ma-

moria

ἔρετ' αὖ καὶ σφάλλοντα, καὶ
 ἀφραγντία τοῖς πρότερον διέ-
 ἔρχοντα. καὶ συγγνώμη. ἃ ἄν-
 θρωποι ἄνδρ', ἀνθρώποι τὰλη
 αἰς, ἀπιδόουσι. ἵκάνου, ὅτι ἴλασε
 παρὸν ἱρράφωδα δι' αὐτῶν.
 ΚΥ. ἀπὸ τοῦ μὴ ἔτα φέδε
 μῦ. ἔτι δ' ἐκείνους μοι ἀπό-
 κειναι, ὅπως αἱ Μοῖραι αἰσι,
 Κλωθῶ, Λαχίαις, οἴμας, καὶ
 Ἀτροπῶ; Ζεὺς. πάντων μὴ
 φων. ΚΥ. ἡ ἀμνηστὴς δίκην
 καὶ ἡ τύχη (πολυθρόνητοι γὰρ
 καὶ αὐταὶ) τίνας αἰσῖ; ἢ τί
 αἰσῖται αὐτῶν ἱκατέρω, πό-
 τερον τὰ ἑκατέρω μοῖραις, ἢ
 τί ἡ ἐκείνους; ἀπὸ γὰρ αἰ-
 πάντων ληγόντων, μηδὲν ἢ
 καὶ τύχης καὶ ἀμνηστὴς δι-
 νατέτατον. Ζεὺς. οὐ θέμις,
 ἀπαντὰ σε ἀδύσαι, ὅ Κυνί-
 σκε. τίς δ' οὐκ ἐκείνους ἔ-
 τησας ποτὶ περὶ τῶν μοι-
 ρῶν; ΚΥ. ὡς πρότερόν μοι,
 ἢ Ζεὺς, ἐκείνους αἰσῖ, ἢ καὶ
 ὑμῶν

moriam proditū protulerint,
 tunc à vero tota via aberra-
 rant, neque non cum prioribus
 pugnantia atque contra-
 ria commemorant. Et igno-
 scendum quidem facinus, si,
 cū homines, sunt veritatem
 ignorent, praesertim illi di-
 gressu numine, quod prae-
 sens per illos canere sole-
 bat. CYNIS. Atqui hoc
 sanè ita se habere dicemus.
 Ad haec verò & illud mihi
 responde: Nōne tres sunt
 Parcae, nempe Clotho, La-
 chesis, & Atropos? IUPIT.
 Rectè putas. CYN. Fatum
 ergo & fortuna, cū &
 ipsa Dea sint, multū vulgò
 celebratae, cuiusmodi sunt,
 aut quānam uniuscuique illa-
 rum est potentia? Annon
 aequalem cum Parcis sortem
 obinent, aut maiore quā
 illa in rebus humanis guber-
 nandis potētia praedita sunt?

Passim enim omnes affra-

mentes audio, Fortuna & Fato nihil vspiciam esse pos-
 sentius. IUPIT. Haud fas est omnia tibi comperta esse
 se, ô Cynisce. Cuius ergo gratia haec de Parcis me interro-
 gas? CYN. Si prius mihi, Iupiter, & illud exposue-

ὑμῶν αὐτοὶ ἄρχαι, ἢ ἀνάγκη ὑμῖν, ἡρῶσαι ἅπ' τὸ λίνον αὐτῶν. Ζῶς ἀνάγκη, ὦ Κυρῖσκι. τί δ' οὐδ' ἱμαδίασας; Κυρ. ἀνιμνήσω λίαν ὡρ τῶν Ομήρου ἱπῶν, ἐν οἷς πιστοῖσαι αὐτῶν, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θῶν δ' ἡμιχορῶν, ὁπότε ἐπαλῆς αὐτοῖς, ὡς ἅπ' σφαῖς τινα ὅτι χυσοῖς ἀναρτησάμεν τὰ πάντα. ἴσῃς γὰρ αὐτὸς, πῶ μὲν σφαῖρ καθεύου ἐξ ὕραν, τὸς θῆες δ' ἅπαντας, αἰθέροις, ἐκρυμαννυμένους, κατασπᾶν βιάσθαι, οὐ μὲν κατασπᾶσθαι, οὐ δ' ὁπότε τὸν ἰθιλήους, ῥαδίως ἅπαντας Αὐτῇ ἐκ τῶν ἰρῶσας, αὐτῇ τι θαλάσῃ τότε μὲν ὅρ θαυμάσιον ἰδούκας μοι πῶ βίαν ἢ πῆρεϊ φεικτοῦ μεταξὺ ἁπῶν τῶν ἱπῶν, νυνὶ δ' αὐτόν σι ἡδὴ ἡρῶ μὲν τ' σφαῖς, ἢ τ' ἀπὸ λῶν, ἅπ' ἡμῶν νῦν αὖτ' ὡς φῆς, ἐκρυμάνον. Δοκᾷ δ' ὅρ μοι δικαιοσύνην ἄρ' ἢ κλῶ

θῶ

animo, audiendo versiculos. Nunc autem te ipsum video und cum catanea & verbis tuis minacissimis, à tenui filo, ut ais, pendentem. Videtur itaque mihi multò iustius Clo-

ris, num & in vos illæ in-
perium obtinere, & neces-
sum sit ex illarum b lino vos
pendere. IVP. Necessa-
riū omnino, ὁ Cyni'ce. quid
ergo risisti? CYN. Como-
modū Homeri illi versicus-
li in mentem mihi venerunt,
quibus te in Deorum concis-
lio concionantem introdu-
xit, & dignanter comminan-
tem te catena quadam aurea
omnia sursum subduclurum.
Etenim dixerās, catenā ex-
litū te demissurum, ac iuno
si velint omnes Dī ex illa
pendentes, quamvis certan-
tim summo studio te cona-
rentur detrahē, nullo tam-
men modo te loco essent mo-
turi. Te verò, si lubitum for-
ret, nullo negotio vniuersos
und cum terra & vasto gur-
gite ponti velle subducere.
Tunc equidem inusitato &
admirando membrorum ro-
bore pollere mihi videbare:
ac mirificè inhorrescebam.

ὅτι μεγαλοχρῆσθαι, ὡς καὶ
αὐτόρσι ἀνάσπατον θεωρεῖ-
ται τὸ ἀπράκτου, καθ' ἑπὶ οἱ ἀ-
λλοὶ ἐκ τῷ καλῶν τὰ ἐχθρῶν
ἀπ. Ζῶς. οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι
ταυτὶ βέλῃται τὰ ἐρωτήματα.
Κυ. ἰκάνω, ὦ Ζεῦ, καὶ πῶς τῶν
μοιρῶν, καὶ τῆς ἀμαρμύνης,
μὴ τραχύνω, μηδὲ πῶς ὁρ-
γλῶ ἀκίσης μου, τὰ λεγόμενα
τὰ παρρησίας λέγουσι. ὦ ἄ
οὐτ' ἔχῃ ταῦτα, καὶ πᾶν
τῶν ἀμοιρῶν κρατῶσι, καὶ ὅ-
σον ἂν ἴπ' ἐδίδως ἔτι ἀπασ-
σάν τῶν ἀπαξ δοξάντων ἀν-
ταῖς, τινὲς εἰναυμῶν οἱ ἀν-
θρώποι θύμῳ, ἰκατόμβας
πλοῦτον, ἀρχόμενοι ἡνί-
κῃ ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ ἀγα-
θὰ, ὅτι ὁρῶ ὅ, τι ἂν ἀπὸ λαῶν
σῶν καὶ ἰππιμαχίας ταύτης,
ἀ μάλιστα τῶν φανῶν ἀπὸ τῶν
πᾶσι ὑμῶν διωσθῶν ἡμῖν ἐκ
τῶν ὁρῶν, μάλιστα ἀγαθὸν τιν' ὅ
θεοδότην ἰππιτυχῶν. Ζῶς. οἶ-
δα,

tho arroganter gloriari pos-
se, quod & teipsum in sub-
lime iraslatum, & ex co-
elo pendulum videat, quem
admodum piscatores ex ca-
lamo subducos contuentur
pisciculos. I V P I T. Haud
compertum habeo, quid in
sta tua sibi velint quaestiu-
cula. C Y N. Illud nimi-
rum Iupiter: & per Parcas
ac Fatum te obsecro, ne a-
cerbe atque graviter acci-
pere velis, si veritatem ore
liberius protulero. Si e-
nim ista, ut tu dicis, ita se
habent, & Parcae omnium
verum potestatem & guber-
nationem obtinent, & ni-
hil à quoquam eorum quod
illis decretum est, immutari
potest: cuius ergo gra-
tia vobis nos homines sacri-
ficamas? quomobrem hec
catombas vobis ad aras ad-
ducimus, votis expetentes
bona nobis vestra largitio.

ne consingere? Neque enim video quem fructum ex tanta
cura, & sacrificandi studio capimus, si neque malorum
aversiones ipsis precibus invenire possumus, neque aliud
bonum divinius datum consequimur. I V P I T. Novi vno

ἀλλ' οὐδ' αὖτε τὰ κομψὰ ταῦτα
 ἐρωτήματα δὲ πρὸ τῶν κα-
 τὰ τὴν σοφίαν, οἱ μὴ
 πονοῦν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων
 φασί, ἡννοιοῦναι τὰ τοιαῦ-
 τα ἐρωτᾶμεν. ἢ ἀσβήσας,
 ἀπαποκτείνῃ καὶ ἡ ἀπονε-
 θείη καὶ ἀχέσθαι, ὥς ἡκῶν.
 ὅρ ἡμᾶς ᾗ ὅτι ἐπιμνησθὲν τῇ
 παρανομίᾳ παρ' ἡμῶν, οὐδ'
 ἴσθαι τι διώσθαι πρὸς τὰ ἐρ-
 ῶν. ἢ πρὸς μᾶλλον, πλὴν ἂν χαί-
 ρομεν γὰρ τὰ βλαπτὰ διελθόν-
 τω. ΚΥΝ. οὐ μὰ τὴν Κλωθεὺς
 ἀνταχθῆναι, ὅτι Ζεὺς, ὃς ἡμᾶς
 οὐκ ἀναπαύσας, ταῦτά αὖ ἡ-
 γῶνται. ὁ δὲ λόγος αὐτὰς, ἐκ
 οὗδ' ὅπως ἀπὸ τῶν πρὸς ἡμῶν,
 αὐτὸ ἀπὸ τῆς, ὥς ἴσθαι ἔστιν.
 τὰς θυοῖς φασί. αὐτοῖς δ', αὐ-
 τοῖς δὲ βασιλῶν ἰσχυροῖς
 οὐδ' ἂν μὴ ὀκνήσας ἀπερ-
 γάζου, καὶ ὅπως ἀσφαλίσας
 ἑαυτοὺς, Ζῆς. ἰσχυρὰ,
 ἢ ἡ ἀχέσθαι τὰ βλαπτὰ ἀν-
 εἶναι.

de tibi istae suppetant argu-
 tiae, & immodeste interro-
 gationum, nempe ab exea-
 crandis & maledictis istis
 Sophistis, qui nulla provin-
 dentiæ res humanas admini-
 strari garriunt. Itaque illi
 eiusmodi crebris questionibus
 impietatis ductu perquiri-
 runt in hoc, ut à sacrificando
 & votis nuncupandis auer-
 tant homines, tanquam vultu-
 gare quiddam esset. Nobis
 tamen earum quæ apud vos
 aguntur rerum, nullam cu-
 ram esse, neque quicquam
 omnino posse in his quæ in
 ceteris sunt negotiis, impu-
 denter mentiuntur. Verum-
 enimverò nequaquam talibus
 disputationibus impli-
 cati gaudebunt. CYN. Non
 per colum Patrarum, ô Iu-
 piter, ab illis persuasus hæc
 interrogavi. Disputatio vix
 rō nostra nescio quo modo
 eo progressa, in hoc ipsum

incidit, ac superuacanea hominum sacrificia esse confirmat.
 Rursus verò, si videtur, paucis te interrogabo. tu porro ne
 graueris, precor & quesita respondere: & vide ut maximè
 providenter respondeas. I V P. Roga, si tibi ocium est talia
 nugandi,

ῥῆρ. ΚΥ. πάντα φέρεται τῶν
μοιρῶν γίνεσθαι; ΖΩΣ. φημι
οὐ. ΚΥ. ὑμῖν δὲ Διαιτῆρ,
ἀποφάσκει ταῦτα καὶ ἀνα-
παύει; ΖΩΣ. ἰδοὺ μὲν. ΚΥ.
βούλομαι, ἵνα ἀγῶ καὶ τὸ
μὴ τὰ τοῦτο, ἢ δῶλον, ἢ δὲ μὴ
ἀπὸ αὐτῆς ΖΩΣ. δῶλον. μὴ.
εἰ δὲ γὰρ θύοις ἐκ τῆς χεῖρας
ἐκκαθύοις, ἀντιδόσεις δὲ
καταποιέμενοι, ἢ ἀσπῆ ὄνου.
ῥοι τὰ ἀγαθὰ πᾶρ ἡμῶν, ἢ
πιμῶντες ἀπὸ τοῦ βίβλιον.
ΚΥ. ἵνα γὰρ καὶ τῷ, ἢ καὶ οὐ.
φῆς ἐπὶ μηδὲν χεῖρας γί-
νεσθαι τὰς θυσίας, χεῖρας τε
δὲ τινα ἢ ἀνθρώπων, τιμῶν
τῶν τὸ βίβλιον. καὶ τοὶ αὖτις ἢ
ἑρσιῶν ἐκείνων παρὼν, ἢ γὰρ
ἢ ἄλλαι, καὶ ὅτι βίβλιος φέρε
τὰς θυσίας, καὶ ταῦτα, ἢ μὲν οὖν
πᾶρ ἀνθρώπων ὄντας, καὶ ἐκ
τοῦ αὐτοῦ ἀποποιήσας, τὰς
μοιρῶν ταπεινῶν. ὅθεν δὲ
περὶ αὐτοῖς τὸ ἀναγί-
ναι

nugandi. CYN. Aune
omnia Parcarum nuntio
decreto agi & fieri? IVP.
Aio sané. CYN. Vobis
verò relictam esse faculta-
tem commutandi & reglos
merandi? IVP. Nullo mo-
do. CYN. Vis ergo, ut
quod sequitur, inducam, siue
clarum ac planum illud di-
xero, seu secus? IVP. Cla-
rum utique est. Nam qui Dñs
sacra faciunt, nulla neces-
sitate adducti sacrificant, sed
alterne retributioni serui-
unt, perinde ac si bona à no-
bis mercarentur, aut alios
qui honesto dediti colunt
quod viderint esse prastan-
tium. CYN. Et hoc abun-
dè satis esse ducis, potissia-
m cum affirmes nullius
vilutatis respectu fieri sa-
crificia, verum bonitate qua-
dam hominum prastantiora
colentium. At si quis ex

haud dubie ex te quæretet, quo nomine Deos homini-
bus potiores esse pronunciaras, præsertim conseruos hos
minum existentes, eidemque Parcarum imperio, quæ res
sunt domine, subiectos. Neque enim, nisi me fallis
opinio,

ὅτι ἄρ' ἵζοιμι, πιδάτω ἔτι
 ἐν τῷ Τάρταρῳ ὄντας, καὶ ἐν
 ῥῶν δὲ φασιν ὑμᾶς, καὶ τι-
 κρώσκωσα, καὶ δουλώων ἐν
 νόστοι παρὰ τοῖς ἀνθρώποις,
 ὥσπερ Ἀμύκτα, τὸν οὐδ' Ἀδία-
 φὸν παρὰ τῷ Λαομίδοντι,
 καὶ παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ, τὸν
 Λαόων. ταῦτα δὲ μοι οὐδ'
 πάνυ ὀδυρόμενα ἔναι δοκεῖ,
 ἅν' ἰοίκασιρ ὑμῶν οἱ μὲν
 τινὲς, ὡτυχῆς τε καὶ ὀμυρι-
 ροὶ ἔναι, οἱ δ' ἱμῶναιρ ἰὼ
 γῆ ἵζων ὅτι καὶ λησώμεναι,
 ὥσπερ ἱμῶς, καὶ πεισυνάξ-
 ασι παρὰ τῶν ἱεροδούλων, καὶ
 ἐν πλουσιωτάτων πτωχισ-
 τοῖς ἐν ἀκραιρ γόνου γίγνα-
 σθαι πομπῶν καὶ κατιχωνῶ-
 θησθαι ἥδη, χυσοῖ δ' ἀργυ-
 ροῖ ὄντων, οἷς τὸν ἱμῶν δα-
 λαδῆ. Ζεὺς ὁρᾷ; ταῦτ' ἥδη
 ὑβρισκᾶ, ὧ Κωϊσικῆς, καὶ
 τοῖς τέχνα μίτ' ἀμύκτα ποτὶ αὐ-
 τῶν

tuum commetorem, quem
 etiamnum vinculis confra-
 ctum tartareis sub umbris
 agere constat? Quinetiam
 nefandis amoribus vos cap-
 pi perhibent, ac vulneribus
 indignè violari: præterea
 aliquando servili conditio-
 ne hominibus esse deum-
 elos, quemadmodum fratrem
 tuum Laomedonti dicto au-
 dientem fuisse, Apollinem
 verò apud Admetum egisse
 se in servitio inficiari non
 potes. Hac quum ita sint,
 non videtur mihi solida esse
 & sincera vestra felicitas:
 sed sunt quidem vestrum
 nonnulli felices & egregiè
 beati, sunt rursus qui non
 item. Mitto enim ut latro-
 cinio non secus atque nos
 dispoliemini, neque non à
 sacrilegis compilemini, atque
 ex ditissimis ad extremam
 rerum angustiam in puncto

temporis redigamini. Non pauci verò ex vobis etiam con-
 flati sunt, aurei aut argentei existentes, quibus videlicet hoc
 fataliter decretum fuerat. IUP. Vide, ut verba contumeliæ
 plena in nos euomas, Cynise: ac se fortasse illorum aliquan-
 do pœnitebit, intemperantiis linguæ pœnas sufferentem.

CYN.

τῶν. ΚΥ. φάδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπαλῶν, ἀδελφεῖς ἐσθ' ἢ με παρ' ὁμόφρον, ὅ, τι καὶ καὶ καὶ μοίρα καὶ σὺ ἰδοῖς. ἰπὲρ ἐστ' ἀπὸ τῶν ἐκείνων, ὅρῳ τῶν ἐπὶ προσώπῳ σου παρ' ὁμοφρον, ἀπὸ οἷον ἡ πᾶσι τοῖς ἀφ' ὧν οὐκ ἔστιν ὁμοφρον, οὐδ' ἔστιν. μαρτὶ, οἷμα, ἀλῶναι αὐτοῖς. Ζεῦ. οὐκ ἔστιν, ὅς ἐστιν ἰπὸς τῶν ἀνδρῶν τῶν τῶν πρὸντοια τῶν λόγων; ΚΥ. πάντων, ὦ Ζεῦ, ἀδελφεῖς αὐτοῖς, ἐκείνους ὅς ἐστιν ἐκείνους. πάντας σου, ἐπὶ ὅς ἐστιν ἀπὸ, ὅς ἐστιν ἐκείνων παρ' ὁμοφρον ἐστ' ἔστιν. ἰπὸς δὲ παρ' ὅς ἐστιν ἀπὸ ἀπὸν τῶν λόγων, ὅς ἐστιν ὅς ἐστιν ἐκείνους ἀπὸ καὶ τῶν ἐπὶ οἷμα, τίς ἐστιν πρὸντοια ὁμοφρον αὐτοῖς δὲ, μοίρα τίς, ἢ καὶ καὶ τῶν λόγων, ὅς ἐστιν ἀπὸ καὶ αὐτοῖς ἐκείνους; Ζεῦ. ἔστιν σοὶ καὶ πρὸντοια ἔστιν, οὐδ' ἐστιν ὅς ἐστιν, πάντας σου ἀδελφεῖς. οὐδ' ἐστιν ἔστιν ἀπὸ ἐπὶ οἷμα φά-

δου,

CYN. Tolle minas, ὅς ἐστιν piter. certo enim persuasum habeo, nihil me mali passurum, quod ante te mihi Parca sufferendum non destinauerit: quoniam neque illos ipso sacrilegos supplicio per te affectos video, sed plurimi manus vestras indennes effugiunt. Opinor verò in factis non esse ut capiti scelèrum pœnas expendant. IVP. Nō me dicebant aliquem esse illorum qui disputationibus suis de vultu Providentiam tollerent? CYN. Minimū pertimescis illos, piter, nec scire possum cuius gratia. Proinde omnia quaecūq; dixerō, illorum doctrinam esse existimas. Ego verò ab alio quovis potius quàm à te veritatem peruestigare. Ceterū hoc perlibenter ex te quererem, quānam ipsa vobis esset Providentia: nunquid una ex Parcatum

numero, an Deo quæpiam his longè potentiōr; tanquam illarum regina? IVPIT. Iam & ante tibi dictum est, nullo modo fas esse te harum rerum nihil non nosse. Tu verò sub initium cū dixisses te unum quiddam quaesitūrum;

nullum

ἔτι, οὐ πάντες πρὸς με τοιαῦτα
 ἀπολογούμεθα. Ὁ κη' ὁρῶ, ὅτι
 οἱ τὸ ἐκφάλαττον ὅτι ὁὐ λυ-
 ρου, ἐπιδάξαι οὐδυνὸς ἑμᾶς
 πνευσσώτας τῶν ἀνθρωπί-
 νων. Κν. ἐκ ἑμὸν τῶ, ἀπὸ
 οὐ μικρὸν ἔμπειον ἐφημε-
 τὰς μοίρας ἔγωγε τὰς πάλαι
 ἐπιτελέσας· ἢ μὴ μεταμίλη-
 δι ἐάνων, καὶ μετατίθισσι
 πῦθις τὰ ἀρημύα, καὶ ἀμ.
 φουβυτῶτι τῆς ἐπιμιλήσας, πα-
 ρουσάμφοι πῶν ἁμαρμίνων.
 Ζώε. οὐδ' αὖτως, ἀπ' ἡ μοίρα
 δι' ἑμὸν ἵκασα ἐπιτελέ. Κν.
 μανθάνω, ἀνθρώποι καὶ διὰ
 κοινοὶ τινὲς τῶν μοιρῶν ἔσται
 φητέ. πάλιν ἀπὸ καὶ ὅτως ἐ-
 κῆνται ἅρ' ἔγωγε πνεύσασα.
 ὁμῆς δέ, ὡς περ σκούη τινα καὶ
 ὁρῶμεθα ἐς αὐτῶν. Ζώε.
 πῶς λήγεις; Κν. ὡς περ, οἶμαι,
 καὶ τὸ σκίσαρνον ὡς τίκτονι, καὶ
 τὸ πρὸς παρὸν φανερῶς μὲν
 τι πῶς πῶν ἰκάνω, ἐν αἷς δέ
 ἅρ'

ἄρ' ἄρα οἱ, ὡς τὰ ταυτίη
 ἱστῶν δ' ἡ ναὺ ἔργον τε πε-
 πῆκεν, ἡ τὸ πρυμνόν, ἀπὸ
 τῆ ναυπηγῆς. οὕτως ἀνάλογον,
 ἡ μὲν ναυπηγὸς μὲν ἱστῶν
 ἡ ἑμαρμύνη ἱστῶν ὑμῶν δι-
 ἄρα πρὶν ἂν ἀπὸ σκίωσιν
 ἱστῶν μαιρῶν. ἡ ὡς ἱστῶν,
 οἱ ἀνθρώποι διὸν τῇ ἑμαρμύ-
 νῃ εὐαὶ, καὶ παρ' ἱστῶν οὐ-
 τῶν τὰ αὐτὰ, οἱ δ' ἱστῶν ὑμῶν
 ἱστῶν, πρὸς τοῖς καὶ τιμῶν γὰρ
 παύροντες. οἱ δ' ὑπὸ τῶν ἑμαρ-
 μύων τιμῶν τε ἄρ, ἡς διὸν
 αὐτὸ ἱστῶν. οὐ γὰρ οἱ μὲν
 διωγτὸν εἶναι καὶ αὐτῶν ἐτι-
 νῶν μοίρας, ἀπὸς καὶ μὲν
 ἱστῶν τῇ τῇ ἀρχῇς δοξάν-
 των παρ' ἱστῶν ἡ γοιῶν Ἀπο-
 πῶν ἐκ ἀνάσχετο ἄρ, ἡ τίς
 αἱ τὸν αὐτίον πρὶν τὸν ἄ-
 παύον, ἀναλῶν τὸ Κλαδῶν
 τὸ ἔργον. Ζῶν. ἐν ἡδύ, ὡς Κυ-
 νίσκῃ, ὑπὸ τὰς μοίρας τιμῶν.
 πᾶν πρὸς τὸ ἀνθρώπων ἀξίως,
 ἀπ'

perficiendam adminiculi. Ne-
 mo tamen, qui quidem com-
 pos sit rationis, dixerit hæc
 ipsa esse artificem: neque na-
 vis ascie aut terebri opus di-
 cenda est, sed eius qui navem
 fabricavit. Non dispari ra-
 tione singula fabricans fa-
 tum putandum est: ceterum
 vos sororum fatalium ascie
 & terebra estis tantummo-
 dô. Et, quemadmodum non
 iniquum videtur, homines
 multo iustius Fato sacra fa-
 cere debebant, ac ab illo vos
 norum largitionem postu-
 lare: cum illi interim ad vos
 cursitent, prece ac muneri-
 bus deuenientes. At neque
 si fatum sacrificijs & votis
 colerent, rectè mihi facere
 viderentur. Neque enim o-
 pinor illo modo fieri posse,
 ut Parcis quoque hoc immu-
 tare liceat, neque non aliquid
 eorum subvertere, quæ iniitio
 illarum decreto immobili de

singulis irrenocabiliter statuta sunt. Proinde nequaquam æ-
 quo animo sufferet Atropos, si quis in contrarium flamen
 soli torserit, laborem Clothus dissoluens. IVP. Tu iam,
 Cynisee, neque Parcas quidem ipsas ab hominibus colendas
 esse

ἀν' ἰσικας ἀπαντα συγχῶρ
 περὶ αὐτῶν. ἡμᾶς δ', ἃ καὶ
 μηδ' ὧς ἀνδ' ἰσικα, ἔγιναν
 τῶνδ' αὖ, καὶ περὶ μὴν ἱ.
 παρὰ τῶνδ' αὖ τῆς μοῖρας καὶ
 κυρωσέμεν, δικαίως τιμοίμεν
 θαῦμα. Κῶ. τὸ μὲν ὅλον ἄν
 ἔχον, ὃ Ζεὺς, ἀπαρτίζου τὰ
 μέγιστα, οἷς γὰρ φησὶ ἄλλος
 ὅτι τὰ, παντὶν δ' ἀδύνα-
 τόν· ἃ μὲν παρὰ τὸν φῆς, ὡς
 περὶ αὐτῶν, ὡς ἂν ἀχμῆς σι-
 δηρῶς τὸν δ' ἔχοντα δυνάμει· ἃ
 ἱερῶν ἔστι τὰ τῶνδ' αὖ, καὶ ἄρ-
 χας ἱερῶν. ἀν' ἀδύνατον
 ἱερῶν ἔστι αὐτῶν ἡ μοῖρα καὶ
 γὰρ ἔχοντα, καὶ παρὰ τὸν δ' ἔ-
 χοντα. καὶ ὁ Ἀδρας, ἡμῶν τὸν
 σὺν ἀπὸ τῶνδ' αὖ, ἡμῶν
 ἡ ἀμαρτία, φονὴν δ' ἔ-
 Κροῖον παῖδα, ὡς ἂν ἀπὸ
 σαρρὶ περὶ αὐτῶν τὸν μοῖραν
 φονεὺς ἔστι ἀποκτείνῃ τὸν
 νόμον. τὸ μὲν δ' ἔστι καὶ γὰρ
 οὐ, τὸ μὲν παρὰ τῶνδ' αὖ ἄλλος
 καὶ δυνάμειν βίῃ· ἔστι τὸν
 νόμον, φονὴν, παῖδα, ἀπὸ τῶν

αὖ

esse contendis, sed videre mi-
 hi omnia non illibenter vel-
 le confundere. Nos verò, ut
 maximè aliam ob causam
 nullam, certè ob diuination-
 nem & oracula, neque non
 eorum prædictionem, quæ
 singula de quouis rato con-
 silio decreta sunt, iure optis-
 mo colimus. CYN. In summa,
 nihil utilitatis offert, ὃ
 Iupiter, eorum præscientia,
 quibus ea observatione de-
 uitare nullo modo concessum
 est: nisi in hoc dicas, ut
 is qui certus sit, hasta ferrea
 se moriturum, mortem queat
 effugere, ipsa videlicet in-
 cistam conclusa. Atqui fie-
 ri non potest. siquidem edu-
 cet illum Parca ad venan-
 dum, & hasta obijciat. Ac
 Adrastus emissæ in suam
 cuspide, ab illa quidem aber-
 rabit: porro Cræsi filium
 perempturus est, quasi vio-
 lento quopiam Parcarum de-
 creto feratur in iuvenem. Sed
 neque illud quod Laio da-

eum est, visu caret, nempe illud: Caue sis dijs nolentibus pro-
 lem feras, ait enim: Nam sobole suscepta, occidet te filius.

¶¶¶

Etenim

οὐδὲ φῶς. πῶς γὰρ ὅτι, οἷμα,
 ἢ παραινέσεις πρὸς τὰ πᾶν.
 τὴν οὕτω γυναικίδα. τοιγάρ
 τοι μετὰ τὸν χρισμόν, καὶ ἔ-
 σπασεν, καὶ ὁ φῶς ἀπὸ τῆς
 αὐτοῦ. ὡς οὐχ ἔρῳ ἀνθ' ὅτου
 ἀπακτῆται τὸν μισθόν ἐν τῇ
 μαντικῇ. ὡς γὰρ λέγει, ὡς λο-
 γὰ, καὶ ἰπαμοφορίζοντα τοῖς
 ποταμοῖς χεῖρ ἀάθῃ, ἔπειτα
 ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ τὸν Ἀλφειὸν
 φεβὰς, πλὴν αὐτὸ ἀρχὴν κατὰ
 νόμον, ἢ πλὴν τῆς Κυρίου ἁμφοῦ
 ἀνάστα ὁ χρισμός. Ζῶς. ὡς
 τις, ὡς Κυρίῳ, ὡς Ἀπόλλωνι
 ὁρῶνς αἰτία κατὰ τὸ Κροῖον,
 διότι ἰπαρὰ τὸ ἐκ τῆς αὐτοῦ
 ἀρρεα ἑρῶ, καὶ χιλόνης ἐς τὸ
 αὐτὸ ἔφω. Κν. ἰχθὺν μὲν
 μὴδ' ὁρῶντας θῖον ὄντα.
 πλὴν ἀπὸ τὸ ἐξαπατηθῆναι
 ὡς Ἀνδρῶν ἐν τῷ χρισμῷ, ἢ
 πῶς, οἷμα, καὶ ἁπλῶς;
 τὸ μὴ σαφὲς ἀνδρῶν τὰ μέλ-
 λοντα,

ac testudinem vnā elixando. CYNIS. At enim uerbū
 conueniens atque adeo æquū & bonū fuerat; ut cūm
 deus esset; ab omni iracundia foret alienissimus. Ven-
 rīm, ut meafert opinio, fortasse ita in Fatis fuit, ut Ly-
 dus ille oraculo deciperetur; ac iam olim ne perspicua fu-
 iura

Etenim superuacantem atq̃
 que adeo infrugiferam opi-
 nor esse admonitionem eam
 rum rerum quæ non possunt
 non fieri. Quippe post accen-
 ptum oraculum, & prolem
 suscepit, ac deinceps à filio
 preemptus est. Quare non
 video quamobrem & mera-
 cedem exigatis propter va-
 ticiuium. Vt interim silen-
 tio præteream, quod obli-
 qua & ambigua, & quæ
 in utramque partem referri
 possunt; non paucis respon-
 dere soleatis, non admodum
 clarè explicantes, num ille
 traiecit? Hale suum ipsius
 imperium euersurus esset, an
 Cÿri. utrumque enim potest
 oraculum. IVPIT. Erat;
 ô Cynisce, Apollini quæ-
 dam aduersus Cræsum cau-
 sa simultatis & iracundiæ;
 propterea quod illum pers-
 tentauerat, carnes ouillas

ὄντα, ἢ εἰμαρμυγὴ ἐπέκλω-
 σεν. ὥς κῆ ἢ μαντικὴ ὑμῶν,
 ἐκείνης μίρος ἐστίν. Ζῶς. ἢ μὴ
 ἔστιν ἀπραγίας, ἀλλὰ μάττω
 θεοὶ ἰσμεν, οὐτὶ πρόνοίαν τινὰ
 ἀσφρόδιστοι εἰς τὰ πράγματα,
 ἔτι τῶν θεσίων ἄξιοι, καθάπερ
 ἡρώδης ὡς ἀλλῶς, ἢ οὐκ ἐπαρ-
 ῖα. καὶ μοι δοκᾷς ἀκόπως μὲν
 λατρεῖν, ὅτι ἐξ αὐτῶν, ὡς
 ἔργας, διηγουμένης, ἀνέχου-
 μαί σε ἱσοῦντα καὶ ὑμῶν δι-
 ῖξιντα. ΚΥ. Βάσις, ὦ Ζεῦ, ἢ
 μοι ἐξ αὐτῶν πληγῶν εἰμαρ-
 ται, καὶ σε ἔστιν ἀτιμάζωμαι ἢ
 πληγῆς, ἀλλὰ τὴν Κλωθῶν,
 τὴν δὲ σὺ τιτρώσκεις. οὐ-
 δὲ γὰρ τὸν ἑρμῆν ὡς αὐτὸν
 φάτω ἄν ἄτιόν μοι γνῶσθαι
 τοῦ πράγματος. πᾶν ἐκείνῳ
 γὰρ ὑμᾶς ἐρύσομαι, καὶ σὶ, καὶ
 τὴν εἰμαρμυγῶν. σὺ δὲ μοι καὶ
 ἐπὶ ἐκείνης ἀπόκριναι. ἀνέμ-
 υσας γὰρ μὲ, ἀπᾶντας, τί

ἀλλ

iura inaudiret, illius flammis
 ni Parca adnuerat. Unde
 liquet vaticinium quoque ve-
 strum, illius maximam esse
 partem. IUPIT. Nobis ven-
 re nihil facis reliquum, sed
 (ut video) nequicquam dei
 sumus, qui neque proui-
 dentia aliqua res huma-
 nas dispensare soleamus, ne-
 que sacrificijs digni esse via-
 deamur, sed reuera ascia-
 rum terebrorumque instar
 sumus. Ac sane videris me
 iure optimo ad hunc mon-
 dum superbe contemnere;
 quod cum fulmine arma-
 tus sim, sustineam te impi-
 ne talia aduersus nos con-
 tumeliose differentem.

CYN. Feri, o Iupiter, si
 mihi fatale est fulmine per-
 cussus interire: neque te ob
 ictum quicquam in ius voca-
 cabo, sed potius ipsam Clo-
 tho, per te vulnus mihi in-

cutientem. Neque fulmen quidem ipsum accusabo, qua-
 si tam infelicitis ruina causa mihi extitisset. Veruntamen
 hoc quoque vos interrogabo, nempe te & Fatum, cæ-
 terum tu mihi illius loco respondeas velim. etenim mihi
 vis tuis hoc in memoriam mihi reuocasti. Qui sit tam

trrr 2 dett

αἱ ποτε τῶν ἱερουλῶν καὶ λε-
 γόμεναι ἀφροδίτης, καὶ τοσούτοις ὑ-
 βείαις, καὶ βίαις, καὶ ἐπιόρ-
 κους, θρῆναι τινα πομπάκας ἐκ-
 ραυνῶντι, ἢ λίθου, ἢ νῆος ἰσίου,
 ἢ δὲ ἀδικήσεως, ἐνίοτε δὲ χη-
 σῶν τινα, καὶ ὅσιον ὁδοιπόρου.
 τίσι περὶ αὐτῶν, ὦ Ζεῦ; ἢ ἔσθ' ἂν τὸ
 μὴ θίγεις ἀδελφοί; Ζῶς. οὐ
 γάρ, ὦ Κωϊστικέ, σὺ δὲ πολὺς
 πράγμαρ τις εἶ, καὶ οὐκ οἶδ'
 ὅθι τὰ ταῦτα ἔκαστος μοι συμπε-
 φορῆκός. ΚΥ. οὐκοῦν μὴδ'
 ἔκαστος ὑμᾶς ἱερῶμα, σί τι, καὶ
 πλὴν πρόνοιαν, καὶ πλὴν ἐμαρ-
 μύλων, τί δὲ ποτε Φωκίωρ ἢ
 ὁ χησίδης, ἢ τοσαύτη πένις, καὶ
 σπάνια τῶν ἀναγκαίων ἀπὸ-
 θανῇ, καὶ Αἰεταίδης πρὸς αὐ-
 τῷ Καπνίᾳ; καὶ Ἀλκιβιάδης,
 ἀκόλαστα μαρτυρία, ὑπερ-
 πλοῦτος, καὶ Μελίττης ὁ ὑπὸ
 βείαις, καὶ Χαλροφὸς ὁ Αἰγυ-
 νίτης, κινῶν ὅσον ἄνθρωπον,
 πλὴν

dem ut omisis tot sacris le-
 gis, præterea toti crimino-
 sis et violentis et periu-
 ris hominibus dissimulanter
 posthabitis, unam aliquam
 ilicem aut lapidem, aut
 navis velum nihil mali una
 quam per iniustitiam meri-
 ta, fulmine feriat? Non
 raro quoque hominem frus-
 gi, et viatorem spectatae
 sanctimonie? Quid verò
 compressis labijs obticuisse
 Iupiter? An fortasse ne hoc
 quidem me nosse fas est?
 IVPIT. Sanè nefas est te
 ista inquirere. Tu verò ex-
 tremè curiosus es, adeò ut
 me fugias, quinam tibi vo-
 luptati sit istis me obiu-
 dere. CYN. Proinde ne-
 que hoc à vobis perquireno
 dum mihi video, nempe à
 te et Pato et Providen-
 tia, quamobrem Phocion
 vir sanctus et iustus, in tan-

ta omnium rerum inopia atque angustia diem suum obien-
 rit, tum etiam ante ipsum Aristides: Callias autem et
 Alcibiades nepotes intemperantissimi, omnium afflu-
 entia exuberabant, neque non Medias multis sceleribus co-
 operatus, ac Charops Aegmeles homo mascula venere-
 extre-

πλὴν μητέρα λιμῶ ἀπικλόνες.
καὶ πάλιν, Σωκράτης μὲν
παριδόμεν τοῖς Ἰνδίοις, Μι-
λντῶ δ' οὐ παριδόμεν. καὶ
Σαρδανάπαλῶ μὲν ἱθαίοις
λαοῖς, θῆλυς δ' αὖν, Περσῶν δ'
τολῶντο, καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἄν-
θρωποι, ἀνδοκολοῦντο πρὸς
αὐτοῦ, διότι μὴ ἐρίσκοντο
τοῖς γιγναμένοισι· ἵνα δ' ὅ-
μην μὴ τὰ νυνὶ λίγω, καθ' ἕ-
καστον ἐπιξιῶν, τὸς μὲν πο-
νηροὺς ἐν δαμονοῦντας, καὶ
τοὺς πλουτέοντας, ἀγαμένους δ'
καὶ φερόμενους τὸς χρεῖστας ἐν
πενίᾳ, καὶ νόβις καὶ μυείοις
κακοῖς πωλομένοιους. Ζῶς. οὐ
ὑπολίζα, ὦ Κυρίσκι, ἐλίκας
μὴ τὰ τὸν βίον οἱ πουνηροὶ τὰς
κολλάσας ἱπομένουσιν, καὶ ὅσα
οἱ χρεὶ δαδωμονία δὲ πρίν.
σιρ. ΚΥ. Ἀλλ' ἡ μοι λίγας, καὶ
Τιτυνοὺς καὶ Ταντάλους· ἐγὼ
δ', ἂν μὲν τι καὶ τοιούτῳ δέην,

ἄλλο.

extremè infamis, à quo man-
trem suam fame neccatam
pro certo constat. Contrà
Socrates undecimuiris tra-
ditus est, Meleius verò non
item. ^k At hæc cur Sarda-
napalus mollis atque effæ-
minatus, delicijsq. totius fra-
ctus, regnauerit, Persarum
verò tot ac tanti viri vir-
tute longè optimi atque cla-
rissimi eius iussu in crucem
subacti sunt, propterea quòd
factis illius parùm delecta-
bantur : ut eaceam quæ in
præfens sunt. longum es-
nim esset singulis percen-
sendis immorari, quemad-
modum mali & facinoro-
si per omnem vitam faci-
lè agant, & feliciter omni-
bus rebus affluentes, catem-
rùm boni ducantur & fe-
rantur paupertate, morbis,
& cæteris infinitis malis
impliciti, ærummosè confli-

ctantes. IUPIT. Anignoras, Cynisce, quanta sup-
plicia & cruciatus post hanc vitam pravor & sceleras
tos homines manere solcant, aut in quanta felicitate vi-
cturi sint boni? CYN.¹ Orcum mihi narras, & Tis-
tyos, & Tantalos. Ego verò si quid talium rerum est,

ἔβρω τὸ σαφές, ἐπεὶ δ' ἂν ἀ-
 ποθανῶ, τὸ δὲ νῦν ἔχω, ἰβελό-
 μιν. τὸ πολενοῦν τὸτορ χρό-
 νον ὁδὸν μόνως διαβίβας, ὅ-
 ποδ' ἐκκαίδεκα νυκτῶν κάρ-
 οται τὸ ἵππερ, ἀφθανῶν, ἀλ-
 λά μὴ νυκτῶν διαβίβας, ὥ-
 σπερ ὁ Τάνταλ' ὅ, ἐν Μακά-
 ρων νέστοις πίνων μετὰ τῶν
 ἡρώων, ἐν ὧ Ἠλυσίῳ λαμῶ-
 νι κατακαίει ὅ. Ζῶς. τί
 φέεις; ἀπιστᾷς ἔναι τινὰς κο-
 λάσθαι καὶ τιμᾷς, καὶ δικα-
 σθαι, ἐνθα δὴ καὶ ἵστασθαι.
 ταὶ δ' ἐκείνου βί' ὅ. Κυ. ἀπὸ
 τινὰ Μίνω Κρήτα δικαστῶν
 κατὰ τὰ βωαῦτα. καὶ μοι ἄ-
 πόκειναι τι καὶ ἵππερ ἐκείνου,
 σὸς δ' ὅς ἐστιν ἀπ' ἀλγίται, Ζῶς.
 τί δ' καὶ σὺ κατὰ τὸν ἱρωτῆ; ὅ
 Κωρίσσι; Κυ. τίνας μοι ἄσ-
 μοδισσι; Ζῶς. τοὺς πο-
 νηροὺς ἀγλαδὴ, ὅλορ ἀνδρῶν φό-
 ρους καὶ ἱεροσφύας. Κυ. τίνας
 δ' παρὰ τοὺς ἥρωας ἀπείμπε;

Ζῶς.

haud obscure cognoscant
 bi fato functus fuero. Quan-
 tum autem ad praesens atti-
 net, velim ut quantumcunque
 hoc temporis in viuis mihi
 exigendum est, ego interea
 omni felicitate perfunctus,
 tandem mortuus à sedecim
 vulturibus iecur meum de-
 pascetur: verum non ut
 hic in vita sui pressus, quem
 admodum fertur Tantalus,
 in beatorum insulis cum he-
 roibus biberem, in Elysia
 prato constitutus. IVPIT.
 Quid ais? An non credis es-
 se quaedam parata supplicia,
 et poenas malis destinatas,
 et honores ac forum iudi-
 ciale, ubi singulorum vita has
 bis rationes cognoscendi ex-
 penditur? CYN. ^m Au-
 dio Minoa quendam Creten-
 sem infra talibus rebus cog-
 noscendis atq; diiudicandis
 dare operā: ac mihi super il-
 lo quoque responde, estne tuus,

ut fertur, filius? IVP. Quamobrem verò ista de illo qua-
 ris, Cynisce? CYN. Quos maximè afficit supplicio? IVP.
 Prauos videlicet, cuius generis sunt parricidae et sacrilegi.
 CYN. Quos autem ad heroum cōtuberniū amandare solet?

IVPIT.

Ζῶς. τὸς ἀγαθὸς τε καὶ ὁσίος,
καὶ κατ' ἀρετῶν βιβιωκότας.
Κυ. τιν' ὄϊνκα, ᾧ Ζεῦ; Ζῶς.
Διότι οἱ μὲν τιμᾶς, οἱ δὲ λο-
πάσιως ἄξιοι. Κυ. ἂν τις
ἀκρίσιόν τι θανόν ἐργάσαι.
Ἔ, καλὰ βίωσαι καὶ τεύτορ δι-
θαοί; Ζῶς. οὐδ' αὖτως. Κυ.
ὅδ' ἄρα, ἂν τις ἀκρίον τι ἀγασ-
θὸν ἴδρασιν, ἔδ' τῶν τιμᾶν
ἀξιάσαι ἄν; Ζῶς. οὐ γὰρ
οὐ. Κυ, οὐδένα τοι γαροῦν,
ὃ Ζεῦ, ἔτι τιμᾶν, οὔτε καλὰ-
σαν αὐτῷ πρῶτα. Ζῶς.
πῶς οὐδένα; Κυ. ὅτι οὐ-
δ' ἐκόντων οἱ ἄνθρωποι ποιε-
οῦνται, ἀλλὰ τι καὶ ἀνάγκη ἀ-
φύκτω κακωσμένοι, ἢ γὰρ
ἀληθεῖ ἐκάνω ἔστι τὰ ἔμπε-
δοιρ ἀμοραζήματα, ὥς ἡ
μοῖρα, πλὴν αὐτῶν. καὶ
ἢν φονώσῃ τις, ἐκάνω ἔ-
στιν ἡ φονώσασα. καὶ ἢν ἡ
ροσυνῇ, πρὸς ταχέως αὐ-

IUPIT. Nempe bonos, &
sanctitate vitæ præcellen-
tes, quique semet virtute ex-
coluerunt. CYN. Cuius
verò gratia hoc facit, ὁ Iu-
piter? IUPIT. Propter
ea quod illi supplicio, ἢ
verò honore remunerandi
sunt. CYNIS. Caterum
si quis nolens & invito ani-
mo mali aliquid designa-
verit, num & hunc suppli-
cio afficiendum condem-
nat? IUP. Nequaquam.
CYN. Proinde neque si
quis invito boni aliquid fe-
cerit, cum honore digna-
bitur? IUPIT. Nequa-
quam. CYN. Itaque haud
conuenit illi, ὁ Iupiter, ullū
neque honore ornare, neque
supplicio afficere. IUPIT.
Quiverò nullum? CYN.
Quoniam nihil nos homi-
nes animo voluntario faci-
mus, sed necessitate quadam

ineffugibili ad hoc compulsi : si tamen vera sunt illa quæ
ante confessus es, nempe Parcam esse omnium rerum cau-
sam. Iam si quis alterum peremerit, Parca in culpa est,
quæ admisit parricidium. Si quis sacrilegio deorum fama
compilauerit, facinus à Parca sibi iniunctum admisit.

ὡς ἄρ'. Ὡς ἂν γὰρ τὰ Δίκαια ὁ
 Μίνως Δικαστὰς μίλοι, τὴν
 ἡμαρμύλῃ ἀντὶ τῆ Σισύφου
 λολάσεται, καὶ τὴν μοῖραν ἀν-
 τὶ τῆ Ταντάλου. τί γὰρ ἱκανοὶ
 ἡδύκην, πρὸς τὸν τοῖς ἰσ-
 τὰς μασι; Ζῶς. οὐκ ἔτι ἐστὶ
 ἀπεκείνομαι τοῖς ἄξιον, τοῖς αὖ-
 τα ἰρωτῶντι θρασὺς γὰρ ἔστι, καὶ
 ὁφισὺς, καὶ σὺ ἀπὸ μὲ ἡδύκα
 ταλιπὼν. ΚΥ. ἰδὲ ὁ μὲν μὲν
 καὶ γὰρ ἐστὶ τὸ ἐξ ἰσθμῶ, πῶς αὖ μοι-
 ραι ἀπὸ τῶν δόξων, ἡ πῶς ἰσθ-
 μουῦται, καὶ ἐπιμνήσκει τοῦ
 τῶν ἐς τὸ ληπτότατον καὶ ταῦ-
 τα, πῶς δόξα. ἰππονομὸν γὰρ τι-
 να, καὶ ἐκ ὁμοιότητος μοι δόξας
 σὺ βιοῦν τὸν βίον, τοῖς αὖτα ἰ-
 χθυσὶν ἀγῶμα, καὶ ὡς ἰσθ-
 μῶ, ὅταν ἐκ αὐτῶν ἐκ τῆς
 σὺ ἡμαρμύλῃ ἰσθμῶν. ἰ-
 γὰρ γὰρ, ἡ μοι αὖτοισι δόξας,
 ἐκ αὖ ἀμαξία μὲν πρὸς αὐ-
 τὰς τὸν ἰσθμῶν βίον, ἀπ' ἰσ-
 θμῶν αὖ ἐστὶ πρὸς τὸν ἰσ-
 θμῶν, ἡ πρὸς ἡδύκα καὶ ἡδύ-
 κα

θωρ

Quocirca si Minos recte
 vii velit iudicio, multò æ-
 quius Fatum proⁿ Sisypho
 puniet, & Parcam pro Tan-
 talo. Quid enim illi iniuste
 egerunt, quando iustis dicto
 audientes fuerim? IVPIT.
 Amplius quidem vel respon-
 dere tibi indignum facinus
 existimo, talia præsertim in-
 terroganti. Audax enim es,
 & Sophista: ac iam quis
 dem te relicto abeo. CYN.
 Debebam equidem adhuc
 & hoc ex te quasisse, vobis
 nam locorum Parca dege-
 rent, aut quomodo res tan-
 tas tam exacta cura & co-
 gitatione queant assequi,
 præsertim illis tantum tri-
 bus existentibus. Etenim la-
 boriosam & minimè feli-
 cem atque iucundam vitam
 mihi videntur agere, tantis
 implicitæ negocijs. Et quem-
 admodum verisimile est, i-
 psa quoque fato parùm pro-
 pitio & fauente in lucem

sunt edita. Itaque ego, si mihi daretur optio, nequa-
 quam cum illarum vita meam commutauerim, verum eli-
 gerem potius ut adhuc egentius agerem, quam ut eolo

Par.

Θαρ' ἀπαυδῶν, βούτωρ πραγ-
μάτων μισθῶν ἐπιτελῶν ἴκα-
σα. αἱ δὲ μὴ ῥάδιόν σοι ἀπ-
πεινάσθαι πέτεται, ὦ Ζεῦ,
καὶ τοῦτο ἀπαυδῶν, οἷς
ἀπεικάζω· ἵκανά γ' ἱμερῶν
σὺ τὸν περὶ τῆς ἀμαρμύνης
καὶ πειροίας λόγον, τὰ λοιπὰ δ'
ἴσως ἔχ' ἄμαρτόν ἀκούσαι μοι.
laueris. Reliqua fortasse in fatis non est ut audiam.

Parcarum asiderem, tantis
negocijs & difficultatibus
referto, obseruans singula.
Ceterum si tibi graue est, ὅ
Iupiter ad hæc respondere,
etiam his contenti erimus ad
quæ respondisti. Satis enim
est quod de Fato & Proui-
dentia sermonem nos nō cen-

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a PRAETER linum.] Dixit pro eo, quod est extra decre-
tum fatale. Allusum est autem ad fila trinum Parcarum, quas
Hesiodus in Theogonia noēti finxit peperisse. Has Eumenidas
Athenienses vocant, & coluntur à tempore quo Orestes eo ve-
nit, qui illis struxit templū: in quo si quis sanguine pollutus in-
grediatur, statim ad insaniam præ metu redigitur. b Lino.] Id
est, filo. c Admetum.] Apollo inter pastorum numina nume-
ratur. nam & ipse greges Admeti Thessaliæ regis pauisse dici-
tur. Quare Virg. & ipsum inter numina pastorum inuocat:

— & te memorande canemus

Pastor ab Amphryso, &c.

d Adrastus.] Argiuorum rex, vnus è septem ducibus, qui
profecti sunt Thebas, ut resisterent in regnum Polynicem.

e Laio.] Laius, Labdaci filius, regis Thebarum, ex Iocasta
Creontis Thebani filia suscepit Oedipum: qui grandior natu fa-
ctus, Laium patrem in tumultu quodam inter ciues suos exorto,
interfecit, matremq; imprudens duxit uxorem. f Hale.] Ha-
lys Paphlagonia fluius maximus, ex Tauri montis radicibus
profluens per Cappadociam, & à Meridie Syros ac Paphla-
gonas interfluens: contra Aquilonem in Euxinum mare euolui-
tur. Lucan. lib. 3, & Ouid. 4. de Ponto:

— crebro vortice tortus Halys. g Fulmine arma-
tus.] Poëta Ioni, deorum & hominum monarchæ, fulmen trisul-

quam, & nutum illum ac supercilium, quo totum Olympum tremefacit, tribuunt. h Alcibiadis nepotes.] Perditissimus nepos Alcibiadis apud Platonem in Symposio, ebrius loqui introducitur. i Socrates undecim vicis traditus est.] Undecim viris capitalibus, & in carcerem coniectus, tandem veneno sublatuſ est: vt videre licet in Bis accusato. Meletum Socratis accusatorem damnatum capitis, ex Laërtij Platone ſcimus. k Ad hæc Sardanapalus.] Primi mortaliū Aſſyrii, rege Nino duce, qui in exteras gētes arma ferre narrantur, quarum multas ſibi ſubdiderunt. Orbis imperiū diu retentū, eorum rex vltimus Sardanapalus, à Medis in bellū provocatus & victus, amiſit. l Orcū mihi narras.] Saluſt. in Catilina bello: Credo falſa exiſtimans ea, quæ de inferis memorantur, diuerſo itinere malos à b niſi loca tetra, inculta, fæda atq; formiduloſa habere. i. habitare. m Audio Minoæ.] Socrates in Gorgia Platoniſ reſert Iouem hæc dixiſſe Plutoni: Ego igitur conſtitu meoſ filioſ iudiceſ, quos quidē ex iſta. Minoen ſcilicet & Rhadamanthū: vnū verò ex Europa, Aeacū. Hi ergo poſt quā mortui ſuerint, iudicabunt in prato quodā ibiq; in triuiſ ex quo gemina pateant viæ, altera quidē ad tartarū, altera verò ad inſulas beatorū. Aſiaticoſ Rhadamantiſ, eoſ verò qui ab Europa veniunt, Aeacus iudicabit. Minoi autem id manuſ iniungam, vt ipſe diiudicet, ſi quid ambiguum fuerit, vtiuſſimè procedat iudiciū, recteq; fiat trāſmiſſio animarū. Ibi etiam legitur, quod vterq; ipſorum virgam tenet dum iudicat. Minos autem conſiderans ſedet, aurum habent ſceptrum, de qua re meminit & Hæmeruſ. n Sifypho puniet.] De Sifypho ob latrocinia à Theſeo Aſthenienſium rege interfecto, quomodo ſaxum volendo premitur apud inferoſ, eſt apud Ouid. 13. Metaph. Virgil. quoq; lib. 6. Aeneid. Vide etiam proverbium, Saxum voluero.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕ

DE MORTE

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΕΙΤΕΡΩΝ.

Peregrini.

Vincentio Obſopæo interprete.

ARGUMENTVM.

Neſtatur hic Lucianuſ id quod aliāſ quoque libenter facit, arrogantiam & inſanam gloriæ cupiditatem, præci-

præcipuè Philosophorum, ut culus gratia plerique a-
 nima audeant, neque quicquam intentatum relinquant.
 Atque eius rei exemplum, Peregrini huius mortem de-
 scribit, qui ut famam aliquam sui relinqueret, in Olym-
 pijs constructo rogo, seipsum in ignem ultro conieco-
 rit, atque ita extinxerit. Quamquam autem potissimum
 ea commemorat, quæ circa mortem illius acta sunt, id
 quod etiam inscriptio ac titulus pollicentur: interim
 tamen & vitam eiusdem & facinora persequitur, à qui-
 bus progressus ille, ad hoc genus studiorum postre-
 mō sese contulerit, & hoc sub aliena persona, à qua i-
 psum etiam modum & causam mortis, in qua præci-
 puè nitēbantur sectatores illius, refelli ac refutari facit,
 nimirum ut eam invidiam à se ipso remoueret. Appa-
 ret enim illis tum temporibus Peregrini nomen non ita
 leue aut vile apud multos fuisse, præsertim imperitio-
 res, quibus facti huiusce novitas admirationem incuf-
 serat, quemadmodum & ex A. Gellio animadvertere
 licet, qui ipse quoque honorificam illius mentionem
 facit lib. 12. cap. 11. Videturq; omnino Stoica quadam
 animi pertinacia, vitæ quæ tædio mortem ultro sibi con-
 sciuisse, quemadmodum & alios quosdā eiusdē profes-
 sionis viros fecisse aliquando legimus. Sed quod idem
 hoc in Olympijs potissimum, & frequentissimo homi-
 num conuentu fecit, ambitionis argumentū præ se fert,
 ac reprehensioni locum dedit. Et est sanè eiusmodi res
 ambitio, ut multos eō dementiæ adigar, ut dum glo-
 riam nimis avidè captant, in summam interim temeri-
 tatem & infamiam præcipitentur, nihil neq; pensi neque
 moderati habentes, dummodo famam tantopere am-
 bitam post se relinquant: cuiusmodi Proteos utinā nec
 nostra ætas quosdam tulisset, ἀλλὰ ταῦτ' αὖ κακὸν ἐστὶν μὲν
 καὶ τὸ φασί. Cæterum fuit hic Peregrinus, philoso-
 phus quispiam ex seuerioribus illis Stoicę discipline
 professoribus (Lucianus Cynicum videri vult) patria
 Parianus, ex Ponto, temporibus Traiani vivens, æ-
 qualis Epicteto, Dioni, Musonio, &c. quem se Gel-
 lius

lius vidisse quoque ait Athenis extra urbem in tugurio quodam habitantem. A principio Christianorū quoque religionem aliquandiu secutus fuit, sed mox ad philosophiam relapsus, ab illis, ut Luciano placet, propter ritus ipsorum neglectos atque præteritos repudiatus.

LUCIANVS CRONIO Salutem.

Ουκίανες Κρον-
νίε, ἡ πρῶτη
ταρ. Ο κακο-
δαίμων Περ-
ζέιν, ὃς αὐτὸς ἔχαιρε
ὀνομαζομένην, Περζέιν,
αὐτὸς δὲ ἰκάνο τὸ τοῦ Ο.
μυακοῦ. Πρωτίως ἰσάθην.
ἅπαντα γὰρ δόξας ἔνθα γι-
νόμεν, καὶ μυρίας προ-
πᾶς πατόμεν, τὰ τελευ-
τῶνα ταῦτα καὶ πῦρ ἵσχυτο.
τὸ αὐτὸ ἄρα τὸ ἔστι τῆς δό-
ξης ἄχνητο. καὶ νῦν ἰκάνο
ἀπλοθράκωτα οἱ ὀβελισσῆς,
κατὰ τὸν Εμπεδοκλήα, παρ
δοξοῦ ὃ μὴ ἔκιν ὁλοκαυτῶν ἰς
παράθη, ἰμβαλόμενοι αὐτὸν ὡς
τὸς ἐρατῆρας, ὃ δὲ γυνάδας
οὗτο τὸν πολυανθρωποτά-
τον τῶν ἐκλιναῶν πανη-
γόρουσιν τρεῖσας, πνεῦμα ὅτι
μυζι.

Nfelix ille Pen-
regrinus, aut
(quo nomine
potissimum de-
lectari visus est se ipse non
minando) Proteus, illud i-
psum Homericæ Protei pas-
sus est: nihil enim non glo-
rie gratia fieri sustinuit:
cūque infinitis mutationi-
bus transformatus esset, pos-
tremum ignis quoque fa-
ctus est. Usque adeo gloriæ
cupiditate tenebatur. Et
nunc optimus ille in carbon-
es & fauillas redactus est
post Empedoclem, nisi quod
hic temerarium facinus ce-
lare conatus, clanculum
in crateras se dedit præ-
cipitem: porro genero-
sus ille populosissimo Gra-
corum conueniu observato,
ingentis

μεγίστων νόσας, ἐν ἀκλήσει
 ἐπὶ ζωόντων μαρτύρων, καὶ λό-
 γους τινὰς, ὑπὲρ τούτου ἀπὸ
 πρὸς τὴν ἑλπίαν, οὐ πρὸς τὴν
 ἀμνηστικὴν τῆ τολμῆματι.
 πομπὰ τοίνυν δοκῶ μοι ὁρᾶν
 σὺν γιγῶντα ἐπὶ τῇ κορυφῇ τοῦ
 γέροντος. μάλλον δὲ καὶ ἀ-
 κίσω βοῶντος, οἷά σι ἀκὸς
 βοᾶν, ὃ τῆς ἀβιλιτίας, ὃ τῆς
 δοξοκοπίας, ὃ τῶν ἄλλων, ὃ
 λίγαν ἀθάνατον περὶ αὐτῶν.
 σὺ μὲν οὐκ ὠρόμενος ταῦτα, καὶ
 μακρῶ ἀσφαλίσειον, ἐν δὲ
 παρὰ τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἴτι πρό-
 τιον, ἐν πομπῇ πλάθει τῶν
 ἀπροατῶν ἄπορ αὐτὰ, ἐν ὧν
 μὲν ἀχθομένην, ὅσοι ἰθαύμα-
 ζον τὴν ἀπόνοιαν ἢ γέροντος.
 ἢ ἔστιν ἡ τινος, οἷ καὶ αὐτοὶ ἐν
 γέλωτι αὐτῶν, ἀπὸ ὀλίγου
 δαῖμον, ὑπὸ τῶν κυριῶν ἐν
 ὅσοι διωπαιδῶν, ὥστε ὁ Αλ-
 ταίον ὑπὸ τῶν κυριῶν, ἢ ὁ ἀν-
 ψιδος αὐτῶν, ὁ Περσίδος ὑπὸ τῶν
 σάδων. ἢ πᾶσι ἢ πρᾶγμα ὅς
 ἀποκινῶν ἑαδὲν. ἢ ἢ ποιη-
 τὴν οἷα, οἷος γὰρ ἡ, καὶ ἡνίκα
 ἑλκὸν ἀ κανibus, αὐτὸν consobrinus eius^a Pentheus ἀ Bacchis.
 Ceterum totius rei apparatus talis erat. etenim Poëtam haud
 dubie qualis fuerit nosti, tum quantas per omnem vitam

ingentissimaq; pyra constru-
 cta, tot ac tantis testibus con-
 scijs insiluit, ac orationes nō
 nullas super hac re ad Græ-
 cos habuit aliquanto ante
 quàm hoc ausus est. Videor
 itaq; mihi videre te nimium
 huius senis deridentem arro-
 gantiam, aut potiùs exclam-
 mantem, qualia par est te
 exclamare : Ο' insipientem
 insipientiam, ὁ arumnosam
 gloriam : aliaq; quæ de illis
 ferè dicere consuevimus. At
 tibi quidem hæc eminùs ὅ
 longè tuuius dicta sunt : ego
 verò iuxta rogum ipsum, in-
 super ante quoque in copio-
 sa auditorum multitudine ea-
 dem dicere non reformidas
 ui, nonnullis equidem graui-
 ter ferentibus, quosquos senis
 arrogans consilium admira-
 tionem incusserat. Erant au-
 tem aliquot alij, qui et ipsi
 huius gratia ridebant. At eo
 propemodum à Cynicis
 discerptus essem, velut An-
 draon à canibus, aut consobrinus eius^a Pentheus à Bacchis.
 Ceterum
 itaq;

τραγῳδία παρ' ὅλον τ' ὅλον,
 καὶ τ' Σοφοκλῆα καὶ Ἀισχύ-
 λου, ἐν δ' ἡμετέροις αἰσὶ τῶν
 ἡλίου ἀφικόμενος, ὅς τ' ἐνυμνά-
 σιν αὐτῶν, ἐπὶ κούρῳ ἄμα κωσι-
 καὶ τιν' ὅ, μιγάλη καὶ παχέῃ
 τῇ φωνῇ τὰ συνέθη ταῦτα,
 καὶ ἐκ τριόδου τῶν ἀριτῶν ἐ-
 πιθεωμένη, καὶ ἀπασιν ἀπαξ αὖ-
 πλῶς λοιδορούμενη, ἄτα κα-
 τίληξεν αὐτῶν ἡ βοὴ ἐν τῷ
 Πρωτίᾳ. καὶ ὡς ἀν' οἶος τι, ὅ,
 παρὰ βῆμα βῆ αὐτὰ ἐκείνα ἀ-
 πομνημονεύσας, ὥς ἐλπίστον
 εὐδ' ἐννοεῖς. ἀλλὰ δὲ πολλὰς
 λέξεις αὐτοῖς παραστὰς βοῶ-
 σιν. Πρωτίᾳ γάρ τις, ἔφη, κρυφὸς
 δοξὸν ὁλμαδ' ἔλασεν, ὃ γὰρ καὶ
 λῆς, καὶ ποταμοὶ καὶ θάλασσα, καὶ
 παρῶν Ἡρόκλεις, Πρωτίᾳ.
 τὸν ἵπ' Συνείᾳ διδύματα, τὸν τῇ
 παρὶδ' ἀνέστα πύρρακι.
 οὐχί τ' αὐτὰ λαστα, τὸν δὲ τῇ
 Ρωμαίων πόλιν ἐκείνην.
 τα, τὸν τῇ ἡλίου ἐπιστήμῳ τῶν,
 τὸν ἀνταγωνισάμενος καὶ αὐ-
 τῶν Ὀλυμπίου Διὸς ἀνδρῶν,
 ἀν'

tragedias in lucem dederit
 supra Sophoclem & Ae-
 schylum. Ego verò ubi pri-
 mum in Elim venissem, illor-
 um certamine eò illeclus
 atque perductus, statim Cy-
 nicum quendam inaudium;
 magna & aspera voce con-
 fuseta illa ac virtutem ex tri-
 uio intonantem, omnesq; in-
 discriminatim disterijs &
 conuicijs inuadentem: tan-
 dem verò in Proteo eius vo-
 ciferatio desit. Hac quem-
 admodum dicebantur; pro
 mea virili cuncta tibi ex or-
 dine per censere conabor.
 Ta verò hæc planè ita se
 habere cognosces; quippe
 qui ipsis vociferantibus non
 semel adstisti. Proteum;
 inquit, audez quispiam am-
 bitiosum dicere, & terra, &
 Sol, & flumina, & mare;
 & patria, Hercules? Pro-
 teum; qui in Syria vinculis
 colligatus fuit, qui in patria
 quinque millia talentorum
 vltirò reliquit; qui ex urbe

Roma eiectus est, quem Sole longè illustriorem esse con-
 stuit, qui cum ipso Olympio commissus decertare possit:

At quis

ἔκ' ὅτι ἄρ' ὡς πῦρ ἱέρειον ἔ
 βίου διζυγῶν ἰαυτὸν, ἄς
 λινοδοξίαν ἵνις τῷ ἀναφί
 ρυσιν ὅς Ἡρακλῆς ὅτως, ὅς
 Ασκληπιδὲς καὶ Διόνυσος καὶ
 ῥαυνοῖς, ὅς γὰρ τὰ τέλῳ ἰαῶν Εὐ
 πιδόκλῆς ἄς τοὺς ἑρατῦρας;
 ὡς δ' αὐτὰ ἄπειρ' ὁ Θεογόνος
 (τῷτο ὅς ὁ λινοδοξίαν ἱέρειον
 ἱαυτὸν) ἰαυτὸν τινὰ τ' παρ
 ἑστῶν, τί βέλτερον τὸ πῦρ
 τὸ πυρὸς, ἢ τί Ἡρακλῆς καὶ Εὐ
 πιδόκλῆς πῶς τὸν Πρωτίαν; ὁ
 δ', ὅς ἄς μακρὰν, ἔφη, καὶ σὺ
 ἱαυτὸν ὁ Πρωτίαν Ὀλυμπία
 σ. πῶς, ἔφη, ἢ τίνος ἱαυτὸν; ἄ
 τα ὁ μὲν ἱαυτὸν ἰαυτὸν, ἰδὲ
 ἄ ὁ λινοδοξίαν, ὡς ἀμύχανον
 ἰαυτὸν ἀπὸ ἀπὸν. ἰαυτὸν οὐ
 τὰ λοιπὰ ἱαυτὸν ἰαυτὸν ὁ
 τῷ, καὶ θάυμαστος τινὰς ἱαυτὸν
 ὅτως διζυγῶν ἰαυτὸν κατὰ τοῦ
 Πρωτίαν. τὸν μὲν γὰρ Σινώπειαν,
 ἔντὸν διζυγῶν ἰαυτὸν Ἀντι
 σθένη, ὅς παραβάτην ἱαυτὸν
 ὡς, ἄκ' ὅς ὁ Σοκράτης ὡς
 τὸν. ἰαυτὸν ἄ ὁ Δία ἰαυτὸν
 ὡς, ἄτα μὲν τοι ἰαυτὸν
 Etenim Sinopea, aut præceptorē eius Antisthenē, ne conferre
 quidē cum illo dignatus est, sed neq. ipsum Socratē. Prouoca
 bat autem et ipsum Iouem in certamen, deinde cum visum

At quia ignis adminiculo ē
 viuis se subducere statuit;
 hoc ambitioni eius et vanæ
 gloriæ quidam imputant.
 Nōne verò adhuc mox
 ē terris discessit et Hercu
 les? nōne ita Aesculapius et
 Dionysius fulmine? Nōne
 postremū et Empedocles in
 crateras semet immisit præci
 pite? Hæc ubi dixisset Theage
 nes (hoc enim nomine vocī
 ferator ille vocabatur) rō
 gabā quendā ex assistētibus;
 qd hoc de igne aut Hercule
 aut Empedocle ad Proteum
 attineret. Atqui, inquit ille,
 breui semet ipse flāmis absum
 pturus est Proteus. Quomō
 do, inquā ego, aut cuius grā
 tia? Deinde cū ille omnem
 rem mihi exponere insisteret,
 Cymicus in tālū vociferaba
 tur, ut nullo pacto eius audi
 endi copia mihi relinqueren
 tur. Audiebam itaq. reliquā
 ipsum effundentē, ac laudib.
 mirifici. Proteū extollientem.

αὐτῷ, ἵσους πως φυλάξαι αὐ-
 τὸς, καὶ οὕτω κατέπαυσε τὸν
 λόγον. Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ
 βίβ' αἶσα διημιουργήματα ἰ-
 θεάων, τὸν Δία τὸν Οὐλύμπιον,
 καὶ Πρωτέα, πλάσσει δὲ
 καὶ τεχνίται, τὸ μὲν Φιδίας,
 τὸ δὲ φούρις. ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀρ-
 θρώπων αἱ θεαὶ τὸ ἄγαλμα τὸ
 εἰχέσεται, ὃ χέμφορ ἐπὶ τοῦ
 θυρὸς, ὁρφατὸς ἑμῆς κατὰ τι-
 πόρ. ταῦτα γὰρ πομπῇ ἰδῶτι
 διεξιλεύθω, ἰδέσθαι μάλα γε
 λαίως, καὶ τὰς τρήχας ἐτίμα-
 ζε, ἡμετέροισιν μὴ πάντων
 ἔλαττον. καὶ τίλ'θ', ἀπύρορ
 αὐτὸν λύοντα μεταξὺ τῶν
 λωιπῶν τινὲς παρὰ μυσθού-
 μνοι. μετὰ δὲ τῷ δὲ αὐτῷ
 αὐτοῦ ἀναβαίνει, οὐ πειμῆ-
 νας ἀγλαυθύνει τὸ πλεόν, ἀλλὰ
 ἐπ' αὐτομφοῖς τοῖς πλε-
 ονέροις ἱεραῖς ἐτίμα τῶν
 σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρότερον
 ἐπὶ πολὺ ἔχλα, καὶ αὐτῷ
 ἐδόθη αὐτὸ δῶρον, ἔτα ἡρξας
 ὅ αὐτῷ πως ἐπὶ ὁ κατέραζε
 θεῶν.

debat, videbaturque illud ex intimis praeordiis facere: deinde
 ad hunc modum orationē suā exorsus est. Posteaquā maledictus

esset illi similet eos quodam-
 modo inter seipso seruire,
 eiusmodi finem orationi im-
 posuit. Duo haec, inquit, prae-
 stantissima opificia aetas nos-
 tra vidit, nimirum Iovem
 Olympium, & Proteum:
 quorum quidem illius archi-
 tectus fuit Phidias, huius ve-
 rò opifex natura. At tunc ex
 hominum commercio ad sus-
 peros haec statua migratura
 est: ceterum per ignem abi-
 ens, nos orphanos in terris
 destituet. Haec ubi cum multa
 sudore differuisset, lachry-
 matus est satis ridiculē, ca-
 pillōsque vellebat ē capite,
 subparcens tamen, ne radi-
 citus extraheret. At postre-
 mū abductus est à quibusdam
 Cynicis, tristē ac lachrymās-
 tem cōsolantibus. Hoc abdu-
 cto alius illic cōcionaturus
 ascendit, non cunctatus do-
 nec multitudo dilaberetur,
 sed ardentibus adhuc sacris
 turbam continebat. Ac sub
 initium quidē effusissimē ri-

Θεαγένης τὴν τῶν μιαιφον-
 τῶν αὐτῷ λόγων, τὰ Ἡρα-
 κλείου δάκρυα ποιεῖσάτο, ἵ-
 γὰ κατὰ τὸ ἰσχυρόν, ἀπὸ τῆ
 Δημοκρίτου γίγνωσθαι ἄρξο-
 μαί. καὶ αὐτὶς ἰγὶλα ἐπὶ πολὺν
 ὥσπερ καὶ ἐμῶν τῶν ποικίλων ἐπὶ
 τὸ ὁμοίον ἐπισπάσάτο ἅτα
 ἐπισφίψας ἰσχυρόν· ἢ τί γὰρ ἄλλο
 νο. ἴσθι, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ποιεῖν
 ἀκρίβως μὴ ὅτω γυλοῖον
 φέσας, ὁρῶντας δὲ ἄνδρας
 γέροντας δοξαίως καταπύ-
 πτε ἱνὴ καὶ μονογενὴς λυβιστῶν
 τας ἐν τῷ μίση, ὡς δὲ ἀλκή-
 ρι, οἷόν τι τὸ ἀγαθὸν δὲ τὸ
 λευκὸν σόμνον, ἀκρίβως μὴ
 ἱεραρῆς παραφυλάξαντες
 τὴν γυναικὴν αὐτοῦ, καὶ τὸ
 βίον ἐπιτηρέσας. ἵναι δὲ
 παρὰ τῶν πολιτῶν αὐτοῦ ἰ-
 πτωθάνομεν, καὶ οἷς ἀνάγκη
 ἴναι ἀκρίβως ἀδελφῶν αὐτόν·
 τὸ γὰρ τῶν φέσας τῶτο πλάσ-
 μα καὶ Ἀλκίνοον, ὃ τὸ Πλο-
 τυκλείου λευκόν, ἐπὶ αὐτῷ ἄν-
 δρας τληῖν ἡρεῖσθαι, ἐν Ἀρμυ-
 νίᾳ, μακρόν χρόνον, μάλα

πολλὰ

ὅς ἐστιν ὁμοίος. Etenim hoc naturæ figmentum ὅς ὁπι-
 ficium, Polyceleti canon, ubi firmata iam aetate in virum

Theagenes scelestissimis o-
 rationibus suis lachrymans
 do finem imposuit, ego dis-
 uersatione à risu Demo-
 criti exordiar. Ac iterum
 sublati cachinnis, in ri-
 sum vberem solutus est, adeò
 ut nostrum plerisque ad
 communem risum pertra-
 heret. Deinde sedato risu,
 conuertens seipsum: Et quid
 nam aliud, inquit, ὅς viri, no-
 bis peraequè faciendum est;
 adeò ridiculas orationes au-
 dientibus, videntibusque vi-
 ros aetate decrepita vilifi-
 cae gloriolae gratia tan-
 tum non saltantes in me-
 dio? Ut autem rectius in-
 telligatis cuiusmodi nam il-
 las statuas qua flammis ab-
 olebitur, audite me, qui ab
 initio eius mentem callis-
 de animaduenterim, omni
 eius vita diligenter obser-
 uata. Nonnulla verò à ciui-
 bus quoque suis memorata
 percepi, quibus non potuit
 non exactissimè perspectus

καὶ τὴν θαυμαστὴν σελαν
 τῶν Χριστιανῶν ἐξέμαθεν περὶ
 τῆς Παλαιστίνης τοῖς ἱεροῦσι
 καὶ γραμμασι τοῖς αὐτῶν ἐν-
 γράφοις. καὶ τίς ἴσθι βρα-
 χὴ πᾶντας αὐτοὺς ἀπὸ τῆς
 πόλεως καὶ διασάχσει καὶ
 φυλάξουσιν, καὶ πάντα μὲν
 οὐκ αὐτοὺς ἄνθρωποι καὶ τῶν βί-
 βλων τὰς ψαῖδας ἐξήγαγον, καὶ
 ἀνίστασθαι, ποτὶς δὲ αὐτοὺς
 καὶ φυλάττειν, καὶ ὡς διδοῖ
 αὐτοὺς ἱκανοὺς ἰδιουνοῦτο,
 καὶ νομοθετεῖ ἐκείνους, καὶ πᾶς
 ἐκείνους ἐξήγαγον. τὸν μὲν
 γὰρ τοῦ ἱκανοῦ ἐτι σέβον-
 σιν ἄνθρωποι, τὸν ἱερὴ Πα-
 λαιστίνην ἀνασκοποῦντες, ὅ-
 τι καὶ τὸν πᾶν τὸν ἐκείνους
 ἀσπάζονται τὸν βίον. τότε
 δὲ καὶ συνήφθαι ἐπὶ τούτῳ
 ὁ Πρωτεύς, ἐνέειπεν ἅς τὸ
 ἀσπάζεσθαι, ὅτι καὶ αὐτὸ
 ὁ μικρὸν αὐτῷ ἀξίωμα πει-
 ποίησεν πᾶς τὸ ἐξῆς βίον,
 καὶ τὴν τιράτταν καὶ δοξασ-
 τήν, ὅτι ἐξῆς τὸν γαῖαν.

καὶ

ceterum illapsus est. Quæ quidem res ipsi non medio-
 crem dignitatem cum ad insequentem vitam, tum ineptiæ
 et gloriam, quam erat amantissimus, conciliauit. Itaque

reprimatione et mirificanti-
 illam Christianorum san-
 pientiam perdidit, cir-
 cā Palæstinam sacerdoti-
 bus et scribis illorum con-
 uersans. Ac sanè non mulo-
 to in tempore pueros om-
 nes illos præ se esse ostend-
 dit, propheta, ac sacrificio-
 rum princeps, et Synago-
 gæ socius, breviter, omnia
 solus existens. Præterea li-
 brorum nonnullos exposuit,
 nonnulli verò et sua in-
 dustria conscripti sunt. Ac
 veluti deum hunc ipsum per-
 hibeant: nam eo et legum
 auctore vivebantur, et præ-
 fectum illum declarabant.
 Itaque etiamnam magnum
 illum hominem reuerenter
 colunt, nempe illum qui
 in Palæstina crucifixus est:
 quoniam primus nouum il-
 lud mysterium in hominum
 vitam inuexerat. Tunc ve-
 rò comprehensus etiam ob
 hoc ipsum Proteus in car-

ἐπὶ δ' οὐδ' ἰδιδίτο, οἱ Χρ.
 σθηνοὶ συμφορὰν ποιεῖν οἱ τὸ
 πρᾶγμα, πάντ' ἀκίνουα, ἱερ-
 πάσαι παρὲς οἱ αὐτόν. ἔτ'
 ἐπὶ τοῦτο ὡς ἀδυνάτον, ἢ γι-
 ᾶται θύρα πᾶσα οὐ πά-
 ρως, ἀπὸ ξυδὸς οὐδ' ἐν-
 γνῶ. καὶ ἔσθ' οὐ μὴ αὐτὸς ὡς οὐ-
 ρῶν παρὰ τῷ δισμωτηεῖ
 πειραζόμεντα γράψας, χῆρας
 τινὰς, καὶ παλαιὰ ὀρφανὰ. οἱ
 ἵερ' ἵερα αὐτ' καὶ σωικάθω.
 δομ' ἐνδ' οὐ μὴ αὐτ', ὁρῶντας
 ροντῶ τὸς δισμοφύλακας.
 ἔτα δ' αὖν παλαιὰ ἀσχο-
 μίς, καὶ πόροι ἱεροὶ αὐτ' ἐλ-
 γοντο. καὶ ὁ βίλτις ὁ Περικλῆ-
 ς (ἔτι γὰρ τὸ ἐκαδὲς) κα-
 νὸς Σωκράτους ἐπ' αὐτῶν ὡ-
 νομάς. καὶ μὲν καὶ τῶν ἱερ-
 λείων πόλιων δ' ἔτι, ἃν ἡκόρ
 τινῶν, τῶν Χριστιανῶν ἐλ-
 λόντων ἀπ' τοῦ κοινῶ, βοήθ-
 σοντες καὶ ξυαγορεύοντες, καὶ
 παραμυθησόμενοι τὸν ἀνδρα-
 ἀμύχα.

postquam in carcerem con-
 iectus est, Christiani hanc
 rem grauius & indignè fe-
 rentes, nullam non impen-
 debant operam, & planè
 mouebant omnia, tentan-
 tes si quo modo illam fur-
 tim possint eripere. Deinde
 animaduertentes hunc co-
 natum frustra esse nihil ta-
 men ex altero quo capitiuus
 egebat obsequio intermi-
 ttebant. verùm omnia cum ma-
 gna fide & diligentia præ-
 stabant. Ac manè quidem
 illicò videre erat iuxta car-
 cerem praestolantes anus vi-
 duas quaspiam, & orbos
 puerulos. Illorum verò pars
 etiam vnà intus cum illo
 somnum capiebant, corru-
 ptis pecunia custodibus. Ex
 in omnis generis cœna in-
 ferebantur variae, ac sacri
 inter sese sermones diceban-
 tur. Atqui optimus ille Peres-
 grinus (adhuc enim hoc nos

minis obtinebat) nouus quoque Socrates ab illis nominaba-
 tur. Quin etiam in Asia plerasque vrbes fuisse constat, à
 quibus venerunt quidem laturo auxilium, Christianis mi-
 tentibus ex publico, neque non collocuturi, & virū consolaturi,

INTE-

ἀμέχανον διὰ τὸ τὰ χ^ρι^ς ἰσ-
τιδένυναι, ἰσθιὰρ τι τοῖς
ἐργήσαι ἀποσίον ἰσθρα
χ^ρι^ς ἢ ἀφ' αὐτοῦ πωλυτ^ρ. καὶ
οὐ καὶ τῷ Περιγύνῃ ποτὶ
τότε ἔκιν^ε χ^ρι^ςματα παρ' αὐ-
τῶν, ἐπὶ π^ροφάσα τῶν δισ-
μῶν, καὶ π^ροσόδον ὁ μικρὰν
ταύτῃν ποιήσαν^ε π^ροφάσα
ἢ αὐτὸς αὐτὸς ἀποδοῦν^ε. τὸ
μὲν ὅλον ἀνάστα ἰσθρα, καὶ
βιῶσαι τὸν ἀν^ε χ^ρι^ςον, παρ'
ἢ κατὰ φρονέει τὸ θανάτου,
καὶ ἰκοντο αὐτὸς ἐπὶ διδ^εα-
αιρ οἱ ποιοί. ἔπατα δὲ ὁ νο-
μοθέτης ὁ π^ρωτ^{ος} ἔπαση
αὐτοῦ, ὡς ἀδελφοὶ πωλυτ^ρ
ἔπα ἀπ^εκ^ρον, ἰσθρα ἔπαξ
παραβάντων, θις μὲν τὸς Ελ-
λίωκ^ες ἀπαρνήσαντα, τὸν
δὲ ἀν^εκοποισμ^εον ἰκ^ενον
σοφιστῶν αὐτῶν π^ροσκυῖσαι
καὶ κατὰ τοὺς ἰκ^ενον νόμους
βιῶσαι. κατὰ φρονέειν αὐτῶν
ἀπάντων ἰξίους, καὶ λοιπὰ
ἡγουῶντα, αὐτῶν τινὲς ἀκ^ε-
β^ες

Incredibile verò est, quan-
tum studium & celerita-
tem in hoc ostendant, si quid
tale vulgo innotuerit. Illis
cò enim nulli rei parcunt.
Proinde Peregrino quoa-
que multa tunc opes ab il-
lis mittebantur, sub vincu-
lorum prætextu, nec vul-
garem rerum prouentum
lucrifaciebat. Etenim
huad dubitanter sibi per-
suaserunt infelices illi, se
omnino immortalitate frui-
tuos, perpetuoque victu-
ros esse. Quam ob rem &
mortem magno contem-
nunt animo, ac non paucà
sua sponte semet occiden-
dos offerunt. Deinde pri-
mus quoque illorum legis-
lator eorum persuasit ani-
mos, quemadmodum om-
nes inter se fratres essent.
Postea verò quàm semel à
nobis descuerunt, Græco-
rum deos constanter abne-
gant, solum autem Crucifi-

xum illum impostorem adorantes, secundum illius leges vi-
uendi rationem instituunt. Proinde apud illos omnia ex
æquo habentur contemptui, existimanturq̃ esse communia,

βῆς πίστος τὰ βιωτὰ παρα-
 δέξασθαι. ἢ βίβωω παρὶς
 ἢ τις αἰς αὐτὸς, γόης καὶ τὰ
 χρίτης ἀνθρώπων, καὶ πρά-
 μασι χυῖσθαι δυνάμει, αὐ-
 τὴν μάλα πλεῖσθαι ἢ βρα-
 χύ ἢ γόνυ, ἰδιώταις ἀνθρώ-
 ποις ἰγχανόμεν. πλεῖον δὲ ὁ
 Περικλῆς ἀφῆκεν τὸν
 τότε τῆς Συρίας ἀρχόντῃ,
 ἀνθρώπος φιλοφιλία χαίρον-
 τῇ, ὃς οὐκ αἰσίων ἀπόνοισιν
 αὐτῇ, ὅτι δίδωται ἄν δε-
 ξασθαι, ὡς δέξασθαι τὸν
 ἀνθρώπου, ἀφῆκεν αὐτόν, ὃς
 τῆς κοσμοπολίως πολυτάκτου αἰ-
 ξιον. ὃς αἰς τὴν οἰκίαν ἵπα-
 ρκῶν, καταλαβάνε τὸ
 πρὶ τοῦ πατρὸς φόνου ἔτι
 φλυμῶνον, καὶ ποτὶς τὴν
 ἱκανατομένης τὴν κατη-
 γόριαν διέρπασε καὶ τὰ πλε-
 οντῶν κτημάτων παρὰ τὴν
 ἀρχαίαν αὐτοῦ, καὶ μόνοι
 ὑπελάποντα οἱ ἄγροι, ὅσοι
 αἰς πρὸς τὰ δὲ τὰ πάντα.
 domum regressus, comperit paternae cadis memoriam non-
 dum fuisse sopitam, sed multos superesse, qui mira per-
 uicacitate accusationem aduersus illum adornarent. Dissipa-
 rat itaque maiorem possessionum suarum partem peregri-
 nationem, ac tantum relictis erant agri ferme quindecim can-

que citra fidem exacte ex-
 ploratam in communem va-
 sum à quoquam deferentia
 suscipiunt. Quòd si quis
 praestigator, aut aliqui ho-
 mo promptus & versutus,
 & rei faciendae opposi-
 tuse eos accesserit, breui ada-
 modum opulentus effici-
 tur, quippe qui hominum
 idiotiarum simplicitate cal-
 lidè queat abuii. Caterùm
 Peregrinus tandem liber di-
 missus est ab eo qui id tem-
 poris praesidem agebat in
 Syria, viro non mediocri-
 ter Ppilosophiae commer-
 cio gaudente. Qui cùm il-
 lius subolfecisset arrogan-
 tiam, quòd iam statuisset
 mortem oppetere, ut per
 hoc praeclara famae glo-
 riam apud posteros relin-
 queret, dimisit illum, ne di-
 gnium quidem ratus eundem
 esse supplicio. Ille rerd exim-
 leniorum.

ἡ γὰρ ἡ πάσα ἑστία, οὐρανὸν
 πᾶσι ταλάντων ἄξια, ἡ δὲ
 χίρων κατέλιπε, ἔχ, ὥσπερ
 ὁ παγγίλοι. Θ. Θεογένης ἔλε-
 γει, πρὸ τακτοχίλων ἑστέ γὰρ
 ἔστι ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν
 πόλις, πρὸς αὐτὴν αὐτὴ τὰς
 γαυριώσας παραλαβοῦσα,
 πρᾶξι δὲ, αὐτῶς ἀνθρώ-
 ποις καὶ βοσκήμασι, καὶ τῷ
 λοιπῷ παρασκευῇ ἀπ' ἐτι-
 γνῆ κατηγορία, καὶ τὸ ἱερὸν
 μαθεῖν δὲ, καὶ ἰώκα οὐκ
 αἶμα μακρὰν ἱπποασήσασθαι
 τις αὐτῶ καὶ μάλιστα ὁ δῆμος
 αὐτῶς ἡγανάκτα, μετὰ δὲ,
 ὡς ἱεραστὰς οἱ ἰδόντες, γέ-
 ροντα πρὸς αὐτοῖς, οὕτως ἀ-
 σκῆς ἀπλωτότα. ὁ δὲ σαρδ-
 οῦτος Πρωτὶς, πρὸς ἑπαι-
 ῖα ταῦτα σίψασθαι οἶον τι-
 ῖσι, καὶ ὅπως τὸν ἡνδύ-
 νον διὰ τὴν παρὰ τὸν γὰρ αἶ-
 τῶν ἱεραστῶν τῶν Παρι-
 ανῶν, ἰσχυρὰ δὲ ἔστι, καὶ πρὸς
 καὶ πινυτὸν ἐμπέχον, καὶ
 πᾶσαν

lentorum. Nam tota sub-
 stantia quam pater reliquerat,
 triginta talentorum summa
 non excescit, non ut
 omnibus modis ridiculus
 Theagenes illam tribus mil-
 libus dignam falso confir-
 mavit. Tanti enim neque tota
 Parianorum urbs, tametsi
 quinque civitates sibi vicinas
 adiungeret, venderetur, una
 cum ipsis hominibus et iu-
 mentis, et reliqua supelle-
 ctile. Vigebat itaque eius et-
 iam dum flagitium et ac-
 cusatio in recenti hominum
 memoria. Nec ita diu ha-
 bitavit in patria, sed sta-
 tim aduersus eum quispiam
 insurrexerat. Potissimum
 vero ipse populus indigna-
 batur, senem frugi, ut illi
 quibus visus erat, perhibe-
 rent, familiariter lugentes,
 qui tam crudeliter et impie
 fuerat occisus. Sedenim sa-
 piens ille proteus ad haec
 omnia non osecitanter inten-

tus erat, quoniam aliquid inuentum comminisceretur, unde
 vim et periculum a se declinaret. Progressus ergo in me-
 dias Parianorum multitudinem, nutriebat vero iam comam,

πῆραρ παρήρητο, καὶ τὸ ξύ-
 λον ἐν τῇ χειρὶ ἔω, καὶ ὅπως
 μάλα τραγικῶς ἐσκέπαστο. ὁ δὲ
 ἴσθ' ὅρ' ἐπιφανὲς αὐτοῖς, ἃ
 εἶναι ἔφη τῷ ὄσιον, ἔω ὁ
 μακαρίτης πᾶν ἄνθρωπον ἔω
 ἱερεῖ, δημοσίᾳ ἔω πᾶσαν.
 τοῦτο ὡς ἔκουσεν ὁ δῆμος,
 πῶν ἡ πόλις ἄνθρωποι, καὶ πᾶς
 διανομὰς ἐκχυνότων, ἀνὶς
 κρᾶτον ἄνθρωπος ἔνα φιλόσο-
 φον, ἔνα φιλόπατριον, ἔνα
 διογένην καὶ Κράτην ἴσθ' ἡ-
 πόλιν. οἱ δὲ ἐχθροὶ ἐπιφ-
 ανῶς, ἔω ἔτις ἐπιχαρῶ-
 σαι μνησθῆναι τῷ φόνου, λί-
 θοις ἄνθρωπος ἐδάκρυτο. ἐξήκουσεν
 τὸ δούτερον πλανησόμενος,
 ἱκανὰ ἐφόσθη, τοὺς Χριστιανὺς
 ἔχωρ, ὅφ' ἂν δορυφορέμους.
 ἐν ἅπασιν ἀφθόνοισιν ἔω, καὶ
 κῆνον μὴν τινα ἔως ἐδόκει-
 το. ἔτα παρανομήσας τὴν καὶ
 ἐκείνους (ἄφθον γάρ τι ὡς
 εἶμα, ἰδιώων, τῶν ἀπὸ τῶν
 πᾶσι τοῖς) οὐκ ἔτι πᾶσι τινῶν
 Christianis repositū esse existimans, à quibus quaquaversum
 incedebat, stipatus, in omnia agebat rerum abundantia. Atque
 ad hunc modum aliquantum temporis alebatur. Tandem ad-
 misso nescio quo adversus illos flagitio (siquidem visus erat,
 ut opinor, aliquid ex interdictis comedisse) non recipientibus

sordido amictus pallio, pe-
 ra ex humeris suspensa, et
 baculum manu tenebat: erat
 autē omnino instructus mo-
 re tragico. Talis itaque cum
 civibus suis apparuisset: uni-
 versam, inquit, substantiam
 quam sibi beatae memoriae
 pater reliquisset, se velle il-
 lis publicam admittere. His
 auditis, homines egeni et in-
 opes, neque non ad distribu-
 tionem avidè inbiantes, pros-
 trinus exclamauerunt, illum
 unicum esse Philosophum,
 unicum amantem patriae, ve-
 num qui verè Diogenis et
 Cratetis esset amulus. Por-
 rō autem inimici necessariò
 quiescebant. Etenim si quis
 conatus esset mentionem pa-
 ternae cedis facere, illicò
 petebatur lapidibus. Se-
 cunda itaque suscepta pere-
 grinatione egreditur vagas-
 turus. satis sibi viatici in-
 amplius

ἄνθρωπος, ἀπρὸς μὲν ὅτι ἐκ πάσης
 νοθείας ὤντο δὲ ἀπὸ πάσης
 παρὰ τῆς νόμιμης τὰ ἐτάμα-
 τα, καὶ γραμματέων ἐπιδοῦς,
 ἄξιός ταῦτα κομίσασθαι, καὶ οὐ-
 σαυτῶν βασιλείῳ, ἅτα τῆς
 νόμιμης ἀντιπροσώπουσιν ἑαυ-
 τῶν ἐπὶ ἀρχῇ, ἀπὸ ἑμὲ μὲν ἐ-
 κληθῶν, οἷς ἅπασι δίδωμι μὴ
 ἀλλὰ καὶ ἀναγκάσαντες, τῶν
 τῶν τοῦτο ἀπὸ μὲν ἑαυ-
 τῶν, παρὰ δὲ Ἀγαθόβο-
 λου, ἵνα οὐκ ἴδω θάυμαστον
 ἀσκησὶν διὰ σκέψιν, ἐξ ὧν μὲν
 μὲν δὲ ἐκ παλαιῶν τῶν ἑμῶν, καὶ
 μὲν δὲ πᾶσι τῶν προσώπων ἐν
 ποταμῷ δὲ τῶν πλεονέκτων δὲ
 μὲν ἀναφῶν τὸ αἰδοῖσθαι, καὶ
 τὸ ἀδιάφορον δὲ τῶν κα-
 λῶν ἐπὶ ἀνθρώπων, ἅτα
 παλαιῶν, καὶ παλαιοῦν ἡ ἀρετὴ
 αἰσθάνεσθαι, καὶ ἅπασι πο-
 λὺν νικητῶν θάυμαστον
 ποιεῖν, ἐκ τῶν δὲ ἑαυτῶν παρὰ
 σκεψασμένῳ, ἐν ἰταλίᾳ
 ἔκλειπται, καὶ ἀπὸ τῆς νύκτος
 ὅθεν ἰταλῶν ἄνθρωποι, καὶ μὴ

ἄλλα

amplius illis, magna rerum
 difficultate perplexus, per
 recantationem opmabatur
 opes suas iterum à civitate
 repetendas esse: missisq; li-
 teris, voluit iussu regis des-
 nudò cuncta auferre. Con-
 trà deinceps missa legatio-
 ne etiam à civibus, nihil la-
 ctum est, sed iussus est sta-
 re rebus semel ab ipso con-
 stituitis, præsertim à nemi-
 ne ad hoc per vim compul-
 sus. Post id iterum in Aegy-
 pium peregrinationem in-
 stituit ad Agathobulum iter
 faciens, ut admirando flu-
 dio semet exerceret, tondens
 capitis dimidium, ac vul-
 tum limo oblimens. Postea
 in magna circumstantiis po-
 puli corona, tractans in man-
 nibus virilia, hoc tanquam
 medium & indifferens esse
 demonstrabat. Exin ver-
 berabat, & verberabatur
 ferula circa nates. multaq;
 alia iuueniliore more miri-

fico ac præstigioso designabat. Cæterum ad hunc modum in-
 structus & exercitatus hinc soluit in Italiam egressusq; è navì,
 statim omnes homines infectatus est lingua petulanita, cum

αἷμα τῷ βασιλεῖ, πρότερον
 αὐτὸν ἡμιμέτερον ἔδωκε,
 ὅτε ἀσφαλὸς ἐτόλμα. καὶ νῦν
 ἤδη, ὡς αὐτὸς, ὀλίγον ἡμιμέτερον
 βλασφημιῶν, καὶ ἐκ ἡβῆς φι-
 λοσοφῶν, ἐκ δυνάμεός τινα
 ἑοράσαν ἐπὶ ῥήμασι, καὶ μά-
 λιστα, τέχνην τινὰ τὸ ποιεῖν.
 εἰδὼς πεπαιγμένον. τότε
 δὲ καὶ ἀπὸ τούτων τὰ τῆς δό-
 ξης ἐξέειπεν. παρὰ γοῦν
 τοῖς ἰδιώταις καὶ πειθαριῶ-
 τῶν ἐπὶ τῷ ἀρνοίᾳ, μὴ δὲ
 ὁ τὸν πόλιν ἐπιτηδεύων
 εἶναι, ἀνὴρ σοφός, ἀρίστη-
 ῦν. αὐτὰρ ἀμύμονας ἰσχυ-
 ρῶντα τῷ πράγματι, ἀπὸ
 μὴ δῆδωκε τὸν πόλιν τοιοῦ-
 τῷ φιλοσόφῳ. καὶ ἡ ἀπα-
 καὶ τοῦτο ἑλάνον αὐτοῦ, καὶ
 ὅτε σῶματ' ὡς ἄπασιν, ὁ
 φιλόσοφ' ὅτε τὸν παρρη-
 σίαν καὶ τὸν ἄγαν ἰσχυ-
 ραίᾳ ἱελαῖς, καὶ πρὸς ἑλάνον-
 λατὰ τοῦτο τῷ Μουσωνίῳ καὶ
 Δίονι καὶ Εὐκρίτῳ, καὶ ἄ-

τις

tibi nihil apud esse tali philosopho. Quare hoc quoque de illo
 memorabile est, dum in ore orat omnibus, philosophus propter
 dicendi libertatem, ac immodicam linguae licentiam eiektus.
 At enim iam exactus oppido, cum Musonio ac Diene et d. Epi-
 cteto

primis vero regem, quem na-
 uerat natura placidissimum
 et mansuetissimum: qua re
 impulsus, tutiori debaccha-
 batur in omnes audacia.
 Et enim regi, ut par erat, pa-
 rum curae erant conuiuia et
 blasphemiae, neque ullum
 ex his qui philosophiae se tra-
 diderant, propter verba sup-
 plicio afficere dignabatur,
 cum primis vero eos qui rationem
 conuiui impetendi alio-
 rum sibi peculiarem fecis-
 sent. Porro autem Peregrinus
 tanta dicendi licentia,
 non mediocrem sibi gla-
 riam comparabat. Itaque apud
 homines idiotas in ma-
 gna erat admiratione et re-
 uerentia propter arrogan-
 tiam, donec is qui Reipub.
 procurationem obibat, vir
 sapiens, eiektum eum able-
 gasset, cum prae modum
 hac libertate nimisque petua-
 lanter abuteretur, dicens,

Εἰς

πρὸς ἄνθρωπον πρὸς αἰσάνον διὰ τὸ
 τὴν ἰσχυρίαν. ὅτε δὲ ἐν τῷ
 Ἑλλάδα ἰσθμῷ, ἄρτι μὲν ἡ
 λαοὶς ἰσθμῶν, ἄρτι δὲ
 τῶν Ἑλλήνων ἰσθμῶν ἀντὶς
 ῥαδιόπλητα Ρωμαίοις. ἄρτι
 δὲ ἄνθρωποι παλαιὰ καὶ ἀξιο-
 ματι περὶ ἔχοντα, διότι καὶ ἐν
 τῷ αἰσάνον ἐν ἰσθμῷ τῷ
 Ἑλλάδα καὶ ἰσθμῷ ἰσθμῶν
 καὶ τῷ Ὀλυμπίῳ, καὶ ἰσθμῶν
 διὰ ἀρπυμῶν τοὺς πα-
 ραγυνοτάς, λαοὺς ἰσθμῶν,
 ὅς καταθελώντα τοὺς Ἑλ-
 λήνας, ἄρτι τοὺς θιατὰς
 τῶν Ὀλυμπίων ἀκαρτε-
 ρῶν διψῶντας, καὶ νῦν Δία
 καὶ καὶ ἀρπυμῶν ποτιοὺς
 αὐτῶν, ἐκ σφοδρῶν τῶν νό-
 σων, ὅς τῶν δὲ τὸ ξηρὸν τοῦ
 χυμοῦ, ἐν παλαιῷ τῷ πλεον
 ἰσθμῶν. καὶ ταῦτα ἰσθ-
 μῶν τοῦ αὐτοῦ ἰσθμῶν,

ὅς

Aeto consuetudinem habuit,
 cumque alijs quotquot non
 dissimili infortunia mul-
 tatos esse nouerat. Ad ex-
 tremū ita regressus in Gra-
 ciam, modò probrosis di-
 ctis Elienses impetebat, mo-
 dò Græcos ut aduersus Ro-
 manos arma sumerent, so-
 licitabat, modò virum in-
 dustrium, & multa digni-
 tate præditum turpiter in-
 uadebat, propterea quod il-
 le præter alia quibus de
 Græcis erat optimè meri-
 tus, etiam hac in re non
 vulgarem præstitisset Gra-
 ciae & opem & operam,
 quod aquam in Olympiam
 deduxisset, ac primus po-
 pulum ad festiuitatem con-
 fluere solitum, sui pereun-
 tem subleuasset. In hunc ergo
 Peregrinus lingua pro-
 cacitate adductus, turpia

verba euomere non cessabat, quasi Græcos hac molli-
 effeminaret: Oportet spectatores Olympiorum suum sœcū
 ter tolerantē perdurare. Ac per Iouem non pauci illorum
 mortem appetebant, vehementibus morbis impliciti, interea
 propter loci siccitatem in magna & promiscua multi-
 tudine emergentibus. His ita dictis, de eadem aqua potare solebat,

adeo

ὅς δ' μικρὰ κατέλωσεν αὐ-
 τὸν ἐπιθρομόντων ἅπαντων,
 τότε μὲν ἐπὶ τὸν Δία κατα-
 θυῶν ὁ Ἰωνῶν, εὐρετὸ
 μὴ ἀρθάνειν. αἰς δ' αὖ τὴν ἑξῆς
 Ολυμπιάδα, λόγον τινὰ δε-
 τελέσων ἰτῶν σωθῆς, τῶν
 δεξιῶν, ἐξελύκει πρὸς τὸς
 Ἑλλῶας ἱπαινον, ὅπῃ τῷτο
 ὕδαρ ἱπαγαγόντων, καὶ ἀρ-
 λογίαν ὅπῃ τῆς τότε θυγῆς.
 ἡδὲ δ' ἀμειλύνει ὅφ' ἀ-
 πάντων, καὶ μηκίθ' ὁμοίως
 πείθειται ὅφ' (ἰσχυρὰ ἡ
 ἅπαντα) καὶ ὕδαρ ἱτι κα-
 θυγῆν ἰδύατο, ἰφ' ὅτῃ
 ἐκπύετο τὸς ἐντυγχάνοντας,
 καὶ θαυμάζειν, καὶ πρὸς αὐτὸν
 ἀρλῆσαν ποίησα, οὐκ
 ἐξ ἀρχῆς θριμώτινα ἔρω-
 τα ἱρῶν ἰτάλλαν. τὸ τὸν
 τῶν τῶν τόλμημα ἰδύα-
 σαὶ πρὸ τῆς πυρᾶς, καὶ δι-
 σκεῖ λόγον ἐς τὸς Ἑλλῶας,
 ὁδὸς

adeo ut propemodum ab
 omnibus accurrentibus la-
 pidibus fuisset obrutus, nisi
 tunc commodum ad Iouis
 simulachrum arrepta fuga
 generosus ille se contulisset,
 ac ita praesenti discrimi-
 ni vitata morte se subtra-
 xisset. Caterum in proxima
 Olympiade orationem
 per quadriennium quod in-
 terfluxerat, multa cura men-
 ditatam atque compositam,
 ad Græcos habuit, laudes
 eius qui aquam deduxerat,
 ac fugæ suæ tunc factæ des-
 fensionem complectentem.
 Iam verò ab omnibus cer-
 tatim contemptus negligebatur,
 nec erat amplius per-
 inde in precio et admiratione.
 Siquidem friuola et ex-
 oleta erant quæ moliebatur
 omnia, nec quicquam
 poterat amplius noviter cō-
 mentem aut excogitatum

producere, quo stuporem et admirationem incussisset ac-
 cedentibus, et quo ille sibi dignitatem atque auctoritatem
 conciliasset, cuius sub initium amore non dicendo extremè
 ambitiosus flagrabat. Ad extremum hoc temerarium et au-
 dax de pyra facinus commentus est, eaque de re in Græcorum
 multitu-

φθός ἀπ' Ολυμπίων τῶν ἱμε-
 πωδων, ὡς ἐς τῆς πόλεως καὶ σωρ
 ἑαυτοῦ. καὶ νῦν αὐτὰ ταῦτα
 θαυματοποιᾷ, ὡς φασι, βό-
 θρον ὀρύσσων, καὶ ἔνθα συ-
 κορίζων, καὶ δαυλὸν τινα
 τῷ καρτερίᾳ πισχυροῦμεν
 οὐ. ἰχθὺν δ', οἶμα, μέλισσαν
 μὲν πειρῶμεν τὸν θάνατον,
 καὶ μὴ δραπιδῶμεν ἐκ
 τῆς βίης, εἰ δὲ καὶ πάντως δι-
 γνησοῖσι ἀπακτάμεθα, μὴ
 πυρὶ, μηδὲ βίῃ ἀπ' ἡμε-
 ρίας τῆς βίης χυθῶμεν, ἀπ' ἑτα-
 ρῶν τινα θανάτου τρόπον, μὴ
 εἰς ὄντων ἰδιόψυχον ἀπλ-
 θέην. εἰ δὲ καὶ τὸ πῦρ, ὡς Ἡρά-
 κλειός τι ἀσπάσμεθα, τι δὲ
 ποτε ἐχὶ κατὰ σιγὴν ἰδόμε-
 νος ὅρος ὠδυσσομένην, ἢ καί
 οὐ καὶ αὐτὸν ὑπὲρ ἡμῶν, ὡς
 ἑναλινὰ, οἶον θρασυφύλον ἰδὲ
 φιλοκτύτῳ παραλάβω; ὁ
 δὲ ἱερὸν Ολυμπία, τῆς πανηγύ-
 ρως πληθύνει, μόνον ἐκ τῆς

σκη-

multitudinem sermonem
 iam sparsit quod statim à
 prioribus Olympijs veluti in
 diem posterum flammis se-
 met ipse traditurus esset.
 Et nunc hæc ipsa multis
 adorant præstigijs, ut fa-
 ma est, eruenda fossa, li-
 gnisque comportandis, ac
 miram & inusitatam toles-
 rantiam promittendo. Er-
 rat verò illi, ut mea fert
 sententia, omnino morse ex-
 peclanda, nulloquæ modo
 è vita profugiendum. At
 si immobili proposito pro-
 fus constitutum habet mor-
 tem cum vita commutau-
 re, consentaneum mihi vi-
 debatur, ne hoc igne fie-
 ret, neque his quæ sunt
 in tragædis, viceretur, sed
 alia aliqua mortis permuta-
 tione, quæ infinitæ
 sint, electa, è viuis disceda-
 ret. Quòd si tamen igne,
 tanquam re quapiam Her-

culeæ, tantopere delectatur, cur non potius per silentium
 electo quopiam monte multis arboribus confito, in eo se ip-
 se concremaui solus, uno aliquo, cuiusmodi est Theagenes,
 Philostrate assumpto. Ille autem in Olympia præsentem magna
 hominis

οὐλῶνι ἐπὶ ἡσυχαστῶν, ἐκ δὲ
 οὐαξί & ὅρ, μὰ τὸν Ἡρά-
 κλεια, ὅτι καὶ τὸς Πάπας
 λοίας, καὶ τὸς ἀσίδας Δίκας δι-
 σίουα τῶν τοιμημάτων. καὶ
 ἡτὰ τοῦδ' ὅταν ἐπὶ θῆρ
 αὐτὸ ἵοικεν, ἐν ἡλῶ πάλαι
 ἐς τὸν βυφάλαριδ & ταῦ-
 ρορ ἱμπόσονται, ἢ δὲ ἀξίαν
 ἀπτιτικῆσαι, ἀλλὰ μὴ ἀπαξ
 χαλόντα πῶς πλὴν φλόγα, ἐν
 ἀπαρῇ τιθάναι. καὶ ἥρ' αὖ-
 καὶ τέλει οἱ ποιοί μοι λίγε-
 σιν, ὡς ὅδ' ὅτι οὐκ ἐστὶν & ὅλ-
 λ & θανάτω πρὸς τοῦ θῆ-
 πυρός· ἀνοίξας ἥρ' δὲ μόνον
 τὸ σῶμα, καὶ αὐτίκα τιθάν-
 σαι. ἵδ' μὲν τοι διαμαίτινο-
 ται, οἶμα, ὡς σιμνὸν, ἐν ἡρῶ
 χαλῶ καὶ ὅλ & ἀνθρακ &
 ἴνθα μὴ δὲ θάλας ὅσους τὸς
 ἀπὸς ἀπθόσκοντας. ἀκί-
 τι δ', οἶμα, ὡς καὶ πάλαι
 διλωρ τὸς ἴνδοξ & γριῶα,

ἰπῆ

hominum frequentia, non
 in tabernaculis se solum vid
 debet, alioqui haud indi-
 gnus existens per Herculem
 sicut par est homines par-
 ridas ac impios malefa-
 ctorum penas dare. Quin
 etiam nimium cunctanter
 ac serò illud facere videt
 iur, quem iam dudum os
 portebat in Phalaridis tau-
 rum illapsum, dignum ne-
 faris factis exhaustis sup-
 plicium, nec tantum sem-
 mel in flamma hiscentem
 subito expirare. Etenim
 à mulin hoc pro certo con-
 firmati audio, nullam moro-
 tem esse velociorem aut
 properantiorem, quam eam
 quae per ignem illata fue-
 rit. Solum enim os apen-
 riendum est, & statim ef-
 flatur anima. Atqui & il-
 le, ut opinor, eam quoque
 spectaculi dignitatem secum

volutat in animo, rem videlicet gravem & praeclaram esse,
 sacro in loco comburi, ubi ne sepelire quidem alios mor-
 rientes religiosum dicitur. Audiuitis enim, nisi fallor, quem-
 admodum iam olim quidam cupiens gloriosum & celebre
 apud posteros nominis sui monumentum relinquere, cum
 nullam

ἐκείνη καὶ ἀπορροήσας ἐκ τῆς
 ἡγίας πίστεως τοῦτον, ἐν τῇ
 οὐκ ἐστὶν ἐφ' ἧς Ἀρτέμιδος
 τὸν νεκρὸν τοῦτον τι καὶ αὐ-
 τὸς ἰσχυρῶς, ὅτι ὁ ἴσως τῆς
 ἀόφνης ἐν τῇ καὶ αὐτῇ. καὶ
 ὅτι φησὶν, ὅτι ὁ αὐτὸν ἀν-
 θρώπων αὐτὸν φησὶν, ὡς διδόν-
 τας αὐτὸς θανάτου καὶ ἀφρο-
 νείας, καὶ ἐκκαρτερῶν ὅτις ἀσ-
 σοῖς. ἐν δὲ ἡδύς ἀν' ἰσχυ-
 ρίαν, ἐκ ἡδύς, ἀν' ὑμῶν, ἡ
 καὶ τοὺς κακῶς βούλοισι
 ἀν' μαθητὰς αὐτοῦ γράφει
 τῆς καρτείας ταύτης, καὶ
 καὶ ἀφροσύνης θανάτου καὶ κα-
 κίας. καὶ τῶν τοιούτων δα-
 ψάτων. ἀν' ἐκ αὐτῶν οἱ δὲ ὅ-
 τι, βύλη θείη. πῶς ὅν ὁ Πρω-
 τὸς τῶν ἀρχόντων, καὶ τὸς μὴ
 κηρύττοντας ἀφελόντας, τὸς δὲ πορνε-
 φῶς ἢ φιλονεικιστὰς καὶ
 ἐλμυροφίλους ἀφελόντας; καὶ ὅ-
 τι αὐτὸν ἴσω, ἡ τῶν μόνων ἀ-
 παντίζοντες τὸς πᾶσι τὸ ὅτι
 ἡμῶν ὁ φησὶν τὸ πρᾶγμα.

ὕμνος

tum hac in re sit profuturus, nec malis & nefariis homi-
 nibus maiorem ad contemnenda pericula, & sceleratiora
 audiendi animum additurus. Esto sanè ad hoc tantum cōkursu
 vos esse, qui in optimam partē hanc rem saltem spectaturi sint.

proins

nullam aliam videret sibi
 relictam esse innotescendi
 rationem, Ephesiae Dianae
 templum absumpsit incen-
 dio. Tale quippiam & hic
 secum molitur in animo:
 tanta gloria cupiditate tan-
 tum non miser ille cona-
 bescit. Sedenim aiant il-
 lum haec ipsa hominum gra-
 tia facere, ut eosdem mor-
 tis contemptum doceat, ac
 in rebus arduis toleran-
 tiam. Ego verò pertiben-
 ter interrogarem, non il-
 lum, sed vos, nunquid etiam
 maleficos & facinorosos cu-
 ius discipulos fieri cupiatis
 in eiusmodi tolerantia per-
 discenda, ac morte contem-
 nenda, tum afflictionibus &
 ceteris terroribus fortiter
 perferendis? Atqui certè
 compertum habeo, ista vos
 minimè velle aut cupere.
 Quo igitur pacto hoc Pros-
 teus discernit, ut bonis tan-

ὅμως δ' οὐκ αὐτίς ἐπέδραμα,
 διζαὼν ἄρ' ὅμως τοὺς πα-
 σκας ζηλωτὰς τῷ τοιούτῳ γυ-
 νῶσι; ἢ ἄρ' ἄποιτι. καὶ τὸ το-
 ῦτό μιν, ὅπερ μὴ δ' αὐτῶν ἴσι τ'
 μαθητῶν αὐτῷ ζηλώσειν ἄρ;
 ἴδ' οὐκ ὅτι αὐτῶν τῷ μάλιστα
 ἀντιπάσας ἄρ' τις, ὅτι τὰ πᾶ-
 ρα ζηλῶν τὰνδρὸς, ὃς ἐπὶ τῷ
 διδασκάλῳ, καὶ συνοδῶν πα-
 τὰ τὸν Ἡρακλῆα, ὡς φησιν,
 ἀπιδόντι, διωκόμεν ὅτι βρα-
 χύ πανουδαίμων γυνῶσι, καὶ
 συμπιστῶν ἐπὶ λιφάλλῳ· ὃ
 πῦρ. οὐ γάρ μιν πύρα καὶ βά-
 κη καὶ τριβανὶ ὃ ἴδ' ὅτι, ἀν-
 δὰ ταῦτα μὴ ἀσφαλῆ καὶ ῥῆ-
 σια, καὶ πάντες ἄρ' αἴχ. τὸ τίς
 λ' ὅτι καὶ τὸ λιφάλλον καὶ
 ζήλου, πῶς πηρὰρ συνδύ-
 τα κορμῶν συνίπῳ, ὡς ἐνι
 μάλιστα, χλωρῶν, ἀναπονηγῶ-
 ναὶ τῷ λαπνῶ τὸ πῦρ γὰρ αὐ-
 τὸ, ὃ μόνον Ἡρακλῆους καὶ Ἀ-
 σκλαπιῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱερο-
 δόλων

proinde ego vos iterum rogabo: Cupitisne liberos ve-
 stros illius amulos fieri? Haudquaquam dicetis. At-
 qui hoc ipsum quarebam,
 num quis ex discipulis eius
 eundem imitaretur? Thea-
 genem itaq; in hoc quispiam
 iure optimo accusare possit,
 quod cum in alijs per om-
 nia viri amulus esse studeat,
 hac in parte tamen praece-
 dentem praeceptorem minus
 sequatur, iterq; cum eo fa-
 ciat, ad Herculem, veluti
 perhibens, abeunte, prae-
 fertim cum in breui possit
 summè ac omnibus nume-
 ris felix evadere, per prae-
 cept saltem in ignem illas-
 sus. Neque enim in pera,
 aut baculo, aut sordido
 pallio circumferendo, a-
 mulationis summa sua est,
 sed haec extra periculum
 posita sunt, & imitari fa-
 cilia, & cuiusvis homi-

nis. Ipsum finem & caput amulari conuenit, ingenti
 videlicet pyra ex truncis ficulneis & maximè viridi-
 bus congesta, sumo semet praefocari. Siquidem ignis non
 tantum Herculis & Aesculapij proprium aestimandū est, sed
 sacri.

ὅλων καὶ ἀνδροφόνων, ὅς ἐστι
 παρ' ἑαυτὸν κατὰ δικῆς αὐ-
 τὸ πάσχοντας, ὥς ἄμανον
 τὸ δὲ τοῦ λαμποῦ ἰδίον γὰρ
 καὶ ὑμῶν μόνων ἄν γινώ-
 σκω, ἅπας τὸ ἐν Ἡρακλῆς,
 ἥπερ ἄρα καὶ ἰστορήσιν τι
 τοῦτον ἐπὶ νόσος αὐτὸ ἔδρα-
 σεν, ἐπὶ τοῦ Κρηταίου αἰ-
 ματι, ὅς φησιν ἡ παρα-
 δία, κατὰ διόμην. οὗτ' ὅ-
 τι τιν' αἰτίας ἐνέκρινται
 βάσις, φέρων αὐτὸν ἄς τὸ
 πῦρ, καὶ Δι', ὅπως τὸν καρτε-
 ρίαν ἐπιδείξῃται, καθάπερ οἱ
 Βραχμῶν. ἐκείνοις γὰρ ἰω-
 τὸν καὶ Θεοφάνης ἀκρίαν, ὡ-
 σπερ ἐκ ἐνὸν, καὶ ἐν ἰνδοῖς ἄ-
 ναί τινες μαρτὸς καὶ ἐκροδὸ-
 ζοντες ἀνδρῶν. ὅμως δ' οὐκ
 ἔστιν ἐκείνους μιμῶμεν· ἐκείνοι
 γὰρ ἐκ ἐμπροσθεν αἰς τὸ πῦρ,
 ὡς Οὐρησκαί, ὁ Ἀλεξάν-
 δρου ἐνδρυνάτης, ἰδὼν Κω-
 λαν καὶ ἰνδοῦν, φησιν. ἀπὸ
 ἰπποδῶν

*sacrilegorum quoque & para-
 ricidarum, quos iudicio con-
 demnatos, hoc ipso suppli-
 cio affici videmus: ita vi lon-
 ge præstabilius esse pueni-
 vobis fumo præfocatis opa-
 petere. Hoc enim vobis tan-
 dem ut peculiare & pro-
 prium adscribi potest. Alio-
 qui etsi Hercules tale quip-
 piam ausus est, doloris &
 morbi impatientia impulsus
 hoc fecit, dum è sanguine
 Centaurico, veluti testis est
 tragædia, infectus absume-
 retur. Cæterum ille qua cau-
 sa incitatus se ipsum in im-
 gnem ferens præcipitat. Per
 Iouem scilicet ut animi to-
 lerantiam hoc argumento
 notam faciat, non secus at-
 que Brachmanes. Illis enim
 Theagenes præceptorem
 suum assimulare contendit.
 Quasi verò non etiam apud
 Indos inueniantur homines
 recordes & stolidi, vanæque*

*glorie extremè dediti. Attamen quando ita fert animus,
 miseretur illos. Attamen illi ignem insiliendi morem non ha-
 bent, veluti Onesicritus classis Alexandrina gubernator ait,
 eum Indum ardentem, sicut fama est, conspexisset. Verum*

ἐπαδ' ἀρνήσῃσι πηκσίον πα-
 ράσῃτον, ἀκίνητοι ἀνέχον-
 ται ὡς ὀφθαλμοί· ἔτ' ἐν τῇ
 βύπτῃ κατὰ σχῆμα, λαίον-
 τας, ἐδ' ὅσον ἐπί, οὐκ ἐν τῇ
 ψαντὸς τῆς κατακλίσεως οὐκ
 τ' αὖ τι μίγα, ἀμπερὸν
 τιθνήξῃ, συναρπαδὴς ὑπὸ
 ὧν πυρὸς, οὐκ ἀπ' ἡνιόχου,
 μὴ ἀναπιδέσσειν αὐτὸν καὶ
 ἐμπερικλῆναι· ἀλλ' ὅπερ πα-
 ραί, μηχανήσῃ βαθεῖαν γυ-
 νήσιν καὶ ἐν βόθρῳ τῶν πυ-
 ράων. αἰεὶ δ' οὐ καὶ μετα-
 βάλλειν παρὰ αὐτὸν, καὶ
 πῖνα ὀνέματα διηγεῖσθαι, ὡς
 ὧν Διὸς οὐκ ἔστιν αὖτις μισάνων
 ἐν τῇ χάσει. ἀλλὰ θαρρῆας
 τῷ τέττο γένει καὶ γὰρ ἦ Διὸς
 μοσαίμῳ ἄν, ἢ μὴ μὴ μὴ
 τῶν θείων ἀνακλίσαν, ἀλλὰ
 πρὶν αὖ καὶ ὡς ἀπὸ θάνατοι. οὐ
 μὴν ἐδ' ἔφθον αὐτῷ ἔτ' ἀνα-
 δύναι· οἱ γὰρ σωόντων καὶ ὅσον
 παρὰ.

posteaquam congesta atque
 incensa pyra conuenerint,
 propè assistentes immobiles
 lentè assari fortiter susti-
 nent. Deinde ingressi iuxta
 habitum, ardent, ne tantilo-
 lum quidem post accubitu
 se auerientes. Caterùm
 ille quid adeò magni aut
 præclari designat facinoris
 si illapsus suffocatur, à flam-
 mis subito et violenter dis-
 cerpius? Neque enim eam,
 ut opinor, spem concepit in
 animo, ut semiuustus ab igne
 resiliat, nisi hoc, quod à non-
 nullis audio, insidiosè struat,
 ut infra quoque in fossa py-
 ra profunda sit. Sunt præ-
 terea qui illum transforma-
 tum iri confirmant: eiq; rei
 comprobandæ iam percen-
 sent somnia, tanquam Iupi-
 ter concessurus non sit ut fa-
 cer locus eade contamine-
 tur. Atqui eam ob rem planè

securus sit animi: Ego enim iurare nō dubito nullum profe-
 cto deorum grauiter et indignè laturum, si Peregrinus malo
 et infelici fato pessimè interierit. Sedenim neq; facile neque
 promptum iam illi est à proposito regredi. Siquidem qui cum
 illis habent consuetudinem, miserum omnibus modis incitant,

παρορμῶσι, καὶ σιωποῦσιν ἐν
τῷ πῦρ, καὶ πικραίνουσι πλὴν
γυμνῶν, οὐκ ἔχοντες ἀπ' α-
λγῆς, ὅμ' ἂν δύο συγκατα-
σπᾶσας ἑμπύσοι ἄς πλὴν πον-
εῖαν, ὧν το μόνον χάρις ἐρ-
γασαὶ. ἔκτο δ', ὡς εἶδ' Πρω-
τιὺς ἐν καλῶν ἀξιοί, ἀλ-
λὰ φοῖνικα μετανέμασθ' ἰαν-
τόν, ὅτι καὶ φοῖνιξ τὸ Ἰνδι-
κόν ὄρνιθον ἐπιβάντων πυρᾶς
λίγῃ, πορρώτατ' ἔχρως
πεβίβηκός. ἀπ' αὐτῆς καὶ λογο-
ποιᾶ, καὶ χησμός τινος δι-
ξασί παλαιῆς δὲ, ὡς χησμός
εἶναι δαίμονα νεκροφύλα-
κα ἡννίω αὐτόν. καὶ δαίμων ἰ-
σι βωμῶν ἢ δὲ ἐν βωμῶν καὶ
χευλὺς ἀνασκήσασθαι ἐλπίσιν.
καὶ μὲν Δία εἶδ' ἀπ' αὐτοῦ, ἐν
τοῖς ποταμοῖς ἀνθρώποις ἐν-
θάσασθαι τινος, ὧν καὶ τι-
ταρτῶν ἀπ' αὐτοῦ δι' αὐ-
τὸ φέσσεσθαι, καὶ νύκτωρ ἐν-
τιτυχεῖν αὐτῶν δὲ δαίμονι δὲ
νεκροφύλακι. οἱ λατράται δὲ
οὗτοι μαθεῖν αὐτῶν, καὶ χη-
σῶν, εἶμαι καὶ ἄδυστον
ἐν

et in ignem compellunt, non
sinentes eundem timore con-
sternari aut trepidare: quom-
niam si duobus discerptis in
ignem incidere, solum hoc
præclare et cum multorum
gratia faceret. Quinetiam
hoc inaudiui, se amplius Pro-
teum nominare nolle, sed
Phœnicem, quod et Phœ-
nix avis Indica iam summò
confecta senio, pyram dica-
tur inscendere. Sedenim vana
communiscitur mendacia, o-
racula quadam vetera per-
censens, ac si deū quempiam
noctis custodem illum fieri
oporteat. Ac iam non obse-
rè aras quoq; desiderare vi-
detur, aureisq; donari; se hò
noratum iri planè sperat. Et
per Iouem haudquaquā ab-
surdum factu æstimandum
est, si in tanta stultorum ho-
minum multitudine inue-
niantur etiam qui prædica-
re non pereantur, quod per
ipsum quartana sint liberati;
quodq; noctu in demonē non
Æurnum inciderint. Porro

autem execrandi illius discipuli oraculum quoq; ut opinor,

ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται.
 Διότι καὶ Πρωτίδης ἰκάνῃ ὁ
 Διὸς, ὁ τεπέτωρ τοῦ ὀνόμα-
 τος, μαρτυρᾷ. μαρτύρο-
 μαί δέ, ἢ μὴ καὶ ἰερείας αὐτοῦ
 ἀρδασθῆναι, μασίγων ἢ
 παυτηρίων, ἢ πινῃ τοιαύτης
 τραποερίας, ἢ καὶ νῦν Δία τι-
 λωτῶν τινὰ ἐπὶ αὐτῷ ἐκείνῳ
 νυκτείου, καὶ διαδοχίαν ἐπὶ
 τῇ πυρᾷ. Θεαγένης δ' ἱναρχος,
 ὡς μοι τις τῶν ἰταύρων ἀπά-
 γαλι, καὶ Σιβύλλαν ἔφη πρὸς
 ρηκύναι περὶ τούτων. καὶ τὰ ἔ-
 πι ᾧ ἀπεμνημόνευον;

Απ' ὀπότερ Πρωτίδης, κυ-
 νικῶν ὅχ' αἶετος ἀπάντων,

Ζεῦ δὲ ἱερὸν περὶ τῆς
 κατὰ πῦρ ἀνακαύσας,

Ες φλόγα πηδύσας, ἔλθῃ
 ἰς μακρὸν Ὀλυμπον,

Δὲ τότε πάντας ὁμῶς, οἱ
 ἀρούρης καρπὸν ἰδύσι,

Νυκτὶ πόλον τιμᾶν ἑλκός
 μοι ἔρωα μύθισον,

Σωθρόνορον Ἡφαίστου καὶ Ἡ-
 ρακλῆϊ ἀνακτὶ.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης
 Σιβύλλης ἀκηκοέναι φασί,

ἰδὼ

Hæc quidem Theagenes ex

adytum iuxta pyrammā
 chinabūtur, propterea quod
 Proteus ille Ioue natus,
 huius nominis propater, va-
 ticinio celebris habitus est.
 Neque testari dubito certi
 futurum confirmans, ut sac-
 cerdotes quoque illi consti-
 tuantur flagellorum, aut in-
 cendiorum, aut altius al-
 terius rei monstrifica. Aut
 Iouem festiuitas illi nocturna
 sacrificabitur, aut festum
 facibus iuxta pyram celebran-
 dum. Caterum Theagenes
 nuper, ut quidam mihi ex fa-
 miliaribus reculit, ait Sibyl-
 lam quoque ea de re ista præ-
 dixisse. Et cur non ipsos per-
 censamus versiculos?

Ast ubi iam Proteus Cy-
 nicos longè optimus inter,
 Per loca sacra Ioui ruti-
 lam succenderit ignem:

Tunc oēs quotquot fru-
 ctu vescuntur agrorum,

Noctiuagum, ut iubeo,
 placare herosa colentes

Concessa Alcida ac Vul-
 cano sede propinquum.

Sibylla se audisse falso præ-
 dicat,

ἔχῃ Βάκιδος αὐτοῦ χρησμὸν
ὑπὲρ τήτων ἱερῶ, φησὶ δ' ὁ Βά-
κιδος ἔγω, σφόδρα γὰρ ἱσαπέμ-

Αἰν' ὁ πόταρ λιωκὸς ποτα-
λὸν ἔστις ἐς φλόγα ποτα-
λὸν

Πηδύσῃ, δόξῃς γὰρ Βεν-
νύϊ θυμὸν οὐρανῆς,

Δὲ τότε τὰς ἄλλας λιωκας
λῶπικας, οἱ οἱ ἔπονται,

Μιμῆσθαι γὰρ πότμον ἀσ-
ποιομενοὶ λῦκιο·

Ὅς δ' ἐκδασθὲς ἰὼν, φάσκει
μὲν ὁ Ἡφαιστῖο,

Λάισσι βασιλεῖν ὑψότῃ
τάχα πάντας Ἀχαιοίς.

Ὅς μὲν ψυχὰς ἰὼν θερμῇ
γοῖαν ἱππάρῃ,

Χρυσῶ ἄξια μὲν πύργῳ,
μάλα ποταλὸν δ' ἀνέσθω,

Ἐν λιωκῇ πάσαισι γέ-
χωρτῖς σίντι τάλαυτα.

Τί ὑμῖν δοκεῖ, ἄνδρες, ἄρα
φωλότῃς χρησμολόγῃς ὁ

Βάκιδος Σιδύνης εἶναι; ὥς ὅ-
ρα τοῖς θαυμαστοῖς τότε ὁμι-

ληταῖς τῷ Πρωτίῳ πεισκο-
πῆν ἔνθα ἰαυτοὺς ἐξαίρετους.

τῷ

dicat. Caterum ego illi Ba-
cidis oraculum contra me-
morabo. Ait autem ad hunc
modum Bacis, nimium verè
vaticinatus:

Postquam multiplici Cy-
nicus cognomine Proteus

Inflammat se per præ-
ceps iecerit acrem,

A furijis vanum propter
compulsus honorem,

Protinus occisi, viuum
quicumque sequuntur.

Vulpicanes alios imitas-
ri fata decebit.

At quicumque metu tre-
pidus vitauerit ignem,

Quàm primùm saxis pos-
pulo lapideitur Achiuo:

Ne dum friget iners, num-
gas producat acutas,

Vsuram exercens, & ple-
na & diuine pera,

In patria nummosus ha-
bens ter quinque talenta.

Quid vobis videtur viri?
nunquid Bacis deterior vi-

sus est vates esse quàm Sibyl-
la? Sed iam tempus est admi-

randis illis discipulis Protei
circumspiciendi, ubi potissimùm semetip-
sos purgēt in acrem.

III 3 Hoc

τὸτο γὰρ τὴν καὶ οὖν καλῶς
 εἰ. ταῦτ' ἀπὸντ' , ἀνδρό-
 γαρ οἱ πεισιστὸς ἀπαντὸς,
 ἥδ' ὡς καλῶς, ἄξιοι τ' πυ-
 ρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γυλῶν.
 Νέστορα δ' ὅς ἐκ ἱλαθρῆταχ' τὸ
 θρασύνῃ, ἀπ' ὧς ἤκουσ' τῆς
 βοῆς, ἔκρη δὴν, καὶ ἀναβὰς
 ἐκίρρα, καὶ μυνεία κατὰ
 δειξάντα πρὶ τῷ καταβιβνύ-
 οντι. ὅς οἱ δα, ὅς οἱ δα βίλτι-
 σ' ἔκιν' ἔκιν' ἔκιν' ἔκιν' ἔκιν'
 ἀφ' αὐτὸν δακρύων ἔκιν' ἔκιν'
 ἀπὸντ' ὁ ψόφ' ὧς ἀθλη-
 τὰς. ἥδ' ὡς οἱ Εὐμαχίδας
 ἐλίζοντο ἔναι ἔναι ὧς πλεῖστον.
 ταῦτα μὲν οἱ τὰ ἐν Ἠλιδι.
 ἐπὶ δ' αἱ τὴν Ὀλυμπίαν ἀ-
 φικόμεθα, μισθὸς δ' ὅς οἱ
 ὁδοῦ μὲν τῶν κατηγού-
 των Πρωτίως, ἡ ἐπαινοῦ-
 των τὴν πῶς αἰσιν αὐτῶν, ὧς
 δ' αἱ αἱ χάρας αὐτῶν ἔλθον
 οἱ ποιοί, ἄξι δ' ὡς παρὰ τῶν
 αὐτὸς ὁ Πρωτίως, μυνεία ὧς
 πλεῖστον παρὰ τῶν μὲν ὧς
 τόποι τῶν πλεῖστον ἀγῶ-
 ν' ,

Hoc enim ipsi combustionē
 vocant. Hæc cū dixisset,
 certatim ab omnibus circū-
 stantibus succlamatum est:
 Comburatur iam illicò flam-
 mis dignissimi. Ac ille qui-
 dem descendit ubertim ri-
 dens: porro Nestorem, nem-
 pe Theagenem non latebat
 vociferatio, verū exaudito
 clamore venit illicò. Cūq̃
 dicturus ascendisset, magna
 voce exclamavit, innumera
 mala de eo percensens, qui
 descenderat. Minimè verò
 compertum habeo quòdnam
 illi optimo nomē fuerit. Cæ-
 terū ego relicto illo, vo-
 ciferatione se rumpente, abi-
 bam visurus athletas. Iam e-
 nim certaminum iudices &
 arbitri in circò esse dicebāt.
 Et hæc quidem acta sunt in
 Elide. Cū autem venisse-
 mus in Olympiam, maior i-
 bi multitudo aderat, Proteū
 accusantium, quàm eius in-
 ceptum laudantium, adeò ut
 non pauci illorum contrixan-

tes ad manus deuenerint: donec progressus ipse Proteus infi-
 nita hominum frequentia deduceretur, relicto à tergo præ-
 cōnium

ἔσθ', λόγους τινὰς διέξυλθε
 περὶ αὐτοῦ, τὸν βίον τε, ὡς
 εἶδω, καὶ τοὺς κινδύνους, ἃς ἐ-
 κινδύνωσεν διηγέμεσθαι, καὶ
 ἅσα πράγματα φιλοσοφίας ἐ-
 πηκα πέμψεν, τὰ μὲν οὐκ ἀ-
 ρημύχα ποτὰ λαῖ. ἐγὼ δὲ ὁ-
 λίστομαι ἡκούεσθαι πάλαι τῶν
 περὶ αὐτοῦ, ἅτα φοβερότε-
 ρα συμπεριβάλλω ἐν ταῖς αὐτῆς
 τύχαις. ἰσὺς καὶ ποικίλους λαῖς
 τοὺς πάσχοντας ἴδωσιν, ἀπὸ
 θοῦ, μακρὰν χάριν φέρει
 σκευὴς θανατιῶντι σοφιστῇ, τὰν
 ἐπιτάφιον αὐτοῦ πᾶσι τολαῖται
 διέξινοντι. πολλοὶ τότε λόστον
 ἰπύσαντο. ἴσμεν γὰρ βέλους
 χυνοῦ βίᾳ χυνοῦ κορυφῇ
 ἐπιβάσαν. χεῖρ γὰρ τὸν Η-
 ρακλῆος βεβηκότα, Ἡρας
 πλάσας ἀφθανῶν, καὶ ἀναμνῆ
 χεῖρ αὐτῆς αἰδέει, καὶ ὠφελῆ-
 σται, ἴσμεν, βούλομαι τοὺς ἀν-
 θρώπους, δαΐδας αὐτοῖς, ὅς γε καὶ
 φόρον θανάτου κατὰ φρονῶν.

πάντας

exegisset, Herculeum quoque mortem appetēs ἐπιβίῳ discede-
 ret, αἰετὶς μίσσετο. Ac eam quidem utilitatē, inquit, statui
 praestandam esse hominibus, ut commonstrem illis, quara-
 tione ex mentis constantia mortis acerbitas respuenda sit.

conum certamine: ubi ora-
 tiones quaspiam de se ipse
 habuit, nimirum quibus exer-
 citiis vitam suam transfigis-
 set, quibusque in periculis versa-
 fatus fuisset, cum quantas ex
 quā duras difficultates phi-
 losophia gratia per omnem
 aetatem pertulisset. Itaque
 multa eius generis erant,
 quae ille differuerat. Ego ve-
 rò saltem pauca quadā pre-
 circumstantium multitudine
 audiebam. Deinde me-
 tuens ne in tanta turba com-
 primerer, posteaquam mul-
 tos idem patientes cernerem,
 abij, longum valere iubens
 sophistam semet perimens
 tem, sui quoque funeris epitaphiū
 ante mortem recitantem.
 Sedenim tunc etiam hoc in-
 audieram. Dixerat enim,
 aurea vita auream quoque
 se velle imponere coroni-
 dem: consentaneum autē ef-
 se, ut qui Herculeam vitam

πάντας οὖν δὴ μοι τοὺς ἀν-
θρώπους φιλοφύτας ἤνιδνα.
οἱ μὲν οὖν ἀνοητέτεροι τῶν
ἀνθρώπων ἰδάνοντο, καὶ ἰ-
βόντων, σάξοις ἐπαινοῖν οἱ δὲ
ἀνθρώποις ἐκπράττουσαν.
τίληα τὰ διδουμένα. ὅφ' ὅν
ὁ πρῶβύτης ἡ μήριος ἰδορι-
βύθη, ἐλπίων πάντας ἔξιδνα
αὐτοῦ, καὶ μὴ πείσειναι τῷ
συρί, ἀλλὰ ἀκούσας δὲ καθέ-
ξαι μὲν τῷ βίῳ. τὸ δὲ τῶν τὰ
διδουμένα, ἀδύκηνον αὐτῷ
πείσειναι ὡς αὐτὸν μάλλον ἰ-
ποῖναι, καὶ τοὶ ἡδὴ νικηκῶς
τῶν χοιρῶν ἔχοντι, καὶ νῦν Δία
καὶ ἰσοτρίμαρ, ὡς κατὰ πα-
σι τὸν λόγον. ἰδὼ δὲ, ἐκείνους,
οἶμαι, πῶς ἐξέλωρ' ἰδὼ γὰρ
ἐκείνους ἄξιον ἢ ὅτ' αὐτοῦ
ρῶτα τῆς δόξης ἀνθρώπων
ἵπας ἀπαύτας, ὅσοι τῶν αὐ-
τῶν ποινῶν ἐλαύνονται. παρὰ
πῆμιν

Itaque oportet omnes ho-
mines mihi morienti Philo-
sophias præstare esse. Iam
qui imprudentiores erant
ex illis, lachrymas profun-
debant, exclamantes: Ser-
uate Græcia saluum atque
superfluum. Cordatiores ve-
rò vociferabantur: Perfi-
ce quæ facienda decreui-
sti. Horum itaque diuerso
studio senex non mediocri-
ter perturbatus est, sperans
omniñò se ab omnibus re-
tenuum iri quò minus in i-
gnem se mitteret præcipia-
tem, sed inuitum et nolen-
tem illis resistentibus in vi-
ta se mansurum. Ac sanè
cùm præter spem atque sen-
tentiam accidisset, ut illi
quæ arrogantia inductus fas-
cienda decreuerat, ea quo-
que opere comprobanda for-
rent, maiorem in modum

expalluit. Cumq̃ iam mortui cadaueris speciem vultu ac co-
lore præse ferret, per Iouem timore impendiò magis percul-
sus, subirepidauit etiam. Ego verò, ut opinor, iam quæris
quantùm riserim. Neque enim commiseratione mihi dignus
videbatur, homo ita miserè ambitiosus, ita anxie gloriæ cu-
pidus supra omnes quotquot vnquam hoc vitio laborauerunt.

Nihilq̃

ψήματα δὲ ὁμως ἐπὶ πολλὰ
 ἄνω, καὶ ἐνφορῶτο τῆς δό-
 ξης, ἀπρόλιπον τὸ πλεονέ-
 κτων θαυμαστόν, οὐκ ἄδω-
 ῖ ἄθλιον, ὅτι καὶ τοῖς ἐπὶ τὸν
 σαρδὸν ἀπαγομένοις, ἢ καὶ
 τοῦ ἀγίου ἰχομεύοις πολλὰ
 ἀπὸ πλείονος ἔποντο, καὶ διὰ τὰ
 μὲν Ὀλύμπια τίλους ἔχει, κά-
 λισσιν Ὀλυμπίων ἡρώδων, ἢ
 ἰσθμίων, ἔσθον, τετρακίς ἡδὲ ὁ-
 ρῶν ἰσθμίων δὲ (οὐ γὰρ ἴσθ-
 μιοποῦσαι ὀλέματ' , ἀλλὰ
 ποταμὸν ἱστῶντων) ἄκων ὑ-
 παλίστομον. ὁ δὲ ἀνὰ ἀναβαλε-
 λόμενος, νύκτα τὸ τελευτῶν
 περὶ ἡμέραν ἐπιδείξασθαι πᾶσι
 καὶ οἰσιν, καὶ μετὰ τῶν ἰσθμίων
 τινος παραλαβόντων, περὶ
 ῥῆσας νύκτας ἱεραστὰς, ἀ-
 πὲρ ὅθεν Ἄρπινος, ἔνθα ἔ-
 ποντο, εἰς τοὺς πάντας οὗτοι
 ἔκδοσι, ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας,
 κατὰ τὸν ἱππόδρομον, ἀπὸ τῶν
 τῶν πρὸς τὴν καὶ ἐπὶ τὰ χίλια
 ἀφικόμεθα, καταλαμβάνοντες
 πύργον

sem, concessi rectè in Arpinam, ubi pyra erat. Ad id loci vi-
 ginti erant stadia ab Olympia per Elippodromū ad auroram
 eunibus. Quum primum verò eò ventum est, offendimus

Nihilo secus tamen à multis
 stipatus deducebatur, ac glo-
 ria amentis desiderio in præ-
 ceptis rapiebatur, subinde o-
 culos in multitudinē admi-
 rantium reijciens, ignarus
 miser quòd eos quoque qui
 ad crucem ducerentur, aut
 in carnificis manibus tene-
 rentur iam occidendi, mul-
 to plures subsequerentur.

Finitis autem certaminibus
 Olympicis, quæ omnium
 pulcherrima fuisse, cogno-
 vi (iam enim quater præ-
 sens interfui) cū currus
 inopia laborarem, multis
 discedentibus inuius relin-
 quebar. Caterū Proteus
 exitiosum sibi spectaculum
 subinde protrahens, noctem
 demum postremum tempus
 ei rei destinavit, quando se
 ipsum esset concrematurus.
 Sub noctem itaque mediam
 assumptus à quodam fami-
 liari, cū è strato surrexis-
 set
 tttt 5 pyram

βαλὶ τι καὶ ἄνθρωπος, ἰς τὴν με-
 αμείαν ἀπὸ τῆς (καὶ ἔ-
 καὶ τοῦτο πρὸς τὴν τραγωδί-
 ας ὡς ἐν μισσημείᾳ) δαίμο-
 νος μητρώου καὶ πατρῶος δι-
 σταθὶ με ἀνθρώπος· ταῦτα ἐ-
 πὶ τῶν, ἐπὶ τῶν αἰσῶν αἰς τὸ πῦρ, οὐ
 μὴν ἰσρατόν, ἀλλὰ περὶ.
 σχίσθαι ἀπὸ τῆς φλογὸς πομπῆς
 ἑρμηνεύς. αὐτὸς ὁρῶ γινώσκον-
 τας, ὅ καὶ Κρόνους, τὴν κατὰ
 σπορὴν τοῦ θάνατος· ἰδὼν
 δὲ τοὺς μητρώους μὴ δαί-
 μονας ἐπιδοκίμους, μὰ τὸν
 Διὸς, οὐ σφόδρα ἠτιώμην. ὅ-
 τι δὲ καὶ τοὺς πατρώους ἐπὶ
 καλίστῃ, ἀναμνησθῆναι τῶν
 περὶ τοῦ θανάτου ἀνημνίων, ἢ
 δὲ κατὰ τὴν ἰδιότητα τῶν
 γινώσκων. οἱ ἡμεῖς οὐ περὶ
 πάντων τῶν πυρῶν, οὐκ ἰδὼν
 πρὸς μὴ, σιωπῇ δὲ ἐν δαί-
 μονας ὡς πᾶσι τινὰ, αἰς τὸ πῦρ
 ὁρῶντες, ὅχι δὲ ἀπηνιχῆς
 ἐπὶ αὐτοῖς, ἀπὸ μὴ, φημι, ὅ
 μάταιοι· ἢ ἔτι ἰδὼν τὸ εἶμας,
 ὅτι μὴ μὴ, γινώσκοντες ὁρῶν,
 λυγροῦς

coniecto, & versis ad me-
 ridiem oculis (etenim ipse
 quoq; meridies ad huius tra-
 gœdiæ partem attingebat)
 sic exorsus est: O! materni
 atque paterni daemones, su-
 scipite me propitij. Quibus
 dictis, aëritum in ignem in-
 filijt, nec ampliùs à quoquam
 visus est, sed à flamma quæ
 multa erat, circumfusus dis-
 paruit. Iterum te, optime
 Cronie, fabulæ catastrophæ
 videntem video. Ego verò
 maternos daemones inela-
 mantem per Iovem non ad-
 modum accusabam. At cum
 paternos quoque invocares,
 recordatus eorum quæ de
 patris interfecti cæde dicta
 fuerant, visum cōtinere non
 potui. Porro autem Cynici
 rogam circumstantes, nul-
 las quidem profunde bāt la-
 chrymas: ceterùm ipso si-
 lentio non vulgarem pertur-
 bati animi ægritudinem in-
 dicabant ignem inspecien-
 tes, donec unà cum illis asse-

ctus graucolentia: Abeamus, inquam, ὁ stolidi. Neque
 enim voluptuosum hoc est spectaculum, senem assatum
 videre,

ἄνιστος ἀναπιπταμένους
 πονηράς. ἢ παυμένους, ἢ
 ἀπραγμάς τις ἰππιδόν, ἀς
 παύσῃ ὑμᾶς, οἷους τοὺς ἐν
 τῷ δημοτηρίῳ ἰταίρους τῷ
 Σουράτῃ παραγράφουσιν·
 ἱκάνει μὲν οὐκ ἡγανάκτου,
 καὶ ἰλοιδόρου τὸ μοι. ἔνιοι δὲ
 καὶ ἐπὶ τὰς βαλῆναις ἔχουσιν.
 ἅτα ἰππὶδ' ἀπάλησα ξυμπα-
 ράσας τινὰς ἰμβαλῆναις τὸ
 σῆρ, ἃς ἀρ' ἔποιετο τῷ διδασ-
 σκάλῳ, ἰπαύσαντες, καὶ ἀρπύων
 ἔχουσιν. ἰππὶδ' ἰππιδόν, ποικί-
 λους, ἰταίρους, καὶ ἰμαυτῶν ἰπ-
 πιδόν τὸ φιλόδοξον, οἷον τι
 ἄλλο, ἀναλογισθῆναι καὶ μὲν
 οὐδ' οὐτ' ὁ ἔχρας ἀρπύων καὶ
 τοῖς πάντων θυματοῖς αὐτῶν δό-
 κῶσιν, καὶ ὅπως ἱκάνει τὰνδ' ἰπ-
 πιδόν, καὶ τὰ μακροπλάγως καὶ ἀπρι-
 στευμένως βιβιωσόντι, καὶ ἐκ ἀ-
 ναξίως τὸ σῆρ. ἅτα ἰππιδόν
 χαυνοῦ ποικίλοις ἀπιοῦσιν, ἃς
 θιάσαντες καὶ αὐτοί. φωνὴ γὰρ ἔ-
 τι καὶ ἀκρίων ἴσῃτα αὐτόν.
 καὶ γὰρ καὶ τόδε τὸ πῶς τὸ αἶ-
 δειν

parū prudenter instituta, eò tantū tendebat, ut alijs admira-
 tioni esset, et stupori, prorsus flāmis nō indigni. Exinde mul-
 tis occurrebā, et ipsis spectatū cumiibus. Etenim existimabant
 adhuc

videre, praesertim cum ita
 malo odore omnium nates
 impleantur. An expectatis
 dumpictor quispiam acce-
 dens vos depingat, quemada-
 modum in carcere iuxta So-
 cratem socij depicti sunt?
 His auditis illi indignabantur,
 et me cōiucijs proscin-
 debant. A nonnullis quoq;
 illorum ad fustes concursum
 est. Deinde verò cum essem
 illis comminatus, me corre-
 ptos per vim quospiam in
 ignem precipitaturum, ut
 praceptoris sequantur ve-
 stigia, à caepio destiterunt,
 et pacem egerunt. Ego au-
 tem à pyra regressus, equis
 dem varia meo cum animo,
 o amice, voluebam, identi-
 dem mecum reputans cu-
 iusmodinam res esset gloriae
 sitis et cupiditas, quippe qua
 sola quoque magni alioqui
 viri et admirandi omnes ex
 aequo caperentur. sedum hic
 Proteus, cuius omnis vita

ἡμεῖς δὲ, ὡς πρὸς ἀνίσχοντα
 τὰ τὸν ἥλιον ἀσπασάμεθα,
 ὥσπερ ἀμίλη καὶ τοὺς Βραχ-
 μάνας φασὶ ποιεῖν, ἐπιβάντες
 πρὸς τῆς πυρῆς. ἀπὲς γὰρ
 αὐτῶν οὐκ οὐκ τοὺς ποταμούς αὐτῶν,
 διζῶν ἤδη τιτλιώει τὸ ἔρι-
 γον, οἷς μὲν καὶ τοῦτ' αὐτὸ
 περιπέδασον ἡμεῖς, καὶ αὐ-
 τὸν ἰδὲν τὸν τόπον, καὶ τι
 καὶ φανερὸν καταλαμβάνειν τῇ
 πυρῇ. ἔνθα δὲ, ὡς ἰταῖροι, μυ-
 εία πράγματα ἄχοι, ἅπανσι
 διηγούμεθα καὶ ἀνακείνου-
 σι, καὶ ἀκείῳς ἐκπρωθασμέ-
 νοις. ἃ μὲν οὐκ ἴδοιμι τίνα
 χαρίγματα, ψιλὰ ἔμ, ὥσπερ
 σοί, τὰ πραχθέντα διηγούμε-
 μιν, πρὸς δὲ τοὺς βλάκας, καὶ
 πρὸς τὴν ἀπρόσβου κακὴν ἡμεῖς
 ἰσχυρόδου τὴν παρ' ἡμεῶν.
 ὡς ἐπαδὴ ἀνέφθη μὲν ἡ πυρὰ,
 ἐνέβαλε δὲ φέροντα αὐτὸν ὁ
 Πρατίνης, σκισμοῦ πρότερον
 μεγάλου γνομόνου, οὐκ μὲν
 καὶ μὲν τῆς γῆς, γούψ ἀναπλά-
 μν.

adhuc ipsum viuum relictū
 iri. Siquidem & hoc prius
 ri die fama sparserat, tan-
 quam ad solem orientem fa-
 lutaiurus, quemadmodum
 aiūt facillate Brachmanas,
 quando pyram sine incen-
 suri. Itaque multos illorum
 ab incepto iinere & sterri,
 dicens omnem rem iam es-
 se confectam: quibus ne hoc
 ipsum quidem dignum erat
 diligentia, & si ipsum vidif-
 sent locum, ac nonnihil ab
 igne reliquarū inuenissent.
 Hic mihi, ô amice, infinita
 erant negocia, dum omni-
 bus perconsco querentibus,
 & singula exactè indagans
 tibus. Quoties ergo vides
 ram eminentis auctoritatis
 & gratiæ virum, illi omnem
 rem nudè & simpliciter ve-
 acta erat, quemadmodum
 tibi, commemorabam. Ca-
 terum erga homines bardos
 & stupidos, & ad audien-
 dum suspeso animo inhian-

tes magnificis & tragicis verbis efferebar, quod posteaquam
 pyra fuisset incensa, & semet Proteus iniecisset, factio sub
 iniitum ingenti motu, cum horrendo concussa terræ mu-
 git,

μὲν ἰκ μίσηι τῆς φλογός,
 οἵ τοις ἐς τὸν οὐρανὸν. ἀν-
 θρωπίνῃ με γὰρ τῇ φωνῇ λή-
 γου. ἔλπετο γὰρ, βάλων δ' ἐς
 Ὀλυμπον. ἱκάνοι μὲν οὐκ ἐς
 τὸ δέσποισιν, καὶ περικλυτοῖς
 ὑποφρίσσουσιν, καὶ ἀνέκρινόν
 μελίζοντο, πότερον, πῶς
 ἴω, ἢ πῶς ἀνσμάς ἐν χεῖρσι
 ὀγύψ. ἐγὼ δὲ τὸ ἐπὶ λῶν ἀ-
 πικνεύμεν αὐτοῖς. ἀπὸ λῶν
 δὲ ἐς τὸν πανήγυριν, ἐπὶ σὺν
 τῷ πολὺν ἀνδρῶν, καὶ νῦν τὸν
 Δι', ἀξίανιστόν τὸ πρόσπορον,
 ἐπὶ τῷ πάσῳ, καὶ τῇ κοίτῃ
 σιμνέτι, τὰτ' ἀπὸ Διὸς.
 μὲν περὶ τὸ πρῶτον, καὶ ὡς
 μετὰ τὸ καυθῶσαι θιάσασθαι
 αὐτὸν ἐρλάνει ἰδῆται μικρὸν
 ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπὸ λῶν πρὸς
 ῥιπαῶντα φασὶν ἔρ τῇ ἐ-
 πὶ λῶν τοῦ κοθίνου τῆς ἐν
 μὲν, ἄν' ἐπὶ πάσῃ περὶ ὅ-
 αν, τὸν γύρω Διομνύμεν
 ἔμιν αὐτὸς ἰωρακίνα, ἀνα-
 κλῆμον ἐκ τῆς πυρᾶς, ὅν
 ἐγὼ

gium, vultur è flamma suba-
 polans, recta in cælum iussa
 fet, magna voce humana di-
 cens: Reliqui terram, in O-
 lympum commigro. Illi his
 auditis obstupecebant ante
 mis, ac adorabant perhor-
 rescentes: meq̃ interrogas-
 bant, vironam, ad auroram
 an ad occasum versus sub-
 ductus esset vultur. Ego ven-
 rō quodcunque forte suc-
 curtebat, respondebam ita-
 lis. Porro ubi ad frequen-
 tem hominum celebritatem
 venissem; in virum canum
 incidi, & per Iovem, quana-
 tum ad vultum & barbam;
 & reliquam gravitatem aë-
 tinebat, quantiuis precij:
 qui cum alia de Proteo cir-
 cumstantibus percenseret, et-
 tiam hoc adiecit, quod eum
 posteaquā combustus esset,
 aliquanto antè in veste can-
 dida vidisset, ac nunc eūdem
 hilarum in porticu Hepta-
 phono, hoc est, septem vo-

eibus perstrepenste; obambulantem reliquisset, oleaginie
 fectis coronatum. Ad extremum super omnia addidit
 etiam vulcrem, persanctè deierans; quod ipsi ex pyra
 suba

ἐξὸ μικρὸν ἔμπροσθεν ἡφύ-
 πα' πτόσσω, κατὰ γλῶττα
 τῶν ἀνοήτων, καὶ βλακικῶν
 τῶν τρόπων. ἰνὸς τὸ λοιπὸν,
 οἷα ἀπὸς ἐπ' αὐτῷ ἡνέσιδαι,
 ποίας μὲν οὐ μάλιστα ἐπισή-
 σιδαι ἐπὶ τῶν τόπων, τίνας δ'
 τίσις οὐκ ἐπαγαγέωμαι, τί-
 νας δ' ἀποφάναι οὐκ ἐπισησέ-
 ωμαι, καθάπερ ἐπὶ τῶν Ησιό-
 δου τάφου, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἂ
 κόναι μὲν γὰρ παρὰ τὴν Ηλέων
 αὐτῶν, παρὰ τὴν τῶν ἄλλων
 Βαλίων, οἷς καὶ ἐπισυνέλιναι
 ἔλγω, αὐτίκα μάλα σιδή-
 ροις ἀνασπόμενας. φασὶ
 δ' ὡς αἰὲς οὐκ ἴδω τὰς ἰνδὸ-
 ξοὺς πόλιν ἐπισυνάδω
 πρὸς αὐτὸν, ἀσθενέας τινὰς
 καὶ παλαιότητας καὶ νόμους.
 καὶ τινὰς ἐπὶ τῶν πρὸς
 τὰς τῶν ἰταλῶν ἐχθροσύνης
 οὐ νικαγγίλους καὶ νικητοὺς
 ὁρῶμεν ἡσθαγοράσας. τοῦ-
 το τίλη τοῦ κακοδαίμονος
 Πρωτίως ἐγίνετο, ἀνδρὸς ὡς
 βραχὺ λόγῳ περιλαβῆναι,
 ἀλλ'.

subvolans fuisset conspe-
 ctus, quem ego paulò an-
 te volantem dimiseram, in
 hoc, ut hominum stolido-
 rum & stupidorum men-
 tem demeraret atque delu-
 deret, Considera verò relin-
 qua, quæ propter ipsum (ut
 verisimile est) breui even-
 iura sint. Qualisnami apert
 locum non sunt frequentan-
 tura? quæ verò cicada non
 accessura? quæ cornices
 non adolatura, quemad-
 modum ad sepulchrum He-
 siodi, & similia? Sede-
 nim imagines quoque ab im-
 p̃is Eliensibus reliquisque
 Græcis missas esse confir-
 mabas. hoc profectò fat-
 scio, breui non paucas eten-
 dum iri. Aiunt præterea
 omnibus ferme civitatibus
 celebrioribus ipsum scriptis
 epistolis misisse testamenta
 quædam, & exhortationes
 ac leges: ac quospiam pro-
 pter hæc ipsa legatos ex fa-
 miliaribus elegisse, funeris

sui nuncijs & cursoribus declaravis. Hic finis vitæ fuit
 infelicis illius Protei, viri breui oratione cuncta per-
 stringam,

ἀλίσταρ μὴ οὐδ' ἀπέπτοι ἀ-
ποβλήσαντο, ἐπὶ δόξῃ δὲ,
καὶ ὡς παρὰ τῶν ποικῶν ἐς
πάντο, ἅπαντα ἀπύοντο ἀπὸ
τῆς πράξαντο, ὡς καὶ αἱ πόρ-
αι ἄλιστα, ὅτι μὴ δ' ἀπλάσσει
τῶν ἱππῶν ἐμικρυ, ἀνα-
στυ, αὐτῶν γνόντες. ἐν ἡ-
Τι σοι πεσοδιν γασάμπος πα-
σομαι, ὡς ἔχῃς ἐπιπολὺ γέ-
λας. ἱκῶνα μὴ γὰρ πάλαι
οἶδα, ὡς ἀκούσας μου,
ὅτι ἔκωρ ἀπὸ Συρίας Διγυον.
μίνου, ὡς ἀπὸ Τρωάδος συμ-
πλοῦσαι μὴ αὐτῶ, καὶ τῶν τε
ἀπὸ τῶν πλὴν ἐν ὧς πλὴν πρὸ
φλὺ, καὶ τὸ μαράκιον τὸ ὡς
ραῖον, ὃ ἵπασιν ἐμίσαν, ὡς
ἔχοι καὶ αὐτὸς τινὰ Ἀλκιβιά-
δην. καὶ ὡς ἐπιταραχθεὶς μὴ
τὸν ἑαυτοῦ ἐν μίση ὡς Ἀλκιῶν,
γνόντες κατὰ δάντο, καὶ πῦ-
μα παμμίχθον ἐγείραντο,
ἐκένον μετὰ τῶν γυναικῶν ὃ
θανμαστος, καὶ θανάτου κρᾶ-
των ἐν δολῶν. ἀπὸ μὴκρόν
πῶ

stringam, qui ad veritatem
nunquam respexit: propter
gloriam vero & hominum
laudem aucupandam, om-
nia semper & dixerit & fe-
cerit, adeo ut in ignem qua-
que se per præceps salu mi-
serit, quando laudum titil-
latione haudquaquam am-
plius perfuncturus erat,
quippe quas mortuus senti-
re non poterat. Unum ad-
huc si addidero, verborum
finem faciam, ut abunde
habeas quod rideas. Siqui-
dem illa iam olim nosti,
quippe quæ statim ut ex Sy-
ria domum veni, ex me des-
narrante audisti, ut à Troa
de vna cum illo nauigârui,
præter alias quas exercebat
inter nauigandum delicias,
etiam puerum formosum per-
suasit in Cynicæ sectæ se ad-
dicere, videlicet ut esset e-
tiam illi Alcibiades. Et
quemadmodum conterritus
fuit sub noctem in medio Ae-

geo, oborta caligine, magnisq; fluctibus insurgentibus, vix
cū mulieribus turpiter eiularit admirandus ille, visus sibi potior
esse, quàm ut mortem oppetere debeat. Atqui aliquanto ante
quàm

πῶς τῆς τιλωτῆς, πῶς ἐν νύκτι
 σχιδὸν σου ἱμερῶν, πῶς οὖν,
 οἶμα, τοῦ ἱκανοῦ ἱμφαγῶν
 ἢ μὲν τι τῆς νυκτός, καὶ ἰά-
 λω πυρρῶς μάλα σφοδρῶ.
 ταῦτα δὲ μοι Ἀλέξανδρ' ὁ
 ἱατρὸς διηγέσαστο, μετακλῆς
 θάς, ὡς ἐπισκοπήσας αὐτόν.
 ἔφη οὖν καταλαβὼν αὐτόν
 χαμᾶς κυλιόμενον, καὶ τὸ
 φλογμὸν οὐ φέροντα, καὶ ψυ-
 χρὸν αὐτοῦ τὰ πᾶν ἰρωτι-
 κῶς, ἰατὸν δὲ μὴ δοιῶναι.
 καὶ τοὶ ἡπᾶρ ἔφη πῶς αὐτόν,
 ὡς ἂν πάντως θανάτου δέχοι-
 το, ἦεν αὐτόν ἐπὶ τὰς θύ-
 ρας αὐτόματον, ὡς καλῶς ἔ-
 χαρ ἔπεισας, μηδὲν τοῦ πῶς
 ρὸς Ἀιδμῶν τὸν δ' αὖ φά-
 ναι, ἀπ' οὐχ ὁμοίως ἔνδθ'.
 ξ' ὁ πρὸς ἡνίοι' ἄν, πᾶ-
 σι κοινὸς ὤρ. ταῦτα δὲ ὁ Ἀλέ-
 ξανδρ' ἔφη. ἰγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς
 πῶς ποτ' ἡμερῶν ἔειδον αὐ-
 τὸν ἐκ χειρὸς ἑσθλῶν, ὡς ἀφ' ἁ-
 κρῶς τοῦ ἰριμῆ φαρμάκου.
 ὁρᾷ,

quam diem suum obiit, ante
 novem ferme dies plus quam
 sciret, ut optior, cum au-
 riter deuoarasset, sub no-
 ctis vomuit, ac febricula
 valde vehementi subitò cor-
 reptus est. Hæc mihi Alex-
 ander medicus denarra-
 vit, accersitus in hoc, ut eum
 inspiceret. Ait ergo se il-
 lum semet humi voluentem
 deprehendisse, æstuantem
 morbum perferre non va-
 lentem, ac frigidam vix de-
 siderantier postulantem :
 se verò non dedisse. Dice-
 bat quoque ita ad illum di-
 xisse 'tse : quòd si prorsus
 mortis amore & cupidita-
 te teneretur, ipsam vltimò
 breui ad ianuam esse veniu-
 ram, ita ut ignis sibi super-
 uacaneus ad hanc maturan-
 dam esse videretur. Ad
 quæ ita respondisse Pro-
 teum aiebat : Atqui haud
 quaquam perinde cel-bris

& gloriosa appetendæ mortis futura est ratio, cum om-
 nibus communis sit. Hæc quidem Alexander. Cæterum
 ego quoque illum non ita multo ante dies vñctum conspe-
 xi, quemadmodum præ pharvacii amarulentia fleuerit.

ὁρᾷς, οὐ πάντ' τοὺς ἀμβλύνει
 ποικίλτας ὁ Αἰανὸς παραδί-
 χεται. ὁμοιορῶς ἂν τις ἐπὶ σω-
 ρὸν ἀναβῆσιν αὐτῶν, τὸ
 ἐν τῇ λακτύλῳ πρόπλευμα
 θύρα πόποι. τί σοι δοκεῖ ὁ Δη-
 μόκλειτος, ἃ ταῦτα ἔδιδε; καὶ
 ἀξίαν γιγᾶσαι ἄρ' ἐπὶ τῷ ἀν-
 θρῷ καὶ τοι πόθιν ἄχρηκῆ-
 ναι τοσοῦτον γέλωτα; οὐ δὲ
 ἔρ' ὧ φιλότης, γέλωτα καὶ αὐτὸς
 ἢ μάλιστα, ὁ πόταν τῶν ἀπὸ
 ἀκρίους θυμαζόντων αὐτόν.
 itis alios eundem admirantes audieris.

Videme ut nō omnino Aed-
 cus cæcutientes suscipiat?
 Non absimile siquis iamiam
 in crucem ascensurus, digiti
 vulnuscūlomedatur. Quid
 tibi facturus fuisse videtur
 Democritus, si horum spe-
 ctator contigisset? Nunquid
 pro dignitate virum derisisset?
 Et vnde tantus miserō
 risus suppetisset? Proinde;
 amice, ride et tu ipse, ac tum
 maximè & effusissimè, quos
 itis alios eundem admirantes audieris.

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

IN Peregrino simulatæ tantum sapientiæ imaginem
 Lucianus haud dubiè ostendere voluit. Quid enim il-
 lō insolentius, aut populatis admirationis (quam vnam
 omnes suæ prodigiosa viuendi ratione constat venatos
 esse Philosophos) cupientius? Quem in tantum gloriæ
 suæ excæcauerat, ut omnibus absumptis admiratio-
 nis captandæ præstigijs, quibus vulpi oculos dement-
 tare solitus est: demum etiam semet flammis ablumen-
 dum facerit, non ob aliam causam, quàm ut mortuus
 quoque admiratione esset populo. Nec mihi dubium
 est, in hoc Peregrino Lucianum, summæ virum pru-
 dentię, indicium facere voluisse, cuiusmodi res esset
 ambitiosæ gloriæ cupiditas, quàm inconsulta, quàm
 præceps, & quàm ferè semper temeritatem comitem
 secum habeat, & φιλονεικίαν sociam. Nec verò vsq; ad
 popula-

popularium animis facessit negotium, quàm excelsos
animos ferè occupat: & quò altiori magnitudine mens
prædita fuerit, hoc faciliùs hac siti cogitur, tantoque im-
pensiùs gloriæ desiderio infestatur: ita vt præclare scrip-
serit Lucianus: τὸ φιλόδοξον μόνον ἀφύκλον, & τοῖς πᾶσι
βαυμνοῖς ἀνὰ δουλοῖς: Animi abiecti & sordidi, reb. ca-
piuntur humilibus, at sublimes & excelsi illam internam
in aliorum animis repositam opinionem affectant. Et
huius consequendæ gratia nihil non faciunt, parum
nonnunquam reputantes, quàm prudenti consilio in-
uidiosam captent gloriam. Videmus nostro seculo in-
numerabiles peregrinos semet, vt Protheus, in omnia
vertentes, tantum in hoc, vt sint aliquid: hoc est, vt He-
rodus loquitur, ῥήτοτε, φατοίτε, ne desit mundo quod
de illis loquatur, vt habeant præclarum apud omnes
& eruditionis & ingenij testimonium: non animad-
uertentes interim, se quadam animi cæcitæ & præci-
pitantia, qua illis imposuit φιλαυτία & ambitio, dum
omnia miscent, in summam ruere infamiam. Usque-
adè misere nonnulla sitiunt, & sedulo venantur τὸ δό-
ξασιν ἐκείνο δόξαζον, vt patiantur citius veritati iniuriam
fieri, quàm illorum periclitetur existimatio. Est quidem
omnibus commune laudis & gloriæ certamen propo-
situm, sed ad hanc vt non nisi per sudorem & laborem
patet aditus, ita non alia quàm virtutis, hoc est legiti-
ma via penetrandum est. Iam quisque peculiarem viam
ad laudem consequendam sternit & aperit, quæ ad
laudis appellatione digna sit, viderint ij qui tanto pe-
re ad hanc & multorum exitio & offendiculo aspirant.
Sed nimium multa philosophati sumus. Cæterum in
Peregrino præter cætera illud quoq; videre est, quàm
nihil in rebus diuinis sapiat humana ratio, etiam pru-
dentia philosophica excultissima. Quis enim nega-
bit, Lucianum summi virum fuisse ingenij: at quàm
nasurè sublanet Christianismum, palam est: conui-
tia eructans in ipsum quoque Christum, quem ἀν-
τιλόγον ἄνθρωπον σαρρικό, hoc est, de palo suspensum

Sophistam cognominat, & alia commemorat, confidens quæ a teneris & pijs auribus procul decet esse remota. præterea longè aliter de Peregrino sentire videtur Gellius, author satis eminens.

a PENTHEVS.] Vide quæ de eo annotauimus in Saturnalibus. b Nónne verò.] Igne mori multis gloriosum putant, inter quos etiam fuit Colanus: qui se vltro incendio obtulit, cum iam mori decreuisset. Nicolaus Damascenus, & philosophus & historicus, scribit à se visum Zarmanochegam Indum, qui satis fortunatus Athenis se cremauit, quòd abundè vixisset. in cuius tumulo ita inscriptum fuit: Ζαρμανοχέγας Ἰνδῶν ἀπὸ βαρβάρων, κατὰ τὴν νόρμην Ἰνδῶν, αὐτὸν δαδάσαντος, κείνου: hoc est, Zarmanochegas Indus ex Bargoa, iuxta patrias Indorum mores, seipsum immortalem faciens, hic iacet. c Et enim haud dubitanter.] Imò qui animæ immortali a se credunt, feliciores sunt ijs qui animum interire cum corpore, & ut corporis, ita animi sensum morte eripi à bitantur: de quorum numero sunt, C. Iulius Caesar, in ea oratione quam contra Casilinam habuit, & Cicero pro Cluentio: cum aliter in Lælio & in prima Tusculana tradiderit. Ego quamvis de hac impia sententiâ in Charonte scripsi, tamen quia hic locus exigit, ea repetere non sum veritus. d Epictetus.] Hic ex Hierapoli Phrygiæ vrbe fuit oriundus, Romæ Epaphroditò cuidam, Neronis familiari seruiuit. e Hercules.] Cum se ipsum magnitudine dolorum victus, in rogum contecisset, virtus combastus est. Sophocles in Trachinijs. f Alcibiades.] Vide Plutarchum in eius vita, & Erasmus in Alcibiadis Sileno.

ΔΡΑΜΕΤΑΙ.

FUGITIVI.

Bilibaldo Birkheimero interprete.

ARGVMENTVM.

Rursum inuehitur hoc dialogo Lucianus in Philosophos, quos sub fugitiuorum nomine non solum ipsos per se homines facinorosos ac perditos plerosque ostendit, verum etiam à turpibus principijs, nullis honestis studijs, nulla disciplina institutos, sed solum ventris

tris & ocij gratia quodd cum maiori ignauia ac securitate, libidini atque alijs vitijs inferuire possint, ad hanc professionem prorumpere docet. Fingitur autem Iupiter cum Mercurio de eo quod nuper in Olympijs circa Proteum acciderit, sermonem habere (quæ occasio dialogo est) atque ibi inter narrandum Philosophiam aduenire, multa querentem ac detestantem de moribus & vitijs recentiorum ac nuper natorum Philosophorum, vt qui non ipsi modò nihil dignum hac professione agant aut trahant, verùm etiam iniuriam ac fraudes, quibus alios circumuentiont, sub hoc specioso titulo tegant: exposita interim prima origine, qua de causa Philosophia primùm in terras à loue demissa fuerit, qui homines philosophari primùm coeperint, & quale postremum hoc hominum genus sub hac professione sese venditare soleat. Qua querela Iupiter, pro eo ac par erat, commotus, Mercurium & Herculem vnà cum Philosophia ad puniendos huiusmodi impostores demittit, qui ducēte Philosophia, in Thraciam deueniunt, atq; ibi fugitiuos quosdam seruos, philosophorum nomine sese tuentes, & quandam Laconici cuiusdam vxorem, libidinis causa secum circumferentes, indicante & adiuvante ad hoc etiam Orpheo poeta, comprehendunt, & malè multatos dominis suis in seruitutem restituant. Vtrum autem ex vero aliquo facto occasionem argumenti huius Lucianus traxerit, incertum est: loci certè ac nominis mentio, quam ille sub obscure facit, tale aliquid innuere videntur. Et fuere illis tum temporibus præter Epictetum & Menippum, de quibus notum est, & Macrobius quoque libro Saturnalium primo meminit, etiam alij quidem, qui à seruis ad philosophiam progressi sunt, quorum haud dubiè nonnulli non tam virtutis studio, quàm ignauiz & securitatis gratia, quemadmodum & nostra ætate non paucos vidimus, ad hoc vitæ genus exaltati fuere.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, ΖΗ-
νός, Φιλοσοφίας, Ηρακλείους,
Ερμῆος, Ἀνδρῶν, Δεσπότης, Ορ-
φίος, Δραπέτου καὶ
Ἰπποδίκου.

APOLLO, I. K. R. I.
ter, Philosophia, Hercules
Mercurius, Viri, Dominus,
Orpheus, Fugitivus,
Marinus.

Ληθὴ ταῦτά
φασι, πᾶτες ὡς
ἱμβάλοισις αὐ-
τὸρ φέρωρ ἔσ-

τὸ αὐρ, κατέναντι Οὐλυμπί-
ου, ἡδὴ προσβάτης ἀνθρώ-
που, οὐκ ἀγνοῦντες θαυματο-
ποιὸς τὰ τοιαῦτα; ἢ σιγῇ
καὶ ἡμῖν ἀπηγάτο, αὐτὴ ἰω-
ρακίῃ καὶ ὁμῶς πόνουσα.
Ζῶς. καὶ πάνυ ἀληθῆ, ὦ Α-
πολλών, ὡς μὴ ποτε γνῶσθαι
ἔφικεν. Απ. οὐτὼ κεν εἰς ὃ
γίγνομαι, καὶ ἀνάξιοις ἐν πν-
εῦμα πολωλίσαι; Ζῶς. καὶ τῶ
το μὲν ἴσας, ἀπὸ ἐξ ὧν πομπῇ
μὲν τῷ ἡρώδιαι μίμνημα ἔ-
νασχόμην· τὸ δὲ καὶ κνίσσης
πουνήσας, οἷαν ἄκτος ἀποφί-
εσθαι ὁπλομένων ἀνθρώ-
πων σωματῶν, ἢ γοῶν μὴ ἔ-
τι Ἀρατίαν, ὡς ἔχον, ὅθεν
ἐπιπῶν ὁχόμην, ἀποκώλαμ
ἀρ, ἵδω, ἀτοπία τὸ καπνῶ.
καὶ ὁμῶς ἐν τοσαύτῃ ἀσπίδι,
καὶ

Erane que di-
cunt, Pater
quod in ignem
quidā se ipsum

coram Olympijs iniecerit,
homo iam senex, nec inge-
nerosus ad talia prestigia-
tor? Siquidem ita nobis Lu-
naretulit, se illum ardentem
vidisse dicens. IVP. Et
admodum vera, ὦ Apollo,
atque vimam nunquam fa-
cta fuissent. APOL? Num
adeo bonus senex erat, ὃ in-
dignus qui in igne periret?
IVP. Et illud forsitan.
Ceterum multam me ium
memini in suavitatem, ob ni-
doris, qualem ab hostis hu-
manis corporibus exhalare
par est, faciliorem perulisse.
etenim ni confestim in Ara-
biam, ὅτι habebam, discedens
abijsem, ob sumi, ceriē scia-
as, faciditatem perijsem: ὃ
tamen in fragrantia tanta,
aroma-

καὶ ἀφθονίᾳ τῶν ἀρωμάτων,
καὶ ἐν λιθναῶν παμπότῳ,
μοῖσις αἰρῖνσιν ἱπποβόῃ μοι,
καὶ ἀρμαθῆν ἡθελον πλὴν κυ-
λίσσας ἐκάνλω τῆς ὁσμῆς, ἀλλὰ
καὶ νυνὶ ὀλίγον θωρακτιᾶν,
ἡσυχαστὴς αὐτῆς. ΑΠ. τί δὲ
βροχόμῃ; ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα
ἔργασαι ἑαυτόν; τί τὸ ἀγα-
θόν, ἀπανθρακωθῶν ἱμα-
τῶν ἄς πλὴν πυράν; Ζεὺς. τῷ
δὲ μὴ ἐκ ἀρ. ὦ πάτερ, φθάνοις,
καὶ Εμπεδοκλῆ πρὸ αὐτοῦ ἐγ-
καλῶν, ὅς τις τὸς κρατῦρας ἔ-
λαβῶ, καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ.
ΑΠ. μελαγχολίαν τινὰ δε-
ξιὴν λίσσας. αὐτὰρ οὗτος καὶ
τίνα ποτὶ ἄρα πλὴν αἰτίας;
σχὴ τῆς ἐπιθυμίας; Ζεὺς. αὐ-
τοῦ σοὶ λόγον ἔρῳ. ὁρῶντις.
πρὸς πλὴν πανύστερον, ἀρλο-
χούμῃ; πρὸς αὐτοὺς ἵππ-
τῆς τελευτῆς. ἔφη γὰρ, ἢ καὶ
ἐμνημαι. ἀλλὰ τίς αὐτῇ
σπεύδῃ πρόσσας τιταραγμί-
νη καὶ λακρύσας, παύνη ἀδι-
κασμένην ἰοικῆα; μᾶλλον δὲ φι-
λοσοφία ἐστὶ, καὶ τοῦ νομά καὶ
τοῦ μὲν ἱπποδάμοι σχηλίσ-
σα, τί, ὦ θύγατερ λακρύσας,
πλερώνς αἰσχύνης plena, innocat.

aromatumque copia, nec non
thuris abundantia, vix mi-
hi nares odoris obliuisci, &
grauolecentiam illam dedi-
scere volebant: sed & nunc
cum tantum recordor, quasi
nauseo. APOL. Quidnam
ô Iupiter, volebat cum ita se
ipso abuteretur? aut quodnam
inde bonum, si in rogi in-
cideret, ac carbonatim dea
flagraret? IVP. Atqui fi-
li, nonne in hoc Empeda-
elem ante ipsum criminari
videris, qui in Sicilia & ipse
in crateras insiluit? APOL.
Melancholiam quandam mo-
lestam dicis. Caterum iste
quamnam tandem desiderij-
causam habebat? IVPIT.
Ipsius tibi sermonem refe-
ram, quem coram Panegy-
ri, cum mortis genus defen-
deret, habuit dicebat enim,
si memini. Sed quamnam est
ista quæ accelerans adueniat,
perturbata, lachrymas? ma-
gna videtur iniuria affecta.
Atqui Philosophia est, ac
nomen meum, se ipsam de-
plorans æreum plena, innocat.

τί ἀπληρῶς τὸν βίον ἰδέ-
 λυθας; Ἄρα μὴ οἱ ἰδὼν αὖ-
 θις ἐπιβελών κασί σοι, ὥς τὸ
 πρόωγόν, ὅτι τὸν Σωκράτην
 ἀπικλῆναρ, ἀπὸ Αὐτίου κατα-
 γορηθέντα, ἅτα φόνους δὲ
 τοῦτο αὐτὸς; Φι. ὅθι τοιῶ-
 τον, ὃ πάτερ, ἀλλ' ἰκῆνοι μὲν
 ὃ πολλὸς λίως, ἰκῆνοισιν, καὶ δὲ
 τιμῆς ἕχον αὐτὸν ἄνθρωποι, καὶ θαυ-
 μάζοντες με, καὶ μονορουχί
 περικουωῶντων, αἱ μὴ μὴ σφό-
 δρα ξυνίσταται ὥν λίχοιμι οἱ
 δὲ, πᾶσι ἄρ' ἔποιμι, οἱ ξυνέ-
 θας, καὶ φίλοι φάσκουσιν ἔν-
 καὶ τὸν νομα τὸ μὲν ἐποδύομαι.
 νοι, ἰκῆνοί με τὰ διαότατα
 ἔργασαντο. Ζῶς. οἱ φιλόσο-
 φοι ἐπιβελών τινα ἐπιβελών
 λώκασι σοι; Φι. οὐλαμῶς,
 ὃ πάτερ, οἷον ξυνδίδωται
 μοι καὶ αὐτοί. Ζῶς. πῶς τίνων
 ὁρῶ δίκην, αἱ μὲν τὸς ἰδὼ-
 τας, μὲν τὸς φιλοσόφους αὐ-
 τῶν; Φι. εἰς τίνος, ὃ Ζ. ὦ, ἰ-
 μεταχμῖς τῶν τι ποικῶν καὶ
 τῶν φιλοσοφούντων, τὸ μὲν
 σχῆμα καὶ βλήμα καὶ βέδισ-
 μα ἡμῖν ὅμοιοι καὶ κατὰ
 ταῦτα ἰσχυμῖνοι, ἀξίως γὰρ
 καὶ ἡμῶν τὰ τέλεια, καὶ τοῦ νομα τὸ ἡμῖν ἑρπύλλιον ἔχοντα,
 μαθητὰς

aut cur vitā relinquēs adue-
 nisti? num tibi rursus Idiotas,
 ut olim, struxere insidias,
 cum^a Socratem ab Anyto ac
 cusatum interfecere? ideōne
 illos fugis? PH. Nil tale, ὁ
 pater, verum turba illa ingēs
 me laudat, honoreq̄ dignam
 censens veneratur, & tantum
 non adorat, tametsi non ad-
 modum quæ dico intelligat.
 Hi verò, quonā modo dicā?
 familiares, & quise amicos
 esse asserunt, ac nomē meum
 induere, illi me gravissimè
 læserunt. LVP. Philosophi-
 ne tibi insidias quasdā stru-
 xere? PH I. Minimè, pater;
 nam & illi pariter mihi in-
 iuria sunt affecti. LVP. A'
 quibus igitur iniuriam per-
 pessa es, si nec Idiotas, neque
 Philosophos incusas? PH I.
 Sunt nonnulli, ὁ Iupiter, in-
 ter multitudinem, & philo-
 sophantes medij, forma, a-
 spectu & incessu nobis si-
 milēs, hisq̄ue ornati, hi mihi
 subesse gloriantur, ac nos
 men nostrum præ se ferunt,

μαθηταὶ καὶ ὁμιληταὶ καὶ δια-
σώται ἡμῶν ἄνθρωποι λέγοντες, ὁ
βίος σου καὶ πατριὰ σου, ἀμα-
θίας καὶ θράσους καὶ ἀσελγείας
ἀνάπληκτος ὕψους ὁ μικρὰ καὶ
ἡμῶν. ἀπὸ τούτων, ὡς πᾶτερ, ἡ δι-
καιοσύνη σου φανερὰ. Ζῶς. Ἀνα-
ταῦτα, ὡς πᾶτερ, ἀπὸ τῶν μα-
θητῶν ἡ δικαιοσύνη σου. Φίλ. σκό-
πη, ὡς πᾶτερ, ὁ μικρὰ σου ἡ κα-
τιδύσθαι βίον ἀδικίας καὶ πα-
ρανομίας μου, ἅτις ἀμαθίᾳ
καὶ ὑβρίδι ξυώνηται, καὶ παρανό-
μιον καὶ αὐτὴ κατελέσας τὴν
ἀνθρώπινον ἀπὸ τῆς ἀγνοίας ἐ-
λασσόνειον, ἐμὴ κατήπιμ-
ψας, ἐν ἡλικίᾳ σου ἐπιμνησθῆ-
ναι, ὡς παῖς σου καὶ ἀδελφεός
σου ἀπὸ πάντων, καὶ βιασόμενοι, καὶ
ὅμοια τοῖς θεοῖς βιβνύοντες, ἀ-
ναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀλά-
θειαν, ἀρρωτικῶς σου συμπολι-
τῶν οὖν. ἔφη γὰρ πρὸς με κα-
ταπίμπων, ὁ μὴ πρᾶξις σου
ἄνθρωποι, καὶ ὡς διάκλητος ὡς
πρὸς ἀμαθίας, ὡς πᾶτερ, καὶ
αὐτὴ ὁρᾷς, ἐγὼ δὲ (ἐλπίσθαι αὐ-
τὸς) οἶ, ὡς μόνον ἰάσαδι σου
τὰ γινόμενα ὁμοῦ περὶ πάντας

discipulos, sectatores ac con-
tubernales se nostros esse dis-
centes: at vita eorū scelestis-
sima ignorantia, temeritate
et petulantia penitus est re-
ferta: nobis iniuria haud par-
ua. ab illis, ὁ pater, iniuria
affecta profugi. LV P. Mole-
sta hæc, filia: verū quare
potissimū te lætere? PHI.
Considera, pater, nū parua.
etenim cū vidissetes humanā
vitam iniquitate et iniustitia
plēnam tanquam ignorantia
et violentia agitātā et per-
turbatā, tu rerū humanā-
rum, quod tanta caligine cō-
flectarentur, miseratus, me in
terram dimisisti, iniungēs ut
omnem adhiberem diligen-
tiam, quod homines à violen-
tia et mutuis desinerēt iniu-
rijs, ac nō beluarum ritu vi-
uerent, ad veritatemq; respin-
cientes, pacatius inter se de-
gerent. Dicebas etenim cū
me demitteres, quæ nam ho-
mines agunt, qualiterq; ὁ
filia, ob ignorantiam sint

affecti, tunc quoque cernis. Ego verò, quoniam eorum me mis-
feret, te, quam solam tantis erroribus mederi posse arbitror,

ἵνα πάντων ἡμῶν, πίπτω ἰα-
σομένη. Ζαῖς. οἶδα ποῦ καὶ
καὶ τοιαῦτα ἀπὸρ τότῃ, σὺ δὲ
τὰ μὲν ταῦτα ἤδη λίγῃ, ὅ-
πως μὲν ὑπεδέξαντό σε κατα-
πλάμψῃ τὸ πρῶτον, ἃ τίνα
δὲ νῦν καὶ αὐτῶν πεπονθας;
Φιλ. ἔξα μὲν, ὡ πάτερ, ἐκ ἐπι-
θύς Βαλῶας ἀνδρὸς, ἀπὸ ὅ-
που ἰδὼσα μοι χαλεπότερον
τοῦ ἔργου ἔγχα, τὸ βαρβαρὸς
παλαιῶν καὶ ἀνδράσκαρ, τοῦ-
το πρῶτον ὀξίου ἀργάσαδι.
τὸ Σαλῳικὸν δὲ ἄνθρωπος, ὡς ῥα-
πον ὑποβαλὼσα καὶ τάχιστα,
ὡς γὰρ μὲν ἐνδεδόμφορ τὸν
χαλινὸν ὁλόν τε, καὶ παχθυ-
σόμενον τῷ συζῷ, ὁρμήσασα
ἦς ἐκδόντος τὸ πρῶτον, ἔδυνε
μύγισον τῷ ἰερῷ βίῳ, καὶ χα-
λεπῶς ἔπειθε καταβάοντας ἀπὸ
τῶν ἰατρῶν ἡμῶν ἰμοὶ συνοῦ-
σαι. ὥστε καὶ γὰρ ὁ ὀλβιον, οἱ
Βραχμᾶνες, τοῖς Νεχραίοις
καὶ Οξυδράκαις ὁμοιοί, οὗτοι
πάντες ἵνα ἡμῶν τὰ φρονταί,
καὶ βιοῦ. οἱ γὰρ κατὰ τὰ ἡμῶν
δοκουῦντα, τιμῆμενοι πρὸς
τῶν πειστικῶν πάντων, καὶ
ἀπὸ θύρας

ex omnibus nobis elegi, ac ut
illos cures, demitto. IVR.
Noui, multa talia tum di-
cebam: at tu iam dicere per-
ge, quomodo sub initium te
devolantem homines susce-
perunt, & quae nunc & ipse
pertuleris. PHIL. Perre-
xi igitur, pater, non con-
festim ad Græcos, sed quod
longè mihi difficilius opus
esse videbatur, Barbaros vi-
delicet instituere & docen-
te, hoc primum agreden-
dum esse censebam. Inter-
misit igitur Græcis, tanta
quam qui facile subigi pos-
sunt, ac celeriter, ut puta-
bam, frenū suscepturi, iugū-
que collum subdituri forent,
ad Indos primò moui, gen-
tem omnium quæ viuunt, ma-
ximam: illisq; haud grava-
tè persuasi, ut ab elephantis
descendentes, mecum cons-
uersarentur, quemadmodum
Brachmanes, felix hominū
genus, Nechreis & Oxy-
dracis finitimi, qui omnes
mihi subduntur, ac nostris

quoniam instituis, ac omnibus circumhabitantibus honorati,
moriūq;

φησὶν ἔτι καὶ παράδοξόν τι-
 ναὺν θανάτου τρόπον. Ζῶνς.
 τὰς γυμνοσώφισας λίγας; ἀ-
 πώγων τὰς ἅπας περὶ αὐ-
 τῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μιν ἐ-
 βλήν ἀναβάντων, ἀρῶντας
 καὶ ὁμῶς, ὅθεν τοῦ ἀγγέλου
 ἢ τῆς καθύπερθε ἐκτρέποντος.
 ἀπὸ δὲ μίαν τοῦτο. ἔναγχ' ὅ-
 ρον καὶ Ολυμπιάσει τὸ ὅ-
 μοιον ἰδὼν ἄδον γρόνον, ἀ-
 πὸς δὲ καὶ οἱ παρῆναι, καὶ οὐ-
 μὲν τότε τοῦ γίγαντος. Φιλ.
 ὅθ' ἀνέλεον, ὡς πάντες, αἱ ὁ-
 λυμπία, διὰ τῶν καταρά-
 των ἐκείνων, ὡς ἴφελος, ὅτι πο-
 λὺν αὐτῶν ἰσχυρὰ ἀπέντας,
 ὡς λοιδορήσαντες τοῖς ξυνο-
 δούχοις, καὶ βούλονται ὁπιοδ-
 ομορὶ μάλιστα ἡ γὰρ ἐν-
 τὸν, ὡς δὲ ἄδον ἐκείνην,
 ὅπως ἀπὸ θανάτου. μετὰ γὰρ τὰς
 Βραχμῶνας, αἱ Αἰθιοπία
 φθόνος, ἔτα αἱ Αἰγυπτίαν κα-
 τίβω, καὶ ξυγγνωμὴν τοῖς
 ἰσχυροῖς καὶ πρὸς αὐτῶν
 καὶ τὰ ἑκαὶ πρὸς αὐτῶν, ἡ
 Βαβυλῶνα ἀπὸ τῶν Χαλδαίων
 καὶ μάστιγι μὲν, ἔτα αἱ Σκυ-
 θίαν καὶ τὴν Θράκην.
 ὁ Μαγὸς ἰμῖαν. Inde ὁ Scythiam, postea in Thraciam,

mortuūq; genere moriuntur
 admirando. IVP. Gymno-
 sophistas dicis : de quibus
 inter cetera & hoc audio,
 quod in rogam ingentem a-
 scendentes, sponte comburū-
 tur minimè vel forma aut ca-
 thedra excidentibus: sed nihil
 magni hoc. nam & ego nus-
 per in Olympiacis simile
 quiddam fieri conspexi: quia
 & te cū senex conflagra-
 ret, adesse decuisset. PHI.
 Haud ad Olympia, pater, a-
 scendi, execrandorum illo-
 rum, quos discipulum, metu,
 quoniam multos eorum abi-
 re vidi. tanquam concilio
 maledicerent, latrantēque
 domus posteriora clamore
 implerent: ita ut nec illum
 quemadmodum occubueris
 viderim. Post Brachma-
 nes igitur confestim in Aethi-
 opiam, inde in Aegy-
 ptum descendi, & cum sa-
 cerdotibus & prophetis illo-
 rum congressasum. Quos
 cū diuina docuissē, in Ba-
 bylonem perrexi, Chaldaeos

ὅθ' ἄ μοι Εὐμόλοπος τε καὶ Ὀρ-
 φῆς σιωπῶντι ὄλω. ἔς τε καὶ πῶς
 ποσάλα & ἰς τῶν Ἑλλάδα τὸν
 μὲν, ὡς τιλίσας αὐτὸς, ἢ Εὐ-
 μόλοπον (ἱμιμαθῆκα ὅρ τὰ
 θῆα παρ' ἡμῶν ἅπαντα) ἢ δ',
 ὡς ἐκὰδ' ὡν περὶ αἶσ' οἱ τῆ μου-
 σικῆς, κατὰ πόδας ὠθὺς ἀπό-
 μιν, καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὠθὺς
 ἰαλῶσαρ ὅτι πᾶν ἡσπᾶσαν
 πο οἱ Ἑλλῶν, ὅτι ὅλος ἀπὶ-
 πλῆσαρ. κατ' ὀλίγον δ' πε-
 ριηλῶσα, ἰπὰ ἱκτ' ἅπαντων
 ἱταῖροι καὶ μαθητὰς πρὸς ἡ-
 γόμιν, καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου, καὶ
 ἄλλον ἐξ Εὐφείας, καὶ Ἀβδηρῶ-
 νος ἄλλον, ὅλινος παντάπα-
 σι' μὲν ἔς τὸ ὥριον φῶλον
 ἐκ οἷδ' ὅπως μοι παρρηφύ-
 β. ὅτι ἴαλιν τὰ μὰ ἰς βάλ' ὅ,
 οὗτε κομιδὴ ἀπάδον, ἀπὸ
 οἷον τὸ ἱπποκρυταῖρων γένος,
 σῶθιτόν τε καὶ μικτόν, ἱρμί-
 σθ' ἀλαστονάας καὶ φιλοσοφίας
 πηλαφόμορον, οὗτε τῆ ἀγνοίας
 τίλιον περὶ χόμορον, ὅτι ἡμᾶς
 ἀτρεῖσι ὡς ὀφθαλμοῖς θαθο-
 ρῶν διωάμορον, ἀπὸ οἷον λυ-
 μῶντων ἰπὸ βῶ ἀμβλυόπην,
 ἀσαφὲς τι, καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν
 quā hebetudine cæcipientes,

ubi b Eamolpus & Orpheus
 mecū congressi sunt, quos e-
 tiam in Græciā præmisit, Eu-
 molpum quidem ut Græcos
 initiaret (etenim cuncta di-
 uina à nobis didicerat) Or-
 pheum autem ut in cantando
 musica eos cogeret: quorum
 vestigia confestim infsecta
 sum, ac sub initium cum ve-
 nissem, non admodum Græci
 me amplectebantur, nec tamē
 penitus excludebant. Paula-
 tim verò cum eis conuersata,
 septem ex omnibus amicos et
 discipulos collegi. & alium
 ex Samo, alium verò ex E-
 pheso, ex Abdera quoq; aliū,
 omnino paucos. Quibus cum
 & Sophistarum genus, nescio
 quo pacto, mihi suppullulas
 uis, neq; mea absolutè emu-
 lans, nec tamen penitus dis-
 crepans, sed tanquam Hippo-
 centaurorū genus, composi-
 tum quid, & mixtū, in media
 superbiæ & philosophiæ er-
 rans, neq; ignorantie finem
 impotens, neque fixis oculis
 nos intueri valens, sed tan-
 quam obscurū quid, & dubiam nostrā
 imaginem

ἡδωλον, ἡσυχίαν ἰνίσκει ἰδόντες
 τοὺς ἄνθρωποι, οἱ δὲ φόνος ἀπειθῶς
 πάντας κατατροχέοντες. ὁ δὲ φόνος
 παρὰ τοῖς ὁμοῖς ἁπλῶς ἰκάνη,
 καὶ περὶ σοφίας, καὶ ὡς αὐ-
 τοὶ φονεῖ, ἀπρόσμαχον ἀντα-
 φλέγει· αἱ κομψαὶ καὶ ἁπο-
 ραὶ καὶ ἄστοχοι ἀπειθείας, καὶ
 ἀνσίροοι καὶ λαβυνθώδεις
 ἱρωταί. ἔτα κωλυόμενοι,
 καὶ ἰληγρόμενοι πρὸς τῶν ῥιταί-
 ρων τῶν ῥιμῶν, ἡγανάκων,
 καὶ σωίσαντες ἐκ αὐτῶν, καὶ τὰ
 λείποντες, ἀπασθεῖς ὑπὸ φόνου, καὶ
 παρὰ δόξαν πεισμένους ὄν-
 τας. ἰχθῶν μὲν οὐκ ἴσως
 τότε φονεῖν ἀνδρῶν καὶ μηκέτι
 τι ἀνέχεσθαι τῶν θυμολογίων
 αὐτῶν. νῦν δὲ ἀντιφύγει με
 καὶ Διογένης, καὶ μετὰ Μενί-
 που, Κράτους καὶ Μενίππου,
 οὗτοι ἴπασαν ὁλίγον ἱππεύ-
 ῃσιν τῆς μονῆς, ὡς μὴ ποτε
 ἄφελον ὁ γὰρ ἄνθρωπος αὐτὰ ἐ-
 πιπόνθη, ὑστέρου. Ζῆς. ὅτι
 πᾶς μοι λέγεις, ὅτι φιλοσοφία,
 τίνα ἐδίκησαι, ἀπὸ ἀθανά-
 τῶν μόνον. Φί. καὶ μὴν ἄκουε,
 ἦν ἡμεῖς ποτὶς εἴμεθα περὶ τῆς
 ὁδοῦ. I V P. Sed nondum mihi,
 ὦ Philosophia, enarras quemadmodum iniuria sis affecta,
 verum tantummodo indignaris. PHIL. At qualiter nunc,

imaginem umbramve quan-
 doque cernens. nihil cernens
 tamen exaltè. uncta se nos-
 se existimat. Hinc illa inuti-
 lis & superuacanea apud eos
 sapientia, & ut ipsi arbitran-
 tur, inexpugnabilis, accen-
 ditur: arrogantes quoque
 & dubie, nec non absurde
 responsiones: mixticebiles
 pratered & labyrinthica in-
 terrogationes. Quod si ab
 amicis meis prohibentur &
 redarguuntur, indignan-
 tur, ac contra illos conspi-
 rant, tandemque in ius ran-
 piunt, & ad cicutam bibena-
 dam tradunt. Et quamvis
 fortasse cum confestim sus-
 gere, nec amplius eorum con-
 uersationem tolerare opor-
 tuisset: Antisthenes tamen,
 & Diogenes, ac paulò post
 Crates, Menippus quo-
 que, mihi, ut parumper dis-
 cessum meum differrem, per-
 suasere: quod utinam nun-
 quam factus esset: non e-
 nim tanta postea fuisset perpeffa. I V P. Sed nondum mihi,
 ὦ Philosophia, enarras quemadmodum iniuria sis affecta,
 verum tantummodo indignaris. PHIL. At qualiter nunc,
 ὁ λυπῶν

ὁ Ζεὺς, καὶ καὶ ἰσι. μιὰρὸν γάρ τι
 φῦλον ἀνθρώπων, καὶ ὅς τὸ πο
 λὺν ἀνθρώπων καὶ θητιῶν, ὃ ξυγ
 γνόμενον ἐμὶν ἐν παίδων καὶ
 ἀσχολίας. ἰδὼν γὰρ, καὶ ἰδὼν
 θάσσῃ, καὶ ἀπας τέχνας, οἷας ἐ
 λὸς τὸς θεοὺς, ἐμάνθανε, οὐκ
 τῶν καὶ τῶν αὐτῶν, καὶ οὐκ ἐπὶ πλὴν
 ὅς ἐχασ, καὶ ἰεὶα ξάναν, ὡς
 ὠδὸν ἀπὸ τῶς γυναικί, καὶ ὁ
 μύρτων, καὶ καταγάρτοις ὁ
 μαρῶς, ὁ πότι καὶ ὁ ὁκλὺν καὶ ἄ
 να σφίφοι, καὶ μίτορ καὶ ἄ
 θοιψ, τοιαῦτα τοίνυν ἐν πα
 σὶ μεγάλῳ ἴδον, ὃ δὲ ὄνομα τὸ
 ἐμὶν τὸν ἑδὲ. ἐπὶ δὲ ἄς
 ἀνθρώποις τε καὶ ἄνθρωποις, καὶ ἄ
 τῶν ὁρ τὴν αὐτῶν, ὃς παρὰ τ
 πομπῶν ὅτι θεοὶ τῶν οἷς θεοὶ
 ἐμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχοντα οἱ ἄν
 θρωποι τὴν παρρησίαν τὴν
 αὐτῶν, καὶ χάρσιν θίρα πωδ
 ῶροι, καὶ συμβελλόντες πᾶσιν
 ταῖς, καὶ ἐπιτιμῶν τῶν ἀποπύσ
 θυν, ταῦτα πάντῃ τυραννίᾳ
 ἀδελφικῶν καὶ ἀντὶ ἄντι τὸ
 πρὸ δὲ μανθάναν, ὅσα τῇ
 τοιαύτῃ παρρησίᾳ πρόσφορα,
 μὴ ἀρὸν

que formidant: hæc omnia tyrannidem haud parvam esse ar
 bitrabantur. Verū addiscere quæ professioni huic conueniūt;

ὁ Iupiter, audi: Sceleratum
 quoddam hominū genus est,
 & vix plurimum seruire ac
 mercenarium, haud nobis
 cum ob negotiorum multitu
 tudinem à pueris conuersa
 tum. Seruitutem enim serui
 uit, aut sub mercede operant
 locant, aut alias artes exer
 cuit, quales pat est homines
 tales addiscere, coriariam;
 fabrilē, fullonicam, aut la
 nam excutere; ut mulieribus
 sit accommoda, & ad filan
 dum apta ductilisque, cum
 illæ tramam vertunt, vel li
 cium circumuoluunt: talia
 igitur in puerili exercent
 ætate nec nomen cognoue
 re nostrum. Postquam ve
 rò annos viriles ingredi cœ
 pēre, ac reuerentiam quæ à
 quamplurimis amicis exhi
 betur meis, conspexerunt;
 quemadmodumque homines
 loquendi eorum liberatem
 tolerant, & correpti gau
 dent, ac consulentibus ob
 temperant, increpantes deni
 longum

τά δ' ἡμίτιρα παρὺν ῥᾶπ, ὥς
οἶδα, καὶ ἡμίμησιρ πρόχαρ,α,
τὰ πεφανεῖ λίγω, καὶ ὁ ποικίλος
ῥ' πραγματίας δῆ, πρέβιον
παιδαλίδι, καὶ πέραρ ἱξαρ-
τίσχωδα, καὶ ξύλον ἰν τῇ χαρῇ
ἱξαρ, καὶ βοᾶρ, μάκρορ δ' ὄγρ
καὶ δὴ ἡ ὑλαιν ἔν, καὶ λοιδορεῖ-
ωδα ἅπανσι τὴν ἀσφάλειαν ῥῥ
αὐτοῖς ῥ' μὴδ' ἰπὶ τότῳ πα-
θεῖν, ἡ πρὸς τὸ σχῆμα αἰδώς
παρίξαρ ἱμικτῶν ἡ ἰλωθεία
δὲ πρόχαρ, ὅ, ἀκουῖ, ῥ' δὲ σ.
πότε, καὶ ἡ βέλοισι ἀπώγαν,
παλαχθῆς ὁμοῦς ὡς ξύλῳ καὶ τῷ
ἀλφριτα ἐκ τῇ ὀλίγῳ, ὅθι, ὥς
πρόβῳ, μάλα ψιλά, τὸ δὲ ὀψῶν
νιον, ὅ τῶν ὅ, ἡ δὲ ὅμορ, ἀπὸ
λερία παντοδαπά, καὶ οἶν, ὅ,
οἶος ἡδιστος, καὶ χυσιον, παρ
ὅτε ἀνιδίλωσι δασμοτογοῖ
οἱ ῥῥ ἰπὶ φοιτῶν, ἡ ὥς αὐτοῖς
φασιν, ἀρκέροσι τὰ πρὸ βα-
τα. δὲ ὁρμὴν τὴν ποικίλῳ οἶον, ἡ
αὐτοῖς ῥ' σχῆμα, ὅ, ἡ δὲ ῥ' μὴ
ἀκῶσα λακῶσι. καὶ ῥῥ αὐτὸ καὶ
καὶ οἶον, οἶμα, ὥς ἱξί-
ον καταστήσουσιν τοῖς ὀρθῶς
φίλο.

veneratione, aut metum ne male audire cogantur. Siquidem et
hoc quoque, ut arbitror, prauidete, quò ex aquo inter rectè
philosofa

Nostra verò admodum, ut nobis
sint, sunt facilia, et ad vitanda
dum leuia (de externis lo-
quor) haud enim magni est
negotij vel vestem sibi triud
circundare, aut peram collo
suspendere seu lignum in ma-
nibus gestare, vel vociferari,
aut potius rudere, siue latra-
re, ac omnibus maledicere.
Equidem securus item, quòd
nihil ob talia passuri essent,
forma reuerentia prestare te-
nebatur. Libertas verò etiam
inuito domino proptè, qui se
comprehensos abducere eo-
nabatur, baculi experieba-
tur violentiam. Caterum fa-
rina non amplius pauca, neq
placenta ut antè tenuis, ob-
somnia verò nequaquam solitas
cepeve agreste, sed carnes
omnifariam, et vinum quod
suauissimum: quin et aurum
cum volunt, paratum. etenim
circumerrantes tributum col-
ligunt, vel ut ipsi dicunt, pec-
cora detondent, multisq da-
re existimant, vel habitus

φιλοσοφῶσι, ἔδει τις ὁ δικά-
 σωρ καὶ διακρινῶν τὰ βιω-
 τὰ ἵστα, ἢ μόνον τὰ ἔξω ἢ ὁ-
 μοια ἀρχὴν ᾗ ἔδει τὸν ἔλ-
 λον διεχόντων, ἢ ἔρητὰ τις
 οὐτοσὶ κοσμίως, καὶ κατὰ βρα-
 χύ, ἀπὸ αὐτοῦ βοῶσι, καὶ ἐπὶ
 τῶν ἀκρόωσιν τῶν ἰαυτῶν
 ἀναφώσκει, τῶν νοιδόειαν, καὶ
 πρόχρον τὸ ξύλον. καὶ ἢ μὴ
 ἴα ἔργα ζητῆς, οἱ λόγοι ποιοί.
 ἢ δὲ ἀπὸ τῶν λῶν κείνων
 ἰθὺλοισι, τὸν βίον ἀξιῶσι σκο-
 πῶν. βίωσιν ἡμῶν πλεονεξίαν
 πᾶσι καὶ πᾶσι τὸν τοιαύτης ῥα-
 διουρίας, καὶ μάστιγος τὸν Διο-
 γῆν καὶ Ἀντισθένην καὶ Κρα-
 τητῆα ἐπιγραφόμενων, καὶ ἐπὶ
 τῶν κατὰ τὸν βίον, καὶ τὸ μὴ
 χεῖριστον, ὅποσον ἔντα τῇ φ-
 σὶ τῶν κινῶν. οἱ τὸ φυλακί-
 κὸν καὶ τὸ οἰκτικόν, καὶ τὸ φιλο-
 δόστον καὶ μνημονικόν ἔδει-
 κναι ἐξήλεκται, ὑλακὶν δὲ
 καὶ λιχνίαν καὶ ἀρπαγὴν, καὶ
 Ἀφροδίσια οὐχὲν, καὶ ποτα-
 κῶν, καὶ τὸ οἶνον τὸν δι-
 δόντα, καὶ περὶ πρᾶξις ἔ-
 λαν, ταῦτα ἀκρίτως ἐπιπο-

ρη

philosophantes collocaren-
 tur, nec esset qui talia discer-
 neret & diiudicaret, si tan-
 tum exteriora essent simi-
 lia, quandoquidem nec prin-
 cipium redargutionis susti-
 nent: veluti si dicatur, quis
 ille sic ornatus, & tam re-
 pentè? sed conuessim clami-
 rant, & ad eorum arcem,
 maledicentiam scilicet, con-
 fugiant, lignumque prom-
 ptum est. Proinde si opera
 quæris sermones multi: quòd
 si à sermonibus iudicare ve-
 lis, vitam considerandam
 esse censent. Tali igitur im-
 postura ciuitas repleta est
 vniuersa, & maxime sub
 Diogenis, Antisthenis, &
 Cratetis titulo, nec non
 eorum prætectu. Cate-
 rum quod natura optimum
 est in canibus, veluti cu-
 stodia, vel domus tutela,
 aut herilis amor, siue me-
 moria, minime imitantur:
 verum latratu, gulositate,
 rapina, venereis, crebris,
 adulationibus dantium blâ.

mensarū deniq̃ frequentatione, his per quā diligenter

xxx

elaborant.

ὑφ' ἑτέρων γυνῶνας ἀπάγει
μοιχῶντος, κατὰ τὸν ἰλιῶ
ἐκείνου ναίσκεον, ὡς φιλοῦ-
φοῖς δὲ καὶ πῶτα. ἔτα κοι-
νὰς ταύτας ἀπασὶ ὅτις ξυνῶ-
σι πεθεμῶν, Πλάτωνος τι
λόγματούκεται ποιεῖν, οὐκ
ἔδωκε, ὅπως ὁ ἑρὸς ἐκεί-
νος ἐξίου κοινὰς ἡγεῖσθαι τὰς
γυνῶνας. ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς
συμποσίοις θῆται, καὶ ἃ μὲν
ἐδουκῶνται, μακρόν ἄν εἴη
λεῖπειν. καὶ ταῦτα ποιοῦσι,
πῶς οἷα, κατηγοροῦντων αὐ-
τοῖς μίθους καὶ μοιχείας, καὶ
λαγνείας καὶ φιλαργυρίας, ὅ-
τι γοῦν οὐτως ὑπὸ τοῖς ἀπὸ
ἀποκρίσεως, ὡς τὰς λόγους
αὐτῶν, καὶ τὰ ἑργα οἷον, κολα-
κίαν μισῶν φασί, κολακίαν
ἐνέχει, τὸν Γνάθωνος δὲ τὸν
Σπρῆδιαν ὑπερβαλὼν δυνά-
μεις, ἀληθῶς τοὺς ἀποκρί-
σεις ἐπὶ τὸν, ὅτι ἄν ἐκείνους
ὅσον τὸν γλῶσσαν μὴ μὲν καὶ
τὸ ψεύδεται δυνάσαντο ἡδο-
νῇ, πᾶσι ἐχθρὸν ἐπὶ λόγῳ, καὶ
ὁ Εὐκλείης ὁ πολέμιος, ἔργῳ
καὶ

adulterantes uxores abdu-
cunt, Iliensis illius iuuenis
instar, tanquam & ipse
quoque philosophaturus es-
sent. Inde communiter illas
vniuersis coeuntibus prosti-
tuentes, Platonis se legem
implere arbitrantur, haud
intelligentes quo pacto sa-
cer ille mulieres communes
esse debere censuit. Quae ven-
tò in conuiujs agunt, quem-
admodum inebriantur, longum
esset recensere : & hac
faciunt, quomodo putas,
dum ipse ebrietatem, adul-
teria, luxuriam, & auaritia
reprehendunt. Nil ta-
giur magis inter se inue-
niunt contrarium, quam illo-
rum sermones & opera :
quemadmodum cum adu-
lationem odio habendam
asserunt, & tamen adulan-
di gratia gnathonicam vel
assentationem ipsam exu-
perant. Alios vera loqui
hortantur, cum ipsi nec litem
quam nisi mentiendo mo-
uere possint. Voluptates o-

mnibus sermone inimica, Epicurusque hostis : opera verò

δὲ δὲ τὰν τῶν ἀπαντᾶ πρᾶτ-
 τῶσι, τὸ δ' ὀφθαλμοῦ καὶ μικρᾶ
 τισιν, καὶ πῶς ὀφθαλμοῦ ῥᾶδιον
 ἀντὶ τὰ βριφύμια τὰ νοσηνᾶ.
 γέλωτα γοῶν οὐ μικρὸν παρ-
 ἔχουσι τοῖς θιωμένοις, ὅπο-
 ταν ὑπὸ τῆς τυχεύουσας αἰτίας
 ἐπιβίῃ μὴ αὐτοῖς ἡ χολή,
 πικρὸν δὲ τὴν χοιὰν βλά-
 ποντα, ἰταμόν τι καὶ παρὰ-
 φοροῦ διδορκόσθαι, καὶ ἀ-
 φροῦ μάλλον δὲ τοῦ μετὸν
 αὐτοῖς ἢ τὸ σῶμα, μὴ σὺ γὰρ
 καὶ τυχοῖς, ὅτι ὁ μιὰς
 ἐκείνῃ ἐκχέται βόρβορ.
 χρυσίον μὴ ἢ ἀργύριον, ἢ
 ρωμῆας, οὐδὲ ληκτῆρας ἀ-
 ξιῶ, ὁβολὸς ἰκανὸς, ὡς θέρμυς
 πριάμῳ· ποτὶ δὲ ἢ ἐκ τῶν
 ἢ ποταμὸς παρὶ ξη. μὴ ὁλί-
 γον αὐτοῖσι οὐκ ὁβολὸς, ἐδὲ
 δραχμὰς ὀλίγας, ἀλλὰ πλε-
 ονς ὅλης· ὥς τις ἔμπορ.
 τοῦτο δὲ τοῦ φόρου πλε-
 ον ἄν, ὅσον τοῖς φίλοις
 ὁφείας χρηματισμὸν συντε-
 λῇ. ἢ ἰππὶ δὲ ἰκανῶς συν-
 λήξονται, καὶ ἰπποσίτωνται,
 ἀπὸ τοῦ

omnia propter illas patra-
 re audent. Ira præterea ve-
 hementia, leuissimarumque
 rerum perturbatione, nec-
 non indignationis facilita-
 te, etiam nuper genitos im-
 fanulos superant. Non paru-
 um igitur risum spectato-
 ribus mouent, cum quouis
 etiam fortuito casu adeò il-
 lis ira ebullit. Colore au-
 tem liuidi videntur, impu-
 dens quid et abominabile
 præ se ferentes. Os verò
 spuma vel potius veneno est
 refertum: ne tu illic cum
 fæda illa euomitur illuies,
 deprehendaris, caue. Prox-
 imum aurum vel argenti, Her-
 cules, neque possidere dia-
 gnantur. obolus sufficit ut
 lupinos emanet: nam potum
 fons seu riuus suppeditabit.
 At paulò post non obolos
 vel drachmas paucas, sed
 totas postulant diuitias, ade-
 o ut mercator quispiam
 tanto impleri onere posset,
 quantum illis ad questum
 Philosophia confert. Inde

postquam ad satietatem usque corrasere, ac frumentati sunt,
 infeli-

ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων τὸ δὴ
 εἰς οὐρανὸν ἀνέβη, ἀγροὺς ἐνίο
 τι, καὶ ἰδιώτας τῶν μαλακῶν
 ἡρώδους, καὶ σαυδοικίας ὄλως, μακρὰ
 χαίρων φράσσοντες τῇ ψυχῇ
 τῇ Κρατῆτι, καὶ τῷ τριβῶνι
 Ἐντιφάνει, καὶ τῷ δὴ τῷ
 Διογένητι οἱ ἰδιώται δὲ ταῦτα
 ὁρῶντες, καταπλοῦσιν ἡδὴ
 φιλοσοφίας, καὶ ἅπαντας ἔ-
 ναι τοιούτους οἶοντα, καὶ μὴ τῆς
 διδασκαλίας ἀτιμώντας. ὥς
 ποιοῦν ἡδὴ ἔχοντες, ἀδύνα-
 τόν μοι γινώσκεται, ὡς ἂν ἵνα τι-
 νὰ περὶ τῶν αὐτῶν, ἀλλὰ
 καὶ τὸ τῆς Πλωτάρχης ἐκείνου
 πάσχω. ὁπόθεν γὰρ δὲ ἐξ ἑνὸς
 φέρεται, τὸ τοῦ ἀκαρπείου ἀδύνατον
 ἀποδοῦναι. καὶ ἀμαθία καὶ ἀδι-
 κία ἐπιγινώσκουσιν, ὁρῶσιν ἀντιφά-
 ρον ἡμῶν τὸ ἔργον, καὶ ἀνέ-
 νον πόρον. Ζῆς. οἶα, ὦ θεοί,
 τί ποιοῦν ἡμῶν καὶ φιλοσοφία
 πῶς τῶν καταρωτῶν ἐκεί-
 νων, ὥς ὡρα σκοπεῖν ὅ, τι καὶ
 πρακτικόν, καὶ ὅπως αὐτοὺς με-
 τιωσέμεν. ὁ μὲν γὰρ ἐκείνων
 ἀπὸ

infelicem illam abijcientes
 lacernam, agros nonnun-
 quam, ac vestes molles, pue-
 ros quoque cinctos, nec
 non instructas domus totas
 emulat. Cratetis peræ, Ano-
 tisthenis lacernæ, ac Dio-
 genis dolio, longum vale-
 re dicentes. Talia cum idio-
 tæ cernunt, Philosophiam
 iam conspuunt, omnesque tas
 les esse arbitrantur, ac do-
 ctinam meam reprehende-
 re non desinunt, adeo ut lon-
 go iam tempore impossi-
 bile mihi fuerit vel unum ex
 eis conciliare: sed planè Pe-
 nelopes illud patior. ete-
 nim quantum ego texo, tan-
 tum rursus euectigio dissol-
 uitur. Ignorantia verò et
 Iniustitia, cum opus no-
 strum inextricabile, labo-
 remque cernunt inanem, mi-
 nimè à risu temperant. IV-
 PIT. Proh, ô dei, qualia
 nobis Philosophia ab exer-
 cendis illis perpeffa est?
 quapropter considerandi tēd
 pus adest, quid faciendum,

vel quo pacto è medio sint tollendi. Caterum fulmen eos

xxx

3

iaculas

ἀπαγαμίαν ἡγήσῃ, ἢ ὁ θάνατος
 τῷ ταχύ. ΑΠ. ἰσὺς τοι, ὦ
 πατήρ ἐκδοῦμαι· μισῶ
 καὶ αὐτὸς ἡδὴ τὰς ἀλαστίας,
 ἀμύσεις ὄντας, καὶ τῶν Μουσῶν
 ἀναγκῶν ἡραυνῶ μὴ
 εἶναι τῆς σῆς δεξιᾶς οὐδαμῶς
 ἐκείνοι ἀξίον· τὸν Βερμύδην, ὃ
 δροκῆ, ἀνδραγαθῶρα τῆς κοίτης
 φως καταπέμφων ἐν αὐ-
 τοῖς· ὅς ἐστι δὴ περὶ λόγους ἱ-
 χθονῶν καὶ αὐτὸς, τάχιστα ἔσ-
 ται ὡς τι ὁρῶν φιλοσοφου-
 ντας, καὶ τὸς μὲν. ἔτα τὸς μὴ
 ἵππασιν, ὡς τὸ αὐτὸς, οἱ δὲ
 κολασθέντες, ὅπως ἂν ἐκεί-
 νη παρὰ τὸ χαρὸν δροκῆ. Ζῶν.
 ἔνδεας, ὦ Απολλεῦ· ἀπὸ καὶ
 οὐ Ἡράκλεις, ἅμα καὶ τῶν φι-
 λοσοφῶν αὐτῶν ἔχοντες ἀπὸ
 ὧς τάχιστα εἰς τὸν βίον· τρισυκα-
 δικάδον γοῶν ἄθλον οἷς τῶ-
 τον οὐ μικρὸν ἰκτερίδιον, ἔρ-
 ῖον ἑκόντες μισαὶ ἔστω, καὶ ἀνα-
 γκαστὰ θεοῖα. ΗΡΑ. καὶ
 μὴ ἀμυνον μὲν, ὦ πάτερ, τῶν
 πόθεν ἡκαθέβαι αὐτοῖς τοῦ
 δόξαν, ἢ τέτοις συμπαλιν-
 δαί.

iaculatione unica, mōrisque
 auferet eia. ΑΡΟ. Ego
 tibi pater autem vellam:
 nam et ipse iam arrogan-
 tes, et a Musis alienos, Mu-
 sarum gratia indignatus,
 odi: fulmine siquidem aut
 tua dextra minimè illi di-
 gni sunt. Mercurium au-
 tem, si videtur, poena exas-
 ctorem ad illos demitemus.
 is, tanquam qui et ipse in-
 ter disciplinas versatur, ce-
 lerimè eos qui rectè philo-
 sophantur, et qui minùs con-
 gnoscet: dem hi quidem,
 ut par est, laudabuntur,
 illi verò, quemadmodum ex
 tempore videbitur, plecten-
 tur. LVPI.T. Rectè dicis,
 Apollo: sed et tu Hercules,
 una Philosophiam i-
 psam pariter ducentes, pro-
 periter in vitam abite: cetera
 tamenq̃ decimumtertium i-
 stud, nec paruum, te absol-
 vere putato, si tam scelesti
 et impudentissima extirpa-
 veris animalia. HER. At
 qui pater & Augia finum
 repurgare praestaret, quàm cum talibus manus conferre.
 eamus

Φα. ἀπίστω δ' ὁμος. Φι.
 ἄκουσα μὲν, ἀπολεσθέντων δὲ
 κατὰ τὰ δόξαντα ὡς πατρί.
 Βρ. κατὰ μὲν, ὡς ἔγωγε ὀλίγους
 αὐτῶν ἐπιτέφωμαι σήμερον.
 ποίαν δὲ καὶ παρῶμαι, ὦ Φι-
 λοσοφία; σὺ γὰρ οἶδα, ὅπως ἔ-
 σίμῃ ἢ πρόδηλον ὅτι ἴδ' ἐπὶ Βασι-
 λίδι; Φι. οὐδ' αὖτως, ἢ πάντων ὀλί-
 γοι, ὅσοι ὀρθῶς φιλοσοφῶσιν, ὡς
 Ερμῆ. οὐδὲ δ' οὐδ' Ἀθηνῆς
 πηγίας διούνται, ἀλλ' ἐνθα πο-
 λὺς χυσοῖς ἢ ἄργυρος ὀρύσσεται,
 καὶ πρὸς ἡγεῖται αὐτῶν ἡ
 μῆν Βρ. οὐκοῦν ὧν τῆς
 Θράκης ἀπὸ τῶν. Ηρα. εὐχέ-
 ρας, καὶ ἡγεῖται γὰρ μῆν τῆς
 ὁδοῦ οἶδα γὰρ τὰ Θρακῶν ἅ-
 παντα, ἀνθρώποις ἐπιδοῦν.
 καὶ μοι τινὲς ἔδωκε παρῶμαι-
 θα. Ερ. ποίαν λίγας; Ηρα.
 ὁρᾷ, ὦ Ερμῆ καὶ Φιλοσοφία,
 ἄδο μὲν ὅρμηξιν, καὶ ἑλ-
 λισιν ὁρῶν ἀπάντων; Αἰμῶν
 ἔτι, τὸ μᾶλλον, ἢ καταπικρὸν
 δ' ῥοδόσιν, πικρὸν δ' ἔστιν
 ἡσυχίαν, πικρὸν δ' ἔστιν
 τῶν

eamustamen. PHILO. In-
 uita quidem : ex patris ta-
 men sententia subsequendum
 est. MERC. Descendas
 mus, quandoquidem haud
 paucos ex illis hodie con-
 teremus. Ceterum, ὦ Philo-
 sophia, quoniam tendere o-
 portet ? tu enim ubi versan-
 tur, nosti : an perspicuum
 est quod in Gracia ? PH I.
 Minimè, nisi admodum pau-
 ci, qui rectè, ὦ Mercuri, phi-
 losophantur. Illi verò At-
 tica haud indigent pauper-
 tate, sed ubi auri & argen-
 ti eruitur copia, ibi nobis
 sunt querendi MER. Nun-
 quid igitur confestim in
 Thraciam abeundū? HER.
 Bene dicis. ego vos in via
 deducam : nam cuncta Thra-
 cum, utpote qui saepius il-
 luc accesserim, cognoui. &
 nunc huc mihi stectatis.
 MERC. Quoniam dicis?
 HER. Videſtine, Mer-
 curi & Philosophia, mon-
 tes duos maximos, omnium-

que pulcherrimos : maior Hæmus est, oppositus verò
 Rhodope : ac campus interiectus, perquam fertilis, ab

τῶν πεπόδαυ ἱκατέρωυ δὲ
 θὺς ἀρξάμενον· καὶ τινὰς λό-
 φος τρεῖς παύου καλὸς ἀνι-
 σκώτας, ἐκ ἀμόρφου τῶν τρα-
 χυλῆτα, οἷον ἀκροπόλεως πολ-
 λὰς τῆς ὑποκαμψύης πόλεως·
 καὶ ἡ πόλις ᾧ ἡδὴ φαίνε-
 ται. Εἰρμ. ἐν Δί', ὦ Ηρό-
 κλεις, μέγιστη καὶ κακίστη ἀ-
 πασιῶν πόρεωθεν οὐδ' ἀπλάμ-
 πα τὸ κάλλος, καὶ τις ποτα-
 μὸς μέγιστος παραμαίβεται,
 παύου ἐν ῥῶ ψαύων αὐτῆς.
 Ηῤα. Εἶρ' ὅ μιν οὐτ', ἡ
 δὲ πόλις, ἔργον Φιλίππου ἰκά-
 νη· καὶ ἡμᾶς ἡδὴ πρόσχαροι καὶ
 ἀπὸνίφιοι, ὥς ἐπιβαίνωμεν
 ἀγαθὴν τύχην. Εἰρ. οὐτῶ γιγνέ-
 σθω. τίδ' οὐδ' ἔτι σοῖον, ὅ-
 πως τὰ θεῖα ἐξίχνυστοι.
 Ηῤα. τοῦτο μὲν σὸν ἡδὴ ἔρ-
 γον, ὦ Εἰρμῆ· ἡρῶν δ' ἔτι ἄ, ὥ-
 στε οὐκ ἂν φθάνοις ἡερύπλων.
 Εἰρ. οὐδ' ἐν τῷ χαλκῷ, ἀλ-
 λὰ τὰ γὰρ ὀνόματ' αὐτὴ ἐπίστα-
 μα αὐτῶν οὐδ' ὦ Φιλοσοφία,
 λίγῃ, οὐς τινὰς ὀνομασίον,
 καὶ τὰ σημεῖα πείσῃ. Φι-
 λος. οὐδ' αὐτὴ μὲν οἶδα τὸ

ἄφ' ἑς,

profer. PHILOS. Sed

viriusque confestim radice
 se pandens: et colles quos-
 dam tres perpulchros assur-
 gentes, minimè asperitate
 deformes, tanquam subies-
 ctæ ciuitatis arces varias: et
 iam vobis ipsa apparet. ME.
 Ita per Iouem, ô Hercules,
 maxima, et omnium fors
 molissima: etenim à longè
 illius resplendet pulchritu-
 tudo, quàm et fluius qui-
 dam maximus præterlabi-
 tur, opportunè illam alluens.
 HE. Hebrus est, ciuitas
 verò Philippi illius opus:
 proin nos iam contege, ne-
 bularū inuolue, ut bona des-
 scendamus fortuna. MER.
 Ita fiet. Caterū quid fa-
 cere oportet ut animalia in-
 dagentur? HE. Hoc qui-
 dem tuum iam, Mercuri, o-
 pus: nam præco ei, ne igitur
 præconium enunciare cum
 eteris. MER. Haud diffi-
 cile hoc, verū illorum no-
 mina ignoro: tu igitur Phi-
 losophia, quo nomine sint
 appellandi, insuper et signa
 neque ipsa manifestè quānam
 vocen-

Θεοῖς, οἱ τινες ὀνομάζοντα,
 ὅτι τὸ μὴ ξυγγνώαι αὐτοῖς.
 ἀπ' αὐτῶν τῆς ἐπιθυμίας, ὡς
 ἔχουσιν εἰς τὰ ἡτήματα, ἐκ ἧν
 ἀμάρτοις περικαλῶν ἡτήσω-
 κας, ἢ ἡτῆσι πικρούς, ἢ ἡτῆσι
 κλέας, ἢ ἀνέμους, ἢ πολλὰς
 πύλεις. Εἰ. ἢ ἡλίας. ἀπ' αὐ-
 τῶν οὐ τοῖς αἵμασι, ἢ τί καὶ πε-
 ρισκοῦσι καὶ αὐτοῖς; μακάριον
 δὲ καὶ περὶ αἵματι, καὶ τί καὶ
 ἔρωμαι θείων; Αὐ. ἅρ' ἂν
 ἔχοιτι ἡμῖν, ὡς ἄνθρωποι, ἐπεὶ
 ἢ οὐ, ὡς βελτίους, ἢ τινες τρεῖς
 γόητας ἅμα εἶδεν, καὶ τινὰ
 γυναικαὶ ἐν χρῶσι κακῶς
 εἰς τὸ Λακωνικόν, ἀρρεστὰς
 πᾶσι, καὶ ἡμοῖν ἄνδρ' ἐκ τῆς
 Φι. παρὰ, τὰ ἡμέτερα οὐ-
 τοι ζητοῦσι. Αὐ. πῶς τὰ ἡμέ-
 τερα; ἀπαύται ἦν καὶ οἱ ἄ-
 παντες ἡμῶν δὲ, πᾶσι γυνῶσι
 καὶ μάστιγι μίτην, ὡς ἀπαύ-
 τιστον καὶ αὐτῶν. ἔστι δὲ
 καὶ, καθότι καὶ ἡμεῖς αὐτοῖς.
 Εἰ. τὸ νῦν δὲ ἅμα ἡμεῖς
 ὡς, ἢ τινες ἀνθρώπων Περ-
 σῶν, τῶν ἀπ' Σινδὸς
 περὶ βαρβάρων, ὀνομαζομένων

ဝိဝေ

vocentur noui , quoniam nullum mihi cum his con-
sortium. Caterum non ab-
errabis , si eos à possidendi
desiderio , vel Possidonios ,
aut Possidipos , seu Possi-
cleos , vel Possifundos , aut
Possidoros nominaueris .
MER. Bene dicis : sed
quínam hi sunt , qui & ipsi
circumspectant ? atqui ac-
cedunt , & quid loqui vel-
le videntur. VIR. Poten-
sisne , ô viri , vel tu optima ,
nobis indicare , num ternos
pariter videriis præstigia-
tores , ac mulierem quandam
Laconicè corpus ornatam ,
aspectu masculino , ac penè vi-
rili? PHIL. Papæ , hi no-
stra querunt. VIR. Quos
modo vestra ? etenim Fugi-
tium illi omnes : nos verò præ-
cipuè mulierem pro manci-
pio ab eis abductam deside-
ramus. Intelligetis autem ,
curnam ipsos quæramus .
MER. Igitur pariter e-
nunciemus præconium. Num
quis mancipium Paphlago-
baris , nomine tale , quale à
xxxx s possessio-

ἔδιδετο κληθεῖν ἀπάντων·
 πρὸς γοῶν τὴν φθλὺν αὐτῷ ἐκ-
 κειμένον ἐβόωντο. καὶ
 ῥηὶ δ' αἶψα, καὶ μουσικώτατι
 Ὀρφῦν, ἥ ἐπιλήθουσα γὰρ πε-
 ρακλήους. Ὀρ. νῦν καὶ ὑς
 μέγιστοι, ὦ φιλοσοφία καὶ Ἡρα-
 κλῆς καὶ Εὐρῦς ἀπὸ παρὸς
 ἀπεθιδόναι τὰ μὲν ἄλλα, ὡς
 ἔγνω παλιν σαφῶς, ὅν ἔτε-
 ροί εἰδα. Ερ. οὐκοῦν δάξου,
 ὦ παῦ Καλλιόπης, ἔνθα εἴπῃ,
 χρυσίου γὰρ ἔδιδον, οἶμαι, δίκην,
 σφῶς ὅν. Ὀρ. νῦν ἔφη, ἐ-
 γὼ δὲ τὴν μὲν οἰκίαν δάξω-
 μ' ἄν, ὑμῖν, ἔνθα οἰκᾷ, αὐ-
 τῇ δὲ ἔκ ἄν. ὡς μὴ κακῶς ἀκού-
 σαι πρὸς αὐτῶν· μισαὶ γὰρ αἱ
 ὑπερβολαὶ, καὶ μόνον τοῦτο
 ἐκρημνίστηναι. Ερ. δάξου μόνον.
 Ὀρ. αὐτῇ πλεονάζον· ἐγὼ
 δὲ ἄπαμι ὑμῖν ἐκποδῶν, ὡς
 μέγιστοί μοι αὐτόν. Ερ. ἐπί-
 φαν, ὦ γυναικὶς ἐστὶ φανῇ, ῥα-
 ψοδίστας τὶ τῶν Ὀμήρων; Φι.
 νῦν Δία, ἀπὸ ἀκρόωσιν ὅ, τι καὶ
 εἴπα.

Δρα.

omnium nautarum iucun-
 dissimus. Nam ad cantum
 suum remigantes, nullate-
 nus laborabamus. Salve o-
 ptime & perquam canore
 Orpheu, qui nullibi unquam
 Mercuris oblitus es. OR-
 PHE. Nequaquam : sed &
 Philosophia, Hercules, &
 Mercuri saluate : sed tem-
 pus est ut mihi præmium in-
 dicij persoluatís : ego enim
 planè quænam quærais,
 novi. MER. Nõnne igitur,
 Calliopes fili, ubinam
 sit, monstrabis : cùm enim
 sapiens existas, minimè ut
 arbitror, auro indiges OR-
 PHE. Rectè dicis : proxime-
 go vobis domum quam in-
 habitat, ostendero, ipsum
 verò minimè, ne malè ab eo
 audire cagar. summè enim
 scelestus est, ac uni huic rei
 studet. MERC. Ostens-
 de solum. ORPHE. En
 proxima hæc : ego verò,
 ne ipsum videam, ē pedibus
 vobis abeo. MERC. At-

gende, an non mulieris pater est, Homeri quid connecten-
 tius PHIL. Itaque Iovem : sed quidnam dicat, audiamus.

FUG.

Δρα. Εχθρὸς γάρ μοι κἄν τις
ὁμῶς Αἰδᾶο πύλασι,
Ορχυσὸν φιλήσῃ ἐνὶ φρεσὶ
οἶον, ἄλλο δ' ἄποιοι.

Ερ. ἐκοιῶ τὸν Κάνθρον ὅτι με
σιῖον, ὅς

Ἐδνὸς ὅκου λαχὰ ῥέξω, ὃ
πρὸς φιλοτίῃα πρὶς ἔχει.

Υπο. πρὶ ἱμῶς τὸ ἐκ τῆς οὐ
τῶν γυναικῶν.

ἔχει ἀπάγωγ, διότι αὐτὸν
ἐκδιδάμει. Δρα.

Οἰνοβρῆς, -κωδὸς ὁμματ' ἔ-
χωρ κραδίῳ δ' ἐλάφοιο,

οὐτ' ἐνὶ πλοῖμο ἐν πῖθμοις,
ὅτ' ἐνὶ βυλῇ.

Θροῖτ' ἀκευτόμυθι, λαπῶρ
πανάεσι λολοῖωρ,

Μάψ, ἀτὰρ ἐκαστὰ κόσμον
ἐκτελεῖ βασιλεύει.

Δι. ἀκότως τοῦ κατὰράτος τὰ
ἐπῆ.

Δρα. Πρόδι κῆρυ, ὅπιδι δ'
λίωρ, μέσση δ' χίμαρα,

Δένδρ' ἀπηνέσθη, τεῖτε λυ-
νὲς ἀγέιν ὀρμῶν.

Υπο. οἱ μοι γυνῶν, ὅς πῆπον
θαστὸν κῆρυ τούτων; φασ

οἱ δ' αὐτῶν καὶ κῆρυ ἀπ' αὐ-
τῶν. Ερ. θάρρα, Κίρβιρόρ

psis concepisse ferunt.

FVG. Non minus ille mē-
hi hostis, quā ianua Ditis,
Aurum mente colēs, ver-
bis contraria sentit.

MERC. Nōne igitur
Cantharus tibi odio han-
bendus, qui

Praua gerēs hospes, quā-
uis simularet amicum?

MAR. De me carmen hoc,
cuius uxorem

Abduxit fugiens, fuerat
qui acceptus amicē.

FVG. Ebrius, atque canis
facie, sed pectore ceruus,

Consilio ignauus, sed lō-
gè ignauior armis,

Thersites vecors, praua-
rumq; optima pica,

Regibus illicite & fran-
stra contendere fuetus.

DOM. Iure execrandi car-
mina hæc.

FVG. Antè canis, retroq;
leo, medioq; chimæra,

Impetum exhalans gra-
uiter trinicanis acris.

MARIT. Hæc mihi v-
xor, qualia à toi perpèssa

es canibus? quim ipsam ex-
pisis concepisse ferunt.

MER. Confide, Cerberum
tibi

τινα τίξεται σοι, ἢ Γερνόνλω,
ὡς ἔχοι ὁ Ηρακλῆς οὐτ' αὖ-
θις πόνον· ἀλλὰ καὶ πρὸς αἰ-
σῆς, ὡς ἔδωκε δὴ κόπῃσιν πλὴν
θέρῃ. Δι. ἔχω σι, ὦ Κάνθα.
ρε, νῦν σιωπᾷς; φέρ', ἰδὼμεν ἂν
τινὰ σοι ἡ πέρα ἔχῃ, θέρμους
ἴσως, ἢ ἄρτι πρὸς. Ερ. οὐ
μὰ Δία, ἀλλὰ ἰάνλω χρυσίου.
Ηρα. μὴ θαυμάσῃς· κωινὸς
γὰρ ἱφασκῆς εἶναι τὸ πρόδωκε
ἐνί τῆς Εὐαδ' ὅς, ἰνταῦθα δὲ
Χρυσίον δὲ ἀνεῖδ' ὅς. τοι
γαροῦν Κλειάνθω ἐκ αἰμα-
κρᾶν αὐτὸν ὄψα· κριμῆσιν
τῇ ἀπ' ἑπὶ πόνον, ἔτω μισρὸς
ὢν. Δι. σὺ δὲ, ὦ κακί, ὦ Λυ-
κυνθίω. οὐ μὲν δὲρα πῆγες τυ-
χάντες ὢν; ὁρῶμεν αὖτε, ὦ
τῷ γίλωι. ἄτα τί ἐκ ἄρ' ἔξ
νοῖς; καὶ Λυκυνθίω φιλοβ-
φᾷ; Ερ. ὁ γείτο· δὲ οὐτ' αὖ-
ἀδ' ἀπολ' ὅς ὑμῖν δέη; Δι.
ἔδαμῶς, ἀλλ' ὁ δισπότης ἐγὼ
ἐκὼν αἰνέμι αὐτὸν ἀπλω-
ναι Ερ. ὅτι τί; Δι. ὅτι δανῶς
ἔ' ὑποσάθραμ δὲ, τὸ δ' ὄνομα
Μυρό.

tibi quendam aut Geryo-
nem pariet, ut Hercules ille
rursus alium habeat la-
borem. Sed obviam per-
gunt, ita ut fores pulsare
necesse non sit. DOMI.
Teneo te Scarabee? siles
iam, age videamus quid ti-
bi pera contineat, lupinos
forsitan, vel panis frustra.
MER. Minimè per Iovem,
verùm zonā auream. HER.
Nemireris. nam sub initium
in Gracia se Cynicum ef-
se dicebat, hic autem pla-
nè Chrysippeus est: igitur
non diu posthac Cleanthem
ipsum videbit. à barba ete-
nim, cū tam scelestus sit,
suspendetur. DOMI. Tu
verò, ô scelerate, nōne Do-
liolum fugitiuus meus exi-
sist' certè, non alius. proh
risu dignares. quid dehinc
haud fiet? & Doliolum
quoque philosophatur? ME.
Nunquid tertius ille domi-
no caret? DOMI. Mini-
mè: verùm ego dominus
sponte in rem malam ipsum dimisi. MER. Quamob-
rem? DOMI. Quoniam deterrimè sciet, nomine verò
Odori.

sponte in rem malam ipsum dimisi. MER. Quamob-
rem? DOMI. Quoniam deterrimè sciet, nomine verò
Odori.

Μυρόσπυρον αὐτὸν ἰκαλῶμεν.
 Ερ. Ἡρακλῶν ἀνελίκευς, ἀ-
 κέας; ἱπᾶτα πύρα καὶ βάας
 πορὺ καὶ αὐτὸς ἀπόλαβι τῶν
 γυναικῶν σὺ. Ὑπο, μηδ' α-
 μῶς, οὐκ ἂν ἀφ' ἀλόβοιμι βί-
 βλίον μοι τῆς παλαιᾶς ἡδύ-
 ας. Ερ. πῶς βιβλίον; Ὑπο. Ἰα-
 τί, ὦ γὰρ, κρικάραν ὁ βι-
 βλίον. Ερ. δ' ἂν ἄλλο πορὺ, ἵπᾶ καὶ
 τριφάκης τῶν ἡωμαϊκῶν ἵπ-
 δρας. σὸν, ὦ Ερμῆ, Δικάζειν
 τὸ μὲν τὰ τῶν. Ερ. οὕτω μοι
 Δοκῶ, ταύτῃ μῦθ, ἵνα μηδ' α-
 τίρας, μηδ' πολυκεφαλὸν τί-
 κε, οἷχ' ὡς παρὰ τὸν ἄνθρω-
 πόν, ὅπως αἱ τῶν Εὐνάδα, τὰ Διὸς
 ἄ τ' ἐν τῷ θρασιτίσκει, πα-
 ραδοθέντι τοῖς Διωπώταις
 μανθάνειν, ἂν πῶς ἴδον ἢ ἀ-
 πλωσάντας ἐν πῶς τῶν ὅς
 θονῶν, ἴδον Λακυνθίωνα, ἢ Μυ-
 ρόσπυρον ἢ αὐτοῖς ἀκῶν ἢ ἱμα-
 τίων τὰ Διερρῶγόντα, μαλάχε-
 γι πρότερον μασίγας ὅς, ἵπ-
 τα ἢ τῶν παραδοθέντων ὅς
 πικρῶς, ὡς ἀπόλοιτο παρὰ
 τιμῶν ὁ τὰ πῶτα, ἐν πῶς
 οὐκ οἶσι, καὶ γυναικῶν ὅς
 πικρῶς, ἅτα ἵς ἢ Αἴμορ ἀνα-
 χθῶς

Odorispirum appellabamur.
 MER. Hercules malorum
 depulsor, audisne? deimpera
 & baculum. Atqui in oxo-
 rem recipe. MAR. Minis-
 me, quandoquidem nec si
 mihi libellam ex veteribus
 in vicio gestaret, reciperem.
 MER. Quomodo libel-
 lum? MAR. Aliquid est,
 vir optime, triceps libellus.
 MER. Haud absurdè. quā-
 doquidem ex Comicis tri-
 galeatus quidam. HER.
 Ad dehinc tuum est iudica-
 re. MER. Ita mihi vide-
 tur, mulierem hanc, ne mon-
 strum aut multicaput pariat;
 reirò in Græciam ad virum
 reverti debere, & fugitiu-
 los hos duos dominis reddi,
 ut discant quæ antea: Dolio-
 lum quidem sordidos ablu-
 ere panniculos, Odorispirum
 autem rursus vestimentis re-
 scire lacera, malua tamen
 prius flagellatum. Inde &
 hanc picatoribus tradi, ut
 pereat, vulsus primò: insu-
 per pudenda pice inquinari,
 posteq in Flammam sublatum

nudum;

ἄνθρωπος, ἐπὶ τὸ χιὸν
 μέγας, συμπεπνυμένος τὸ
 σῶμα. Δρα. φῦ τ' ἑκατὼν ὁδὸς
 εἰ, παρὰ πᾶσι. Δι. τί τὸ
 παρὰ πᾶσι τῶν τραγικῶν οὐ
 ἀλλόω; ἀπὸ ἀκοῆς παρὰ
 τὸς πῶτα, ἢ δὲ, ἀρδυσά
 μῃ. πρότερόν γε τὴν λένε
 τὴν, ὡς γυναικὶς οὐ. ὦρ.

nudum, pedibusque colligatum, in niue destituit.
 SCA. Heu malorū, ah, ah, papa, eheu. DOMI. Quid hoc est? tragicas interferis voces? sed ad picatores iam sequere, prius tamen leoninam exue pelle, ut plane asinus esse cognoscatur.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a SOCRATEM ab ANYTO.] Socrates Atheniensis philosophus, Sophronici marmorarū & Phanareta obstetricis filius, ab Atheniensibus in carcerem coniectus est, Anyto accusante, quidā de dīs malē sentiret, cicutam porrectam hausit intrepide, neglecta quam ad patrocinium suę salutis obtulerat Lysias, oratione. Horatius lib. 2:

Pythagoran: Anytiq; reum doctumq; Platona.

Plura annotavimus in Bis accusato, in Parasiō, & in Ione confutato. b Eumolpus quidem.] Vir fuit Atheniensis, quem Suidas Musæi poeta filius fuisse scribit, & Pythiorum victorem. alij Orphei vatis filium fuisse credunt, qui etiam ipso Homero versificator fuit antiquior. Ab hoc, Eumolpidas, sacrorum quorundam præfides dictos voluit, quorum Aeschines in oratione contra Ctesiphontem meminit. Diodorus verò Eumolpum Aegyptij generis regē fuisse tradit, ab eoq; sacerdotes siue magistratus Athenienses dictos. c Sophistarum genus.] Isocrates in oratione contra Sophistas, in eos invehitur, ut qui præter quæstum nihil propositum habeant, & inanum pollicitationū magnificentiā, non tantū imposturam faciant, sed & semes ipsas, & omnes eruditos in summum odium & invidiam adducant. Idem in definitionibus Platonicis quæ Xenocrati tribuuntur satis odiose describuntur atq; perfringuntur. d Antisthenes.] Hic quondā quadraginta stadys emensis, audiebat Socratem, a quo tolerantiam addiscens, transquillitasque illius imitator effectus

effectus, Cynicam prior sectam inchoauit, princepsq; in ea fuit. auctor Laërtius. e Crates.] Thebanus, Diogenis Cynici discipulus fuit. *ῥυκῆ πεινῆς* appellatus, quod in omnem ingrederetur domum, & hominum vitia corripere. Laërtius, Plutarch. & Erasmus in *Apophtheg. f. Ancorā nouissimam.*] Id est, extremam soluere. Adagium est apud Græcos celebratum, cum significat rem eò redactam esse, ut extremo conatus, summisq; viribus sis enitendum, & ad suprema confugiendum consilia, quibus si nihil proficiatur, iam nihil reliquum esse videatur, unde subsidium sperare possis. translatum à nauis, qui maximam & validissimam ancoram sacram vocant, eamque tum demum mittunt, cum extremo laborant discrimine. Eo usus est Lucianus rursum in *Ioue Tragædo*, & in *Apologia. g. Augiæ.*] *Augias* cum immensa multitudine bouum abundaret, simo bubulo *Elidis* partem ita compleuit, ut illi bona pars regni taceret inculta. Cum *Hercule* igitur pactus esset, promissa mercede, ut egesto simo terram purgaret, ratus id fore infiniti laboris opus. *Hercules* verò arto usus, *Minyei* fluminis cursum auertit, & in loca simo oppressa deriuauit. Ita breui temporis spacio, absque maiori labore à flumine simus abluus, & terra repurgata est. *Augias* verò *Herculi* poscenti mercedem, denegauit, dictitans eum *Erii* mandato id fecisse, neq; magno labore, sed arte effecisse. *Phileus* filiorum *Augiæ* natu maximus arbiter acceptus, intra patrem & *Herculem*, pronunciauit pro *Hercule* contra patrem. *Lucianus* quoq; hac prouerbiali allegoria usus est in *Pseudomante*.

ΣΙΜΠΟΣΙΟΝ Η

Λατίνα.

a SYMPOSIUM

vel^b *Lapithæ.*

Erasmo Roterodamo interprete.

ERASMVVS ROTERODAMVS

Ioanni Eutychio suo S. D.

Q Vanquam hic Luciani Dialogus, Eutychi doctissime, plurimum habeat artis, ob decorum mirè seruatum in personis tam multis, tamq;

tamq; diuersis: tamen aliquot reperi, qui dicerent
esse premendum, quod liberiùs ac velut ἱσχυρῶς
philosophorū omne genus laceret. At mihi vide-
tur iustius esse stomachandum in huius seculi mo-
res, quo videmus Philosophorum scholas multò
pueriliùs etiam inter se dissidere, nec minùs atro-
citer digladiari: tum inter sectarum professores
nihilominus cruentam esse pugnam, quàm in eo
conuiuio fuisse Lucianus vel finxit, vel retulit.
Hunc igitur libellum, quoniam fortè ἀδικοποιοῦ re-
peri, & tamen patrono videbatur egere, Eutychio
dicaui. Bene vale, καὶ ὁμήδεα. vt planè sis quod dice-
ris. Antuerpiæ. An. M. D. XVII.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a SYMPOSIUM.] Conuiuium. b Lapithæ.] Thes-
salia populi, si fortasse dicti à Deucalionis & Pyrrha iactu la-
pidibus. Vnde versiculus:

Ex δὲ λίθων ἰχθύων τε βρωτοί, λαοὶ δὲ καλειώμενοι. λέγεται, idem
quod λίθων. hinc λαοί, & fortasse λαπιθῆς. Virg. 1. Georg.

Deucalion vacuum lapides iactauit in orbem,

Vnde homines nati, durum genus, &c.

Narratur ab Ouid. lib. 12. Metamorph. quomodo à Lapithis
Centauri in nuptiis Pirrhoi, & Hippodames profligati fuerunt,
cùm vino & libidine iam astuantes, sponsæ & reliquis faminis
vim inferre aggressi essent.

ARGVMENTVM.

Rvsum depingit hoc loco philosophorum mores
& vitam Lucianus, atq; illa quæ fictionibus ac fa-
bulis alibi de illis prodidit, hic nunc exemplo ac vero
facto comprobat. Est autem historica quædam rei ge-
stæ commemoratio, qua exponit quo pacto diuersarum
yyyy profec-

professionum Philosophi aliquot ab Aristæneto ad cœnam & nuptiarum celebritatem vocati; posteaquâ vino incaluere, pro secula quisq; sua inter se verbis primò cõtenderint, mox ad manus quoque & ad vulnera venerint, ad eò vt saucij nonnulli ac mutilati conuiuio asportati fuerint. Rursum autem ex alijs qui vocati nò fuerant, quidam, Cynicus videlicet, vltro veniens, cœnâibus sese obtruserint, magna præsentiæ & imprudentię suę importunitate. Alius autem per literas cum Aristæneto exposulârit, tragicè propè in eum debacchatus, quòd præteritus, & cæteris postpositus fuisset. Ex quo apparet, isthud hominum genus quod foris virtutè prædicat, & specie religionis in se vulgi ora cõuertit, nò hæc ætate modò (quod tamen grauissimũ est, quando & Christianos esse p'eriq; se, & alijs vitæ morumq; honestate præire profitentur) verũ olim quoq; eadem simulatione, iisdemq; præstigijs vsos esse, nimirum vt verbis quidem multa de pietate, de officijs, de vera viuendi ratione iactarent: cæterũ ipsa à virtute ac honestate omniquàm longissimè abessent, libidini & gulæ & cæteris vitijs turpissimè interim seruientes. Et accidere sanè etiam nostrâ memoria huiusmodi quædam exempla, cõuiuio huic non admodum dissimilia, vbi isti in speciem grauissimi sanctissimiq; viri, vel proleuibus ac puèilibus rebus acerbissimas sæpe numero contentiones incépère: vel quia alicubi præteriti atq; neglecti viderentur, grauissima odia exercuere: vt non immeritò quispiã crediderit, philosophos illos veteres (quanquã indignũ ad eò est, tam venerabile nomen in tam turpibus personis hærerè) in nostræ ætatis homines quosdã immigrasse. Vsq; eadè nostri isti à veteribus non alia re, quàm solò titulo ac nomine differũt. Cæterũ tamen hæc omnia cum summa festiuitate pro ingenio atq; facundia suâ tractet Lucianus: interim tamen seriò quoq; ac verè idem monet, nullum esse præcium operæ, si quis disciplinas omnes perdiscat, nisi simul & vitæ rationes ad id quod optimum est, accommedet, eosq; illos qui solos

libros

libros spectant, quique sollicitudine ac cura quam illi as-
ferunt, perpetuò tenentur, à recta ratione, bonisq; insti-
tutis fermè abduci, &c. Inscribitur autem dialogus hic
CONVIVIUM, vel LAPITHÆ, quorum prior titu-
lus ab argumento & re ipsa sumptus est: alter à colla-
tione, quòd hic Philosophi, ita à Poëtis Lapithæ &
Centauri in nuptijs Pirithoi inter se funesto certamine
congressi quoque feruntur.

ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ

ΛΟΥΚΙΟΝ.

Οικίλως,
ὡς Λουκίον,
κατεβλήω
πρὸς γε-
γνησὶ ὑ-
μῶν χάρις.

ἐν Αἰσωνίτῳ, παρὰ τὸ δῶ-
νον, καὶ τινὰς φιλοσόφους
λόγους ἀρῶντα, καὶ ἐν ὅσμοις
ἡρὰν συσπῶναι πρὸς αὐτοῖς, ἃ δὲ
καὶ ψῶδ' αὐτὸ Χρῖν, καὶ ἄλλοι
ἡρώματα, περὶ ὧν τὸ
πρῶτον, καὶ τὸ δεύτερον, αἰμασί, δια-
λυθῶναι τῶν συνουσίῳ. Λυ.
καὶ πόσῳ, ὡς Φίλων, ὑπὸ κατὰ
Χαρίν, ταῦτα, οὐ γὰρ συν-
δάνειον μὲν ἡμῶν Φί. Διό-
τις ἐφ' ἧς τὰς ἀκρόσας Διό-
νικ' ἔχει καὶ αὐτοῖς, οἷμαι, τῶν
συνουσίῳ ὡς. Λυ. καὶ μοι
καὶ.

et coniugum numero fuit opinor. LV C. Fuit maxia

PHILON, LV.

cianus.

Quāquā
dā & vā-
riā dispu-
tationem,
Luciane,
vobis fuis-

set narrat super cenam apud
Aristanetū: tū philosophico-
quosdā sermones dictos, ac
super his summā contentio-
nē exortam fuisse: quod ni-
menius est Charinus, etiam
ad vulnera usq; rem proces-
sisse: deniq; sanguine confli-
ctum fuisse diremptū. LV C.
Atquē vndēnam, Philon, istā
reseiuit Charinus? neque e-
nim is nobiscum aderat in cō-
uiuio PH I L. B' Dionico
medico aiebat audisse sese.
porrò Dionicus etiam ipse
γγγγ 2 mē:

λὰ, οὐ μὲν ἴξ ἀρχῆς γὰρ αὐ
 τὸς ἀπασι πρὶν γένετο, ἀλλὰ ὅτε
 ψι, μὲν σέσης σχιζὸν ἥδ' ἡ τῆς
 μάχης, ἰπὶσιν ὀλίγοις περὶ τῶν
 πρῶτων. ὥς θανύμασθαι, ἃ
 τι θεῖς ἀπὸν ἰδιώτατο, μὴ
 παρακολοῦσθαι ἐκάνοις, ἀφ'
 ὧν ἀρξάμεν ἰς τὸ αἵματι
 λώτησθαι αὐτοῖς ἡ φιλονεικία.
 Φί. τοιγαυτὶ, ὦ Λυκίνο, καὶ ὁ
 Χαρῖν' αὐτὸς, ἀβουλομένη
 τὰ ληθὲν ἀκούσαι, καὶ ὅπως ἰπράχ-
 θη ἱκασθαι, πρὶν σὶ ἡμᾶς ἡκαστὸν
 ἐκίλων, καὶ τὸν Διονίκοις γὰρ
 αὐτὸν ἀπὸν, ὡς αὐτὸς μὲν οὐ
 παραγνῶσθαι ἀπασι, σὶ δὲ ἀ-
 κούσας ἀδύναται γὰρ γνῶμε-
 να, καὶ τὸς λόγους αὐτὸς ἀ-
 μνημονεύσαι, ἃ τὴν μὴ πρὶν γὰρ
 τοιούτων, ἀλλ' ἐν σπῆδῳ ἀ-
 κροῦμεν. ὥς ἐκ ἀνθρώπων
 ἰσῶν ἡμᾶς ἰδίῳ τὰ αὐτῶν
 ἰσῶσιν, ἡς οἶδ' ἂν τις ἡ-
 δίων ἡμοῖς, καὶ μάστιγι, ὅσα
 νῦν ὄντα, ἐν ἑρῶν καὶ ἀναιμῶ
 τι,

me: verum ne is quidem ab
 initio rebus omnibus fuit
 praesens, sed serius advene-
 rat, media ferme pugna,
 pauloq̃ antea vulncta. Pro-
 inde demiror si quid comper-
 ti certius referre potuit, qui
 non ordine spectarit illa vn-
 de inter illos natalis, postea
 ad sanguinem vsque deducta
 est. PHIL. Proinde, Lus-
 ciane, Charinus etiam ipse,
 si rem compertius vellem
 cognoscere, et quo singula
 modo sint gesta, doceri, te
 adirem iussit. nam Dioni-
 um etiam ipsum fassum fu-
 isse, ne se quidem totum nego-
 cio praesentem adfuisse: te
 vero, quicquid esset actum,
 id omne comperto certoque
 scire: tum etiam quae dicta
 inter illos fuerint, memi-
 nisse: quippe qui eiusmodi
 non obiter neque neglectim
 audire, sed per ocium atque
 attentè auscultare sis soli-
 tus.

tus. ^b Proinde nunquam effugies, quin nos hoc suavisimo
 accipias epulo: quo mihi quidem haud scio an ullum possit
 sit accidere iucundius: praesertim quod sobrii per ocium
 iudò ac citra sanguinem, ^c extraq̃ teli, quod aiunt, iactum
 consili.

τι, ἵξεθ' βίλεις ἰσασόμεθα, ἢ ἵ-
 γίροντες ἰπαρώνησάμ τι πα-
 ρὰ τὸ δῆπνον, ἢ τε νέιοι, ἀπᾶν
 κε, ὅτε ἤκιστα ἰχθύν, ἐπὶ τῷ
 ἀκράτῳ περὶ αὐτῶν, καὶ πρᾶ-
 ξαι. Λυ. νιανικότερα ἡμᾶς,
 ὅ φησιν, ἀξιοῖς ἐκφέρειν ταῦ-
 τα πρὸς τοὺς ποταμούς, καὶ ἰω-
 ξίσεσθαι διηγεμένους πράγματα
 ἐν οἴνῳ καὶ μίθῃ γυνόμενα,
 διον λήθω ποιεῖσθαι αὐτῶν,
 καὶ νομίζω ἰκτεῖνα πάντα θεοῦ.
 ἴργα τῷ Διονύσῳ ἔγωγε, ὅς οὐκ
 οἶδα ἢ τινα τῶν αὐτῶν ὀργισμῶν
 ἀτίλισθαι, καὶ ἀβόληχον πρ-
 οειδέσθαι. ὅρα ὅν, μὴ κακὸν ὅσον
 τινῶν ἀνθρώπων ἦ, τὸ ἀκεί-
 βως τὰ βιωτὰ ἐξίταλθαι, ἃ
 καλῶς ἔχει ἐν τῷ συμποσίῳ
 καταλιπόντας ἀπακλώσει-
 σθαι μὴ γὰρ, φησὶ καὶ ὁ
 ποιητικὸς λόγος, μνάμονα
 συμπόταν καὶ οὐδ' ὁ Διονυσίῳ
 ὀρθῶς ἰποίησιν πρὸς τὴν Χαρίν
 αὐτὰ ἐξαγορεύει, καὶ ποτὶ τὸ
 τῷ ἰσχυρᾶσι κατὰ σκε-
 δόους ἀνδρῶν ἐκασόφρων
 ἰγὼ

constituti, sumus epulaturis

Sive senes aliquid

Super cœnam sunt de-
 bacchati,

Sive etiam iuvenes

à mero compulsi sunt, quæ
 neutiquam facerat, tum di-
 cere, tum facere. LVC.
 Iuvenilius tu quidem Phi-
 lon, atque inconsultius hæc
 nos iubet in vulgus efferre,
 eaque referre quæ inter po-
 cula ab ebris sunt acta,
 quum hæc magis oporteat
 obliuioni tradere, eaque o-
 mnia Baccho deo, velut
 auctori imputare, qui qui-
 dem haud scio ad quenquam
 suis non afflatum Orgys,
 & Bachanalium Exper-
 tem praterierit. Proinde
 vide ne hominis sit parum
 benè morati, eiusmodi ad
 amussim exquirere, quæ re-
 cius erat in conuiuio reli-
 quisse, atque ita discedere.
 Siquidem e odi (sicut imo
 quit versus Poëticus) me

morem compotorem. Ne à Dionico quidem rectè factum,
 qui hæc apud Carinum effutiuerit, immodicamque &
 pridianam dissipâre temulentiam hominum philosopho-

ὡς δὲ ἀπαρτὶς, ὅτι ἄρτι τοιοῦτος
 ἐρῶ ποιεῖμι. Φί. θροήσεται
 τα, ὡς Λυκίον, ἀπὸ ἑτιζῶντος
 ἐμὶ ὅτω ποιεῖν ἔχων, ἀκείδως
 γιγνώσκοντα πολὺ πλεονεχίῃ
 θυμῷ ἅσι ἀπὸν, ἢ ἐμὶ ἀκείδως
 σσῶμαι μοι δοκῶν, ἢ ἀκείδως
 σσῶν ἀκείδως, ἢ ἀκείδως
 πῶς λίονα τινὰ ἢ πῶς ἀν-
 θρώπων ἢ δὲ ὡς ἄρτι πῶς ἄνθρωπον,
 ἐκείδως πῶντα, σσῶν ἄνθρωπον
 εἰ. ἢ γὰρ ἐκείδως ἀκείδως ἀκείδως
 ἀκείδως, ὅτι ἰσχυρὸς ἀνέκδοτος
 ἀκείδως, ἀπὸ ἑξῆς, ἢ παρὰ
 κοινῶς, καὶ δὲ ἑξῆς. καὶ γὰρ
 θροήσεται πῶς οἱ ἐν τῷ μέρει
 καὶ ἑξῆς δοκῶν, ἀπὸ μέρους ἄλλου
 αὐτὰ πῶς οἱ μὲν, ἐν δὲ μὲν ἑξῆς
 γὰρ. Λυ. μηδὲν πῶς ὁρῶν.
 διηγῶμαι ἑξῆς, ἐκείδως οὐτὸς
 πῶς οἱ, ἀπὸ ὅπως μὲν πῶς
 πῶς οἱ ἑξῆς. Φί. ἢ μὲν πάντως
 πῶς οἱ ἐν τῷ ἐκείδως Λυκίον
 κίον. αὐτὸς οὐκ ἄνθρωπον ποιεῖ.
 σσῶν αὐτὸ, καὶ πῶς οἱ ἑξῆς
 ἀκείδως, ὡς ἐκείδως ἐμὲ δὲ ἑξῆς.
 ἀπὸ

rum Caterum ego, absit, ut
 istiusmodi quippiam sim di-
 cturus. PHIL. Nugas a-
 gis, Luciane, cum ista dicis.
 Quin haudquaquam oportet
 te ad istum modum apud
 me praesertim agere: ut qui
 certo sciat te multo cupidios-
 rem esse narrandi quam ego
 sim audiendi: adeo ut mihi
 videaris, si desint qui te audi-
 ant, vel ad columnam aliquam
 aut statuam libenter accessu-
 rus, quo cuncta pariter ex-
 uomas. Quod si nunc coner-
 discedere, non sines, ni te
 prius audiero, abire: verum
 ultro aderis, consecrabere,
 rogabis. Attum ego te vi-
 cissim lusero. Iamque adeo, si
 ita vis, abimus, ex alio quop-
 iam haec eadem audiuri.
 Tu vero ne dicito. LVC.
 Age ne quid succenseas. es
 quidem dicam, quandoqui-
 dem usque adeo cupidus es
 audiendi: verum heus ea le-
 ge, ne passim in vulgus effe-

ras. PHIL. Ni prorsus ignoro Lucianum, tute isthuc po-
 tius feceris. Nam prior ipse denarrabis omnibus ut me
 quidem ad id nihil futurum sit opus. Sed illud mihi primo re-

sponde

ἀπὸ ἱκανό μοι πρῶτον ἄντι,
τῷ πατρὶ τῷ Ζήνωνι, ὁ Αἰεταί
ἐστὶν ὁ ἀγρόν τε γυνῶκα ἁ-
εῖα ὑμᾶς; Λυ. ἔκ, ἀλλὰ τὴν
θυγατέρα ἐξεδίδε αὐτὸς τῷ
Κλεανθίδῃ ὡς εὐκείτῳ τῷ Δα-
μασικῷ, ὡς φιλοσοφοῦντι. Φί.
παγκάλῳ νὶ Δία μερακίῳ,
ἀπαλῷ γὰρ μὲν ἔτι, καὶ ἔτι πάν-
τα ὡς γάμων. Λυ. ἀπὸ
ἐκ ἔχον ἀπορὶ πηλὸν δόττον,
ἡμῶν. τῷ δὲ ἡμῶν μίον τι ἄν
δοκῶντα, καὶ πᾶς φιλοσοφίαν
ὡρμήδον, ἔτι δὲ μόνον ὄντα
πλεοῖν ὡς εὐκείτῳ, πλεονε-
χυσίον ἐξ ἀπάντων. Φί. οὐ
μικρὰν λήξας αἰτίαν, τὸ πλε-
τῶν τῷ εὐκείτῳ, ἀτὰρ, ὡς Λυκί-
ον, τίνος οἱ διαπύοντες ἔχον;
Λυ. τὸς ἡ ἀπὸς τί ἄν ὦν λή-
χοιμι; οἱ δὲ ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ
λόγων, οὐσπερ ἰθὺλας, οἶμα,
ἀπὸς μάλιστα, Ζήνωνις βῶ
ὁ πρὸς βίτης, ὁ ἀπὸ τῷ σπᾶς, καὶ
ἐμὲ αὐτῷ Δίφιλῳ, ὁ Λαβύ-
ρινθος ἐπὶ πάλῳ, διδάσκαλος
ἔσθ

sponde loco: Aristanetus nū
filio Zenoni dabat uxorem,
atque ita in nuptijs eius vos
accepit? LVC. Non, imò
filiam suam elocavit Clean-
thidem, idē Eucriti num-
mularij filio, qui philosop-
hia dat operam. PHIL.
Formoso admodum per Io-
uem adolescentulo: tamen se
tenero adhuc, & uxoriae
rei non admodum maturo.
LVC. Verum: at non in-
veniebat, opinor, alterū ge-
nerum magis idoneum. Hūc
igitur, qui tum modestus vi-
deretur, tum ad philosophiae
studium propensus, prae-
terea autem unicus Eucriti
diuitis, ex omnibus delegit
filiae suae maritum. PHIL.
Causam neutiquam leuem
dixisti, nempe quia dives sit
Eucritus. Verum heus, Lu-
ciane, quinam erant conui-
uae? LVC. Reliquos illos
quorsum attinuerit tibi res
censere? Verum ē Philoso-

phorum numero, ac literatorum, quos potissimum opi-
nor audire cupis, Zenothemis erat, senex ille Stoicus, &
quaque cum hoc Diphilus, cui cognomen Labyrinthus: &

ὁρῶντες αὐτὸν ἔλεον, καὶ
 τὸν Ζεύων. τῶν δ' ἀπ' τοῦ
 πειπάτε Κλειόδημος, οἷον
 τὸν σωμικρον, τὸν ἱλιν, καὶ τὸν
 ξίφ. αὐτὸς οἱ μαθηταὶ καὶ ἡ
 πίδα καλῶσιν· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπι-
 κύρας Ἑρμῶν παρὼν. καὶ ἄ-
 σκλόντα καὶ αὐτὸν ἀνὸς ἦν.
 βλίσκοντες οἱ Ἑταῖοι, καὶ ἀπὸ
 φονῆς, καὶ δῦλοι ἔχον, ὥστε
 τινα παρὰ τοῖς καὶ ἵνα γῆ-
 μιν ἡσίομαι. οὕτω μὲν Ἀ-
 ρισταντὸν αὐτὸν φίλοι, καὶ σω-
 θῆς ὄντος, παρὰ κακῶν ἐπὶ
 δῆπνον, καὶ ξίφιν αὐτοῖς ὁ γράμ-
 ματικὸς Ἰστιάς, καὶ ὁ ῥήτωρ
 Διονυσίδης. ὁ δ' ἔτι νομῶν
 ἑλόντα Χερῆαν, ἰὼν δὲ Πλα-
 τονικὸς σιωπῶν, ἀιδάσκα-
 λος αὐτὸν ὤρ, σιμνός τις ἰδὲν,
 καὶ θεοπρίστis, καὶ πολλὰ τὰ
 λέσμιον ἐπιφανῶν τῶν πρὸς
 σάφους ἀνὸν ἀγαθῶν οἱ ποιοῖ
 ὀνομάσθαι αὐτὸν, ἀς πλὴν ὁρ-
 θόγηται ἡ γυνή τις ἀπὸ βλίσκον-
 τος. καὶ ἐπὶ πρὸς ἄλλους, ἡμεῖς
 νίσαντες

hoc quidem quod esset Ze-
 noni Aristancti filio præce-
 ptor. Deinde Peripateticæ
 factionis Cleodemus : nosti
 hominem, nempe dicacem
 illum & argutum, atque ad
 refellendum instructum. Di-
 scipuli gladium ac bipennem
 nominant. Quin & Hermon
 aderat Epicureus. Verum
 hunc, quum ingrederetur.
 Stoici torvis obtuebantur o-
 culis, & auersabantur, pa-
 lamq; perinde quasi patri-
 cidam quempiam atque im-
 pium ac funestum detesta-
 bantur. Et hi quidem tan-
 quam Aristancti ipsius ami-
 ci familiarésque fuerant ad
 cœnam vocati, quos comis-
 tabatur & Istias gramma-
 ticus, & Dionysidorus rhe-
 thor. Iam verò propter spon-
 sum Cheream una cum illo
 ad conuiuium accesserat Ion
 ille Platonicus, quod is iuue-
 ni præceptor esset, vir vene-
 randus aspectu, ac maiestatis

quiddā præ se ferens, multumq; dignitatis ipso ostendens ore:
 unde nonnulli propter animi constantiam ac rectitudinem,
 regulam illum appellant. Huic simul ut ingrediebatur, as-
 surgebant

ἔσαντο πάντες αὐτοῖς, καὶ ἰδὲ
 ξίου τοῦ, ὡς τινὰ τῶν ἑρατῶ.
 τῶν. καὶ ὅλος, διὰ ἐπιθυμίαν
 πρᾶγμα ἴδω, ἰὼν ὁ θαυμαστὸς
 συμπαρῶν. Δίον ὃ ἦεν κατὰ
 κλίνας, ἀποκρινόμενος ἑκάστῳ
 παρόντι. καὶ διὰ τὴν ἡσυχίαν
 τῶν, καὶ γυναικῶν ὅλων τὴν ἑλπί-
 τῶν ἐκείνων ἐπὶ λαβὸν, ἐκ ὅ-
 λων ἴδω, καὶ ἐν αὐτοῖς ἡ νόμι-
 μος, πάντων ἀπειθῶν ἐγκρατε-
 μος, ἐκ τῶν γυναικῶν περι-
 χομῶν ἐς τὸν ἀντίθετον ἡ
 ἀπὸ πλεονεξίας, ὡς ἕκαστος ἀ-
 ξίας ἔχει καὶ ἀντικρὺ δὲ τῶν
 γυναικῶν, πρῶτος ὁ Εὐκεί-
 τος, ἔτα ὁ Αἰεσαίνος. ἔτα
 ἰνδοσίβης, πότερον καὶ πρό-
 τῶν Ζωόθιμις τὸν Στωϊκόν,
 ἃ τὴν γέροντα, ἡ Ερμῶνα τὸν
 Ἐπιχόρην. ἰερὸς γὰρ ἴδω
 τὴν ἀνδοκίαν καὶ γένους τοῦ
 πρώτου ἐν τῇ πόλει. ἀλλὰ ὁ
 Ζωόθιμις πᾶσι ἀρεῖαν ἔλ-
 σεν. ἃ γὰρ μετὰ τοῖς, ὃ Αἰ-
 σαίνος ἀντικρὺ ἀξίας Ερ-
 μωνος,

surgebant omnes ac veluti
 præcipuum quædam ac pri-
 marium hominem comiter
 atque officiosè exceperunt:
 adeò ut planè numen alim
 quod aduenire videretur,
 cum adesset Ion admiranda
 dus ille. Tandem verò cum
 iam omnes fermè coniunctæ
 præsentessent, tempus erat
 ut discumberetur. Itaque
 ad dextram ingressus, totam
 illam spondam mu-
 lieres (erant autem como-
 plures) occupabant. Inter
 quas erat et sponsa summo
 studio culta, hinc atq; hinc
 stipata feminis. Porro ex
 aduerso ostiũ altera turba,
 pro cuiusque dignitate lon-
 cis distributis. Porro regio-
 nè mulierum primo loco ac-
 cumberat Bucritus, secundo
 Aristænetus. Sub hac ambi-
 gi cæptum, utrũ altero prior
 tem oporteret accumbere,

quippe senem: an Hermonem Epicureum: nam hic erat Ca-
 storis ac Pollucis sacerdos: tum autem nobilissima inter ci-
 ues familia. Verum eam hæsitacionem sustulit Zenothemis:
 Sine, inquit, Aristænete, minoris ducis Hermone, viro
 γγγγ s vide.

μον, τὰ τοῦ τῷ ἀνδρὸς, ἵνα
 μηδὲν ἄπο λαπὸν ἄπα, Εὐία
 παρὰ, ἄπαμι, ὅλον, ὅτι τὸ συμ-
 πόσιον καταλιπὼν, καὶ ἅμα
 τὸν πῶδαν ἐκώδην, καὶ ἐξιώντι
 ἑώρα, καὶ ὁ Εὐμωρ, ἐχὶ μὲν, ὃ
 Ζῶνός με, τὰ πρῶτα, ἔφη. ἅ-
 τὰρ ἂν καὶ μηδὲν τι ἔτρεον, ἰδὲ
 χιόντι ἡγεῖσθαι καλῶς ἄ-
 ρον ἂν καὶ τῷ Εὐκέρει πάντας
 ταπεινότητας. ἐπὶ ταῖς, ἡ δ'
 ὅς ὁ Ζῶνός με, Εὐκέρειον ἰ-
 ρία, καὶ ἅμα λόγον, καὶ ἡγε-
 ρία, καὶ μὲν αὐτὸν ὅμως ὁ Εὐ-
 μωρ, ἅτα Κλειόδημος ἡ πρὶς
 τηλικὸς, ἅτα ὁ ἴων, καὶ ἡ
 καὶ ὁ νομφί, ἅτα ἐν καὶ
 παρ' ἐμὶ ὁ Δίφιλος, καὶ ἡ αὐτῶ
 Ζῶνός ὁ μαθητὴς, ἅτα ὁ ῥή-
 τωρ Διονυσόδωρος, καὶ ὁ γραμ-
 ματικὸς Ἰσάω. Φί. Βαβαί, ὃ
 Λυκίον, μισαῖός τι τὸ συμπό-
 σιον διηγῆσθαι τὸν πλείονα
 ἀνδρῶν καὶ ἱστορῶν τὸν Αἰσά-
 νδρος, πᾶν ὅτι πᾶν ἀνέτα-
 τὰ πᾶν ἱστορῶν ἄνθρωπον, τὸς το-
 πωτάς

videlicet esto, ut ne quid aliud
 mali dicam, Epicurea,
 discedo, totumque convivium
 vobis relinquo. Et puerum
 protinus aduocat, discede
 reparans. Tum Hermon:
 Imò habeto, inquit, tibi
 priores partes, Zenothemi.
 Quanquam etiam si nihil
 aliud, vel hoc nomine par-
 erat mihi concedi, quod
 sacerdos sim, ut planè con-
 temnas Epicurum. Rideo,
 inquit Zenothemis, jaceret
 dotem Epicureum. Simula-
 que cum dicto accumberet.
 Post hunc Hermon.
 Deinde Cleodemus Peri-
 pateicus: ponè hunc Ionem,
 proximè hunc sponsus, post
 eum ego, iuxta me Diphi-
 lus, huic assidebat Zenon
 discipulus, postremò rhetor
 Dionysidorus cum Istiaο
 grammatico. PHIL. Pa-
 pæ, Luciane, Musarum con-
 uentum quendam mihi narra-
 ras fuisse istud convivium,

quippe plurimis sapientibus ac doctis viris refertum. Ego
 verò laudo Aristanetum, qui quum optatissimam
 illam ac splendidissimam solennitatem celebraret, præ
 cæteris

φησὶ τὰς ἐστῶν καὶ τῶν ἀν-
 λων ἐξίωσιν, ὅτι περὶ τὸ λιπα-
 ρισμὸν ἐξ ἐκείνης αἰτίας οὐκ ἔστι
 πανθισάμην. Οὐχὶ τοὺς μὲν
 τὸς δ' οὐ, ἀλλ' ἀναμίξ' ἄπαν-
 τας. Ἀν. ἔστι γὰρ, ὡς ἐταῦροι, οὐχὶ
 τῶν ποτὶ τὸν τῶν πλοσίων,
 ἀλλὰ καὶ παρ' ἑαυτοῦ μίλησιν αὐτῶν,
 καὶ τὸ πλεονεξία καὶ τοῖς τοῖς
 τοῖς ξυμμετρίας. ἔστι δὲ μετὰ τὸν
 ἡσυχία πρῶτον, καὶ παρ-
 ούμενος ποικίλων· πλεονεξία
 οἶμαι, καὶ καὶ ταῦτα κατὰ
 θμῆσιν, καὶ μετὰ καὶ πρὸς
 καὶ ἐξ ἐκείνης ἀπαντᾷ γὰρ ἀφ' ὅ-
 ρων ἐστὶν ὁ Κλειόδημος ἐπὶ
 καὶ τὰς αἰτίας τῶν ὁρῶν, ἔφη,
 καὶ τῶν (Ζωοδόμιον καὶ τῶν,
 ἐπὶ τὸν γὰρ) ὅπως ἐμφανίζεται
 τὸ ὄψον, καὶ ἀναπλήσσει τὸν
 τὸ ἰμάτιον, καὶ ὅτι τὸ παρ' ἑαυ-
 τῶν ἐστὶν ὁρῶν καὶ ἀναπλήσσει
 οἰόμενος τὸς ἀπὸς ἐμμεν-
 μος τῶν μετὰ αὐτόν· Ἀλλ' οὐ
 ὅτι καὶ Ἀντιφῶ ταῦτα, ὡς μάρ-
 τυς αἱ ἐξ ἐκείνης ἐστὶν ἐξ ἐκείνων
 ξουτός

opsonijs ingurgitat, utq; iure vestem oppleuit: tum quàm multa puerο à tergo stanti porrigit, putans interim se aliorum oculos fallere: neq; meminit post sese accumbentium. Hæc igitur facit Luciano commonstres, quò testis esse possit. Mihi verò

ceteris sapientissimos viros
 adhibere voluerit: idq; adeò
 delectis ex vnaquaque phi-
 losophiæ secta præcipuis,
 non hos aduocans, illos præ-
 teriis, verùm promiscuè vo-
 cans omneis. LVC. Is ve-
 rò nequaquam est è vulga-
 rium istorum diuitum nu-
 mero, verùm et literarum
 est studiosus, ac maximam
 vitæ partem in his rebus ver-
 satur. Cenabamus igitur in
 tid quidem taciti et quieti,
 variusq; erat apparatus, et
 omnijugui. Neque enim ar-
 bitror operæ precium vi nu-
 mero recenscam etiam illa
 condimenta, cupedias, aroma-
 mata, atque id genus illecta-
 menta. Cuncta siquidem as-
 fatim suppetebant. Inter
 hæc Cleodemus admoto ad
 Ionis aurem ore: Non vis
 des, inquit, senem illum, Ze-
 nothemim dicebat (sub-
 auscultabam enim) vi sese

καθίσταται παρὰ Ἰσιῶν τε καὶ
 Διονυσῶν δωρομ. ὁ δὲ ἄπασι,
 φησι, γυναικῶν λέγεις καὶ μαλ
 θακὸν, ἐπιθρόνους καθίσταται
 συμποδοῖ, ὥσπερ ὑμᾶς, ἐπὶ
 μαλακῆς ταύτης ὄνυς μικρῆ
 δᾶρ ὑπῆλοι κατὰ κέρμφοι ἰσιῶ
 ὧς, πορφυρίδας ἐποδὶ βλημῆ
 νοι. ἐγὼ δὲ καὶ ὁρδοτάλλω
 διαπνύσασαι, ἐμωλεπατῶν
 ἅμα τῷ συμποσίῳ, εἰ δὲ καὶ
 κάμοιμι, χαμῶ καὶ τὸν τρί
 βωνα ἐποδακνύμεν, καὶ σοὺς
 μαλὰ ἀγκῶν, οἷον Ἡρακ
 λῆα γράφουσι, ὅπως, ἔφη, γι
 γνῶσθαι, ὁ Αἰετῶν ὧς, εἴ τοι ἦ
 διομ. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἐρ
 κλῶ περιτῶν ὁ Αἰετῶν ὧς
 ἰδέσθαι, ὥς περ οἱ Σκύθαι,
 καὶ τὸν ἀφθονοτέρων νομῶν
 μεταξὺ αὐτῶν, καὶ τοῖς περι
 φέρουσι τὰ ὅσα συμπερινοῶν.
 καὶ μὴ τοι καὶ σιγῶν, ἐνερ
 γῶς τῷ ἀριτῆς πῆαι καὶ κακίας
 μεταξὺ διελθῶν, καὶ ἐς τὸν χρυ
 σὸν καὶ τὸν ἄργυρον ἀποκῆ
 πῶν. ἀρῶτα γοῶν τὸν Αἰε
 τῶν ὧς, τί βέλονται αὐτῶ ἀ
 ἰσαῶν.

accepta sella iuxta Isthium
 ac Dionysidorum accumbea
 re. At ille: Apage, inquit, mu
 liebre quiddam ac molle di
 cis, uti in scamno aut sella
 sedeam, quemadmodum fa
 citis vos, mollibus in stratis
 penè supini recumbētes, pura
 pura suffulti. Quin ego tibi
 vel stans cœnauero, in ipso
 interim cœuiuiο etiam obam
 bulans. Quòd si de fatigatus
 fuero, tum humi substrato
 pallio, cubito innixus cubue
 ro: qualem videlicet Hercu
 lem pingunt. Ita fiat, inquit
 Aristaneus. Siquidem isthuc
 mauis. Sub hac Alcidas
 mas in orbem conuiuium lu
 strans, cœnabat, Scytharum
 ritu ad vberiora pascua sub
 inde sese transferens, vnaq̃
 cum his qui inferebant edua
 lia, circumiens atque obam
 bulans. Atq̃ interim tamen
 dum cibum caperet, haud
 quaquā negotio vacabat, de
 virtute obiter, de vitio disse
 rens, tum in aurum atque ar
 gentum disteria iaculans:

iāmque Aristanetum percontabatur, quidnam sibi vellent
 tam

ὡς οὐταὶ καὶ τηλικαῦται ἐν-
 λικῶ, τῶν ἑδραμῶν ἴσα δυν-
 ναμῶν. ἀπὸ ἱκάνου μὲν ἦ-
 δὲ διανοηλουῦτα ἐπαύσαντο ἐς
 τὸ παρὸν Αἰταίνετον, τῷ
 πατρὶ νόσας, ὁμιλεῖθι σκν-
 φον δοῦναι αὐτῷ, ἰσρόττον
 ἐχθρῶντα. καὶ ἰδὼν αἰεταὶ ἐπ-
 υφροσύνας ἐκ ἑδῶς ὅσων ἐκ
 πῶν ἀρχῶν ὁ σκνφον ἐκάνου
 ἐν ἐλπίδι. λαβὼν δὲ ἅμα δὲ
 Ἀλκιδάμας, ἰσίζησι μικρόν,
 καὶ ἐς ὡς δὲ λαβὼν καταβαλὼν
 ἐκ τῶν, ἐκάνου ἑμίζυμνον, ὡς
 πρὸς ἡπαλῆα, πρὸς αὐτῶν
 ναὶ ὀρθόν, ἐχων ἅμα τὸ σκνφον
 ἐν τῇ ἀξίᾳ, οἷον ὁ παρὰ τῷ
 Φόλῳ Ἡρακλῆς ἐπὶ τῇ γρά-
 φῳν δ' αὖν οὐτα ἡδὲ καὶ ἐπὶ
 τὸς ἀκούς σιωπῶς πειρῶ-
 βῆτο ἢ ἐν λῆξ, καὶ φιλοτοῖα
 καὶ ὁμιλίᾳ, καὶ πῶτα ἡσυχίᾳ
 κόμισθαι ἐν ὡς δὲ δ' ἐν τῶν
 πρὸς τῶν τῷ Κλεodemῳ πῶτα
 ἡδὲ, ὁνοχόου ὄντα ὡς δὲ, ἐν
 ἡδὲ ἐπομῆδῳ τῶν (καὶ γὰρ, οἷ-
 οντα,

tam multa, tam magnā pō-
 cula, quum non minus visū
 possent esse fictilia. Verūm
 Aristaneius iam obiturban-
 tem, molestūque esse perā-
 gentem, in præsens quidem
 compestuit, ministro in-
 nuens, ut ingentem calicem,
 infuso meracissimo vino, ibi
 hīporrigeret. Atque id quidē
 visus est optimē exco-
 gitasse, nondum etiam in-
 telligens quantorum malo-
 rum is calix esset auctōr fu-
 iurus. Hunc igitur ut accē-
 pisset Alcidas, aliquan-
 tiſper silentium agebat, ac
 solo sternens sese cubabat
 seminudus, quemadmodum
 facturum sese fuerat pōl-
 licitus, cubito humi fixo in-
 nitens, simulque dextra scy-
 phum sustinens, qualem Hec-
 culem apud Pholum picto-
 res effingunt. Iam verò &
 inter alios calix assidue cir-
 cumagebatur: tum multas
 iuncule ad bibendum &

confabulationes orta, demum & lucernæ illata. Interim e-
 go cū puerum qui iuxta Cleodemum adstabat (erat autem
 is pocillator egregie formosus) subridentem vidissem (nam,

arbitror,

μαι, καὶ ὅσα παρρηγὰ τῆς
ἐπιστολῆς, ἀπῆρ, καὶ μολισα,
ἢ τι πῶς τὸ γλαφυρότατον
ἐπράχθη) μάλα ἥδη παρρηγὰ
λαττον ὅ, τι καὶ μαθισασι,
καὶ μετὰ μικρόν. ὁ μὲν περὶ ἡ-
θρῶν, ὡς ἀπληγόμεν. ὁ παρὰ
τῷ Κλειόδημον τὴν φιάλῃ, ὁ
δὲ τὸν δὲ δακτυλον ἀπὸ λθι-
ψιν αὐτῷ, καὶ δραχμὰς δύο, οἷ-
μαι, συνανιδωκε μετὰ τῆς
φιάλης. ὁ παῖς δὲ πῶς μὲν τὸν
δακτυλον ἐπιβόμβον αὐτῷ
ἰμαθίασεν, ὁ μὲν συνοιδῶν,
οἶμαι, τὸ νόμισμα, ὡς τι μὴ
ἀξάμενον, ψόφον αὖ δύο
δραχμὰς παρρηγὰ ἰκπελῶ-
σαι καὶ ἡρνεύειαν ἀμφω ἀ-
να ἑφῶς· ἰκπελῶν δὲ οἱ πλῆ-
σιον, οὐ γινώσκον τὰ νομίσμα-
τα, ἢ μὲν παῖδες ἀρρυμίνου
μὴ ἀρρυμίνου, τῷ δὲ Κλη-
δίμῳ, καθ' ὃν ὁ ψόφος ἰκπελῶ
μὴ περποιημίνου τὴν ἀπόρρη-
ψιν. ἡμετέρη δὲ ἔρ, καὶ πρῶ-
φθι τοῦτο, οὐ παρρηγὰ παρρηγὰ
ἰδόν.

item, iuxta quem strepitus acciderat, sibi excidisse dissi-
mularet. Verum ea res tum neglecta est, ac conuiunter
omissa, propterea quod id quod acciderat, non ita multi vis
dissent,

arbitror, quicquid obiter in-
ter cenandum obigit, com-
memorari oportere, maxi-
mè si quid sit elegantius ac
scitè factum) iam admodum
attentius observare cœpi quid.
nam rei rideret. Ac paulò
post accedebat puer tanquàm
calicem à Cleodemo rece-
piurus. At ille simul & di-
gitum illius substringebat,
& drachmas puto duas v-
nà cum calice iradebat. Por-
rò puer ad substrictum di-
gitum rursus arridebat, cœ-
terùm de pecunia, quum non
sensisset opmor, eoque non
reciperet, in terram dela-
psis drachmis strepitus est
concitatus, moxque ambò
pariter rubore suffundeban-
tur, idque ità palàm, ut
nemo non animadverteret.
Ambigebatur igitur inter
eos qui proximè sedebant,
cuiusnam essent illi nummi,
cum & puer negaret à se
proiectos, & Cleodemus

ἰδόντων, πάλιν μόνον, ὡς ἰμοὶ
 ἔδοξε, ἔΑφαινήτε. μετίσθη
 ἥ τὸν παῖδα μικρὸν ὑεῖρον
 ἀφανῶς ἀνιξαγαγών, καὶ τῷ
 Κλειδάμῳ τινὰ παρασιῶσα
 διψήσας τῶν ἐξ ἑρῶν ἥδην καὶ
 ἑρτιρῶν, ὀριωκόμορ τινὰ ἢ
 ἱπποκόμορ. καὶ τὸτο μὲν ὥδε
 πως ἰσχυρόντες, μεγάλης αἰ-
 σχύης αὐτίον τῷ Κλειδάμῳ
 ὑνέμενον, εἰς φθγ σφαιροῖ-
 ῶν αἰς ἀπαντας, ἀπὸ μὲν κα-
 τίσθῃ αὐτίκα, διξίως πάντ' ἔ-
 Αφαινήτε τὴν παροινίαν ἱ-
 σίγαν. ὁ δὲ Κωϊκὸς ἢ Αλκι-
 δάμας (ἐπιπλάτῃ ἥδην) πυ-
 θόμῳ, ἢ τῆς ἡγεμονίας
 πῶς καλοῖτο, σιωπῶν πρᾶξα-
 γάλας μεγάλης φωνῆ, ἀφ-
 βλήσας αἰς τὰς γυναικας· πῶς
 πίνω ὧς, ἔφη, ὦ Κλειανθί, Ἡρα-
 κλῆς ἀρχηγίτης, ὡς δὲ ἐγὼ
 ὅρ' ἐπὶ τὸτο ἀπαντῶν ἰγί-
 λάῳ, ἔφη, ὦ καθάρματα, αἰ-
 τῇ νύμφῃ πρῶτον, ἐπὶ ἔμιν-
 τίρῃ θύῃ Ἡρακλῆος; καὶ μὲν
 εὖ ἀδράσας ἤν, ὡς δὲ μὲν λάβῃ
 παρ' ἰμοῦ τὸν σκῆφορ, ὃ ποτε
 ὦν.

diffent, prater unum (et
 mihi quidem visum est) Ar-
 ristænetum. Nam is paulò
 post puerum loco movit,
 clanculùm ablegans, et ali-
 cuidam innuit vii Cleode-
 mo pocillator assisteret, vi-
 delicet ex exoletis illis ac-
 robustis mulioni qui equiso-
 ni cuipiam. Ad hunc mo-
 dum ea res utcunque abijt,
 summùm alioqui allatura
 pudorem Cleodemo, siquis-
 dem ad omnes permanisset,
 ac non protinus occupans
 Aristænetus eam sopisset,
 civiliter dextræq; admodum
 induc'ta remulencia. Ceter-
 ùm Alcidas (iam enim
 potus erat) percõtatus quòd-
 nam esset nomen puellæ nus-
 benti, cum clara voce in-
 dicto silentio, simul et ad
 faminas conuerso vultu:
 Præbibo, inquit, tibi Cle-
 anthi, Herculis Archege-
 tæ nomine. Sub hæc cum
 risissent omnes: Ridetis, in-
 qui, sacrilegi, quòd spon-
 se Herculis dei mei nomis

ne propinauerim? Imò illud scito opus est, nī scyphum
 à me

τοῖσι τ' ἄρ' ὅς αὐτῇ γένοιτο,
 οἱ τ' ἰγὼ, ἄρτι τ' ἢ ἀλκίῳ,
 ἡλώθην τ' ἂν τῷ γυνάμῳ, τὸ
 σῶμα δ' ἔστω καρτερὸς, καὶ ἄμα
 περιγυμνουῖαυτὸν μάθωρ,
 ἄχρ' ἢ πρὸς τὸ ἀσχετον. αὐθις ἐπὶ
 τῶνδε ἰγίλασθαι οἱ συμπόται,
 καὶ ὅς ἀνακλῦσθαι ἱκανὸς
 φημι καὶ παράφορον βάλων,
 καὶ δῦν τ' ὡς ἐκίτι ἐρῶ ὡς ἄ-
 ξωρ. τόχα δ' ἄρ' τιν' ἔλα-
 θίκε τῇ βακχεῖα, ἐμὴ κατὰ
 καρτὸν ἀσκηκόμῳ πλάκῃς
 ἀμυγίθης. πρὸς ὅν ἀρβύλας,
 ἡμῖν ὅτερος ἰγίλῃ, καὶ ἡλῆξ-
 τ' θυμῷ, καὶ ἰσχυρῶς συμπα-
 ρείω. καὶ οἱ πᾶσι τοῖσι μὲν οὖν ἢ.
 Διὶ καὶ βούῃς μετὰ τῷ τὸ συμ-
 πόσιον. ὃ μὲν γὰρ Διονυσόδο-
 ρος ὁ ῥύτωρ αὐτ' ῥήσας τινὰς
 ἐν μίρᾳ διέφη, καὶ ἱερῶν.
 τοῖσι τῶν κατόπιον ἱερῶν.
 τῶν οἰκιστῶν. ὃ δ' ἱστῶ τ' ὃ
 γραμματικὸς ἰγίλῃ, ὅς ἐστι
 τ' ἑστῶν καὶ τῶν, καὶ οἰώφρ-
 οφῆς τὸ αὐτὸ τὰ Πινδαρῶν καὶ

à me traditum accipiat, nun-
 quam futurum ut illi filius
 obtingat talis, qualis ego
 sum, virtute interritus, ani-
 mo liber, tum corpore adeò
 robusto. simulque cum di-
 flo se se magis etiam tenudas
 bat, etiam usque ad illa quæ
 sunt maxime pudenda. Ad ea
 cum iterum arrisissent con-
 vivia, indignatus ille surre-
 xit, toruixit atque effera-
 tis obtuens oculis, vultuque
 ipso testans iam neque pas-
 cem neque quietem acturum
 amplius. Forsitan τ' bacu-
 lum illis fuit alicui, ni com-
 modum id temporis placens
 ta prægrandis fuisset illata.
 Nam hanc simul atque con-
 spexit, lenior ac mitior esse
 cepit, ac stomachari desiit,
 obambulans interim, ac
 placetam avidè vorans. Iam
 verò plerique temulentii es-
 se cæperant, τ' clamori.

Hoio=

bui vndique perstrepet ac

convivium. Nam τ' Dionysidorus rhetorem illic agens, ora-
 tiones quasdam pronunciabat, laudabaturque à ministris qui à
 tergo assistebant. Et Isthæus Grammaticus vicissim qui post
 illū accumbebat, versuum cætiones quosdā recitabat, Pindari,

Ἡσιόδου καὶ Ἀνακρεόντος, ὡς
ἐξ πάντων μίαν ὥδ' ἔλκε παρ-
γίλοιον ἀποτλάσθαι, μάλισ-
τ' ἐκείνη, ὡς περ πνευματώ-
δης τὰ μέλιοντα.

Σὺ δ' ἔβαλον ῥινέες. ἢ,

Βούτα δ' ἄρ' οἰμωγὴ τε, καὶ
ἀνθρώπων πόνος.

ὁ Ζωόθεμις δ' ἀντιφασκεῖ,
παρὰ τὸ πωιδὸς λαβὼν δι-
πλόγραμμον τι βιβλίον σχε-
μαπόντων δ' ὀλίγων, ὡς περ
ἀέθλας, τῶν παρακομισίον-
των τὰ ἔφα, μηχανώμενος
Ἀσασίνης μὴ δ' ἐκείνον
ἀντιπῆ τὸν ἑσπερὸν εἶναι, μὴ
δ' ἐκείνον, ἐκείλους τὸν γε-
νωτοιοῦ, ἀσπιδόοντα γε δ'
πᾶν τι κ' πρᾶξαι γιλοῖον, ὡς
ἔτι μάλλον οἱ συμπόται σχε-
λυνθῶν καὶ παρῆλθον ἄμορ-
φός τις ἐξυρμημένος τὴν ἐ-
φαπλὴν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ ἐφαπλῇ
πρίχας ὀρθὰς ἔχων οὗτος ὥρ-
χέσαστό τε, κατακλῶν ἰαυτὸν
καὶ σχετρίων, ὡς γιλοῖο.

τε

Moxq̄ ingressus deformis quidam, derafo capite, pauculos
capillos in vertice gestans, eoq̄ crista in morem erectos, hic
saltabat, atque inter saltandum, quò maiorem concitaret ris-
sum, rotatu sese circumagebat, distorquebatq̄. Tum Cymbalo

conussit

Hesiodi, & Anacreontis cat-
mina simul contexens atque
consarcinans: ita ut ex omni-
bus unicam redderet caniti-
lenam, oppidoq̄ ridiculam,
in primis autem illa, perim-
de quasi vaticinans de his
quæ postea acciderunt:

Commisere simul clypeos.
Tam illud quoq̄:

Tum verò clamorq̄ue vir-
rùm luctusq̄ coortus.

At verò Zenothemus libel-
lulum quempiam minutis
conscriptum literulis, à pæ-
ro acceptum legebat. Verum
quum ij quorum paries erant
edulia inferre, aliquantisper,
ita ut solent, cessarent mora-
renturq̄: & Aristaneus se-
dulò curans ne vel id inerea
temporis aut ociosam esset,
aut voluptatis experti, accer-
situm inrò morionem iussit
ridiculum aliquid vel dice-
re, vel facere, quòd magis e-
tiam exhilararetur conuiuæ.

ἐν ᾧ φανέη, καὶ ἀνάπαισι
συγκροτῶν διεξῆλθεν, Αἴτυ-
πλίαν τῆ φωνῇ καὶ τῇ ᾠ-
κίαν ἰσοκρίτων ἐς τὸς παρόντας.
οἱ μὲν οὖν ἀπὸ τοῦ ἰγίλων, ὁ πό-
τις σκαφθῆν, ἰπὰ δὲ καὶ αἱ
τὸν Αλκιδάμαντα ὁμοίον
ἦν ἀπὸ τοῦ Μελίτιδος ἡ-
σίοιορ πρὸς αὐτὸν, ἀ-
νανακτῆσας ἑκάστῳ (καὶ πᾶ-
λαι δὲ Αἴτυπλῷ φθονῶν αὐ-
τῷ ἀνδοκίμῳ, καὶ λατρίον-
τι τὸ συμποσίον) ἐπερρίψας
τὸν πρῶτον, πρὸς ἀλλήλους οἱ
παγκρατῖαν, ἢ δὲ μὴ, κα-
λίσαν ἐν τῷ ἰγίλῳ τῷ Βαλῆ-
ειαν. ἔτω δὲ ὁ Λαοδαίμων
Σατυρίον (τῷ γὰρ ὁ γινώ-
ποιός ἐκ ἀλλή-
λων πρᾶξις ἢ τὸ πρᾶγμα ἡπὲρ
ἄλλων ἡ, φιλοδοξῶν ἀνὴρ,
γινώσκων ἀνταρδῶν, καὶ
πᾶσι, καὶ πᾶσι μὲν ἑν τῷ
μύθῳ. οἱ παρόντες δὲ, οἱ
μὲν ἡδύνας, οἱ δὲ ἰγίλων, ἀπὸ
ἀπὸ τοῦ πᾶσι μὲν οἱ Αλ-
κιδάμας, ἀπὸ συγκροτῆ-
του ἀνθρώπου κατανα-
σῶν.

concusso, sonabat interim
quiddam, linguam imitans
Aegyptiorum. Postremo di-
citur quaedam iaculabatur
in eos qui aderant. Ac reli-
qui sconiatae tacti ride-
bant: verum ubi in Alcida-
mantem simile quiddam
eorsisset, catulum illum Me-
litaeum appellans, indignas
tus ille (iamdudum autem
prae se ferebat quod inuis
deret illi, dum probaretur,
ac conuiuarum oculos re-
tineret) abiectio pallio, ut
secum luctaretur protuoca-
uit. Quod nisi faceret, hunc,
inquit, baculum tibi impin-
gam. Atque ita miser il-
le Satyrion (nam id erat
morioni nomen) congressus
cum eo, pancratio decerta-
tabat. Erat id spectaculi
multo iacundissimum, quip-
pe cum videret hominem phi-
losophum cum morione com-
positam, cum ferire, tum vi-
cissim feriri. Proinde qui
aderant, partim pudore tan-

gebantur, partim ridebant: donec iam ictus Alcidas, pug-
nam detrectaret, ac homuncione omnium plausu comprobato

οἷος. γίγας δ' ἄρ' ἔτι πολὺς ἐξελύθη
 ἐκ' αὐτοῖς. ἐνταῦθα Διονίκε^ς
 ἐπαυλῶντος Ιατρὸς, οὐ πολλὸν
 κατόπιον ἄρ' ὄν^{τις}. ἰδίῳ δ' αὖτε
 δύνει δ' ὡς ἴφασκι, φρενίδι
 ἰαλωτότα θυρεῶν Πόλυς
 πριποῖτα τὸν αὐλητὴν, καὶ τι
 γαλοῖον διηγύσαστο. ἴφ' ἡ μὲν
 φρενὶς αὐτῶν παρ' αὐτὸν, ἐκ αὐ-
 τῶν ἐχόμενον ἥδη τῷ πάθει
 τὸ δ' ταχίως ἀναστάντα, ἐπι-
 κλησάμενος τὴν θύραν, καὶ ξιφί-
 διον σπασάμενον, ἀναδόντα
 αὐτῷ τὸς αὐλῆς, ἐκείνου αὐ-
 τῶν. ἔτα, ἐπὶ μὲν δυνάμει,
 πᾶσι, σκῦτ^{ος} ἔχοντα ἐς ὑ-
 πῆρας τὰς ἄρας. τίλ^{ος} δ' ἄρ' ἔτι
 τοσούτω ἐνδυνάμει ἐπινοῶσαι
 εἶδον δὲ ἐς ἄνωγα φρενὶς προκας
 λίσσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥήτῳ
 πλεονῶν ἀειδόμεν. καὶ πρῶ-
 τον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πονέ-
 ρως, μετὰ δὲ παραδόντα τὸς
 αὐλῆς ἐκείνου, λίσσασθαι παρ'
 αὐτοῦ τὸ σκῦτ^{ος}, καὶ τὸ
 ξιφίδιον ἐπιρρίψαι τάχιστα
 οὗτος δὲ τὸς φταγῶντος ἐς τὸ

certamine superatus. Hæc
 igitur cum essent non men-
 diocritiſu excepta: ibi tan-
 dem ingressus est Dionicius
 medicus, haud multò post
 peractam concertationem.
 Aiebat autem in mora fuiſ-
 ſe Polypreponentem tibici-
 nem, dum hūc phrenesi cor-
 reptum curandi gratia vi-
 feret. Ac planè quiddam ri-
 ſu dignum commemorabat.
 Dicebat enim, in ædes illius
 veniſſe ſeſe, ignarum etiam,
 hominem iam eo morbo te-
 nerit. At illum protinus ſum-
 rexiffe: foribusque occlu-
 ſis, ac nudato gladio, tibiæ
 ipſas ſibi tradidiſſe, uſque
 uti caneret iuſſiſſe. Deina-
 de ubi id non poſſet, illum
 percuſiſſe ſcuticam ſublata
 manu geſtantiem. Seſe
 porro in tanto periculo ca-
 le quiddam fuiſſe commen-
 tum, nempe ad canendi cer-
 tamen prouocaſſe homi-
 nem: idque ea lege, ut victus præſcriptum certumque plaga-
 rum numerum acciperet. Ac ſeſe priorem cecidiſſe, præu-
 æque imperitè: deinde traditis illi tibijs, ſcuticam ab illo
 recepiſſe: gladium autem ex templo per fenestras in aream
 abiecit

ἤπαθρον τῆς αὐλῆς, καὶ τὸ ἀφ' ἐν τούτῳ, ἀσφαλέστερον ἢ δὴ περὶ παλαιῶν αὐτῶν, ἐπιπαλῆδωαι τὸς γατριῶνας. ὑφ' ὧν ἀνασπασάντων τὸ θεῖον, σωθῆναι αὐτόν. ἰδὲ κενὸν δὲ καὶ σημεῖα τῶν πληγῶν, καὶ ἀμύχας τινὰς ἐπὶ τῇ πεσέει. καὶ ὁ μὲν Διόνικος ὁ μῆτορ ὠδοποιήσας τὴν γλωττοποιεῖ ἐπὶ τῇ διηγήσει, πλησίον τοῦ Ἰστιαίου παραβύσας ἑαυτὸν, ἰδὲ πνεύματα λοιπὰ, ἐκ αὐτοῦ τοῦ τινος ὑμῖν ἐπιπαρῶν, ἀλλὰ καὶ πάντων χέουσι τοῖς μετὰ ταῦτα ἰστορημένοις παρὰ τῶν γὰρ τις ἐς τὸ μῖστον οἰκίτης, παρ' Εὐμοχλίου ἡ καὶ λήγουσι Στωϊκῶν, γραμματικῶν τι ἔχον, ἐκλύσαι οἱ ἴφην τὸν Διοσκόριον ἐν τῷ κοινῷ ἀναγνόντα, ἃς ἐπὶ ποσὶν ἀπασιν, ἐπίστω αὐτοῖς ἀπακλήιδωαι. ἐφ' ἧς ὁ τῷ Λεισανίτῃ, περὶ τῶν περὶ τὸν λύχνον, ἀντιγινώσκον. Φί. ἔστω, ὅ Λυκίον, τῆς νύμφης ἐκπύριον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα ποικίλ

cernam legebat. PHI. Num orationem. Luciane, in sponsa laudem composuam, aut carmen nuptiale, quod genus

abieciſſe. Dein cum minore iam discrimine cum illo hactaretur, auxilio aduocasse vicinos. Eos reuulſiſſe beluam, atque ita illorum opera ſeruatum ſeſe. Oſtendebat autem & plagarum veſtigia quædam nonnullaque in facie tubera liuentia. Ergo cum Dionicus ob huiusmodi fabulam non minus placuiſſet, quàm morio ipſe: proximè Iſtiaeum reclinans ſeſe, de reliquijs cœnabat. Atq; hic quidem haud abſep numine quoddam nobis aduenerat, imò prorfum uſu futurus ad ea quæ poſtea contigerunt. Nam prodians in medium conuiuium puer quidam, qui ſe ab Eicemos cle Stoico venire diceret, epistolinum quoddam adferens, dicebat ab hero ſibi mā datum: ut eò palam omnis bus audientiibus perlecto, rurfum domum ſeſe reciperet. Hic igitur permittente Ariſtaneſto, admotus ad lu-

πολλὰ ποιεῖς; Λυ. ἀμέλεια,
 ἢ ἡμᾶς ζωτόν τι εἶναι μὴ,
 ἀπ' οὗδ' ἔγγυς ἔω τέτα' ἄντι-
 γραφῆς γάρ. Ετοιμοκλῆς φε-
 λόσοφος Ἀριστωνίτω. Οπῶς ἂν
 ἔχω πῶς δάπανα, ὃ παρὰ λυ-
 θῶς μαβί; ὅς ἅπας μαρτυροῦ-
 ᾐν γένοιτο, ὅς γ' ὁσημῆραι
 πολλῶν ἰνοχοσιῶτων, παρὰ
 πολὺν οὐ πλῆσιωτῶν. ἄμωρ δ'
 δὲ πάποτε φέρεται ἑμαυτὸν ἐν
 πείδασα, εἰδὼς τοὺς ἐπὶ βίῃ
 συμποσίσις θορύβους ἢ παροι-
 νίας. ἐπὶ οὗ δ' ἴσθ' ἡμῶς ἀ-
 γανταῖς μοι δοκῶ, ὅς το
 οὐδὲν χέοντο, ἢ ἰμῶς παρῶν
 τιθιραπωμῆτος, ἐκ ὑξίωσας
 ἰναειθμῶς ἡμῶς βίῃς ἄποισ
 φίλοις. ἀπὸ μόνου ἔχθ' σοι
 ἄμοιρ; καὶ ταῦτα, ἢ γὰρ
 νωρ οἰκῶν, ἀνιῶμαι δὲ ἐπὶ σοι
 τὸ πλῆθος, ὅπως ἀχαίεω φας
 εἶναι. ἡμοί γ' ἢ ἀνδραμονία
 ἐκ' ἡμῶς ἀγείρω μοίρα, ἢ λα-
 γῶς, ἢ πλάκων, ἢ παρ' ἄλ-
 λοις

permulta faciunt? LVC.
 Videlicet nos quoque tales
 quippiam existimabamus.
 Verum ne accedebat quidē
 ad id, ut aiunt. Caterum in
 literis ita scriptum erat: E-
 ratmocles philosophus Aris-
 taneus: Quam non moueat
 cōuiujs, omnis antea cta vi-
 ta mea fuerit testis, qui qui-
 dem quū quotidie mihi com-
 plures ea causa molesti sint,
 te multo ditiores, tamē haud
 vnquam illi morem gefsi;
 perpendens nimirum quan-
 tum sit in eiusmodi compo-
 sitionibus tumultus, quantū
 licentiæ, petulantiæq; verūm
 aduersus vnū te mihi vi-
 deor meo iure stomachatus,
 qui tantum temporis à me
 officiosissime cultus & ob-
 seruatus, tamen indignum
 habueris, quem vel inter re-
 liquos amicos tuos numera-
 res. sed solum ex omnibus
 præterieris, idē quum vi-

cinus essem. Proinde tua causa magis discrucior, qui qui-
 dem te tam ingratum prabueris. Nam ipse felicitatem
 nequaquam in hoc statuo, si quis mihi impartiat vel suum
 sylus strem, vel leporem, vel placentam: quæ mihi affatim
 contin-

λοις ἀφθόγῃ ἀπλάττω, τὰ
καθέκοντα ἀδούρι. ἐπὶ καὶ
τέμνον παρὰ τῷ μαθητῷ
Παμμύρῃ ἀπνύουσι πολλοί.
τιλὶς, ὡς φασί, δῶνον δυν-
εάμενος, ἐκ ἐκφύσεως ἐκίχον.
τί, σοὶ ὁ ἀνὴρ; ἔμοιγε οὐδὲν
φυσάτωρ. σὺ δὲ ἐμὰς παρὰ
ἀνδρῶν, ἀπὸς ἀνδρῶν, ἐκίχον.
ἔγω γὰρ δυνάσασθαι δεύειν τὸ
βέλτιον, ὅθι τὴν κατὰ φύσιν
κλὴν φαντασίαν ἔχῃς. ἀλ-
λὰ οἷός ἐστι μοι ταῦτα, πᾶς
ρὰ τῶν θαυμασίων σου φι-
λοσόφῳ, Ζήνωνι μὲν δὲ καὶ
Λαρυέντῃ, ὧν (ἀπὸ καὶ καὶ ἡ
ἀδράστια) συμποτισμῶν ἐνὶ ἀ-
ποφράξῃ ἄρ μοι τάχιστα δο-
κῶ τὰ σώματα. καὶ ἀπὸ τῶν αὐ-
τῶν, τί ὅτι φιλοσοφία, καὶ τὰ πρῶ-
τα τῶντα, τί δεύειν σχίσαις
ἐξίς, ἵνα μὴ τὸ ἀπόρων ἔγω,
τί ἐκράτῃς καὶ σωρεύω, καὶ
θεύειν λόγον. ἀλλὰ σὺ μὴ
δύωσι τῶντα. ἐγὼ δὲ, ὡς ἄρ
μόνον τὸ κατὰ φύσιν ἀνδρῶν ἐγὼ
μὲν

contingunt apud alios, qui
officia norunt: quandoqui-
dem etiam hodie, quā apud
discipulum Pammenecae coe-
nare mihi licuerit i oppiparā
(ut vocant) coenam, non an-
nui tamen vehementer oba-
sectanti, tibi scilicet demens
ego memetipsum referuans.
At tu nobis praeferis, alios
accipis convivio. Idē merita
id facis: neque enim vllomodo
potes quid sit rectius di-
gnoscere, nec apprehensi-
uam illam phantasiam ha-
ber. Caterū haud sum ne-
scius vnde mihi ista sint pro-
fecta: nempe ab egregijs. istis
philosophis tuis, Zenothe-
mide ac Labyrintho: quibus
equidem (absit invidia di-
ctio) vel unica syllogismo
mihi videor os protinus ob-
turare posse. Alioqui re-
spondeat istorum aliquis,
quid sit philosophia, aut haec
quae inter elementa tradun-

tur, quid habitus differat ab habitu: ut ne quid interim de
perplexis illis rogationibus proponam, quid sit ^k syllogis-
mus cornutus, quid acervalis, quid metens. Verū tu
quidem istis fruaris licet. Nam ego qui solū in bonis ducam

μήτ' ἂν, οἷσα ῥαδίως τῶν
ἀτιμία. καὶ τοι ὅπως μὲν
ἐκένωσεν ἔχης καταφύγων
τῶν ἀπλοχίαν ὕστερον, ἵππων
θῖναι λίγαν ἐρτοσέτω θοῶ
ρῦθ' καὶ πράγματι, δὲς σε
τῶν μισθῶν πλοσφόρον καὶ
ἔωσεν ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ ἐρ
τῶ ἀνακείφ' ἐύοντα ὕστερον.
ταῦτα ἐν τοῖς παρῶσι ἀφ
ελόγημαι, ἃ δὲ δαίμων ἐνέκα
ὀργισθεὶς σοὶ δόκω, τὸ κα
τὰ τὸν Οὐρανὸν ἐνέκα ὄψα
θ' καὶ τῶν Ἀρτεμίδ' ἀθανα
τῶν, ὅτι μόνω αὐτῶν ἐπα
ρίστασεν ἐκένωσεν ἐπὶ τῶν
σίων, τὸς ἀθροὺς θεοὺς ἐπὶ τῶν
φυσὶ δὲ πρὸς αὐτῶν Οὐμῶν
ῥαδὶ πῶς

Ἡ λάβει, ἢ ἐκ ἐνόησεν, ἃ.
ἃσα δὲ μίγα θυμῶ.

καὶ Εὐεπίλης.

Καλυδῶν μὲν ἔστι γὰρ πρὸς
λοπίης χθονός,

Ἐν ἀντιπόροισιν πεδίοις ἔ
χουσα ἀδωάμονα.

Acrius est offensa tamen.

Item Euripides:

Calcydon quidem hac Pelopeï regio soli:

Qua parte sævum spectat adversa fretum,

Agros habent tum divites, tum fertiles.

quod sit honestum, facile tua
leto contumeliam. Atqui ne
possis posihac ad istam ex
cusationem confugere, ut
dicas te mei oblitum fuisse,
nimirum tanto rerum stre
pitu, tantisq; occupationi
bus: bis te hodie sum allo
cutus, primum manè domi
tus: deinde rursum in Can
storis ac Pollucis templo re
diuinam facientem. Ac his
quidem de rebus hæc re
sponderim. Quod si tibi vi
deor cæna gratia succense
re, quid Oeneo acciderit eos
gitata. Videbis nimirum
ipsam etiam Dianam indi
gnantem, quod ille se solam
non adhibuerit ad sacrifi
cium, cum reliquos deos om
neis acciperet cœniui. Nam
hac de re sic alicubi meminit
Homerus.

*Seu quia non norat, seu
non succurreat illi,*

Rursum

ὅς ἐμοὶ ὁμολοῖσιν, καὶ ἀντὶ
 τῆ δαίμων ἀρχολογία γένοιτο,
 μὴ λαβῆν, μὴ καὶ δόξωμαι ἐπὶ
 νύτῳ πινομένην. Τότερον, ὃ
 ἱταῖροι, ἀναγινωσκόμεθα,
 μεταξὺ ἰσθῶς τί μοι πικρὸν
 ἔσται ἢ οὐδὲν. καὶ τὸ δὲ τὸ
 τῆ λόγος, χανῶν μοι πλὴν γὰρ
 ἀνχόμην ὁρῶν τὸς παρόντας
 γιγνώσκας ἐφ' ἑκάστω, καὶ μά-
 λιστα, ὅσοι ἤδιστα τὸν Βτοι-
 μοκλία, πολλὸν ἀνθρώπων,
 καὶ σιμὸν δὲ τὸν Δολύλλαν, ἰθαὺν
 μάλλον ἢ οἱ ὅτι ὅν ὁμολοῖσιν
 αὐτὸς, ἱσταμένης ὡς πᾶ-
 ρωνι, καὶ τῇ τῇ πρὸς πάντας
 οὐκ ὄντως. Αἰεταῖν δὲ ἰσθῶ-
 καί μοι ἐκ ἀμύλας παειδῶν
 αὐτὸν, ἀπ' ὅπου ἄν ἱλαπτο-
 σαι ἡγησάμεθα ἱπποκρίτους, ἵδμεν
 ἄν ἱμπαρὰ σελῶν ἱκατόν
 ὁρίστω τινί, ὥς τε ἵδμεν πλὴν ἀρ-
 χλὸν παρὰ δὲ αἱξίου. ἱππὸν
 δὲ ἵππον σάτε παρὶ οὐκ ἔστι-
 της ἀναγινωσκόμεθα, τὸ μὴ
 συμπίσιον ἵππον ἀς τὸς ἀμα-
 ρί τὸν Ζεῶνα καὶ Διόφιλον.

ἀπὸ

deportandam, ut isthoc pan-
 cto te mihi de cena purga-
 res, ne reciperet, ne ad hoc
 ipsum à nobis missus fuisse
 videatur. Hæc, amice, quum
 legerentur, sudor interim
 utiq; mihi manabat præ pu-
 dore, simulq; iam illud quod
 vulgò dici solitum est, ¹ op-
 ttabam, ut terra mihi dehis-
 ceret, quum viderem eos qui
 præsenies aderant, ad sin-
 gulas epistolæ partes inten-
 se ridentes: potissimum au-
 tem hos qui noverant Eicta-
 moclem, virum canum, tan-
 tumq; seueritatis præ se fe-
 rentem. Admirabamur igitur
 quòd eiusmodi vir esset
 hætenus fugisse sese, barba
 videlicet ac vultus austerita-
 te deceptos. Caterùm Ari-
 stænetus mihi quidem haud
 videbatur hominem cōtem-
 ptu negligentia ve præte-
 ruisse, verum quòd desperas-
 set, si fuisset inuitatus vnquā
 adduci posse ut annueret,

utq; ad eiusmodi res se morigerum præberet: eoq; ne senten-
 dum quidem esse putasse. Ergo posteaquam puer iam legere
 desisset, vniuersum cōuiuium in Diphiliū ac Zenonē torques-
 bam

ἀνδρα, διδοικέας καὶ
 ψυχῶντας, καὶ τῷ ἀφείκτων
 πρὸς αὐτὸν ἰσαληθύνοντας τὰ
 ἐκ τῷ ἑτοιμοκλίης κατηγο-
 ρηθέντα. ὁ Δεισιάνειος δὲ
 ἐπιδόρακε, καὶ θερύνει με-
 φὸς τῷ, ἰαίλωι δὲ ὁμῶς πρὶ
 παρ' ἡμῶν, καὶ παρ' αὐτῷ
 ἀντιβῆναι τὸ χιχόνος, ἵνα
 μεθ' ἡμῶν ὄμα. καὶ τὴν οἰκίαν
 τῷ ἀνέπιμψεν ἀπὸν ὅτι ἐν
 πικελίσσεται τῶν μὲν ὅτι ἐν
 ζῶν, καὶ ὁ Ζῶν ἡμετέραν
 ἀφανῶς, τὸ παρὰ τῶν νό-
 σαν. ὁ ἀπαπείλωται, ὡς ἐν
 πῶσαι. ὁ πατὴρ δὲ Κλειό-
 θυμῷ δὲ, καὶ πάλαι τινὸς ἀν-
 φορμῆς διόμῃ. (ἐδύλοτο
 τῷ τυμπανῶν τῷ Στωϊ-
 κοῖς, καὶ διερρέχοντο, ὅτι
 ζῶν ἀρχὴν ἰλλογον) τότε δὲ
 τὸ ἐνδοσιμον παρασχέσθης
 ἐπιστολῆς, διαῶτα, ἔφη, ἔφη-
 ράβη ὁ καλὸς Χρύσιππος,
 καὶ Ζῶν ὁ θαυμαστός, καὶ
 Κλειάνθης, ἑημέτια δὲ λῶα,
 ἡ ἰρωτίσας μόνον ἡ σχήμα
 τα φιλοσόφων, ἡ δὲ ἄλλα,
 inquit, facit egregius ille Chrysippus, & Zenon ille mirabilis,
 neq. non Cleantes, verbula misera, neq. quicquam præter ro-
 gatiunculas, & umbras duntaxat philosophorum: ceterum

bant oculos, quod hi iam
 metu trepidi sederet, ac pal-
 lidi, ipsaq. vultus inconstan-
 tia ac perplexitate crimen
 agnoscentes qd Etæmocle
 intentum. Porro Aristanen-
 tus quanquam esset sanè per-
 turbatus, vehementerq. con-
 sternatus animo, tamen nos
 iubebat bibere. conans ni-
 mirum id quod euenerat,
 commodè vertere, subria-
 dens interim: ac puerum res-
 dire iussit, respondens ea si-
 bi cura fore. Paulò autem
 post surgens, & Zeno clau-
 culum sese abduxit è conui-
 uio, submonitus à pedagogo,
 ut discederet, inuente,
 idq. tanquā patris iussu. Ibi
 verò Cleodemus, qui iam du-
 dum occasionem quaritabat
 (nam gestiebat omnino cum
 Stoicis cōstetari, v. m. di-
 rumpebatur quòd non repe-
 rirer causam ad id satis idio-
 neā) tum igitur ansam præ-
 bente epistola: Huiusmodi

Etæmo-

Βτομοκλῆς οἱ πᾶσι. καὶ τὰ
ἐπιστολὰς, ὁρᾷ ὅπως πρὸς
τις αἰ. καὶ τὸ τληστώμεν, Οἰ-
σὺς δὲ, Αἰσάωνι, Εὐμο-
κλῆς δὲ, Ἀρταμίδας, Ἡράκλεις,
Ἑφύμα πάντα, καὶ ἕρως πρὸς
ποῖα. καὶ Διὶ, ἄπρως Ἑρμῶν
ἐκκατακλῆναι. ἀπὸ
τῆς, οἶμαι, ὡς τινὰ ἰσχυρότατον
Αἰσάνειν τὸ δᾶμον, ὅς
τε ὅν ἀκούειν ὦντο μιν.
ὅτι τὸ Καλυδωνία ἀπὸ πρὸς
Βσίας, ὡς Αἰσάνειν, πρὸς
ὅς τάχιστα τῶν ἀπαρχῶν, καὶ
καὶ φθάσει ὁ πρὸς ὅτις ἰσχυ-
ροῦς, ὡς πρὸς ὁ Μελίαρι, ἀ-
πομαρτυρεῖ. καὶ τοὶ οὐδὲν
ἀρπαδοὶ δαμόν. ἀδίαφο-
ρα τῆς ὁ Χρυσίππου τὰ τοι-
σὺτα ἡγᾶτο ἔν. Χρυσίππου
τῆς μιννησθῆναι ὅτις (ἔφω ὁ
Ζωόθιμις, ἰσχυρὰς ἰαν-
τὸς, καὶ φθιγγάμην παμα-
μινθῆ) ἡ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρός,
ὅτι ἰνδρόμας φιλοσοφουῖν,
Εὐμοκλῆς τῆς γόης μινθῆ-
τι τὸς Καλῶντων καὶ Ζωῶντων,
σοφῶς

Etæmocles sunt plerique om-
nes. Videtis quàm et ipsæ
epistolæ graves sint ac se-
niles. Postremò Aristane-
tus hic Oeneus est, Etæmo-
cles Diana. Dii boni, quàm
bene auspiciata omnia quæq;
congrua celebranda festi-
uitati. Ita per Iouem, inquit
Hermion, supra hunc ac-
cumbens: inaudierat autem,
ut opinor, aprum quendam
Aristaneto paratum, ut in
conuiuio proponeretur, eoq;
putabat non intempestiuè
factam mentionem apri il-
lius Calydonij: at per Laret
Aristanete, fac quamprimùm
sacri partem mittas, ne se-
nex interim ille fame pe-
reat, tanquam Meleager ta-
bescens. Tamen si nihil
queat acerbum accidere,
quandoquidem Chrysippus
hæc indifferentia censet ef-
se. Itane vos Chrysippum
nominatis? inquit Zeno
themis, erigens sese, maxi-
mâq; voce intonans: An ex

outo homine, qui non legitime philosophiam exerceat,
nempe prestigiatore isto Etæmocle, Cleanthem ac Zenonem
meti-

σοφὸς ἄνδρας; οἱ τι τοῦ θεοῦ
 ὄντος ὑμᾶς, ἱεράτη ταῦτα; οὐ
 γὰρ μὴ τῶν Διοσκύρων ἥδη,
 ὃ Ἑρμῶν, τὸς πλοκάμους πρὶν
 εὐκάρκας, χυσοῦς ὄντας, καὶ
 δῶσας δίκην, παραδοθῆς
 τῷ δ' ἡμίῳ· οὐ δὲ τῶν Σαυρά-
 ρου γυναικῶν τῷ μαθητῷ ἡμοί-
 χων, ὃ Κλειόδημι, καὶ κατὰ
 ληφθῆς τὰ αἰσχρὰ ἐπαθεῖν. ὃ
 σιωπῆσθαι ἔδωκε, τοιαῦτα σιω-
 πῆσαι μὲν αὐτοῖς; ἀλλ' ὃ μα-
 σσωπὸς ἐν τῇ ἡμετέρῃ γυ-
 ναικί, ἥ δ' ὅς ὁ Κλειόδημι, ὃ
 ὅσπερ οὐ. ἐκ τοῦ ξύου μαθη-
 τῷ λαθὼν τὸ φόδιον παρα-
 παύειν, ἵνα ταῦτα ὁμοῖα
 κατὰ τῆς πολιτείας μὴ εἰλη-
 φθῇ, ἐκ τῆς ἐπὶ τῇ πατρὶς θρα-
 κῆς ἀνὰ τὴν, ἐκ ἧς ἄλλοι τοὺς
 μαθητὰς, ἢ μὴ κατὰ καιρὸν
 ἀπαλλάττει τὸς μισθούς. ἀλλ' ἡ
 νο, ἵνα ὁ Ζηνόδοτος, ἐκ ἧς
 ἕξασθαι γυναικῶν, μὴ ἐκ τῆς
 μακροῦ ἀπαλλάττειν Κείτωνι
 ἐπὶ τῇ πατρὶς, καὶ ἅμα ἱτυχεῖ
 πίνων, καὶ ὁ πόσις ἵτι ποινὴν

metimini, viros sapientes?
 At qui tandem estis ipsi vos,
 qui hæc dicitis? annon tu
 Hermón Castoris & Pollu-
 cis casariam, quam habes-
 bant auream, circumtondis-
 sti? Cuius quidem facili præ-
 nam dabis, carnifici tradita-
 tus. Tu porro Cleodeme,
 nōnne Sostrati discipuli tuæ
 uxorem supràsti? Nōnne im-
 adulterio eo deprehensus,
 nefandissima passures? An-
 non igitur silebitis, cum hu-
 iusmodi dedecorum vobis
 suis conscy? Atqui non
 sum meæ ipsius uxoris le-
 no, Cleodemus inquit, quem-
 admodum tu: neque disci-
 puli diuersantis apud me
 viaticum sustuli, quod is de-
 posuerat, eoque facto rapuis-
 se me per Palladem deierans
 abnegavi: neque quaternis
 drachmis fanero, neque di-
 scipulo oborto collo in
 vincula duco nisi in tem-
 pore mercedem persolue-

runt. Verum illud, inquit Zenothemis, haudquaquam pos-
 sis inficias ire, te Critoni venenum, quo patrem necaret,
 ministrasse. Atque interea foris bibebat: quisquid autem
 erat

ἐν τῇ λύλικι, περὶ ἑμισυσχέ-
 δον, κατισκιάσας αὐτοῖς
 ἀπὸ λαοσὶ καὶ ὁ ἴσως ὁ ἴππος
 οὐσίως, ἐκ ἀνάγκης ὅς. ὁ μὲν
 ὅς. Ἑρμῶν ἀπεξήλθε ἐκ τῆς
 φιλίας τὸν ἀκρατῆ, πένοντα.
 πῶς, καὶ τὸς παρόντας ἱμαρτύν-
 ρις, οἷα ἐπιπόνου. ὁ Κλεόδημος
 μὲν δὲ (οὐ γὰρ ἔχει λύλικα)
 ἐπιστραφὴς περὶ αἰνῶς τε τὸν
 Ζηνοθέμιον, καὶ τῆς ἀειστροφῆς
 πῶς ὁ δὲ λαβόμενος, ἱμελε-
 λει πῶς ἔσται κατὰ λόγον καὶ
 ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὅς. τὸν γέροντα
 τα, ἢ μὴ Λεωσάντος ἐπὶ σκε-
 πτῶν ἔσται. καὶ ἀντιβᾶς τῇ Ζη-
 νοθέμῳ, ἐς τὸ μέσον αὐτοῖς
 κατεκλίθη, ὡς ὁ δὲ αὐτῶν, ἐπὶ
 ἀσπασίᾳ αὐτῶν ἀρπύριον
 ἄγοντα. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα
 ἐγένετο, ποικίλα, ὡς φίλων,
 ἐπὶ κατ' ἑμαυτὸν ἐνφύοντα,
 τὸ πρὸς ἄλλους ἐκείνο, ὡς ὅς.
 ὅς. ὅς. ὡς ἄρα ἐπιστάς τὰ
 μαθήματα, ἀμύτης ἄρα καὶ
 βίον ἐνδομίσθην πῶς τὸ βέλ-
 τιστον. ἐκείνους γὰρ πρὸς τοὺς ὄν-
 τας

erat in calice reliquum (erat
 autem ferme semiplenus) in
 duos illos profundebat. Por-
 ro conspersus est pariter et
 Ion, idque præmij tulit, quod
 illis vicinus accumberet, an-
 tioqui eo malo non indignus.
 Hermon igitur demisso ver-
 tice merum è capite abster-
 gebat, eos interim qui præ-
 sentes erant, attectans, quod
 id genus contumelijs esset
 affectus. Cleodemus autem
 cum non haberet calicem,
 inuadens primum conspu-
 bat Zenothemion: deinde la-
 tua comprehensum à barba,
 plagam in tempus erat illi-
 surus: ac senem fortasse ne-
 casset, nisi Aristaneus dex-
 tram sublatam retinisset.
 Is mox transcurso Zenothē-
 mide, inter utrumque mediū
 affedit, ut eo veluti muro di-
 rempti, pacem inter ipsos a-
 gerent. Hæc igitur dum ge-
 rebantur, Philon, equidē va-
 ria meo cū animo volebam:

Primum istud statim occurrebat, nullum esse operæ precium,
 si quis disciplinæ perdiscat, nisi simul et vitæ rationes ad id
 quod est optimū, accomodet atque componat; cum videt illos
 qui

ταῖς τοῖς λόγοις ἰσχυρῶν γι-
 λωταῖς ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὁ.
 φησὶ ἀνάντας. ἔπατα δ' αὖ
 σφ' αὖ, μὴ ἄρα τὸ ἐπὶ τὴν πολ-
 λῶν λογισμῶν ἀληθὺς ἔστι, καὶ
 τὸ περὶ αὐτῶν ἀπάγῃ τῶν
 ὁρθῶν λογισμῶν τὰς ἐς μόνον
 τὰ βιβλία, καὶ τὰς ἐν ἱκανοῖς
 φροντίδας συνήχεις ἀφορῶν-
 τας. τοσούτων γὰρ φιλοσόφων
 παρόντων, ἢ δὲ κατὰ τὴν ἑ-
 σπέρην ἐξ αὐτῶν ἀμαρτυρίας
 ἰδεῖν, ἀπὸ τοῦ οἰοῦντο αὐτοὺς
 εἶδ' ἡλικίαν αὐτῶν. ἢ δὲ γὰρ αὖ
 τὸ οἶνον ἔτι ἀναφύειν ἔ-
 χον τὰ γυνώμενα, λογισμέ-
 νων οἷα ὁ Εὐμοχλῆς ἀσπεί-
 ρει καὶ ἀποδίδει γυνώμενα. ἀνέ-
 σταντο δ' ἔτι τὸ πρᾶγμα, καὶ
 οἱ μὲν ἰδιώταις ἡσυχίᾳ πάν-
 τισι μὲν, ὅτι παροινῶντος, ὅτι
 ἀσχημονῶντος ἐφάνοντο. ἀπὸ
 ἐξ ἡλικίας μόνον, καὶ κατὰ τὴν ὡ-
 πον αὐτῶν οἶμα, ὅς γε ἰθαυ-
 μαζον, οἷοι μὲν οἱ τινες εἶναι ὅτι
 τῶν σχημάτων. οἱ δὲ οἱ δὲ
 ἰσχυροί.

ses idiotas illos summa cū modestia conuiuīū agitanτες, neque
 vino petulantes, neq. indecorē sese gerētes: at ridebāt duntaxat
 et iam damnabant eos opinor, quos dudū suspexerant, ex
 habitu indicantes eos alicuius esse precij. Contrā sapientes
 illi,

qui verbis alios antecelle-
 rent, quā factis ipsis sese ri-
 diculos exhiberent. Deinde
 et illud veniebat in mens-
 tem, ne forte etiam esset
 quod vulgò pleriq. dictita-
 rent, videlicet eruditionem à
 recta ratione bonisq. insti-
 tutis abducere istos, qui so-
 los libros spectarent, quicq.
 sollicitudine curaq. quam il-
 li afferrent, perpetuò tene-
 rentur: quādoquidem quum
 ibi tam multi praesentes es-
 sent philosophi, ne casu qui-
 dem ullū erat cernere à pec-
 cando immunem: verū alij
 faciebāt turpia, alij dicebant
 turpiora. Neq. enim iam po-
 teram eorū quae fiebant cul-
 pam vino auctori imputare,
 necū reputans cuiusmodi es-
 sent quae Eutamocles neque
 cibo neque potu etiamdum
 gustato scripserat. Ita rerum
 vices praepostera atq. inuerna
 se videbantur. siquidē vidis-

εὐλαμπνορ, καὶ ἰλοιδόροντο, καὶ
 διερρηπίμπαντο, καὶ ἱκνῶ-
 νισαν, καὶ αἱ χεῖρας ἔκταν. ὁ
 θαυμάσιος Ἰλκιδάμας, καὶ
 ἰνέριον ὡς μίση, ὅτι αὐτὸς
 οὐ τὰς γυναικας καὶ ἰμοὶ
 δόκα, ὡς ἂν αἰετὰ τις ἀκᾶς
 σων, ὁμοιότατα ἂν τὰ ἰρ
 συμποσί, οἱ περὶ τὸ Βαδ
 οἱ ποιηταὶ λήγουσι, ὅτι ἡ
 θᾶπρ αὐτῶν ἐστὶ Πηλῖος τὸν
 γάμον, εἶναι τὸ μῦθον ὡς τὸ
 σῶδαπνον, ἀφ' οὗ τοῦτο
 πόλεμον ἐπ' Ἰλίου γυνῶν.
 καὶ ὁ Εὐμοχλῆς τοῖσι καὶ δό-
 κα μοι. πῶς ἰπποκλῆς ἰμβαν
 λὼν αἱ τὸ μίση, ὡς περ τι
 μῦθον, ὅτι μέν τις ἰλιάδ
 κατὰ ἱεργάσασθαι. οὐ γὰρ
 παύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζῶδ-
 θιμιν καὶ Κηρόδημον φιλονε-
 κῶντο, ἱερά μίση αὐτῶν ὁ
 Αἰσαίνετος ἱερίως, ἀπὸ
 σὺ μὲν ἱερίως ὁ Κηρόδημος
 ἱκανὸν, ἀπὸ γυναικας ἀμα-
 θῆς οὐκ ὄντος, αἰετορδ ἀμω-
 μα ἰμάς, ὅτι τινος καὶ χε-
 ρὸς

tionis faciebat Zenothemis ac Cleodemus: quanquam me-
 dius inter utrumque intercesserat Aristanetus. Age, inquit Cleo-
 dentus, impraesentiarum quidem scire est si literas nescire con-
 uincamini: sed crastino die vos ulciscar quibus conueniet
 modis.

illi, et in libidinem fereban-
 tur, et conuiuijs certabant,
 et supra modum sese potu
 cibisque explebant: postremo
 vociferabantur, et ad mas-
 nus usque conferendas rapie-
 bantur.^m Caterum admiran-
 dus ille Alcidas, etiam
 meibat sub oculis omnium,
 nihil reueritus foeninas. Ac
 mihi quidem, si quis haec qua
 in eo conuiuium gerebantur,
 rectissime voluisset confer-
 re, simillima videbantur his
 quae de Bride dea poeta fas-
 bulantur: nempe hanc, quod
 non esset ad Pelei nuptias
 aduocata, malum in me-
 dium conuiuium abieciisse,
 ex quo tam ingens apud
 Troiam bellum fuerit ortu.
 Iidem Etæmocles mihi vi-
 sus est epistola illa quasi ma-
 lo quopiam in medium pro-
 iecta, non minus malorum,
 quam Ilias habebat, excusasse.
 Neque enim finem cōien-

ἐρόπον. ἀπόκειναι μοι; ὦ Ζε-
νοθίμι, ἢ σὺ, ἢ ὁ κοσμιώτατος
Δίφιλος, καθ' ὅ, τι ἀδιάφο-
ρον εἶν' ἀγνοῖς τ' ἡγεμάτων
τῶν λιγύων, ἢ δὲ ἄλλ' ἢ τ' τοῖς
ἀπάντων σκοπεῖς, ὥς πλεῶν
μετέσθαι, καὶ σὺ τοῦτο ἀμφι-
τὸς πλεῖστος ἀνέχεται, καὶ δα-
νείσθαι, καὶ τοκογλυφεῖν, καὶ
ἐπὶ μισθῷ πασθάνει. πάντων
αὖ τῶν ἡδονῶν μισοῦντων, καὶ
τῶν ἐπικουρέων κατηγορέον-
των, αὐτοὶ τὰ ὄσχερα ἡδονῶν
ἐνικα ποιεῖται καὶ πάσχει, ἀ-
γανακτοῦντων ἢ τις μὴ καλῶ-
σαι ἐπὶ δῆπνον. ἢ δὲ καὶ κλη-
θεῖναι, τοσαῦτα μὲν ἐσθίωντων
φουσιῶν, τοσαῦτα δὲ τοῖς οἰ-
κίταις ἐπιδιδόειν, καὶ ἅμα
λίγων τῶν ὀθόνων πλεισθῆναι
ἐπιχέειν, ὡς ὁ πᾶσι ἔχει τ' Ζε-
νοθίμιδος, μὲν δὲ ὅσα παν-
τοδᾶπων ἐργῶν. καὶ ἔμελλε,
λύσας αὐτῶν μὲν, ἀπὸ
πλεοναυγίας τὸ ἴδιον, ἀπὸ
ὁ πᾶσι οὐκ ἀνῆκε, κατεργῆς
ἀντιχόρῳ. καὶ ὁ Ἑρμῶν,

ἰδὲ,

planēque futurum erat, ut apertum illud ac solutum me-
dium in solum abjiceret, nisi quia puer non omittebat è ma-
nibus, graviter aduersus trahentem retinens. Hic Hermo-

modis. Responde mihi Zeno-
themi, vel tu, vel elegantissi-
mus iste Diphilus: quae tandē
gratia pecuniae possessionem
inter indifferētia ponendam
esse censeas, cum ex omnibus
nil aliud spectetis, quā ut
ipsi quamplurimum pecuniae
possideatis, atque ob id cau-
sa semper apud diuites hære-
tis, fœneratis, atque usuris in-
cumbitis, neque non mercede
docetis? Rursum cur volus
ptatem detestemini, atque hac
de causa Epicureos in ius vo-
cetis: cum ipsi voluptatis gra-
tia turpissima tum facitis,
tum patimini: indignè fe-
rentes si quis vos non vocā-
rit ad carnem. rursum si vo-
cemini, non sat est tantum
vorare ut cibo turgeatis, nisi
et famulis tantum done-
tis. Atque hac cum diceret,
pariter et linteum reuelles
re conatus est, quod Zeno-
themidis puer tenebat, omni
carnium genere refertum:

ὦν, ἔφη, ὦ Κλειόδημι, ἀπά-
 τωσαρ οὐτιν' ἐνικα ἔδοντες
 καταγορεῖσιν, αὐτοὶ ἑδιδόκα
 ὑπὲρ ὅντι ἀπὸς ἀξιοῦντων. ὅκ,
 ἀπὸ σὺ, ἔδ' ὅς οἱ Σκώθι-
 μιν, ἀπὲ, ὦ Κλειόδημι, καὶ
 ὅ,τι οὐκ ἀδιάφορον ἔγῃ τὸν
 πλοῦτον. ὑμῶν, ἀπὸ σὺ.
 καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ τοιοῦτον ἴσθι,
 ἀλλ' αὖ οἱ ἰσὺ πενύφας ἐστὶ
 ἰσφάνιστον, πάθος αὖ, ἔ-
 φη' ἔγὼ γὰρ, ἢ δολα, λό-
 γων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίον
 παρθεῖς ἰσφάνιστον καταθέσω
 εἰς τὸ μέσον. ὑμῖν δ' φιλο-
 θέως ἰσφάνιστον, καὶ ἀκούσθαι, ὡς
 περ ἀμύλην παρὰ ὧν ἡμῖν
 περ Πλάτωνος ἐν λόγοις ἡ παρὰ
 τῇ διατριβῇ ἔγῃ. πάντ' ἔ-
 πένυσαν οἱ παρόντες, καὶ μά-
 λιστα οἱ ἀμφὶ τὸν Λευσάντην
 καὶ Εὐκλείδην, ἀπαμάρ-
 τω τῆς ἀγρίας ὅτ' οὐ γοῶντες
 πύσαντες. ἡμῖν γὰρ τι ὁ Α-
 ριστάνης ἔπ' ἐπὶ τὸν αὐτὸν τό-
 πον, ἡρῶν γὰρ ἔπ' ὡς ἔπ' ἡμῖν
 σας. καὶ ἅμα ἀσυνέκτιστον ἔ-
 μῖν τὸ ἐν τῇ οὐνομαζόμενον
 διαπύον

dem in locum sese recepit, iam partem esse pacem ratus.
 Jamque nobis inferebatur ea conviviū patē, absolutam cenam
 vocant,

Euge, Cleodeme, respondeant, qua gratia damnent
 voluptatem, cum ipsi supra
 ceteros omnes studeant vol-
 uptati. Quin magis, inquit
 Zenothemis, in Cleodeme,
 respondeo, quamobrem di-
 vitias inter indifferentia nu-
 meres. Imò tu potiùs. Atque
 hunc ad modum diutius est
 altercatum, donec Ion capi-
 te tandem in apertum pro-
 lato: Desistite, inquit. Ego, si
 libet, sermonum argumenta
 proponam in medium, con-
 vivio nuptiūque digna. Vos
 porro citra contentionem
 vicissim et dicite, et auscul-
 tate: quemadmodum et a-
 pud Platonem nostrum al-
 ternis dicendi vicibus res
 plurimum agitatur. Id di-
 ctum probabant cum omnes
 qui aderant, tum in primis
 Aristanetus atque Eucritus,
 nimirum in sperere ali fo-
 re vito pacto ab odiosis il-
 lis contentionibus discedi
 posset. Et Aristanetus prio-

Ἀπὸνδρ μίαν ὄρνιν ἐκαστῶ, καὶ
 κρέας ὕδρ, καὶ λαγῶνα, καὶ ἰ-
 χθὺς ἐκ ταλίου, καὶ σήσα-
 μωῶτόν, καὶ ὅσα ἐντραγῆν,
 καὶ ἐξὺν ἀφαιρεῖσθαι τὰυτά.
 πρὸς ἅδ' οὐχ ἐν ἐκάστῳ σι-
 νάκιον, ἀπ' Ἀσπιδένετ' ἰδὲ
 καὶ Εὐκλείτῳ ἐπὶ μίᾳς τραπέ-
 ζης κοινόν, καὶ τὰ παρ' αὐ-
 τῷ ἐκείνῳ ἐξὺν λαβῆν.
 Ζήνωνος μὲν δ' ὡς Στωϊκῶ,
 καὶ Εὐραυνίτῳ Ἐπικουρέῳ, ὁ.
 κοίως κοινόν καὶ τέτοις δ'.
 τα ἐξὺς Κλειοθέμῳ καὶ Ἰωνί,
 μεθ' ὧς ὡς νυμφίῳ καὶ ἰμοῖ,
 ὡς Διφίλῳ δ' τὰ ἀμφότερ' ὁ
 γὰρ Ζήνων ἀπεκλήθη. καὶ
 μέμνησέ μοι τούτων, ὦ Φί-
 λων, διότι δὴ δὲ καὶ ἐν αὐτοῖς
 ἡρώδιον αἰς τὸν λόγον. Φί-
 λων μνήσσομαι δέ. Λυκ. ὁ τοι-
 νυν ἰωρ' πρῶτ' ὃν ἄρχομαι,
 ἔφη, ἡ Διοκῆ. καὶ μικρόν ἔπι-
 σχῶν, ἐξὺν ἡ ἴσως, ἔφη, τοι-
 των ἀνδρῶν παρόντων πρὶ
 ἑδῶν τε καὶ ἀσπαμάτων ἡ-
 πῶν,

vocant, singula singulis a-
 ues, carnes aprugna, pula
 pa leporina, piscis Tageni-
 cus, placenia: breuiter, ite-
 la, quaecunque liberum est,
 seu velis in aluum condere,
 seu domum asportare malis.
 Apponebatur igitur non sua
 cuique quadrula; verum As-
 pistenito atque Eucrito ean-
 dem in parte mensæ una ama-
 bobus communis, ita ut de
 sua utrique parte quæ se spe-
 ctaret, esset edendum; aut
 tollendum. Deinde altera
 Zenothemidi Stoico & Het-
 moni Epicureo, & his item
 inter ipsos communis. Deim-
 cept Cleodemo atque Ionī.
 Post hos sponso ac mihi.
 Porro Diphilo duorum paræ
 apposita, propterea quod
 Zeno iam discesserat. Hæc
 facito, Philon; ut memora-
 ria teneas. nam paulo post
 ad intellectum narrationis
 erunt vsui. PHIL. Memoria
 nero sanè. LVC. Tum Ionis

Primus igitur exordiat, inquit, si quidem videtur. Deim-
 de ubi paulisper intersiluisse: Conueniebat, inquit, fortas-
 sis, ut apud eiusmodi viros de ideis, atque in corporeis sub-

πῦρ, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας,
 ἵνα δι' μὴ ἀντιλέγῃ μοι,
 ὅσοι μὴ κατὰ ταυτὰ φιλο-
 σοφοῦσι, περὶ γάμου ἰσθ' τὰ
 ἀνότα. τὸ μὲν οὖν ἄεστερ' ἔω,
 μὴ δ' ἡδῶαι γάμον, ἀπὸ πα-
 θεμόφους Πλάτωνι καὶ Σω-
 κράτη, παύσεσθ'· μόνοι
 γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἀπειλιώμε-
 ῖν πρὸς ἀρετὴν. ἃ δὲ δὴ καὶ
 γυναικῶν γάμον κατὰ τὰ
 Πλάτωνι δοκοῦντα, κοινὰς
 εἶναι ἰκέων τὰς γυναικας,
 ὡς ἔγωγε ἴδον ἄκρως. γίγνεται
 πρὸς τοῦτοις ἰγρήτο, ὡς οὐκ ἐν
 ἑκαστῷ λεγομένοισι. Διονυσό-
 δωρ ὁ δ', ὅς παύσει, ἔφη, βαρ-
 βαρικὰ ἡμῖν ἔσθ' αὖ; ποῦ γὰρ
 ἔν ἐνδοκίμῳ τὸν ἴδον ἐπὶ
 τέττο, καὶ παρὰ τίνι; καὶ σὺ γὰρ
 φθίγγῃς καθάρμα; ἔφη. οἶμαι
 καὶ ὁ Διονυσόδωρ ὁ αὐτὸς
 δοιδόρετο τὰ ἀνότα, ἀπ' ὅ
 γραμματικὸς ἵστα ὁ βίβλ-
 ρις, παύσεσθι, ἔφη· ἰσθ' ἔ-
 ρη

stantijs, deq̄ animi immor-
 talitate sermo haberetur: ve-
 rum ne mihi contradicant
 ij, qui diuersam philosophiæ
 sectam sequuntur, de nuptijs
 dicam ea quæ congruunt.
 Atq̄ illud quidem optimum
 fuerat saturum, si nuptijs o-
 pus non haberemus, sed Pla-
 tonis ac Socratis dogma se-
 cuti, à faminarum commera-
 cio nos penitus abdicare-
 mus. Etenim qui ita fecis-
 sent, ij demum ad absolutam
 illam virtutem pertingere
 potuissent. Quòd si viris om-
 ninò ducenda sine uxores,
 ut eas iuxta Platonicam sen-
 tentiam inter se communes
 habeant, videlicet quò ze-
 lotypia vacemus. Hæc quum
 essent risu excepta, ut quæ
 nimis intempestiuè diceten-
 tur, tum Dionysodorus: Non
 tu desines, inquit, barbarica
 ista nobis occinere? Nam v-
 bi zelotypiam istam repe-
 rias, aut apud quem? At tu etiam hiscere audes, inquit,
 sterquilinum? Ad hæc Dionysodorus, opinor, iam erat
 conuiuia quæ conueniebat, regeitur, verum Gramma-
 ticus Istius vir optimus ille; Desinite, inquit, ego vo-
 bis

ζάρ ὑμῖν ἐπιθαλάμιον ἀνα-
γνώσομαι, ἢ ἀρξάμεν' ἀνι-
γίνωσκον, ὡς ᾗ ταῦτα, ἄγε,
μνήμημα, τὰ ἐλπίσιν·

Ἡ οἷα πότ' ἄρ' ἔστι Λεῖσα·
οἷοις ἐν μεγάροισι,

Δία Κλειανθίς, ἄνασσ' ἐ-
πίφειτ' ἐνδοκίως,

Πρόχουσα πασάων ἀλ-
λάων παρθενιάων,

Κρίσσωρ' Κυθίρης, ἡ δ'
αὐτῆς σιλήνης,

Νυμφίη καὶ σὺ δ' ἁῶρι,
καρτεῖων κράτιστι φέδωρ,

Κρίσσωρ Νηρῦ', ἢ Θι-
τιδ' ὁ παῖς.

Ἀμμόν δ' αὖθ' ὑμῖν ὅ-
τον θαλαμήιον ὕμνον·

Ζωὸν ἰὼ' ἀμφοτέροισι
πομπάνις ἀσπόμεθα.

Ζήλωτ' οὐκ ἐπὶ τέτοισι, ὡς τὸ
ἄκρως, ἡγομένη, ἀρῆσθαι ἢ
ἀνέλκοντο οἱ ἀμφὶ τὸν Λεῖ-
σάνων καὶ Εὐκλείων τὰ πρὸ
αὐτῶν ἐκάστη, ἡ δ' ὅταμα,
καὶ ὁ Χαρίας, ὅσα ἐκείνη ἔ-
πατο, καὶ ἰωρ ὁμοίως, καὶ ὁ
Κλειόδη', ὁ δ' Δίωνα ἡδὲ
καὶ τὰ ὡς Ζήλωνι ἡδὲ ἀπὸντι
Ἐλεodemus. Porro Diphilus

his epithalamion recitabo.
simulq; cepit legere. erant
autem Elegiaci versus hi, se
satis memini:

Nuper Aristaneti in au-
dibus unica summo

Nutrita est studio diuina
Ceanthis hera,

Virginibus cunctis reli-
quis praestantior una,

Vel potior Phoebe, vel
potior Venere:

Salve & tu iuuenū valim
dissime sponse valentum,

Nereae prior, ac fortior
Aeacida

At rursum vobis hoc car-
men saepius olim

Commune ambobus eō-
iugiale canam.

Haec, ita ut est consentaneū,
risus est consecutus. Reliquū
erat, ut cibi tolleretur. Iam-
que tollebant Aristanetus
atque Eucritus ex his quae
sibi fuerant proposita, suam
uterque partem. Tum ego
quae mihi & Chareas item
quae sibi erant proposita.
Eundem ad modum Ion &

παρατιθέντα ἐφίρῳ, καὶ ἰ-
 λυεῖ μόνον παρατιθῶναι οἱ
 αὐτὰ, καὶ πρὸς τοὺς ἀσπόνδους
 ἑμάχῳ, καὶ ἀντίσπον, τῆς
 ὄρνιδος ἀντιπαλημμένοι, ὥς
 πρὶν τὸ Πατρόκλος νεκρὸν ἀν-
 θίσκοντο. καὶ τὴν ἑνικῆν,
 καὶ ἀφ᾽ ἧς, πολλὰ γέλωτα πα-
 ρασχῶν τοῖς συμπότοις, καὶ
 μάλα, ἐπὶ ἡγεμάνῃ μὲν
 τῇτο, ὥς ἂν τὰ μέλας ἡδύη.
 εἶναι. οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Εὐρω-
 πῆν Ζηλώδημιρ ἄμα κατέ-
 ποντο, ὥς πρὸς ἑρῶν, ὃ μὲν ἦν
 πάντα, ὃ Ζηλώδης οἱ δὲ ἦν αὐ-
 τὸν, παρὶς δὲ αὐτοῖς τὰ
 ἦμα πάντα ἴσα, καὶ ἀγέλοντο
 ἀρλωιῶν. ἡ δὲ ὄρνις ἡ πρὸ τοῦ
 Εὐρωπῆν σιμυλίστρα, ἔως,
 φῖμαι, τυχόν, ἔδα δὲ καὶ ταῦτα
 πᾶσι ἀναυγῆσαι, τὴν ἑαυτῶ
 πάτριον. ἐν τῇ τῷ Ζη-
 λώδης, καὶ μοι, ὃ φίλων,
 πάντων πρὸς ἧν τὸν, ὃ μὲν γὰρ
 ἑσπέρη ἡδύη καὶ φανῶν τῶν
 παραθίντων. ὃ δὲ Ζηλώδης
 μιν, φημι, τὴν παρὰ αὐτὸν ἀ-
 φ᾽ ἧς.

daturus erat, ibi Zenothemis (sed tu mihi nunc quammaximè
 fac animum aduertat: iam enim ad ipsum negotij caput per-
 uenimus) Zenothemis, inquam, omiffa ea quæ se se spectabat,

tollere parabat, affirmans
 uni sibi ea fuisse propositas:
 atque hac de causâ cum mi-
 nistris dimicabat, ac vicif-
 sim inter sese trahebant, man-
 nibus utrinque in auem in-
 iectis, non aliter quàm Pa-
 trocli cadauer hinc atque il-
 linc attrahere conantes. Po-
 stemò vicit ille, atque abs-
 tulit, plurimum interim ri-
 sum præbens conuiuis: ma-
 ximè cum eam ob rem postea
 grauiter stomacharetur, pe-
 rinde quasi atroci affectus
 iniuriæ. Iam verò Zenothe-
 mis atque Hermon, qui pa-
 riter, ut dictum est, accum-
 bebant, alter superius, pu-
 ta Zenothemis, alter infra
 hunc, reliqua quidem, quo-
 niam equalia fuerant appo-
 sita, circa pugnam sustule-
 rant: cæterum aus quæ ia-
 cebat ad Hermonis partem,
 erat altera paulò pinguior,
 id quod ita casu euenerat, opi-
 nor. Iamque suam uterque sub-

φάς, τὴν πρὸς Ἑρμῶν ἄν-
 ατολὴν, ὡς ἔφω, ὁ δὲ
 ὅς ἂν ἀντιπαλάξῃ, καὶ ἐκ ἧς
 πλεονεκτῇ. Βοῦ τὸ ἐπὶ τοῖς
 τοῖς, καὶ συμπίσυνον ἵππων
 ἀπάλυες τοῖς ἀρυσίον αὐτοῖς
 αἶς τὰ πρόσωπα. καὶ τὸ πωγώ-
 νων ἱππομυμφοί, ἱπποκλῆν
 ὡς βοηθῆν. ὁ δὲ Κλειόδημος,
 ὁ Ἑρμῶν, ὁ δὲ Ζωόδημος Ἀλ-
 κιδάμαντα καὶ Δίφιλον, καὶ
 στωισαντο, οἱ μὲν ὡς τὸτον, οἱ
 δὲ ὡς ἱκάνον, πλὴν μόνον τοῦ
 ἱων. ἱκάν. δὲ μισορῖαν-
 τὸν ῥιφύλακτα, οἱ δὲ ἱμάχον-
 το συμπλακίσαντο. καὶ ὁ μὲν
 Ζωόδημος, σφόδρα ἀράμι-
 κος ὡς τῆς πατρίδος, καί μιν
 νορ πρὸς τοῦ Λεοσάντου, ῥι-
 πτῆς ἐπὶ τὸν Ἑρμῶνα, Κῆκῆ-
 νου μὲν ἕμαρτι, παρὲς οἱ
 τράπτη ἄλκι. Διὰ δὲ τοῦ
 κυμφοῦ τὸ ὑπερίον ἰς δύο,
 κρητὸν μάλα, καὶ βαθύ τρά-
 ματι. Βοῦ οὐκ παρὰ τῶν γυν-
 ναικῶν ἰσχυρῶς, καὶ λατιπύδη.
 ὅς ἰς τὸ μεταίχιμον αἰσολ-
 λὰς, καὶ μάλα ἡ μήτηρ τοῦ
 μαρ-

eam quæ ante Hermonē ias-
 cebat, tollere est aggressus :
 quæ quidē (ut iam diximus)
 erat pinguiuscula. At ille cō-
 trā nitens retinebat, haud sin-
 nens ut eā in re potiores fer-
 ret. Inter hæc clamore coor-
 to, utriq; in alterū irruentes,
 ipsis auib; facies mutuo ca-
 debant, ac barbis inuicē pres-
 bensis auxilio aduocabant,
 hic quidem Cleodemum, pu-
 ta Hermon: ille verò, nempe
 Zenoihemis, Alcidamantem
 ac Diphilum. Ac ceteri, quis
 dē ad paries accesserūt, par-
 tim huius, partim illius, præ-
 ter vnū Ionem, qui sese neu-
 trum atque ancipitem serua-
 bat. Ceterū illi inuicem
 conseriti pugnabant, ac Ze-
 nothemis quidem scyphum ē
 mensa sublatum, eum qui co-
 ram Aristaneto stabat, abie-
 cit in Hermonem,

Atq; hunc haud tetigit,
 aliò sed flexus aberrat :
 verūm spongi caput dissecuit
 alio grauisimòque vulnere.

Itaque mulierum coorta vociferatio, quæ medium in præ-
 lium infiliebant: cum primis autem adolescentuli mater, cūm

μαρακίς, ἵπαι τὸ αἶμα ἔκ, καὶ
 ἡ νύμφη δ' ἐν ὑπὸ χροῖ, φοβή-
 θῆσα περὶ αὐτῷ. ἐν τοσούτῳ δ'
 ὁ Ἀλκιδᾶμας εἰέσων, ὡς Ζη-
 νοθέμιδι συμμαχῶν, καὶ παρὰ
 τάξας τῷ βακχεύῃ, τῷ Κλεο-
 δήμῳ μὲν τὸ ἑραινῶν, ὡς Ερ-
 μων ὁ δ' ἑλὼν σιαγόνᾳ ἐπὶ τῷ
 τριψί, καὶ τῶν οἰκιστῶν ἐνὶ
 βοῦθῃν αὐτοῖς ἐπιχαρῶντας
 κατέσπρωσεν· ὁ μὲν ἀπὶ τῶν
 ποταμῶν ἱκάνοι, ἀπ' ὃ μὲν Κλεο-
 δήμος, ὁρῶν ὡς δακρύων τὸν
 ὀφθαλμὸν τῷ Ζηνοθέμιδι ὁ
 ἐξέρρηξεν, καὶ τὴν ῥίνα πεσφύς
 ἀπὶ τῶν, ὁ δ' Ερμῶν τὸν
 Δίφιλον, ἐπὶ ξυμμαχίᾳ κ-
 κοντα τῷ Ζηνοθέμιδι ὁ, ὁρῶν.
 καὶ ἐπὶ ἑρφαλῶν ἀπὸ τῷ ἑλιν-
 τῶν ὁ. ἐν ῥῶθῃ δ' καὶ ἰσιῶν
 ὁ γραμματικὸς, δαλύνων αὐ-
 τοὺς ἐπιχαρῶν, καὶ, οἶμα,
 αἰς τοὺς ὀδόντας, ἐπὶ τῷ Κλεο-
 δήμῳ, Δίφιλον εἶναι οἰκιστῆ-
 τῶν. ἱκανὸς οὖν ἄθλιος κα-
 τὰ τὸ αὐτὸ Ομηρον, Αἰμ' ἐ-
 μέων. πολλὸν τῶν χαλκῶν, καὶ δα-
 κρύων μίση. ἡ δ' ἑρφαλῶν. καὶ αὐ-
 τῷ γυναικὶ ἱκάνοι, ὡς Χαι-
 ρίᾳ

iam sanguinem eius aspersif-
 set: praterca & sponsa meia
 territa prosiliit. Inter hac
 Alcidas strenuum virum
 praestitit, cum Zenothemidi
 ferret opem, & illiso suo ba-
 culo, Cleodemi quidem cal-
 variam, Hermonis vero ma-
 xillam cominuit: adhuc e fa-
 mulis aliquot opitulari pu-
 tes vulneravit: quaquā illi ni-
 hil his rebus terrii cesserūt:
 verum Cleodemus intentato
 digito Zenothemidi oculum
 effodit: tum admotus narem
 mordicū auulsit. Porro Her-
 mon Diphilum Zenothemidi
 suppetias ferre conatū, e spē-
 da in terram praecipitem de-
 dit. Sauciatus est & Istiam
 grammaticus, dum interuen-
 tu suo studet eos dirimere:
 calice videlicet in dentes il-
 lius illiso, idq; a Cleodemo,
 cum hunc Diphilum esse cre-
 didisset, non Istiaū. Iacebat
 igitur miser ille iuxta suum
 ipsius Homerum, sanguinem
 ab ore vomens. Praterca tu-
 multus atq; lachrymarū plea-

na undique erant omnia: dum & mulieres ciularent Chae-
 ree

εἰς πνευθῆσαν, οἱ δὲ ἄλλοι
κατίκασον. μίγισον δὲ ἡ α.
πάντων λακῶν ὁ Αλκιδά-
μας, ἐπὶ ἀπαξ τὸ καθ' ἑαυ-
τὸν ἐνέψατο, πᾶσαν τὸν
πρὸς ἑαυτὸν, καὶ ποταοὶ ἄρ, ἡ
ἰσθί, ἐπὶ σπον, ἀ μὴ κατὰ τὴν
βαλὴν ἑαυτὸν ἐπὶ ἀ παρὰ τὸν
ἑαυτὸν ὁρθὸς ἐφισῆς, ἑαυτὸν
ἐκαστα, οὐκ ἀναμινύς ἐμους
τὸν, ἐπὶ τὸ ἰσθίον διδασχάς
ὡς ἐστὶν ἐπισφαλὲς ἀλγύων
τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας οὖν ἡ
Κενταύρου ἐδῶν ἄρ, πρὸς
ἐκαστα ἀνατριπομύσαι, ἡ αμα
ἐκπνεύσας, καὶ σκύφους ῥι-
πνύσας. τέλος δὲ ὁ Αλκιδά-
μας ἀνατρίψας τὸ λυχνίον,
σκότ' ὅ μίγα ἰποίκσι, καὶ τὰ
πρᾶγμα, ὡς τὸ ἀπὸς, μακρῶ
χαλκωτέρον ἐγγύητο. καὶ
ἦρ' ὁ ῥαδίως ἀνέβησαν φω-
τὸς ἄλλον, ἀπὸ ποταοὶ ἐπὶ
χθὲ καὶ δανὰ ἦρ' ὅ σκότ' καὶ
ἐπὶ παρὼ τις λυχνίον ποτὶ
κομίζων, κατελήφθη Αλκι-
δάμας μὲν, τὴν αὐλητεῖα
ἐγγυμῶν, καὶ πρὸς βίαν
οὐκ.

tenebris. Post ubi accederet nescio, quis, lucernā tandē appor-
tans, Alcidas quidē repertus est tibi cinā vestī sustollēs, vīq̃

res spōsa circūfusa, dumq̃
alijs has student compefcere.
Porro maxima malorum om-
nium pars erat Alcidas
mas, posteaquam semel ad
suū redisset ingenium, series
quicunq̃ forte in ipsum in-
cidisset. Neque verò pauci in
eo pralio cecidissent, scito,
ni baculum is fregisset. Ego
porro iuxta parietem erectus
asistens, spectabam omnia,
neque me ei negotio admi-
scebam, nimirum Istiæ iam
doctus exempla, quàm esset
periculosum eiusmodi con-
flictus velle dirimere. Lapi-
thas itaque Centaurisq̃ vin-
dixisset, euerit mensas, effundit
sanguinem, projici scyphos.
Demum Alcidas submersa
lucerna magnas induxit
tenebras. Jamq̃ res, ut est
coniectu facile, atrocior e-
tiam multò esse cœpit, præ-
sertim cum haud esset pro-
eliue luminis copiā alicunde
recuperare: sed multa inter
rim ac saeva patrata sunt in

αὐτῇ ἐκείνῃ αὐτῇ σπουδᾷ
 ἴσθ'· Διονυσόδωρ ὁ δ', ἀπό
 τι γυλοῖον ἐφάρθῃ πεποι-
 κῆς· σκύφος γὰρ ἐξήπιος ἐκ τῆ
 πόλεως, ἐφ' ἧς ἀνέστη αὐτῷ, ἄρ'
 ἐποιοῦντος, ἰὼνα ἐφ' ἧς ἀν-
 ῥόμῳ ἐφ' ἧς ταράχῃ, ἄνθρω-
 πῶς, ὥπως μὴ ἀπώλῃ· καὶ ὁ
 ἴσθ' κηδεμονικῶς ἔλκε· τὸ
 πεποικῆσαι, ἐπὶ τούτοις διελύ-
 θη τὸ συμπόσιον, τὴν αὖτις
 ἐκ τ' ἀκρόων αὐτοῖς ἐς γέλω-
 τας, ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάμαντι καὶ τῷ
 Διονυσόδωρ καὶ ἰωνι καὶ οἷτι
 τραυματίῃ φορέδῳ ἐξέκο-
 μίοντο, ποικίλως ἔχοντες, καὶ
 μάλιστα ὁ προσβύτης Ζηνοθέ-
 μης ἀμφοτέρω· τῇ μὲν τῆς ῥι-
 κῆς, τῇ δὲ τῆς ὀφθαλμοῦ ἐπὶ
 ἀμφοτέρω, βοᾶν ἀπόμουσαι
 ἐπ' ἀλγυδόνων, ὥς τι καὶ τῇ Βρ-
 μανᾷ, καὶ πρὶν ἐκ κακοῖς ἔντα
 (ὅσοι γὰρ ὁ δόνητος ἐξήκοντο)
 ἀντιμαρτύρωσαι λέγοντα,
 μνησθῆναι τοῖς, ὅτι Ζηνοθέμης,
 ὅς ἐκ ἀδελφότητος ἔχῃ, τὸν πό-
 ρον καὶ ὁ νυμφίος, ἀκισμῶ-
 νος τὸ πρῶτον τῷ Διονίῳ, ἀπὸ
 τοῦ ἐκ τῶν οἰκίαν, ταυτίαν
 κατέλημμένος τὸν κεφαλὴν,
 ἀπὸ Διονίῳ ἐκτατο, domū reuectus est fascijs reuincto capite,

eum illa congrēdi pugnant,
 Dionysodorus autem in alia
 quodā ridiculo facinore de-
 prehensus est. Nam ut surre-
 xerat, scyphus ἐς sinu illius ex-
 lapsus in solū decidit: postea
 excusans aiebat Ionem in tu-
 multu calicem sublatum sibi
 tradidisse, ne periret. Id ita
 factū, Ion admodū sollicitē
 quasi patronū agens affeue-
 rabat. His rebus dimissū est
 cōuiuiū, ἀπὸ lacrymis denu-
 ὄν in ridiculū exitū conuersum,
 idē Alcidadamitis, Dionyso-
 dori, atq; Ionis gratia. Por-
 τὸ qui erat saucy, sublati san-
 cina riuu foras deportaban-
 tur, miseri affecti modis, ma-
 ximè senex ille Zenothemis,
 pariter tū oculo tū nare mu-
 tilatus, enecari se præcrucia-
 tu clamitans: adeò ut Her-
 mon, quanquāne ipse quidē
 expers malorū (nā huic duo-
 dentes fuerāt excusii) palam
 attestaretur: Memineris, in-
 quiens, ὁ Zenothemis, ne post
 hac dolorē in medijs habēdū
 ducas. At sponsus iā vulnere
 eidem

Ἰπὶ τῷ ἵπῳ, ὅτι ἀνατλάς, ἵφ' ὃ
 πλὴν νύμφῳ ἀπάσαν ἔμει-
 λαν, πικρὸς ἄβλιος τὸς χάμους
 ἰορτάσας. καὶ τῶν ἄλλων δ' ὃ
 Διόνιχ' ἐπιμειλῆτο δὴ τὰ
 δαιτυνά, καὶ καθυδάσονται
 ἀπύρον, ἰμοῦντο οἱ πομπῶν
 ἐν τοῖς ὁδοῖς. ὁ μὲν γὰρ Ἀλκι-
 δάμας αὐτῷ ἔμεινε· ἡ δ' ἄρ' ἐν
 δαυρήσας ἐκβαλῶν τὸν ἄν-
 δρα, ἐπὶ ἀπαξ καταβαλὼν ἐ-
 ρυντ' ἰπὶ δ' κλίνης, πλεονέως ἐν
 κάθουδ'. Ἰδοὺ σοι τέλος, ὅ κα
 λὲ Φίλων, ἐγγύθ' ἐν συμπα-
 σί, ἢ ἄμνηρον τὸ τραγικὸν ἐν
 κῆνο ἀπῆλ' ἐν, Πομπὰ μορφῶν
 τ' δαιμονίων. πομπὰ δ' αἶλα-
 πλως ἐραίνεαι θιοί· καὶ τὰ δαι-
 κινεῖν· ἐκίτιλίσθη· ἀπὸ σόος
 κητα γὰρ ὡς ἀλκιδῶς ἀπὸ βίης
 ταῦτα. ἐκάνοτε μὲν ἄνθρωποι
 ἔσθ' ὡς ἐκ ἀσφαλὸς, ἀπράγ-
 μονα ὄντα σωτὴσι δόσαν

Ζιούτοις φίλο-
 σόφοις.

Rursum quæ cerid sperâris,

Ea frustratò non contingunt.

Si quidem & hæc planè præter expectationem atq; inopinatè
 exierunt. Præterea & illud iam didici, non esse tutum,

qui non sit opus, cum eiusmodi philosophis

agitare conviviium

eidem impostus vehiculo,
 quo sponsam fuerat abdu-
 cturus. Atque ita miser ille
 nuptias acerbæ celebrârat.
 Deinde & alijs item Dioni-
 cus pro sua virili remedium
 adhibuerat. Postremò post-
 quâ iam dormierant, aspora-
 tati sunt plerique medijs in
 vijs vomentes. Caterùm Al-
 cidamas inibi remanebat.
 Neq; enim valebât hominem
 extrudere, posteaquam semel
 sese in spondâ abiecerat, atq;
 ibi transversus accubisset.
 Hic erat, ὁ bone Philon, eius
 exitus conviviij, de quo rectis-
 simè illud dici possit, quod
 in fine Tragædiarum non
 nunquam accinitur:

Sunt fortuna varij casus.

Plurima quæ haud spe-
 raveris unquam,

Ea conficiunt numina di-
 uum.

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

a *Novam* quandam.] Exordium ab admiratione rei novitatis. b *Proinde* nunquam.] Petitio. c *Extraq; teli.*] Hoc est, in tuto, citraq; periculum. d *A' mero.*] Excusatio. e *Odi memorem.*] Innuit poeta, non oportere meminisse eorum quæ in convivijs vel fiunt vel dicuntur. Ex institutione autem *Lycurgi*, qui natus maximus erat, stabat ad ostium, & ad publica convivia ingredientibus ostendebat fores, dicens: Per has nullus egreditur sermo: admonens, nihil effusendum si quid liberius dictum esset in convivio. Horatius hoc quoque inter iucundæ convivijs commoditates commemorat:

— ne fidos inter amicos

Sit, qui dicta foras eliminat.

Huc pertinet ille *Græcorum* Senarius:

Τὸν γὰρ γυναικὸς ὄρεον ἀπὸ χλῆρος γράφω:

Inscribo vino, si quæ iurat fœmina:

Iuvens, irrita esse solere quæcunque in compotationibus effusuntur. Huc ascribendum, maiores *Baccho* simul & *ferulam* & obliuionem consecrassè: nimirum hoc innuentes, non oportere meminisse quid in convivio peccatum sit, aut certè leuem: admodum ac puerilem reprehensionem sufficere. Nam *ferula* pueros cædi solitos, vel *Iuvenalis* indicat:

Et nos ergo manum *ferulæ* subduximus—.

f *Verùm Agamemnoniæ.*] Ἀγ. ἔκ. ἀργείῃ, id est,

At non *Atridæ* sic est *Agamemnoni* visum.

Carmen est ex *Iliados* *Homerica* libro primo sumptum: quod æn proverbialiter usurpatur, cum quis tyrannico more, sequitur non quod dicitur æquitas, sed quod animo collubitum sit. g *Aristænetus.*] Ἀριστ. μέλις. h *Melitæum.*] *Melitus* casellus dicitur is qui habetur in delicijs, ac lautius in ocio alitur ad voluptatem, non ad usum. i *Opiparam.*] Olim cœnam summo apparatus & omnigenis lauticijs affatim instructam, *opiparam* vocabant. k *Syllogismus cornutus.*] *Dialectici* cornutum appellant *Syllogismum*, dilemma, velut inexpugnabilem. l *Optabam* vt terra.] ἀναγομένη, sumpta ex hoc hemistichio

hemistichio Homerica Iliad. 4. τὸ π μολῶσι δ' ἔγ' α χθὼν, id est, Tellus ipsa mihi tunc ampla dehiscat. m. Ceterum admirandus.] Hoc fortasse turpe & inuerecundum, petulans & obscenum tunc etiam, sicut & hodie: quia in loco publico & in conspectu aliorum aut presenium, aut prateruentium fieret.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

λογος.

DIALOGI MERETRICI.

retricij.

Iacobo Micyllo interprete.

ARGVMENTVM.

VT in superioribus dialogis, breuioribus quidem illis, Lucianus cum superiorum tum inferiorum res irridet, sumpta, ut videtur, occasione partim ex Homero, & ceteris epicis, partim ex Tragoediarum quoque scriptoribus: ita in hisce meretricum colloquijs, mulierum quoque vitia, amores, variamque lasciuiam persequitur, idque accepta eius rei occasione atque materia ex Menandro, & eius ætatis comœdis. Eadem enim & illic argumenta tractata esse, ex Latinorum, Terentij ac Plauti conuersionibus coniecturam facere licet. Quod si autem in re non usque adeo graui aut periculosa etiam diuinare licet, videtur Lucianus exercitandi quoque gratia huiusmodi lusitasse, quippe qui ijs quibus aliquando rhetoricam tum alibi, tum in Gallia quoque professus est, huiusmodi quasi exempla quædam proposita voluerit. Ita enim accuratè hic vbique Atticam elegantiam ac proprietatem custodiuit, ut prorsus ad imitationem hæc composuisse videatur. Neque verò hoc loco crimini nobis vesterit quispiam, quasi meretricia hæc, & infanda etiam nonnulla, Latina facta iuuentuti legenda proponamus. Nam præterquam quod suscepto operi seruiendum fuit, etiam illud defendere nos debet, quod ex sapientioribus quoque dixisse quidam fertur: Mala cognoscenda esse, non ut faciamus, sed ut facilius euitemus.

ΓΔΥ.

ΓΑΥΚΕΡΑ ΚΑΙ
Θαίς.

GLYCERÆ ET
Thais.

GLYCERÆ.

Ορ σπατίβῳ
Θαί, ἡ Ακαρ-
νάνα, ὅς πάλα
μὲν Αβρότονον
ἔχει, μετὰ ταῦτα δὲ ἑράσθη ἰς
μοῦ, τὸν ἀπαρρυορλίον, ἡ
ἰρσὴ χλαμύδι, οἶδα αὐτόν,
ἡ ἰππὶ λήσῃ τὸν ἄνθρωπον;
Θα. οὐκ, ἀλλὰ οἶδα, ὦ Γλυ-
κίσον, ἡ σάϊνι μιθ' ὑμῶν
πέρυσιν ἰρ τοῖς ἀλκοῖς. τι δὲ
τῷτο; ἰώκει γάρ τι περὶ αὐ-
τῷ διηγῶμαι. Γλυ. Γοργόνα
αὐτόν, ἡ παρμόνηρ ὅφιν
ἀποκοῦσα ἐν, ἀπίσπασιν ἀπ'
ἐμὲ παγαῖσα. Θα. καὶ νῦν
σοι μὲν ἱκάνος ὑπέρσιν, Γορ-
γόναρ δὲ ἱταῖραν πεποιῖται;
Γλυ. νῶν ὦ Θαί, ἡ τὸ πρᾶγμα
οὐ μετρίως μου ἤφαζ. Θα.
πουνερὸν μὲν ὦ Γλυκίσον, ἐν
ἀδούκτορ δὲ, ἀλλὰ ἀσθὲς γί-
γνισθαι ὑφ' ἡμῶν τῶν ἱτα-
εῶν. ἔκωω καὶ ἔτι ἀνιᾶσαι

Ilitem istum,
Thais, Acar-
nanē, qui dū-
dum quidem
Abrotanum habebat, post
autem me amavit, purpuras
in istum dico, nos sine ipsum,
an oblita es hominis? TH.
Quid ni nossem, Glyceriū?
nam ὅ potavit nobiscum su-
periori anno in festis Arua-
libus. Sed quid istud? vidē-
ris enim nescio quid de illo
narratura esse. GL. Gor-
gonā ipsum, scelestissimā
stā, quā se amicā esse meam
simulabat, subductum ver-
bis à me abstraxit. THA.
Et nunc tibi quidem ille am-
plius non conuersatur, Gor-
gonam autem amicam sibi
paravit? GLY. Ita est, ὅ
Thais: atq; hæc res non me
diocriter dolore me affecit.

THA. Malum quidem hoc est, Glycerium: haudqua-
quam novum aut mirum tamen, sed consuetum adeo, ac
fieri à nobis meretricibus solitum. Proinde neque mirorē
affici

ἔργον, ὅτι μίμνησθαι τῆ Γοργόνης· ἢ ἢ οἱ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῷ πρότῳ ἐμίμνησθαι, καὶ τοῖς φίλοις ἔτι. ἀτὰρ ἐκείνο θαυμάζω, τί καὶ ἐπὶ νύκτι αὐτῆς ὁ σπαστιώτης οὐτ' ἔστι, ἐκ τῶς αὖ μὴ παντὶ πάσῃ τυφλὸς εἴσιν, ὅς ἐχέω ῥά κ' αὖ τὰς μὲν τεύχεα αὐτῶν ἀρσενεὶς ἔχουσιν καὶ ἵπποδύτῃ μετὰ τὴν ἀπὸ γυμνάσεως τὰ γὰρ ἔστι, πελιδνὰ καὶ νεκρὰ καὶ τράχηλ' ἔστι λείπῃς, καὶ ἰσχυμοὶ ἐν αὐτῷ αἰφνίδος, καὶ ἔστι μακρὰ ἐν μόνον, ὁ μὲν κ' ἐστὶ καὶ ὁρᾷ, καὶ μαδιᾷ πᾶν ὑπὸ παγώγῳ. Γλυ. οἷα γὰρ, ὦ Θαί, ὥς κάκ' ἐμνήσθαι τὸν Ἀκαρνανά; οὐκ οἶδα, ὥς φαρμακὶς ἢ Χρυσάειον, ἢ μήτηρ αὐτῆς, Θεσσαλὰς τινὰς ὁδὸς ἐπισταμένη, καὶ τῶν σιλητῶν καταγέσθαι; φασὶ δ' αὖ τῶν καὶ μετιᾶναι τὴν νυκτὸς. ἐκείνη ἔτι μὲν τὸν ἄνθρωπον, πῶς τῶν φαρμάκων ἐγγίγασα καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτὸν. Θα. καὶ σὺ, ὦ Γλυκεῖον, ἀπὸ τῶν τρυγῶσας, τοῦτον δ' ἄρα φασὶ εἶναι.

affici nimium dectet, neque accusare Gorgonam. Neque enim tibi Abrotanum ob hoc prius succensuit, quanquam amica miter vos eratis. Ceterum illud miror, quidnam adeo laudet in ea miles iste, nisi si omnino cecus est, qui non viderit capillitium illo lamtarum habere, & in multam usque frontem deductum: deinde & labia livida, atque emortua, collum autem exite, & extantes in eo venas, longumq; nasum. Unum solum habet, quod procera est, & recta, & ridet admodum illecebrosus quiddam. GL. An iu putas, o Thais, propter pulchritudinem amasse illo lam Acarnanem? an nescis quod venefica est Chrysarion, mater illius, a Thessalas nescio quas incantationes sciens, ac luna deducens? A iunt autem ipsam volare quoque noctu illa igitur in insaniam

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

[*a* THESSALAS incantationes.] *Thessala* gens præter ceteras venifici nomine notata est: id quod ex innumeris scriptioribus liquet. *Thessala* quoque venificam & præfigiatricem significat plerumque. unde *Menander* *Thessalam* cognominavit fabulam complexam, ambages feminarum, lunam detrahentium. *Eidem Luciano* Θεσσαλαί φθλὰ, & *Horatio* vox *Thessala*, & *Thessala* portenta, magicæ marmur & cantiones sunt. Eam superstitionem in *Thessalos* à *Medea* profectam existimant, quæ illac cū n̄ fugeret, scrinio solum magicis herbis plenum deiecit: eaq; spersa suppullulasse, *Suidas* in vocabulo Θεσσαλὴ γυνὴ annotat. *Lucanus* in *Thessalia* solum, venenorum ferax, herbasq; nocentes procreans, id confert.

MYRTION, PAM.

Φιλῶ ἐ Δωρίς.

MYRTIVM, PAM.

philus, & Doris.

MYRTIVM.

Γ Αμῆς, ὦ Πάμφιλι, τὴν
Φίλων & τὴν ναυκλῆ-
ρον θυγατέρα; καὶ ἡ.
Δυσχερὴς ἀμνηστία φασίμ. οἱ
τοσοῦτοι δὲ ὄρκοι, οὓς ὤμο-
σας, καὶ τὰ δάκρυα ἰσχυράκα-
ρα πάντα οἴχεται, καὶ ἰπιδέ-
λῃσαι Μυρτίου νυῖ, καὶ ταύ-
τα, ὦ Πάμφιλι, ὅπου κινῶ
μὲν ὁδοῦ ἡδ' τοῦτο
ζοῖν καὶ μόνον ἰπιδάμην τῷ
ὄϊ ἔρωτ', ὅτι μου τηλικαῦ-
τὴν παρῴηκας τὴν γαστέρα,
καὶ

D Vénise, Pamphile,
Philonis naucleri i-
stius filiam? Iam es
nim uxorem duxisse te aiunt.
Tot autem iuramenta que
iurasti, & lachrymæ istæ,
breui ad eò momento omnia
evanuerunt? nunc Myrtij
oblitus prorsum es? idq; etiā
Pamphile, cū ostavi iam
mensē ex te prægnans sim?
Quippe hoc vel solum ex
tuo amore consecuta sum, &
mihī tantū impleuisti vterū,

καὶ μὲν μικρὸν παύσομαι.
 φᾶρ δέσσει, πρᾶγμα ἰταίρα
 βαρύτερον· οὐ γὰρ ἐκύβω τὸ
 τυχθεῖν, καὶ μάστιγι, ἢ ἄρ' ἔτι
 γήνοιτο, ἀπὸ Πάμφιλον οὐκ
 μάσσασα, ἰδὼ μὲν ἔξω παρα-
 μύθιον τῷ ἱρώδῃ. σοὶ δ' ὄναρ
 διὰ ποταμὸν ἀνελθὼν ἐκάνθη,
 ὡς ἄπιστος γιγνήσκει περὶ τῶν
 ἀθλίων αὐτῷ μητέρα γαμῆς
 δ' οὐ καλῶ παρθένον· ἔδωκε
 γὰρ αὐτῷ ἱναρχοῖς ἐν ᾧ οἱ θεοὶ
 μοφοῖσιν· μετὰ τῆς μητρὸς,
 οὐδ' ἔπειθ' αἰδέσθαι, ὅτι δὲ αὐτῷ
 οὐκ ἔστι ὄψομαι Πάμφιλον. καὶ
 σὺ δ' οὐκ πρότερον ἴδου αὐ-
 τῷ, καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ τοὺς
 ὀφθαλμοὺς ἴδου, μή σε ἀνιάσ-
 τω, ἢ πάντων γλαυκῶν ἐχθρὰ
 τῶν, μηδ' ὅτι δ' ἀσροφοῖσιν,
 καὶ ἵς ἀπὸ τοῦ ὄρωσι μάλλον
 δ' ἐν Φίλωνι ἰδράκας τ' πα-
 τέρ' ἐνύμφης, τὸ πρόσωπον
 αἰετ' οἶδ' αἰ, ὡς οὐδ' ἔτι δέσσει
 ἐν τῷ θυγατρὶ ἰδῆναι. Πάμ-
 ῃτι σου ληρῆς, ὡς Μύρτιον,
 ἀπόσομαι, πορθέμεν καὶ γὰρ
 μὲν ναυκληρικῶς διηγιούσης
 ἑλλῆς νοστὶ· quare nihil amplius opus erit filiam quoque vide-
 re. PAM. Adhuc, Myrtium, nugantem te audio, vir-
 gines, ac nuptias nescio quas nauticas commemorantem!

Et me non ita multò post li-
 beros alere oportebit, rem
 meretrici gravissimam. Ne-
 que enim exponam infan-
 tem,
 Et maxime si masculus na-
 scatur, sed Pamphilo ei no-
 mine imposito, ego quidem
 solamen quoddam amoris ha-
 bebo: tibi verò exprobrabit
 aliquando accedens ad te il-
 le, quòd perfidus fueris in
 infiram ipsius matrem. Cæ-
 terum Pamphile, haudqua-
 quam formosam virginem
 ducis. Vidi enim nuper ipsam
 in Thesmophorijs unà cum
 matre, nondum etiam sciens
 quòd propter ipsam Pam-
 philum visura amplius non
 essem. Proin tu quoque antea
 ipsam contemplare, faciemque
 Et oculos ipsius vide, ne te
 postea discruciet, quòd cæ-
 sios eos admodum habet: ne-
 que etiam quòd distorti sunt
 Et se mutuo aspiciunt. Imò
 verò Philonem vidisti, pa-
 trem puellæ. faciem igitur

ἐγὼ δὲ ἢ σιμῶν τινα ἢ κα-
 λῖν νόμφων οἶδα, ἢ ὅτι φι-
 λων ὁ Αλοπεκενσις, εἰμαι ᾗ
 ἐκείνου λίγην σὶ, θυγατέρα
 ἔχω ἄχρη ὁράων ἢ δὴ γάμους
 ἀπ' οὐδ' ἐλθεῖς οὐτ' ὅ-
 τῳ πατρί. μνησθῆναι γὰρ ὡς
 πρότερον ἐδικίσατο παρὶ σομῶ
 βολάου ναυτικοῦ, τάλαντον
 γὰρ, οἶμαι, ὁ φέλωρ τῷ πατρί
 οὐκ ἠθέλην ἐκτίναρ, ὃ δὲ πα-
 ρὰ τοὺς ναυδίκους ἀπύγα-
 γον αὐτόν, καὶ μόλις ἐξέτισσεν
 αὐτόν, ὅδ' ὅλον, ὡς ὁ πατήρ ἐ-
 φασκεν. εἰ δὲ καὶ γάμους ἰδέ-
 σθαι μοι, τίμῳ τῷ Δημόστρῳ
 γαίτρῳ τίμῳ τῷ Περσίου ἱστῶ-
 τη γηκόως ἀφ' ἑσ, καὶ ταῦτα πρὸς
 μητρὸς ἀνψιὰν οὖσαν, τίμῳ
 Φίλωνος ἱγάμῳ ἄρ; οὐ γὰρ πό-
 θον ταῦτα ἠκουσας, ἢ σιωπῇ
 θηκας αὐτὴν. ὦ Μύρτιον, κα-
 νὰς τινὰς ἡλοτυπίας σκια-
 μαχοῦσα; Μύρ. οὐκ ἔρδ' ἡ
 μή, ὦ Πάμφιλί; Πάμ. μή με
 νας, ὦ Μύρτιον, ἢ ἑραπαλάς.

καὶ

Egō' autem simam ali-
 quam. aut formosam spon-
 sam novi? aut omnino quod
 Philon Alopecensis (illum
 enim opinor te dicere) si-
 liam habes nubili? At ne-
 que patris amicus ille est.
 Memini enim de patre nau-
 tico non multo ante iudicio
 illum cum illo contendere.
 Nam talentum, opinor, de-
 bens patri, exolvere volebas.
 Pater autem apud eos qui
 controuersias nauticas as-
 ceptant, accusauit illum: a.
 deoq; agrè tum exoluit il-
 lud, imò neque totum, ut pa-
 ter dicebat. Quod si autem
 uxorem ducere etiam decre-
 tum mihi esset, Demeæ scilicet
 filia relicta, eius qui su-
 periore anno exercitum du-
 xit, idq; etiam cum conso-
 brina ea mihi sit, Philonis
 istam nescio quam uxorem
 ducerem? Tu verò vnde
 ista audivisti? an foris ipsa
 hoc effinxisti, nouas quass

dam zelotypias meditando, cum his perinde ut cum umbra
 nequicquam digladiando? MYR. Promde uxorem, Pam-
 phile, non ducet? PA. Insanis, Myrtilū, aut ceriē temulitia es.

Αἰκὴ

ἔα τοι χάρις οὐ πᾶνν' ἐμὲ θύε
 ὡς ἄν. ΜΥΡ. ἡ Δωρίς αὐτῇ ἔ
 λυπεῖσθαι μὲν. περιφθῆσα ἤρ' ὡς
 ἔρια ἀνέσσωτό μοι ἐπὶ τῶν γα
 τέρων, καὶ ὡς αὐτὴ τῇ λοχίᾳ ὡς
 ἑστὶν ἐμῷ, Λισβίαν, ἔφη, ἐντυ
 χῶσαρ αὐτῇ. μάταιον δὲ οὐκ αὐ
 τῷ, ὡς Δωρίς, λέγει, ἀπὸ ἀκρό
 τας, ἔργον μὴ ἰδέσθαι αὐτά. Δω.
 ἀπὸ ἐπιπιδέλω, ὡς ἁποποινα,
 ἔστι ψευδὸς ἀμύλῃ. ἰπὸν δὲ κα
 τὰ τὸ πρυτανεῖον ἐγρόμελιν,
 ἐν ἐντυχί μοι ἡ Λισβία μεθ' ἑ
 σα, καὶ φησὶν, ὅτι ἄσπετος ὡς
 ὁ Πάμφιλος γαμῶν τῶν Φί
 λωνος θυγατέρα. ἡ δὲ ἀπὸ
 ποίλῳ, ἡ ξίον μὲν παρακρύψας
 παρ' ἐστὸρ ἐργωπὸν ὡς ἄν,
 ἰδῶν πάντα καλῶς ἐμμελῆ, καὶ
 ἀσκητὴς ὡς, καὶ ὁρνεύον, καὶ ὡ
 μελῶσαρ ἔδοντάς τινας. Πά.
 τί δὲ, παρίκρυψας, ὡς Δωρίς.
 Δω. καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἀπαν
 τὰ ὡς ἔφη. Πά. μανθάνω τῶν
 ἀπάντων. ὅτι πάντα ἡ Λισβία,
 Δωρίς, πᾶς οὐκ ἐφ' ὅσα αὐτὴ οὐ
 τὴν ἑστὴ ἀπὸ γυναικας Μυρτίου.
 πᾶσι μάλιστα γὰρ ἐπαράχθητι
 οὕτως

tibi Dori, mentiita Lesbica est. & tu vera Myrtio quoque
 renunciasti, nisi quod meum frustra amba territa estis.

Bbbb 2 Neq

Atqui heri non ita multum
 inebriati fuimus. MYRT.
 Doris hæc maxime isto affe
 cit me. Nam cum forte mis
 sa esset ut lanas coemere
 mihi ad venirem, & vota pro
 me faceret, Lesbica ait forte
 conuississe se. Cum potius
 ipsa huic, Dori narra que
 audieris, nisi tuta finxisti ea.
 DOR. At male dispeream,
 hera, si quicquam mentiita fui.
 Nam postquam eò loci ubi
 curia est, veneram, obuiam
 fit mihi forte Lesbica, subri
 dens atq; ait: Amator vester
 Pamphilus uxorem ducit,
 Philonis filiam. Ac si crede
 re nollem, iussit ut in angia
 portum vestrum intro aspice
 rem, ubi omnia corollis &
 fertis ornata essent: præterea
 & tibicina, & tumultus, &
 qui Hymenæum canerent, non
 nulli. PAM. Quid igitur
 aspexisti intro? DOR. At
 que admodum, vidiq; omnia
 quæ illa dixit. PAM. Intel
 ligo errorem, neque omnia

οὐτε γὰρ παρ' ἡμῶν οἱ γάμοι.
ἀλλὰ νῦν ἀντιμνήδιον ἀκούσας
τῆς μητρὸς, ὅπουτι χθὺς ἀνέ-
σπριψα παρ' ὑμῶν ἔφη γὰρ,
ὦ Πάμφιλε, ὁ μὲν ἡλικιώτης
σοι Χαρμίδης, ὁ τὴν γάτον
Λεισσάντη ἵδρι, γαμῶ ἤδη, καὶ
σαφρονῆ, σὺ δὲ μέχρι τινος
ἰταίρεσθαι; τοιῶτα παρὰ
κίον αὐτῇ, ἐς ὑπὸν κατὰ λυγ-
θῶν, ἕτα ἰωθῶν πῶδ' ἄλθορ ἀπὸ
τῆς οἰκίας, ὥς οὐδ' ἔδωκε
ἄρ' ἡ Δωρὶς ὕστερον ἔδωκε δὲ
ἀπιστῆς, αὐθις ἀπ' ἄλθορα, ὦ
Δωρὶ ἀκρεβῶς ἰδὲ, μὴ τὸν σε
παπὸν, ἀλλὰ τὴν θύραν, πο-
τήρα ἰσὶρ ἡ κατισχυμῶν ἰνυ-
ρίσας γὰρ τὴν τῶν γατόνων.
Μὲν ἀπίσθας, ὦ Πάμφιλε,
ἀπηγάμην γὰρ ἄρ', ἅτι τοῦ
τοῖ γένεω. Πάμ. ἀλλ' οὐκ ἄρ'
ἰγνύω, μή τίς ἔτα μανέντω, ὥς
ἐκλαθῆσθαι Μυρτίς, καὶ ταύ-
τα, ἤδη μοι κινούσης
παυδίου.

να esse. MY. Seruasti me, Pamphile. Strangulassē equi lē
me, si quicquam tale factum fuisset. PA. At factum non est,
neque ita insaniero ego, ut Myrtij oblitus esse videar,
præsertim iam viderum ex me
ferentis.

Neq̄ enim nuptiæ illæ apud
nos sunt sed in mentem nunc
venit mihi quod ex matre
audiui quando à vobis heri
domum reuersus fui. Nam
illa mihi, Pamphile, inquit
tū, æqualis hic quidem tuus
Charmides, vicini huius A-
ristaneti filius, uxorem iam
ducit, & resipiscit. Tu verò
quousq̄ tandem cum amica
consuetudinem habebis? Ta-
lia ergo tum audiens, per ne-
gligentiam trans mittebam,
atq̄ in somnum prolabebar.
Deinde manē exurgens, dos
mo statim exiui, ut nihil eo-
rum sciam quæ Doris postea
vidit. Quòd si autem mihi
non credis, denuò abiis hinc
Dori diligenter inspicere, non
porticū, sed ianuam ipsam,
vtra coronis ac fertis exors
nata sit. deprehendes enim
non nostram illam, sed riciō

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a IN Thesmophorijs.] Thesmophoria, sacra Cereis, Cerealia à Latinis dicta. Cerecem enim Græci θεσμοφορία appellant, quasi legisram: quo etiam epitheto à poetis insignitur. Virg. 4. Aen.

—maſtant lectas de more bidentes

Legiferæ Cerei—Ouid. 5. Metam.

Prima dedit leges: Cereis ſunt omnia munus,
eo die captiui ſoluebantur vinculis. Hermog.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ

Φίλινα.

MATER ET

Philinna.

MATER.

Μανης, ὦ Φίλιν
να, ἔτι ἔπαθεν
ἐν ὧδε συμποσίῳ
χθις, καὶ ἔρ

παρ' ἐμὶ Δίφιλῳ ἴσθι λα-
κρύων, καὶ διηγέσάτο μοι, ἃ
ἔπαθεν ἐπὶ σοῦ. μεμθύσας
γάρ σε, καὶ ἐς τὸ μίσην ἀνα-
στῆσας ὀρχήσασθαι, αὐτῇ δὲ
πωλύοντι, καὶ μετὰ ταῦτα,
φιλέσαι Λαμπρίαν τὸν ἱταῶ
ρον αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ ἐχλιδῇ
ἐν σοὶ καταλιπούσας αὐτὸν,
ἀπὸ λυγρῆς πρὸς τὸν Λαμπρί-
αν, καὶ περιβαλὼν ἱκάνον
ἑαυτὸν ἢ ἀπηνίχθαι, τοῦ-
των γιγνομίναρ. ἀπ' οὗ τῆς
νυκτὸς, οἶμα, σωρικέανδρις,
hæc fierant. Sed neque noctu opinor concubuiſti cum eo,

Nſanáne fuiſti,
Philinna, aut
quid tibi acci-
dit tandem in

conuiuio heri? Venit enim
ad me Diphilus manè la-
chrumans, & narrauit mihi
ea quæ indignè à te paſſus
fueris. Ebriam enim fuiſſe
te, & in mediũ progres-
ſam ſaltäſſe ait, ipſo probi-
bente, poſtea autem etiam
oſculatam fuiſſe Lampriam
ſodalem ſuum: ac poſtquam
ſuccenſuerit tibi, relicto ip-
ſo ad Lampriam tranſiſſe
ſe, illumq; amplexatam eſſe.

Seſe verò diſperſiſſe cùm

Bbbb 3 relicto

καταλιπῶσα δὲ λακρύνοντα,
μόνη, ἐπὶ τῷ πλησίον σκίμφο-
δος κατέκαστο ἄδυσα, καὶ λυ-
πῶσα ἰκάνον. Φί τὰ ἔρ' αὐτῆς
σοι, ὦ μήτηρ, ὃ διηγήσατο· οὐ
γάρ ἄρ' σιωπήσομαι αὐτῷ, ὡς
βραχὺ γέγοντι, ὅς μιν γὰρ ἀφ' ἑ-
μῶς, ἰκοιναλογεῖται Θαιδί, τῇ
Λαμπρία τῇ αἰσῶ, μηδὲ πῶ ἰ-
κάνει παρόντες. ἐπεὶ δὲ χαλε-
παίνουσα ἔδ' ἐμὴ καὶ Λιγνῶν
σα αὐτῷ, οἷα ποιεῖ, τῷ αὐτῷ
ἄκρως ἰφαψάμεν, ἀνακλά-
σας τὸν λυγρὸν Θαιδὸς, ἰφί-
σησεν ἅτα πρὸς φῶς, ὥς ἐμὴ
ἦν ἀπὸ παλαιὰ τὰ χαλκῶ. ἔτ' ἰ-
σὼ μὲν ἰδὼν λακρύνον, ὃ δὲ ἰχίνα,
ὡς πρὸς τῷ Θαιδί, ποτὶ πρὸς
τὸ δὲ ἰχίνα, κατ' ἐμὴ Λησάδα,
καὶ ἡ Θαις ἰμαδία, βλήπουσα
πρὸς ἐμὴ. ὡς δὲ πρὸς οὐρα ἡ
φονὸς, τῇ Λαμπρίᾳ, καὶ ἰκορί-
σθασιν παρὶ ἐκείνων ἀπὸ
δυσ' ἰσὼ μὲν ὅμας παρ' αὐτῶν
κατακλίβω, ὡς μὴ ἔτι τῷ πρὸς
φαισίτο ὕστερον. ἡ Θαις δὲ
ἐκασάσα, ἀρχέσας πρῶτη,

ἐπεὶ οὖν

ueriebant, ac tandem mutuis osculationibus explerant sese:
ego quidem cum ipso tamen accubui, ut ne in posterum etiam
hoc cussari posset. Thais autem exurgens, subavit prima,

nudatis

reliſto autem lachrumante
sola in proximo grabatulo
iacuisti, canullans, atq; egre
faciens illi. P H I L. At ea
que ipse fecit, mater, haud-
quaquam narrauit tibi: neq;
enim patrocinareris ipsi, con-
tumelioso adeò existenti, qui
me quidem dimissa, sermo-
nes subinde conferebat cum
Thaide Lāprīae amica, cum
illa nōdum adesset. Postquā
autem videbar indignè ferre
me atque ego nutu admonē-
bam hominem eorum quae
faciebat, ille summa auru-
la apprehensam, et ceruice
ad se reclinatam Thaidem
etiā osculatus est, ita im-
presso ore, ut vix inde labia
retraheret. Proinde ego
quidem lachrumabar, ille
verò ridebat, ac Thaidi
multa in aurem clām fursur-
rabat, de me videlicet. Et
Thais quoq; ad me aspiciens,
subridebat. Vbi autem ad-

uenire Lampriam animad-

ἀγγυμῶσα ἱππολὸν τὰ σφύ-
 ρα, ὡς μόνη κατὰ ἔχουσα καὶ
 παρὸν ἱππῶσα, ὃ Λαμπρίας
 ἐφ' ἰσίου, καὶ ἄπαρ ἑῶν, Δίφι-
 λος δ' ἐκτεριπνύει τὸ ἀνθρώπου
 καὶ τὸ λοχορηγῆμενον, καὶ ὅτι
 οὐ πῶς τῶν κισσάρων ὁπὸς, καὶ
 τὸ σφυρὸν, ὡς καλὸν, καὶ ἄλλα
 μυρία. καθάπερ τῶν Καλῶν
 μιδος Σωσάνδραν ἱππῶν
 ἀπ' ἐχθ' ὀαίδα, ἐν καὶ οὐ οἷ-
 ὡς οὐκ οὐκ ἐμὴν οἶα ἴ-
 σι. Θαῖς δ' οἶα δ' ἴσκαψεν ὄν-
 θὺς ἰς ἐμὴν ἃ γάρ τις, ἴφην, μὴ
 πασχύνται λιπῶν ἔχουσα τὰ
 σπύλην, ὁρμήσεται καὶ ἀπὸν ἴσας
 παρὰσα. τί ἄν λήσοιμι, ὃ μὴ
 τερ. ἀνίσταν ἢ καὶ ἄρχουσα
 μὴν. τί γὰρ ἴδα ποτὶς, ἀνα-
 στήσας, καὶ ἱππῶν τὸ σπῶν
 μα, καὶ τῶν ὀαίδα ἴσκαψεν
 ἔσθ' τὸ συμπόσιον. Μά. φη-
 νοτιμότερον ἢ, ὃ θύλας. ἴδ' ἔ-
 φροντίσεν ἢ ἴσκαψεν, καὶ δ' ὁ-
 μως τὰ μὴ τὰ ταῦτα. Φί. οἱ ἢ
 ἐν ἄλλοις ἴσκαψεν, ἃ Δίφιλος δ'
 silentia scommata illud tacite confiteri? ac Thaidem permit-
 tere ita in conuiuio regnare? MAT. Aemulatio hac qui-
 dem, filia, grauior paulò fuit. Nam ne curare quidem ista
 oportebat: sed tamen dic quæ post hæc consecuta sunt.
 PHIL. Ceteri quidem igitur laudabant, Diphilus autem

nudatis in multum vsq; talis,
 perinde ac si sola pulchros
 eos haberet: ac postquam
 d. s. e. Lamprias quidem la-
 cebat, neque quicquam vere
 bis addidit: Diphilus autem
 supra modum laudabat con-
 cinnitatem, ac gestus æqua-
 bilitatem, eò quòd in nullo
 adeò defecisset, quodq; aptè
 ad citharā & motus & plan-
 ta respondissent, & alia infi-
 nita, perinde ac si Calamidis
 Sosandram laudaret, & non
 Thaidem, quam tu quoq; san-
 tis nosti, cū nobiscum lau-
 ret nuper, qualis sit. Ipsa au-
 tem Thais qualia in me stan-
 tim probrosè dixit. Si quam
 enim, inquit, non pudet gra-
 cilium crurum quæ habet,
 exurgens saliet etiam ipsa.
 Hic tibi quid dicam, mater?
 surrexi equidem, atq; salta-
 ui Quid enim facere conuen-
 iebat? perferre scilicet, &
 Bbbb 4 solus,

μόν ὁ ὑπὸ κατὰ βαλὼν ἐ-
 αὐτ', ἐς τὴν ὀρεφλὴν ἀνέβη-
 πην, ἄχρι δὲ καμῦσα ἵπαν-
 σάμην. Μὴ τὸ φιλήσου δὲ τὸν
 Λαμπρίαν ἀληθὲς ἴδω, καὶ τὸ
 μεταβάσαι περιπλήκωδ' αὐ-
 τῷ; τί σιγᾷς; οὐκ ἔτι ᾧ τὰ
 τα συγγνώμης ἄξια. Φί'. ἀν-
 τιτυπῆν ἰδυρόμην αὐτόν.
 Μὴ. ἔτα οὐδ' ὀσωνικάθωδον,
 ἀλλὰ καὶ ἰδὼν, ἱκάνου διακρύ-
 οντες, οὐκ αἰσθάνη, ὃ θύγατερ,
 ὅτι πτωχάϊσιν, οὐδ' ἀμίμνη-
 σαι. ὅσα παρ' αὐτῷ ἰλάδομαι,
 ἥ οἶον δὲ τὸν πῦρροι χαμῶ-
 σα διηγάσομαι ἄν, ἢ μὴ τῶν
 ἡμῶν ἢ Ἀφροδίτῃ ἱκεμεν.
 Φί'. τί οὖν ἀνέχομαι ὅτ' αὐ-
 το, ὃ βελομένη ἐπ' αὐτῷ; Μὴ.
 ὀργίζον μὲν, μὴ ἀνθόδου. δὲ
 ἐκ οἴδα, ὅτι ὀργίζοντες πάν-
 ονται οἱ ἱρῶντες, καὶ ἐπιτιμῶ-
 σιν ἑαυτοῖς, σὺ δ' πάνν χαλ-
 πῇ ἀπ' αὐτῷ ἀνθρώπῳ γιγνέ-
 σαι καὶ ὅρα, μὴ κατὰ τὴν πα-
 ροίμιαν, ἀπ' ὀργῶν πάν-
 τάνουσαι τὸ καλόν.

Διορ.

obiurgant? Tu verò omnino difficilis semper erga hominem
 fuisti. Ac vide, ne iuxta proverbum, funiculum nimis inten-
 dendo, abruptamus aliquando.

solus supinus intergū iacens,
 ad lacunar sursum aspicie-
 bat scilicet, donec saliendo
 defessa ego quieui. MAT.
 Quid autē quòd Lampriam
 osculata esse diceris, verumne
 istud fuit? quid taces? Non
 enim hoc quoque venia dignū
 est. PH. Atqui vicissim illi
 agere facere volebam. MA.
 Deinde neque concubuisti una
 cum illo, sed etiam canillā.
 Iste lachrumante illo. Annōn
 intelligis filia, quòd mendi-
 ca atque inopes sumus? neque
 meministi quā multa ab illo
 accepimus, aut quo pacto
 superiore hyeme viuendum
 nobis fuisset, nisi hunc nobis
 ipsa adeò Venus obtulisset?
 PHI. Quid tum igitur? an
 ob id tolerarem hæc, et con-
 tumelia ab ipso afficeret?
 MAT. Ilescere quidem, ne
 autem vicissim contumelio-
 sa fueris. An nescis quòd con-
 tumelia affecti amatores, a-
 mare desinunt, et se ipsos

MEAIT.

ΜΕΛΙΤΤΑ ΚΑΙ

Βακχίς.

ΕΙ τινα οἶδα. Βακχί,
 γραῦρ οἷα ποικῶ θύ-
 ταλαὶ λίσσονται ἐπ' ἄστυ.
 σαι, καὶ ἱρασμίης ποιεῖσαι, αἱ
 καὶ πόνυ μισομένη γυνὴ τυγ-
 χάνοι, ὅπως ὄνομο, παραλα-
 βῶσα ἔκ' ἐμοί. θοιμάτια γὰρ
 ὄλα, καὶ τὰ χυσοῖα ταυτί περ-
 μὴν ἰδῶς, ἀμόνον ἴδοιμι
 ἐπὶ ἐμὶ· αὐθις ἀναστρέψαντα
 Χαρίνον· μισήσαντα Σιμμί-
 χην, ὥς νῦν ἐμὶ. Βακ τί φέσι;
 ἢ καὶ ἐπισώσω, ἀπὸ παρὰ
 τῷ Σιμμίχην, ὃ Μελίττα,
 οἷχ' ἵστα Χαρίν', ἀλλ' ὡς το-
 σάντας ὄργας τῶν γυναικῶν
 νίσχ' ἔδωκε, ὃ βροχθεὶς τῷ πόνῳ
 σίαν ἐκάνην γῆμαι, πρὸς
 πεινὸς τάλαντα, ὥς ἔλθον,
 ἐπιφειρομένη; μέμνημαι γὰρ
 ταῦτά σου ἀκούσασα. Μέλ. ἄ-
 παντα ἐκ' ἄνα οἷχεται, ὃ Βακ-
 χί, καὶ πῶς ἔστιν ταύτῃ ἐμὴ
 παρ' ὃν ἴδρακα ὄλεος αὐτόν·
 ἀπὸ πίνοι παρὰ τῷ σω-
 φέει

ΜΕΛΙΣΣΑ ΕΤ

Bacchis.

ΣI quam forte nosti, Bac-
 chi, anum quales mul-
 ier^a Thessala perhiben-
 tur esse incantatrices, & a-
 mabiles videri facientes, es-
 tiam si qua prorsum odio di-
 gna mulier existat, eam ac-
 ceptam ad me adducas qua-
 so. ita tibi rebus tuis opta-
 to frui liceat. Nam ego reu-
 fles omnes, atque omne aus-
 rum hoc libenter amiserim,
 si solum videam iterum ad
 me reuerti Charinum, odio
 Simmichen perinde habena-
 tem, atque me nunc habet.
 BAC. Quid ais, Meliss? nō
 amplius tecum consuetudin-
 em habet, sed ad Simmichē
 diuertit Charinus, cuius gra-
 tia tantas iras parentum su-
 stimuit, cum diuitem illam v-
 xorem ducere negaret, qua-
 quinque in dotem talenta,
 ut dicebatur, illi allatus
 ra erat? memini enim me is-
 sta ex te audire. MELIS.

Cuncta hac euamuerum, Bacchi, & iam quintus dies est,
 ex quo illum prorsus ne vidi quidem: sed potant apud aqua-

Bbb b s lem

φίλῳ Παμμηνῆα αὐτὸς τὴν καὶ
 Σιμίχην. Βαλ. θανά, ὦ Μί-
 λισσα ὡς ποῦνθας, ἀλλὰ τί καὶ
 ὁμᾶς διίσχυον; τοῖσι γὰρ οὐ
 μικρὸν τῷ ἔναι. Μίλ. τὸ
 μὲν ὄλον ἔδ' ἀπ' αὐτῶν ἔχω, πρὸς
 δ' ἀνελθὼν ἐν Περσῶν. κα-
 πηληλώθη γὰρ, οἶμαι, καὶ
 τὸ ἀπαιτήσωρ, ὡς ψαντῷ
 ὅν παῖδες, ὅτι με προσέβλη-
 φ' ἰσχυθῶν, ἔτι πρὸς αὐτὸν,
 φεῖσθ' ἢ, πρὸς αὐτὸν. ἀρ-
 σεν δ' αὖτ' ἢ ὡς ἀπακλῶσ
 θέλονσιν ἀπ' αὐτοῦ, φησὶ, πρὸς
 τὸν ναυκληρὸν Βρμότιμον,
 ἢ τὰ ἐν τῷ ὄντι γινώσκων
 μὲν ἐν τῷ ἑραμηνῶ ἀνά-
 γνῶντι, ὅπου κατισχύεται ὡς
 μὲν τὰ ὀνόμαζα, τίνα Βρμό-
 τιμον, τίνα ἔφλω, ἢ ποῖαν σή-
 λων λίσσας; ὁ δ' ἔκ' ἀπεκρίνα-
 μ' ὅτι, ἢ ἀπ' αὐτοῦ, ἐκ αὐτοῦ
 ἀρ' ἀπ' αὐτοῦ. ὡς αὖ οἱ ἐ-
 πὶ ὅντων μηχανῶν με
 πρὸς αὐτὸν, ἰσχυθῶν
 φησὶ, πρὸς αὐτὸν μὲν
 τὸ

lem Panmenem ipse & Sim-
 niche. BAC. Acerba sanè
 hæc, Melissa, tibi accidunt.
 Sed quid adeò disidiū hoc
 inter vos conciliavit? Viden-
 tur enim haudquaquam exin-
 guū istud esse. MEL. Quod
 ad summam rei attinet, prope
 sum ne dicere quidem pos-
 sum. Paulò autem aniè, cūm
 ex Pireo rediret (descendem-
 rat enim opinor eò, ut debi-
 tum quoddam exigeret, à
 patre missus videlicet) neque
 me aspicere volebat ingres-
 sus, neque etiam recipiebat
 accurrentem me, vii consue-
 tum inter nos erat, sed res-
 pellens à se, amplexari vos-
 lentem: Abi, inquit, ad naves
 clerum Hermotimum, aut
 ea quæ in parietibus in b. Cera-
 amico scripta sunt, lege, vo-
 bi nomina vestra columnis
 incisa sunt. Tū ego: Quē-
 nam, inquam, quem mihi
 Hermotimum narrast. aut
 quas columnas dicis? Ille au-

tem nihil respondens, atq; etiam incœnatus dormiebat, auer-
 sus à me iacens. Quàm multa hîc me putas machinatâ fuisse,
 amplectendo, conuertendo, atq; etiam ofculando auctrilli
 cervicem?

τὸ μεταφρῶν; ὁ δ' ἔειπ' ὅτι
 πρὸς τιούμιν ἀμαλᾶχθῃ· ἀπὸ
 ἡμῶν, φησὶν, ἐπὶ πλείον ὅσα
 ἡλίσσας, ἀπαμύθῃ, ἀ καὶ
 μίσαν νύκτωρ ἀοίρ. Βακ., ὅς
 μας ἔδασ τὸν Ἑρμότιμον;
 Μιλ., ἀπὸ μὲν τοῖς, ὁ Βακ.
 καὶ ἀθλιώτερον διὰ γυναικα, ἡ
 νῦν ἔχω, ἢ τινὰ ἐν τῷ ναύκλῃ-
 ρον Ἑρμότιμον οἶδα. πλείον
 ἀπὸ ὅ μὲν ἔωσεν ἀπὸ λυγρότα,
 ὅτι ἀλητὸν ὅτι ἀνδρὶς ἔσται.
 τὸ ἀνιγρόμην. ἐρὼ ἵμι.
 μὲν μὲν, ὅτι κατὰ ταίχον τι.
 οὐδὲν ἔστι κατὰ γυναικα τὸ
 νομαίον ἐν ἀμαλᾶχθῃ, ἐν μὲν
 ἔν τῃ Λυγρῇ κατὰ σκευὴν μὲν.
 ὁ δ' ἀπὸ μὲν ἔσται ἔσται, ὅτι
 ὁ μόνον ἐπὶ γυναικαίον
 σιόντων ἐπὶ τὰ διὰ τὸ, πρὸς τὸ
 Διπύλῳ Μελίσσῃ καὶ Ἑρμό-
 τιμον· καὶ μικρὸν αὐτὸς ἔσται.
 πᾶσι, ὁ ναύκληρ' ὁ Ἑρμό-
 τιμ' ὁ καὶ Μελίσσῃ. Βακ.
 ὁ τῶν περὶ τὸν ναύκληρον,
 φησὶν γὰρ, ληπτέον τις δι-
 δασκὼν τὸν Χαρίνον, ἐπὶ γυναι-
 κα, ἡλίσσας πορνοῦσα ἀδελφῇ, ὁ

ἵμι.

tes. Intelligo enim. Aegrè facere quispiam Charino volens
 inscriptu hac, xetotyrum videlicet ipsum esset sciens. Ille

cervicem? At ille ne illo
 quidem pacto se deliripaf-
 sus est: sed si mihi, inquit,
 plus satis molesta fueris, abi-
 bo hunc, etiam si nox intema
 pestis sit. BAC. Attamenò-
 ras Hermotimum? M. H. L.
 At me videas, ὁ Βακχι, mi-
 seriore muliò quàm nunc
 sum, degere, si vllum ego nau-
 clerum Hermotimū vsquam
 noui: nisi quòd ille quidem
 summo mane à me abiit, sta-
 tim ad galli cantum exper-
 rectus, ego verò memine-
 ram, quòd in pariete quodam
 in Ceramico scriptum aie-
 bat nomen istud esse, atque
 ob id nisi statim Acidem,
 quæ illud videret. Illa ven-
 τὸ aliud quidem nihil ve-
 perit, nisi hoc solum inferis
 ptū ad dexteram ab ingrese
 su supra Dipytum. Melissa
 amat Hermotimum. ὁ τυτ-
 sum inferiū paulò: Nauoles
 rus Hermotimus amat Me-
 lissam. BAC. O' adole-
 scentes curiosos ac petulans

quidem

ἂν αὐτίκα ἐπίσους. ἂ δὲ πρὶ.
 Δοίμι αὐτὸν, ἀπλῆξομαι, ἀπα-
 ρός δὲ καὶ πᾶς ἐστὶ. Μὲν, πῶς δ'
 ἂν ἰδοίς καὶ νοήσῃ, ὅς ἐστι καλὸς ἄν-
 ῥωπός. ἰσχυρὸς, σωφρονιστὴς Συμμί-
 χου. οἱ γονεῖς δὲ ἐστὶ παρ' ἰμοὶ
 ἐνθάδε αὐτόν. ἀλλ' ἂν τίνα ἐν-
 ροίμι ὧν βακχί, γράμψ, ὡς ἐν
 φῶ, ἀπρὸς σοὶ γὰρ ἂν φανῇ. Βακ.
 ἔγωγε φιλητάτη, ὅτι καὶ
 σίμῃ φαρμακίᾳ, Σύρα τὸ γένος
 ἐστὶ, ὧν καὶ ἐστὶ καὶ συμπεπληγῆς,
 ἥ μοι ποτὶ Φανίαν χαλὶ παῖ-
 νος καὶ κακῶν ἀνὰ, ὥσπερ
 Χαρίν, ἀλλά καὶ μετὰ μέ-
 ρους ὅλους τίσθρας, ὅτι ἐγὼ καὶ
 ἡδὲ ἀπὸ κακῶν, ὅ δὲ παρὰ τῶν
 ἐπιδόμων ἡκον αὐτὸς ἐπ' ἰμὶ.
 Μὲν, τί δὲ ἐπαίξῃς γράμψ, ἂν
 πρὶ ἐστὶ μίμνησκα; Βακ. λαμ-
 βάνει μὲν ὅδ' ὡς πᾶν, ὧς Μελίτ-
 τα, καὶ μισθὸν ἀπὸ δαχμῶν
 καὶ ἄρτον, καὶ ἐπικαῖμα δὲ
 ἀλλὰ μετὰ τῶν ἁλῶν καὶ ὀβο-
 λὸς ἑστὶ, καὶ εὖρος καὶ ἀλῶν.
 ταῦτα δὲ ἡ γράμψ λαμβάνει,
 καὶ κρατῆρα καὶ κέρδιον ἀλλὰ,
 καὶ

lissa, sed drachmam. & panem: & impositos prater ea o-
 portet cum sale obolos septem, & thyum, & facem. Ista
 verò anus accipit, & craterem quoque misceri illi oportet,
 bibere &

autem statim ut legit credim-
 di. Quòd sicubi igitur i-
 psūm viderem, dicerem: Im-
 peritus rerū est, ac puer ad-
 huc. MEL. Vbi verò videas
 illum, qui cū Summiche con-
 uersatur, se ipsum cum illa
 concludens? Parentes autem
 etiamnum apud me quærunt
 ipsum. Sed si quam animum ha-
 bere, Bacchi, ut dixi, possim.
 ea apparēs fors seruaret me.
 BAC. Est quædam venefi-
 ca, meatu ad hanc rem ma-
 ximè idonea, Syra natione,
 cruda adhuc, & bene com-
 pacta, quæ mihi aliquando
 Phaniam, cū & ille mi-
 hi temerè ita succenseret, re-
 conciliauit. idquē post totos
 menses quatuor, cum ego iā
 planè desperāssē. Ille au-
 tem incantationibus com-
 pulsus, rursus ad me rediit.
 MEL. Quid igitur posce-
 bat anusea, si modò ad huc
 meministi? BAC. Non mas-
 gnā accipit mercedem, Me-

καὶ πινεν ἰκάνην μοίην. Δὴ
 οὐ δὲ τι αὐτῷ ἄλλος ἔναι,
 οἷον ἱμάτια, ἢ κεκρίδας, ἢ ὀ-
 λύγας, ἢ τριχῶν, ἢ τὸ τῶν τοιῶ-
 των. Μὴ. ἔγω γὰρ κρηπίδας
 αὐτοῦ. Βακ ταύτας κρημά-
 σασα ἐκ παπῶν, ὑποθυλῶ
 τῷ θυῷ πᾶπυσσα καὶ τῶν ἁλῶν
 ἐπὶ τὸ πῦρ, ἐπιλεχθῆς ἀμφοῖν
 τὰ ὀνόματα, καὶ τοῦ ἰκάνου καὶ
 τοῦ οἷου. ἔτα ἐκ τοῦ ἁλῶν πῶ-
 νομίσασα ῥόμβον, ἐπιστρέφει
 ἐποδὶν τισι, λέγεται ἐπιτρό-
 χῳ τῇ γλῶσσῃ βαρβαρικῇ καὶ
 φεικῶδῃ ὀνόματι. ταῦτα ἐς
 ποιήσει τότε, καὶ μὴ οὐ πο-
 λὺ Φανίας ἅμα καὶ τῶν σικα-
 φύων ἐπιτιμῶσάντων αὐ-
 τῷ, καὶ τῆς Φοιδίδος, ἥ σικα-
 νίῳ, ποτὶ αὐτοῦσι, ἡνί μοι,
 τὸ πλῆθος τῆς ἐπωδῆς ἀ-
 γόμενος. ἔτι δὲ καὶ τοῦτο με-
 σφόδρα κατὰ τῆς Φοιδίδος
 τὸ μίσθον ἰδιόματι, τη-
 ρήσασα τὸ ἔχον, ἐπὶ ἀρ-
 λίποι, ἀμαρτῶσασα ἐπιθῆ-
 ναι, καὶ αὖτις ἰκάνους τῆς
 μὲν διξιδὸς τῷ διξιδῷ δὲ τὸν
 αὖτις-

bibereque illam inde solam.
 Oportebat autem et ipsius
 viri aliquid adesse, uti vestis,
 aut crepidas, aut paeuiolos
 erimes, aut id genus aliud
 quippiam. ME L. Habeo
 crepidas illius. BAC. His-
 ce igitur ex palo suspensis,
 infra suffitum thyro facit, et
 spargens igni salem quoque.
 Pronunciat autem ambo-
 rum nomina ad hac, et illius vi-
 delicet, et tuum. Deinde et sic
 tu proferens rhombum, huc
 illuc conuertit, incantatione
 quandam dicens volubili lin-
 gua, barbara videlicet atque
 horrenda nomina. Hac illa
 tum fecit, ac non multo post
 Phantias, cum illum pariter
 et aequales ob hoc reprehen-
 derent, et ipsa P. abis, qui
 cum rem habebat tum, mul-
 tum postularet, venit mihi
 incantatione ista prorsum
 attractus. Praterea autem
 etiam odij conciliandi medi-
 camentum hoc contra Pha-
 bidem docuit me, ut videli-

cet vestigium ab illa impressum obseruarem, et in sinistru illi-
 lius, pede meo dextro insisterem, contra autem in dexteru illius,
 sinistro

αἰσιρὸν ἱμῶν, καὶ λίαν,
 ἐπιβήκαί μοι, καὶ ἐνέστω αἰ-
 ρί. καὶ ποίησα, ὡς πρὸς ἔταξεν.
 Μίμ. μὴ μίμῃ, μὴ μίμῃ, ὦ
 Βακχί, βάλα ἥδ' ἐπὶ τὴν Σύραμ,
 οὐδ' ἄ, ὦ Ἀκί, τὸν Ἀργον καὶ τὸ
 θυόν, καὶ τὰ ἅμα πάντα πρὸς
 τὴν ἐνφθλὺν ἐντρίπις.

sinistro meo, atque ita dis-
 cerem: Conscendi te, ac su-
 perior sum. feci q̄ ita ut illa
 tum præcepit. ME L. Ne
 morare, Bacchi, ne morare,
 sed voca iam Syriam illam.
 Tu verò, Aci, panem & ver-

incantationem quæ pertinent, appara.

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

a THESSALAE incantatrices.] Suprà in Glycera &
 Thaide iam annotauimus, Thessalam gentem præter ceteras
 venificij nomine notatam esse. Strepfiades apud Aristophanem
 in Nubibus consulit Socratem, an adhibenda sit Thessala in-
 tantatrix, quæ Lunam caelo detrahat, quò minus in Neomenia
 rogatur æs alienum reddere. Horatius Carminum libro primo,
 Ode vigesima septima:

Quæ sagæ, quis te soluere Thessalis
 Magus venenis: quis poterit Deus?

b Ceramico.] Locus fuit Athenis, ubi meretrices habita-
 bant: & alter, ubi bello caesi sepeliebantur. Suidas & idem Lu-
 cianus in Scythia & Piscatore.

ΚΑΩΝΑΡΟΝ ΚΑΙ
 Λαίνα.

CLONARION ET
 Leana.

ΚΑΙ τὰ πρὸς τὸ ἀκούο-
 μεν, ὦ Λαίνα, τὴν Λε-
 οβίαν Μεγίμην, τὴν
 πλεσίαν ἱερῶν αὐτῇ, ὡς πρὸς ἄν-
 δρα, καὶ σαυῶναι ὑμᾶς, οὐκ
 οἶδ'

N Oua quædam de te
 audimus, Leana. Le-
 sbiam videlicet Mes-
 gillam diuitem illam ama-
 re te perinde ut virum: &
 coire vos, nescio quid mutud
 vobis

ἀλλ', ὅτι, πορεύσας μιν' ἀπὸ
 κείνων. τι βούτο, ἐρυθείσας;
 ἀπ' ἀπὸ, ἢ ἀληθῆ ταῦτα ἐ-
 στίν. Λέων. ἀληθῆ, ὡς Κλωνά-
 ειορ' ὠσαύτως αἰ, ἀπὸ κεί-
 νων γὰρ τίς ἐστι. Κλων. πῶς δ'
 κεροπόρου, τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί
 βόλκεται ἐγὼ; τί δ' ἢ πρᾶτ-
 ται, ὅταν σκεῖται; ὁρᾷς, ὃ
 πλεῖς μιν' ἢ γὰρ ἀπὸ κείνων
 τὰ βούτα. Λέων. φιλῶ μὲν, ἢ
 τίς τινα ἀπὸ. ἢ γὰρ δ'
 ἀνδρῶς ἀνδρική ἐστι. Κλων. ὃ
 μανθάνω, ὃ, τί καὶ λέγεις, ἢ
 μή τις ἰταίεισιν τυχεῖν δ-
 οῦ. βούτας γὰρ ἐν δίσκῳ
 λέγουσι γυναικας ἑκὸς ἀνδρῶν
 μὲν οὐκ ἐβλήουσας αὐτὸ πάλ-
 ον, γυναιξὶ δ' αὐτὰς πάλιν
 σιλοῦσας, ὥστε ἀνδρας.
 Λέων. βούτο τι. Κλων. ὅπου
 ὡς λέοντα, βούτο αὐτὸ καὶ δὴ
 γησαι, ὅπως ἢ ἰπῆρα τὸ πρῶ-
 τον, ὅπως δ' καὶ σωματώδης,
 καὶ τὰ μετὰ ταῦτα. Λέων. ὅ-
 τον τινα συγκροῦσα αὐτὴ,
 καὶ

vobis facientes. Quid istud?
 erubuiſti? Sed dic m. hi, ve-
 rane ista unt? LEON.
 Veras Clonarium: pudet aus-
 tem dicere. Alienum enim
 quiddam est. CLON. At
 per Cererem, quid hoc ne-
 gotiū? aut quid sibi vult
 mulier? Quid autem etiam
 agitis, quando coitis? Vi-
 des, haudquaquam amas me:
 neque enim celares me ta-
 lia. LEON. Amo equi-
 dem te, quantum vllam au-
 liam. Mulier autem illa, virin-
 lis supra modū est. CLON.
 Non intelligo quidnam en-
 tiā dicas, nisi si Tribas qua-
 piam est. Tales enim in^a Len-
 ſbo perhibent mulieres esse,
 quæ à viris quidem pati il-
 lud nolint, cum mulieribus
 autem ipsæ perinde ac vi-
 ri solent, cogrediantur.
 LEON. Tale quippiam
 est. CLON. Proin me Leon-
 na, istud ipsum etiam expon-
 ne, quo pacto videlicet ab

initio sollicitaveris te, quoq; modo etiam adducite ut illumo-
 tem gereres, passa fueris, & quæ deinceps consecuta sunt.
 LEON. Compotatiunculam quandam instituerant ipsa &
 Demonassa

καὶ Δημόνασσε ἡ Κορινθία,
 πλοσία δὲ καὶ αὐτὴ, καὶ ὁμό-
 τιχον τῇ Μιγίλλῃ, παραλύ-
 φασί με καθάεισαν αὐτῶς. ἡ
 πᾶσι δὲ ἱπιθαιεῖσα, καὶ ἀκριλῶ,
 καὶ ἴδα καθώδου, καὶ ἱμι-
 θνον, ἄχι δὲ, ἴφην, ὦ Λίαι-
 να, ἡ Μιγίλλα, κοιμάσθαι ἔρ-
 ῆδην καθὼν ἵνταυθα καθώδε
 μὲν ἡμῶν, μίση ἀμφοτέρω-
 ρων. Κλων ἱκάθουδου, τὸ μέ-
 τα ταῦτα τί ἵγνεις; Λί ἰφί-
 λην μὲν τὸ πρῶτον, ὥσπερ οἱ
 ἄνδρες, ἐκ αὐτὰ μόνον πε-
 ρεμύζουσαι τὰ χεῖλη, ἀπ' ὑ-
 πανοίχουσαι τὸ στόμα, καὶ πε-
 εἶδαθον, καὶ τοὺς μαστοὺς ἔ-
 θλιβον. ἡ Δημόνασσα δὲ
 καὶ ἴδακιν μεταξὺ καταπι-
 νοῦσα· ἰγὼ δὲ οὐκ ἔχον ἂν
 κάσαι δ', τι τὸ πᾶγμα ἦν.
 χόνω δὲ ἡ Μιγίλλα ὑπερ-
 μ' ὀδύδου, τῶν μὲν πηλῶν.
 κλω ἀφ' ἑλίου τῆς λιπαρῆς· ἡ
 πικρὴ δὲ πάλιν ὁμοία καὶ
 προσφύς, καὶ ἰν χεῖρ ὥς
 φθῇ αὐτὴ, καθάπερ οἱ σφό-
 δρα

Demonassa Corinthia ista,
 diues ipsa quoque, & in ead-
 dem arte cum Megilla exer-
 citata, assumpserantq; me, ut
 cithara ipsis canerem. Post-
 quam autem satis cecinerā,
 & iam intempesta nox erat,
 cubitumq; ire conueniebat,
 ipsa autem iam ebria erant:
 tum Megilla: Age, inquit,
 Leana, iam enim dormire
 equum est, hic nobiscum va-
 nā cuba, media inter viram-
 que. CLON. Concubnistē-
 ne? Quid tum postea factum
 est? LEAN. Osculabantur
 me primò, perinde atque viri
 solent, non ipsa modò labia
 applicantes, sed os subape-
 rientes quoque. Deinde &
 amplexabantur, & pspillas
 attrebant mihi. Demonas-
 sa autem etiam mordebat
 inter deosculandum. Ego ve-
 rò quidnam rei esset, hand-
 quaquam etiam coniectura
 consequi poteram. Caterum
 parua iniecta mora, Me-

gilla cum iam incaluisset, comam, ut illam quidem ficti-
 ciam habebat, à capite reiecit, ipsa autem iacebat omni-
 nò similis atq; equiparanda ^b gladiatori alicui vehementer

virili

ὅρα ἀνδράδας τῶν ἀθλητῶν,
 ἀπικαρμύνη. καὶ ἐν ἵτα
 ράχθω ἰδῶ. ἡ δέ, ὦ Λίνα
 καὶ φησιν, ἰδράκας ἤδη οὕτω
 καλὸν νανίσκορον· ἀπὸ δὲ οὐ
 ρῶ ἔφλω, ἐν ταῦθα νανίσκορον,
 ὦ Μιγίλλα, μὴ καταβύλιωί
 μοι, ἔφη. Μιγίλλα ὦ ἐν ἵτα δι
 γομαι, καὶ γυμνασίου πρόπαλαι
 ταῦτῳ Δημόναστον, καὶ ἔσθ
 ἰμὲν γυνή, ἐν ἵτα, ὦ Κλωνά
 διορ, ἐπὶ τῶτον, καὶ ἔφλω· οὐκοῦν
 οὐ, ὦ Μιγίλλα, ἀνὴρ τις ὅστις
 λήθας ἔμας, καθάπερ τὸν Α
 χιλλεῖα φασὶ βρυπτόμενον ἐν
 τῶν παρθένων, καὶ τὸ ἀνδ
 ρῶν ἐκείνων ἔχας, καὶ ποιεῖ
 τῶν Δημόναστον, ὅστις οἱ ἀν
 δρῶν ἐκείνων μὲν, ἔφη ὦ Λίνα
 να, ἐκ ἵτα, διόμας δὲ οὐδὲ πᾶ
 νν αὐτῶν· ἰδίον δὲ τινα πρό
 πορὶ δὶ ὡς παρὰ τὸν ὁμιλοῦν
 ἴα ὅψι μὲν ἀπὸ ἀμὲν Ερμαφρό
 διος ἡ, ἔφλω, οἷοι ποιοῖ ἄν
 διζούσας, ἀμφοτέρω ἔχουσιν· ἔ
 τι ὦ ἐν ἵτα, ὦ Κλωνάδιορ, τὸ
 πρῶτον, ἔφη, ἀπὸ τῶ πᾶν
 ἀνδρ

Hermafroditus es, inquam ego, quales multi perhibentur es
 se utrunq; membrum habentes? (Adhuc enim, Clonarium, is
 psam rem ignorabam) Neque hoc, inquit illa, sed per omnia

virili atque robusto, ad vi
 um usque cute detonsa. Ac
 ego quidem tibi aspexi, per
 teritus sum. Illa verò, Lea
 na, inquit, eequem adolescē
 tem enquam vidisti ita pul
 chrum? At non video, in
 quam ego, ullum hīc adolē
 scentem, Megilla. Tum il
 la, Ne me, inquit, efformines,
 aut mulierem facias: Megil
 lus enim vocor ego, ὦ iam
 vixi. Demonassam hanc ux
 orem duxi, estquē ea vxor
 mea. Risi equidem ad hæc,
 Clonarium, atque, promde
 Megilla, latuisti, inquam, tu
 nos, vir existens, quemad
 modum Achillem aiunt in
 ter virgines absconditum la
 tuisse: habesq; virile illud,
 ac Demonasse facis idem
 quod viri solent? Idem ego
 Leana, inquit, non habeo,
 sed neque opus eo admodum
 habeo Peculiari autem mo
 do suavius aliquanto con
 uersari me videbis. At num

ἀνὴρ ἄμι. ἔκκε, ἔφλω ἰγὼ, ὅ
 Βοιωτίας αὐλητρίδ' ὅισιν ὡς
 δόρας, διηγεμένης τὰ ἐφί-
 στρια παρ' αὐτοῖς, ὡς ἦροιστό
 τις ἐν Οἴδῳς ἐκ γυναικὸς ἀ-
 νὴρ ὃ δ' αὐτὸς καὶ μὲν τις ἄ-
 ως ὅ, οἶμαι, Τέρσιος Ἰδνυ-
 μα. μὲν δ' ἔτι καὶ οὐ τοιῶν πᾶ-
 πονθας, ἔκοιτο, ὅ Λίαννα, ἔφη,
 ἀπὸ ἐκ γυναικὶν ὁμοία ταῖς ἄλ-
 λαις ὁμῆρ, ἢ γυνῆμιν δὲ, καὶ ἢ
 ἐπιθυμία, καὶ τὰ πάντα,
 ἀνδρὸς ἐστὶ μοι. καὶ ἰκανὸν γοῶ
 σοι, ἔφλω, ἐπιθυμία; πᾶρχει
 γοῶν, ὅ Λίαννα, ἢ ἀπιστῇ, ἔ-
 φη, καὶ γυνῶν ἔδω ἰνδύσας
 μετ' ἀνδρῶν. ἔγω γάρ τι ἀν-
 τὶ τῷ ἀνδρῶν. ἀλλὰ πᾶρχει,
 ὅψ' ἔγω, παρίσχω, ὅ Κλωνά-
 εἰς, ἰκτινύσας ποτὶ αὐτὸν, καὶ
 ὁρμόν τινά μοι δίδως τῶν πο-
 λυτιμῶν, καὶ ὁ θούας τῶν λι-
 πῶν. εἴτα ἰγὼ μὲν ὥσπερ ἄν-
 δρα πειρητὰ μανθάνω. ἢ δὲ
 ποῖδ' ἐγὼ, καὶ ἐφίλη, καὶ ἥδ' ἔμοι-
 σεν, καὶ ἰδὼν μοι ἐκ τῶν πο-
 λῶν ἥδ' ἔμοι. Κλω. τί ποιεῖ,
 ὅ Λίαννα

autem & faciebat, & osculabatur, & anhelabat, videbaturq;
 mihi supra modū adeo voluptate affici. CL. Quid faciebat,
 Leana?

vir sum. Tum ego: Audiui,
 inquam, ex Bœotia tibi cinā
 quadam Ismenodora nomi-
 ne, cū illis quæ Ephesiria
 apud ipsos dicuntur, enarra-
 ret, fuisse Thebis quendam
 ex muliere virum factum, qui
 idem & vates optimus fue-
 rit. Num igitur & tibi tale
 aliquid accidit? Haudqua-
 quam Leana, inquit, sed nau-
 ta equidem sum similis vo-
 bis alijs: sententia autem &
 libido, ceteraq; omnia vi-
 rilia mihi sunt. Proinde suf-
 ficiens tibi, inquam, libido
 est? Tum illa: Præbe igitur,
 Leana, inquit, & cognosces
 me nihilo inferiorem viris
 esse. Habeo enim quiddam
 aliud pro virili illo. Sed præ-
 be: videbis enim. Præbui ita-
 que, Clonarium, cū illa diu
 multumq; supplicaret, atque
 etiā monile daret ex preciosa
 floribus illis quoddā, & ves-
 lamina aliquot tenuiora. At-
 que exinde ego quidē illa
 inde ac virū, ὅπλες ἔκβα. Illa

DIALOGI MERETRICII. 403

ἡ Λέανα, ἢ τίνα πρόσωπον; τῷ
το γὰρ μάστιγι ἀσπ. Λέ. μὴ
ἀνάνευ ἀνεβῶς· ἀσπ. γὰρ ὅτι
ὡς μὴ τὴν Οὐρανίαν ἐν ἄν
ἥτοιμα.

Leana? aut quo modo? hoc
enim quaso et maxime di-
cas. LEAN. Ne quæ-
re accuratius omnia, turpia
enim sunt. quare equidem,

per Uraniam, haud facile dixero.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a [In Lesbō.] Lesbos in mari Aegæo insula, in qua My-
tilena: unde postea tota: insula denominata. Strabo libro 13.

b [Gladiatorii.] Lucianus hic offendit, inter Athletas (quæ
in promouenda corporis firmitudine studium omne ponebant)
qui viriliores erant, ad cutem usque rotundisse capillos. Visceba-
tur inquit Leana, cuius tenuis atq. inso capite, more athletarum,

qui cæteros robore antecunt. c Quæmadmodum Achil-
lem alunt.] Quænam Thetis mater Achilles ab oraculis au-
disset, periturum filium in expeditione Troiana, si eò cum cæ-
teris Græcis proficisceretur: iam adultum illum inter filias Ly-
comedis (qui tum in Scyro insula imperitabat) furtim occu-
luit. Et ne factum proderetur, eum muliebri habitu indutum
in puellam transformavit. Vbi cum aliquandiu delituisse in-
gnosuit, unam earum quibus cum virguncula more versabatur,

puellam, Deianiram nomine, Regis filiam, clam inter sacra Bac-
chi corrupti, fecitque gravidam: ex qua postea Pyrrhum susce-
pit. Quæ, quod non raro solet usu venire. imitator patriæ virtu-
tis evasit atmodum bellicosus. Græcis demum vehementi desi-
derio, ubinam esset Achilles requirentibus, negotium Vlisse
et Diomedæ datum est, ut quàm maxima possent diligentia, de
absente perquirerent. Audierant enim, Troiam expugnari non
posse, nisi ipse adestet. Itaque Achilles ab Vlisse astu comper-
tus est, in Scyro, muliebriter indutus: atque aded ab eodem
persuasus, ut reiectis mollibus et viro indecoris vestibus, un-
cum cæteris Græcis in bellum iret. Cæterum cum ipsi necesse es-
set muliebrem cultum exuere, et se virum fateri, volens inte-
rim consultum Deianiræ (quæ iam ex se conceperat) Lycop-
cedi 2 medi

mediam omnem aperais. Primum ille grauatum, sed tandem liberalioratione ipsius Achillis, precibusq; Ulyssis victum, coniugium firmavit, & Achilli Deianiram latissimo hymenae collocauit. Sub hac in bellum profectus est, data tandem priuè, fide, firmoque iure urando, se nullam aliam nec ducturum nequam nec amaturum.

ΚΡΩΒΥΛΗ ΚΑΙ

Κόριννα.

CROBYLE ET

Corinna.

Ω Κόριννα, ὡς μὲν οὖν
πάνυ δανὲρ λῶ, ὃ
ινόμιφε, τὸ γαῖαν.

καὶ γινώσκω ἐκ παρθένου. με-
μάθηκας ἤδη, μετὰ παρα-
πίου μὲν ἱππάρχου γυναικὴν
μυῖον δὲ τὸ πρῶτον μίθως
μαλομισαμένη, ἐξ ἧς ὄρ-
μῃν αὐτίκα ἀνέσσομαι σοι.
Κό. νῦν μανταλεῖον, ἐχέτω
δὲ καὶ ψήφους τινὰς πυρρα-
γῆς, οἷον ὁ Φιλανιδὸς ἐ-
στιν. Κρῶ. ἔστω τοιοῦτον.

ἄκου δὲ καὶ τὰ μακρὰ παρ' ἐ-
μοῦ, ἅσιν γὰρ ποιεῖν, καὶ ὅ-
πως πεσφίρωμαι τοῖς ἀνδρά-
σιν. ἄμην μὲν γὰρ ἡμῖν ἀπὸ
προφῆ τοῦ βίου οὐκ ἔστιν, ὃ
θύγατερ, ἀπὸ δὲ τοῦ ἔτη ταῦ-
τα, ἐξ οὗ τίθηται ὁ μακρὰ.
εἰς σου πατὴρ, οὐκ οἶδα,
ὅπως

Q Vodigitur, Corin-
namea, haudqua-
quam ita graue fu-

erit, ceu tu putabas, ex vir-
gine mulierem fieri. id iam
didicisti videlicet, quippe
que cum adolescente quis-
dem formoso fueris: mi-
nam autem pro prima mer-
cede abstuleris, pro qua
statim monile comparabo
tibi. CORIN. Ita aman-
bō. Habeat autem & la-
pillor aliquos pellucidos,
quale Philanidis est. CRO.
Erit sanè tale. Sed audi
etiam cetera ex me, quæ
te oportet facere, & quo
pacto accommodare te vi-
ris. Nam alia nobis victus
ratio nulla est, filia, sed per
duos hosce annos, ex quo pa-

ἔπειτα πρὸς αὐτὴν· ὅτι δὲ καὶ
 ἔστιν, πάντα ὡς ἡμῖν ἰκα-
 νὰ ἰχάλασαι γὰρ, καὶ μὴ αὖ ὄνο-
 μα αὐτῇ ἐν Περσῶν. καὶ πάν-
 των δὲ ἀποῦσαι διουμνμῆ-
 νος, ἡ μὲν μὴ ἀφιλῶν μὴ.
 κίτι ἴσως ἀπορ χαλκία με-
 τὰ τὴν τλῶν, τὸ δὲ πρῶ-
 τον ἀποδομένης πύργας,
 καὶ τὴν ἀκρονα καὶ σφύραν δι-
 νῶν, ὅτε τῶν ἀντράφην
 ἔτα νῦν μὴ ὑφ' αὐτοῦ, νῦν
 δὲ ἑρῶν κατὰ γὰρ, ἡ σήμο-
 να λαβόντες, ἰποειδόμενα τὰ
 σιτία μόλις. ἔδοσαν δὲ αὐ-
 τὸν γὰρ, τὴν ἰσθμῶν πρὸς
 μόνον. Κό. τὴν μὲν δι-
 γασί, Κρῶ. δὲ, ἀπὸ ἰστοῦ-
 μιν, ὡς τηλικαύτη γνομῆν,
 θρήνη καὶ μὴ, σιαντὴν δὲ κα-
 τακοσμήσας ῥαδίως, καὶ πλε-
 τῆσας, καὶ ἰδιώτας ἔξας ἁ-
 λουργῆς, καὶ θρασυῶνας.
 Κό. πῶς ἔφησεν μήτηρ, ἡ τί δι-
 γασί; Κρῶ. συνοῦσα μὴ τοῖς
 νῦν

ter tuus, pia memoria, de-
 functus est an nescis quo pa-
 flo vitam egerimus? At quā-
 do ille adhuc vivebat, abun-
 dē nobis omnia suppetebant.
 Artem enim ferrariam ex-
 ercebat, magnūque adeo
 nomen eius erat in Pyrao:
 ac plerofque audire licet de-
 ierantes, quod post Phili-
 num ferrarius talis opifex
 alius amplius non sit futu-
 rus. Post mortem autem eu-
 ius, principio quidem diuen-
 ditis forcipibus, & incude,
 & malleo, duabus minis, ex
 illis tum vitam sustentavi-
 mus. Postea autem, alias qui-
 dem texenda, alias autem
 tramam deducendo, inter-
 dum etiam stamina nendo,
 agrē victum parabam. Te
 verò, filia, enutriebam,
 spem expectans. COR. Mis-
 nam istam dicis? CRO.
 Non, verū ita rationem
 inibam, quod cum ad istam

etatem pervenisses, & me facile alere postea, & te ipsam
 exornare posses, dives videlicet ipsa futura, & vestes ha-
 bitura purpureas, & ancillas pedisequas. CORIN.

Quomodo hoc, mater? aut quid dicis? CRO. Si cum

νανίσκοις, καὶ συμπίνουσα
 μὲν αὐτῶν, καὶ συγκαθώδου.
 Ὡς ἰμι μιδῶ. Κό. καθάπερ
 ἡ Δάφνιδ' ὅθ' ὀυγάπη, Ἀδρα-
 Κρω. ναί. Κό. ἀπὸ ἱκάνη
 ἱταῖρά δ' ἐστίν. Κρω. ἔστιν τοῦ-
 το Λανόρ, καὶ οὐ γὰρ πλεονέ-
 κτας, ὡς ἱκάνη, καὶ πομπὴς ἱ-
 ραστὴς ἔξας. τί ἡ Δάφνιδας, ἡ
 Κόειννα; ἐχ' ὁρᾷς, ὅπως, καὶ
 ὅς περ ἐπιστάσοι εἰσὶν αἱ ἱταῖ-
 ραι, καὶ ὅσα χρίματα λαμβά-
 νουσι; τὴν Δάφνιδαν γοῶν ἰδὼ
 φέδρα, ἡ φίλην Ἀδράστειαν, ῥάκη
 πρὶν αὐτὴν ἀμύδασι τὴν ὄ-
 ραν, περιδιδήμεναι, ἀπὸ
 πρὶν ὁρᾷς, οἷα πέσοι, χρυσὸς,
 καὶ ἰδὼν τὸν ὄνυχον, καὶ θύ-
 ραν, τίς ἔσθ' ὁρᾷ. Κό. πῶς
 ἂν ταῦτα ἰκτίσαστο ἡ Ἀδρα;
 Κρω. τὸ μὲν πρῶτον, κατα-
 πομφούσας αὐτὴν ὀφθαλμοῖς,
 καὶ ὡσαύτως ὅσα, καὶ φασίδαν
 πρὸς ἅπαντας, οὐκ ἄρτι τοῦ
 καυχώμεν ῥάδιος, καθάπερ
 οὐκ ἔστιν, ἀπὸ μαδιώτα-
 ῖον καὶ ἰσχυρόν, ἔτα πρ-

6μ.

adolescentibus rem habea-
 res, & una potaras cum ipsis,
 & pro mercede concumberes.
 COR. Quemadmo-
 dum Daphnidis filia Lyra?
 CRO. Ita. CORIN.
 At illa meretrix est. CRO.
 Nihil graue hoc. Nam & tu
 perinde ut illa opulenta eris,
 multosq; amatores habebis.
 Quid lachrumaris, Corin-
 na? An non vides quàm
 multa sint, & ut ab omni-
 bus magno studio ambian-
 tur meretrices? Deinde &
 quantum pecunie accipiat?
 Daphnidem igitur, ô chara
 Adrastia, noui: go, cum pã-
 nosa ac lacerata incederet, pri-
 usquam videlicet illa ad ad-
 ultam aetatem peruenisset.
 At nunc vides qualis prodeat,
 ut illi aurum, & vestes
 floridae, & ancilla quatuor.
 COR. Quo pacto autem
 hæc acquisiuit Lyra? CRO.
 Principiò quidem exornan-
 do se ipsam eleganter, deinde
 facilem atque hilarem ge-
 rendo se erga cunctos, non eò quidem usque ut in cachinnis
 num facile solueretur, quemadmodum tu soles, sed arriden-
 do suavis

ὁμοιοῦσα ληξίῳ. καὶ μή-
 τι φρακίῃσα, ἢ τις πείρα-
 ροι, ἢ πεπύματι, μήτι αὐτὴ
 ἱππολαμνομένη τ' ἀνδρῶν.
 ἢ δὲ ποτε καὶ ἀπὸ λυγρῶν
 πονοῦ, λαμβάνει μίσθωμα, ὅτι
 μεθυσκίται καὶ ἀγέλαστος γάρ,
 καὶ μισθῶν οἱ ἀνδρῶν τὰς τοιαύ-
 τας, ὅτι ὑπερμεφοῦται τ' ἄ-
 ψυ ἀπεροκάλως, ἀλλὰ πρὸς αὐ-
 πτίται μὲν ἄλλοις τοῖς δακτυ-
 λοῖς, οἷον καὶ τὰς ἐνθισσας καὶ
 ἐπ' ἀμφοτέρω παραβύται
 τὰς γυάδας. πίνει δ' ἄριμα, οὐ
 χαυδὸν, ἀλλ' ἀναπαυομένη.
 Κό. καὶ ἂν ἀδύῳ, ὅ μῦτιρ,
 τυχοί; Κρὼ τότε μάστιγα, ὅ
 Κόεινα, καὶ οὐκ ἐπὶ πλῆθος τοῦ
 ἔχοντος φθίγγεται, ὅτι ἀπ-
 σκῆπτα ἐστὶν αὐτῇ παρόντων,
 ἐς μόνον δ' τὸν μισθωσάμενον
 βλέπει. καὶ δὲ τοῦτο ἐκείνοι
 φιλοῦσιν ἁπλῶς. καὶ ἐπὶ δ' ἄρ-
 μοιμᾶσαι δέοι, ἀσπλῆς ὅδε,
 ὅδε ἀμύλη ἐκείνη ἄρτι ἐργά-
 σαιτο, ἀλλὰ ἐξ ἅπαντος ἔρτο.
 ὅ θυράται, ὡς ἀπαχθόιτο,
 καὶ

Ac postquam cubitum eundum est, nihil neque petulans nim-
 is, neque ineptum et incompositum facile admittit, sed ex
 cunctis unum hoc maxime observat, ut illum alluciat ad sese,

do suave ac blandum quid-
 dam. Postea autem et con-
 uersando sapienter ac dextrè,
 neque decipiens si quis eam ac-
 cedit, aut accersit, neque etiam
 obiurgans atque increpans vi-
 ros. Ac si quando ad cenam
 quoque abijt accepta mercede,
 neque inebriatur (ridiculū e-
 nim hoc, et oderunt viritales)
 neque ineptè ac rusticè opplea-
 tur obsonio, sed attingit qui-
 dem summis digitis: tacitè
 autem edendo non obturat
 utranque maxillam ingestis
 buccellis. Præterea autem
 et bibit modeste, non affa-
 tum, et velut ore dehiscen-
 te, sed remisse ac placide,
 COR. Etiam si fortè siti af-
 ficiatur, mater? CRO. Im-
 mō præcipuè tum, Cormna:
 et neque plus æquo loqui-
 tur, neque acerbè ullum ex
 his qui vna adsunt, perstrin-
 git. Ad solum autem eum à
 quo conductæ est, aspiciat.
 Et ob hoc illi amant ipsam.

καὶ ἱρακλῆς ποιεῖσθαι ἱκάνου-
 ταῦτα γὰρ αὐτὸν πάντων ἐς
 πάντων. ἃ δὲ καὶ σὺ ταῦτα
 ἱκμάθεις, μακάριαι καὶ ἱμῆς
 ἰσόμιθα, ἵπὰ τὰν ἄλκιαν πα-
 ραπολὺν αὐτῆς ἄπο ὑδρῶ, ὃ φί-
 λην Ἀδράστειαν, φημι, ἴδης μό-
 νον. Κό, ἀπὶ μοι, ὃ μῆτιρ, οἱ
 μιοδύμφοι πάγκοι τοιοῦτοί
 ἔσιν, οἱ ὅτι Εὐκρεῖτος, μὴδ' οὐ
 χθεις ἱκάνωδον Κρω. ἢ παλιν
 τῶν, ἀπὸ ἱνιοιμῶν ἀμάνυς, οἱ
 δὲ καὶ ἡδὴ ἀνδράδας, οἱ δὲ καὶ
 σὺ πάντων μορφῶν ἀφηνῶς ἔχον
 τῶν. Κό. καὶ τοῦτοις συγκα-
 θάδων Διάσῃ; Κρω. μάλισ-
 τα ὃ θύγατρί. οὐδὲ μὲν τοι καὶ
 πλείονα διδάσαιμ' οἱ παλοὶ ἔ-
 σθ' ὁ μόνον. Καλοὶ θέλουσιν ἔ-
 ναι. καὶ οἱ δὲ μάλιστα ἀπὸ τοῦ
 πλείονος, ἃ θίλας ἐν βραχὺ
 πῆσαι ἀπάγε. ἰνδραξάγες σὺ
 ὡς δακτύλῳ, ἢ ὅπως τὴν Κό-
 ρινναν, τὴν τῆς Κρωδύλης θυ-
 γατρίαν, ὡς ἱερῶν ἡγετῆ, καὶ
 ἡρισσοδύμονα πεποίηκε τὴν
 μῆτιρα; τί φῆς; ποιεῖσθαι
 ταῦτα

et amatorem sui faciat. Hoc
 enim nomine cuncti ipsam
 laudant. Quod si igitur ex
 tu eadem hac didiceris, bea-
 te nos quoque erimus. Nam
 cetera quidem multis ipsa.
 Sed nihil, ὅτι chara Adrastia,
 addam amplius: viuas mo-
 dō. C O R. At dic mihi
 mater, ἢ qui mercede nos
 conducunt, omnesne tales
 sunt, qualis est hic Eucritus,
 cum quo heri concubui?
 C R O. Non omnes, sed alij
 quidem meliores, alij autem
 etiam duriores, magisque vir-
 rites: nonnulli verò nō ad eā
 liberali forma quoque præ-
 diti. C O R. Et cum hisce
 igitur concumbere oportet.
 bi? C R O. Maxime verò,
 filia. Nam hi quidem plura
 quoque dant: formosi autem,
 hoc ipsum solum formosi vi-
 deri volunt. Tu verò eius
 quod plus est, rationem sem-
 per habeas, si breui cupis
 cunctas demonstrare digita-
 te, ac dicere: An non vi-
 des Corinnam Crobylæ filiam, ut
 excellenter diues est, et
 iterum quaterque beatam matrem
 suam reddidit? Quid ais?
 facietne

ταῦτα; ποίους, οἷδα ἰδὼ,
καὶ πείσεις ἀπασῶν ῥαδίως.
νῦν δ' ἀπιδιελθμὲν, ἃ ἀφί-
κοις καὶ τμήρον τὸ μερῶ-
κιον ὃ Εὐκρίτης. ἰπισχνῶτα
γάρ.

faciēne ista? Faciet, novi e-
go, facileq; adeo cunctis am-
teibis. Nunc autem abi ut la-
ues, si forte veniat etiam ho-
die adolescens ille Eucritus.
ita enim pollicitus est.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ
Μυσάριον.

MATER ET
Mysarium.

AΝῆτι τοιοῦτον ἴρακ
εἰς ἑρῶν, ὦ Μου-
σαριον, οἷς ὁ Χα-
ρίας ἐστὶ θυσα μὴ τῇ πανδύ-
μο δίκῃσιν κωλύει μνησθῆναι,
τῇ ἑρανίᾳ δ' καὶ τῇ ἐκ κίποις,
δαματῆρ ἱνατῆρ, πφανῶ-
σαι δ' καὶ τῷ πλουτοδότη-
ραν, καὶ ὅπως, μακάριαι καὶ
πρὸς δαίμονος ἰσόμνητα. νῦν
ὄρῃς γοῦν, παρὰ τὸ κενὸν καὶ
ἡλίκα λαμβανόμεν; ὅς ὁβολὸν
μὴ οὐδ' ὡς ποτὶ σοι δίδα-
κην, οὐκ ἰδῶτα, οὐχ ἰσοδύ-
ματα οὐ μύρον, ἀπὸ πείρας.
ἴσῃς δ' καὶ ἰσοχίσις, καὶ
μακρὰ ἰληθῶν, καὶ πολλὸν τὸ
ἰὰρ

ERgo si talem amato-
rem posthac inuenia-
mus, Mysarium, qua-
lis Charea hic est. immolan-
re oportebit nos, ² Publica
ca quidem Veneri capram
candidam, Cælesti autem,
et ei quæ in hortis est, iu-
uencam utrique; fertis præ-
terea coronare etiam opum
largitricem: et in summa,
beata ac ter felices erimus.
Quippe vides nunc ab adole-
scente isto quàm multa acci-
piamus, qui obolum qui-
dem nunquam ullum tibi de-
dit, neque vestem, neque so-
leas, neq; unguentum, sed ex-
cusationes apud illum sem-

per, et pollicitationes, et spes longa, et illud crebrum:
Cecce s

ἰὰ τὸν πατέρα, καὶ ἂν ἔλθῃ
 ὕψωμα τῶν πατέρων, καὶ πάν-
 τα σά. σὺ δὲ καὶ ὁμομορφία
 αὐτὸν φῆς, ὅτι νόμος ἀγαθὸς
 πρὸς τοὺς αἰσθητοὺς. Μδ. ὁμοιοῦν γὰρ,
 ὁμοιοῦν, καὶ τῶν τοῦ αἰσθητοῦ καὶ τῶν
 Πωλιάδων. Μδ. καὶ πρὸς τὸν
 Αἰακίδα, καὶ τῶν τοῦ Αἰακίδα, πρὸς τὸν
 οὐκ ἔχοντι αὐτὸν καταθέσθαι
 συμβολὴν, τὴν Αἰακίδα δι-
 δασκαλίας, ἀποδοῦναι ἑαυτὸν. ὁ δὲ
 ἀποδοῦναι, κατὰ τὴν. καὶ πρὸς
 αὐτὰ διδοῦναι πρὸς τὴν αὐτὴν
 πρὸς, ἔχοντα ἑαυτὸν διδοῦναι
 Δαρικὰς, αἰσθητοὺς Χιῶν Πρα-
 ξίας ὁ ναυκλῆρ. ἰκόνισα,
 ποικιλία καὶ ἐν Εὐρώπῃ. ἰδὲ γὰρ
 γὰρ Χαίρας ἱερὰν οὐκ ἐν-
 βοῖς ἀποδοῦναι ὁ θόνας γὰρ
 καὶ χιτωνίσκος τίς ἀνδρῶν
 μί; καὶ ὁ δὲ. Εὐμαχότι καὶ
 μίρ, καὶ μίγα ὁ φῆς συμ-
 πρὸς οὗτ. Μεν. ἀπὸ
 καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ φη-
 σὶν ἱερὰν, καὶ Δαρικὰ, καὶ Δε-
 νομαχίας καὶ Λάχης γὰρ ἵος
 γὰρ τὸ Αἰακίδα. καὶ φησὶν
 ἡμεῖς

Si pater, & si dominus fratri
 paternarum possessionum,
 & omnia tua. Tu autem e-
 tiam iurandum dedisse i-
 psam ais, quod legibus exor-
 rem te sibi facturus sis. M V,
 Iuravit enim, mater, per Ce-
 reren & Proserpinam, &
 Minervam. M A T. Et cre-
 dis illi scilicet? & ob hoc
 paulò ante, cum non habe-
 ret unde daret symbolum,
 annulū dedisti illi, me igno-
 rante: ille verò vendito eo,
 potando absorbuit. Et rur-
 sum duo manilia ista Ionica,
 quarum utrunque pendebat
 duos Daricos, quæ tibi Chius
 ille nauclerus Praxia attu-
 lerat, Effessi commercatus.
 Debat enim tum Chara
 cœnam collatitiam vñ cum
 adolescentibus aequalibus de-
 pendere. Nam vela & tu-
 nicas quid attinet dicere?
 Et in summa, lucrum adeò
 quoddam nobis, & magna
 utilitas iste obueni scilicet.

M V S A. At pulcher est

& imberbis, & amare se ait, & lachrymatur. Præ-
 τerea & Dinqmachēs, Lachetisque filius est Arcopagitæ
 illius

ἔμας γαμήσαν· καὶ μεγάλας
ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτῶ, ἢ
ὁ γέρον· μόνον καταμύσῃ.
Μέ. ἐκουῶ, ὦ Μισάγειρ, ἰὰρ
ὑποδύσῃ δέη, καὶ ὁ σκυλὶ τό-
μῳ· αὐτὴ τὸ διδραχμον, ἰρᾶ-
μην πρὸς αὐτὸν, ἀργυρίου ἢ ἐκ
ἔχομεν, σὺ δὲ τῶν ἐλπίδων
ὀλίγας παρ' ἡμῶν λάβε· καὶ
πρὸς τὸν ἀλφιθιπάλῳ τὰ αὐτῶ
τά· καὶ ἢ τὸ ἐνοίκιον αὐτῶ με-
θα, πείμανον, φέλωδον, ἵς·
ἄρ' Λάχης ὁ Κολυτίης ἀρθάσ-
κῃ. ἀρ' δὲ φέλωδον γάρ σοι μετὰ
τὸς γάμους. ἐκ ἀσχωμῆ, μόνον
τῶν ῥιταίων ἐκ ἐκτόβιον, οὐκ
ἔρμον, ὑταραντινίδιον ἔχου-
σιν. Μου. τί οὖν, ὦ μέτρη, ἐκῆς
σὺ ἀντὶ τῆς ψυχῆς, καὶ κατ'
αἰὸς αἰὸν; Μέ. οὐκ, ἀλλὰ
συνιτῶταται, καὶ ἴσθιν ἴτα-
εἶσιν· οὐδ' αἰσάνουσι ῥήμας
τίοις, καὶ ντανίσκοις, ἐπ' ἄκρῳ
τῷ χάλας τὸς ὄρνυς ἔχουσι. σὺ
δὲ εἰ πρὸς καὶ φίλανδρῳ,
φύδ' πρὸς ἄλλον τινὰ, ὅτι
μὲν

illius, dicitur uxorem me du-
cere velle se : denique ma-
gna spes ab ipso nobis fa-
cta sunt, si senex ille so-
lutos oculos clausisset. MAT.
Promde Musarium, ubi so-
leis aut crepidis opus erit,
et suor didrachmam po-
posceris, dicemus et nos il-
li: Argentum quidem non
habemus, tu autem spes
quasdam modicas a nobis
accipe. Et rursus ad pro-
flore eadem hac. Et cum
pensionem domus deposce-
mur: expecta dicemus, vi-
delicet dum Laches Coly-
tensis moriatur. Exoluemus
enim tibi tum post nuptias.
An non pudet te, quod so-
la meretricum neque mau-
rets habes, neque monile a-
liquod, neque vestem Tas-
veninam? M V S. Quid i-
gitur mater, fortunatiores
ne illa me, et pulchriores
sunt? MAT. Non, sed
providentiores, noruntque me-

meretricari, neque credunt verbis modo, et adolescentulis, b in
summis labris iusurandum gerentibus. Tu vero fidelis es,
et amans viri, neque admittis alium quenquam, prater
quam

πᾶ μόνον Χαρίαν. ἢ πάλιν,
 ὅτι ὁ γιωργὸς ὁ Λααρνάνιος
 ἔστι, ὃς οὐ μὲν κομίζω, ἀνι-
 σκεῖται καὶ αὐτὸς, οἷός τε τιμὴν
 ἀπαίρει, τοῦ πατρὸς τίμω
 φανέσθαι, οὐδ' ἱκανὸν μὲν ἀ-
 πεινῶντι, καθάδ' ἀμ-
 νὰ Ἐλένιδ' Χαρίαν. ΜΑ.
 τί οὖν, ἱγὺ Χαρίαν κατα-
 νάσασθαι, παραδίδασθαι τὸν
 ἐργάτην ἱκανόν, κινάβρας ἀ-
 πέσοντα; ἡδὲ μοι, φασί, Χαρί-
 αν, καὶ χοιρίσκος Λααρνάνιος.
 ΜΑ. ἔσθ' ἱκανὸν ἀγροίκον, καὶ
 ποτηρὸν ἀπὸν. τί καὶ Ἀντι-
 φάντα; Μηχανάτους, μὲν
 ἀποχρῆσθαι, ἢ τὸν ἰδί-
 ον; οὐ καθὰς ἡ καὶ ἀπὸ,
 ἀποκρίνεται Χαρίαν; ΜΟΝ.
 ἀπὸ ἡπάλλου Χαρίαν ἀπο-
 σφάξω ἀμφοτέρω, ἀλλὰ
 μετὰ μετ' αὐτῷ. ΜΑ. πόθεν
 ἔσθ' ἡ ἀποκρίνεται ἀπαλοῖς;
 ἐκ οὗ ἀνέρας οὐ μὲν ἀπὸ
 τῷ, καὶ σφραγίσας. καθά-
 π' ἔχ' ἱκανόν, τὸν δ' ὁμο-
 φόρον ἐκείνου οὐδ'. ἰὼ τὰν-

να,

quam solum huc Chaream.
 Ac nuper quando agricola
 ille Acarnensis veniebat duas
 minas ad te afferens, imbera-
 bis ipse quoq; (vini autē pre-
 cium hoc reulerat, à patre
 ad id missus) tu verò etiam
 subsannasti hominem: dor-
 mis autem cum Adonide scis
 licet isto tuo Charea. ΜΥ-
 ΣΑ. Quid igitur? An des-
 cebat relicto Charea reci-
 pere me operarium istum sa-
 tidum, atq; hircum olentem?
 Levis mihi, ut aiunt, Cha-
 rea, & porcellus Acarna-
 nius. ΜΑΤ. At ego sanè il-
 le aggressus, & malè oleat,
 quid autem? Cur neq; Anti-
 phantem Menecratis filium,
 minam tibi pollicentem, re-
 cipere voluisti? An non for-
 mosus erat & urbanus, æqua-
 lis Charea? ΜΥΣ. At in-
 terminatus fuerat Charea,
 ambos nos ingulaturum esse
 si: si me cū illo unquā depre-
 henderet. ΜΑ. Quàm multi
 autem & aliæ eadem hæc mi-

nantur. An tu igitur sine amatorib' ob hoc manebis? & pudicē
 ages, perinde ac si non meretrix, sed Cereris sacerdos quæpiā
 foret.

κα, σήμερον ἄλῶα δὲ, τί δὲ
σοι διδωκῶν ἐς τὴν ἰορτῶν;
Μο. ἐκ ἑξ, ὃ μαννάειον. Μυ.
μόν' οὐτ' ἐ. τίχην ἰορτῶν
κῶν ἐπὶ τὸν πατέρα, οὐκ οἶκί
τὴν καθέκῃν ἱσαπατήντα,
ἐκ ἑξ' ἢ μὲν δὲ ἔτησιν, ἀπας
κίσας ἐπὶ πωσάδωα στρα
τωσόμεν', ἢ μὴ λάβοι, ἀν
λὰ λάθῃται, ἡμᾶς ἐπιπρίδωρ,
μᾶτε αὐτὸς διδόν, μᾶτε παρὰ
τῶν διδόντων ἰὼν λαμβά
ναι. σὺ δ' οἶα, ὃ Μοσάειον, οἶα
τοκάδ' ἐκαὶ τῶν ἀν' ἰορτῶν, ἢ
τὰ αὐτὰ φρονέειν Χωρίαν,
ὅταν πλοῦτ' ἢ αὐτὸς, ἢ δ' ἡμ
τὴν γάμον πολυτέλειαν ἰδόν
ρη αὐτῶν; μνησθῆσαι, οἶδ', ὅτε
τ' ἀκρίδων ἢ τ' ἐλκιδῶν, ἢ
τῶν ὀρεων, πρὶν ἰσως τάλαν
τα πένδε βλίπων. Μο. μνη
σθῆσαι ἐκείν' ἀλγυμᾶν, ὡς
ὁδ' νῦν γὰρ ἡμῶν, ἀπὰ κα
ταναχασίμῃν ἢ βιασίμῃ.

•

meminerit lachrymarum istarum? aut suaviorum, aut en
dian iurifurandi alicuius, cum dotem quinque fortassis
talentorum aspiciet? MVS. Meminerit ille: cuius rei argu
mentum illud utique, quod neque nunc uxorem duxit,
sed cum à patre cogereetur, ac vim propè pateretur, tamen
negavit

foret? Ac cetera omitto, has
die verò Aloa sunt: quid ti
bi igitur dedit, quin celebri
tatem hanc perageres? MV.
SA. Ah non habet, mater
mea. MAT. Quid? an sen
lui iste artem nullam adact
sus pauperem inuenire potest?
non seruum immittere, qui
illum decipiat? non à matre
ipse postulare, invitanda
se in miliciam hinc naviga
turum esse, nisi accipiat?
Verum sedet nos alteram,
acvana spe producens, ne
que ipse quicquam dans, ne
que à dantibus accipere sen
sens. Tu verò, ὦ Μυσα
rium, an putas te octode
cim annorum semper fore,
aut eodem animo futurum
Chateam? Quando ipse
quidem diues erit, mater
autem opimas aliquas ac ben
ne dotatas nuptias ipsi in
ueniet, an ille tum, putas,

ἢ ἀρνήσασθαι. Mā. ἦτοιγ' negavit ducere. MAT.
 μὴ ψεύδεσθαι, ἀναμύθω δὲ Utinam non decipiatis: sed
 οἱ, ὦ Μουσάειον, tamen admonebo te, Musae-
 ῖον. rōrū. rium, aliquando horum.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

2 P V P L I C A E quidem.] τῇ πανδήμῳ, ἢ τῇ ἑραυλᾷ, ἢ
 τῇ ἐκ κήποις. Cognomēta autem Veneris sunt, Pandemus, V-
 rania, & Hortensis. priorum eeymon reddit Pausanias cū ali-
 bi, tum præcipuè in Bæoticis & Atticis. Apollodorus in lib. de
 Deis, Athenis ait πανδήμῳ vocatam, quod ad forum antiquum
 posita esset, in quo soleret πᾶν δῆμον, hoc est, vniversus popu-
 lus ad cōciones confluere, quas ἀγοαὶ vocant. Nicander in ter-
 tio Colophoniacō apud Athenarum ait, Solonem πανδήμῳ ἱε-
 γερῷ, id est, eadem dea Veneris constituisse ex prostitutarum pe-
 cunia. qua de re leguntur carmina comici Philemonis. ἑγερῖα
 quidam sic appellari autumant, ab ἑγερῷ, id est, cælo, quod de
 cælo semen igneum cecidisse in mare dicitur, ac natam è spūmis
 Venerem, coniunctione ignis & humoris. Alij putant ex puri &
 sinceræ amoris, quasi cælestis, & à corporis illecebris alieni si-
 gnificatione dictam volunt. Theocritus in epigrammate simul
 meminit huius Pandemi & Vranix, de Chrysogona oblatio-
 ne ἢ κήποις ἢ πανδήμῳ, ἵλασσε τὸν ἦτορ ἀπὸρ ἑγερῖβι, ἀγρῶς
 αἰδήμῳ χρυσογῶν, id est, Hæc Venus haud Pandemus di-
 nam dicito placans Vraniam, castæ oblatio Chrysogona. Pau-
 sanias in Atticis ait, Venerem de loco qui dicitur Horti, Hor-
 tensē cognominatam: hoc est (vt ipse loquitur) ἐκ κήποις ἀ-
 φροδίτῳ: eius quæ apud scriptores frequentem mentionem fieri,
 sed sibi huius nominis causam non constare. Ego putanterem ideo
 Venerem eam habuisse cognominis rationem, quod (vt ait in
 primo de Re rustica Varro) Venus sit hortis præposita, propter
 generationem. Quia & Nanius, vt est apud Festum, Venerem
 pro oleribus posuit, vt Cere rem pro pane, Neptunum pro pisci-
 bus, dicens coquus, Edi Neptunum, Cere rem, Venerem. b In
 summis

summis labris iusiurandum gerentibus.] De amatoribus loquitur, qui Venerem iuranti iusiurandum, nō ex animo. Idem in Rhetorum præceptore: ὁ ὅρκος ἐστὶ ἀκροῖς ἀπὸ τοῖς χεῖ-
λεσιν. id est, Et semper in labijs summis periuratum.

ΑΜΠΕΛΙΣ ΚΑΙ
Χρυσός.

AMPELIS ET
Chrysis.

EΙΤΙΣ δὲ, ὦ Χρυσή, μήτε
ζηλοτυπῶ, μήτε ὀργίζομαι.
μήτε ἰρράπισαί, πο-
τε, ἢ πεινέω, ἢ τὰ ἰμώτια
πρίσχιον, ἢ ἱρασὺς ἰκάν-
υός εἶμι; Χρυσ. οὐλοῦμαι ταῦ-
τα μόνον ἰρῶντι, ὦ Ἀμπε-
λὶ, δαίματά; Ἀμ. ναὶ, ταῦτ'
ἀνθρώπος θιρμῶ. ἰπὰ τὰ πᾶ, φι-
λέματα καὶ δακρυὰ καὶ ὄρα-
ποι, καὶ τὸ ποικίλιν ἔκκερ, ἄρ-
χομένην ἱρωτῶ σημεῖον, καὶ
φουρμύς ἐστι. τὸ δὲ πῦρ ὁλοσπ-
τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὡς, ἂ καὶ
σύ, ὡς φῆς, ὁ Γοργίας ῥαπίσθι,
καὶ ζηλοτυπῶ, καὶ τὰ ἰλπίσι,
καὶ ὄχλον ἀπὸ τὰ αὐτὰ ποιεῖν.
Χρυσ. τὰ αὐτά; τί λίγαι;
ἀπὸ ῥαπίσθου; Ἀμ. οὐχί,
ἀπὸ ἀνιάδων, ἂ μὴ πᾶσι μὲν
τοῖς αὐτοῖς βλέποισι. ἰπὲρ ἢ μὴ
ἰρῶ

SI quis, ὦ Chrysi, neque
zelotypus est, neque
irascitur, neque ala-
pas inflixit aliquando, aut
capillos conscidit, aut vestes
laceravit, pro amatorēne ad-
huc habendus videtur? CH.
Proinde ista sola amantis,
Ampeli, indicia? AMPE.
Maximè? siquidem hac viri
feruentis sunt. Nam cetera
illa, oscula, & lachrymæ,
& iusiurandum, & crebrò
venitare, incipientis & ad-
huc crescentis amoris signa.
Ceterum totus hic ignis zea-
lorypia constat. Quare si te,
quemadmodum dicis, Gor-
gias alapis cadit, & zeloty-
pus est, bene speres licet, o-
presq; vi eadē semper faciat.

CHR. Eadem autem? quid

ais? et ille me semper percutiat alapis? AM. Non, sed ut sema-
per illi aggrē sis si non ad solum ipsum aspicias: quoniam certū

nisi

ἴρῃ γι, τί ἄρ' ἔτι ὀργίσεις, ἢ
 οὐ τινα ἔτι ὀργίσαις ἔχοις;
 Χρυ. ἀπ' οὐδ' ἔγωγε ἔχω, ὁδὲ
 μάτρω ὑπελαβὲ τὸν πλείσιον
 μου ἴρῃ, διότι ἄπως ἱμνημὸς
 νοσῶ ποτε αὐτοῦ. Αμ. καὶ
 τίς ἔστιν, τὸ ἐπὶ πλείων οὐκ
 ὦσα σπευδᾶν ἰδοῦαι σι. ἔγω γὰρ
 ἀνιάσιναι μάπορ, καὶ φιλοτι-
 μέσιναι, ὥς μὴ ὑπερβαλοῖν-
 το αὐτὸν οἱ ἀντιφασαί. Χρυ.
 καὶ μὴ οὐτός γε μόνον ὀργί-
 ζεται, καὶ ῥαπίδ', ἀιδῶσι δ' οὐδ'
 ἄλγ'. Αμ. ἀπὸ δ' ὅσα ζηλο-
 τυποὶ γὰρ καὶ μάλιστα λυπηθεῖν
 ἔντα. Χρυ. οὐκ οἶδ', ὅπως
 ῥαπίσματα λαμβάνειν βέλτε-
 ρα, ὢ Ἀρκηλίδου. Αμ. οὐκ,
 ἀπ', ὥς οἶμας, μεγάλοι ἴρωτο
 γίγνοντα, καὶ ἀπύθοις ἀμα-
 λῆσαι. ἢ δ' ἰσχυρῶς μόνον
 ἔχον, ἀρμαρῶνται πῶς ἢ
 ἱππομῖα. Ἰαῦτα λέγω πῶς οἱ,
 ἄνοσιρ ὅλοις ἔτισιν ἰταίειαν
 ὧ, οὐδ' ὀκτακοσμάτης, οἱ
 μαι,

nisi amaret te, cur quæso
 irasceretur etiam si quem
 alium amatorem habeastu?
 CHR. At equidem non
 habeo, ille verò nequic-
 quam suspicatus est diui-
 tem istum me amare, ex eo
 quodd mentionem eius fors-
 tē aliquando feci. AMP.
 Atque hoc suaue sanē est,
 putare illum à diuinibus ob-
 servari ac coli te. Ita enim
 maiori dolore afficietur,
 magisq̃ emulabitur & con-
 tendet, ne potiores ipso a-
 pud te sint rivales. CHR.
 At verò ille quidem solūm
 irascitur, & alapis cadit,
 nihil autem dat. AMP. At
 dabit postea. Nam zelo-
 typi vel maximè dolore, af-
 ficiuntur. CHR. Nescio
 quo pacto alapas accipere
 me vis, ὦ mea Ampeli. AM.
 Flaudquaquam ego: sed, ut
 arbitror, maximā amores in-
 de nascuntur, etiam si au-

diat se negligi. Quodd si autem persuasum illi fuerit, se so-
 lūm habere te, elanguescet nescio quomodo libido illa. At
 que hæc tibi dico, quæ iam annos viginti totos meren-
 triciū quæstum exercui. Tu verò annos, ut arbitror,
 decem

μοι, ἡ ἱλαστορ δὲ τυγχάνεις.
 αἱ βέλα δὲ καὶ διηγέσμαι, αἱ
 ἐπαθόν ποτε, οὐ πάνυ πρὸ πολ-
 λῶν ἰτῶν ἦρα με Δημόφαν-
 τος ὁ Λανασῆς, ὁ κατόπι μοι
 κῶρυθ' Ἰοκίλης, οὗτος δ' οὗ πώ-
 ποτε πλείον πρὸς δραχμῶν
 δίδωκε, καὶ ἡξίον Δισπό-
 της εἶναι. ἦρα δὲ, ὦ Χρυσ-
 σί, ἐπιπόλαιόν τινα ἔρωτα, ὅ-
 τι ἰπποσύμων οὗτοι Διακρύων,
 ἔτι ἀπὸ πρᾶξι γυνώσκω ἰπ-
 τὰς θήρας, ἀπὸ αὐτὸ μόνον,
 σιωπᾷ θάψας μοι ἐν ἰσθμῷ, καὶ τῷ
 ὅλῳ μακρῷ. ἐπεὶ δὲ δὴ λήθον-
 τα ποτὶ ἀπείλω, Καλλι-
 αδης γὰρ ὁ γραφεὺς ἐν δόρῳ ἴω,
 δίκαια δραχμὰς πεπομφῶς, τὸ
 ἥ πρῶτον ἀπῆλθί μοι λοιδόρη-
 σάμην. ἐπεὶ δὲ ποικαὶ μὲν
 διὰ λήθον ἡμίρην, ἐγὼ δὲ ὅτε
 σίπτεμπον, ὁ Καλλιᾶδης δὲ ἐν-
 δόρῳ ἴω αὖθις, ἰπποθυμῶνός με
 νος ἤδη τότῃ Δημόφαντος,
 καὶ αὐτὸς ἀναφίγειν αἰς τὸ
 πρᾶγμα. καὶ ἰπταίς ποτε, ἀν-
 θυγμῶν τῆς ἡμέρας τῶν θύρας,
 ἑλθόντες ἐν τῷ, ὑπὲρ φονεύ-
 σιν, ὅστις ῥέγγονι τῶν ἰσθμῶν,
 ἅπαν-

ενεῖχε, minabatur se occisurum esse, lacerabat vestem,

decem et octonatas, aut
 pauciores etiam. Quod si
 autem vis, narrabo etiam
 quæ mihi acciderunt aliquā-
 do, non adeò multos, ante
 annos. Amabat me Demo-
 phantus, scelerator ille, mo-
 mentaneo ac leui quodam
 amore, neq. ingemiscens, ne-
 que lacrumans, neq. etiam
 intempestivè ac sera nocte
 ad fores venitans, sed illud
 solum, interdum dormiens
 mecum, idq. etiam post lon-
 gum intervallum. Postea-
 quam autem venientem ali-
 quando exclusi (nam tum
 Calliades pictor intus erat,
 datis decem drachmis) prin-
 cipio quidem abijt, verbis
 me insectatus Postquam au-
 tem multa dies iam transi-
 issent, neque ego ad illum
 mitterem (rursus autem tum
 Calliades intus erat) incalc-
 scens tum tandè Demophan-
 tus, etiam ipse ad rem in-
 flammatur. Atq. adstans alio
 quando, cum ianuam obser-
 uasset apertam, flebat, per-

ἅπαντα ἰποῖα· καὶ τίλθ', τὰ-
 λανθόν δούε, μόνθ' ἔχον ὁκ-
 τῶ ὅλως μίλλας, ἡ γυνὴ δὲ αὐ-
 τῷ πρὸ ἅπαντας ἔλεγχον, ὥς ὅς
 πρὸ φαρμάκων ἐκμήνα αὐ-
 τόν· τὸ δὲ ἰὼ ἄρα ἰηροτυπία,
 τὸ φάρμακον, ὥς, ὡς Χρυσί, καὶ
 οὐ καὶ ἐπὶ τῇ Γοργίαν τῇ αὐ-
 τῷ φαρμάκῳ, πῶσιθ' δὲ ὁ
 θανάσιθ' ἔσσε, ἰὼ τι ὁ πατὴρ
 αὐτῷ πῶσιθ'.

tulus hic erit, si quando patrem ipsius mori contingeret.

Δ Ο Ρ Κ Α Σ, Π Α Ν-
 νυχίς, Φιλόστρατος &
 Πολέμων,

D O R C A S, P A N-
 nychis, Philostratus,
 Polemon.

Α Πωλόλαμψ, ὁ ἑκα-
 τημίνη, ἀπλόλα-
 μψ. ὁ Πολέμων ἀπ-
 πρὸ τῆς στρατίας ἀνέστρεψε πλε-
 τῶν, ὥς φασιν, ἰδὼσα καὶ ἰδ-
 ῶν αὐτόν, ἰφιστεῖδα πρὸ πόρ-
 φυρον ἐμπέπορημένον, καὶ
 ἀποκόθους ἄμα ποτὴς, καὶ οἱ φί-
 λοι, ὡς ἔδωκον, σιωπῶντες ἐπὶ
 αὐτόν, ἀσπασόμενοι. ἐν το-
 τούτῳ δὲ τὸν θιρώποντα ἰ-
 δοῦσα, κατόπιν ἰπόμε-
 νον, ὅς σιωποῦσιν ἀημέλει-
 μιν.

P Erjmus, ὁ hera, pea-
 rjmus. Polemon ex
 militia reuersus est,
 diuitijs onustus, ut aiunt.
 Vidi autem & ego ipsum
 sago purpura praetexto &
 fibulato indutum, & seruos
 pedisequos vna cum eo mul-
 tos. Ac amici ut aspexerunt,
 concurrebant ad ipsum, sa-
 lutaturi videlicet. Intes
 rea autem seruum con-
 spiciata a tergo sequentem,
 cum qui cum ipso profectus
 fuerat,

ἦντ' αὐτῷ, ἠρόμην, καὶ ἀπὶ μοι,
 ἔφην, ὦ Παρμενίων, ἀσπα-
 ρίζου πρότερον αὐτὸν, πῶς ἂ-
 μῖν ἐπράξατε, καὶ ἢ τι ἄξιον
 τῶν πολλῶν ἔχοντες ἵπαν-
 τληλῶσθε. ΠΑΝ. οὐκ ἴδιδ' ἔτι.
 ὦ ὄνους, ἀπ' ἐκείνου, ὅτι μὴ
 ἰσώθητε, πολλὰ χάρις τοῖς
 θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξυγίῳ
 Διὶ, καὶ Ἀθλῶ ἁσπασίῳ. ἢ δέ.
 σκοῖνα δ' ἐπὶ πῶς ἄντες ἀὰ τί
 πράττοιτε, καὶ ἔνθα ἔχητε. αἱ δ'
 καὶ τῷ πεσίδηκας, ὡς καὶ
 ἀσπασίῳ, καὶ ἀὰ ἐμὲ μνηστὴρ
 λείμων, ὅ, ἄμεινον ἢ παρὰ
 πολλοῦ. ΔΟΡ. περὶ ποῦ ὄνους
 ἐν ἀρχῇ ἄπαντα, πῶς δ' οὐ
 ἐν ἄρ' ἔπον, ἀπὸ ἀ' ἔκαστος, ἢ
 βαλόμενος ἀπ' αὐτοῦ. ἐπὶ πρὸς γὰρ
 Παρμενίονα ὅπως ἠρξάμην, ἢ
 περὶ Παρμενίων, ἰδόμενα τὰ
 ὦτα ὑμῖν ἀὰ γὰρ ἐμὲ μνηστὴρ ἢ
 ἐκ τῆς μνήμης μετὰ δακρυῶν, καὶ
 μάστιγι, ἢ τίς ἐληλῶσθε ἐκ τῆς
 μάστιγος, καὶ πολλοὶ τινὲς ἀν-
 ἰλίζοντο, ἰσπάραντες τότε τὰς
 κύμας, καὶ τὰ σῖνδρα ἐκ τῆς ἰσπάρ-
 ας.

fuerat, interrogabam, ac, Dic
 mihi Parmeno, inquebant,
 salutato prius ipse, quo pa-
 ctio nobis egestis? & nūquod
 opera precium bellorum con-
 secuti, huc reuersi estis?
 PAN. Non decebat hoc sta-
 tim, sed illa primum, Quod
 quidem seruati estis, multa
 dijs gratia, & in primis Io-
 uis hospitali, & Minervæ mi-
 litari. Caterum hera sem-
 per rogare solebat quidnā
 ageretur, & ubi essetis. Quod
 si autem etiam hoc addidis-
 ses, quod & lachrumaretur,
 & mentionem Polemonis
 faceret semper, satius id fue-
 rat multo. DOR. Præfa-
 ta equidē sum statim à prin-
 cipio cuncta hæc: ad te an-
 tem non putavi opus esse, ven-
 rum illa dicere volui, quæ
 audiai. Nam ad Parmeno-
 nem certè ita incepti: Eccu-
 bi, Parmeno, timuerunt vo-
 bis aures? Semper enim remi-
 niscebatur vestri hera cū la-
 chrymis, & maxime si quan-

do ex pugna venerat quispiam, multiq̃ mortui esse diceban-
 tur, euellerebat tum crines, & pectus percutiebat, & lugebat

καὶ ἐπύθεα πρὸς τὴν ἀγνῶ-
 νίαν ἐπορεύω. ΠΑΝ. ὦν, ὅ
 Δορκᾶς, οὕτως ἔχον. Δορ.
 ἄταξίς, μὴ δ' ὅλον κρόνον
 ἔχονα, ὁ δὲ, σπυδαμπᾶς,
 φησιν, ἀντίφασιν. ΠΑΝ.
 οὐτὼ ἀκῶν, οὐδὲρ πῶς
 πῶρ, ὡς ἐμὲ μνηστὴρ ὁ Πολέ-
 μον, ἐπύθεα, ἐνυχίῳ ῥῶτον
 καὶ ἀπαθῆν; Δορ. καὶ μολὼ
 ποτὰ διαύτα ἔλγει. τὸ γοῦν
 ἐφάλασιν ἐξήγαγε, πλεῖον
 πολλῶν, χρυσὸν, ἰδῶτα, ἀπολ-
 θύς, ἐλπίσαντα· τὸ μὲν δ' ἀρ-
 γυρεὶν μὴ δ' αὖθις ἀν-
 τὸν, ἀλλὰ μεδίμνον, ἀρμενί-
 σην, ἴσον σποδὸν μεδίμνον,
 ἔχει δὲ καὶ αὐτὸς Παρμενίον
 δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακ-
 τύλῳ, μίγιστον, πολλὸν ὄνον, καὶ
 ψῆφον ἐν ἐβδόμῳ τ' τευχῶ-
 μαρ, ἱερὸν ἄξιον ἰσπολῆς.
 ἔκαστα δ' οὐκ αὐτὸν ἐβόλον ἅ-
 μοι διηγήσασθαι, ὡς τὸν Ἀλκί-
 νου, καὶ ὡς ἀπὸ κτενῶν
 Τυειδάτων ἴνα, καὶ ὡς διὰ τρι-
 ψον

ad unumquodque nuncium.
 PAN. Recte Dorcas ita
 decebat. DOR. Deinde
 non multò post interroga-
 bam illa quoque ordine. Ille
 autem: Admodum splendi-
 dè, inquit, reuerſi ſumus.
 PAN. Ita autem etiam ille,
 nihil præſatus quòd me-
 minerit mei Polemon, aut
 deſiderio affectus fuerit, aut
 optauerit ſaluam atque in-
 columem me iterum depre-
 hendere? DOR. Atque
 adeò multa huiuscemodi dis-
 cebat. Quod igitur caput
 rei eſt, narrauit diuitias mul-
 tas, aurum, veſtes, ſeruos,
 ebur. Nam argentum qui-
 dem afferre ipſum dicebat
 non ad numerum, ſed ad
 meſuram, multos videlicet
 medimnos plenos. Habebat
 autem et ipſe Parmeno an-
 nulum in digito paruo ma-
 ximum, ac multangulum, la-
 pillusque in cruſtatis in eo erat
 ex tricoloribus illis quidam,

rubebatque ſupernè. Reliqui autem ipſum, cùm adhuc para-
 rei mihi dicere quo pacto Alyn tranſiſſent, et ut occi-
 diſſent Tiridatem quendam, et quomodo verſatus ipſe.

Polemon

ψῆψ' ὁ Πολέμων ἰν τῇ πρὸς Πι-
ρίδας μάχῃ, καὶ ἀπιδραμόν-
τος τῶντα πρὸς ἡλιόδοτον, ὡς
πρὶ τῶν πάντων σκίψας.
αἱ γὰρ ἡλιόδοτος ὁ Πολέμων, ἔφη
γὰρ πάντας, ἀρσενάων, ὅτις
ζῶντες, ἀναπνύοντες,
εὐροὶ τῷ Φιλόστρατον ἰνδον παρ'
ἡμῖν, τί οἱ αἰσχροῖς αὐτόντι
Παν. ἔξωείσκατον, ὅτι Δορ-
κάς, ἐκ τῶν παρόντων σωτή-
ριον ἔτι γὰρ τῶνδε ἀρσενί-
ων, καὶ δὲ, ἰαλάνδον ἰναχὸς
ἀδωκότα, καὶ τὰ μαζὶ μπο-
ρον ὄντα, καὶ ποτὶ ἀνισχύνε-
ται. ὅτι Πολέμων αὐτοῖς
ἰπανύκοντα, χεῖσιμον, μὴ
παραδίδωται. πρὸς τὴν γὰρ
καὶ ἡλιόδοτος δὲ, ὅς καὶ
πρὸς τὸν ἔτι πολλὸν ἀφάρητος
ἔστι, νυνὶ γὰρ τί ἐκ αὐτῶν πο-
τεῖται; Δορ. ἀλλὰ καὶ πρὸς ἑρ-
χίτω. Παν. ἐκλυόμενα, ὅτι Δορ-
κάς, ὑπὸ τῆς ἀρσείας, καὶ πρὶ-
μω. Δορ. ἀλλὰ καὶ Φιλόστρα-
τος πρὸς ἑρχίτω. Παν. τίς γυναι-
κας; πῶς ἄν μὴ ἐν ἡλικίᾳ;

Φι.

DOR. At etiam accedū. PAN. Deficiō, ὁ Δορκάς, consi-
lij inopia, ac tremo. DOR. Sed et Philostratus accedit.
PA. Quae igitur fiam? quomodo me autem terra absorbeat?

Dddd 3 PHIL.

Polemon in pugna contra
Pisidas eff: i: accurritque do-
tum, ut hac tibi renunci-
rem, ut quidde omnibus re-
bus faceres, deliberares ipsa
tecum. Nam si veniens Po-
lemon (veniet enim hauddu-
biē postquam a se notos ac
salutantes illos amouerit)
ac resciscens, deprehende-
rit Philostratum apud nos
intus, quid putas quaso fa-
cturum ipsum esse? PAN.
Inueniamus Dorcas ex re
praesenti tuum consilium, at-
que saluem aliquam. Nam
neque hunc ablegare hone-
stum fuerit, ut qui talentum
super dederit, et praterdā
mercator quoque est, et mul-
ta pollicitus: neque rursus
vile, Polemon talem ac
tantum redeuntem non re-
cipere. Nam prater haec
etiam zelotypus est: et cum
pauper adhuc intolerabilis
adeo fuerit, quid nunc
non putes illum facturum?

ΦΙ. τί οὐκ ἴσθης, ὦ Παννυχί;
 Παν. ἀνθρώπε, ἀπράδικός
 εἰμι, σὺ δὲ χάρις Πολέμων, ἧς
 οὐ φανείη. Πο. οὐτ' οὐδ'
 αἰς, ὅτι μὲν περὶ σὺν ἡμῖν; σιω-
 πᾶς; εὐνὴ οἴχοι, ὦ Παννυχί, ἰ-
 γὰρ δὲ περὶ αὐτῶν ἐκ Πυλῶν
 διέλθω, ἵνα γόμῃς ἰσὶ τοῖς
 αὐτῶν γυνῶνα καὶ δίκαια μὲν
 ζωέμενθα, καὶ οἱ χάριν ἔ-
 χω. ἔπειτα γὰρ ἀπαθῶμαι
 ὑπὸ σοῦ. ΦΙ. σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ
 βέλτις; Πο. ὅτι Πολέμων ὁ
 Στρεψύτης, Πανδίου φησὶς,
 ἀπὸς, χιλιάρχος τὸ πρῶ-
 τόν, νῦν δὲ ἐξανασησας περ-
 τασιχιλίαν ἀσπίδα, ἱρακὴς
 Παννυχίδος, ὅτι ὥμῳ ἔτι
 ἀνθρώπινα φρονᾷ αὐτῷ.
 ΦΙ. ἀπὸ τὰ νῦν, ὦ ξεναγε,
 Παννυχίς ἐμὴ καὶ τάλαν-
 τόν ἀληφί. λήψεται δὲ ἡδὴ
 καὶ ἔτερον, ἵνα δὲ τὰ φορ-
 τία σβῶμεθα. καὶ νῦν ἀκο-
 λῶδ' μοι, ὦ Παννυχί, τὸ δὲ παρ'
 Οδρύσεως χιλιάρχον ἴα.

Δορ.

PHIL. Quid? cur non ra-
 iamui, Pannychi? PAN.
 Perdidisti me, ô homo. Tu
 verò salve Polemon, post
 longum adeò oculis oblatum
 iterum meis. POL. Hic-
 ce igitur quisnam est, qui
 huc ad nos accedit? taces?
 Euge abi, ô Pannychi. Ego
 verò ex Pylis intra quinitium
 diem huc aduolaui, appro-
 perans videlicet ad talem
 mulierem. Ac meruò sanè
 hæc mihi accidunt, tibi que
 adeò gratiam habeo: neque
 enim posthac amplius ab te
 diripiar. PHIL. Tu verò
 quisnam es, bone vir? PO-
 LEM. Nunirum audis, quòd
 Polemon ego, Steriensis il-
 le, ex tribu Pandionis, qui
 Tribunus militum à princi-
 pio fui, nunc autem totius
 dur legionis, amator Pan-
 nychidis, cum eam adhuc
 humana supere putarem.

PHI. At nunc Tribune, Pan-
 nychis hæc mea est, talen-

tumq̃ à me accepit. Accipiet autem & alterum iam, ubi
 nera seu merces distraxerimus. Ac nunc Pannychi, seque-
 re me, ipsum autem apud Odrysas Tribunatum gerere sine.

DOR.

Δορ. ἰδοῦθ' ἄρα μὲν ὅτι, καὶ
ἀκολυθῆσα, ἢ ῥιθίλῃ, Παν. τί-
ποτῶ Δορκάς; Δορ. ἰοίφαί
ἔμηνον, ὀρξισμένῳ ἔχ' οἶον
τι πρᾶναι Πολέμωνι, καὶ μάλ-
λον ἐπιταθῆσεται ἡλυσιππῶν.
Παν. ἡ δέλας, ἀσίωμν. Πο.
ἀλλὰ πηλὶγ' ὑμῖν, ὅτι τὸ ὕ-
περ πῶς οὐδὲ τίμωρον, ἢ με-
τὶν ἐνδ' ὁσίοις φόνοις ἡγ-
γυμνασμένῳ παρ' ἐμῖ. τὸς
Θρᾶκας, ὧ Παρμενῶν. Παν.
ἡπλισμένον ἡκον ἐμφράξαν
τοῦ τὸν σφωπὸν τῇ φελαγγί.
Πο. ἐπὶ μετώπῳ μὲν τὸ ὀπι-
τικόν, παρ' ἐκάτῃ τοῖς σφιν-
δονῆται καὶ ζότοται, οἱ δὲ ἄλ-
λοι κατόπι. Φι. ἄε βρεφν-
αῖσις ταῦτα, ὧ μισθόφορ' ὑμῖν
ἀέρας, καὶ μορμονύτις. σὺ γὰρ
ἀληκτρύονα πόποι ἀπὲκτα-
νας, ἢ πόλεμον ἔδω; ἐνυμά-
τιον ἐφρόδες, ταῦτα διμοιεί-
της ὦν, ἵνα καὶ τὸ πρῶτον
σώματι. Πο. καὶ μὲν ἔσθ' ἐμὴ
ὁλίσον ἐπεδ' ἄν' ἐπὶ σίοντας
ἡμᾶς

DOR. Libera hæc quidem
est, sequiturque non, nisi volet.
PAN. Quid faciam Dor-
cas? DOR. Inirò ire me-
lius. Nam Polemoni adesse
irato, haudquaquam facile
aut tutum est, et magis in-
cendetur emulando. PAN.
Si placet, eamus inirò. PO.
At prædico vobis, quod ho-
die postremum potabitis, aut
ego frustra adsum, tantis ca-
dibus exercitatus. Thracas
huc Parmeno. PAR. Ar-
mati adsunt, cingentes an-
giporum phalange. Ac in
fronte quidem, qui gravis ar-
maturæ sunt, in utroque au-
tem latere funditores et sag-
gittarii, cæteri à tergo loca-
ti. PHIL. Tanquam infans
tibus nobis hæc, o stipendia-
rie, minitaris, ac larvis ne-
quicquam nos territas. An
tu verò unquam gallum ali-
quem gallinaceum occidisti?
aut etià bellum vidisti? Cas-
tellum, ut multum præsidio te-
nuisti, fortasse dux manipularis quispiam, ut tibi hoc interim
gratificando concedam. POL. At verò scies paulò post,
ubi nos asie in dextrum conuersa aduentare spectabis, armis
Dddd 4 resplen-

ἡμᾶς ἐπὶ λόγῳ θιάσῃ, σίλκον.
ταῖς τοῖς ὀπλοῖς. Φι. ἔκτι μὲν
νορ συσχεσάμενοι ἐν δὲ,
καὶ Τίβυς οὐτῷ, μὲν ὅτι
οὐτῷ ἔκτι μοι, βάλλοντα
ἡμᾶς λίθοις τὴν καὶ ὀσάκοις,
οὐτῷ δὲ σκελετόν, ὥς μὴ
ἵ, ὅποι οἰχοῖται, ἐλατὶ ἀδύνα.

resplendentes. PHIL. Ad-
uentate modò confecti atq̃
instructi. Ego verò & Ti-
bys iste (nam hic solus me
sequitur) iaciendo cūm sa-
xis, tum testis ostraceis, ita
dispergemus, vos, ut neq̃ quò
veritatem, scire tum possitis.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ

& Δροσὴ.

CHELIDONIUM

& Drose.

ΟΥκ ἔτι φοιτᾷ παρὰ
σὲ, ὦ Δροσὴ, τὸ μα-
ράκιον ὁ Κλινίας; ἢ
ἤρᾳ καὶ πολὺς ἤδη χρό-
νος αὐτὸν παρ' ἡμῖν. Δρο.
ὅκ ἔτι, ὦ Χελιδόνιον, ὁ ἤρᾳ δι-
δάσκαλος αὐτὸν ἔρξῃ μὴ κί-
μοι πείσῃ. Χι. τίς οὐτῷ;
μή τι τὸν παθεσπρίβω Διότι
μορ λήγῃ, ἐπὶ ἐκείνους γὰρ
ἀντ' μοι. Δρο. ἔκ, ἀλλ' ὁ ἡσ-
κισα. φιλοσόφῳ ἀρετόν, ὅτι
Αἰσάνει. Χι. ἢ σκυθρῶ-
πὸν λήγῃ, τὸν δασυὸν, τὸν
βαθυπύλωνα, ὅς ἔστι μὴ τὰ
μαρτύριον πειρατῶν ἐν τῇ
ποικίλῃ. Δρο. ἐκείνους φημι
τὸν

Non amplius venti-
tat ad te, Drose
adolescentulus ille
Clinias? Non enim vidi lon-
ga iam tempore apud vos in-
psum. DRO. Non am-
plius, Chelidonium. Nam
præceptor prohibuit ipsum
amplius ad me accedere.
CHE. Quinam iste? cum
exercitorem istum puerorum
Diotimum dicis? Nam is cer-
te amicus mihi est. DRO.
Non, sed perditissimus iste
philosophorum Aristaneus.
CHELID. Terricum i-
stum dicis & hirsutum, pros-
funda barba, qui cum ado-

lescentibus consuevit deambulare in porticu picta? DRO. Il-
lum

παγγέλω ἔχουσα. πῶς μὲ οἶα
φιάλας τὸ μὲτὰ ταῦτα οὐκ
ἔχουσα ἀκούσας, ὅ, τι μοι πρὸς
σου θύῃ μαρτυρεῖται. ἀλλὰ
μὴ ἐλπίσῃς τι αὐτόν, ἔλκε-
ρον. ἢ τινὲς ἀπαρτὺς ἐπρωσθῇ,
μισήσας ἐμὴν, ἀπὸ τοῦ πατρὸς
δικέμενος αὐτόν. πομπὰ
τοιαῦτα ἔσπαραν. ἦδη δὲ
περὶ δαίμων ὅψιαν ἔκρινε ὁ
Δρόμων, τὸ γραμματεῖον
τοῦτ' ἐκ τούτου κομίζων. ἀ-
νέγνωθι λαβαῖν. ὦ Χελιδό-
νιον, οἶδα ὅτι δέκναι γράμ-
ματα. Χ. φίλ' ἰδὼν τὰ
γράμματα, οὐ παύειν ἐφ' ἡ
ἀπὸ ἐπιστολῆς, δουλοῦ-
τα ἰσχυρὰ τινὰ τῷ γράφοντι.
τὸ λίγα δὲ, πῶς μὲν ἐφ' ἡ
σάσι, ὦ Δρόσκ', τὸς θεῖς ποιεῖ-
μας μάρτυρας. Δρο. οὐ, οὐ,
τάλας, ὅτι τὸ χάρις πρὸς
γράφῃ. Χ. καὶ νῦν δὲ ὁ κατὰ
μῖσος, ἀλλὰ κατὰ ἀνέγκλησιν
ἀπέλαμψεν ὁ πατὴρ ὅτι Αἰ-
σωνίῳ παρὶ δέ μιν ἐλποῖ.

φῦν

quod renunciaret. Quo me
igitur pacto post illa tum
affectam putas? quæ conie-
cturam facere nusquam po-
teram, quidnam esset quod
adolescenti huic accidisset:
sed iua mecum dicebam:
Numnam agrè illi aliquid
feci? aut numquam aliam
amat, me proxus? aut num
pater veniit ipsum? Mul-
ta adeò huiusmodi mecum
ipsa voluebam. Porro au-
tem circa multam vespe-
ranti venit Dromo, literas
has ab alio afferens. Acci-
pe Chelidonium, ac lege.
Scis enim literas videlicet.
CHE. Age videamus. Ac
litera quidem ipse non ad-
modum planè scriptæ, sed
incompositæ, & malè co-
agmentatæ, properantiam
quandam scribentis indi-
cant. Sic autem sonant: Quo
quidem pacto amārim te,
mea Drose, testes facio
deos. DRO. Vane mi-

sera mihi, neque salutationem à principia adscribit. CHE.
Et nunc autem non odio aliquo, sed necessitate coactus
deseratis. Nam me pater Aristaneto tradidit, ut philo-
sophia

φῆμ αὐτῷ, ἡ ἀκάνος, ἵμαθι γὰρ
τὰ καὶ ὑμᾶς ἅπαντα, πάνυ
πολλὰ ἐπιτίμησίν μοι, ἀπρὸς πῖς
ἔσσι λίγων ἱταίρων οἰῶμαι,
Ἀρχιτέλου καὶ Εὐρασιπλείας
ὑδὲ ὄντα· πολλὸ γὰρ ἄμεινον
εἶναι, τὴν ἀριτὴν πετιμῆν ἢ
ἡδονῆς. ΔΡΟ. μὴ ὤραισιν ἱ-
ποῖδ' ὁ λῆρ' ὅτι καὶ ὅτι, ὅτι αὐ-
τὰ παλαιότερον τὸ μακρότερον.
ΧΙ. ὥστε ἀνάγκη πάνθ' ὡς
τῷ παρακολοῦσθαι γὰρ ἀκρίβως
παραφυλάσσω. καὶ ὅπως, ὅτι
περὶ ὁλίγων ἀπὸ ὑδὲ ἱταί-
ρων, ὅτι μὴ ἡ ἀκάνος, ἀλλ' ὅπως
νοῶμι, καὶ πάντα παλαιότερον
αὐτῷ, ἵπποκράτης πάνυ ὀφει-
μονα ἵστωσιν μοι, καὶ ἱταίρων
κατοσίσι, ὅτις πόνοισι περὶ
γυμνασμιῶν. ταῦτά μοι
πῶς ἔγραψα, ἵπποκράτης ἱμα-
τόν σου δὲ μοι ἀντιχεῖ, καὶ μὴ
μισοκλεινίου. ΔΡΟ. τί σοι
φλοῦν ἐπιστολὴ, ὅτι Χιλιδόνιον;
Χιλιδ. τὰ μὲν ἅπαντα, καὶ ὅτι
Σκν.

sophia dem apud illum o-
peram. Atque ille (cogno-
vit enim cuncta quæ ad nos
perueniunt) multis admodum
obiurgauit me, inhonestum
esse dictitans, cum mer-
etricem rem habere me, Archi-
telis & Eurasicleam filium.
Longè enim melius esse,
virtutem anteponeere volun-
tati. DRO. Vt nunquam
ad maturitatem perueniat
nugator ille, qui talibus a-
dolescentem instituit. CHE.
Quamobrem necesse mihi
est parère illi. Assequitur eo-
nim me, diligenter ubique
obseruans: & in summa, ne
aspicere quidem alium quem
quam præter ipsum solum
mihi licet. Quòd si verò
temperanter & pudicè vi-
uam, ipsique per omnia ob-
temperem, pollicetur pro-
prie beatum fore, præclarum,
que ac forem me redditum
esse, laboribus ad hoc

ante præexercitatum. Hæc tibi vix adeò scripsi, me ipsum
suffragatus paululum. Tu verò feliciter mihi vale, & me-
mineris Clivia. DRO. Quid igitur videtur tibi epistola
hæc, Chelidonium? CHE. Quod ad cætera quidem attinet,

^a Scythi.

Σκυθῶν ῥῆσις, τὸ ἀμίμητον
 Κλανίον, ἔχει τινὰ ἀπολοιπὸν
 ἰλιπίδα. Δρο. ἡμεῖς οὐτὸς
 ἔδοξεν ἀποποιῆσαι δ' οὐδ' ἔτι
 τῷ ἱρωί. ὁ μὲν τοι Δρόμων
 ἔφασκε παύσασθαι τινὰ. ἔ-
 ρωται δὲ Λεοκρίνον, καὶ ἰωί
 πρὸς αὐτὸν τῶν παλαιῶν,
 συνῆναι τοῖς ἰσχυροτάτοις τῶν
 ἰσχυρῶν, καὶ ἰδίᾳ λογοποιῆσαι
 πρὸς τὸν Κλανίον, ἀποχίσε-
 τινὰ ἀπὸ ἰσχυροῦ, ὥστε δό-
 θιον ἀφ' αὐτοῦ αὐτόν. ἀλλὰ καὶ
 ἀναγινώσκου μετ' αὐτῷ ἱρω-
 τικὰς τινὰς λόγους τῶν πα-
 λαιῶν φιλοσόφων πρὸς ἡμα-
 ρτὰς, καὶ ὅλας, περὶ τὸ μέ-
 γιστον ὅσον, ἀπάντα δὲ καὶ τῷ
 πατρὶ τοῦ Κλεονίου κατεργᾶν
 ταῦτα. Χι. ἰχλῶ, ὦ Δρο-
 μή, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα.
 Δρο. ἰγάρ, καὶ ἄνθρωπος δὲ
 τέτο ἰμὸς δὲν ἔκρινε καὶ
 ἡμεῖς οὐ τῆς Νουρίδος. Χι.
 θάρρα, πάντα ἔσται καλῶς. ἰ-
 γάρ δὲ καὶ ἰπποκράτης μοι δοκεῖ
 ἐπὶ

² Scythica, ut aiunt oratio-
 illud autem, memineris Cli-
 nia, spem quandam adhuc
 reliquam praefert. DR.
 Etiam mihi ita videtur, Pro
 inde perco amore. Cateo-
 rum Dromo dicebat etiam
 paderastem quendam esse
 Aristanetum, & praelexi
 doctrinae consuetudinem ha-
 bere cum pueris venustif-
 simis, & priuatim oratio-
 nem habere cum Clinia, polo-
 licitationes quasdam faci-
 endo, quod videlicet diu
 similem illum, redditurus
 sit. Quid & amatorios
 quosdam sermones philo-
 sophorum veterum ad dis-
 cipulos suos idem, inquit,
 cum illo legit, & insum-
 ma, totus circa adolescen-
 tem est. Interminatus au-
 tem etiam est, patri Clin-
 niae ista se dicturum esse.
 CH. Oportebat, Drose,
 Dromonem ipsum inescare,
 ac lautius paulo accipere.

DR. Inescavi hominem, & praeter hoc autem etiam
 meus est. Nam & ille gustavit Nauridem. CH. Bonum ani-
 mum habet: omnia recte fiunt. Ego vero etiam inscribere in
 pariete

ἐπὶ τοῖς τοίχοις Κεραμικῶ,
 ὅπου ὁ Ἀρχιτέλης ἄνωγει περι-
 πατῆν, Αἰεσαῖντι & Σαφθαί-
 ρα Κληνίαν· ὥστε καὶ ἐκ τούτου
 περὶ συνδραμῆν τῇ παρὰ τοῦ
 Δρομῶν & Σαβολῆ. Δρο.
 πῶς δ' ἂν λάβοις ἐπιγράψα-
 σα; Χι. τῆς συκτὸς, ὃ Δρο-
 σὲ, ἄνδρα καὶ ποδὶν λαβοῦν.
 Δρο. εἴη, συστάτω μόνον,
 ὃ Χιλιδόνιον, κατὰ τ' ἄλλας
 σὺν & Αἰεσαῖντι.

pariete volo in Ceramico,
 ubi Architeles deambulare
 solet : Aristaneius corrum-
 pit Cliniam, ut ex hoc quo-
 que aliquid conturrat ac fa-
 ciat ad delationem Dromo-
 nis. DRO. At quomodo
 id etiam facies, ne deprehen-
 daris? CHE. Noctu, Dros
 se, carbone alicunde sumpto.
 DRO. Rectè sanè. Com-
 milita modò, atq; auxiliare,
 mea Chelodonium, aduersus

arrogantem ac vanum istum Aristanetum.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

a SCYTHICAVTAIUNT.] ἡ δὲ τοῦ Σκυθαίου ῥῆσις, id est,
 Scytharum oratio, eo autem proverbiū vice viuitur Lucianus,
 tum hic tum alijs aliquot locis : & Aelianus in epistolis. Gra-
 ci autem quicquid agreste, quicquid barbarum ac seuum in-
 telligi volunt, id Scythicum appellant. Diogenes Laërtius in Vi-
 tis philosophorum, putat hoc proverbiū natum esse ab Ana-
 charsidis asperitate, Nam is Scytha natus, inter celebres phi-
 losophos habitus est Athenis. Sentis autem Lucianus hic in
 calce literarum, fuisse quiddam minus dictum,
 reliqua nihil præ e ferre hu-
 manitatis.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΚΑΙ
Χαρμίδης.

TRYPHÆNA
& Charmides.

Ε Τῶρα μὲν τίς παρα-
λαβὼν, πρὸς τὴν δραχ-
μὰς τὸ μίσθωμα δίδει
καθόθεν ἀπαραφάνς, δια-
κρύων καὶ σφύων; ἀπὸ οὐ-
τε πιπώκας ἡδίωνς, οἶμαι,
οὔτε διακυνῆσαι μόνον ἐστὶ
ἀλλήως. ἔκλεπες δὲ καὶ παρὰ
τὸ δῆπνον, ἑβρών γάρ. καὶ
καὶ δὲ οὐ ἀγλήλοιπας ὀλο-
λὺς, ὥστε βρίσθαι ταύ-
τα οὐδὲ, ὅ Χαρμίδη, τί-
νθ' ἔνικα ποιεῖς; μὴ ἀπὸ
κρύψουμι; ὥς ἂν τοῦτο ἀ-
πολαύσω τῆς νυκτός, ἀγρυ-
πνήσασα μετὰ σου. Χαρ-
μίδης μὲν ἀποκρίσας, ὅ Τρυ-
φαινα, καὶ οὐκ ἐστὶ ἀντίχω-
ρεῖς τὸ δῆπνον. Τρυφ. ἀπὸ
ὅτι μὴ οὐκ ἔραυ ἔραυς, δῖα
κόν; οὐ γάρ ἂν ἔχωμι μὲν καὶ
μίλεις, καὶ ἀπώθουμι, πει-
πλιανθῶς θέλοντα. καὶ τί-
λθ', ἀντιχίζω τὸ μετὰ σὺν ἡ-
μῶν

A Mica autem quis-
piam accepta, &
quinque drachma-
rum mercede data, auer-
sus dormit, lachrumans ac
gemens? Sed neque po-
tasti lubenti animo, opor-
tet neque cœnare solus vos
lusti. Flebas autem etiam
inter cœnandum. aspicie-
bam enim. & nunc autem
non desinis ululare, pere-
inde atque infans aliquis.
Ista igitur, ô Charmide;
cuius gratia facis? Ne que-
so me celes, ut vel hac
parte consequar aliquid ex
nocte hac, quam totam
hucusque tecum vigilavi.
CHARMID. Amor me
perdit, Tryphæna, neque
malum hoc ampliùs sustis-
nere possum. TRYPH.
At quòd me quidem non ab-
mes, manifestum est: neque
enim ita negligeres me, cum

pròbè habeas, atque abs te repelleres, quoties amplexari
te volo: denique etiam quasi quodam septo interposita veste
interd

μᾶρ τῷ ἰματίῳ, ἀδιδὼς μὴ
ψάωσινί σου. τίς δὲ ὁ
μὴς ἰκένη ἔστιν, ἡπὶ. τὰ-
χα ἥρ' ἄν τι καὶ σωτηρίῃσα-
μι πρὸς τὸν ἔρωτα· οὐδ' αὖ ἥ
ὡς καὶ τὰ τοιαῦτα διακονῇ-
σαι. **Χαρ.** καὶ μὴ οἶδα
καὶ πολλοὺς ἀκεῖθ' αὐτῶν, ἡ-
κένη οἷ' οὐ ἥρ' ἀφανὲς ἐ-
ταῦρά ἔστιν. **Τρυ.** ἀπὶ τοῦ-
νομα, ὦ **Χαρμίδη**. **Χα.** Φι-
ληματίον, ὦ **Τρυφᾶνα**.
Τρυ. ὁποῖαρον λίγας· ἀδὲ
γάρ εἰσι, πλὴν ἐκ Πειραιῶς, πλὴν
ἄρτι διακονοῦμεν, ἡς ἐ-
ρεῖ **Δάμνη**, ὁ νῦν στρατη-
γοῦντι ὧς· ἡ πλὴν ἰταῖραν,
ἡρ' **Παρίθα** ἰτακαλῶσι· **Χαρ.**
ἰκένην, ἡ ἰάδωκα ὁ διακονοῦ-
μαι, καὶ συνήληθμαι πρὸς
αὐτῆς. **Τρυ.** οὐκοῦν δὲ ἰκέ-
νην ἰκαλῶ· **Χαρ.** καὶ μά-
λα. **Τρυ.** πολλὸς δὲ χρόνος ἐ-
στὶ ἔρῳντι, ἡ νοτιλῆς τίς ἐστι
Χαρ. ὁ νοτιλῆς, ἀπὸ μὲν οὐ
ἐστὶ σκεδὸν ἀπὸ **Διονυσίου**,
ὅτι

intercluderes, metuens vides
licet ne te tangam. Sed ta-
men quānam illa est, die
mihi. Fortassis enim etiam
ipsa nonnihil ad amarem
istum tibi contulero. Scio
enim quo pacto conveniat
huiusmodi res administra-
re. **CHAR.** At vero nosti
atque admodum probè is-
psam, ὅτι rursus illa te quo-
que. neq. enim obscura adeò
meretrix est. **TRYPH.**
At nomen mihi cedo. **Char.**
mide. **CHARMID.** Phis-
lematium, ὁ **Tryphana**.
TRYPH. Vitam dicis?
duæ siquidem sunt. Illamne
ex Piræo, quæ nuper adeò
mulier facta est, quem **Da-**
myllus amat, eius qui nunc
exercitum ducit, filius: an
alteram, quam cognomento
decipulam vocant? **CHA.**
Illam equidem, atque adeò
captus, ab ea ὅτι compre-
hensus miser sum. **TRYP.**

Ob illam itaque plorabas?

CHAR. Atque admodum. **TRYPH.** Multum autem
temporis amāsti illam, an nuper adeò cœpisti? **CHA.** Haud
nuper adeò, sed menses propè septem sunt, à **Dionysio**
ἔσπευ

ὅτι πρῶτον ἴδον αὐτὴν Τρ.
 Ἰδὼν δ' ὅλῳ ἀκρυβῆς, ἢ τὸ
 πρόσωπον μόνον, καὶ ὁμοῦ
 σώματος φανερὰ, ἃ Ἰδὼν Φι-
 λεματίς, καὶ ὡς ἐχρὴ γυναι-
 κα πρῶτη καὶ τῆς παλαιοντα-
 ῖτης γιγνουμένης ἦν. Χαρ. καὶ
 μὴν ἰσχυρῶς, διὰ καὶ ἡμο-
 σιρ ἡγεῖται ἰσομέροισι λαμβαν-
 ούμενα τῆς ἡλικίας. Τρ. οὐκ πο-
 τί τοι πιστεύσας ἄν, ὅτις ἰ-
 κήνοις ὄρεσι, ἢ τοῖς σταντῶ
 ὁφθαλμοῖς, ἰσχυρῶς ἢ ἀκρυ-
 βῆς, ἰσχυρῶς ποτὶ τὸς ἡρο-
 τάφους αὐτῆς, ἔνθα μόνον τὰς
 αὐτῆς τεύχεα ἔχῃ, τὰ δ' ἄλλα,
 φρονέει βαθεῖα. πρὶ δ'
 τοὺς ἡρωτάφους, ὅπου τὰ
 ἀδελφῶν τὸ φάρμακον, ὃ
 βούληται, ἰσχυρῶς τὰ
 ποικίλα. καὶ τοι τί τοῦτο, ἡμέ-
 ρα ποτὶ καὶ γυνὴν ἰδῶν.
 Χαρ. οὐκ ἔστι ποτὶ μοι
 πρὸς τοῦτο ἰσχυρῶς. Τρ. ἂν
 πότος ἰσχυρῶς ἢ μὴ ἔχῃ.
 ὁμοῦ ὅτι τὰς αὐτῆς λαν-
 θῇ,

usque videlicet, ex quo prius
 eam illam vidi. TRYP.
 Vidistine autē totam ipsam
 diligenter, ac faciem solūm,
 easq. corporis partes quæ in
 aperto sunt? Et quæ vidisti,
 Philematij ne erant, atque i-
 ta vii conveniebat esse mu-
 lierem quinque Et quadra-
 ginta annos iam natam?
 CHAR. At verò deierat
 illa, secundum supra vige-
 simum modò ad proximam
 Decembrem completurā es-
 se se. TRYP. Tu verò va-
 trum credis iurjurando il-
 lius, an proprijs oculis? Con-
 templare enim diligenter,
 suspiciens aliquando ad tem-
 pora illius, quo loco solo
 suos crines habet: nam cæ-
 tera, impossutura mera. Circa
 tempora autem quoties me-
 dicamentum quo infici so-
 let, languescit, ac vim suam
 remittit, albescit plerumque.
 Quanquam quid hoc attin-
 et? Cogē aliquando vi nu-

dam quoque spectandam se tibi exhibeat. CHARMID.
 At nunquam mihi in hoc consentire voluit. TRYP. Me-
 rito sanē. Sciebat enim abominaturum esse te canos ipsius
 capillos

καὶ, ὅλη δὲ ἀπὸ τῆ αὐχρῆς ἰς
τὰ γόνατα παρδᾶλα ἵοικεν,
ἀπὸ δὲ οὐδὲ λάρυσσον, τοιαύτη μὲν
σωαῶν, καὶ πρὸς τὰ χαλκὴν ἰλύπῃσι,
καὶ περιώρα, Χα. ναὶ, ὦ Τρύ-
φανα, καὶ τοιοῦτα παρὶ-
μυ λαμβάνουσα, καὶ νῦν ἰπὸ δὲ
χελίας αὐτῆς ἐκ ἄχρον διδόν-
σαι ῥαδίως, ἅτε ἰπὸ πατρὶ φέ-
δομῆς προφύμῃ, Μοσχίως
να ἰσθίξαι μὲν, ἀπὲκλασθὲν μὲν,
ἀνδ' ὅρην πῶσαι καὶ αὐτὸς θί-
κων αὐτῶν, οἱ παρὰ ληψα.
Τρύ. μὰ τῶν Ἀφροδίτῃν ἐκ
ἄρ' ἵκον, ἃ μοι πεῖναι τις, ὡς
ἐπὶ τῶν παραλαμβανομένων
λυπῶσαι ἄνω, καὶ ταῦτα, Φι-
λημάτιον τῶν σορόν. ἀπ' ἃ
παιμι καὶ ἄρ' ἵδον τρίτον τῶν
ῥοσφ ἀνικτυόν. Χαρ. μὲν
οὐ γὰρ ἔγω παχίως, ὦ Τρύ-
φανα· ἀπὸ δὲ ἀλλοθὶ δειν, ἀ-
φῆς περὶ Φιληματίου, τῶν
φρῶν, καὶ ὅτι βλάπται,
καὶ τὸ τῶν ἀλφῶν, ὅτι πεσβί-
κων ἄρ' ἵτι λυαίμην αὐτῇ.
Τρύ.

capillos. Caterum tota à
collo ad genua usque Para-
dali similis est. At tu lachru-
mabar, quod cum tali non
coires? Fortassis autè etiam
agrè tibi faciebat, & su-
perbà gerebat sese. CHAR.
Sunt verò, Tryphana: &
hoc quamvis tam multa à
me acciperet. Ac nunc qui-
dem postquam mille peten-
ti, facile ac statim dare non
potui, virpote qui patrem
habeam parcum & tena-
cem, Moschione intrò ad se
recepto, me exclusit. Ob-
quæ, dum illi vicissim agrè
facere volo, te assumpsisti.
TRYP. At ego, per Vene-
rem, haudquaquà venissem,
si quis prædixisset mihi, ob
id solum assumptam esse me,
ut alteri agrè facerem, præ-
settim Philematio huic, ca-
pulo videlicet. Verùm ab eo.
Iam enim tertium hoc cecid-
it gallus. CHAR. Ne tu va-
tique tam statim, mea Trys-

phana. Nam si vera ista sunt quæ de Philematio dicis,
coma videlicet supposititia, & quod tingitur, & vis-
giligines illæ, ne aspicere quidem amplius illam potueris.

Ecce TRYP.

Τρύ. ἰρὲ πᾶν μητέρα, ἃ ποσ
τελείονται μιν' αὐτῆς· περὶ
ᾧ τῶν ἱτῶν ἡδὲ ὁ πάππ'·
διαγέσονται σοί, ἃ γέγ' ἔτι.
Χαρ. οὐκοῦν ἵπασθ' ἑταύτη
ἱκάνη, ἀφ' ἧρ' ὠδὴν ἤδη τὸ
σπυταίχιμα, περιβάλλωμ' ἢ
ἐπ' αἰλου, καὶ φιλωμ', καὶ ἀ-
ληθῶς σαυτῶμ', Φιλημάτιον
ἢ ποτ' ἀχαρίτω.

τὲ coëamus, Philematium autem longe valeat.

ΙΟΕΣΣΑ, ΠΥΘΙΑΣ
Ἐ Λυσίας.

ΙΟΕΣΣΑ, ΠΥ-
θίας, Ἐ Λυσίας.

Ο Ρυθῆ, ὦ Λυσία,
πῶς ἐμὲ, καὶ ἡ-
λῶς, ὅτι μᾶτις ἀρ-
γύριον πᾶποτε ἤτησά σε,
μὲν' ἀπ' ἐκλήσας ἰδόντα, ἔν-
δορ' ἔτιρ'· ἀπ' ὅσα μὲντι παρ-
ραλογισάμην· τὸν πατρί-
ρα, ἢ ὑφ' ἐλπίσιν τῆς μητρὸς,
ὡς ἀγκασα ἐμοὶ τι κομίσας,
ὅποια αἰ ἀπ' αὐτοῦ ποιοῦσιν·
ἀπ' ὅθ' ἐξ ἀρχῆς ἀμύδαρ,
ἀξύνμολον ἀσίδ' ἐξάμην. οἷ-
δα ὅσους ἱραστὰς παρὰ τιμ-
ψάμην, Ἡθοκλῆα τὸν πρυτᾶ.
Nostine quàm multos amatores reiecerim? Ethoclem vide-

TRYP. Interroga matrem;
si quando cum illa lauit fora
re. Nam de annis etiam anus
narrare tibi poterit, si modò
vivit etiamnum. CHAR.
Proinde postquam talis illa
est, auferatur quidem iam à
medio septum hoc, amplexer-
mur autem mutuo, atque o-
sculemur nos, ac tandem ves-

I Nsolestis igitur, ὦ Ly-
sia, adversum me? Et res
est sane, quando quidem
neque argentiū unquam
abs te poposci: neque ve-
nientem exclusi, aliterum in-
tus esse dictitans, neq; decen-
pto patre, aut ex matris re-
bus aliquo subraeto, coëgῆ
te mihi afferre quippiam,
perinde atque alia facere so-
lent: sed statim ab initio in-
de, nulla data mercede, atq;
asymbolum recepi te intro,
licet,

ὑδούοντα νιῶ, καὶ Πασσίωνα τὴν
 ὑαυκλήρορ, καὶ τὸν σιωίφηνόρ
 σὺ Μελισσορ, καὶ τοὺς ἑταίρους
 ἀφ' αὐτῶν ἀδελφῶν τῶ πατρὸς, καὶ
 ἑταίρων καὶ τῶν ὄντων τῆς πόλεως.
 ἔγω δ' οἶ, τὸν Φάωνα μόνον
 ἔχωρ, ὅτι τινὰ περὶ λήπουσα
 ἔτιτρορ, ὅτι περὶ σιμύην ὅτι μὴ
 οἶ ὧ μὴ γὰρ ἡ ἀνύχλος ἀληθὺς
 εἶναι, ἃ ὧ μινυδ, καὶ οἷα τὸ τοιοῦτον
 περὶ λήπουσα, ὥσπερ ἡ Πλωλὸ-
 πι, ἰσωφρόνουω, ἰπιδοσμήνης
 τῆς μητρὸς, καὶ περὶ τὰς φί-
 λας ἱκαλίδους. σὺ δ' ἰπέπτερ
 ἔμαθες, ἰποχάειον ἔχωρ μιν,
 τιτηκῆαρ ἰπὶ σοί, ἄρτι μὴ
 Λυκαίην περὶ παῖσιν, ἰμοῦ
 ὁρώσης, ὡς λυποῖς ἰμέ. ἄρ-
 τι δ' οὐκ ἰμοὶ κατακείμε-
 νος, ἰπὴνας Μαγιδίον πλὴν
 ψάλητριαν, ἔγω δ' ἰπὶ τῆς
 λακρύων, καὶ σιωίφηναι ὕβρις
 ἰομύην. πρῶτον δ', ὅπου
 σιωίφηναι, ὁρώσων καὶ σὺ
 καὶ Δίφιλος, παρῶσων καὶ
 ἡ ἀνύχλος Κυμβάλιον, καὶ
 Πυραλ-

licet, cum qui nunc inter se-
 natores est, Passionem nau-
 clerum, & coaquaalem tuum
 Melissum: quanquam etiam
 nuper adeo pater eius mora-
 tus esset, ac dominus ipse
 factus bonorum omnium.
 Ego vero te, Phaonem scili-
 cet meum, solum habebam,
 neq. aspiciens neque admit-
 tens alium quenquam praeter
 te. Arbitrabar enim stulta
 ac demens, vera illa esse
 quae iurabas: & ob hoc ani-
 mum tibi aduertens, perima-
 de ac Penelope illa, pudice
 ac caste aggrebam, clamante
 atq. increpante ob hoc ma-
 tre, & apud amicas accu-
 sante me. Tu vero posteaquā
 intellexisti me obnoxiam ha-
 bere te, vii quae iam ex te pe-
 perissem, nunc quidem ad
 Lycaniam alludebas intuen-
 te me, nimirum ut agere mi-
 hi faceres: nunc autem iux-
 ta me accumbens, Magis-
 dium laudabas, psalteriant

istam videlicet. Ego vero ob haec lachrymor, & sentio con-
 tumeliam. Paulò autem antè, quando compotabaris Thra-
 & tu & Diphilus, aderant & tibia Cymbalium, &

Πυραλλίς, ἰχθρὰ ἔσαι μοί. σὺ
 δὲ τῆς ἀδῶς, πλὴν Κυμβάλιον
 μὲν, ὃ μοι πάννυμι λησεν, ὅτι
 πρῶτά τις ἐφίλησας· σὺ αὐτὸν
 ἔρ' ὕβριζον, τοιαύτῳ φιλῶν.
 Πυραλλίδα δ' ὅσον ἔνους, καὶ
 πιδῶν ἄν, ἐπ' αὐτῇ μὲν ἰπιδάσας
 τὸ ποτόν, ἀρδιδὲς δὲ τῷ
 πιδῶν, πῶς τὸ ὅς ἐκίλευσθαι, ἃ
 μὲν Πυραλλίς αὐτίσται, μὲν ἄν
 ἀπὸ ἐχθρῶν, τίλ' ὅ, τῷ μὲν
 ἀρδανῶν, ὅποτις δὲ Δίφιον
 ἔδωκε ἀσχολεῖν, ἰάλα δὲ
 Θράσωνι, πεκύνψας πῶς, ὅ-
 σῶς πεσυχρόντισας ἐς τὸν
 ἰόλπον αὐτῆς, ὅς ἐστι λαθῶν γι-
 νῶν ἰπιδῶν ἰμὲν· ἢ δὲ φιλικῶ-
 σα, μετὰ τῶν μαζῶν ὑπὸ τῷ
 ἀρδισμῷ περιβύσας. ταῦτα
 οὐκ ἔτιν' ἔνικα ποιεῖς; τί σι
 ἢ μίγα ἢ μικρὸν ὑδίκησα,
 ἢ λιγύπικα ἐγώ, τίνα ἔτι-
 ρον ἔδωκε, οὐ πῶς μόνον σι
 ἰπιδῶν μίγα, ἢ Λυσία, τῷ πο-
 ῖς, γυνώσκον ἄθλιον λυπῶν,
 μεμηνὸς

igitur cuius gratia facis? Quae te autem siue magna siue
 parua iniuria affeci, aut etiam offendi ego? quem alium
 cunque intui sum? annon ad vnius ingenium & morem
 tuum vivo? Haud sane praeclarum aut magnum hoc, Lysia,
 facis, miseram mulierculam, & in te insanientem, marore
 impli-

Pyrallis, ea quae inimica mi-
 hi est. Tu verò cum hoc
 scires, Cymbalium quidem
 quinquies osculatus es: id
 quod non admodum curae
 mihi erat, (seipsum enim
 afflicabas contumelia, ta-
 lem osculando) Pyrallidi
 autem quam multa innue-
 bas, ac bibens illi quidem
 poculum commonstrabas,
 puero autem reddens, in aus-
 rem iubebas, ut nihil Py-
 rallis id postulareret, alie-
 ri nemini infunderet. Po-
 stremit autem etiam demor-
 so malo, quando Diphis-
 lum alias res agere vide-
 bas (loquebatur enim cum
 Thrasone tum) inclinans te
 quodammodo, collimatè a-
 deò iaculabaris illud in sinu
 ipsius, ne latere quidem me
 cupiens. Illa autem exoscu-
 lata, inter mamillas sub fa-
 scia insertabat illud. Ista

μυμνήσῃς ἐπὶ σοί. τίς τις θύς, ἢ
 Ἀδράστω, καὶ τὰ βωαῦτα ὀρέ.
 σὺ δὲ ποτὶ λυπύσῃ, τάχα ἄρ
 ἀκούσῃς τί περὶ ἐμῆς, καὶ μύθο
 μιν, ἥτοι βρόχον ἐμαυτῶν ἄρ
 πνίξασαμ, ἢ ἰς τὸ φρεῖα ἐπὶ
 λιπαρὴν ἐμπύσσω, ἢ ἔνα
 γὰρ τινα πρόπορον ὑρῶσω θανά
 τῳ, ὡς μακρὸν ἐροχλοῖσιν βλι
 πομένη, πομπώσῃς τότε, ὡς
 μέγα, καὶ λαμπρὸν ἔργον ἔρ
 γασάμην. τί μιν ἐποδὴ
 πης, καὶ πρὶν τὸς ὀδόντας; ἢ
 γάρ τι ἐγκαλῇς, ἀπὲ. Πυθιάς
 ἐμὴν αὐτὴν δικασάτω. τί τῷ,
 εἰ δὲ ἄρκεν ἄμην. ἀπὲρχε κα
 ταλιπύρμιν, ὀρέ, ἢ Πυθιάς,
 οἷα πάσχω παρ' Ἀνσίς; Πυ
 θῶ τῆς ἀγριότητος, τὸ δὲ μὴ
 ἐπιπλασθῆναι διακρυνοῦσθαι,
 τίς, ἢ ἀνθρώπος ὅστις πλὴν
 ἐμὴν ἄρ καὶ τὰ λυγρὰ ἀπὲρ,
 σὺ δὲ λόγῳ, διέφθαραι αὐ
 τὸν ὑπερκαπῶσα, καὶ τὸ το
 ῖμα φαίνουσα. ἐγὼ δὲ μὴ πά
 ρον αὐτὸν ἱλασθῆναι ὑπὸ νόμῳ
 φθὲν αὐθαρσῆς γίγνοντα.
 homo est. Quanquam si utique veritatem conuenit dicere,
 tute loēssa perdidisti ipsum, quæ supra modum amāsti ho
 minem, idēq; etiam palām fecisti illi. Oportebat autem non
 nimis amulari ipsum. Insolentes enim fiunt cūm hoc sentiunt.

implicant. Est dea utiq; ali
 qua Adrastis, ac talia vi
 det. Tu verò aliquando mor
 rore afficeris, vbi fortasse
 audieris de me aliquid, quod
 iaceam videlicet aut la
 queo à me ipsa suffocata,
 aut in puteum præcipitas
 ta, aut quemcunque tan
 dem mortis modum inuenies
 ro, dum ne ampliùs ita con
 tam et ob aliorum oculos
 molestiùs afficiar. Ac tum
 pompam utique duces tu,
 perinde ac re magna splen
 dida q; peracta. Quid me
 toruē affectis, ac dentibus
 infrendis? Nam si quicquam
 est cur me accuses, dicas li
 cet. Pythias hæc inter nos
 iudicet. Quid hoc? ne respō
 so quidem dato abis hinc,
 me relicta? Vides, mea Py
 thias, qualia patiar à Ly
 sia. P Y T. O'feritatem.
 Nā quod nullis neq; lachry
 mis flebitur, lapis sanē, non

πάντες ὦ τάλανα διακρύψα,
 καὶ ἴω μοι πᾶσι, ἄπαξ ἢ δις
 ἀπόκλησον ἰλθόντα· ὅψα
 γὰρ ἀνακατόμβου αὐτὸν πά-
 ρυ, καὶ ἀτιμιμητότα ἀλη-
 θῆς. ἰό. ἀπὸ μέρους ἔπης, ἅ-
 πασι, ἀπεκλήσω Λυσίαν; ἔ-
 θι μὴ αὐτὸς ἀπεκωφθά-
 ης. Πυ. ἀλλ' ἵκανίρχιτα
 αὐθις. ἰό. ἀπλόηκας ἡμᾶς,
 ὦ Πυθιάς, ἡκρόαταί σέϊσας,
 ἀπόκλησον λεγούσης. Λυ.
 ἔχεται αὐτῆς ἱσχυρῶς, ὦ Πυθιάς,
 ἵπανηλαυθα, ἴω οὐδ' ἔ-
 βλήψαμι ἔτι τοιαύτῳ οὐ-
 σαρ, ἀπὸ δὲ σὲ, ὥς μὴ ἡ-
 παρὶνύσκαται ἡμοῦ, καὶ λῆ-
 γης ἄν, ἔγκει· ὦ Λυσίας
 ἔσθ'· Πυ. ἀμίλη καὶ ἔλεγον,
 ὦ Λυσία. Λυ. φέρων οὐδ' ἔ-
 θίλεις, ὦ Πυθιάς, ἰόσασα
 πλὴν νῦν διακρύψουσα, αὐτὰρ
 ἱπισάντα αὐτῇ, ποτὶ μετὰ
 πρᾶνι καθ' ὁδόν, ἡμοῦ ἀ-
 πᾶσι; Πυ. Λυσία, τὸ μὲν ὁ-
 δόν, ἰταῦρά ὄσι. ποτὶ δ' οὐδ'
 κατέλαβον αὐτὸς συγκαθόν-
 τοντας; Λυ. ἔκτιν σχι-
 δόν

Ah desine lacrymant misere-
 ra: & si me audies, semel
 atque iterum exclude ve-
 nientem. Videbis enim in-
 flammari ipsum denuò pro-
 fus, & vicissim insanire
 vero pacto. IOES. At ne
 dixeris quidem, opage. Ut
 ego excludam Lysiam? V-
 nimam ne ipse à me defia-
 ciat modò. PYTH. At rur-
 sus huc reuertitur. IOES.
 Perdidisti nos, Pythias: for-
 tassis audijì te de exclus-
 sione verba facientem. LY.
 Non huius causa, Pythias,
 huc reuersus sum, ut quam
 ne aspexero quidem am-
 pliù; talis cum sit: sed tua
 gratia, ut ne damnares me, ac
 diceres fortè, Irrecòciliabi-
 lis hic Lysias est. PYTH. Atq.
 equidè dixissem, Lysia. LY.
 Ferre igitur me vis Pythias
 Ioëssam hanc, quæ nunc la-
 chrymatur, cum ipse super-
 uenerim ei aliquando cum
 adolescente concumbenti,
 & à me desciscenti? PYTH.

Lysia in vniuersum quidem meretrix est. Ceterum quan-
 do verò deprehendisti ipsos concumbentes? LYS. Sexu

ἄν τ' αὐτὸν ἡμέραν, νῦν δὲ,
ἐκ τῶν γε δυνάμεων ἰσχυρῶς, τὸ
τάμιρον ἢ ἐβδόμη εἰς ἡμέραν, ὁ πα-
τήρ ἀδ' ὡς, ὡς πάλαι ἐρώλω
καυτηροὶ τῆς χυμῆς, ἐνέκλεισι
μι, παραγγέλλας ὥς θυρωρῶ
μὴ ἀνοίξαι, ἵνα δὲ, ὅς ῥ' ἔφε-
ρον μὴ ἐχέσιω ἄναι αὐτῇ, τὸν
δρόμονα ἐκείλυσσα παρακύν-
ψαντα ὥς θεικῶ τῆς αὐλῆς, ἢ
καπανότα ὥρ' ἔω, ἀναδίδας
θαύμι ἐπὶ τῶν νύκτων ῥ' ἔφον
ῥ' ἔφως ἀναδίδας ἔμειπον.
τί ἄρ' μακρὰ λίζοιμι; ἵπρι-
βλῶ, ἵκον. τὸν αὐλῆον ἔω.
ρον ἀρκεκλωσμένῳ ἐπιμε-
λῆς. μίσησιν ῥ' ὑπὸ τοῦ ἵσαν
ὅν ἐκίποσα δ' οἶω, ἀπ' ἐπεί-
ρας ἐρέμα τὸν θυραν, ἢ ἄν
δὲ καὶ ἄποσι ἐκίποσιν αὐ-
τὸν, παραγαγὼν τὸν σποφίαν,
παρῆλθον ἀφοφίτι, ἐκείνου.
δὸν δὲ πάντες ἔτα ἱπαφῶ-
ρ' ὅ τοῦ τοίχου, ἐφίσταμαι τῇ
ἐκείνῃ. ἰ. τ. ἱ. ῥ' ἔσ, ὁ δ' ἀματῆρ;
ἀγωνιστὰς. Λυ. ἱπαφῶ δὲ
ὅς ἔφωρ τὸ ἄδμα ἔμ.

τὸ

το pariete (ut sit in tenebris)

super lectum adstiti. I O E.

Quid narras, ὁ Ceres? prope enim deficio. L Y S.

Postquam autem animaduvertebam non vnum esse anhelitum:

tus, ni fallor, dies hic est, per
Iouem, sextus utique. fuit en-
nim secunda mensis incip-
ientis, hodie verò eiusdem
septimæ est. Pater igitur cūm
sciret me iam olim amare,
probam hanc scilicet, con-
clusit me domi, dato ianitori
mandato, ne aperiret. Ego
verò (non enim ferebam ab
huius congressu prohiberi
me) Dromonem iussi, accli-
nantem muro atrij, qua pars
te humillimuserat, in tergū
recipere me. Nam hoc par-
to minore negotio ascen-
surus eram quid multis opus
est transcendi, veni atrium
offendi oclusam diligenter.
Iam enim nox erat media.
Itaque neq; pulsaui tum, sed
attollēs sensim ianuam (iam
autem ante idem ali-
quoties feceram) transuer-
sum actio cardine, tacitè ac
sine tumultu ingressus sum.
Dormiebant autem omnes,

atque ego exinde contrecta-

to pariete (ut sit in tenebris) super lectum adstiti. I O E.

Quid narras, ὁ Ceres? prope enim deficio. L Y S.

Postquam autem animaduvertebam non vnum esse anhelitum:

Eccc 4 principio

τὸ μὲν πρῶτον ὥμῳ τὴν Λυσίαν
 ἀλλὰ αὐτῇ συγκαθώδην. τόδ' ἔστι
 ἔκ τῳ, ὃ Πυθιάς, ἀπὸ ἰφαιφίας.
 μὲν γὰρ ὑπόρρον ἀγινάσθω τινα,
 πένον ἀπαλόν, ἐν ᾧ καὶ λυκαρ-
 μίον, μύρων καὶ αὐτὸν ἀπὸ
 πύοντα. ἔστι δὲ ἡ ἀπὸ τῆς
 φωνῆς ἔχον ἡλθον, ἐκ ἧς ὡκνη-
 σα, ἡν ἴσα, τί γὰρ αὐτῇ, ὃ Πυθιάς,
 γίλατ' ὅτι ἄξια δοκῶ σοι διηγε-
 γῆσθαι. ἰό. τὴν τοῦ σι, ὃ Λυσία,
 διὰ λυκαρμίας; ἡ Πυθιάς αὐτῇ
 μοι συνοικαθώδην. Πυ. μὴ λέγε
 ἰόσθαι, πρὸς αὐτόν. ἰό. τί μὴ
 λέγω; Πυθιάς τὴν φίλτατε, μὴ
 τακλῆθῃσα ὅτι ἡμῶς, ὡς ἅμα
 καθώδοιμ' ἡλυπῆμῳ γὰρ,
 σὶ μὴ ἔχουσα. Λυ. Πυθιάς, ὃ
 ἐν ᾧ καὶ λυκαρμίας, ἅτα δι-
 ἔκ τῆς ἡμέρας ἀνιχόμενοι ὡς
 σὺν τῷ λόμῳ; ἰό. ἀπὸ τῆς νόσου
 ἔξυρμάσθω, ὃ Λυσία ὑπὲρ ἑαυ-
 τὴν αὐτῇ αὐτὴν πρίχον, νυνὶ δὲ
 καὶ τὴν πλῆθει ἐπὶ θεῶ. ἀπὸ.
 ἔστι, ὃ Πυθιάς, ἀπὸ τῆς ἔκ τῆς
 φωνῆς, πῶσον αὐτόν. ἰό. τὸ μα-

tem usque detonsus? atque exinde intra sex dies hosce tantam
 iterum produxit comam? iō. Ex eo cum morbo laboravit,
 tonsa est, Lysia, defluxerant enim illi tum crines, nunc au-
 tem scilicet comam imposuit. Ostende Pythias, ostende
 ita rem habere se, ac fidem illi fac. Ecce tibi adulescentulum
 istum

principio quidem putabam
 Lyden cum ipsa una dormis-
 se, ceterum aliter multo res
 erat, Pythias. Nam ubi con-
 trectare coepi, deprehen-
 di imberbem quendam, ad-
 modum tenerum, ad cus-
 tem usque detonsum, veni-
 guenta etiam ipsum olen-
 tem. Hoc ubi sensi, si qui-
 dem et gladium veniens
 mecum attulisset, non ita
 quiessem tum, sat scitote.
 Quid ridetis Pythias? an ve-
 rariis digna dicere vobis
 videor? IOES. Hoccine
 igitur, Lysia, acerbum adeo
 tibi fuit? Pythias haec mecum
 dormiebat. PYT. Ne di-
 cas illi, Ioessa. IOES. Cur
 non dicam? Pythias erat, o
 charissime, a me accersita
 tum, ut una mecum dormi-
 ret. Aegre enim erat mihi,
 quod te non habebam. LY.
 Pythias autem? ille ad cus-

ράκιον, ὁ μοιχὸς, ὁ μὲν ἐκκλότης.
 παρ. Λυ. ἐκκλῶ οὖν, ὃ λόγος
 σα, καὶ ταῦτα, ἐρῶντα, ἰφα-
 ψάμην αὐτόν; Ιό. ἔκοιτο σὺ
 μὲν ἥδ' ἐπὶ πησσαι. βέλεται, ἀν-
 τιλυπέσω σε καὶ αὐτὴν, ὁργί-
 μινυ δικαίως ἐρῶ μίση;
 Λυ. μηδ' αὖτως, ἀλλὰ πίνωμεν
 ἥδ' ἐν, καὶ Πυθιάς μεθ' ἡμῶν
 ἄξιον ὅρ' αὐτῶν παρῆναι τοῦς
 σπονδαῖς. Ιό. παρῆσα. οἶα πῶ-
 πουθα δὲ σὶ, ὃ ἡννοώτατα
 νανίσκω, Πυθιάς, Πυ. ἀλλὰ
 καὶ διέκταξα ὑμᾶς ὁ αὐτὸς,
 ὥστε μὴ μοι χαλῖπαι, πλὴν
 τὸ δῆνα ὅρα, ὃ Λυσία, μῆτις
 ἐπῆς τὸ περὶ τῆς λόμης.

idem ipse reconciliaui quoque vos: quare non est cur mihi suc-
 censeas, ni istud quaeso vide, *Lysia*, ne cui de coma quicquam
 dixeris.

ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ, ΧΗ-
 νιδας & Ὑμνίς.

EN δὲ τῇ πρὸς τὸς Γαλά-
 τας μάχῃ, ἐπὶ, ὃ Χη-
 νιδας, ὅπως μὲν περὶ
 λασα τῶν ἄλλων ἰππέων ἐπὶ
 τοῦ ἵππου τοῦ λαοκοῦ, ὅπως
 δὲ οἱ Γαλάται, καὶ τοὶ ἄλ-
 λημοὶ ὄντες, ἔφθοντο ὡς
 ὡς

istum mæchum, quem zelae-
 typia prosequeris. *LY.*
 Quid igitur? annon conue-
 niebat hoc? praesertim aman-
 tem, & qui ipse contrectauit.
IO. Proude tu quidem
 iam persuasus es ut credas.
 Vis autem & ipsa vicissim
 tibi ægrè faciam, ut quæ me-
 ritò vicissim irascar tibi?
LY. Nequaquam, sed biba-
 mus iam, *Pythias*q; hæc vnά
 nobiscum. Aequum enim est
 adesse ipsam reconciliationi
 faciundæ. *IO.* Aderit. Qua-
 lia autem propter te passa
 sum, ὁ generosissime adule-
 scentium *Pythias*? *PYT.* At

ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ,
 Chenidas, & Hymnis.

IN pugna autem contra
 Galatas, dic Chenida,
 quo pacto ipse quidē ante
 ceteros equites cursu puerili
 fuerim, equo insidēs cādido:
 Galatæ autē, tametsi fortes
 aliqui bellatores, trepidā-
 rint cōtinuò ὅ vbi aspiciēbāt
 Ecce s me,

ὅς ἔδ' ὅρ' με, καὶ ὅδ' ἄς ἔτι δέι.
 συ. τότε τοῖσιν ἰγὼ, πλὴν ἢ λόγ-
 ῳ ἀκοντίσας, διέπαρα τὸν
 ἵππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν ἵπ-
 πον. ἐπὶ δὲ τὸ σωλευκὸς ἔτι
 αὐτῶν (ἥσαν γὰρ τινοὶ. οἱ
 ἔβρον. [βαλὺσαν] οὐ μὴ πλὴν
 φάλαγγα, ἐκπλασίονος εὐ-
 παλαγόντων αὐτὸς) ἐπὶ τέρας
 ἰγὼ σπασάμεν. πλὴν σπά-
 θλῳ, ἅπαντι ὥθυμῳ ἐπιδά-
 σας, ἀνατρέπω, μὴ ὅσον ἱππῶ,
 τοὺς πελιδνὰς αὐτῶν τῇ ἐμ-
 βολῇ τοῦ ἵππου. ὥς ξίφη δὲ
 κατ' ἐνδοῦ, δεινὸν τῶν
 πολεμῶν ἐνδὲ ἐς δύο πλὴν
 ἐκφανεῶς αὐτῶν ἐράνα ὑμῶν
 δ', ὡς Χλωίδα, μετ' ὀλίγον ἰ-
 πίσητι, ἢ ἀν' αὐτῶν Χη.
 ὅτι γὰρ ὡς Λιόντιχη, περὶ Πά-
 φλαγονίαν ἱμονομάχης
 ὡς σατράπης, οὐ μὴ ἀδὰ ἐπὶ
 δέξω καὶ τότε. Λι. καλῶς
 ἐμνησας, ἐκ ἀχρυνούσας οὐδ'
 ἐκδύς τῆς πράξεως ὁ γὰρ
 σατράπης μέγας ὢν, ὁ-
 πολομάχων ἄνδρ' ἀποκῆρ δ',
 νοα,

me, neq̄ quisquam ampliùs
 subsistere sustinuerit. Ibi igi-
 tur tum ego lancea quidem
 emissa transfixi praefectum
 abe ipsorum, una cum equo.
 Contra eos autem qui con-
 ferti adhuc resistebant (erat
 enim nonnulli qui persiste-
 bant, phalange quidem son-
 luta, in quadrangulam au-
 tem aciem aggregatis ip-
 sis) progressus, arrepto gla-
 dio, ac totis animis facto in
 illos impetu, in fugam quidē
 conuerto circa septem eo-
 rum qui in prima acie pu-
 gnabant, equi incursum: gla-
 dio autē impacto, manipula-
 rē unius ducis caput in duas
 partes difseco, una cum ipsa
 galea. Vos autem, Chenida,
 paulò post superuenistis, fu-
 gientibus iam illis. C H E.
 Nam cum, Leontiche, circa
 Paphlagoniā singulari prae-
 lio cum satrapa illo con-
 gressus es, annon tum quoq̄
 praclarum facinus ac ma-
 gnum edidisti? L E O. Pub-

ehēdē commonuisti facinoris, haudquaquā etiam illius inges-
 neroſi. Nam satrapa ipse cum corpore quidem esset maximus,

inter

σοι, καὶ ἀφρονέσας ἔβηλιν.
 πῶς πεπιδίεσας ἰς τὸ μίσον,
 ἀνδραγαθῶς, ἢ τις ἐθίλοι αὐτῷ
 μονομαχεῖν, οἱ μὲν ἔρ' ἄπαι
 καὶ πικρὰ γένοιτο, οἱ λοχαγοὶ
 καὶ οἱ ταξίαχοι, καὶ ὁ ἡγεμὼν
 αὐτὸς, καὶ τοιοῦτον ἀγένην
 ἄνδρα πῶς ὦν. Αἰείθελμος γὰρ
 ἡγεμὼν ἡγεῖτο. Αἰταλὸς, ἀκού-
 τιτὲς αἰεὶ. ἰὼ δὲ ἰχθυόων
 χοῦν ἔτι. Τελμύσας δ' ὅμως,
 καὶ τὴν ἐταίρην ἐπιλαμβάνου-
 μένης ἀπείσασθαι. ἰδοὶ οἱ
 κίσαν γὰρ ὑπὲρ ἡμῶν, ὁρῶντων
 ἀπείσδοντα μὲν τὸν βάρβαρον
 πορὶ πικρῶσι τοῖς ὅπλοις, μί-
 γαν τι, καὶ φοβερὸν ὄντα τὸν
 πόρον, καὶ ἡραδαιώνοντα τὴν
 πόλιν. Χγ. καὶ γὰρ ἔλασα
 τότε, ὦ Λιόντιχι, καὶ οἶδα
 ὡς ἀχόμην σου, διόμην
 μὴ περὶνδυνάωμαι. ἀβίω-
 τα γὰρ ἔγωγε μοι, σοῦ ἀπεί-
 νοντο. Λι. ἀπ' ἰὼ τοῦ
 μίσους,

inter grauis autem arma-
 ra milites pugnator habeo
 reitur optimus, contemptis
 videlicet Græcis, in medium
 prosiliebat, ac prouocabat
 siquis eū ipso singulari præ-
 lio decertare vellet. Ibi igitur
 tum ceteri quidem per-
 culsi atque perterriti erant,
 Manipularij videlicet, Præ-
 fecti, & Centuriones, &
 ipse etiam Imperator, quan-
 quam homo esset minimè a-
 lioqui ingenerosus aut igna-
 uus. nam Aristarchus tum
 imperator exercitum duce-
 bat, Actolus, idemq; iacula-
 tor optimus. Ego verò tri-
 bunatum adhuc tum gere-
 bam: sed tamen nihilominus
 fidens animo, & dimotis à
 me socijs, qui me increpando
 retinebant: metuebant enim
 mihi, aspicientes Barbarum
 quidem ipsum resplendentē
 armis inauratis, magnā autē

atque terribilem indutum galeam, & præterea lanceam quo-
 que vi multa librantem. C H E. Nimirum ego quoque
 tum metui, Leontiche, & scis quo pacto instabam tibi pre-
 cando, ne præ alijs periculo committere te velles. Nam mi-
 hi vix hæc ingrata futura erat, te morte amisso. L E. At ego

μέσας, παρῆλθες τὸ μέσον,
 ὕχρεον τῷ Παφλαγόνῳ· ὁ
 πλισμίνῳ, ἀλλὰ πάγκυρῳ
 καὶ αὐτός. ὥς βοὴ ὄνους, ἐξέ-
 σκεν καὶ παρ' ἡμῶν, καὶ παρὰ τῶν
 βαρβάρων· ἐγνώσεά μιν ἥ
 ἑκκῆνοι ἰδόντες. ἀπ' ἑπὶ πύ-
 λαις μάχιστα, καὶ τῶν φαλά-
 ρων, καὶ τῶν λόφον. ἀπὲρ, ὃ Χλῳίς
 διατίνε μιν πάντων τότε ἕκα-
 ζον· Χη. τί νιν ἄσπερον, ἢ Ἀχιλῆς
 ἄν, νῦν Δία, ὃς Θιτίδος καὶ Πη-
 λῖως; ὅπως ἔπριπε μίρον σοι ἢ
 ἑόρυν, ἢ φοινίκας ἀπὸ πύλων,
 καὶ ἢ πύλας ἡμάρμαρυν. Λι.
 ἐπὶ τῇ σωίσῃ, ὁ βαρβάρῳ
 πρότερον τιμήσκει μιν, ὅστις
 γὰρ ὅσον ἐπιψάσας ὡς δό-
 ραι, μικρὸν ἦν τὸ γόνυ. ἐ-
 γὼ δὲ διηλάσας τὴν ἀσπίδα τῇ
 σάκῃ, πᾶσι δὲ μὲν ἄς τὸ
 εἶργον, ἄν' ἐπιβραμὸν, ἀπὸ
 θυροτόμου τῇ σάκῃ ῥα-
 δῖως καὶ τὰ ὅπλα ἔχων, ἵπας
 ὤκλθον, ἅμα καὶ τὴν λευκὴν
 ἐπὶ τῇ σάκῃ πεπηγῆσαν λῶ-
 σιν, ἡλυσμίνῳ ὡς φόνον.
 Υμ. ἀπαγέ, ὃ Λιόντιχ, μίας

καὶ

referens inde redeo, caput quoque una summa fixū lancea por-
 tens, cede videlicet lotus ac madens. HY. Apage, Leoniche,

tum praeter ceteris ausus, pro-
 cessi in medium, non prius
 neque ipse Paphlagonem illo
 armatus, sed totus adeo au-
 ro collucens. Quare clamor
 statim coortus est et à no-
 stra parte, et à barbaris.
 Agnoscebant enim etiam illi
 me videntes, et maximè ex
 pelia, et phaleris, et cri-
 stis. Dic quaso Cheneida, cui-
 nam me tum omnes assimi-
 labant? CHE. Cui autem
 alteri, quàm Achilli, per Io-
 uem, Theidis et Pelei filio?
 Ita decebat quidem te ga-
 lea, efflorebat autem pur-
 pura: pelia verò etiam fulgu-
 ris modo coruscabat. LE.
 Postquam autem ad manus
 ventum est, Barbarus ille
 prior vulnerat me modicè,
 quasi perstringens hasta pau-
 lum supra genu. Ego verò
 adacta per clypeū læcea, to-
 tum utrinque pectus illius trās-
 uerbero: atque exinde accurs-
 rens, cervicem quoque gladio

amputo facile, arma quoque illius

facta

ῥὰ ταῦτα ἢ φοβῆρά περὶ σου
 τὸ διηγῆ, καὶ ἐν ἅρ' ἐτι σὺ δὲ
 πρὸς βλάβει τις, ὅτω χάροντα
 ἔδ' ἔνθεω, ἔχ' ὅπως συμπίοι, ἢ
 συγκαοιμησὶν. ἔργον οὐδ' ἄρ'
 παμ. Λι. Διπλάσιον ἀπόλαυ-
 βι τὸ μίσθωμα. Υμ. ἐν ἅρ'
 ὑπομένωμι ἀνδροφόνω συγ-
 παθώδην. Λι. μὴ δίδιθι, ὅ
 Υμνί, ἐν Παφλαγόσιον ἐκείνα
 τίπρακται, νῦν δ' ἀρ' ὡς
 ἄρ' ὡ. Υμ. ἀπ' ἵνα γὰρ ἀνθρώ-
 πῳ δ', καὶ τὸ αἶμα κατέκασ-
 σου ἀπ' τῆς κεφαλῆς τὸ βαρ-
 βάρος, ὡς ἱερὸν ἐπὶ τῇ σαρ-
 κί. Ἄτ' ἔγὼ τοῖς ἄνδρα πι-
 εῖσθαι, καὶ φιλέω; μὴ, ὅ
 Χάετον, ἤνοιτο. ἔδ' ἔρ' οὐ-
 τ' ἀμείνων τοῦ ἀμίου.
 Λι. καὶ μὴδ' ἔμιν ἔδ' ὡς ἐν
 τοῖς ὅπλοις. ἔν' οἶδα, ἡράδης
 ἄρ'. Υμ. ἀκίεσσα μόνον, ὅ
 Λιόντιχί, ναυτιῶ, καὶ φείτω,
 καὶ τὰς σκίας μοι δοκῶ ὅ-
 ρ' ἔρ', καὶ τὰ ἑδωλα τῶν πι-
 φρονουμένων, καὶ μάστιγι, τὸ
 ἀθλὶς λοχαγῆ, ἵς δύο τῶν κε-
 φαλῶν

facta scelerataq; hæc, atque
 adeò horribilia de te ipso
 narras : neque verò te am-
 pliùs ne aspexerit quidem a-
 liquis, cruore actabo ita
 gaudentem, nedum bibat
 tecum, aut concumbat. E-
 go certè igitur hinc abeo.
 ΛΕΟ. Quin duplam acci-
 pe mercedem. ΗΥΜ. Non
 potero cum viro cadibus
 polluto concumbere. ΛΕΟ.
 Ne metuas, Hymni. Nam il-
 la tum in Paphlagonia ge-
 sta sunt, nunc autem pacem
 hic ago. ΗΥΜ. At homo de
 uotus & execrabilis es, &
 cruor ex capite Barbari il-
 lius quod in lancea fixum
 portabas, in te destillabat.
 Egone igitur ut talem vi-
 rum amplectiar & osculer?
 absit, ô Charites. neque e-
 nim iste talis carnifice me-
 lior. ΛΕΟΝ. At verò si
 me vidisses in armis, sat
 scio, amâsses, Hymni. ΗΥΜ.
 Audiēs solùm hæc, Leōtiche,
 nauseo, atque horreo, ipsasq;

illas umbras videre mihi videor & simulachra occisorum,
 & præcipuè miseri illius manipularij præfecti, cuius in
 caput

παλὸν διερρημφυ. τί οἶα, τὸ
 ἔργον αὐτὸ, καὶ τὸ αἶμα ἄθια.
 σάμην, καὶ καμψύς τοὺς νε-
 κρῆς; ἰκθαεῖν γὰρ μοι δοκῶ,
 ἔσθ' ἀλκηνυόνα πᾶσι ποτὶ φο-
 νώδην ἄδου. Λι. ἔτως ἀε-
 γρυνῆς, ὦ Υἱανί, καὶ μικρόψυ-
 χος εἶ; ἐγὼ δ' ὥμην ἠώδην.
 θαί σε ἀκούσασθαι. Υἱ. ἀπὸ
 τίποτε τοῖς διηγέμασι τέλεις,
 ἄλκινος Λημνιαδάς ἢ Δαναί-
 δας ὑῖοις; ἐγὼ δ' ἀπρίχθω
 παρὰ πλὴν μητέρα, ἵως ἴτι
 ἡμῖρα ἱσίμ. ἔπον καὶ σὺ, ὦ
 Γραμμὴ, σὺ δ' ἱρῶσο χιλιάρ-
 χον αἶσι, καὶ φονίῳ, ὅπως
 σὺν ἄρ' ἰδίῃς. Λι. μάστορ,
 ὦ Υἱανί, μάστορ. ἀπιδύλυσ-
 θαι. Χγ. σὺ γὰρ, ὦ Λιόντιχι,
 ἀφιδύω παρὰ σὺν κατὰ πό-
 βησας, ἱπισάων λόφους,
 καὶ ἀπιδάμους ἀεσείας δις
 ξιῶν. ἐγὼ δ' ἰάραρ ὄνθης, ὅπως
 χλωρὰ ἐγρῆτο, ἴτι σε τὰ κα-
 τὰ τὸν λοχαγὸν ἰκῆνα διη-
 γρηψέ, καὶ σὺν ἱσάων τὸ πρό-
 σωπον, καὶ ἡμίφειρον, ἰπὶ

caput in duas partes disse-
 cuisti. Quid putas igitur si
 ipsum opus aspicerem, &
 cruorem manantem, & ia-
 centium cadauera? Emori-
 tura certe mihi videor, ut
 quæ nunquam ne gallū qui-
 dem gall. naceum occidi vi-
 derim. LEON. Adcōnt
 autem ingenerosa Hymni
 es & pusillanimus? Ego ve-
 rò oblectatum iri te puta-
 bam audiendis istis. HYM.
 At huiusmodi narrationibus
 oblecta, si quas Lemniades
 inueneris, aut Danaides.
 Ego autem hinc ad matrem
 curriculò abibo, dum adhuc
 dies est. Sequire & tu Grä-
 me. Tu verò vale, Tribunon
 rû optimè, & occisor, quot-
 quot etiam volueris. LEO.
 Mane quæso, Hymni, mane.
 Abijt. CHEN. Nempè
 Leontiche, puellam simpli-
 cem territasti, concutiendò
 cristas, & incredibilia quæ-
 dam præclare facta comme-

morando. Ego verò statim videbam quo pacto expalle-
 scebat, cum tu adhuc illa quæ circa manipularium facta es-
 sent, narrarer: contrahebatq; vultum, & exhorrebat aliquan-

καὶ ἀγαθὸν τὸν κεφαλὴν
 ἴσῃς. Λε. ὅμως ἱρασιμότερον
 ῥ' αὐτῇ φανῆσθαι ἐκείνῃ σὺ
 μηλοσαπολάνας, ὦ Χλωί-
 α, τὸ μονομάχιον ἵππευ-
 λῆν. Χη. ἐκείνη γὰρ σιωπῇ
 ψάλλομαι σοι, ὁρῶντα τὸν
 αἰτίαρτῆς ἀλαζονείας; σὺ δὲ
 πολὺ φοβερόν αὐτὸ ποιεῖς.
 Λε. ἔγω γάρ, ἀπίστευτον τὸ κα-
 ποδαίμονος Παφλαγόνος τὸν
 κεφαλὴν, τί καὶ κατέπηξας
 αὐτὸν ἐπὶ τῆς σκεύους, ὥς-
 τε καταρρεῖν τὸ αἷμα; Λε. τῷ
 ἑμιάρῳ ὡς ἀληθῆς, ὦ Χλωί-
 α, ἵππετά γε ἄλλα οὐ κακῶς
 σιωπῇ πηλασῶ. ἀπὸ δ' οὐκ ἔστι
 πᾶσιν αὐτὸν συγκατανοεῖν
 θούσαν. Χη. λέγω οὖν, ὡς ἐ-
 ψάλλω ἅπαντα, γυναικῶ
 αὐτῇ δόξαι βελόμην; Λε. αἰ-
 σχρόν, ὦ Χλωίδα. Χη. καὶ μὴν
 ἐκ ἄλλως ἀφίκοιτο. ἐν δὲ βίῳ
 θάτερον, ἢ μισῆσαι ἀ-
 γνὸς εἶναι δοκῶν, ἢ καθῶ-
 στερμιτὰ Ὑμνίδῃ ἐψάλλω
 ὁμοίον.

tum, postquam etiam disse-
 cuisse te caput illius dice-
 bas. LEON. At ego me illi
 amabiliore eò visum iri pu-
 tabam. Sed tu me perdi-
 disti, Chenida, qui ultra hæc
 etiam de singulari certami-
 ne submonuisti. CHEN.
 An non decebat me quoque
 mentiri tecum, quando cau-
 sam arrogantia istius vides
 bam? Tu verò longè terri-
 biliora omnia fecisti. Esto
 enim amputaris infelicis i-
 stius Paphlagonis coput, cur
 idem etiam lanceæ affixisti,
 ita ut cruor in te desillaret?
 LEON. Vnū hoc impurum
 ac detestabile re vera, Che-
 nida. Nam cetera quidem
 non omnino malè conficta
 fuerant. Abi igitur, ac per-
 suade illi ut redeat, mecumque
 dormiat. CHEN. Quid is-
 gitur? dicāmnε quòd omnia
 ista mentitus fueris, dum ge-
 nerofus ipsi videri affectas?
 LE. Turpe hoc; Chenida.

CH. At verò alio pacto non redibit facilè. Proinde alterum
 ex his elige, ut vel odio habearis, dum præclarus bellator vi-
 deri cupis: vel mentitū esse te ista confitearis, cum Hymnide
 dormias.

ὁμολογῶρ. Λι. χαλκὰ μὲν
 ἄμφω. ἀρῶμαι δ' ὅμως πλὴν
 Ὑμνίδα, ἀπιθι οὐκ ἔστι, ὃ
 Χλνίδα, ἰψῦθαι μὲν
 μὴ πάντα
 δέ.

dormias. LEON. Difficile
 sanè utrunque est, sed tamen
 Hymnidem habere malo.
 Abi itaque, ac dic illi, Che-
 nida, mensitum quidem esse
 me, non tamen omnia.

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

α DANAIDES.] Danaus, cùm essent ei quinquaginta filii,
 & Aegypcio totidē mares responsum accepit, se à genero interfe-
 ctum iri. quapropter ut nuptias recusaret fratris, secessit Argos.
 Tandem cùm ad hoc cogereetur, filia monitis patris coniuges no-
 sti omnes interfecerunt, præterquam Hypermnestra, quæ Li-
 no viro pepercit : à quo Danaus, postquam annos regnasset
 quinquaginta, interfectus est. Danaïdes verò dare criminis
 pœnas apud inferos dicuntur, aquis implere fracta dolia co-
 ἔα. De quibus Bologninus ex 4. Metamorph. Ovid.

Implebuntq; suas nequicquam Belides urnas,
 Imperio patris, quæ secuere viros.

ΔΩΡΙΩΝ ΚΑΙ
 Μυρτάλη.

DORIO ET
 Myrtale.

ΝΥΡ μὲ ἀρκείας, ὃ
 Μυρτάλη; νῦν, ὅτι
 πρὸς ἐξυγόνῳ δέ
 δέ; ὅτι δέ σοι τὰ βραῦτα ἐκεί-
 νισιν, ἰρῶ μὲν, ἀνὴρ, ἀπο-
 τηρ, πάντ' ἡν ἔγω. ἐπεὶ δ' ἔγω
 ἢ αὖτ' ἢ δὲ ἀκείως, οὐ δέ
 ἢ Βιθυνὸν ἐμποροῦν ἔρκεας

Ν Vnc me excludis sci-
 licet Myrtale? nunc
 quando ad inopiam
 perueni propter te? At quādo
 tam multa ad te afferebā: do-
 mator, vir, dominus, denique
 nihil non erā. Posteaquā igit-
 tur ego quidem exhaustus ac
 siccus planè iam, tu verò Bithynū istum mercatorē inuenisti,
 qui

ἱρασλὺν, ἀπαιέομαι ἢ ἐγὼ, καὶ
 πῶς τ' ἐν ῥῶν ἑκάστῃ διακρύψω,
 ὃ δὲ τ' ἐν κλίτῳ φιλεῖται, μόνον
 ἔνδοξον ὄν, καὶ ἢ πάννου χίψῃ,
 καὶ λευκῆς φέρεται ἀπ' αὐτῆς. ΜΥΡ.
 ταῦτά με ἀπηνύξα Δωείων
 καὶ μάστιγας, ὅποταρ λήγῃς, ὡς
 πομπὰ ἰδωκας, καὶ πρὸς γυγία
 σπῆσαι δι' ἰμὶν, λόγισσαι γὰρ ἄν
 παντὰ ἐξ ἀρχῆς, ὅποσα μοι ἐ-
 κόμισθαι. ΔΩΡ. ἔντι, ὦ ΜΥΡ-
 τάλη, λογισάμεθα. ἐπιδύμα-
 τα ἐν Σικυνῶν τὸ πρῶτον
 δύο δραχμῶν τιδὲ δύο δραχ-
 μὰς. ΜΥΡ. ἀπ' ἰκοιμήθης νύ-
 κτας δύο. ΔΩΡ. καὶ ὅποτε ἔκορ-
 ἐν Συνείας, ἀλάστρον μύρον
 ἐν Φοινίκης, δύο καὶ τὸ δραχ-
 μῶν, καὶ τὸ Ποσειδῶ. ΜΥΡ. ἐγὼ
 δὲ τοι ἐκπλήνῃ τὸ μικρὸν ἐ-
 κῆνο χιτῶνιον, τὸ μικρὸν τ' ἐμ-
 ῶν, ὡς ἔχοις ἐρίφῳ, Ἐπίδρω
 τὸ παρὲς ἐκλαθομένης αὐτὸ
 παρ' ἡμῶν, ὅποτε ἐκάθω
 παρ' ἡμοί. ΔΩΡ. ἀπὲρ αὐτὸ
 τὸ γυνείσας ὁ Ἐπίδρος ἀπὸ λῶ-
 ν

qui te amet, ego quidem ex-
 cludor, & ante fores sto la-
 chrmuans : ille autē tota no-
 cte osculatur, & solus intus
 est, & quasi quoddam sacrum
 peruigilium tecum peragis.
 iamq; etiam pregnantem ex
 eo esse te ais. ΜΥΡ. Ista me
 enecant, Dorio, & maximè
 quando dicis quòd multa de-
 deris mihi, & ad inopiam
 propter me redactus sis. Ra-
 tionem igitur subduc quæstio
 omnium eorum quæ iam in-
 de à principio ad me attuli,
 sit DOR. Rectè sanè, Myr-
 tale, subducamus rationem.
 Principiò igitur calceos at-
 tuli tibi Sicyonios, duarum
 drachmarum precio. pone
 duas drachmas. ΜΥΡ. At
 concubuiſti quoque noctes
 duas. DOR. Et quando ex
 Syria veniebam, alabaſtrum
 unguenti ex Phœnicia, duas
 rum etiam drachmarum, ita
 me seruet Neptunus. ΜΥΡ.

At ego tibi, cum hinc nauigares, paruam illam tuniculam
 dedi ad femora usque demissam, quo remigando utereris,
 quam Epiurus proreeta, quando dormierat metum, per obli-
 uionem hinc intus reliquerat. DOR. Verum cognitam illam

ἐν Σάμῳ, μετὰ πομπῆς γὰρ, ὃ
 θεοὶ, τ' μάχης. ἐρόμυνα δ' ἐκ
 Κύπρου, καὶ ἐπὶ ῥῆας πύργου, καὶ
 πύργου τὸς ῥῆας, ὅπου καὶ
 πλοῦσα μὲν ἐκ Βοσπόρου, ἐκ μὲν
 σὺν βί. τί δ' ἐν, καὶ ἄρτις ὁ αὐτὸς
 θαυμάσιος, ἐν γοργυλῶ ξηρὸς,
 καὶ ἰσχυρὸν βίον ἐκ Καρίας,
 καὶ ἄρτις ἐκ Πατάρων σαρ-
 δάνια ἐπὶ γυμνασίου, ὃ ἀλάττει, καὶ
 τορὸν ποτὶ μίμνημαί τ' μί-
 γαν ἐκ Γυθίου. Μυρ. πύργου ἱ-
 σῶς δραχμῶν, ὃ Δωείων,
 πᾶντα πᾶντα. Δωρ. Μυρτά-
 λη, ὅσα ναυτὸς ἀνδρῶν ὃ ἐκ
 Δωάμω, μισθὸν ἱππικῆς.
 οὐκ γὰρ ἡδὲ γίχου ἄρχω ὁ
 δεισιόων, καὶ σὺ ἡμῶν ἱππο-
 ρῆς, πρόβω δ' ὅπου Ἀφρο-
 δισία λῶ, ὃ καὶ δραχμῶν ἱθνα
 πῶς ἐκ ποδοῖν Ἀφροδίτης,
 ὁ ἱπποῦ, ἀργυρῶν, καὶ πᾶ-
 λιν τῷ μνηστὴρ ἅς ἐπὶ οὐμάτα
 δύο δραχμῶν, καὶ Λυδῶν τῶν.
 τῇ πομπῇ ἅς τῶν χῆρα,
 οὐκ μὲν δύο, οὐκ δ' ἰσῆρας
 ὁβολοί, πᾶντα πᾶντα σωτῆ-
 ρῆτα, ὅσα ναυτὸς ἀνδρῶν λῶ.

Μυρ.

huic in manū aliquoties nunc duos, nunc quatuor obolos. Hæc
 omnia in vnum cōputata, substantia certè viri navitis fuerūt.

MYR.

in Samo nuper à merursum
 abstulit Epiurus, nō sine mul-
 to (prò dy) certamine. Cep-
 as autè ex Cipro, & sapere-
 das quinque, & percas qua-
 tuor, quando ex Bosporo na-
 uigauimus, attuli tibi quoq̃.
 Quid ergo? etiam panes o-
 ſto nauticos in canistro, ſica-
 cos, & cortinam caricis ple-
 nã ex^a Caria, & postea^b ex
 Pataris sandalia inaurata,
 ô ingrata. Etiam caseum a-
 liquando memini afferre me
 tibi ex Gythio. MYRT.
 Quinq̃ fortassis drachmas
 rum, Dorio, omnia hæc.
 DOR. O Myrtale, quantiū
 equidem potui, homo nauta,
 & mercede operam nauibus
 locans. Nunc enim etiam la-
 teri præfessus sum dextro, &
 tu nos contemnis? Nuper au-
 tem quando Aphrodisia ce-
 lebrabātur, annon drachmā
 quoq̃ ante pedes Veneris pro
 te posui aureā? & rursus ma-
 tri pro calceamentiis drach-
 mas numeravi duas, et Lydæ

ΜΥΡ. τὰ ἐρόμμνα, καὶ οἱ ὧ-
πέρδου, ὧ Δωείωρ, Δωρ νοῖ, ὧ
ῥῆ ἔχον πλάω κομίζων, ὧ ῥῆ
ἄν ἡριπρον, ἔγωγε πλοτῶν ἰτὺν
χανον. τῇ μητρὶ δ' ἔδδ' ἐλφανά-
δα μίαρ σκορόδου ἐκόμισα
πώπολι. ἡ δ' ἴως δ' ἄν ἔμαθον,
ἔτι τοι ὧ παρὰ τ' βιδωῦ τὰ
δωρεῖα. ΜΥΡ. τυτὶ πρῶτον ὁρᾷς
τὸ χιτῶνιον, ἐκῶν ὧ ἐπείατο,
καὶ τὸν ὄρμον τ' παχύτερον.
ΔΩΡ. ἐκῶν ὧ; ἡ δ' ἴω γάρ σε
πάλαι ἔχουσα. ΜΥΡ. ἀπ' ὅν
ἔδδ' ας, πολλὸν λιπώτερον ὧ ἐκῶν, καὶ
σμαράγδους ἐκ ἔχει, καὶ ἰπὸς
βιαταυτὶ, καὶ δάπνιδα. καὶ
πρὸς αὐτὸν μνῆς, καὶ τὸ ἰνοί-
κιον λιαιίδων ὑπὲρ ἡμῶν, ὧ
σάνδαλα Πατάσκᾶ, καὶ τυρόν
Γυθιακόν, καὶ φλιώρας. ΔΩ.
ἀπὸ ἀκῶν ὧ λήγας, οἷον ὄντι
συγκασθῶδες αὐτῶ; ἔγωγε
ὑπὲρ τὰ πρῶτον ὧ πάντως,
ἀναπαλάντιας, καὶ πλὴν χοιῶν
οἷ ὧ ἐκῶν ὧ, ἔδδ' ας ὧ δόνα-
τας αὐτῶ ὧ δᾷς; αἱ μὲν ῥῆ Χά-
ειτῶ, ὧ Διοσκόρω, πομπῶ, καὶ
μάστιγαν ὧ πόταν ἔδδ' ας, καὶ ἔ-

Βρὸς

ΜΥΡ. Cepæ illa videlicet,
ὧ saperdæ, Dorio? D O R.
Ita tertè. Neque enim plura
aut maiora ferre potui. Non
enim remis locarem operā,
si diues forem. Caterum ma-
tri meæ ne caput quidem v-
num ally unquam attuli. Li-
benter autem scirem, quān-
tibi à Bithyno isto dona da-
rentur. ΜΥΡ. Principidū tu-
nicam hanc vides? eam ille
emit, ὧ monile hoc crassius.
D O R. Illene? Annōn ego
te iam olim habere noram?
ΜΥΡ. At quod tu noras,
multò tenuius erat, neq; ὧλλος
smaragdos habebat. Deim-
de ὧ inarueis has, ὧ tapes-
tem. Nuper autem etiā duas
minas. Et pensionem domus
quoq; pro nobis exoluit, non
sandalia Patarica, ὧ castiā
Gythiacum, ὧ id genus nu-
gai. D O R. At illud non di-
cis, cū quali ipso cōcumbas,
q; annos omnino supra quins
quaginta natus uxorem du-
xii, caluus videlicet, ὧ colo-

re similis carabo. Neq; etiā dētes illius vides? Nā gratiā quidē,
ὧ Dioscuri, illius multa, ὧ præcipuē quoties cantat, ὧ de-

Ffff

licationis

452 LVC. DIAL. MERETRICII.

βρῆς δὲν θίλῃ, ὅν' αὐτοῖον.
 εἶσιν, φασί. ἀπ' ὅν' αὐτοῖον αὐτῶν,
 ἀξία γὰρ ὅσα, καὶ ὕψος ὕμῃν
 παῖδ' ὁμοίον ὡς πατέρι. ἔα
 γὰρ δὲ καὶ αὐτὸς ἐνέσω Διὶ
 εἶδ' αὖ, ἢ Κυμβάλιον τινα τῶν
 κατ' ἐμὴν, ἢ πλὴν γέγονα ὕμῃν
 πλὴν ἀνλητεῖδ' αὖ, ἢ πάντως τις
 σοί. Δάπιδας δὲ καὶ ὄρυμνι, καὶ
 Διμυῖα μισθώματα ὅσα ἂν ἴδῃ
 ἔχομαι. ΜΥΡ. ὦ μακαρία καὶ
 νῦν, ἢ τίς ἱράσιν σὶ, ὦ Δαείων.
 ἔξω. ἑρόμηναι δὲ ἐντὶ οἷσιν
 ἐκ Κύπρου, καὶ τυρόν, ὅταν ἐκ
 Γυθίς καταπύξῃ.

licitior paulò esse cupit, as-
 nus ad lyram, ut dici solet.
 Sed tu frui eo, digna vi-
 existens, ac puer vobis nas-
 scatur patri similis. Ego ven-
 rò etiam ipse inueniam Del-
 phidem, aut Cymbalum a-
 liquam, mea conditionis, aut
 etiam vicinam vestram hanc
 tibicinam, aut omninò ullam
 aliquam. Tapetas autem, ὅ
 monilia, ὅ duarū minarum
 mercedem non omnes habes-
 mus. MYR. Beatam igitur
 illam, quæ te amorem ha-
 bebant, Dorio. Cepas siquidem illi frater ex Cypro, ὅ casum

scilicet quando ex Gythio nauigabis.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a CARIA.] Asiae minoris regio inter Lyciam & Ioniam.
 Dicta est autem Caria à Chasæ rege, qui primus, ut ferunt, a-
 nimum Argurii inuenit. Populi Cariae meminit Virgil. 8. Aen.

Hic Lelegas Carasq; sagittiferosq; Gelones.

b Ex Pataris.] Urbs Lyciae, ubi sex hyemalibus mensibus
 Apollo responsa dabit. Dicta à Pataro Apollinis filio ex Lyciae
 Xanthi filia: vel ab alio Pataro Lapeonis filio. Hinc Patarae
 adiectiuum. 1. Ouid. 1. Metam.

—mibi Delphica tellus,

Et Claros & Tenedos, Patarae: egia seruit.

ΚΟΧΛΙΣ

Τὶ δακρύας, ὦ Παρθένι;
ἢ πόθεν καταζότας
τὸς ἀνδρὸς φίλεις; Παρ.

ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς, ὁ μέ-
γας, ὁ Κροκάλης ἐρῶν, ἐρῶ-
πισὶ μὲ, ἀλλήλασθ' ἐν ῥῶν πα-
ρὰ τῷ Κροκάλῃ, ἀπὸ τ' ἀντιρα-
στῆ αὐτ' Ἰόργου μεμιοῦσθ' ἐμὲ,
καὶ τίς τις ἀνδρὸς με συγγενεῖς,
καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δια-
πύων ἀντιρῶν, καὶ τ' ἐρα-
τῆρα ἐξελχὼν ἰπασποῦσας. καὶ
τὸν μὲν ἀγροῖον ἐκείνον τὸν
Γόργον, ἀπ' οὗ συμποσίους καὶ
λασπύσας τῶν τριῶν, ἰπασπο-
νείσας αὐτὸν αὐτὸς τι ὁ στρα-
τιώτης, Δηνόμαχ' (οἶμαι)
καλεῖται, καὶ ὁ συστρατιώτης
αὐτ' ὥς ἐκ εἶδα, ἀβιάσται
ὁ ἄνθρωπος, ὦ Κοχλί. αἰμὰ
τε γὰρ ἐρῶν πᾶσι ἀπ' τῶν ῥι-
νῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ὅλον
ἐξώδηκεν αὐτῷ, καὶ πηλιδνόν
ἔειπεν. Κοχλίανη ὁ ἄνθρωπος,
ἢ μίση τις ἢ παροινία, τὸ
πρᾶγμα; Παρ. ἡ λοτυπία τις,
ὦ Κοχλί, καὶ ἴσως ἔλεος, ἢ

Κροκά-

Helotypia quedam, Cochli,

Quid ploras, Parthe-
ni? aut unde fractas
hasce tibias afferis?

PAR. Miles Aetolus iste ma-
gnus, qui Crocalen amat, a-
lapis cecidit me, cū depre-
hendisset canētem apud Cro-
calen, à riuale suo Gorgo cō-
ductam: idemq; tibias hasce
fecit mihi, ac mensam inter
cœnandū cœruit, crateremq;
effudit quoq; irrumpens: i-
psū autem agrestem illum
Gorgū ex symposio capillis
abstractum verberarunt cir-
cumstantes, ipse miles (Din-
nomacho, opimor, nomen illi
est) & commilitonum ipsius
alter quidam. Quare equi-
dem nescio an superuicturus
etiā homo sit. Nam illi par-
riter & œruor multus ē
naribus manabat, & tota fa-
cies eius intumuerat, ac liui-
da erat COCH. Quid? insa-
nīme homō, an hæc tenui-
lentia quædam fuit, & ex
ebrietate insolentia? PAR.
fuit, amorque adeo enormis.

Ffff 3

Crocalle

Ἡ Κροκάλη δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐ-
 φθι ὑπικρυψύσα παρὰ τῶν
 γάτονα Θεσπιάδα· ἰμὶ δ' ῥά-
 πιδας ὁ Δανόμαχος, ἐκφθα-
 ρε, φθοί· ἀνταγώτας μοι τὰς
 αὐλὰς πεσεύσας· καὶ νυνὶ ἀπ-
 ῥέχω φράσας· ταῦτα γὰρ δὲ
 σπότης· ἀπέρχεται δὲ καὶ ὁ γιωρ-
 γὸς, ὁ ψόμψος τινὰς εἰλκὺς τῶν
 ἀσπικῶν, οἱ παραδόξουσι τοῖς
 πρυτανεύουσιν τῇ Μιγαρία· Κοχ-
 ταῦτ' ἔστιν ἀπρλαῦσαι τῇ στρα-
 τιστικῶν τέτων ἱρώτων, πλεον-
 γὰς καὶ δίκας· τὰ δ' ἄλλα, ἡ γι-
 μόνων εἴη καὶ χιλιάρχου λίαν
 τῶν· ὡς τι δύναι δέη, πλείμα-
 νορ, φασί, τῶν σωτάξις, ἔς·
 ἄν ἀπρλαῦν τῇ μιθοφορᾷ, καὶ
 ποίησω πάντας· ἐπιτελεῖται δ'
 ἔμ, ἀλαζόντως οὐδ' ἔγω γ' ἄν
 εἴποιμ'· μὴ πεσεύμεν αὐτὸς
 τὸ παράπαν ἀλῶς τις ἰμοὶ
 γῆνοίς, ἡ ναύτης δὲ γιωργὸς τε
 σότης, ἡ δολικώτερ ἀδῶς
 μικρὰ καὶ κομίζου ποικίλα· οἱ
 δὲ τὰς λόφους ἐπιστάων οὐ
 τοι, καὶ μάχας διηγήμενοι,
 ψόφοι, ὦ Παρθένι.

adulari sciat parum, & afferat multum. Cristas autem con-
 cipientes isti, praelia commemorantes, nihil aliud, Parthen-
 ni, quam inanes crepitus.

Crocale autem nescio quo pa-
 sto clam subduxerat sese, &
 ad vicinam Thespiadem ef-
 fugerat. Mihi verò Dinoma-
 chus inflatis alapis, Dispe-
 reas, inquit: & simul tibias cō-
 fractas abiecit. Et nunc cur-
 rens ab eo, ut hæc dicam heu
 ro meo. Abi autem & agri-
 cola, circūspecturus amicos
 quospiam in urbe, qui Megas-
 ter sem illum magistratibus
 tradant. CōC Hoc nimirū
 est frui militaribus istis amo-
 ribus, plagas & adiones su-
 sinere: cetera verò, Duces
 esse se & Tribunos iactitant:
 & si quid dandum sit: Expe-
 cta, aiunt, dum tributum con-
 feratur, dumq; ipse stipendiū
 accipiam, atque omnia tibi
 conficiam. Pereant itaq; ar-
 rogātes isti iactatores. Nam
 ego certè rectè facio, quæ i-
 psos penitus nō admitto. Pi-
 scator mihi quispiam obue-
 niat, aut nautica, aut agrico-
 la, æqualis conditionis, qui

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a LYDII generis.] Inter sonos & modos musices, Lydus in primis est. Lydia enim gens eam harmoniam maximè usurpauit, quæ ex sexta diapason specie nascitur. Nostra ætas penè omnem Lydij cantum in Ionicum mutat. ita cognita sunt natura horum modorum systemata. Huic furorem tribuit idem Lucianus in Harmonide, de quatuor modis & Harmonia proprietate agens.

NOTHI DIALOGI.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ, Η PHILOPATRIS,
Διδασκός, seu qui docetur,

Iacobo Micyllo interprete.

ARGVMENTVM.

Lycianine sit Dialogus hic, an alterius cuiuspiam, dubitari potest. Nam quod ad argumentum attinet, non abhorret ab illius ingenio & dicacitate. pariter enim & gentilium deos, & Christianorum religionem, ut sæpè aliàs incescere videtur. Phrasis autem & tota adedò compositio, cæteris illis scriptis handquaquam similis est. Nam quorsum pertinet excursus iste, reliquo propè toto corpore longior? aut quid adedò grande & affectuosum sequitur, quod tragico si exordio respondeat? Sed de his doctiores iudicent. Cæterùm cuiuscunque scriptum hoc fuit, videtur is Traiano Cæsari ob victoriam in Oriente partam potissimùm gratulari voluisse, contra eos qui per id tempus siue ipsi vrbi, siue alteri alicui loco (nam patriam solum vocat) pericula & clades præsagiebant: quos ipse à principio sophistas appellat: ad finem tamè ita describit, ut propemodum Christianos intelligere videatur. Eò em̃ pertinet quod in fine de Persico supercilio, de Susis, de tota Arabum regione meminit. Omnia em̃ illa à Traiano deuicta, in pop. Rom. pot. estatem illis tum temporibus sedicte, ut apud Dionem

nem & Eutropium & ceteros, qui eius ætatis historiam scripserunt, videre est. Et hinc alterius tituli causa est, quo Philopatris dialogus hic inscribitur. Quod aut ad didascomenū pertinet, fingituris, qui patriæ fortunæ ac prosperitati tantopere studet, tum ab eo qui cum sermonē habet, de deo vero & religione recta informari: tum ab ijs qui patriæ malè ominabantur, eiusdem institutionis causa in communem cœtū ac societatem introductus fuisse, vnde & catechumenus in ipso dialogo infra vocatur: quo nomine Christiani vocare soliti aliquando fuere eos, quos pietate & religione sua informare nuper cœpisset. Porro scribit in quadam epistola Ponticus Virunius, Lucianum etiam Euangelium Ioannis inspectatum alibi fuisse: quod si est, non immerito de hoc Dialogo intelligi potest. Ita enim hic de luce, de verbo, & ceteris quibusdam meminit, ut ex principio Evangelij illis sumpta videri queant. Nisi si quod aliud eius generis scriptum ab hoc editum fuit, quod ad nostram ætatem non peruenit. Quod autem ad versionem attinet, quanquam fortassis referret huiusmodi di scripta, quæ vel contemptum religionis aliquem patere possent, vel alioqui impietatem præ se ferunt, omnino non verti: tamen quia argumento operis seruiendum fuit, rursus hic lectorem oratum volo, ut si quid minùs perspicuè, aut aliter quàm debuit, conuersum deprehendet, veniam hanc exemplari nostro det, quod in quibusdam locis ita deprauatum fuit, ut nescias verum de industria obscurata quædam fuerint, an libriorum vitio alia corrupta aliaq; omissa.

ΤΡΙΕΦΩΝΤΟΣ, ΚΡΙ. ΤΡΙΕΦΩΝ, ΚΡΙ.
 τίς ἐκ Κλεολάου. τίς, Cleolaus.

Ἰ τὸτο, ὃ Κρι-
 τίς, ὅλον σε-
 αὐτὸν ἡποίει-
 σας, καὶ τὰς ὁ-

Vid, hoc, &
 Critia: totum
 te ipsum im-
 mutasti, & su-
 percis

Efff 5

φρὺς ἑάτω σωφρονέας, μὴ
 χιορὶ βυσσοδομούεας, ἄνω καὶ
 ἑάτω πειπολῶν, κερδαλιό-
 φρονητοίκαρ, κατὰ τὸν ποιη-
 τὴν, ὅς φησι τὴν σωφρονιστὴν
 μὴ πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν,
 ἢ ἐκείνην ἐξ Ἀδὸς ἐληλυθῆσαν,
 ἢ καὶ τινι θεῷ ἐκ πρηνείας
 ἐπιβλήτω; ὅς φησι γὰρ οἱ
 σοφισταὶ ἀπὸς παλαιῶν, ὅτι καὶ
 τὸν ἐκκλῆστον, οἶμαι, τὸν κόσ-
 μον ἐληλυθῆσαν, ὅς περ ἐπὶ τῷ
 Δωκαλίῳ νοσοῖ χεῖρα, ὅτι κα-
 λὶ Κριτία, ἐκ αἰτίας ἐμοῦ ἐπι-
 βοήσας τὰ ποταμὰ, καὶ ἐς βρα-
 χὺν γαυρίασανθός; δυσχεραί-
 νας καὶ ὑμῶν, ἢ ἐκκλῆστον
 οἶμαι, ἢ καὶ τῆς χαρὸς παλαστή-
 στοντα ἐπιμύθεαι; Κρ. ὦ Τρι-
 φῶν, μὴ ἄν τινα, καὶ ἀπορη-
 μέσον λόγον ἀκήκοα, καὶ πολ-
 λὰς ὁδοὺς διηφθήμενον καὶ
 ἔτι ἀναπληρῶ τὸς ὕβρις, καὶ
 τὰς ἀκοὰς ἀπεφράττω, μὴ πρὸς
 ἔτι ἀκούσωμι ταῦτα, καὶ ἀρψύ-
 ξω ἱκευαίνας, καὶ μύθος τοῖς ποιη-
 ταῖς ἠνέσομαι, ὡς καὶ Νιόβη τὸ

percilia deorsum contraxi-
 sti: profundum autem quip-
 piā, & quasi in intimo pectus
 ris recessu tecum ipse cogita-
 tas, sursum atq; deorsum in-
 ambulans, astutias & vasma-
 menta medicanti similis, quē-
 admodū poeta ait: pallorq;
 genas tibi cepit. Nunc alicui-
 bi Cerberum aspexisti, aut
 Hecate ab inferis huc egres-
 sam? aut etiam deorū alicui-
 ex providentia quadam occu-
 curristi? Nondum enim talia
 tibi accidere conveniebat, et-
 tiam si ipsum audiuiſſes mun-
 dū aquis obrutum iri, quem
 admodū Deucalionis tempore
 factum est. Tibi dico, heus a-
 prius Critia, annō audis me
 tantopere inelamāte, & bre-
 vi adeo appropinquante? &
 trū indignatione aliqua ad-
 versum nos percitus es, an
 obsurdisti, an verō etiam
 expectas dum te elata manu
 impellam? CRI. O' Trie-
 phon, magnum quendam & admirabilem audiui sermonem,
 multisq; vñs tractatum. Ac nugae istas adhuc memoria repe-
 ro, auresq; obturo, nec ubi etiam amplius audiam talia, & in-
 sania nimia dirigeam, siamq; poetis fabula, perinde ut Niobe
 olim.

πρὶν ἀπὸ κατὰ κρυμνὸν ὡς
 θέμειν ἄρ' ἐπὶ κεφαλῇ σκοῶ.
 Δινύσας, ἀ μὲν ἐπικραξάς μοι
 ῥ' τᾶν, καὶ τὸ τῷ Κλειομβρότῳ
 πύδματ' Ἀμβρακιώτῳ ἱμν.
 θώβῃ ἐπ' ἱμοί. Τρ. Ἡράκλεις
 ῥ' θαυμασίῳ ἐκάνῳ φασ-
 μάτωρ, ἢ ἀκρομάτωρ, ἅπτερ
 Κριτίαν ἐξέπληξαν. πόσοι γὰρ
 ἱμνρόν τε γδοί ποιητᾶν, καὶ τινα-
 τορογίαι φιλοσόφων ἐλ' ἐξί-
 πλεξάν σε πλὴν Διάνοιαν, ἀλ-
 λὰ λῆρος πάντῃ γέγονεν ἐπι-
 σοί; Κρ. ὡς παυσσοίς μικρόν,
 καὶ μηκέτι παρρητοχλῆσας, ὡ
 Τειφῶν ὃ γὰρ παροπίος ἢ ἀ-
 μιλητῆος γῆνυσεν παρ' ἱμῶ. Τρ.
 οἷδ' ὅτι ὃ μικρόν οὐδ' ὥκα.
 ταφρόνυζον πρᾶγμα ἀνακν-
 κλῆς, ἀπὸ καὶ λίσαντ' ἀπορρή-
 των. ὃ γὰρ ἡρώς, καὶ τὸ ταυρη-
 δὸν ἐπὶ βλίπαι, καὶ τὸ ἀπῶρον
 ῥ' βάσιως, τὸ ἀνω τε καὶ κάτω
 ῥ' βίπολᾶν, ἀείγουσιν σε κα-
 θίσσοι. ἀπὸ ἁμπνύουσιν τοῦ
 Διανῶ, ἐξ ἡμισυ τὸς ὕθλῃς μί-
 τι καλὸν παθῆς. Κρ. σὺ μὲν, ὡ
 Τειφῶν, ὅσον πύλινον ἀνά-
 φαν

respira aliquantulū à malis & nugas istas euome, ne quia fors
 patiare mali. CR I. Tu quidē, ὃ Τριεφῶ, quantū iugeri spa-
 cium

olim. Quin per precipitium
 in caput deuoluere alicubi,
 veluti vertigine quadam as-
 ctus, nisi, ὃ amice, melamaf-
 ses mihi, adeoq̃ & Cleom-
 broti saltus, Ambraciota, il-
 lius, de me fabula ferretur.

TRI. Papæ, quā mirabi-
 les istæ apparitiones siue au-
 scutationes fuere, scilicet
 quæ Critiam adeò perculēre?
 Quot enim attoniti poëtae,
 & prestigiatores philoso-
 phi, percellere mentem tuam
 non potuere, sed nugas tibi
 fuere omnia? CR I. Desine
 paulisper, ὃ Τριεφῶν, neque
 molestus amplius sis. Neque
 enim contemnendus aut ne-
 gligendus mihi eris. TRI.
 Scio equidē, quòd neq̃ par-
 uam, neq̃ cōtemptu facilem
 rem apud te voluis, sed ad-
 modum etiam arcanā. Nam
 & color, quòd taurinū quid-
 dam tueris, quodq̃ pedibus
 consistere nequis, sed rursum
 atq̃ deorsum in ambulas, cō-
 spiciū te facit. Verū enim

φραμί ἀπ' ἐμῶ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦ
 μα ἰξάρῃσι, καὶ σιδάροις τοῖς
 ποιοῖς ἀναφανῇς, καὶ
 πονηρὰς πωδῶν Τριφώνιδος
 πύλας, καὶ ἰονομάσῃς, ὥς
 καὶ Ἰκαρὸς τὸ πρῶτον ἄλλ' ἀ-
 κήκοα τῶν παρὰ τὴν τρι-
 σκαταράτων ἱππῶν σοφι-
 σῶν, μεγάλως ἰξήκωσί μου
 τὴν κηδυνή. Τρ. ἰὼ μὴ ἀνα-
 φραμῶμαι, ὁπόσον καὶ βέλδ,
 οὐδ' ἀμπνύωσιν τὸ δανὺ Κν.
 φῦ, φῦ, φῦ, φῦ, τὸ ὕδωρ ἰκασ-
 ται, ἰδ, ἰδ, ἰδ, ἰδ, τὸ δανὺν βε-
 βωμάτωρ, ὦ, ὦ, ὦ, ὦ, τὸ ὑ-
 δὼν ἰππιδῶν. Τρ. βαβῶ τοῦ
 ἀναφρασμάδε, ὥς τὰς νιφ-
 λας διιγριψί. ἰφύρσιν ἄρ ἰ.
 πινύοντες λάβρσ, καὶ ὅτις ὑ-
 μασιμῖν παθίζοντες, βορέων
 ἄρσι ἀνὰ τὴν Προποντίδα λι-
 πύηκας, ὥς ἀπὸ κάλων αἰ ὄλη
 κάδης τὸ Βύξινον πόντον οἱ
 χέουσιν, τῶν λυμάτων ἰπι-
 πονιν δοκῶντων ἰκ' ἐφυσάμα-
 τος. ὅσον οἰδηματὶς ἰκασ.
 ὅτις ἐν ἰκῶ, πόσος κορκορυγ-
 μός καὶ κλόνος τὴν γαστέρα
 σου σιωπάρασσι; πολλὴν
 τορσαντὸν ἀναπίνοντας, τοσαῦτα ἀκηκῶς, ὥς καὶ κατὰ τὸ
 τριγυρῶν, καὶ ὅτι τῶν ἐν ἡρώων ἀκηκῶς. Κρ. οὐ παρὰ-
 λοξόν,

cium extenditur, datum à me
 hunc curriculum abi, ne te spi-
 ritus in sublime attollat, &
 supra terrā elatus plerisque
 appareas, atq; alicubi etiam
 decidēs Triophonicum pela-
 gus de te nominari facias,
 quāadmodum Icarus de se I-
 cariū olim. Nam quā audiui
 hodie à ter execrabilib. istis
 sophistis, maximopere mihi
 stomachū cōmoxerunt. TR.
 At ego quidem retrò cursu
 abibo, quantum etiam voles.
 Tu verò respira à malis istis.
 CR1. Phy, Phx, Phy, Phx,
 nugas illas. Heu, heu, heu,
 heu, consultationes malas.
 Va, va, va, va, spei inanē.
 TR. Papæ, qualis euaporas-
 tio, quātus tumor in testinīs
 latuit? Quātus autē tumultus,
 quātāq; agitatio ventrem cō-
 cussit tibi? Auxitum sanē
 quā te ipsum ostēdis fuisse,
 qui tam multa audieris, adeo
 ut etiā iuxta monstrosū il-
 lud, per ungues exaudisse vi-
 dearis. CR1. Atqui miras

δὲ ξὺν τι ὧ Τερφῶν, ἀκηκοίς
 ὅσα καὶ ἐξ ὀνυχῶν καὶ γὰρ λυ-
 μῶν γαστέρα τιθίσαι, καὶ κα-
 φαλὸν ἔνυσσας, καὶ ἀνδρεία
 φύσει γυναικίαν ἐνεργὸς
 βαῦσας, καὶ ἐν γυναικῶν ὄρε-
 ῖα μεταβαπτόμενα, καὶ ὅπως,
 τραγῳδὸς ὁ βίος, ἅς βόηται-
 σῶν ὧς ποιηταῖς ἀπ' ἐπεί-
 σι πρῶτον λιχάνω τῷ δ' ἐνὶ
 χώρῳ, ἀπώμῳ, ἔνθα αὖ πλά-
 τανοι τ' ἥλιοι ἄρ' ἔχουσιν, ἀκρό-
 νις δ' καὶ χελιδόνις ὄνηχα κα-
 λαδῶσιν, ἔν' ἡ μιλῶδία τ' ὀρ-
 οῖωρ τὰς ἀκοὰς ἐν ἡδυνάσ-
 τό, τὴν ὕδωρ ἡρῖμα ἐκλαρύ-
 ζον, τὰς ψυχὰς καταβιβάζει.
 Τρ. ἰωμῶν, ὧ Κεῖτιά. ἀπὸ δὲ
 δία, μὴ πον ἐπαθὲν τὸ ἀκασ-
 μένῳ ἐστὶ, καὶ μὴ ὑστέρῳ ἢ
 θύριθρον, ἢ ἀπὸ τι τῶν ἀ-
 ψύχων ἀπὸ γαστρίαις ἢ θανά-
 μασία σου αὐτὴ κατὰ λαμπρῆς.
 Κρ. οὐ τὸν Δία τ' αὐθιρίον,
 ὃ τὸ το γινώσκται ἐπὶ σοί. Τε.
 ἔτι μὴ ἐξ ἐφόβησας, τὸν Δία
 ἡπομοσάμενος, τί γὰρ ἄν δι-
 ὕσθηται ἀμυνόμεναί σοι, ἢ πα-
 ραβαίης τ' ὄρκους, οἵδρα γὰρ καὶ
 fecisti me, cum Ioue deierāsti.

bile non est, ὁ Trierphon, per
 unguis audisse, quando et ita
 biam ventrem spectāsti esse,
 et caput parere: et virilem
 naturam in muliebrem effe-
 ctu trāsire, deinde et ex mu-
 lieribus ales transformari:
 et in summa, prodigiosa vi-
 ta ipsa est, si potius credere
 voles. Sed quia te primū of-
 fendi hocce loco abeamus,
 si vis, eò ubi platani Solem
 abarcent, lusciniæ autem et
 hirundines canora perstre-
 punt, quò videlicet avium
 contentus aures exhilarant,
 et aqua leniter susurrans, a-
 nimos demulceat. TRI. EA-
 mus sanè, Critia. Verum ita
 lud metuo, ne fors incanta-
 tio quædam sit id quod au-
 disti, et me pistillū, aut por-
 tarum obicem aliquem, aut
 simile quiddam rerum inas-
 nimatarum efficiat praela-
 ra ista tua cōsternatio. C R.
 Ita me amet cœlestis Iupi-
 ter, ut nihil tale in te fiet.
 T R. Amplius etiam terre-
 fecisti me, cum Ioue deierāsti. Quid enim ille poterit vlcisci
 neque

οὐ μὴ ἀγνοῆν περὶ τοῦ Διὸς
 σκ. Κεῖ. τί λήγας; ὁ δὲ δυνάσ-
 ται ὁ Ζεὺς ἐς Τάρταρον ἀπα-
 κίμψαι; ἢ ἀγνοῆς, ὥς τὸς θεοὺς
 πάντας ἀπὲρ ῥίψῃ ἀπὸ τῆς θε-
 σπιδίης βυλῆς, καὶ τὴν Σαλμωνίαν
 ἀντιβροντῶντα πρὸς ἡμᾶς κατε-
 περαυνώσῃ, καὶ τοὺς ἀσέλγους
 ἑαυτὸς ἔτι καὶ νῦν; παρὰ δὲ τὴν
 ποιητῶν Τιτανοκράτωρ καὶ
 γιγαντοκίτης ἀννυμῶνται ὡς
 καὶ παρ' Ομήρου. Τεῖ. σὺ μὲν
 ὦ Κεῖ, πάντα παρίδραμῃς
 τὰ τῷ Διὶ; ἀπὸ δὲ σοὶ φίλον,
 ἄπει. οὐχ' ἰλιύκνος ἔστος ἐγένη-
 το, καὶ Σάτυρος δι' ἀσέλγους,
 ἀπὸ καὶ ταῦτο; καὶ ἂν μὴ τὸ
 πορνίδιον ἱκῶν, ταχέως ἐ-
 πωμόσατο, καὶ διέφυγε δὲ τὴν
 πηλᾶγον, τάχ' ἄρ' ἡροπρία,
 ἐντυχὼν γιγάντι, ὁ βροντῶν
 ποιοὺς καὶ κεραυνοδόχ' σου
 Ζεὺς, καὶ ἀντὶ τοῦ κεραυνόδο-
 χῆν, πρὸς βυλῆν κατεκιντάν-
 οντο. τὸ δὲ καὶ Αἰθίοφι σὺν
 βοῶντο, ἀνδράσι μελαινά-
 τερσι, καὶ πᾶσι ὄφιν ἰσοφω-
 μύσιν

ciens, & fulmina iactans Jupiter: & pro eo quod nūc fulmina
 iaculati dicitur, stimulo impelleretur. Illud autē quod cum
 Aethiopibus conuiuatur, hominibus nigricantibus, & vulum
 obscū.

neque te de Ioue isto tuō ἔ-
 gnorare. CRI. Quid ais?
 annōn poterit Jupiter in tar-
 tarum praecipitare me? An
 ignoras quod deos omnes de-
 iecti à diuino illo aetheris pa-
 uimento? & Salmoneum,
 qui contrā tonare ausus fue-
 rat, paulò antè fulmine praes-
 cipitauit, & ut petulantissi-
 mus quisq; esset, etiam nunc?
 A' poētis autem & Titanum
 victor, & Gigantium inter-
 fector, carminibus celebra-
 tur, quemadmodum & apud
 Homerum. TRI. Tu qui-
 dem Critia, omnia ea per-
 curristi quae Ioui tribuuntur:
 sed si tibi ingratum non est,
 ausculta. Annōn Cygnus ille
 fuit, & Satyrus, ob petulan-
 tiam, imò & Taurus? Ac nisi
 scortillum illud celeriter in
 humeros sustulisset, & per
 pelagus effugisset, fortassis
 araret etiam nunc, ubi in ag-
 ricolam aliquem fortè in-
 cidisset iste tuus comitrus fa-

μυθῶν, καὶ ἰς δάδ' ἐκίους
 μὴ ἀφίστασθαι, ἀπ' ὑποβρυζα-
 μῶν ὁ καθοδεῖσθαι παρ' αὐ-
 τῶν, πάλιν τιλικούτορ ἔ-
 γων, οὐκ αἰσχυνέσθ' ἄλ' αἰ-
 δεῖται τοῦ αἰτοῦ καὶ τῆς ἰδίας, καὶ
 τὸ ἐνοφροῦν καθ' ὅλον τοῦ
 σώματος, αἰσχυνόμεναι καὶ ἡ-
 γαρ. Κρι. μὴ τὸν Απόπω-
 νά; ἵπομοσμήθας πεφί-
 της ἄεις, καὶ ἡγρὸς, ὃ γὰρ
 θῆς. Τει. τὸν ψωδόμεναι
 αἰσας, τὸν Κροῖσον πρὸς
 διοδωκίοντα, καὶ μετ' αὐτὸν
 Σαλαμινίους, καὶ ἑτέροις μν-
 ρίοις, ἀμφιλοξάσασθαι μαν-
 τωρόφωρον. Κρι. τὸν Προδιδῶ-
 να δὲ τί, ὃς πρῶτα ἔν τῶν
 χερσὶν ἡρατῶν, καὶ διακτορόν
 τι καὶ καταπαληκίον βοᾷ ἔν
 ὧ πολεμῶ, ὅσον ἰνυάχιλοι
 ἀνδρῶν Διόχιοι, ἀπὸ καὶ
 σόσιχθων, ὃ Τριφῶν, ἵπονο-
 μάστει; Τει. τὸν μοιχὸν λέ-
 γας, ὃς πρὶν ἢ Σαλαμινίως πῶ-
 λα, πρὶν Τυρῶν, πρὸς διφθ-
 ρα, καὶ ἑτὶ ἱππομοιχῶν, καὶ ἑν-

sis

obscuratis, & in duodeci-
 mum usq; salem ab illis non
 discedit, sed apud ipsos vino
 madesacius desidet, idēq; cum
 barbā tantam habeat an-
 non quæso pudore dignum
 fuerit? Quod autē ad aquis
 lam attinet, & ad Idam, &
 quod imprægnari per totum
 adeo corpus solet, etiam dis-
 cere erubescō. CRI. Quid
 igitur? num Apollinem deica-
 rabimus, ut qui vates opti-
 mus sit, & præterea medi-
 cus quoque? TRI. Vanum
 atq; mendacem istum vati-
 cinatorem dicis, qui Cræ-
 sum paulò antè perdidit, &
 post ipsum etiam Salami-
 nios, aliosq; innumeros, ob-
 liqua atque ambigua omni-
 bus illis respondendo? CR.
 Neptunum autem quid? qui
 & tridentem manu tenet,
 & in bellis immensum atque
 terribile quiddam clamat.
 quantum alij viri mille, aut
 etiam decies mille: præterea

& Sifichthon, hoc est, terræ tremefactor, ὃ Τριφῶν, ap-
 pellatur? TRI. Adulterum istum dicis, qui Salmonei fi-
 liam^b Tyro paulò antè viniauit, & adhuc etiam mæcha-
 unt,

της ἡ ἀμυγῶδες τῶν τοιού-
 των ἰσι; τὸν γὰρ Ἀρῶν ἔ-
 λισμοῦ πικρὸν ἔσθ' ἔστιν, καὶ δὲ
 μοῖς ἀλύτοις μετὰ τῇ Ἀφρο-
 δίτης ἐνδύμενον, πῶντων τε
 τῶν θεῶν, καὶ τῶν μοιχῶν,
 ἐπὶ αὐτῶν σιωπῶντων, ὁ
 Ἰππεὺς Ποσειδῶν ἔκλυσε δα-
 κρυρόν, ὥσπερ τὰ βριφύλα-
 λια τῶν διδασκαλῶν δι' αὐτῶν
 ἢ ὥσπερ αὐτὰς ἡμέρας ἐξα-
 παύσας, ἐπὶ καὶ τῇ Ἡρώϊδι
 λῦσαι τὸν Ἀρῶν. τὸ δὲ ἀμφὶ
 ἄλλοι τοῦτο δακρύοντι, οἷα
 τῆρ' αὖ τὸν πρὸς τὴν θεῶν,
 τὸν Ἀρῶν ἀπηλωθῆναι ὥς
 τὴν καὶ μοιχὸς ἴσιν, ὥς μοιχὸς
 διασέβων. Κρι. Εὐμένει δὲ
 τί; Τει. μὴ μοι τὸν κακὸν
 λόγον τοῦ ἀσελῆστατου Διὸς,
 καὶ τὸν ἀσελῆστατου ἱε-
 ρῶν μοιχῶν. Κρι. Ἀρῶν
 δὲ ἡ Ἀφροδίτῃ οἶδα μὴ πα-
 ραδιδῶναι σε, καὶ τὸ καὶ δια-
 βληθῆναι πρὸς τὴν παρὰ σε. ὥς
 τίς αὖ τούτους; τῆς Ἀθην-
 ας ἔστι ἱππομνηστρον, τῆς
 παρθένου, τῆς ἰσχυρῆς καὶ κατὰ
 πλῆ-

tur, liberatorq; & patronus
 huiusmodi vitiorum est?
 Nam Martem, cum vinculis
 premetetur, & nodis quib-
 usdam insolubilibus arctas-
 retur, ceteris dijs omnibus
 præ pudore silentibus, eques-
 stris iste Neptunus exoluit,
 in lachrymas profusus scilicet,
 perinde ut pueruli mag-
 istros formidantes, aut quæ-
 admodum aniculae puellas
 decipientes. Instabat autem
 precibus Vulcano, ut solue-
 ret Martem. Ac claudicans
 iste deus, misertus videlicet
 dei senioris & vetusti, libe-
 ravit Martem; quare & mer-
 chus est, ut qui merchetos con-
 servet. CRIT. Quid igitur?
 Mercurium? TRIE. Apage mihi
 veteratorem istum, improbum Iouis libi-
 dinosissimi servum, ipsum
 quoque libidine insanientem
 in adulteria. CRIT. Proinde
 neq; Martem, aut Venerem,
 recepturum esse te scio, ut
 qui iam antea abs te calūnijs
 impetiti fuerint. Quapropter missos & hos faciamus. Mimer-
 na autem adhuc mentionem facia, virginis videlicet armatae, &
 terræ.

Ἐλλητικῆς θεᾶς, ἢ καὶ τὴν τῆς
Γοργόνος κεφαλὴν ἐν ὧ ἐκ
θα περιάπτεται, τὴν Γιγαν-
τοκίτην θεῶν· οὐ γὰρ ἔχεις τι
λίγα ἐνὶ αὐτῇ. Τρ. ἐγὼ
σοὶ καὶ ἐνὶ ταύταις, λέω μοι
ἀρκούν. Καὶ λέγει, τι γὰρ
βούλει. Τε. ἅπ' μοι, ὦ Κρι-
τία, τί τὸ χροίσμον τῆς Γορ-
γόνος, καὶ τί ὧς εἶθ' ἂν τὸτο ἢ
θα ἐπιφύεται; Κρ. ὡς φθ-
βρόν τι θῆμα, καὶ ἀρκυ-
πικόν τῶν θανόντων. ἀπ' αὐτῆς
καὶ ἀπλῆστα τὸς πολέμους; καὶ
ἐντραπεία τὴν νίκην ποιεῖ,
ὅπου γὰρ βούλει. Τρ. μὴ
ἢ εἴθ' ἂν τὸτο ἢ γλαυκῶπις ἀνα-
ταμάχῃς; Κρ. καὶ μάλα.
Τρ. καὶ εἴθ' ἂν τοῖς σώζαν
δυνάμεσιν, ἀπ' αὐτῆς σω-
μείοις μὲν ἡμῶν ταύ-
ρων, ἢ δ' αὖθις, ὡς ἡμᾶς ἀ-
καταμάχῃς ἐργάζονται, ὡ-
σπερ τὴν Ἀθλοῦν; Καὶ. ἀπ'
οὐ οἱ δυνάμεις γὰρ εὐδύναν
ἐπιβοηθεῖν, ὡσπερ εἰς θεοῖς,
ἀπ' αὐτῆς αὐτὴν ἐπιφύεται.

Τε.

ut nos quoque insuperabiles atque inuictos reddant, perin-
de atque Minervam? C R I. Atqui ipsi potestas non est à lon-
ge auxiliari, perinde ut dicitur sed solum si quis ipsam gestat.

terribilis dea, quæ & Gorgo-
nis caput pectori appli-
catum habet, deam Gigan-
tum interfectoricem. Non e-
nim, opinor, habes quod de
ipsa dicas. TRIEPH.
At dicam tibi etiam de ista,
si mihi respondere voles.

CRIT. Dic quicquid vo-
lueris. TRIEP. Dic mihi
igitur Critia, quæ Gorgonis
huius utilitas est? & cur pe-
ctori gestamen hoc dea ap-
plicatum habet? CRIT.
Vti terribile quoddam spe-
ctaculum, & quod mala as-
uerrere possit. Sed & hostes
perterrefacit, & d victoriam
viroque inclinantiem, quos
cunque ipsa vult, aduertit.

TRIEP. Nam ob hoc ipsa
quoque Glaucopis inuicta at-
que insuperabilis est? CR.
Atque admodum. TRIE.
Cur igitur non illis potius
qui seruare possunt, quam
qui seruantur, semora ado-

lemus taurorum atque capra-

TRIE.

Τρι. καὶ τί τότ' ἔστιν; ἰθὺς
 γὰρ περὶ σὸ ἀδύνατον, ὥς ἐξω-
 ρημένος τὰ βλαύτα, καὶ ἰς μά-
 λιστα καταρρωπόσι. Κρ. ἀγνοῶ
 γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν,
 πηλὴ γὰρ τὸ ἐνόνματι. Κρ.
 αὐτὴ κόρη ἐγένετο ἀνδρὶ πῦρ
 καὶ ἰπείραστος. Περὶ οὗτος δὲ
 ταύτην δόλῳ ἀποδαρῶν μὲν
 σπυλὸς, ἀνδρὸς γυναικὸς, καὶ ἰς
 μαζικὴν ἀφ' ἧς μὲν, ἰπασσι.
 δῖος ταύτην περιφύλακτος,
 ἀλλὰ καὶ οἱ θεοὶ ταύτην ἰσχυ-
 ρασσι. Τρ. τὴν μὲν ἰλάνθανε
 ποτὶ τὸ καλὸν, ὥς ἀνθρώπων
 θεοὶ ἰσχυροὶ αἶσι, ἰσχυρὸς δὲ τί τὸ
 ἰσχυρὸν; προσηταιεῖτο ἰς
 πανδοχεῖον, ἡ κρυφίως σωτη-
 ρίαν, καὶ κόρην αὐτὴν ἰπασσι.
 Κρ. καὶ τὸ ἀγνοῶν ἰπασσι.
 ὁλῶναι, παρθένος δὲ ἰπασσι μὲν
 καὶ ἀποδῶν. Τρ. καὶ ἂν τις
 παρθένον καταφρονήσει, τὰν
 τὸ γένος φόβητο τοῖς πόλε-
 νοις οἷδα γὰρ μυθίας ὁστ' ἰπασσι
 αἰετὶ τρυφῶντας νύμφην ἀμ-
 φιδύει, Κρ. τὴν δὲ μὴν ἰπασσι.
 ἀφῶν.

virgini caput amputauerit, multitudini? Noui enim innumeras membratim & per partes dissectas insula in circumflua, Græciam illam no-
 mine

TRI. Et quidnā hoc ipsum est? Volo enim ex te scire, vti qui inueniſtis talia, & quā maximē perfectē affectuius sis Ignoro enim omnia quæ de ipsa feruntur, præterquā nomen. CRI. Ipsa quidē puella fuit elegans & amabilis. Perſeus autē cū huic dolo caput ampuidiſſet, utpote vir generoſus, & quī in arte magica laudatus carminibus illam quibusdam incantaſſet, in præſidium & quaſi quoddam propugnaculum dī ſibi ipſam retinuerunt. TRI. Hoc igitur præclarum tandem me lauit, quod dī hominū quoq; indigent. Quæ autem viuentis utilitas fuit? meretricabatur nimirum per cauponas, aut latentier vitiabatur, deinde ſe ipſam virginem apellabat. CRI. Non per ignotum Athenis: ſed virgo permansiſt' uſque ad decollationem. TRI. Ergo ſi quæ

terriculamentum hoc ipſum

ἄφροσι. καὶ ἃ τοῦτο ἰγύνω-
 σκεν, ὧ καὶ Κεῖτῖα, πόσας
 Γοργόνας σοὶ ἀνύγαγον ἐκ
 Κρήτης, καὶ σε σφαλγὴν τῷ ἀ-
 παταμάχῳ ἀποκρίσῃσα.
 ποιητὰ δὲ καὶ ῥήτορες κατὰ
 πολὺ μετὰ πρὸς διέκλειαν,
 ὡς πλείονας γοργόνας ἔφασ-
 ρηκότα. ἀπ' ἐπὶ ἀνιμνήσω
 τὰ τῶν Κρητῶν, οἱ τὰ φορὶ πῖ-
 δάνων τῷ μοι τῷ Διὶ σου, καὶ
 τὰ τῷ μητρί τῃ θρίψαντ' αὐτὰ δόχ-
 ρια, ὡς ἀθανάτῃς αἱ λόχραι
 αὐτῇ ἄφροσι. Κρ. ἀπ' οὐκ
 ἰγύνωσκεν τῷ ἱππιδῶ καὶ τὰ
 ὄρνια. Τρ. ἃ ταῦτα, ὧ Κεῖτῖα,
 ἐξ ἱππιδῆς ἰγύνω, ταχ' ἄρ' καὶ
 ἐκ νηϊδῶν ἐξελύκεν ἄρ', ἢ
 ἐς τὸ γλυκύτατον φάσ' ἀνέ-
 γαγεν. ἀπ' ἀλλήλῃ, πάρινα
 τι καὶ μῦθοι, παρὰ τ' ποιητῶν
 τραδολογούμενα· ὡς ἔασον
 καὶ τὰν τῶν. Κρ. ἤραρ δὲ, τῷ
 Διὶ γαμετῶ καὶ πασιγεν-
 τον, ἢ παρὰ δέχῃ; Τρ. οἶδα,
 ὃ δολιχίστης ἐνκαμίστος,
 καὶ

mine dicunt. Quod si igitur
 cognovissem hoc, ὅ optime
 Critia, quam multas tibi
 Gorgonas ex Creta huc at-
 tulissem, τεῶν ducem inuictum
 & insuperabilem reddidis-
 sem. Poëta autem & orato-
 res multo me Persco antes
 posuissent, ut qui plures Gor-
 gonas inuenissem. Verum
 quoniam in Creta mentio-
 nem incidi, adhuc memini
 qui mihi sepulchrum Iouis
 tui istius demonstrabant, &
 occultas valls, quæ matrem
 eius enutrierant, quanquam
 adhuc viridia ipsa ea arbus-
 ta essent. C R I. At ne-
 sciebas incantationem & sa-
 crificia quibus videndum fuis-
 set. T R I T. Si hæc, ὅ
 Critia, per incantationes fa-
 cta sunt, fortassis etiam ab
 inferis excitasset illam, &
 in lucem dulcissimam redu-
 xisset. Sed nuxa ista, ac lu-
 dicra & fabula sunt, ἀ ποέ-
 τῃς πρᾶστιγιόσι ἐσθῆτα. Quæ

propter & hanc omite. C R I. Iunonem autem, uxo-
 rem Iouis, & sororem eandem, annon recipis? T R I T.
 Tace obsecro, propter intemperantissimum concubia

καὶ τὴν ἐκ ποδοῶν καὶ χειρῶν
ἐκτεταμένην παράδραμι.

Κρ. καὶ τίνα ἱπομέσομαι γ;

Τρ. ὑψιμέδοντα θεόν, μέ-
γαρον, ἀμρόστον, οὐρανίωνα,

ἡδὺν πατρός, πνεῦμα ἐκ πα-
τρός ἐκπορευόμενον, ἢ ἐκ τρι-

ῶν, καὶ ζῶν ἐν ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νό-
μισι, Ζῶν τὸν δὲ ἑαυτοῦ θεόν.

Κρ. ἀριθμίαν με διδάσκας,
καὶ ὅρα ὅτι ἀριθμητικὴ καὶ

ἢ ἀριθμίας, ὡς Νικόμαχ· ὅ-
τι Γερασένος. οὐκ οἶδα ἢ τί

πλὴν, ἢ ἐν ταῖς ταῖς ἐν. μὴ τὴν
Ἀλφρατὴν φῆς τὴν Πυθαγό-

ρον, ἢ τὴν ὀρθοάδα καὶ τρια-
κάδα; Τρ. οἶσα τὰ ἐν ἐμοί, καὶ

τὰ οἰζῆς ἄξια. οὐκ οἶδα ὅθεν
μὴ ἔγωγε τὰ ψυχῶν ἰχθυ· ἐν

ἡμῶν διδάξω τί τὸ πᾶν, καὶ
τίς ὁ πρότερος πάντων, καὶ τί τὸ

σῶμα τὸ πάντως. καὶ γὰρ
πρότερος ἡμῶν τὰ ἰατρικόν;

ἄπειρον, ὡς ἡμεῖς μοι Γαλι-
λαῖ· ἐν ἐντυχῇ. ἀναφαν-

τίας. ἐν ἑνὶ ὅτι, ἐν τρίτον
οὐρανὸν ἀποβαλίσας, καὶ τὰ

ἐν ἐμοί

quæ item constitutio, quòdve corpus vniuersi. Quando au-

tem me Galilæus ille conuenit, recaluafter, naso aquilo, qui
in terram v'sq; cælum per aërem ingressus est, quæq; optimâ

tum, & istam ex manibus
pedibusq; extentam, cur-

supraeruehe. CRIEPH:

Quemnam igitur tibi iura-

bo? TRIT. Deum alie

regnantem, magnū, athe-

rium, atq; ætænum, Filium

Patris, Spiritum ex Patre

procedentem, vnum ex tri-

bus, & ex vno tria. Hæc tu

Iouem puta, hunc existima

Deum. CRI. Numerare

me doces, & iusiurandum

arithmetica tibi est. Nam

& numeras, perfunde ut Ni-

comachus ille Gerasenus.

Neque enim intelligo quid

dicas: Vnū tria, tria vnum:

num quaternionem dicis Py-

thagoricum illum, an octer-

nionem, an numerum ex tri-

ginta constantem? TRIT.

Tace ea quæ infra sunt, quæ-

quæ silentio digna. Non li-

cet hoc pacto metiri pul-

cum vestigi. Ego enim do-

cebo te quid sit vniuersum,

& quis fuerit ante omnia, &

quæ item constitutio, quòdve corpus vniuersi. Quando au-

tem me Galilæus ille conuenit, recaluafter, naso aquilo, qui

in terram v'sq; cælum per aërem ingressus est, quæq; optimâ

atque

ἐποίησεν ἡμεμαθικῶς, δι' ὅ-
 ϑατος ἡμᾶς ἀνικαίνισιν, ἡ
 τὰ τῶν μακαρίων ἰχθια παρ-
 αβάσσει, καὶ ἐκ τῶν ἀσθεῶν
 χάρων ἡμᾶς ἐλυτρώσατο, καί
 σὺ ποιεῖς, ὡς μου ἀκούεις, ἐπ'
 ἀληθείας ἀνθρώπων. Κρ. λέ-
 γει, ὡς πολυμαθὴς τῆς Τριφῶν-
 ὁς φόνος γὰρ ἔρχομαι. Τρ. ἀ-
 σίγνωκός ποτε τὰ τῷ Ἀριστο-
 φάνους τῷ δραματοποιοῦ ὄρνι-
 θας, ποικιλία; Κρ. καὶ μά-
 λα. Τρ. ἐγκληράκτω παρ'
 αὐτοῦ βιόμ. Χα. ὡς καὶ νῦν,
 ἐρίδος τε μέλας προτομή, καὶ
 τὰς τὰς ὥρας, γὰρ δ', οὐδ'
 ἔρανος ὡς. Κρ. ὡς λέγεις. Ἄτα
 τί ὡς; Τρ. ὡς φῶς ἀφθιτομή,
 ὁράτωρ, ἀκατανόητος, ὁ δὲ
 τὸ σκότος, καὶ τὴν ἀκοσμίαν
 ταῦτ' ἅπαντας, λόγῳ μόνο
 ἐξηθύνει ἐπ' αὐτῷ, ὡς ὁ βραδύ-
 γλωσσος ἀπὸ γράψατο. ὡς
 ἐπὶ ξηρὴ ὕδασι, οὐρανὸν
 ἐτάυνον, ἀείρας ἡμέρας
 σιν ἀπλανῆς, δρόμον δι' ἡ-
 ἡμέρας, ὡς σὺ εἶπες. ὡς ὁ
 ἀνθρώπων

admodum tardilinguis iste descripsit: Terram firmavit su-
 per aquas, cælum explanavit, stellas formavit fixas, cur-
 sum ordinavit, quas tu veneraris ut deos. Terram autem

atque pulcherrima sunt, in-
 dedidicit, per aquam nos
 renouavit, in beatorum ve-
 stigis insistere fecit, & ex
 impiorum regionibus nos
 redemit. Ac te faciam, si
 me audieris, verè hominem.
 CRI. Dic quæso, doctissi-
 me Trisphon: timore enim
 quodamiam correptus sum.
 T R I. Legistine aliquan-
 do Aristophanis Comici ποῦ-
 τα fabulam, Aues? C R I.
 Atque admodum. T R I.
 Scriptū ab eo tale quippiam
 ibi est:

A principio chaos, & nox,
 & tenebræ nigrae erant,
 & tartarus alius,

Nulla autem terra, nec aër,
 aut sol, nullus adhuc, &c.

CRI. Rectè dicis: quid au-
 tem postea? T R I T. Erat
 lux incorruptibilis, inuisibi-
 lis, incomprehensibilis, quæ
 dissoluit tenebras, & infor-
 mitatem istam abegit, ver-
 bo solo dicto ab ipsa, quem-

ἀνθισμικακάπισιν, ἀνθρο-
πορικὰ μὲ ὄντων ἐς τὸ εἶναι
παράγει. καὶ ἐσμὲν οὐρα-
νῶ βλέπων δικαίους τε καὶ
δίκους, καὶ ἐν βίβλοις τὰς πρά-
ξεις ἀπογραφόμεν. Ὁ. ἀνταπο-
δίδωσθαι πάντων, ὡς ἡμῶν
αὐτὸς ἐν τέλει. Κρ. τὰ δὲ τῶν
μοιρῶν. ἐπιγνησμένα ἐς ἅς
πάντας, ἐχαρακτήσει γὰ καὶ
ταῦτα; Τρ. τὰ ποῖα; Κρ. τὰ
τῆς ἀμαρμίνης. Τρ. λέγει, ὡς
καὶ Κεῖτια, περὶ τῶν Μοι-
ρῶν. ἐν δὲ μαθητιῶν ἀκού-
φωμι περὶ οὗ. Κρ. ὅχ. Ομηρος
ἢ ἀοίδιμοι ποιεῖτε ἄρχει.
Μοῖραν δ' ἔτινά φημι με-
φυγμένον ἑμῶν ἀνθρώπων.
ἐπὶ δὲ τῷ μεγάλῳ Ἡρακλῆει.

Οὐδ' γὰρ οὐδ' βίη Ἡρα-
κλῆος φύγι ἡῶρα,

Ὅς περ φίλτατ' Ὁ. ἴσκι Διὶ
Κρονίῳ ἀνακτὶ,

Ἀλλὰ μοῖρ' ἰδέσθαι, καὶ
ἀργαλὴ Ὁ. χόλ' Ὁ. Ἡρῆς.

Ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν βίον καθ-
εῖναι, καὶ τὰς ἐν τῷ μῆτι
βουλὰς, ἐνθα δ' ἐπάτα.

Πάσιντα,

Quin & totam vitam, omnesq; in ea mutationes, fato consti-
tuas atque ordinatas esse idem innuit, cum ait :

& floribus exornavit, ho-
minem ex nihilo ad essen-
tiam produxit. Estq; in cœ-
lo aspiciens iustos pariter &
iniustos, & in libris descri-
bens cuiusq; res & actiones.
Rependet autem omnibus,
*quam diem ipse præcepit.

CRIT. Quæ autem à Par-
cis agglomerata cunctis sunt,
etiâ mne illa inscribunt?

TRI. Qualianam? CRI.
Ea quæ ad fatum pertinent.

TRIT. Dic mihi, ὀ optime
Critia, de Parcis. Ego verò
discere gestiens, de te liben-
ter audierim. CRI. An-
non Homerus poeta cele-
bris ait:

At fatum effagit nemo,
(mihî crede) vivorum.

De magno autem Hercula
idem ait :

Nec vitæ Herculeæ Parcâ
vitavit amaram,

Quanquâ dîs charus fo-
ret, & Iovis inclyta proles :

Sed fato, atque ira domi-
tus Iunonis iniquæ est.

Πάσιντα, ἄσσα οἶσα,
κατακλῶδεις τι βαρεῖαι
Γυνωμῶν νόσαντο λίνω,
ὅτι μιν τίει μήτηρ.
καὶ τὰς ἐν ξυγῆ ποχὰς ἀπὸ
ἐκείνης γίνεσθαι,

Ἡδ' ὅς Αἰόλον ἰκόμεθ',
ὅς μιν πρόσφρων ἰκέσθαι,
Καὶ πικρὸν, οὐδέ πο αἰ-
σα φίλῳ ἐς πατρίδ' ἐκί-
σθαι.

Ὡς τι πάντα ἐκ τῶν μοιρῶν
γίνεσθαι ὁ ποιητὴς μιμαρ-
τύρηκε, τὸν δὲ Δία μὴ θιλλῆσαι
τὸν ὑὸν Θανάσιο Δυσσχιῶ
ἐξαναῦσαι, ἀπὸ μακροῦ
Αἰμαδίσσας ψιάδας καὶ
τίχωνας ἱρασι,

Πᾶσα φίλον τιμῶν, τὸν
οἱ Πάτροκλος ἔμμελε
Φθίσαντι Τροίᾳ.

Ὡς τι ὁ Τειφῶν, οἷον τὸ το μὴ-
δὲν περθεῖναι πρὶ τῶν μοι-
ρῶν ἐθελήσας, ἀπὸ τὰ χα πρὸ
θάρατος ἐγγόνους μὴ δὲ τὸν Διὸς
θαυμάσιον, καὶ τὰ ἀπόρρητα
ἐμύθησε. Τρ. καὶ ὡς ὁ αὐ-
τὸς ποιητὴς, ὃ καὶ Κριτία,
διτλῶ ἰωνίζον τὸν αἶμα-
ρῶν καὶ ἀμφιβολοῦν, ὅς τὸ

Δι

—ubi ille deinde
Illa ferat, quæcunque
Deus, Parcaq; malignæ
Neuerunt genito, cū ma-
tris prodyt aluo.

Etiā in peregrino solo re-
tentiones ab eadem illa fien-
ti, ut cūm Ulysses ait:

Atque vii susceptum pla-
cido rex Aeolus ore,

Miserit in patriam, sed
nondum fata sinebant.

Quare omnia à Parcis fieri
poëta testatus est: Iouem aus-
tem neq; filium voluisse ab
infanda defendere morte,
sed potiùs

Sanguineas cælo guttas
diffudit ac alto

Ob natum, quem Patro-
clus prope mania Troiæ

Occisurus erat —.

Quomobrem, Triephton, ob
hæc nihil amplius addere de
Parcis volueris, etiam si for-
tassis in sublime sublatus fu-
isses vñdā cum præceptore, &
arcanis illis initiatus. TRI.
Et quomodo ipse ille poëta,
ὁ optime Critia, duplex al-
legat fatum, & ambiguum,

Gggg 4 ut qui

Δι μίρτι πράξαντι, τοιῷδε
τίλα συκῦρσαι, ὥϊον ᾗ ποίη-
σαντι, ἐτέρω τίλα· ἰντυχῆρ,
ὅς ἐσ' Ἀχιλλῆως·

Διχθαδίας κῆρας φρίδῃ
θανάτῳ τέλῃ· Δι.

Εἰ μὲν κ' αὐθι μίνωρ Τρω-
ων πόλιρ ἀμφιμάχωμαι,

ὦλιδ μίρ μοι νόσῃ, ἀ-
τάρ κλέῃ ἄφθιρ ἔσσι.

Εἰ δέ κερ οἶκαδ' ἵκομαι,

ὦλιδό μοι κλέῃ ἰδὸν,
ἐπὶ δερὸν Δι μοι ἄων Βοσσι-
ται.

Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Εὐχλῳρ·

Ὅς ῥιν ἄδ' ὅς κερ ὀλοῖδ,
ἐπὶ νηδὺς ἔδαν.

Ποδάρι γάρ οἱ ἴσσι γί-
ρων ἀγαθὸς Πολυιδῃ,

Νέσφ' ἄρ' ἀγλήν φθιῶν
ὅς ἐκ μεγάροισιν,

Ἡμὶν Ἀχαιῶν κνυσίρ, ὅς
πὸ Τρῳῆσσι λαμῶμαι.

Οὐχὶ παρ' Ομήρῳ ταῦτα γί-
γραπτα; ἢ ἀμφίβολῃ αὐτῇ,

ἢ ἀμφικρμνῃ ἀπάτη; εἰ δέ
βέβαια καὶ τῷ Διὸς ἐπιθύσω σοι

ἢ λόγῳ, ὅχι μὲν Αἰγισθοῦ ἤρη-
κιν,

qua haec, atque adeò anceps deceptio? Quòd si placet, e-
tiam Iouis orationem tibi addam. Annén Aegisítho dixit

ut qui hoc quidem fecerit,
talem exitū sortiatúr: aliud
autem faciens, in aliud eue-
tum incidat: ut de Achille,
cūm dicit:

Nam me mater ait, mīueis
Thetis inclýta plantis,

Sorítum geminas obeā-
da ad funera leges:

Nam si hīc persístam, pus-
gnemq̃ ad mœnia Troia,

Eripitur reditus mīhi,
at inclýta fama sequetur.

Sim autem patriam repen-
tam, charoíq̃ penates,

Fama perit, verūm in lō-
gum mīhi duciúr ætas.

Sed & de Euchenore ait:

Qui non ignarus fati,
conscenderat æquor.

Nanque huic saepe senex
Polyidus dixerat antè,

Aut morbo in patria pe-
riturum, atque inter amī-
cos,

Aut manibus Teucrorū,
atque inter Dorica castra.

Annén apud Homerū hæc
scripta sunt? aut non ambi-

quòd

πρ, ὅς ἀποχομένη μὴ τῆς
 μοιχείας, καὶ τὸν Ἀγαμέμ-
 νον ἐπιβουλή, ἥν καθά-
 μαρτον πολὺν χρόνον, ἐπι-
 βαπομένη τὰ ταῦτα πράττειν,
 ἐκαθυσερῆν θανάτου; Τρ. τῷ-
 το ἡγρὰ ποταμῶν πρὸ μαν-
 τωσάμην, ἰὰν ὑπάρχει τὸν
 πλησίον, θανάτου θύσῃ παρὰ
 τῆς δίκης· ἃ δὲ γὰρ μὴ οὗτο
 πράττει, βιάσῃ καθῆς, ἔδ' ὅ-
 ῶκα θίμῃς τίλῃ θανάτου
 λιχάη. ἔχ' ὁρᾷς ὡς ἀδιόρθω-
 τα τὰ τῶν ποιητῶν, καὶ ἅμα
 φίλοζα, καὶ μηδ' ἐπὶ ἰσορρο-
 μίαν; ὡς τε ἱάσον ἄπαντα,
 ὅς καὶ οἱ ἐν τοῖς ὑπερανίοις
 βίβλοις τῶν ἀγαθῶν ἀπυρά-
 φωνται Κεῖτ. ὡς πάντα ἀνα-
 πυκλῆς, ὃ Τριφῶν, ἀπὸ μοι
 τόδε ἀπὶ, ἃ καὶ τὰ τῶν Σκυ-
 θῶν ἐν τῷ ὑρανῷ ἰσχυρά-
 τῃσι. Τρ. πάντα, ἀνύχοι γὰρ
 γῆς οὐδ' ἐν ἔθνεσι. Κρ. πο-
 λὺς γυγραφίας φησὶ ἐν τῷ ὑρα-
 νῷ. ὡς ἄπαντα ἀπυράφωται.
 Τετ. ὡς ὅσα καὶ μηδ' ἄλλης
 Scytharum res in cælo describuntur? TRIE. Omnes, si
 quidem & inter gentes Chrestus fuerit. CRIT. Multos
 sanè scribas in cælo narras, quando cuncta describuntur.
 TRIE. Bona verba, Critia, neque quicquam contemptum

quodd si ab adulterio & infia-
 dijs Agamemnonis sese con-
 tineret, fatis illi constitutum
 esse ut in longum tempus vi-
 ueret: si verò in animum in-
 duceret facere ista, mortem
 effugere non posse? Atque
 ad eum modum ego quoque
 vaticinatus sapè sum: Si
 occideris proximum, mors
 ti condemnaberis iudicio. si
 verò hoc non feceris, viues
 rectè:

Nec te fas adeò festinam
 incurrere mortem.

An non vides quàm minimè
 correctà aut emendatà sunt
 quæ à poetis dicuntur? quan-
 quam item ambigua & obli-
 qua, neque vnquam certà as-
 liqua sede stabilita? Quan-
 re omnia isthac missa fac,
 ut & te in cælestibus bono-
 rû libris inscribant. CRIT.
 Benè omnia reuoluis ac res-
 petis, Triephon, sed mihi
 illud responde: Vtrum &

φλαῦρον τοῦ δεξιού, ἀν-
 ῥά κατηχούμεν ὅτι παρ
 ἡμῶν, ἄπρ ἢν χηλας ἀς τὸν
 αἰῶνα· αὐτοῦ ἀνδρὸς ὡς ἀν-
 ῥῖν ἐξήλωσεν, καὶ δὲ ὅ-
 λατ ὅτι ἐκίψεν, ἀείρας ἡμῶν
 φῶσεν, ἀνθρώπων ἐκ μὴ ὄν-
 τος παρήγαγεν, τί παρὰ λο-
 γον, καὶ τὰς πράξεις πάν-
 των ἐναπογράφειν· καὶ ὅ-
 σοι οἰκίδιον κατασκευάσαν-
 τι, οἰκίδας δὲ καὶ οἰκίας
 ἐν αὐτῷ συναγαγόντι, οὐ-
 δὲ ποτὶ σε ἀίκασι τούτων
 πράξις ἀπέβητ ὅτι, πόσῃ
 μάλλον τὸν πάντα ποιη-
 κῶτα θεόν, ὃς ἅπαντα ἐν δι-
 κοῖα διαφραμῶν ἐκαστὴν πρᾶ-
 ξιν καὶ ἔννοισιν· οἱ γὰρ σου
 θεοί, ἡύλαθ ὅτι τῶν προ-
 ὤσιμῶν ἰσχύοντο. Κεῖν, πάντων
 διέστη, καὶ μὴ ἀντιστόφως
 τῆς Νιοβῆς παθεῖν. ἐκ σῆλης
 γὰρ ἀνθρώπων ἀναπέφηνεν.
 ὡς τε τῶτον τὸν περὶ σὺν σοι,
 καὶ ἡκόμ τι παθεῖν παρ' ἡμῶν.

Τεῦτ.

aut vile de Deo dextero la-
 quaris, sed Catechumenus
 existens, persuaderi à me ti-
 bi sine, si modò vivere cu-
 pis in aum. Nam si cor-
 lum explanauit ut pellem,
 terram autem firmavit su-
 per aquas, stellas formauit,
 hominémque ex nihilo, ut
 esset, in lucem produxit: quid
 mirum adeò, si res quoque
 omnium ibi describantur?
 Nā ὅτι tu si domunculam al-
 liquam edificasses, ancillas
 autem ὅτι seruos in eamultos
 congregasses, nunquā te la-
 teret quicquam eorum quæ
 ab illis gererentur, quā-
 uis abiectum ὅτι vile. quan-
 τὸ igitur magis probabile
 est, eum qui omnia creauit,
 Deum, cuncta expedite ac
 facile percurrere, ὅτι unius-
 cuiusque consilia ὅτι actio-
 nes animaduertere? Nam tui
 di pro. Contabis, ab ijs qui
 rectè sapiunt, habentur.

C R I T. Rectè omnino dis-
 cit, ὅτι mihi nunc diuersum accidit, et atque Niobæ olim.
 ex statua enim in hominem conuersus sum. Quare iam deum
 istum tibi appono, ὅτι iuro quòd mali à me nihil pati.

Τρι.

Κεῖτ. Ἐπεὶ καὶ καρδίας μὲν ὄν-
 τας φιλεῖς, μὴ ἐντρέσθαι τι
 ποιοῦντες ἐν ἡμοῖς, καὶ ἔτερον
 μὴ ἑώσας ἐνὶ φρεσίν, ἀπο-
 ῥέσθης. ἀπὸ ἄλλοι δὲ, τὸ θαυ-
 μάσιον ἐκείνο ἀνυστάσιον.
 ἄσσορ, ὅπως, ἡγήσῃ κατα-
 χεύσας, καὶ ὅπως ἀποισθῇ,
 καὶ ὅχι ὡς ἡ Νιόβη ἀπαυδῆσω,
 ἀπὸ ὡς ἡ ἠδὲ ὄρνιθον γυνέ-
 σομαι, καὶ τὴν θαυμασίαν βου-
 τήν ηἵξει κατ' ἀνθρώπων λα-
 μῶνα καὶ παραδίδω. Κρί. νῦν
 τὸν ἥδον τὸν κατὰ πόλιν, ὃ ὅσον
 το γυνέσται. Τεῖτ. λίγαι, πα-
 ρὰ τὴν πονύματ' ὅτι δυνάμει τῇ
 λόγος λατῶν, Εἰς δὲ καὶ διδύ-
 μοι, Διζυγῇ ὅτι Αἰακίδῳ, ὃ
 πότι λίξας ἀδῶρ. Κεῖτ. ἀ-
 πύκνισι τὴν λιωφόρον, ὡ-
 σὺν ὁμοῦντες γὰρ τὰ χαυδίστα.
 καὶ δὲ ὅρῳ πλῆθ' ὅτι πᾶμπο-
 λος, ἵς τὸ οὗς ψιθυρίζοντας, ἵ-
 πὶ δὲ τῇ ἀποῆφωτο ὅτις χά-
 λισιν. Εἰς δὲ παρῆνας ἵς
 ἅπαντας, καὶ τὴν χάρι τοῖς
 βλεφά-

TRIT. Si modò ex corde
 me diligis, ne quid alienum
 aut novum in me facias:

Nève aliud celes animis,
 aliudq̃ loquaris.

Verùm age mirabilem illam
 auscultationem tuam tan-
 dem profer nobis, ut & ego
 expallescā, & prorsus im-
 muer, & non quemadmo-
 dum Niobe, obmutescā,
 sed uti f Philomela in auis-
 culam conuertar, & miras-
 bilem istam consternatio-
 nem tuam in prato viridi tra-
 gico quodam modo decan-
 tem. CRI. Ita per filium
 ex patre haudquaquā istud
 fiet. TRIT. Dic modò, à
 spiritu potestatem ac vim dis-
 cendi accipiens. Ego verò
 sedebo:

Atacidem expectans, dū
 cantum finiat ille.

CRI. Abieram in viam
 publicam, empturus vide-
 licet ea, quibus maximè o-
 pus habebam: atque ibi vi-

deo multitudinem admodum magnam in autem mutuo
 susurrantes: audiendi autem studio etiam tabijs inhere-
 bant. Ego verò oculos per cunctos circumferens, &
 manum

βλιφάροις πειλάμψας, ἐς
σκοπίαζον ὀξυδερκίαια, ἢ
πυγί τινα τῶν φίλων θιάσω-
μα. ὁρῶ δὲ Κράτωνα τὸν πο-
λιτικόν, παρόντων φίλων ὄν-
τα, καὶ συμποτικόν. Τετ. αὐ-
διάνομα τῶτον, τὸν ἱξίω-
πλὸν δὲ ἄρηκας. ἔτα τί; Κριτ.
καὶ δι' ποιοῦνς παραγκωνι-
σάμεν, ἔχωρ ἐς τὰ πρόσθεν,
καὶ τὸ ἐπιθινόν χαῖρε ἀπὸν, ἐ-
χέρομαι ὡς αὐτόν. ἀνθρώπι-
σκ' ὅτις, τὸνομα Χαεί-
κιν, σιχημίνον γιγάν-
τιον, ῥιγχορ π' ἐπὶ βηθι μύ-
χιον, ἱχέμπετο ἱπποισυρμί-
κον. ὃ δ' αὖτις ἐλυσανέτα-
ρ' ὁ θανάτο, ἔτα ἡρξάτο ἱπι-
φθίγγωδι κατισχυμίνον. οὐ-
ζος, ὡς πρὸ ἄπορ, τοῦς τῶν ἱξί-
ωτ' καταλέπα ἱλαπασμὸς,
καὶ τὰ χεῖρα ζῆς θανατοῦς ἀ-
ποδῶσα, καὶ τὰ τε ὀνοκία
πάντα, καὶ τὰ δειμύσια καὶ
τὰς ἀραμάγγας διέξεται, μὴ
ἱξίτάζων δ' εἰχνης, καὶ κατε-
φλυάρε

manum supercilijs incurvantem
superne obducens, inspecta-
bam quamaculissimè sicubi
amicorum aliquem contem-
plarer. Video autem Cras-
tonem Politicum illum, qui
mihi à puero usque amicus
fuit, & in conuiuijs vnà con-
suetus. TRIT. Intelligo
quem dicis, inspectorem vi-
delicet illum. sed quid po-
stea? CRIT. Multis ita-
que opposito cubito dimom-
tis, in anteriorem partem pe-
netraui, & matutinum illud
Aue præfatus, accedebam ad
ipsum. Caterum homuncio
quidam nomine Charice-
nus, vetulus, emareidus, &
nafo stridens, tussiebat pri-
mò intimum quiddam, ex-
creabatq; languidum & in-
conditum. Erat autem spue-
tum morte ipsa liuidum ma-
gis. Deinde cepit loqui vo-
ce attenuata & exili admo-
dum. Hic, ut antè dixi, inspe-
ctorum relinquit elapsmos.

& debita sceneratoribus reddet, & pensiones omnes tam
priuatas quàm publicas: præterea & aramangas capiet.
non inquirens aut perpendens cuiusque artem. Atque etiam
amariota

ἡλνάρει πικρότερα, οἱ πε-
 ρὶ αὐτὸν δὲ ἕδοντο τοῖς λό-
 γοις, καὶ τῷ ἑαυτῶν ἀκου-
 σμάτων πρὸς ἑαυτὸν ἔτιρθε
 τὸν ὄνομα Χλεκοχάρμους, τε-
 βόνιον ἔχωρ πολύσαθρον,
 ἀνυπόδότης τε καὶ ἄσκιπτος,
 μιντιάς, ὡς ὁδοσίρι πικρό-
 τῶν, ὡς ἐπιδάξατο μοι τις
 ἑκατόμωρ, ἐξ ὁρίων παρα-
 γνόντων, ἑκαρμύς τε καὶ
 κόμης, ἐν τῷ θιάτρῳ ἀναγί-
 γραμμένον ὄνομα ἱερογλυ-
 φικοῖς γράμμασι, ὡς οὐτὸς
 τῷ χυρῷ ἐπικύσει τῷ λω-
 φόρῳ. ὡς δ' ἐγὼ, κατὰ μὲν
 τὰ Αἰσάνδρου καὶ Ἀρτιμι-
 δέου, ὁ καλὸς ἀπρόσουλτος.
 ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν,
 ἀπὸ δὲ οἱ μὲν τὰ χεῖρα πλεθω-
 θέσκει ἀναλόγως τῆς ἀπρό-
 σιως, οὐτὸς δ' ἐπὶ πολὺν
 ὁβολὸν γε ἐργηθέσκει, ὡς πολλ-
 ῶν χυρῶν ἀπορηκός. καὶ ἐ-
 μοι γε δοκᾷ, ἐπὶ Λωκά-
 δα πύλῳ, καὶ δῆμον ὀνει-
 ρῶν καταδραχθέντος, ὡς αὖ-
 τα ὀνειροπολῶν ἐν ἀλαργίᾳ τῆς
 νυκτὸς

tam diues fuerit. Ac mihi quidem videmini super Leucadem
 περὶ αὐτὸν δὲ ἑδοντο τοῖς λόγοις, καὶ τῷ ἑαυτῶν ἀκου-
 σμάτων πρὸς ἑαυτὸν ἔτιρθε τὸν ὄνομα Χλεκοχάρμους, τε-
 βόνιον ἔχωρ πολύσαθρον, ἀνυπόδότης τε καὶ ἄσκιπτος,
 μιντιάς, ὡς ὁδοσίρι πικρότῶν, ὡς ἐπιδάξατο μοι τις
 ἑκατόμωρ, ἐξ ὁρίων παραγνόντων, ἑκαρμύς τε καὶ
 κόμης, ἐν τῷ θιάτρῳ ἀναγίγραμμένον ὄνομα ἱερογλυ-
 φικοῖς γράμμασι, ὡς οὐτὸς τῷ χυρῷ ἐπικύσει τῷ λω-
 φόρῳ. ὡς δ' ἐγὼ, κατὰ μὲν τὰ Αἰσάνδρου καὶ Ἀρτιμι-
 δέου, ὁ καλὸς ἀπρόσουλτος. ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν,
 ἀπὸ δὲ οἱ μὲν τὰ χεῖρα πλεθωθέσκει ἀναλόγως τῆς ἀπρό-
 σιως, οὐτὸς δ' ἐπὶ πολὺν ὁβολὸν γε ἐργηθέσκει, ὡς πολλ-
 ῶν χυρῶν ἀπορηκός. καὶ ἐμοι γε δοκᾷ, ἐπὶ Λωκάδα πύλῳ,
 καὶ δῆμον ὀνειρῶν καταδραχθέντος, ὡς αὖτα ὀνειροπολῶν
 ἐν ἀλαργίᾳ τῆς νυκτὸς

amariora his nugabatur. Illi
 autem qui circa ipsum erat,
 delectabantur verbis hisce,
 & novitati eorum quæ au-
 diebant advertebant ani-
 mum. Alius autem quidam,
 cui nomen Chlekocharmus,
 pallium habens admodum fu-
 tre, sine calceis & tegmine
 capitis incedens, interloques-
 batur, denubibus applaudens:
 ut demonstravit mihi malè
 vestitus quidam, qui ex mon-
 tibus aduenerat, de tonsa co-
 ma, in theatro per scriptum
 nomen literis hieroglyphi-
 cis (hoc est, sacris & arca-
 nis notis) quod iste auro in-
 daturus esset viam publi-
 cam. Ego verò inquam: At
 iuxta & Aristandri & Arie-
 midori præcepta non ita bo-
 num euentum habebunt hæc
 inter vos somnia: sed tibi
 quidem debita multiplica-
 buntur secundum proportio-
 nem pensionis: iste autem quam-
 plurimum obolet etiam carec-
 bit, tanquam qui multo auro

noctæ

θυνητος εσσις. οι δ' ἀνικάρχα-
 ραυ ἀπαλλοι, ὡς ἀρπυγγοῖ
 ἀπὸ τοῦ γίλωτ' καὶ τῆς ἀμα-
 θίας με καταγίνωσκον. ὡς δ'
 ἐξ ὧ πῶς Κράτωνα, μὲν κα-
 πῶς πάντα ἐξέρρινισα, ἴν' ἄ-
 πω τι ὠμικωσάμην, καὶ ἔ-
 λιπτα Αἰσάνδρον τὸν Τελμι-
 σία, καὶ Ἀρτιμίδωρον τὸν Ε-
 φείσιον ἐξίχυσσα τοῖς ὄναρα-
 σιν; καὶ ὅς, σίγα, ὦ Κεῖρια, ἃ
 ἐχέμεθα, μυστηριώδεις τὰ
 λάμπισα, καὶ τὰ νῦν ἡρησά-
 μεθα. οὐ γὰρ ὄναροι τὰς ἁ-
 σιν, ἀπὸ ἀληθείας, ἐκδέσονται
 ἀπὸ μὲν ἄλλοι. ταῦτα δ'
 κηκοὺς παρὰ τῷ Κράτῳ,
 καὶ τὸ ὀλιγοπρόν τῆς ἡμετέρας
 αὐτῶν καταγινώσκεις ἐρυσία.
 σα, καὶ σκυθρωπάσω ἐπὶ ὀ-
 ρομέλῳ, ποτὶ τὸν Κράτῳ
 ναίπιμι μφόμην. τίς δ' ἄρ-
 μὴν καὶ Τίταν ὁδὸν ἐνιδῶν ὀφ-
 ξάμενος μὲν τὸ λάμπειν, ἐσπάζ-
 ραξί, πᾶσι τοῖς ποιεῖσθαι πᾶ-
 θόμενος τε, καὶ παρανοήσι-
 ν' παρὰ τοῦ πεπαιστωμένου
 νοικάνου Δαίμονιον. ἃς δὲ
 γὰς ταῦτα παρὰ τὸν αὐτὸν,

πᾶσι

nato illo numine instigatus. verbis autē hęc extendendo, per-
 suadet

nocte quasi in puncto existen-
 te. Illi verò cachinnos sustu-
 lerunt vniuersi, ita ut risū
 propè suffocarentur, nequē
 ignorantiae condemnārent.
 At ego ad Cratonem conue-
 sus inquam: Num perperam
 omnia ἐξέρρινισα, ut conico
 modo dicam aliquid, & non
 iuxta Aristandrum Telimia
 sensēm, & Artemidorum E-
 phesiū inuestigavi somnia?
 Tum ille: Tace, inquit, Cri-
 tia. Si enim silentium agēs,
 edocebo te sacrorum pul-
 cherrima, & quę nunc fū-
 tura sunt. Non somnia hæc
 sunt, sed res ipsę. Euentum
 autem capienti in mensem quē
 dicitur Mesōri. Hęc post-
 quam audissem à Cratone,
 & lubricam ip̄orum men-
 tem cognouissem, erubui, &
 tristitiam prę me ferēs abij-
 multis Cratonem incusan-
 do. Vnus autem illorū acer-
 bum & Titanicum quiddam
 oblitus, arreptum me veste
 vellicabat, conuentionem fe-
 cisse & credēs, & ab inuete-

πᾶσα μὲν ἡ καταδύμωνα ἀς
 ῥόντας ἀνθρώπους παραγῶ-
 νται, ἢ ἀπερᾶδι, τὸ δὲ λιγύ-
 ρον, ἡμῖν αὖτε συκνυῖσθαι. ἔ-
 φασκε γὰρ πᾶντα ἐξ αὐτῶν μὴ
 παρὰ γῆθῆναι, καὶ δὲ διὰ λῶ-
 ρη Σιθῆρας τὴν πύλιν, καὶ
 χαλκίους ὑδῶς, ἀναδύσθαι δὲ
 πηλίκους περικυκλωσάμενοι, ἐν
 χυρόροφον οἶκον ἀνάλθοιμεν,
 ὅσον Ομηρῷ τὸν Μενελάου
 φησί. καὶ δὲ ἅπαντα ἰσχο-
 πιάσομεν, ὅσα ὁ νησιώτης ἐκεί-
 νος ἐναντιόσθαι. ὁρῶ δὲ οὐχ
 βλέντων, μὰ Δί', ἀλλ' ἄνδρας
 ἐπικυκλώστας καὶ καταχέας
 μένους. οἱ δὲ ἰδόντες ἐξέθη-
 σαν, καὶ ἐξεραιτίας παρι-
 ῥήνοντο. ἔφασκον γὰρ, ὥσπερ τι-
 ναυτοὶ ἀγγελάς ἀγάγοι-
 μεν ἱφάνουλον γὰρ οὗτοι, ὥς τὰ
 ἡμέτερα ἀνθρώποι, καὶ ἔχωρον
 ἐπὶ τοῖς ναυροῖς, ὥς περ αἱ ποί-
 νοι οἱ ἐπὶ θιάτρῳ, τὰς ἐφ' α-
 νδρῶν δ' ἀρχισχόντων, ἱψίθυτον
 ἔχον. μετὰ δὲ τὰ ἡροντόμεν,
 τίς, πόθεν εἴς ἀνδρῶν, πόθεν
 εἰς πόλιν, καὶ τοκῶν; χεῖρ δὲ

suadet mihi infelici, ut ad
 praestigiatōres istos annos
 accedere, & in diem atram,
 quod dici solet, uercurrerem.
 Dicebat enim se omnia &
 ipsis, quae ad sacra & arcana
 pertinerent, edoctum esse.
 Atque ita pertransiimus se-
 reasque portas, & area limi-
 na. Multis autem superatis
 scalis, in domum auratio fa-
 stigio insignem ascendimus,
 qualem Homerus Menelai
 fingit esse. Atque isti quos
 dem omnia illa contempla-
 bar, quae infularis ille adole-
 scens. Video autem non Heb-
 lenen mehercle, sed viros in-
 faciem inclinatos, & palle-
 scentes. Illi autem ubi me cō-
 spexerunt, gauisi sunt, & ex-
 aduerso ad nos accesserunt.
 Dicebant enim, num quod
 triste nuncium offerremus?
 Nam videbantur isti quā-
 pessima optare, gaudebantq;
 tristibus & malis, perinde at-
 que in theatro furiae. Capite

res consufurrabant. Postea interrogabant me:

Quisnam hominū, aut unde es, quae patria, quique parentes
 sunt

γὰρ ἂν ἄνε ἀπόγε τοῦ οὐ-
 ματ'· ὡς δ' ἐγὼ, ὀλίγοι γέ-
 γνησσι, ὥσπερ βλίπτε παντα-
 χού. Κετίας δ' ὠνόμα, πόλις
 δὲ μοι ἔσθ' ὅθεν καὶ ὑπὸ
 μὲν ὡς δ' ἀεροβάτοιωτόν τι.
 πωθάνοντο, πῶς τὰ τῆς πό-
 λιος, καὶ τὰ τοῦ λόγου. ὡς δ'
 ἐγὼ, χαίρουσι γέ πάντες, καὶ
 ἔτι γέ χαρμύονται. οἱ δ' ἀνέ-
 νοορ τῶς ὀφρύσιν, οὐχ ἔ-
 το· ἀνέκ' ἐγὼ ἢ πόλις. ὡς
 δ' ἐγὼ κατὰ τὴν αὐτῶν γνῶ-
 μιν· ὑμᾶς πιδάσσοι· ὄν-
 τας, καὶ ὡς ἀπ' ὑψηλοῦ ἀπαν-
 τα καθορῶντες, ὅθεν ἰκί-
 νηται καὶ τὰ δὲ νερούκατι. πῶς
 δ' τὰ τοῦ αὐτοῦ· μὲν ἰκί-
 νηται ὁ κλη· ἢ Ἀσπύνη κα-
 τὰ καὶ τὸν γένεσται· ὁ Ἀρης
 ἢ τὴν γένεσται τὸν Δία, καὶ
 ὁ Κρόν' Ἀσπύνησται τὸν ἥ-
 λιον· ἢ Ἀφροδίτη ἢ μὲν
 τοῦ Ἑρμοῦ συνοδῶσα, καὶ
 Ἑρμαφροδίτου ἀρκύνου-
 σιν, ἐφ' οἷς ὑμᾶς ἰδῶν, ἢ

ῥα γὰρ

Sunt tibi? Nam Chre-
 stus quidem esse apparet, v-
 tiq; ex habitu. Tum ego:
 Pauci, inquam, Chrestii, hoc
 est, frugi sunt, quemadmo-
 dum ubique video. Critias
 autem nomen mihi est: ciui-
 tas verò inde, vnde & vo-
 bis. Ut autem sublimes illi
 & in aëre gradientes inter-
 rogârunt, quo pacto se res
 ciuitatis, & mundus adeò
 totus haberet, respondens e-
 go: Bene, inquam, habent,
 & insuper etiam habebunt.
 Illi autem abnuentes super-
 cilijs: Haud ita, inquit.
 male enim parturit ciuitas.
 Tum ego secundum ipsorum
 mentem: Vos, inquam, su-
 pra terrā & in sublime sub-
 lati, & ceu ex alto cuncta
 intuentes, acutissimè & hæc
 intellectu affecuti estis sci-
 licet: sed quo pacto ea quæ
 in æthere sunt, habent sese?

Num deficiet Sol, & ad

perpendicularum Luna interponetur? Num Mars quadran-
 gulo aspectus Solem aspiciet, & Saturnus ex diametro eun-
 dem? Num Venus cum Mercurio congregietur, & Herma-
 phroditoi procreabunt, quibus vos delectamini? num plu-
 uiat

uiat

ῥαγδαίως ὑμεῖς ἐκτίμψουσιν,
 ἢ νικητῶν πολλῶν ἐπιστρωσθε-
 ῖσαι τῇ γῇ χάλασαν δὲ καὶ ἱρ-
 οῖβω αὐτὰ ἀτάξιστα, λοιμὸν καὶ
 λιμὸν ἀντιτίμψουσιν· αὐτὸ δὲ
 παύνομενον ἀγῆστον ἀπὸ γυναι-
 κῶν, καὶ τὸ βροντοποιῶν βοῶν
 ἀνιμωθέν, οἱ δὲ, ὡς ἅπαντα
 καταρρωπότοδ', κατὰ φανέρω-
 σιν αὐτῶν ἱερόματα, ὡς μεταπα-
 γῶσι τὰ πράγματα, ἀταξίαν
 δὲ καὶ τῆρα καὶ τὴν πόλιν κα-
 ταλύσονται, τὰ στρατόπεδα
 ἕκαστα τῶν ἐναντίων γυνέον-
 ται τῷ ἐκταραχθεῖς, καὶ ὡς-
 περ πρὶν ὁ λαὸς οἶδεν
 ἔσται, διακρίνον ἀνθρώπων, ὃ δὲ
 μύησι ἀνθρώπων, καὶ μεγαλα-
 λίαρ λήξει, θύοντες ὁδόν.
 Τας καθ' ἀνθρώπων θυμοποι-
 τῶν, πνεύοντων λόγῳ καὶ λόγ-
 οῦ, καὶ λαοκλόφους τριφά-
 λειας ἀπὸ ταῦθ' ὑμῖν ἐπὶ ἐκ-
 φαλῶν καταβύσονται, ὡς τὴν
 πατρίδα ὑμῶν καταρῥήξει·
 οὐ γὰρ αἰθιροβαλὺντες ταῦτα
 ἀκηκόητε, καὶ τὴν πολυάσχολον
 μαθεῖ.

uias impetuosas ac vehemen-
 tes demittent? num densa
 hinc terram infestarent, grā-
 dinem autem & rubiginem
 deuoluent? Num pestem ac
 famem immittent? num vas
 illud fulminiferum exuna-
 dat, & tonitruficum rece-
 ptaculum repletū est? At il-
 li, quasi cunctis præclare ge-
 stis, debilaterabant sua ista
 amabilia, quod uidelicet res
 statim immutandæ essent,
 perturbationes autem & tu-
 multus ciuitatem inuasuræ,
 & exercitus ab honestibus
 mox superandi. Ob hæc
 itaque animo conturbatus,
 & quemadmodum ilex in-
 censa, intumescens, magnâ
 voce exclamaui: O' nise-
 ri hominum, ne vana ad-
 eò loquacitate efferrami-
 ni, acuentes dentes aduer-
 sus viros leonum animos
 præ se ferentes, spirantes
 hastam & lanceas, &
 candicantes cristis galeas:
 sed ista in vestrum caput

conuertantur, quando ita patriam vestram deprimitis. Non
 enim in aëre gradientes ista audiuiſtis, neque negotiosam

Et h h h

mathe-

μαθηματικῶν καταρθώσαι.
 αἰδὲ γὰρ μαρτυρεῖται καὶ ἡ γοητεία ὑ-
 μᾶς παρίστανται, διπλὴν τὸ
 τῆς ἀμαθίας γινώσκων ἢ ὑπὲρ
 ματα ταῦτα γράδινον, καὶ πα-
 ρύα. ἐπὶ πολὺ ἢ τὰ τοιαῦτα
 αἰτῶ γινώσκων ἐπὶ νόσῳ μὴ ἴσ-
 χοντα. Τρ. τί δὲ πρὸς ταῦτα
 ἔφηται, ὡς καὶ Κριτία, οἱ κί-
 καρμῖνοι πᾶσι γινώσκων καὶ πᾶσι
 διάνοιαν, Κρ. ἅπαντα ταῦτα
 παρίστανται, αἰσ ἐπὶ νόσῳ τε-
 τιχνασμένῳ καταπιφωρό-
 τω. ἔλγουν ἢ, ὅτις δὲ καὶ αἰσ
 τοῖς ἀφ᾽ ὧν, καὶ ἐπὶ παντὶ
 χροῦ ὑμῶν δὲ ἰσχυρὸν ἐν-
 τὸν, ὅτις δὲ πᾶσι τὰ τοιαῦτα.
 Τρ. οὐ δὲ τί πρὸς αὐτὸς ἔφη-
 κας, μέγα ἢ ἔφηται καὶ διη-
 πορημίον. Κρ. θεωροῦ ὅτι ἀ-
 γνῶντες ἀντὶ ποῦ ἢ τὰ καὶ
 λίσσιν. τὰ ἢ παρὰ τῶν αἰσ.
 πῶν θρυλῶντα ἐφ᾽ ὧν πρὸ ὑ-
 μῶν, ὅτις δὲ πᾶσι νοσητέα. τὰ
 τοιαῦτα πᾶσι παρὰ πᾶσι γινώσκων. οἱ
 σιγηρὸς ἀπομαθῶντος, ἔφα-
 ρκ

mathematicam perfectē ad-
 dedisse, Quod si
 verò vaticina vos et præ-
 stigia huc induxerunt, dis-
 plex ignorantie nomen sum-
 stinetis. Nam hæc mulierum
 atq; anicularum inueta sunt,
 et ludicra. plerunque enim
 huiuscemodi res muliebres
 cura prosequuntur. TRIT.
 Quid autem ad hæc respon-
 derunt, o optime Critia, istū
 mente pariter et sententijs
 detonsi? CRIT. Cunctis
 hæc præterierunt, ad cogi-
 tationes illas a se inuentas
 et exercitatas confugiens
 res. Dicebant enim Soles de-
 cem ieiuni et absque cibo
 perseverabimus, et ad hym-
 nos tota nocte decantandos
 vigilantes, talia somniamus.
 TRIT. Tu verò quid ad
 ipsos dixisti? Magnum enim
 et attonitum quiddam re-
 sponderant. CRIT. Con-
 fide, nihil ignaum. Com-
 tra enim respondit pulchra-

simè. Nam quæ vulgò ab urbanis, inquam, de vobis ia-
 ciantur, quando somnialis, huiuscemodi scilicet proferun-
 tur. Illi autem quasi quiddam caninum subridentes, extra
 lectulum

ὅς περ ἔρχονται ἑλινιδίον.
 ὡς δ' ἰγὼ, ἢ ἀληθῆ ἄσι ταῦ-
 τα, ὡς αὖτε οἱ, οὐκ ἄρ' ὥς
 ἀσφαλῶς τὰ μέλλοντα ἔπι-
 γνώσκει, ἀλλὰ καταπαθῶς
 τοῦ κα' αὐτῶν, ληρέοντι τὰ
 μὴ ὄντα, μηδὲ φησὶν ὁμοῖα ἀλ-
 λὰ ταῦτα ἦν, οὐκ οἶδ'· ὅπως
 ληρέει, ὁνέροις πισθόντων,
 καὶ τὰ ἰσθμίσια βδελύσσεται·
 τοῖς δ' πονηροῖς ἑδδοῖ, μηδὲν
 ὁνόμφοι τῷ βδελύματι, ὥς
 τι ἰάσεται τὰς ἀποκότους ταῦτα
 τας φαντασίας, καὶ τὰ πονη-
 ρὰ βδελύματα, καὶ μαντώμα-
 τα, μὲν περὶ τοῦ ὕμνου ἐς ἑορά-
 κας βάλοι, ὅς τὸ καὶ πατρίδι
 ἔπαρσθαι, καὶ λόγους ἐκδοῦς
 λους ἐπιφημίσειν. οὗτοι δ' ἄρ'
 πάντων ἵνα θυμὸν ἔχοντες,
 ἡμεῖς ὡς καὶ καταμύμφομεν. καὶ
 ἡ βύλα, καὶ τὰ καὶ περὶ τοῦ
 τοῖ, ἢ τινὲς μὲν καὶ ὡς σήλων ἄν-
 αμωδὸν ἔσθην, μέγιστος ἄρ' ἔ
 καὶ σὺ οὐκ ἀλλὰ ἀποδοῦναι ἀνέ-
 λυσιν, καὶ ἀνθρώπων ἀπικατέ-
 σθαι. Τρ. σίγα, ὡς Κριτία, καὶ

leſulum aliquantum pro-
 grediuntur. Ego verò, si ver-
 ra sunt, inquam, talia, ὁ α-
 therij, haud unquam sanè tu-
 rō ea quæ futura sunt, inuen-
 stigabitis, sed persuasi ab im-
 pſis nugabimini quæ neque
 sunt, neque futura sunt. Ver-
 rŭm hæc quidem nescio quo
 pacto nugamini, somnij cre-
 dentes, & quæ optima sunt,
 abominamini : malis autem
 delectamini, haud sanè quic-
 quā abominatione ista pro-
 mouentes. Quamobrem mis-
 ſas facite alienas istas ima-
 ginationes, & praua con-
 ſilia vaticiniaq; nec ubi deus
 vos in malam rem hinc eij-
 ciat, eò quòd patria mala
 imprecamini, & verbis adul-
 terinis ac perditis illam aſa-
 famini. At iſti vnum eun-
 demq; omnes animū habena-
 tes, me multūm increpabant.
 Ac, si placet, iſta quoque tibi
 addam, quæ me etiam perim-
 de vi ſtatuum, elingue ac mu-

eum reddiderunt, donec me frugi iſta tua loquela, cū iam
 propè in lapidem conuerſus eſſem, reſoluit, & in hominem
 rurfus reſtuit. TRIT. Tace Critia, neque mugas iſta

El h h h 2 longius

μή ἄντε κτείνης τὸς ὕβρις. ὅ-
 ρῆς ᾗ, ὡς ἐξέγκωται μὲν ἐν-
 δὺς, καὶ ὡς ἐν λυσοφορῶ ἰδύ-
 θλω ᾗ τοῖς παρὰ σὺ λόγους,
 ὡς ἐπὶ κλυδὸς λυσιῶν, καὶ
 ἂ μὴ φαρμακὸν ληθιδανὸν
 ἱμνῶν ἐρμήσας, αὐτὴ ἡ μὲν
 μὴ οἰκτρῶ ἐν ῥήμοις, μέγα κα-
 πόμ' ἐργάσεται. ὡς τὴν ἑαυτοῦ
 τοῦς, πλὴν ὅλως ἀπ' πατρὸς
 ἀρξάμενος, καὶ πλὴν πολυάνυ-
 μοι ὅλως ἐς τὴν ἐπιθῆς.
 ἀπὸ τίς ᾗ, ἐπὶ Κλεόλαος οὐκ
 τὸς δαίμων, ὃ τοῖς ποσὶ μακρὰ
 βιβῆς, σποδῶν ἵσταται, καὶ κατ' ἐ-
 χεται, μὲν ἐπιφρονέως αὐ-
 τῶν, Κρ. καὶ μέγα. Τρ. Κλεόλαος
 μή τι πρᾶδ' ἄμης γὰρ ποσὶ, μὴ
 δ' ἐπ' ἔλθης, ἀπ' ἐλθὲ χά-
 ρος, ὡς γὰρ μὲν ποσὶ φέρης.
 Κλ. χαίρει' ἄμω, ὃ καλὴ ξυ-
 νοίς. Τρ. τίς ἐσπᾶται, ἀδ-
 μάντας ᾗ ἐπιπολὴν, μὲν τι
 καὶ νὸν πᾶσι πρακταί, Κλ. πᾶσι
 καὶ ὁ φρὸς ἡ πᾶσι βοήθει

Πρ

nos: sed accede latus, si quidem nuncium aliquod affers.
 CL. Saluete ambo, ὃ praeclarum per amicorum. TRI.
 Quae autem est festinatio ista? permultum enim anhelas,
 num nouum aliquid gestum? CL.

Cecidit supercilium illud olim Persidis

longius extenderis. Videi
 enim quomodo intumuerit
 mihi venter, & quasi im-
 pregnatus eam. morsus e-
 nim sum verbis à te modò
 dictis, perinde ut à canē
 rabiosa: ac nisi medica-
 mentum aliquod obliui-
 nem inducens hausero, at-
 que ita conquiescam, me-
 moria hæc mecum cohabi-
 tans, & quasi domi apud me
 residens, magnum aliquod
 malum procreabit. Quam-
 obrem missos istos facito,
 precationem à patre inci-
 piens, & celebre illud car-
 men ad finem apponens. Sed
 quid hoc? annōn Cleolaus
 hic est, is qui pedibus lon-
 gum adeò incedit? serio au-
 tem venit & accedit. Num
 alloquemur ipsum? TRI.
 atque admodum. TRI.
 Cleolæ, ne quid cursu præ-
 teruehare, neque pratercas

Fama

CRIT. Hoc illud est, ut
semper deus non negligit bo
nos, sed auget, prouehent im
melius. Nos autem, ô Tri-
phon, pulcherrima inueni-
mus. Sollicitus enim mecum
ipse eram, quidnam in mor-
te liberis meis testamento
relicturus essem. Nosti es-
nim pauperitatem meam,
quemadmodum ego tuas res
quoque. Hoc igitur suffi-
cit liberis, dies videlicet im-
peratoris. Neque enim diui-
tia nos deficient, neque nos
populus perterrebit. **TRI,**
Et ego, ô Critia, hæc relin-
quam liberis, ut videant
Babylonem perditam, A-
gyptum in seruitutem reda-
ctam, Persarum liberos ser-
uilem atati agentes, excursa

H h h h

digni

ἡμεῖς γὰρ τοῖς τοῖς ἑσπέραις ἀν-
 ἰστέροις ἡμεῖς τὸς δὲ λοιποὺς
 ἀνέστην ἰστέροις, ἀνέστην τοῖς
 ἀνέστην αὐτῶν ἀνέστην, τὸ, ὅτι
 ἐπὶ τοῖς ἰστέροις, ἡμεῖς
 τὰ τὴν παροῖαν
 μίαν.

digni facti fuerimus huius
 modi potestati atque virtuti
 subiecti esse. Reliquos autem
 istos nugari sinamus, conten-
 ti pro ipsis dicere notum il-
 lud, quod prouerbio dici so-
 let: Nō est cura Hippoclidē.

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

a SALMONEVM.] Salmoneus Elidis rex, quum Iouis
 fulmen mentiretur, ac propterea crederetur Deus, ab ipso Ioue
 fulminatus esse. Mantuanus:

Sic quoq; delusus curru Iouis æmulus Ato,
 Flammi ferumq; rotans Alphæa per oppida fulmē
 Occidit, & casu Elæam perterruit urbem.

De eo Lucianus in Timone & in Tragopodagra. Item Virgil.
 Aeneid. 6. b Tyro.] Tyro formosissima fuit nymp̄ha, Sal-
 monei filia, ab Enipeo Thessalia flum̄e adamata, & à Neptune
 compressa, peperit Peliam & Neleum, teste Hom. Odyss. 12. de
 qua superius in dialogis Deorum, & libro 2. Histor. verarum,
 c Veneratorem istum.] Is creditur fures, excubitores, ex-
 ploratores, omnesq; id genus homines adiuvare, qui rem quā-
 dam latenter atq; occultā aggredi moliantur, πικρὸς καὶ ἡγε-
 μόν. & cognominatus. Aristoph. in Pluto. d Victoriā v-
 troq; inclinātem.] Homerus locis aliquod appellat ἰστέροι-
 ναι νίκην: id est, victoriā alternatim nunc his, nunc illis ob-
 singentem. Est enim dubia victoria & incerta. Hinc Homerus
 idem alibi ἀμφιεραι νίκην etiam vocat. Dicitur & eadem ra-
 tione ἰστέροις καὶ ἰστέροις. Aristoteles lib. Rhet. 2. νικῶν δὲ
 ἀπὸ μὲν τῶν αὐτῶν: id est, Nunc, his, nunc illis contingit vin-
 cere. Servius lib. 11. Aen. super ea verba,

In mediosq; focos, & dis communibus aras:

Dei, inquit, communes sunt Mars, Bellona, Victoria: quod ij in
 bello varique possunt parti favere. Arist. eod. lib. & Lucianus
 noscen.

noſter in libello de calumnia ex Homeric. Iliad. 6. hanc ſenten-
tiam proverbialem citant:

Ἡμεῖς κοινά ἐσμεν, καὶ τὸ κέρδιόν τε καὶ τὸ πῶτον. id eſt,

Communis Mars, inq; vicem perimit perimentum.
Quod carmen incertum ac varium belli euentum notat. e At-
que Niobe.] Niobe Tantalii filia, vxor Amphionis, regis The-
banorum, ſex filias, totidemq; filios peperit: ideo animo elato
Latona ſeſe perferre non dubitauit. Quamobrem indignata
dea, Apollinis & Dianę ſagittis liberos eius ad vnum omnes
interficiendos curauit. Niobenq; ipſam turbine vente in Aſiam
rapuit, & in ſaxum transformauit. f Philomela in alicu-
lam.] Luſciniam: de qua eſt fabula in Metamorph. Ouid.
Queritur autem maximè, quando incubat oua: tunc enim totam
noctem canere ſeruat. g Ariſtandri.] Ariſtander & Ar-
gemidorus ἀντιγόνοιο, id eſt, ſomniorum coniectores.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ

ἢ χαλκιδ-
λός

CHARIDEMVS

ſive de Pulchritu-
dine

Iacobo Micyllo interprete.

ARGVMENTVM.

NEq; hic dialogus Luciani videtur eſſe: id quod Al-
dus quoque annotauit, & cùm ex ſtylo, quanquam
h multò ſimplicior hic, quàm in ſuperiore eſt, tum ex
reliquo totius corporis cõtextu apparet. Continet au-
tem encomium pulchritudinis ſeu formę, tribus ora-
tionibus diuiſum, vtpote à tribus perſonis in conuiuio
tractatum, quarum priores duę præſtantiam ac digni-
tatem pulchritudinis commendant, multis ad hoc deco-
rum pariter & hominum adhibitis exemplis. Poſtrema
autem etiam vim & effectum illius ex mutua collatio-
ne reliquarum virtutum, & eorum quę vulgò in-
ter bona recensentur. Cætera
plana ſunt.

H h h h 4

EPML

ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΚΑΙ
Χαρίδημος.

HERMIPPVS ET
Charidemus.

Βεβατὸς
ἐνυχὸν
χθὲς, ὃ
Χαρίδη-
μος, ποῖ-
ον ὅτι ἐν

ὃ πρῶτον, ἅμα μὲν καὶ τῆς
παρὰ τ' ἀγρῶν χάειν ρασά-
νιος, ἅμα δ' ἐνυχὸν γάρ τι με-
νείτω, καὶ διότι ὅτι ἡσυχίας. ἐν
τυχεῖν δὲ Προξένῳ ὃ ἐπι-
πράτος. πρῶτον δ', ὡς πρῶ-
τον ἔσθ' ἐν πρώτων, ὅθεν τὴν πορ-
οῖον, καὶ ὅποι βασιλεῖς. ὃ δ' ἡκέρ-
μην ἔφη καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς παραμυ-
θίας χάειν, ἡπὲρ εἰώθει πρὸς
πλὴν ὑψιμὴν γίνεσθαι τῶν ἀγρῶν,
ἀπὸ αὐτῶν δὲ καὶ τὸ τότε ἐπι-
πνεύσειν ἀκράτος καὶ ἡσυχίας αὐ-
ρας, ἀπὸ συμποσίου μάλιστα
καμίσου γινόντων ἐν Πη-
ραϊῇ, ἐν Ἀνδροκλῆος τ' Ἐπιχά-
ρου, τὰ ἐπὶ νύκτιν τιθυρόντων
Ερμῖ, ὅτι δ' βιβλίον ἀναγνὼς,
ἐν ἡμέρῃ ἐν Διασίῃς, ἔφα-
σκε

Eambula-
bam fortè
heri in sub-
urbio, Cha-
rideme, si-

mul ut ex agrorum aspectu
me aliquanulum reficerem.
simul etiam quietis ὅτι οὐκ
gratia: fortè enim tum me-
ditabar quippiam. Obuiam
igitur mihi fuit Proxenus, Es-
picratis filius. Allocutus au-
tem ipsum, quemadmodum
consueueram, interrogabam
unde veniret scilicet, ὅτι quò
iturus esset. Tum ille, venire
se quidem etiam ipsum re-
spòdit huc oblectationis gra-
tia, quam ex agrorum aspec-
tu percipere consueuisset:
refici autem velle etiam tem-
perata ac leni aura qua il-
los offlaret. Caterùm redire
se à conuiuio, quod pulcher-
rimū peractū fuisset in Piræ-
eo apud Androclē Epicha-

vis filium, qui ob partam vicloriam Mercurio sacrificasset.
Vicisse autem ipsum^a in Diasis, libro quodam recitato. Com-
memorabat autem cū alia multa quæ ibi acta essent urbana
ὅτι se.

[illegible]

& festiua, tum verò & pul-
 chritudinis encomia à viris
 dicta aiebat, quæ ipsum qui-
 dem non posse referre, ob-
 litum eorum præ senectute
 videlicet: deinde etiam alios
 qui non ita multum circa or-
 rationes dicendas versatum.
 Te verò facile commemo-
 raturum, ut qui & ipse en-
 comium dixisses, & cæteris
 per totum conuiuium an-
 imum aduertisses. CH A.
 Facta sunt hæc, Hermippe,
 ut dicis. Veruntamen neque
 mihi facile fuerit, accuratè
 cuncta persequi. Neque enim
 possibile erat omnia exaus-
 dire, multo aded tumultu ex-
 citato & ab ijs qui mini-
 strabant, & ab ijs qui conui-
 uabàtur, & alioqui etiam ex
 difficilioribus, hoc est, me-
 misse eorū verborum quæ
 in conuiujs sunt. Nosti enim
 quam obliuiosos reddant et-
 iam eos qui a iocis plurimū
 memoria valēt. Sed tamē cui
 gratia, quoad potero, cōmes

morare tibi illa conabor, nihil eorū pratermittens, quacun-
que memoria consequi potuero. Hg. Proinde ob hanc rem

Hhhh 5

gratiam

εἰδά σοι χάειν, ἀπ' ἃ μοι τῶν
πάντα λόγον ἐξ ἀρχῆς ἀπ-
δοίης, ὅ, τι τὸ λῶ, ὅπῃ ἀνίστη
βιβλίον Ἀνδρόκλης, τίνα τὴν
ἐνίκηκε, καὶ τίνες ὑμᾶς ἀπὸ τῆς
συμποσίας ἐκλήκεν, οὕτως
ἀπὸ ἐκείνου καταθεῖτο τὸν χά-
ειν. Χα. τὸ μὲν δὲ βιβλίον, λῶ
ἐγκάμιον Ἡρακλῆος, ἐκ τινος
ἀνδρός, ὡς ἔλκε, παποιημέ-
νον αὐτῷ. νῆκεκε δὲ Διότις
μιον τὸν Μιχαρόθεν, ἀνταγωνι-
σάμενον αὐτῷ περὶ τῶν ἀσ-
χολῶν, μάχων δὲ περὶ τῆς δόξης.
Ερ. τί δὲ λῶ, ὁ ἐκείνος ἀνίστη,
βιβλίον. Χα. ἐγκάμιον τοῖν
Διοσκύροισιν ἔφασκε, καὶ αὐ-
τὸς ἐκ μεγάλων κινδύνων ἐκ-
εῖναι ἀπολαύσας, ταῦτα τὸν
αὐτοῖς καταθεῖναι τὸν χάειν,
ἥπως τὸ καὶ ἐκείνων πρᾶ-
ξις ἐκλήκεν, ἐκ ἀπὸ τοῖς ἰσ-
τοῖς ἐκ τοῖς ἰσχυροῖς λιπιδ-
νοῖς φανέντων. πρῶτον μὲν
τοῖς συμποσίῳ καὶ ἄλλοι πολλοί,
οἱ μὲν συγγενεῖς αὐτῷ, οἱ δὲ
καὶ ἄλλοι σιωπῶντες οἱ δὲ λόγους
ἄλλοι,

gratiam tibi habeo. Verum
enim si mihi totam à prin-
cipio narrationem repetue-
ris, puta & quis liber fuerit
quem recitauerat Androcles,
& quem recitato eo superas
uerit, postremo & quòsnam
vos ad conuiuium vocarit,
ita demum plenam apud me
gratiam inibis. CHAR. I-
pse quidem liber^b encomiū
Herculis erat, ex somnio
quodam, ceu dicebat, ab ipso
compositum, Vicit autem
Diotimum Megarensē il-
lum, prospicis, imò verò
pro gloria cum eo certans.
HERM. Quid autem li-
bri erat quod ille recitauit?
CHAR. Encomium^c Ca-
storis & Pollucis. Dicebat
autem se quoque ex magnis
periculis ab illis seruatum,
hanc illis quasi quandā gra-
tiam persoluisse: praesertim
cū ab illis etiam confir-
matus fuisset, de summis nas-
cium velis in extremo disci-
mine ipsi apparentibus. Ade-

rant autem in conuiuiο & alij multi, partim cognati ipsius.
partim aliās familiaritate iuncti: qui verò memoratu digni
sunt.

ἔξιοι, τὰ τε συμπόσια ὅλοσθ
 ἡχοσμητόσθ, καὶ λάμπει ἐν
 πόμῃσι διελθόντων, Φίλων τὸ
 ἦν ὁ Δανίου, καὶ Αἰσιππὸς ὁ
 Ἀγαθὺν, καὶ τὸ αὐτὸς.
 συγκατέλειπε ἡμῖν καὶ Κλεώ-
 νυμος ὁ καλὸς, ὁ Ἄνδροκλῆς
 ἀδελφεὸς, μαρτύριον ἀπα-
 πόρτι καὶ τεθρομμένον. νῦν
 μὲν τοὶ καὶ ἰδοὺ ἔχοντες πό-
 νησιν περὶ τῶν ἀπορῶν λό-
 γων. πρῶτος δὲ ὁ Φίλων πε-
 ρὶ τῶν λάμπει ἔρξας λέγει,
 θεομιαρὰ μὲν ἔστω. Εἰς μὲν
 λαμῶς, ὡς τῶν, μὲν πρὶν τῶν
 ἐκπομῶν ἄρξαι, πρὶν ἄρμα-
 καὶ τῶν αὐτῶν ἀπορῶν, ὅφ'
 ἔς ἃς τῶν περὶ τῶν τῶν
 λόγων. Χα. ἀπὸ δὲ τῶν
 ἡμῶν ὡς καὶ, πάλαι λαμῶ-
 νους τὸν ἀπαντα λόγον
 διελθόντας ἀπαμειβόμενα.
 πάλαι ἀπὸ τί τις ἀρ καὶ
 εἰς, ὅσοις εἰς τὸν τὸν βί-
 οῦ. ἀνάγκη γὰρ εἶναι
 πᾶν ὅτις. ἦν δὲ ἡτῶς αὐ-
 τῶν τὸν λόγον, αὐτὸς τὸν Κλεώ-
 νυμον

sunt, quicq̃ totum conuiuium
 cohonestarunt, laudisq̃ pul-
 chritudinis verbis persecuti
 sunt, Philo erat Dimia filius,
 et Aristippus Agasthenis,
 utriusq̃ ipse. Accumbebat
 autem nobiscum et Cleo-
 nymus formosus ille, Andro-
 clis nepos, adolescentulus ten-
 ner et delicatus, qui men-
 tem tum habere utiq̃ vide-
 batur. Admodum enim at-
 tentè ascultabat quæ dice-
 bantur. Primus itaque Philo
 de pulchritudine incipiebat
 dicere, factio in hunc modum
 exordio. HERM. Nequas
 quam, amice, ne mihi prius
 ipsa encomia exordiare,
 quam causam quoque expo-
 fueris, qua adducti ad hoc
 argumentum tractandū pro-
 cesseritis. CHAR. Præter
 rem moraris nos, ô optime,
 qui tibi iamdudum potuis-
 semus vniuersa oratione ex-
 posita iterum hinc abire. Ve-
 runtamen quid agas quando

quispiam amicus existens tantopere urgeat? Necessè enim est
 quidvis etiam amici causa perpeti. Causa igitur, quam qua-
 ris, qua ad hoc argumentum compulsi sumus, ipse Cleonymus
 forma.

συμῶ δ' ὁ καλὸς. καθυμνῶ γὰρ
 αὐτὸ μεταξὺ ἡμῶ τε, καὶ Ανδρο-
 κλέους τὸ θᾶν, πολλοὺς ἰσχύοντο
 λόγῳ. ὧς ἰδιώταις περὶ αὐ-
 τῷ, ἀρετὰς αἰσῶντες αὐτὸν, καὶ
 ὑπερκαταπληγυμένοις τὸ κάλ-
 ον. οὐδὲν γὰρ πάντων ὀλίγον
 παρὲν ἔστιν, ἀλλ' ὅλως διὰ ξιόν-
 τω ἰσχυρία τὸ μαρτυρεῖται. ἀ-
 γασθῆναι δ' ἡμᾶς τῶν ἀν-
 δρῶν τῶν φιλοκαλῶν, καὶ ἅμα
 ἰσχυρῶν αὐτοῖς, ἀρετὰς
 τὴν πομπὴν ἔχειν ὑπολαβόντες,
 λόγοις ἀρετῶν τῶν. ἰδιω-
 τῶν, περὶ τῶν καλῶν, ὅ-
 μινον τῶν οἰόμεθα πρὸς ἑαυ-
 τὸν, καὶ δι' ἡμέραν τῶν περὶ
 καλῶν λόγων. ἰδοὺ γὰρ ἡ-
 μῖν, ἐκ ὀνομαστῶν καὶ ἰσχυ-
 ρῶν παίδων. ὅ γὰρ ἀνδρῶν,
 καλῶν ἡμετέρων γὰρ ἀνδρῶν
 αἰσῶντες πρὸς ἑαυτὸν, ἀπ' οὐδὲν
 μὲν, ὥστε ἰσχυροὺς, ὅτι ἀ-
 τῶντες ὅτι ἰσχυροὺς τῶν
 ἀνδρῶν, ἀπ' ἰσχυροῦ ἀπὸ ἰδίας,
 ὅτι ἀνδρῶν ἀπὸ ἰσχυροῦ περὶ
 καλῶν. καὶ δι' ἀρετῶν
 ὁ Φί-

formosus ille fuit. Cum a-
 nim medius inter me & An-
 drocleum, cuius nepos erat,
 sederet, multus ab idiotis
 sermo de eo fiebat, qui &
 respiciebant ad ipsum, & ad
 formam eius plus quam ob-
 stupecebant. Propemodum
 igitur ceteris omnibus post-
 positis, sedebant encomia a-
 dolescentis persequētes. Nos
 autem admirati illorum er-
 ga pulchritudinem amorem
 ac studium, & simul col-
 laudatis ipsis, segnitiam
 quandam arbitrati sumus
 esse verbis ab idiotis supe-
 rari, præcipuè de pulcher-
 rimis dicendo, quo solo
 nos illis præstare putare-
 mus. Atque ita de pulchri-
 tudine verba facere coepi-
 mus. Visum igitur nobis est
 haud nominatim dicere lau-
 des pueri (neque enim hone-
 stum fore: nam hoc pacto
 præcipituros nos ipsum in
 maiorem insolentiam esse)
 sed tamen neque illas incom-

posuit adeò, & ut cuique fortè succurrisset, sed seorsim sin-
 gulos quæcunque de re proposita commemorassent. Atque ita

Philo

ὁ Φίλωρ πρῶτος, οὕτως αὖτε τὸν λόγον ἰποιεῖτο. Ὡς ἴσθ' ἀνδρ', ἀποκινῶν, ὅτε πρῶτον ἐκείνης ἡμέρας, ὡς περὶ ἀλλῶν ποιεῖσθαι πλὴν σπουδαίου, αὐτὸ δὲ τῷ ἁπλῶς ἐδύναται ποιησόμεθα λόγον, ἀπὸ οὗτω καθὼς δέ μοι θὰ σιγῇ, ὥσπερ διδοικότες μὴ λάθωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, περὶ οὗ σπουδαίωμεν ἢ ἅπαντα χρόνον ἀπὸντόν. καὶ τοὶ πῶς τις ἄν χηραῖς προέοντες τοῖς τοῖς λόγοις, ἀπὸ τῶν μηδ' ὅπως ἀξίως σπουδαίωμεν, περὶ ἢ ἀπὸ τῶν σιγῇ τ' ὄντων, ἢ πᾶσι ἄν τὸ ἐν λόγοις καθὼς σάφους καθίσταται μακρόν, ἢ πᾶντα τὰ μακρότατα, περὶ αὐτῶν λέγειν τῷ τίλως ἡμᾶς τῶν ἐκείνων πρᾶξις μόνον, ἀπὸ ἵνα μὴ δόξω λέγειν ὅτι ὡς καὶ περὶ τῶν ἀρκέσθαι ἀδυναταῖ. ἀπὸ δὲ μηδὲν ἐπίσταται περὶ αὐτῶν, ὡς οἶόν τι, βραχέα περὶ τούτων πρᾶξις μοι διὰ τῶν ἁπλῶς ἢ δὲ πάντες μὲν ἴπν.

Philo primus exorsus, in hunc modum verba fecit. Quam indignum verò est, quod cum quæ: unque in singulos dies agimus, pro his tanquam pulchris omnem operam ac diligentiam adhibeamus, de ipso pulchro sermonem nullum habeamus, sed perinde silentes ac taciti sedemus, ac si metuemus, ne forte verbum aliquod de his pro quibus tantopere laboramus, vel imprudentibus nobis excidas? Atqui ubinam alius quis oratione meritiò utatur, si, cum de illis quæ nullius precij sunt, tantopere contendat, de eo quod omnium pulcherrimum est plane conticescat? Aut quomodo id quod in verbis pulchrum est, rectius quam omnia alia seruari poterit, si de ipso sine eorum quæ quotidie aguntur, dicere prætermittamus? Verum ne videar monere quidem scire

quo pacto oporteat nos circa pulchrum affectos esse, dicere autem ipse de eo nihil posse: quo ad fieri potest, de eo breuiter commemorare conabor. Nam pulchritudine omnes quidem cupimus

ἐπιθυμῶν τυχᾶν, πάντ' ἂν
 ἐξιδῶν ὁλίγοι τινίς. οἱ δ'
 ταύτης ἱτυχον τῆς δωρεᾶς, ὅ
 δαμονὶς αὖτε πάντα ἰδοῦσαν
 γιγνώσκων, καὶ πῶς θιῶν,
 καὶ πῶς ἀνθρώπων τὰ εἰ-
 κότα τιτιμυχεῖσι. τιμυχεῖον
 ὅ, τῶν γὰρ θιῶν ἐξέρχων γι-
 νομενῶν, Ἡρακλῆς τί δεινὸν
 Διὸς, καὶ Διόσκυροι, καὶ Εὐκλῆς.
 ὅρ' ὁ μὲν, ἀνδρείας ἔνικα ταύ-
 της λίσσεται τυχᾶν τῆς τιμῆς,
 Εὐκλῆς δ', ἥ ἑκάστος χάριν, αὐ-
 τῶν γὰρ μεταβαλὼν εἰς θιῶν, καὶ
 τοῖς Διοσκούροις ὅτις αἰνέ-
 σθαι, πρὶν αὐτῶν εἰς ἑρᾶν
 ἀνελθῶν, τοῖς ὑπὸ γλῶσσιν.
 ἔχτασμενοις ἀπὸ μὲν ὅς τις
 ἀνθρώπων ἐξιδῶν τοῖς θεοῖς
 ὁμιλῶν, ὅκ' ἔστιν ὑρᾶν, πᾶσι
 ὅσοι μετισχέκασιν ἑκάστος. Πέ-
 λος τὶ γὰρ ἴσθις χάριν τοῖς θεοῖς
 ἀμβροσίας μετίσχει, καὶ Γανυ-
 μέδης ὁ τῷ Δαρδάνῳ ὅτ' ἔτι
 κρατικίνας λίσσεται τῷ πάλιν
 τῶν

cupierunt potiri: pauci ali-
 tem omnino fuerunt qui il-
 lam affecuti fuissent. Quis
 verò donum hoc fortè ade-
 pti fuere, illi omnium beatif-
 simi fuisse visi sunt, & apud
 deos & apud homines meri-
 to honore affecti. Atque hu-
 ius rei argumentum tale fu-
 erit. ^d Nam eorum qui ex
 Heroibus in numerum deo-
 rum recepti sunt, Hercules,
 & Dioscuri, ^e & Helena,
 Iouis filij sunt: quorum ille
 quidem fortitudinis causa
 honorem hunc consecutus
 esse dicitur, Helena autem
 pulchritudinis gratia cum se
 ipsam in deam mutasset, tum
 fratribus Dioscuris causa
 fuisse ut ante ipsam in cœ-
 lum ascenderent, hi quibus
 ceteri vita functi sub tera
 ra obnoxij premuntur, exo-
 luti. Quanquam etiam qui-
 cunq; hominum dignus vn-
 quam iudicatus fuit, ut deo-

rum consuetudine frueretur, alium reperire non licet, quàm
 qui pulchritudinis particeps fuisset. Nam & Pelops eadem
 hac causa cum dijs Ambrosiæ particeps fuit, & Ganymes
 des ille Dardani hoc pacto miscuisse nectar dicitur omē
 munda

ὅσον θεοὺς θεῶν, ὥς τ' αὐτὸν
 ἐκ ἀνασχέσθαι συμμιτᾶσθ' ἄν
 αὐτὸν τινὰ τῶν ἄνθρωπων θεῶν
 θύρας τ' παίδων· ἀπ' αὐτῷ
 μόνον πρὶς τοῦ ἐξέρχου ἔ-
 κει, ὅς τ' ἄρα γὰρ καταπλάν-
 τα τῆς Ἰδῆς, ἀναγαγῶν ἰκῆσαι
 τὰ παιδικὰ, ὅπως σωῖσθαι
 τὸν ἅπαντα ἱμῶν χρόνον ὅ-
 σάυτ' αὖτε ἐπιμίλειαν ἀέτι-
 ποιῆται τῶν καλῶν, ὥς τ' οὐ
 μόνον αὐτὸς ἔξωσιν τῶν ὕρα-
 νίων, ἀναγαγῶν ἰκῆσαι, ἀλλὰ
 καὶ αὐτὸς ἐπὶ γῆς, ὅ, τι τυχόν
 ἐνὸν μὲν, στυλὴν ἐκείσεται
 τοῖς ἐρωμένοις. καὶ τοῦτο μὲν
 γνόντων ἑλκύν, σιωπῇ.
 οὐτο Λέδα· τοῦτο δ' ἐν ἑλ-
 τὰυρὸς τῶν Εὐρώπῃς ἀρπίζα,
 ἑκαδὲς δ' Ἀμφιτρυῶνι, γν-
 οῦσ' τὸν Ἡρακλῆα. καὶ πομπή
 τις ἄν' ἔχουσι λήσαν τεχνάσμα.
 τα τῷ Διὶ, ὅπως ἄν' οἷς ἐπιθῶ-
 μεν, συγγίνοιντο μετὰ ἀνθρώπων.
 τὸ δ' αὖτ' ἐν μύθῳ, ὅ, οἷον ἄν' οἷς
 θαυμάσαι· ἐπὶ τῶν γὰρ τοῖς
 θεοῖς

nium summo deorum, qua-
 re etiam ipsum neque ullum
 deorum ceterorum alium
 voluisse secum venationis
 huius, amorum suorum vi-
 delicet participem fieri: sed
 sibi soli decorum arbitra-
 ri esse in Gargarum Idæ
 deuolare, atque inde ama-
 sum suum in eum locum ubi
 per omne tempus cum it-
 lo consuetudinem haberet,
 subducere. Tantam autem
 curam ille semper habuit
 pulchrorum, ut non solum
 celo dignatus eos fuerit, il-
 luc ipsos attollens: sed et i-
 pse in terram, quocumq; fors
 tulit, descenderit, ut cum a-
 matis singulis locis congre-
 deretur. Ac eam quidem ob
 rem in cygnum conuersus,
 cum Leda rem habuit: ob
 eandem autem et tauri fa-
 cie Europam rapuit. Asiæ
 milatus autem Amphitryon-
 ni, procreauit Herculem,
 multaq; alia Iouis vasaframen.

ta enumerare quispiam possit, quibus ille eorum congressu
 quorum desiderio tenebatur, potius fuit. Quod autem ma-
 ximum est, quodq; meritis aliquis admirari possit, cum ille
 tum

θαῖ (ὃς γὰρ ἀνθρώπων γένε-
 αῖσι, πάλιν ἂ μὴ ὧς ἡλιοῖς)
 ἔν δ' ἔρ' ἴτοις ἀμνηγοῶν,
 ἔτω ποιήσῃ ὁδὸς τῷ ἡ-
 ῶ τῶν ἐκλήων ποίησιν, καὶ
 θρασὺς καὶ καταπληκτικὸς,
 ὡς τ' ἐν μὲν τῇ περὶ τῆς ἀμνη-
 γοῆς τῷ Ἡρακλῆ, καὶ τοι πρό-
 τερον πάντ' ἠσθῆσιν ἰππί-
 μῶν αὐτῶν, ὅμως δ' αὖ τῷ οὐ-
 τῷ ἰφόμενῳ, ὡς τ' ἡρκαῶν
 αὐτῷ τὸ μηδὲν παθεῖν, ἀλλὰ
 μίχθῃ λόγῳ ἐλῶν τῷ ὄρ-
 γῶν τῷ Διὶ. τὸς δ' ἅπαντας
 οὐδὲ ἔν τῇ ὑστέρῃ πάλιν οὐχ
 ἔσθον ἡπείθεσι φοβεθῶναι,
 γὰρ ἀνασπᾶσθαι αὐτοῖς ἀν-
 θράσι καὶ θάλασσαν ἀπῆλ-
 ῶν. μίχθῃ δ' οὐκ ἴσθῃ κα-
 λῶν, οὐτῶ γίγνεται πρῶτον
 καὶ ἡμῖν, τῷ τοῖς πᾶ-
 σιν ἰσθῶν, ὡς τῇ πᾶσι
 ἅπασιν τοῖς ἀπῶν, καὶ αὐ-
 τὸ τὸ Ζηνὸς ἄναι καταλῶ-
 νῶν, ὅπως μὴ φαίνοιτο
 τοῖς πᾶσι τοῖς ἀπῶν, ἵνα
 πονεῖν τῶν ἀπῶν οὐχ ἔ-
 ρα, καὶ ὧν τοῦ ἀπῶν, καὶ
 οἷον

cum dijs versaretur (nequē
 enim hominum ulli conuer-
 satus est praterquam pul-
 chris) quoties inter illos con-
 cionem aliquam habuit, ita
 austerius fingitur à com-
 muni Græcorum poëta, ut
 in priore quidem oratione
 Iunonem, quanquam illa
 antea ubique increpare is-
 psium consuevisset, nihilo
 minus tamen ita perterritu-
 sit, ut ea satis habuerit quòd
 nihil gravius pateretur, &
 intra verba duntaxat, illius
 ira consisteret. In postero-
 re autem deos omnes non
 minore terrore affecerit, ter-
 ram unā cum ipsis homini-
 bus, & mare quoque in sub-
 lime sublatum sese mina-
 tus. At verò quoties cum
 pulchris congressurus esset,
 ita mansuetus & blandus
 omnibūque æquabilis red-
 ditur, ut apud omnes alios
 etiam ipso eo quòd Iupiter
 est deposito, videlicet nē mo-
 lestus aut ingratus cuiquam
 eorum quos amat, videatur,

alienam aliquam formam induat, eamque pulcherrimam,

& qua

Ἀρτίμω οὐ δὲ μάχεται πε-
 ρὶ θήρας, ὥς δ' αὐτὸς Ἀθη-
 ναῖ κακάνη παραχωρεῖ τῶν
 πολυμικῶν τῶν δ' ἡμιων
 Ἡρ' Ἀφροδίτης, οὐδ' αὐτὰ πρὸς
 αὐτῆς ἐνοχλημένη, περὶ ἡμι-
 φορέων, ἐκείνη δ' ἐπὶ κάλλει
 ὁσόντων φρονεῖ, καὶ πάσας ἐν
 περὶ κάλλει δόκῃ, ὥς τι καὶ
 ἡ Βεας αὐτὰς ἀκίλως ἐκπο-
 λιμῶσαι βουλομένη, οὐδὲν
 ἄλλο προὔβαλλεν αὐταῖς, ἢ
 κάλλος, οὕτως οἰομένη ῥα-
 θίας, ὅτι καὶ κατὰ τὰς
 σαρ, ὅρθως καὶ φρονίμως τὴν
 τοιοῦτον. σκεψάτο δ'
 ἂν τις ἐν τοῖς τῶν τῶν κάλλει
 λοντες πειρῶσαι, ὥς ἢ ἱλά-
 βοντο τὸ μέγεθος, καὶ τῶν ἐπιγρ-
 φῶν ἀνελίξαντο, ἐκείνης αὐ-
 τῆς ἀπολαύσεως εἶναι τὸ μέ-
 γεθος. μηδεμίαν δὲ ὁλμῶσης
 τῶν ψήφοι καὶ αὐτὴ ἐν γὰρ,
 ὥς ἂν αὐτοῖς τῆς ἐτίρας
 ἂν τῶν ὄψιν, ἀνέρχονται πα-
 ρὰ τῇ πατρίδι, καὶ δ' ἀδελ-
 φόις καὶ συγγενικοῖς, Δία, ἐπι-
 τρεψάτω τῶν δίκλων αὐτῶν.

χωρ

dem patrem, illius autem etiam fratrem et coniugem, de-
 ueniens, licet hanc illi disceptandam committentes. Ille

autem

de venatione pugnat: eodem-
 que modo et illa Minervae
 de re militari concedit: de
 nuptiis autem Iuno Veneri,
 neque haec illi molesta est ob
 ea quibus illa praesidet. At
 contra singulae ob formam
 et pulchritudinem eo usque
 animo efferuntur, omnesque
 alias excellere sibi videntur,
 ut cum et Eris ipsas inter se
 mutuo discordes et inimicas
 reddere vellet, nihil aliud
 obiecerit illis, quam pulchri-
 tudinem: rata hoc pacto fan-
 cillimè sese hoc quod vo-
 lebat, effecturam esse. At
 prudenter sanè hoc excogi-
 tauit: animaduertitque vel
 inde aliquis pulchritudinis
 potestatem. Nam postquam
 pomum illud accepissent,
 et inscriptionem legissent,
 cum unaquaeque sum illud
 esse censeret, neque tamen
 vlla contra seipsam suffra-
 gium ferre sustineret, quod
 videlicet altera turpior es-
 set, ad Iouem, harum qui-

καὶ οὐκ ἔστιν αὐτὸς, καὶ τὰς δὲ αὐτῶν, ἀποφύλασθαι, καὶ πῶς, καὶ πολλῶν ἀνθρώπων ὄντων, καὶ σοφῶν καὶ φρονίμων, ἢ τὴν ἑλπίδα καὶ τὴν βαρβαρίαν, ὅδ' ἐπὶ πρῆντι τῶν καὶ οἰσιν Πάριδι ὡς Πειάμω, ψῦφον ἵνα γὰρ καὶ ὁ αὐτὸς ἐξ ἑνὸς καὶ οἰσιν, ὅτι καὶ φρονίως καὶ σοφίᾳ καὶ ῥώμῃς περιέχεται τὸ καλὸν. τοσαύτῳ δ' ἐπιμύλησιν ἀνὰ πρῶτονται καὶ σπουδῶν ἀκούσιν εἶναι καλὰ, ὥς καὶ τὸν ἑρῶν τὴν κοσμίαν, καὶ θῶν ποικίλῳ ἐκ ἁποδοχῆς ποδῶν, ἢ παρὰ τῆς καλῆς πεπλάσιν ὀνομαζομένην ἡδίστην ἄνδρ' ἀκούσαι, καὶ πάλαιος ἢ Ἡρα, ἢ πρὸς βασιλῆα, θυγάτηρ μεγάλῃ Κρόνῳ. Ἀλλὰ δ' ἐκ αὐτῶν βυλῆσιν ταῦτα. ὅντα πρὸ τῆς γλαυκῆς καλῆσθαι. Ἀφροδίτη τὴν τιμῆσαι ἢ ἄν τῶ πάντες, καλῆσθαι χρυσῶν ἀπὸ πάντων ἂς καλὰ ταῦτα. καὶ τοιαῦτα οὐ μόνον ἀπό-

autem cum & per se ipse sententiam, quanam earum pulcherrima foret, proferre posset, & multi fortes & sapientes & prudentes cum in Grecia tum inter Barbaros essent, quibus eadem causa delegari potuisset: iudicium hoc Paridi Priami filio commisit, manifestum ad rem calculum ferens, quod & prudentiam & sapientiam & vires pulchritudo anteiret. Porro tanto semper studio tantæque cura formosa audire expetiueret, ut & heroum pariter & deorum¹ exornatorum poetæ persuaserint, non aliunde magis quam à pulchritudine sese appellare. Proinde libentiùs audierit^m καλῆσθαι (hoc est, nunciis lacertis) (luno, quam πρὸς βασιλῆα, & θυγάτηρ μεγάλῃ Κρόνῳ (hoc est, antiqua dea, & Saturni mā-

gni filia)ⁿ Minerva autem neq. Tritogenia, quam Glaucoāpis vocari maluerit. Et Venus uniuerso etiam redemerit nominari χρυσῶν, hoc est, aurea. Quæ cuncta ad pulchritudinem pertinent. Aique hæc non modò argumento atq. indicio sunt,

ἀπόδειξιν ἔχει, πῶς οἱ ἑρρίστας
 ἔχουσιν περὶ τοῦ, ἀπὸ καὶ μαρ-
 τυρίου δὲ ἀψωδῆς, ἡ κρεῖτ-
 τὸν εἶναι πάντων τῶν ἄλλων.
 ἡμῶν Ἀθλῶν ἡ ἀνδρείας ἄμα
 ἡ φρονήσιος πείχων ἐπιψέ-
 φισιν ἀμφοτέρων ἢ πείσας
 τοῦ τέτον. Ἡρα δ' ἀπάσους ἀρ-
 χῆς ἡ Διὸς ἀσπασίας ἀρετῶν
 ἀρετῶν, οὐκ ἔστιν αὐτῇ
 ἡ δ' Διὸς ἀρετῶν, αὐτοῖς
 οὐκ ἔστι ἡ θεῶν ἡ συμμὸν τὸ
 ἑκάστῳ δὲ, ἔστι δ' ὡς ἴσως.
 δασὺ τοῖς θεοῖς, πῶς ἂν ἡ-
 μῶν ἔχοι καλῶς, μὴ καὶ αὐτὸς
 μιμνήσκων τὸς θεοῖς, ἔργῳ τὴν
 νότῳ πᾶν δ' ἐχόμεν, σωαί-
 ροις ὡς καὶ καὶ; ταῦτα μὲν δ'
 φίλων περὶ τοῦ καλῶς ἔργου,
 ἐπιθεῖς τοῦ τῇ τιμῇ, ὡς καὶ
 πλείων δ' ἂν τέτον ἀρετῶν.
 αὐτὸς τὸ μακρολογεῖν ἐπίστω
 τῶν ἀδελφῶν ἐν συμποσίῳ.
 μετ' ἐκείνων δ' αὐτοῖς λέγειν
 πῶς ἔπλετο τῶν νότων ποικί-
 πρότερον παρακλήσας ἡν. Αν.

φρο.

quo pacto illi qui potiores
 habentur, circa hanc se ge-
 rant : sed & testimoniū per-
 hibent neūtiqum falsum,
 quod ceteris omnibus præ-
 stantior eadem sit. Proinde
 Minerva quidem fortitudi-
 nē pariter & prudentia præ-
 stare illam suffragatur : v-
 trique enim harum præsidet
 ipsa. Iuno autē vniuersa do-
 minatione atq; potentia ex-
 petendam magis esse, sen-
 tentia sua declarat, in parā-
 tem etiam Ioue tanquam pa-
 trono aduocato. Quod si il-
 giur diuina adeo res & ve-
 neranda pulchritudo est, de-
 inde & dijs tantopere ami-
 bita & affectata : quomodo
 tandem honestum nobis fue-
 rit, si non & ipsi deos imi-
 tantes, cum rebus tum verā-
 bis, quibus, unq; modis pote-
 rimus, pulchritudini patro-
 cinemur? Atque hæc quidem
 Philo de pulchritudine per-

orauit, hoc quoq; ad finē ada-

dens, quod etiam plura hic dicturus fuisset, nisi sciret verbosi-
 tatem in conuiujs longiorem improbari. Ceterum post illū
 statim Aristippus verba facere cepit, multis antea ab An-

drocle

φροναίνε· ὃ φησὶ δὲ λέγει, λέγει, ὅτι
τὸ μὲν τὰ φίλων· ἀλαβόμενος
λέγει, ἤρξατο δὲ ἐν τῷ θύμῳ· Πολλοὶ
πολλοὶ ἀνθρώποι τὸ περὶ τῶν βαλίστων, καὶ ἡμῖν συμ-
φερόντων ἀφ' ἑνὸς λέγει, ἐφ'
ἐτέραις τινὰς ὥρμηται· ἡ πο-
θίς, ἀφ' ἧς αὐτοῖς ἡ δοκῶσι
δόξαν πρὸς ἄλλους, τοῖς δ' ἀ-
προσώτοις τοῖς λόγοις ὑπὸ λυσι-
τελεῖας ποιῶν, καὶ διὰ τὴν
θασίαν· οἱ δὲ περὶ τὰ αὐτῶν ἐν-
ζῶντα ἀπὸ αἰσθησέμενοι, οἱ δὲ διὰ τὴν
νοῦν τὰ ἐκ ὄντων, ἔτι οἱ δὲ, περὶ
τὸ ὑδάτω ἀναγκάσει λόγον
ποιῶν, ὅς ἐστι τῶν πάντων
τα κατὰ τὴν φύσιν, ὅπως τὸ βί-
βιον τὸ χῶσιρ ἀπὸνται, σκο-
πῶν ὅς ἐστι καὶ τὸ περὶ τὸ ὄντων
ὑπὸ τῶν ἐννοεῖναι νομίζων,
ἀπὸς τῆς τῶν τῶν ἀγνοίας τὴν
βαλίστων κατὰ τὸν ὄντα τοῖς αὐ-
τοῖς πρὸς τὴν, τὴν ὁμοειδέων
οἰόμενος ἵνα πάντες, τὴν αὐ-
τὴν λυσιτελεῖται, καὶ κατὰ.

εἰω

drocle inuitatus. Neque enim
volebat primò, veritus pro-
kimo post Philonē loco dis-
cere. Exorsus autē inde est:
Multi saepe homines (inquit)
omittentes de rebus optimis
et nobis conducentibus dis-
cere, ad alia nescio quæ ar-
gumenta abripi consueſce-
re, ex quibus sibi quidem
famam comparaturos se pu-
tant, auditores autem verbis
nihil conferentibus obun-
dunt. Ac dicere solent ali-
quid de iisdem rebus in-
ter se verbis contendentes:
alii autem ea quæ non exi-
stunt, commemorantes, alii
etiam de iis de quibus mini-
mè necesse est, verba facien-
tes. Quos sanè decebat om-
nibus hisce relictis quo pa-
cto conducibile aliquid di-
cere fortè possint, apud anim-
um cogitare. Hos igitur
quando nunc ego de iis quæ
existunt, nihil sani cognos-

uisse existimo, et alioqui autem etiam aliorum ignoran-
tiam de rebus optimis, reprehendentem, in eadem vitia
incurrere, omnino stultitia cuiusdam esse puto: idem
argumentum orationis utilissimum atque pulcherrimum

εἰς τοῖς ἀκούουσιν ὑπάθεισιν
ποιέωμαι τῶν λόγων, καὶ ἡ
πᾶς, ὅςτις αὖν ἄν, φωνή κάλλις
ἄν ἔχῃ ἀκούειν καλλιστῶ. ἂ
μὴ δὲ σιέει τινος ἰτέρου τοῦς
λόγους ποιοῦμεθα νυν, ἀλλὰ μὴ
περὶ καλλυς, ἥρχισον ἄν ἡ-
μῖν ἀκούσασιν ἵνδς ἀπώντῃ,
ἀπηλλάχθαι περὶ αὐτῶν. τῷ δὲ
ἄρα ὡσαύτῳ ἀφθονίαν πρέ-
χεται τοῖς βυλομένοις ἀπλοῶν
τῶν περὶ τῶν λόγων, ὥς τ' οὐκ,
ἂ μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐφίκοιτο
τοῦ λόγου, κομίσῃν δις νῦν ἄν,
ἀλλ' ἡ πᾶς πολλοῖς ἄλλοις
πᾶς ἑνός τι διωχθῆναι συμβαλε-
σθαι πᾶς τοῖς πᾶσιν τ' ἂ μὴ
πᾶς, οἷον περὶ αὐτῶν τῶν
τῶν ἡ δὲ ἔσται μὴ πεισαντῶς ἡ
τῶν πᾶς πᾶς τῶν τῶν μῖνον, ὅ-
τα δὲ τοῖς ἀνθρώποις θεῶν καὶ
πᾶς πᾶς, πᾶς δὲ τοῖς
ἔσιν οἰκαότατον κόσμον, καὶ
οἷς μὴ ἄν παρῶ, παρὰ πᾶσιν
τῶν σπουδαζομένων, ἄν δὲ ἂν
εἰσάται, μισθμῶν, καὶ οὐ δὲ
πᾶς-

auditoribus proponā, quodā-
que omnis quicumque etiam
fuerit, fatebitur scio, dignis-
simum esse quod pulcherri-
mum quoque vocetur. Quod
si igitur de alia aliqua re
verba faceremus, et non de
pulchritudine, satis fuisset
vnum aliquem dicentem au-
disse, et exinde argumento
eo relicto ad alia transisse:
nunc autem praesens hoc id-
tam dicendi copiam praebe-
t, ut qui de eo orationem in-
stituunt, ut haudquaquam si-
quis pro dignitate ipsum non
tractarit, ob id infeliciter
sibi successisse rem arbitrari
debeat: sed si post multos al-
ios nonnihil ad priores lau-
des etiam ipse conferre pos-
tuerit, benigniorem fortu-
nam experiri putetur. Nam
quod manifestè adeò à su-
perioribus in honore habi-
tum semper est, ab homini-
bus autem ita pro re divina
et opera precio digna exi-

stimatum, omnibusque quicumque viuunt, peculiare ornamen-
tum existit: praeterea et eos quibus adest, ab omnibus a-
dari et coli, illos autem quibus abest, odio haberi, neque di-

περὶ τὴν ἀξίαν, τίς
 ἂν ἦ τοσοῦτον λόγῳ με-
 τισχηκὸς, ὥς τ' ἰωαννί-
 πος ἀξίαν ἀρκέσαι; οὐ μὲν
 ἀπ' ἰσθμίου οὕτω πολλὰ
 λόγῳ αὐτῷ δὲ τῶν ἰωαν-
 νίνων, ὥς τι μόνος ἂν τῆς
 ἀξίας τυχεῖν, οὐδ' ἂν ἀπαρκέ-
 σαι ἡμᾶς ἰσχυρῶν τι λίγα
 περὶ αὐτοῦ, μίλλοντάς γε με-
 τὰ Φίλωνος ποιεῖσθαι τὸς λό-
 γους. οὕτω δὲ συμφέρον καὶ
 θεότατον τὸν ὄντων δὲ, ὥς τι
 ἔν' ὅθ' ἑοικέναι τι τιμῆας
 σι, παραλείπει· ἀλλ' οὐκ ἔν'
 τῷ ἄνω χρόνῳ, ἐκ Διὸς Ἑλ-
 ἐν γνησίῳ αὐτῷ ἰθαυμάδι
 παρὰ πάντων ἀνθρώποις, ὥς
 ἔτι τ' ἡλικίας ὅσων ἐν τῷ, κα-
 τὰ τινὰ χρόνον ἐν Πηλοποννή-
 σῳ γνόντων ὁ Θεὸς, οὕτω
 τ' ὥρας ἰδὼν ἡγάσθη, ὥς οὐ-
 κεν αὐτῷ καὶ βασιλείας ἀσφα-
 λίσταίης, καὶ δόξας ἐκ τῆς τυ-
 χέως, ὅμως ἐν ᾧ βίωτον
 αὐτῷ,

gnos adeò quos aspicias, vi-
 deri facit : quínam dicen-
 di facultate praeclitus tan-
 ta fuerit , ut id pro eo ac
 dignum est , laudare suffi-
 ciat ? Veruntamen quoniam
 ita multis ipsi opus est laudan-
 toribus , ut vix unquam pro
 dignitate tractari queat, ni-
 hil alienum aut indecorum
 fuerit etiam nos aliquid de
 eo dicere conari, quanquam
 verentes nonnihil verba fa-
 cere post Philonem. Adeò
 autem omnium quae sunt,
 veneratione dignissima, ma-
 ximèque diuina res pulchritu-
 do est , ut etiam si o-
 mittamus dicere quibus ho-
 noribus Dii pulchros af-
 fecere : superioribus certè
 temporibus illis Helena ex
 Ioue nata, in tanta apud om-
 nes homines admiratione
 fuit , ut cum adhuc intra
 etatem esset , Theseus ob a-
 liam quandam rem in Pes-

loponnesum profectus, conspecta illius forma, in tantam
 admirationem ipsius venerit , ut cum & regnum haberet
 maxitè tuum , & gloria excelleret , nequaquam vul-
 gari . nihilominus tamen putárit sibi vitam vitalem , ut

αὐτῷ, ταύτης ἱερημίην,
 παρὶ δὲ πάντας δοῦσα.
 μινί, ἃ ταύτῃ αὐτῷ γήνοιο
 ὁ συνοικῆν. οὔτω δὲ δεινον-
 θῆς, τὸ μὴ παρὰ τὴν πατρὸς λα-
 βῆν ἀπαπῶν· μὴ γὰρ ἂν αὐ-
 τῷ αὐτὸν ἐκδύναμι μὴ πω ἔλα-
 κίας ἡμῖν, τῷ δ' ἀρχὴν
 ὑπερφρονέας ἐκείνῃ, ἢ πατρὸς
 δῶν, ὀλιγορέας δὲ καὶ τῶν
 ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δα-
 ψῶν, κοινωσύνῃ αὐτῷ τῆς ἀρ-
 παγῆς καὶ Πατρίδος παραλα-
 βῶν, βία λαβῶν αὐτῷ τὴν πα-
 τρὸς, ἃς Ἀφιδναρ ἐκόμισι τῆς
 Ἀττικῆς. καὶ τοσαύτῃ ἰσχυ-
 ράειν αὐτῷ τῆς συμμαχίας
 ταυτησί, ὥσ' ἔτας ἐμίλησεν
 ἅπαντα χόνον, ὥς καὶ τοῖς
 ἐπιγινωσκουσιν παράδωκε
 γνῶσιν, τῷ Θεσίῳ ἢ Πα-
 εῖδε Περσῶν. ἐπαδὲν γὰρ ἐκεί-
 νον ἐν Ἀδελφῶν, τῷ
 Δέμητρος μυνησάμενον ἐό-
 ρων, ἐπαδὲν ποτὶ παρὰ τῶν
 οὐκ ἐδωκὲν ταύτης αὐτὸν
 τῆς πατρὸς ἀσχέτω κατα-
 πᾶσαι,

ille ait, non esse, si illa e-
 gere deberet: rursum autem
 se omnes alios felicitate su-
 pergressurum esse, si secum
 illam cohabitare continga-
 ret. Atque hoc modo cum
 apud sese animatus esset, à
 patre quidem ipsius accipe-
 re illam desperavit. neque
 enim elocaturum ipsum illā,
 cum nondum ad iustam aeta-
 tem peruenisset. ceterum in-
 perio illius contempto at-
 que despecto, spretisq. insu-
 per etiam omnibus qui tum
 in Peloponneso agebant po-
 tentibus, assumpto Piriithoo,
 qui ipsi in rapui adesset, à
 patre vi abreptam in Aphid-
 nam Atticæ regionis oppis-
 dum asportavit. Tantam au-
 tem gratiam habuit Piri-
 thoo pro hoc auxilio pra-
 stito, ut ipsum per omne de-
 inde tempus ita amaret, ut
 etiam posteris in exemplum
 abierit Thesei & Piriithoi
 amicitia. At postquam etiam
 illum oportebat ad Platonis

proficisci regnam, ambientem filiam Cereris Proserpinam,
 postquam multis ipsum dehortatus à proposito ne quid tale
 tentat.

ῥᾶσιν, συνυπολόθισιν αὐτῷ,
 τῶν τῶν πρίπου, οἷόν μιν
 αὐτῷ καταθέσθαι τὴν χάριν
 πρὶν ἢ ψυχῆς, ἵνα αὐτῷ λιν
 δωρῶσιν, ἵνα λιν δῶσιν αὐτῷ
 Ἄργον, αὐτῷ ἀποδιδόναι
 αὐτῷ, ἵνα δῶσιν αὐτῷ ὥρα μιν γὰ
 μιν, καὶ ἵνα ἵχοντες καλῶς
 τι, καὶ ἵνα γινώσκας ἐκ τῆς Βλα
 λάδος, σφίσι αὐτοῖς ἄγιν
 ὡς γινώσκας, οἱ ἢ ἐκ αὐτῶν
 βασιλεῖς, οἱ ἢ σωτηρόντες ἱμ
 νησίων τῶν τῶν, τὰς ἀπὸ
 ἀπὸ τῆς ἱμερόντος ὡς φαν
 ῥᾶσιν, γινώσκας, ὅτι πει
 μάχῃ ἔσται, καὶ δάσαν
 τῶ, μὴ πῶς μιν ἔσται τῇ
 Βλαλάδι, μαχομένων πρὸς ἀλ
 λήλους, ὁ μὲν ἄλλος ὁ ἄλλος
 ἵνα ψυχῆς ποινῇ, ἢ μὴ ἵμε
 ρῶντες τῶ τῶν τῶν ἀξιοθύντι,
 μὴ δ᾽ ἵμερῶντες, μὴ τις ἀδισ
 πῶν ἵμερῶν ἔσται οἷόν μιν
 πρὸς τῶν τῶν αὐτῶ τῶν συμπα
 χίαν παρασκευάσαν. ἢ ἵδρ
 ἱδίας γινώσκας ἀπὸ τῶν πᾶν
 τῶ,

tentaret, auertere non potuit
 unā cum ipso profectus est,
 arbitratus debere se hanc il
 li referre gratiam, ut pro eo
 etiam animam in periculum
 poneret. Caterū ubi hoc
 profecto peregrē, illa Argos
 mox redisset, postquam a
 late nubilis facta est, quan
 quam principes Græciæ
 formosas alias, & ex paren
 tibus præclaris natas, ex to
 ta ea terra ducere uxores
 sibi possent: nihilominus tas
 men conuenientes, huius
 procis facti sunt, cæteris om
 nibus perinde ut villiori
 bus contemptis. Scientes au
 tem quod non absque cer
 tamine ab nno aliquo dus
 cenda esset, metuentesq; ne
 pugnantibus inter se aliquib
 us, bellum inde toti Græ
 ciæ oriretur, de communi
 sententia in hæc verba iu
 rârunt, quod omnes auxi
 lium ferre vellent ei, quicun

que uxorem hanc ducere dignatus fuisset: neque cuiquam con
 cedere, qui iniuria aliqua afficere illum aggressus esset: exi
 stimantes videlicet quisque sibi auxilium & societatem hanc
 parati. Propria quidem igitur sententia frustrati omne

τῶ, πάλιν Μενελάου, ἡ κοινὴ
 δὲ ἱπαράβηθ' ἡ πόλις, ἡ πόλις
 καὶ ἡ ὑπερβολὴ τοῦ ἔθους
 οὗς τῶς θεῶς πρὶ καὶ καλῶς,
 ἐπιτρέψοι τὴν κρίσιν Πάρι.
 δι' ὧ Πριάμῳ. ὁ δὲ τῶν ἡρώ-
 μάτων τῶν θεῶν ἡ Πηνελόπεια, ἡ
 Δωριῶν δὲ ἀναγκασθεὶς γυνή
 ὡς καὶ τῆς, καὶ διδόντος ἡ-
 ρας μὴ τὴν τῆς Ἀσίας ἀρχὴν,
 τὸ δ' ἐν πολέμοις Ἀθηνᾶς κρᾶ-
 τος, Ἀφροδίτης δὲ τὸν ἑ-
 ἡρῆς γάμον, καὶ φάλοισι καὶ
 θρόνοις γυνώσκει ἅρ' ποτινο-
 μίαις ἐκ ἰλιάδῃ βασιλείᾳ,
 ἡρῆς δὲ ἑλῆνα ἡ ἐπιγιννα-
 μίνων ἀφισβλήσας, πάλιν
 τὸν ταύτης γάμον, γυνώσκου-
 δὲ ἡ ὑμνημένης ἡ ἑρῆς στρα-
 τίας κατὰ τὴν Τρώα, καὶ τῆς
 Εὐρώπης τότε πρῶτον, καὶ δὲ
 ἡ Ἀσίας ἡλδοῦς, ἡ ἡνίοχος οἱ
 τὴν Τρώα, ἀφ' ὧν τὴν ἡ-
 ἡνίκα, ἀδελφὸς οἰκῶν τὴν αὐτῇ,
 εἶθ' ἡ ἡλδοῦς ταύτην αὐτοῦς
 ἡλδοῦς

sunt ° prater Menelaum :
 communis autem pacti ex-
 perimentum statim adeo den-
 derunt. Non enim multo
 post, cum contentio inter
 deas de pulchritudine orta
 esset, disceptatio eius litis
 Paridi Priami filio dele-
 gata fuit. Qui cum iudici-
 o inferior esset, quam ut
 inter corpora dearum cog-
 noscere posset, donorum
 autem cogeretur iudex fieri,
 ac luno quidem offer-
 ret illi totius Asiae impe-
 rium, Minerva robur et
 vires ad bella, Venus au-
 tem Helena huius nuptias :
 ipse vero contra fecum ita
 cogitaret, quod imperia quid-
 em etiam vilibus et con-
 temptis hominibus obueni-
 re possent, Helena autem
 non statim ullus postero-
 rum dignus futurus esset
 nuptias huius ceteris rebus
 omnibus anteposuit. Postea

verò exorta celebri illa expeditione contra Troianos, et
 Europa tunc primum contra Asiam bello concitata, cum
 Troiani possent, Helena reddita, sine periculo ac metu
 terram suam retinere, Græci autem hanc illis habendam
 permit-

Ἰάκωντος ἔχον, ἀπαθῶσι
 ὅσα τῶν ἐκ πολέμου, καὶ στρα-
 τίας δυσχερῶν, οἱ δ' ἐκ ἀδυσ-
 λάβηθεν ἀμφοτέρω, ἔκ ἄρ πο-
 λυνομίῃ τῆς ἐν ἑαυτοῖς ἀφορμῇ.
 πολλὰ πολέμου, περὶ ἧς ἀπα-
 θανόντα, καὶ θεοὶ δὲ τὸς αὐτοῖς
 παύδας σαφῶς εἰδότες ἀπα-
 λμίνους ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ
 ἀπίπτειν μάλλον, ἀλλ' ἐν ἑα-
 γαγον ἄς τῷτο, ἐκ ἰαλῆς δό-
 ξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, καὶ
 θεῶν παύδας γινώσκοντες μαχο-
 μένους ὑπὲρ Ἑλλήνων ἀπαθανῶν.
 καὶ τί λίγω τὸς αὐτῶν παύ-
 δας; αὐτοὶ πῶς αὐτοὺς μά-
 ζω, καὶ δεινότερον νικῶντες ἔ-
 τ' τοῦ πῶς Γίγαντας αὐ-
 τοῖς γινόμενος πολέμου ἐν ἰα-
 νῳ ἢ ἢ μετ' ἀλλήλων, ἐν τῷ
 θαλάμῳ πῶς ἀλλήλους.
 οὐτί γάρ οἱ ἄρ' ἰναρξίς πο-
 δῶμα, ὅσα τ' ἀνθρωπίνων ἀ-
 πάντων ὑπὲρ ἔχον τὸ ἰαλῶν
 παρ' ἀθανάτοις κειταῖς; ὅταν
 ἢ

permittentes, omnibus illis
 difficultatibus quæ ex bel-
 lo & expeditionibus peca-
 piuntur, liberari: neutri con-
 sulere sibi ipsi voluerunt, ra-
 ti non aliam pulchriorē bel-
 li causam ob quam more ren-
 tur, inuenire se posse. Iam
 verò & dī cum certō scis-
 rent liberos suos in eodem
 bello perituros esse, haud-
 quaquam illos ab eo absters-
 tuerunt, sed ad id vlti-
 proficisci fecerunt: rati non
 minorem illi gloriam con-
 secuturos eos esse si pro He-
 lena mortem obijissent, quàm
 quodd deorum filij procrea-
 ti essent. Et quid attinet
 de filijs deorum dicere, cum
 ipsi dī maiore grauioreq;
 certamine inter se eodem bel-
 lo congressi fuerint, quàm
 tunc cum contra Gigan-
 tes bellum gessere? Nam
 in illo contra Gigantes com-
 munibus ac mutuis auxilijs

dimicauerunt: hic autem ipsi contra seipsos arma iule-
 runt. Quo sanè argumento, quòdnam aliud manifestius
 aut clarius esse potest, quanto & iam ipsis dīs iudicibus, cate-
 ras mortaliū res omnes antecellat pulchriundo? Nam cum

pro

ἢ ἵππῳ μὴ τῷ ἀνδρὶ ἰδὺς
 πάντων ἰδ' αὖτ' τὸ παράπαν
 φαίνοντα διενεχθέντων, ἵππῳ
 δὲ κάπυς, ὃ μόνον τὸς υἱοὺς
 ἠπιδιδωκότων, ἀπ' ἡδὴ καὶ
 ἀπ' αἰσῶν ἰναυτῖα πεπολιμυ-
 κότες, ἐνίοι δὲ καὶ πρῶτοντος,
 πῶς οὐχ ἀπάσας ψῆφ' αὖ-
 τιμῶσιρ' ἀπάντων τὸ κάπυς;
 ἀπ' ἵνα μὴ δόξωμεν ἀρεῖα
 τῶν πει κάπυς λόγον, πει
 ταῦτα διαπίπτειν ἀπ' ἐφ' ἑ-
 ρορ' ἐλόμοι μὴ βλῶμεν, ἰδ' α-
 ρῶς ἱλαστορ' ὅδ', ὥς δ' αὖτ'
 πλὴν ἑκάπυς ἀξίαν, τῷ πρῶ-
 ττορ' ἀρκύνωρ, τῷ Ἀρκά-
 δῳ ἱπποδάμου Οἰνομοῦ
 υἱοὺς ἑταύτης καπυς ἀλόν-
 τας μάχορ' ἀρμύνες ἀπὶ-
 φηγε ἀρμόσκειν, ἢ ταύτης
 διουσιμένους, τὸν ἑλίορ' αὖ-
 πορ' αὖ. ὥς ἢ ἰαδ' ἐν τῇ ἱλι-
 πίας ἢ πῶς, καὶ τὰς ἀπας ὁ
 πατὴρ οὐ ποτ' αὖτ' μίση πα-
 ρινιγέσθ' ἰδ' ἑρα, τῇ δ' ὥρας
 αὐτῇ ἀλόν. τοσέτωρ ἢ αὐτῇ
 πει.

pro aliarum quidem rerum
 nunquam vlla vlllo modo in-
 ter sese discordes fuerint,
 pro pulchritudine autē non
 solum filios suos in mortem
 obiulerint, sed ipsi inter se
 dimicārint, nonnulli autem
 etiam vulnerati fuerint:
 an non omnibus aded cal-
 culis censuerunt pulchritu-
 dinem ceteris rebus vniuer-
 sis anteponendam esse? At-
 enim ne penuria quadam
 de pulchritudine dicendi,
 circa hunc locum commo-
 rari diutius videamur, ad
 alium hinc transire volo,
 haudquaquam his quae ante
 dicta sunt, ad comproban-
 dam pulchritudinis digni-
 tatem, inferiorem, nempe
 ad Hippodamiam Arca-
 dis illius Oenomai filiam.
 Quam multos enim ille pul-
 chritudine huius captos on-
 stendit mortem subire vos
 luisse potius, quā ab hac
 diffacitatos, lucem intueri?

Nam postquam adultam aetatem attingit puella, illamque
 pater non paruo interuallo ceteras omnes anteire con-
 spexit, ipse quoque forma illius captus est. Tanta enim haec
 in illa

θωλώ, ὅς τι καὶ τὸν γιγνησ
 κέθ' ἡμερωχίτο παρὰ φύσει.
 καὶ ὅς τὸν ἄξιον αὐτὸν ἐκ
 χερσὶ αὐτοῦ, βίβλια δ'
 ἐκδιδοῖναι πλεονέκτημα αὐ-
 τῷ τῷ ταύτης ἄξιον, τὰς παρ'
 ἀνθρώπων φωνὰς αὐτίας,
 μηχανῶν τινα μηχανᾶται ἢ
 ἐπιθυμίας ἀδικωτέραν, καὶ ὡς
 ὦντο ῥαδίως, ὅπως ἴδωτο, κα-
 τὰ τὸν ἄξιον ἄρματι, ὡς
 οἶον τὴν μάχισα ὡς, εἰς το-
 λῶν τῆς τυχῆς ἐξαρτασ-
 μῶν, τοὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ ἰσχυ-
 ρὰς ἐν τῷ τότε ταχίστους ἰσ-
 πους, ἡμιχάτο πρὸς τὸς μυ-
 σήρας ἢ λόγους, ἀλλοτρίους ἢ νίκης
 παρὰ τὸν αὐτὸν, αὐτοῖς αὐτῶν
 ἀσπίδων, ἢ εἰρηδὴ τῆς λιπα-
 λῆς ἐπιθυμίας, καὶ ἄξιον δ' αὐ-
 τῶν αὐτοῖς συναναβαίνειν τὸ
 ἄρμα, ὅπως ἀρσενόλημοι πρὸς
 τὸν αὐτὸν, ἡμιχάτο πρὸς ἰππικῆς.
 οἱ δ', ἀπτοχόντες τὸ πρῶτον
 ἀφ' αὐτοῦ τὸ δρόμον, καὶ ἢ λόγους
 ἀπιδούσιν ἢ μὲν τὸ ἴσον, τὸ

in illa excelebat, ut etiam
 eum à quo nata fuerat, prae-
 ter naturam illexerit. Pro-
 inde cum ipse quidem illam
 apud sese retinere cuperet,
 elocare autem velle ei qui
 dignus illa feret, simularet,
 ut hominum accusationem
 puta euitaret: technam quā-
 dam machinatur cupiditate
 suamulio iniustiorē, per
 quam putabat, id quod ami-
 mo intendebat, facillimè ses-
 se conficere posse. Nam cur-
 rui, quem quoad fieri maxi-
 mè potuerat, ad celeritatem
 arte compararat, equis, qui
 ea tum aetate in Arcadia om-
 ninium velocissimi erant, iun-
 ctis, cum procis puellae au-
 rigatione certabat, ei vide-
 licet qui certamine superas-
 set, sponsam illam propos-
 nens: qui verò victus esset,
 illum capite priuandum e-
 dens. Iubebat autem etiam
 ipsam vnà cōscendere currū,
 quod videlicet illi dū vultu in

illam defixi haerent, interea aurigandi currus obliuiscerentur.
 Ceterum cum qui primus certamen hoc inisset, successu
 equisset, & praeterquam quod à puella, etiā à vita excidisset,
 reliqui

μὲν ἀρκυῖσαι πρὸς τὸ μᾶζον
 ἔα, ἢ μεταβῆναι τι τῶν βίαν
 ἡωμύων, μαραιῶδον ἔναι
 ὑποπτόντων, τὴν δ' ὁμότης
 τα μισήσαντων Οἰνομάου,
 ἅπ' ἅπ' ἄπ' ἔρθανεν ἀρ-
 θρώσκων, ὥσπερ διδοικόντες,
 μὲν τὸ τιθῆναι περὶ τῆς κό-
 ρης ἀμάρτης, καὶ πῶς ἔλθῃ γι-
 μίχαι τεισχυάδικα νύμφῃ ὁ
 φόνῳ, θεοὶ δ' ἐκῆνον τῆς
 πονηρίας μισήσαντες ταῦτα
 οἱ, τὸς τε τιθῆναι ἅμα καὶ
 τὴν κόρην ἐκιδόντες, τὸς μὲν,
 ὅτι κατὰ ματ' ἀπὸς ἰσχυρῶν
 τοῖσι, τὴν κόρην δ', ὅτι τῆς
 ὥρας οὐ κατὰ καρδὴν ἀρ-
 καῖοι, καὶ ὁρῶσι τι τῶν ἐν ὁ-
 ρῇ (Πίλοψ δ' ἐκ' οὐ-
 τῶ) ἀγωνισθῇ, ἄρμα τὸ χα-
 εῖσονται τότε, ἡμίονοι τὴν
 πρῶτον μὲν, ἵππους τὴν ἀθανά-
 τος, δι' ἧς ἡμίονοι πόρῃς κλ-
 εῖν καὶ γίγνεται, ἢ ἐκδ-
 εῖν καὶ τὴν μασί τῆς νύμφης ἀ-
 πλοῦντες, ὅτε τὸ ἥμισυ χρο-
 νος,

reliqui cum ad certamen ob-
 eundum cunctari, & eor-
 tum quæ semel decreuissent,
 quicquam detrectare, futile
 ac iuvenile quiddam esse
 censerent, rursum autem cru-
 delitatem Oenomai dete-
 starentur, alius alium præ-
 uerit moriendo, perinde
 ac si metuerent ne non pro
 puella illa mori possent.
 Ac processit cædes ea, do-
 nec tredecim eorum iuuen-
 num interficerentur. At dii
 cum illum ob prauitatem
 hanc odio haberent, pari-
 ter autem & eos qui mortui
 fuerant, & puellam mise-
 rarentur: alteros uidelicet
 quod tantæ rei possessione
 priuati essent: puellam au-
 tem, quod forma sua per æ-
 tatem frui non posset: pro
 iuvene eo quicumque mox cer-
 taturus esset (erat autem is
 Pelops) curam aduercentes,
 & currum illi donant pul-
 chriorem arte factum, &

equos immortales, quorum ope puella positurus, ac dominus
 illius futurus esset. Et sanè factus quoque est, socero ad metam
 & terminos victoriæ occiso. Ad eò pulchritudo ipsa cum

hominia

μα, ἀνθρώποις τὸ θεῖον ἄντι
 δοκῇ, καὶ τιμώμενον τ' πάν-
 των, καὶ θεοῖς ἰστέδασαι πολ-
 λαχόσι, διότι δὴ καὶ ἡμεῖς οὐκ ἄν
 ἔχοι τὴν μέμνησθαι δικαίως,
 πρὶν γε λογιζόμενος τὸ ταύ-
 τα πρὶ καλῶς διελθεῖν. ὅ-
 ταν μὲν δὴ καὶ Ἀετίαν ὁ δῖος
 θεὸς τὸν λόγον. Ερ, σὺ δ' ἰστοῖς
 ἡ Χαρίδμη, ὅπως δ' ὥσπερ
 προσωίδα τ' τὸ καλὸς καλῶν
 ἐπιθέσθαι τὸν λόγον. Χα. μηδα-
 μῶς, ὡς περὶ θεῶν, περὶ τῶν
 περὶ θεῶν μὲν βιάσθαι ἵκανά γ' ἔ-
 δηλώσας πλὴν συνουσίαν καὶ τὰ
 καὶ ἀρημύνα, ὅπως τ' οὐδ'
 ὁ θεὸς ἔπορ, ἀρμυνημονόουσα
 τα ῥῆσιν γ' ἄντις μνημονοῖ
 τῶν ἱστοῖς ἀρημύων, καὶ τῶν
 αὐτῶν. Ερ. ταῦτα μὲν δὴ δεῖν,
 ἀλλ' ἔτι ἀρχὴς ἐπιθυμῶν ἐπι-
 τυχεῖν. οὐ γὰρ δὴ τοσούτῳ ἡ-
 μῖν τῶν λόγων ἐκείνων, ὅσοι
 ἐμὴ λησι τῶν σὺν ἀκρόσας, ὡς
 ἡ

hominibus diuinum quid-
 dam esse videtur, & ab om-
 nibus coli consuevit, tum
 à dijs quoque saepenumero
 tum summo studio observa-
 ta est. Quam ob rem neque
 nos quispiam reprehendere
 meriti poterit, quòd qua-
 si quoddam operapricium
 putamus hæc de pulchris
 tudine differuisse. Atque ad
 hunc modum & Aristips
 pus orationem suam pere-
 git. H E R. At tu iam re-
 stas Charideme : quare fac
 ut quasi quandam coronis
 dem imponas oratione tua
 pulchris hisce de pulchritu-
 dine dictis. CHAR. Ne-
 quaquam, per deos quæso,
 ulterius progredi me cogas.
 Satis enim sit indicasse tibi,
 & quo pacto conuersati fue-
 rimus, & hæc quæ modò di-
 xi : præsertim cum ne illa
 quidem satis adhuc memi-

nerim, quæ modò commemoravi. Multò enim facilius
 ea memoria repetiueris, quæ ab alijs dicta sunt, quàm
 quæ ipse dixisti. H E R. Hoc igitur illud videlicet quod
 ab initio consequi me cupiebam. Neque enim mihi tam
 sapere orationes aliorum ac tuam audire, cura fuit. Quare

si me

ἢ τὴν ἀπαρτίωσιν, ἡ δὲ καὶ
 να μάττω ἴσην πικροτητα. ἀπὸ
 δὲ πρὸς Ἑρμῆ, τὸν ἀπαρτίωσιν
 ἔχον, ὡς περ ἡμεῖς ἐξ ἀρχῆς,
 ἀπὸ δὲ Χ.α. βελτιορῶν ἡμῶν,
 τέτοις ἀπαρτίωσιν, τῶν
 ἀνδρῶν ἀγαθῶν. ἐπεὶ δὲ
 οὕτω περὶ ἡμῶν καὶ τῶν ἡμετέ-
 ρων ἀπὸ δὲ λόγων, καὶ τῶν
 ἡμετέρων ἀνδρῶν, ὥς δὲ δίνω
 ἡ αὐτὸς ἐποιήσαμιν τὸν λό-
 γον. Εἰ μὴ πρὸ τῶν αὐτῶν ἔρε-
 χον περὶ τοῦ ἡμετέρου λέγειν,
 περὶ ἡμῶν ἢ ἐδιδόμην οὐ-
 λῶν. ἐπεὶ δὲ ἐπὶ πολλοῖς ἔρε-
 χον πρὸ τῶν ἡμετέρων ἔρε-
 χον, ὥς δὲ ἀπὸ δὲ τοῖς ἡμετέροις ἡμε-
 τῶν ἡμετέρων ὡς περὶ ἡμῶν, ἐπὶ
 ἡμετέρων ἡμετέρων τὸν λόγον; ἀπὸ
 δὲ ἐπὶ ἡμετέρων τῶν λόγων ἡ-
 μετέρων, ἀπὸ ἡμετέρων, καὶ
 ἡμετέρων ἡμετέρων, ὡς ἡμετέ-
 ρων καὶ τῶν ἡμετέρων ἡμετέρων,
 ὡς ἡμετέρων ἡμετέρων ἡμετέρων
 ἡμετέρων, ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἡμε-
 τέρων ἐπὶ ἡμετέρων διελθόντων
 λόγον.

si me hac privaveris, etiā,
 illa frustra laborasse te scias.
 Sed per Mercurium quaeso,
 totam aded orationē quem-
 admodum à principio ex-
 orsus fueris, mihi recita.
 CH. Satius quidem fue-
 rat, contentum his quae di-
 xi, à difficilioribus abstinere
 me : attamen quando is-
 ta cupis & nostram audire
 orationem, in hoc quoque
 morem tibi gerere necesse
 est. Proinde hoc pacto ip-
 se quoque verba feci. Si
 primus ipse cepissem de pul-
 chritudine dicere, procepi-
 fortaſſe frequentibus & de-
 sis opus haberem : nunc au-
 tem quando post multos al-
 ios qui ante me verba fen-
 cerunt, dicturus sum, nihil
 alienum puto fuerit, si illo-
 rum antè dictis, perinde ac
 procepijs quibusdam usus,
 sequentem orationem sub-
 iungam, praefertim cum non
 alio loco, sed hoc in conui-

vio, eodemq; die, orationes istae habeantur, ita ut liceat &
 praesentes latere nos, perinde ac si non quisque privatim
 verba faceret, sed eandem singuli per vicei prosequantur
 oratio.

λόγον. ἰτίρω μὲν ἔρ' ἡρεκα γ'
 ἄρ' εἰς ὀφημίαν, ἔπειρ ὑμῶν
 ἔκαστ' ἰτυχὲν ἀπὸν περὶ τῷ
 ἑκάστῃ ἰδίᾳ, τότε δ' τοσούτων
 πλείους, ὥς καὶ τοῖς ἐπιγι-
 νομένοις, ἔξω τ' νῦν ἀρημί-
 νων, ἢ δ' ἄρ' ἰσχυρῶν τ' εἰς αὐτό·
 πᾶσι γὰρ ποταχόθεν, αὐτὰ
 πρῶτα δ' ἄρ' ἰσχυρῶν ἔκαστ', δό-
 ξαν παύσειν, ὥς περ ἀνδρῶν
 ἀτυχῶντι λαμῶνι, ἂν τ' φα-
 νομένῳ ἄρτι, πρῶτον μὲν
 ὅσον τὸς ἀπὸν μόνους. ἰσχυρὸν δ'
 ἐκ πᾶντων ἰσχυρῶν, ὅσα μοι
 δοκῶ μὴ βέλτιον εἶναι παρα-
 λιπᾶν, ἵνα δὲ βραχίονος
 πᾶσι τῷ ἑκάστῳ τὰ γινόμενα
 να ἀφ' ἑαυτοῦ, ὑμῖν τε τὸ μα-
 κρολογεῖν παραλιπῶν, δὲ
 καὶ ἑκατέρωθεν. τοῖς μὲν ἔρ'
 δ' ἂν ἀνδρῶν, ἢ καὶ ἰτί-
 ρων τινὰ τῶν ἀρτίων ὑμῶν
 πλείονας δοκοῦσιν, ἢ μὴ
 τῷ καὶ ὑμῶν ποιῶν ἴσθι,
 ἀναγκάσειν ἡμᾶς ἴσθι αὐ-
 τοῖς διακρίναι, βαρύνει.

horum prolixitate morem geram. Proinde illi quidem qui
 vel ob fortitudinem, vel ob aliam aliquam virtutem præsta-
 re nobis videntur, si non quotidie honestis actionibus bene-
 valentiam sibi concilient, et nos quodammodo ad amandū

orationem. Proinde alteri
 quidem sufficerent ad lau-
 dem vitæ comparandam,
 ea quæ reserunt unusquis-
 que seorsim de pulchritudi-
 ne dixit. At verò hîc ad-
 huc tantum superest, ut
 illi qui post nos venturi sunt,
 extra ea quæ nûc dicta sunt,
 satis laudum ad prædican-
 dam illam suppetat. Pluri-
 ma enim undique circum-
 stant, quæ et ipsa eam de
 se opinionem præbent, qua-
 si singula eorum primo lo-
 co dici debeant, non ali-
 ter atq; in prato aliquo flo-
 ribus sæcundo, ubi semper
 ea quæ nouissimè apparent,
 carpentes potissimum alli-
 ciunt. Ego verò ex omni-
 bus illis delectis, quæ mi-
 hi videbuntur minimè præ-
 tereunda fuisse, quàm bre-
 uissimè potero dicam, ut
 pulchritudini debitum suum
 reddā, et vobis omnia vera

νομῶν μακρόν. ἰξ ὧν τ' ἄρ' ἔ
 λαλῶς αὐτοῖς, τὰ πράγματα
 πράττομεν, σχολίῃ· λαλῶς δ' ἔ
 μόνον ἔ φθονῶμεν τῆς ὥρας,
 ἀπὸ ὧν ὅτι ἰδόντες ἀλισκό-
 μεθα, ἡμεῖς γὰρ μὲν τε, ἔδ'
 ἀφροσύνης, ὥστε ἑρπίστοι
 ὅσον ἂν ἡμῖν ἰξῇ, δολόον-
 τες αὐτοῖς, ἡδίων ἂν ἔν' ἡμῶν
 κίσει τις ὥρας ὀτυχεῖν ἡμῶν,
 ἢ πᾶσι τῶν μὴ ζιούτων. καὶ
 πάλιν ἡμεῖς ἂν εἰδὼς τῶ
 ποτὶ πᾶσι τῶν μακρόν,
 ἢ τῶ μὴ δ' ὅτι δὲ πᾶσι μακρόν
 τι. καὶ τῶν μὲν ἁπάντων ἀγα-
 θῶν, ὧν ἂν ἐνδύσῃ ὧν, οὐ
 πᾶσι τῶν ὀφειδῶν τοῦ
 τῶν ἁπάντων ἁπάντων δ' ἡμῶν οὐ.
 δὲς ἔδ' ὡς ποτὶ γίγνεται ἡμῶν
 ρ. ἀπὸ ἰάντι ἢ Ἀχαιοῖς, ἢ
 εἰς ἡμῶν ποτὶ σιωπᾶν ἀντὶ
 τοῖς Ἀχαιοῖς, ἰὰρ ὅ' Ἰάκκινος
 θοὶ τὸν ἡμῶν, ἢ τὸν Ἀχαι-
 ον μόνον Νάρκισσον ἡμῶν
 νικῶμεν, ἢ ἀρκῶμεν ἡμῶν δολ-
 κῶν, ἀπὸ δὲ δόικαμεν, μὴ
 λάθωμεν τοῖς ἰππίζοντι.

vois

formosum illum, siue etiam Lacedæmonium Narcissum
 pulchritudine superemus, tamen nobis ipsi minimā sa-
 tis facimus, sed semper timeamus ne forte videamur apud po-
 steros

se cogant, inuidemus illis
 magis: unde cumque etiam eis
 negocia quæ geruntur, mi-
 nū bene procedūt. Pulchris
 autem non modò non inui-
 demus formam suam, sed
 statim etiam ubi aspeximus
 tantum, capimur, et plus
 quàm amamus eos, neq̃ gra-
 uamur, tanquam superiori-
 bus, quantum nobis licitum
 fuerit, et seruire quoq̃ illis.
 Libentius igitur quispiam
 obedierit formoso alicui,
 quàm imperauerit ei qui ta-
 lis non est: maioremq̃ gra-
 tiam habuerit formoso mul-
 ta iubenti, quàm si nihil quic-
 quam præcipiat. Ac cetero-
 rum quidem bonorū quidē
 bascunque caremus, ulterio-
 rem assequendi curam nula-
 lam gerimus: ac pulchritu-
 dinis nulla unquam nobis sa-
 ricietas oboritur: sed siue A-
 glaiæ filium illum, qui cum
 Achivis ad Troiam profe-
 sus fuit siue P Hyacinthum

ὄντι ἄν, κατὰ ληπόντων ἑτέρων
 Βολιώ σκεδὸν δ', ὡς ἂν ἄν,
 πᾶντων τῶν ἐν ἀνθρώποις
 πραγμάτων, ὡς περ κοινὸν
 παράδειγμα, τὸ καὶ ὁ ἱστί.
 καὶ ὅτι στρατηγοῖς ἕς καὶ ὁ
 ἡμίληται τὰ στρατώματα σω-
 τάσθαι, ὅτι ῥήτοροι τὸς λό-
 γους σωτῆσθαι, ὅτι μὲν γὰρ
 φῦσι τὰς ἀκόντας γυμνασ-
 τῆς. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω, ἄν
 τὸ καὶ ὁ τὴν ἱστί; ἄν γὰρ
 αἱ χεῖρες ἡκοῦν ἀναγκάως,
 οὐκ ἐκείνων οὐδὲν σποδῶς,
 ἕς ὅσον ἱστί καὶ κατὰ
 σκεδὸν. ὅτι γὰρ Μενελάω δ'
 τοσοῦτον ἐμίλησεν τῆς χεῖρας
 τοῦ οἴκου, ἡ ὅσον τὸς ἀσπερχομί-
 νους ἐκπλήσθαι, καὶ ὅτι τὸ ὅτι
 πολυτελεστάτους ἄμα κατὰ
 σκεδὸν καὶ κατὰ, καὶ τῆς
 γυνάμεως ὅτι ἡμαρτων. ὅ γὰρ Ο.
 θυσιῶς ὅπως ἀγαθῶν καὶ
 γιγναιτότος, κατὰ πῶς τῶ
 πατρὸς αἱ αὐτῶν ἀφισμῆ-
 ναι,

steros ab alijs superati fuisse.
 se. Prope modum autem om-
 nium eorum quæ inter ho-
 mines geruntur, ut ita di-
 cam, quasi quoddam com-
 mune exemplum pulchris-
 tudo proposita est. Nam ne-
 que duces negligunt ad pul-
 chritudinem exercitus suos
 instruere, atque oratores ad
 eandem orationes suas com-
 ponere, neque etiam pictas
 res imagines ac tabulas suas
 secundum illam depinge-
 re. Et quid attinet ista re-
 censere, quorum finis quo-
 que pulchritudo est? Quin
 illa quoque quibus necessa-
 rio utimur, haudquaquam
 pratermissimus quin omnia
 quammaximè fieri potest,
 cum summo studio quam-
 pulcherrimè apparemus. Nā
 Menelaus quidem non tan-
 tum curauit, usum & ne-
 cessitatem adiunx, quan-
 tum ut pulchritudine ea-

rum ingredientes quasi attonitos redderet: & ob hoc sum-
 ptuosissimas pariter & pulcherrimas eas adicauit. Neque
 etiam sententia falsus est. Nam & Ulyssis filius ita admiratus
 est fertur, cum ad percontandum de patre eò loci ves-

ὅς, ὥστ' ἀπᾶν Παισιράτω
 ὧ Νισσοείδῃ, Ζηλὸς ποιοῖται
 γ' Ολυμπίῃ ἔνδοθεν αὐτῇ. αὐ-
 τὸς δ' ὅ τ' ἐμαρακίς πατὴρ δὲ
 αὐτοῦ τὸ χάρι μιλῶ παρῆς ἡ
 γὰρ τὰς ναῦς. συσρατῶν μὲν
 ὧς Εὐρησίβητι Τροίαν, ἡ δ'
 πᾶς ὁρῶν ἵας ἐκπλήθειν ἱχθ. καὶ
 σχιδόν, ἡ τις ἰκάσων ἱξιά-
 ζαν βούλινται τῶν τεχνῶν,
 ἰνῆρα πάσαις ἐς τὸ ἴαται
 ὁρῶσαι, καὶ τότε τυγχάναν
 τῶ πάντες τιθιμύας. τοῦ
 τοῦ δ' τὸ ἴαται τῶν ἄλλο
 αὐτῶν ἀπάντων ἰπρίχων δὲ
 πᾶ, ὥς τῶν μὲν ἡ δικαιοσύ-
 νης ἡ σοφίας ἡ ἀνδρείας με-
 τεχόντων, ποτὰ τις ἄρ' ἔ-
 ροι τιμῶν μὲν μακροῦ, τῶν
 δ' ταύτης τῆς ἰδέας ἐκκοινῶ-
 νηκῶν βέλτιόν δ' αὖτε ἰνῆρα
 ἔδρ' ὥσπερ δὲ καὶ τὸς μὲν με-
 τοχρηκῶν ἀτιμότητον ἔ-
 δρ'. μόνες γὰρ τὸς μὲν καλὸς
 ὀνομάζονται αἰσχρὸς, ὥς ἔδρ'
 δρ,

nisset, ut ad Pisistratum Ne-
 storidem in hunc modum di-
 xerit:

Talis ὦ aetherij forsā
 Iouis aula remidet.

Et ipse adolescentis pater
 non aliam ab causam mi-
 nio infectas duxit naues,
 cum una cum Graecis ad
 Troiā proficisceretur, quā
 ut aspicientes earum aspe-
 ctu obstupefacere posset. Et
 fermē si quis singulas artes
 perpendere volet, reperiet
 omnes eas ad pulchritudi-
 nem tendere, eamq; conse-
 qui, pro summo ducere. Ad-
 deo autem pulchritudo cæ-
 teras res cunctas excellere
 videtur, ut his quæ vel cum
 iustitia, vel sapientia, vel
 fortitudine aliqua fiunt,
 multa alia inuenias maiori
 precio vel existimatione di-
 gna censerī: at verò quæ
 cum hac specie commune al-
 iquid habent, hæc nihil quic-

quam melius inuenire licet: ut rursum ὦ illis quibus hac cō-
 iuncta non est, nihil quicquā inhonestius atq; indignius. Quip-
 pe solos eos qui pulchri non sunt, turpes vocamus: perinde
 quasi pro nihilo habendum sit, quicquid tandem aliquis has
 buerit

ὅρ, ἄ τι τίς ἔχωρ τόχοι πλοῦς
 οὐκ ἔματ' ἄνωρ, ἡμέτερος ἱσ-
 τῆς. τοὺς μὲν οὖν ἡμῶν δημο-
 κρατουμένων τὰ κοινὰ
 διοικῶντας, ἢ τυράννοις ἢ πο-
 τιταγμένοις, τοὺς μὲν δημο-
 γωγούς, τοὺς δὲ λόλακας κα-
 λῶμεν. μόνους δὲ τῶν παλαιῶν
 τῶν δημοκράτων χρηστέων
 θαυμάζομεν τε, φιλοπόνους
 τε καὶ φιλοκάλους ὀνομάζο-
 μεν, καὶ κοινὸς νομίζομεν ὅτι
 γίγνεται, τοὺς τῶν καλῶν φι-
 λητάς. ὅτι βίβωμεν μὲν
 σιμὸν τὸ καλὸν ὅτι, οὐκ
 τὸ δὲ βίβωμεν ἢ ὅτι μὴ
 ρα τυχεῖν, ἡμεῶν δὲ τὸ νομίζο-
 υμεν τὸ τούτου τί διακρίνομεν
 διακρίνομεν πῶς ἡμᾶς ἀκόπως
 ἐκ ἄρ τίς ἐμὴ ψαλῶ, ἢ τοῦτο
 βρῆχοντος ἡμεῶν δὲ ἡμεῶν
 παρ. ἔπειθ' ἔχοντι πειν-
 θα, μὴ δ' αὖτὸ τῶν ἀνδρῶν
 διακρίνομεν. ὅτι ζημιώμεθα
 τοῦτο μὲν δὲ ἡμεῶν τὸ
 λόγον ἐπινοήσω, ποτὶ
 τῶν ἰόντων μοι περὶ καλ-
 λος

buerit in quo ceteros ante-
 cellat, si idem pulchritudine
 ne careat. Proinde & eos
 quidem qui vel in reipublica
 ea de gentibus Imperio præ-
 sunt, vel tyrannorum po-
 testati subiecti viuunt, alios
 vos quidem populares vocare
 solemus, alios autem ad-
 dutatores. Solos autem eo qui
 huic potestati subiecti sunt,
 & admiramur videlicet, &
 cum philoponostum philo-
 calos nominamus, adeoque co-
 munes benefactores censes-
 mus esse eos, qui pulchrorum
 quasi quidam procuratores
 sunt. Quando igitur ita
 venerabilis res pulchritudo
 est, ita autem ab omnibus et-
 tiam votis expetitur, & quasi
 pro lucro putatur huic mini-
 strare saltem aliquid potuif-
 se: quomodo non meritis re-
 prehenderit nos quispiam,
 quòd cum tantum lucrum lus-
 crificere possimus, vltro il-
 lud prodamus, ne hoc ipsum
 quidem verentes damnum,

videlicet quod mox accipiemus? Ac tantam quidem ego
 quoque orationem habui, multis quæ mihi de pulchritudine

αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἀφελῶς, ἵνα δὲ πῶς
 συνοίῃαι ἐπιπολὺν παρατα-
 νομῖναι ἴσθω. Ερ. ὦ δαίμο.
 τίς γέ, οἱ τοιαύτης ἀφελείας
 κατὰ τῆς συνοίῃας; σχεδὸν
 δ' ἡδὲ καὶ γὰρ εἶδον ἱλαστορὺν.
 μὲν ἱαχικὰ δὲ σί.
 non minus voluptatis quàm vos, per te videlicet, accepi.

amplius dicere licebat, a-
 missis, postquam conuersa-
 tionem hanc ni longum adeò
 progressam videbam. HER.
 Felices sanè vos, quibus ta-
 li conuersatione frui licuit.
 Fermè autem iam etiam ego.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

A Vthor huius Dialogi quisquis fuit, postremam par-
 tem Isocraticæ orationis de Helenes encomio æmu-
 latus est, conatu maiore, si doctis credimus q̃ successu.
 a In Diasijs.] Festa Iouis Milichij fuere Athenis, Diasia,
 ἀπὸ τῆς Διᾶς, αὐτὰς δὲ χαῖς τὰς ἄσας, ut Suidas ait, ap-
 pellata. Meminit & Aristophanes & Hesychius. b Enco-
 mium Herculis.] Cùm Sophista quispiam appareret recita-
 re librum, & Antalcida percontanti quod esset argumentum?
 respondisset, Herculis encomium: Quis, inquit, illum vituperas?
 superuacaneum existimans, in eo laudando sumere operam, quæ
 vno ore prædicarent omnes. Hercules autem apud Spartanos re-
 ligiosissimè colebatur. c Castoris & Pollucis.] Extat Theo-
 criti eidyllion & hymnus de laudibus Dioscurorum, id est, ge-
 minorum, castoris & Pollucis, quo beneficia illorum commes-
 morat in tēpestatibus maris, & certaminibus equestribus. Is est
 in genere Demonstratiuo encomiastico. Ac primam pugnam
 inter Pollucem & Amycum Bebryciarum principem cōmemo-
 rat, deinde alteram pugnam inter Castorem & Pollucē & Lyn-
 cea, de quibus prolixius egimus in dialogo Apollinis & Merco-
 rij, Deorum, d Nam eorum qui ex Heroibus.] Lucianus
 in Menippo, Amphilocho & Trophonio, cū sitit Heroem, ex deo
 & homine compositū. Heroum autem cultus sacrosanctū fuisse,
 legimus apud Philostratū. Athenæus in vndecimo, eorum vim
 declarat terribilem: sed magis noctū, quàm inurdiū. Plusaq̃
 chus in

chus in Romanis dicit Græcos in nouilunio dijs supplicasse pro
mo, loco secundas preces concepisse heroibus & demonibus: is
primū poculum fuisse deorum, secundū heroum. De origine vo-
cis. Grammatici variè tradunt. alij dñd tñ: egs. id est. yns, à
terra, qñs' egsxw: quia excellentiores ajus aut à terra: quia su-
pra eam degerint. Alj dñd tñ atq: : quia ipsius animæ in me-
tiores spiritus transformarentur. Alj dñd tñs egsxws. alj dñd
tñs apertis & amore eius quæ excellent. Unde egsxw huiusmodi
virtus, excellentior, quàm pro conditione & natura communi ho-
minum: de qua Aristot. lib. 7 Ethicorum. Heroës igitur vocantur
virtute præstâtes, & ea super conditionē humanā proximè acce-
dentes ad diuinitatis excellentiam, ois' apertis egsxw deos.

e Et Helena.] Helena pulchritudinis miræ encomium. Filia
fuit Iouis ex Leda, Tyndari Laconia regis vxore, quæ à Iue in
cygni formā transmutato cūpressâ, duo peperit oua: ex quorum
altero Pollux & Helena, ex altero Castor & Clytemnestra ex-
clusi fuerunt. Ex his Helena cū cæteris iuæ ætatis feminis formæ
elegantia præstaret, à Theseo rapta est adhuc virguncula: non
mutum tamen potest, Castori & Polluci fratribus eam repetenti-
bus circa iniuriam restituta est. f Amphitryon.] Alcmena
Herculis matris coniugi, cuius imagine sumpta, iuxta primoctio cū
ea concubuit, quæ quamuis antea ex viro gravida esset, insuper
tamen ex Ioue concepit, eodemq; tempore Ioui Hercule, Amphi-
tryoni Iphyclum peperit: Amphitryonē interfecit: furus erat Her-
cules, nisi Minerva prohibuisset: quæ lapide quē Sophronestera
vocabant, eum percussit: à qua plaga sopitus est, & per somnum
statim resipuit, atq; ad sese rediit. Hæc sunt apud Pausaniam in
Bæoticiis g Cadmi.] Thebarum conditoris, qui Martis &
Veneris filiam in vxorem duxit. Unde illud Ouidij:

Iam stabant Thebæ, poterat iam Cadme videri
Exilio foelix: soceri tibi Marsq; Venusq;
Contingerat, &c.

h Sed Minerva quidē cum.] Minerva & Mars militari
discipline præsent, illa etiam sapientiæ & disciplinæ: Diana, ve-
nationi & virginitati: Iuno, nuptijs atq; diuicijs. i Diana de
venatione.] Diana Iouis filia, ex Latona eodem partu cum
Apolline nata dicitur, quæ virginitatis studio hominum

confortia fugiens, sylvas incolebat, venationi intenta : quare cum arcu & pharetra illam incessisse, poëta scribunt. Virg.

—illa pharetram Fert humero —.

k Eris.] Rixarum Dea in Thetidis & Pelei nuptijs elegantissimum pomum in mentem discumbentium proiecit, cum hac inscriptione: Detur pulchriori. Vide suprà in dialogis Deorum, Marinorum & Lapithis: item poëma illud De raptu Helenes, quod Colutho Lycopoliæ Thebano ascribitur. l Exornatori poëtæ.] Homerum intelligit, qui regibus gloriam peperit, ut inquit, Theocritus in Dioscuribus, carmine celebrans verbè Priami, & naues Græcorum, & prælia Iliaca, & Achillem, turrim bello, m λολυάλεσθ. λολυάλεσθ ἔργ, Iuno cognominata quod albas vlnas, & albos haberet lacertos. quo epitheto vsua est etiam Hesiodus in Theogonia. n Minerva autem πειτι-γούεα.] Minerva epitheton, eò quod Oggyis temporibus, circa Tritonidem Africa paludem virginali facie dicatur apparuisse: vel quod è Iouis capite prognata fuerit. πειτι enim Boætorum lingua, caput notat Eadem ab Homero peculiari epitheto γλαυκάλες dicitur, à glauco oculorum colore, unde & Casiam nostri cognominant. o Præter Menelaum.] Menelaus, rex Sparte, Helenam uxorem habuit, cui & Hermionem filiam peperit, posthac forma pulchritudinis eius illectus Paris, contractis aliquot nauibus, in Græciam sese consulit. ubi à Menelao hospitio susceptus, clam se in amorem Helenæ insinauit: tandem quæ absente, hospite, Helenam rapuit, & in patriam abduxit. Quæ tam insigni iniuria commoti Græcorum principes, de bello Troianis inferendo coniurauerunt. p Hyacinthum formatum.] Nereum intelligit, quem Charopus ex Aglaia suscepit: quo pulchrior alter non venit ad Troiam, ut Homerus ait Iliad. 2. De Hyacintho, annotauimus superius in Dialogis deorum. ubi etiam de Narcisso aliquid, qui Cefiphi fluminis ex Lyripe nymphea filius fuit, admodum formosus, qui cum à multis nymphis amaretur, & omnes contemneret, tandem cum se in fonte conspicatus esset, sua ipsius forma contabuit, & in florem purpureum sui nominis mutatus est. q Viyffis filius.] Telemachus ex Penelope.

ΝΕΡΩΝ, Η ΠΕΡΙ

τῆς ἀποχῆς τοῦ
Ισθμοῦ.

NERO, SIVE DE

fessione Isth-
mi.

Iacobo Micyllo interprete.

A R G V M E N T V M.

TOtus hic dialogus, cuiuscunq; tandem est (nam Lu-
ciani esse neq; asseri puto posse, neque proisus nega-
ri) quasi quædam in Neronem inuectiua est, quæ potissi-
mum dementia illius exagitur, quæ cum in Isthmo fo-
diendo, à quo & tituli ratio sumpta est, tum in obeun-
dis scenicis certaminibus imperator Romanus exer-
cuit. Estq; veluti perpetua facti commemoratio, paucis
quibusdam & cæterorū ipsius facinorum exemplis am-
plificandi causa adiectis, quæ tota Musonio philoso-
pho tribuitur, qui Tuscus genere, ut Tacitus ait, cūm
studia iuuenum præceptis sapientiæ foueret, à Nerone
postremò. cūm in omnes bonos & claros æquè grassa-
retur, ob linguæ libertatem, & Suidas addit, interfectus
fuit. Huius & alij meminere, & Gell. lib. 16. cap. 1. Cæte-
rūm fuerunt & in hoc dialogo multa ex coniectura ma-
gis quàm ex fide, ob exemplaris, velut apparebat, vi-
tiositatem vertenda: quam rem, ut in postremo ope-
ris, eam saltem à lectoribus veniam postulo, quæ cæte-
ris hætenus in claris & manifestis etiam impingenti-
bus, data fuit: præsertim cūm in nullo hætenus, quod
equidem sciam, legentium fidem fefellerim, ubique cūm
hoc loco, tum in superioribus, eo circa quod vel igno-
rantia, quam & ipsam agnosco, vel alia aliqua de causa
hæsitasset, aut asterisco, aut annotatiuneula aliqua si-
gnato. Qui si nihil aliud, illud certè tamen existi-

mo, occasionem, & quasi quandam an-
sam ad vltiora ac veriora inda-
ganda alijs me tradi-
disse.

Kkkk 5

MENE.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ

ἢ Μυλωνίς.

Ορυχὴ τῷ Ἰω-
μῷ καὶ σοὶ Μας-
σώνις δὲ χα-
ρὸς, ὥς φασί,
Ζηροῦα ὧς τυράννω, νοιῶ
ἄλλω Εὐκλῶα. Μουσ. Ἰωδὶ ὧ
Μενεκράτω καὶ Βελτίω ἰνα
τιθυμῶμαι Νέρωνα· τὰς γὰρ
πρωβολὰς τῆς Πελοποννή-
σου, τὰς ὑπὲρ Μάλταρ, ἐν-
νύρα ὧς θαλάσσιον μένοισ ἄν-
κοσι παρὶταρ τῷ Ἰωμῷ ῥύγμα.
τι. Μλ. τοῦτο δ' ἄρ καὶ τὰς
ἐμπορίας ὤνυσαι, καὶ τὰς ἐπὶ
θαλάσσι πώλας, καὶ τὰς ἐν
τῇ μισογείᾳ. καὶ γὰρ δὲ λυκά-
νας ἀπὸ γῶν ὁ οἶκος λαρπὸς,
ἄρ τὰ ἐπιθαλάσσια ἰὺ πρᾶτ-
τη. ταῦτα δὲ διέξειλε Μουσ-
σώνις βουλομένοις ἡμῖν ἄν-
προάσασθαι πάσι, ἢ μὴ τι
σπουδάσαι ἀγνοῶν ἔτιρον.
Μουσ. διαμιβουλομένοις ἰὺ
γὰρ οἶδ' ὅτι χαρτοιοῦμεν ἄρ
μᾶλ-

T Isthmi fosi-
sio, quæ in ma-
nu adeo, ut a-
iunt, tyranno
fuit, & tibi Musoni men-
tem habere Græcam vide-
batur. MUSO. Scito Me-
necrates, etiam meliora co-
gitasse Neronem. Nam &
circuitus Peloponnesi illos
supra Malcam, tollere na-
vigantibus volebat, Isthmo
ad viginti stadia interrup-
to. MENECL. Hoc au-
tem & emporijs profutu-
rum erat videlicet, & ci-
uitatibus cum maritimis,
tum etiam illis quæ in me-
diterraneis sitæ sunt. Nam
si maritima loca bene has-
beant, etiam illis quæ in-
teriora sunt, domesticus
agrorum prouentus sus-
ficiet. Sed hæc narra qua-
so Musoni nobis: om-
nes enim audiendi cupidi-

sumus, nisi si quid aliud seriæ rei fortè est cui tu nunc incum-
bere cogitas. MUSO. Narrabo, quandoquidem vultis. Nam

fac

μαλλον τοις γὰρ ἀφιγμένοις ἐς
 ἀνδρῶν ὅτω φροντισέμεον ἐπὶ
 τοῖς ποσὶ δάσκειν. Νέρον αὖτε ἰνὸν
 ἐς Ἀχαιῶν ὁδὸν ἔχον, καὶ τὸ
 σφόδρα αὐτὸν πεπαιγμένον, μὴ
 δ' ἄρ' τὰς Μῦσας ἀναβῆναι
 εἰς ἡδίστην, ἰδέσθαι τὸ ἢ τὰ Ο-
 λυμπία, τὸν γυμναστήτατον
 παρ' ἀνθρώπων, σφαιρῶσαι ἑ-
 λκων· τὰ γὰρ Πύθια τίτλων μὲν
 ἰαυέει μιν ἄνθρωπον μάλλον, ἢ τὸ
 Ἀπείωνι· μὴ γὰρ ἄρ' μὴ δ'
 ἐκείνον ἰναυτῆσαν αὐτὸς λι-
 θάρων τὴν καὶ ὁδὸν διώκει.
 ὃ δ' ἰωμὸς ἂν τῶν ἀποδόντων
 τὸν βουλομένων· ἀπ' ἰσθμῶν
 γὰρ πρὸς τὰ τόπη, μιν αὖ
 θυρίας ἡράσσει, τὸν τε βασι-
 λεῖα τῶν ἐπὶ τῷ Τροίᾳ πόλει
 Ἀχαιῶν ἰρθυμῆας, ὡς τῷ
 Εὐβοίᾳ τῆς Βοιωτίας ἀπὸ τῆς
 μὲν Εὐείας, τὸν περὶ τῷ Χαλ-
 χιδῶ. ἔτι γὰρ μὲν καὶ τὸν Δα-
 ρῖον, ὡς ὁ Βόσπονός ἐστι
 περὶ τὸν

fat scio quod plus etiam gra-
 tificabor, ut utique qui ad
 iniucundam adeo curarum
 (ut ita dicam) officinam
 hanc studendi causa ven-
 runt.^a Neronem igitur in A-
 chaiam via ducebat, et il-
 lud item, quod sibi ipsi ve-
 hementer persuaserat ne
 Musas quidem dulcius mo-
 dulari. Volebat autem et
 Olympijs (quod certamen
 omnium maximè exercitijs
 frequentatur) cantando co-
 ronari. Nam quæ in Pythijs
 aguntur eorum pleraque ad
 se magis quàm ad Apolli-
 nem pertinere putabat. Ne-
 que enim neque illum ad-
 uersus se ciuicam aut car-
 men aliquod mouere auda-
 re. Ceterum Isthmus haud-
 quaquam ex illis erat de qui-
 bus hic diu aut longè antè
 cogitasset, sed cum fortè na-
 turam loci conspexisset, ma-
 gnificum opus hoc anima

concepit, Achiuorum videlicet regem, eorum qui ad Tro-
 iam olim profecti fuere, animo proponens, qui ipse Eu-
 boeam quoque à Bæotia refecuit, medio circa Chalcidem Eu-
 ripo imisso. Deinde autem et Darium: ut à quo et Bosphorus
 pontis

φερῶθι αὐτῷ ἐπὶ τῆς Σκύθας.
 τὰ δὲ Ξέρξης καὶ πρὸ τούτων ἴσως
 ἰσφρόνει, μέγιστα τῶν μεγάλων
 ἀρετῶν ὄντα καὶ πρὸς τούτοις,
 τὸ δὲ ὀλίγον ἀπὸ πολλοῖς ἰωμίοις
 ξυπαύεται ἄσπετον πλὴν Ἐκρά-
 δα, λαμπρῶς ἐπαύεται τοῖς ἱε-
 ραῖς αἰ γὰρ τύραννοι φύσας
 μεθύουσι μὴ, ψάλλονσι δὲ πᾶσι
 καὶ ἀκούουσι τοῦτο φθίζμα.
 πειλῶν δὲ τῆς σελῆνης, ὕμνον
 μὴ Ἀμφιπύτης τι καὶ Πο-
 σειδῶντος ἦεν, καὶ ἄσμα οὐ
 ρίζα, Μελικέρτης δὲ καὶ Λα-
 ποθία. ὁρῶντες δὲ αὐτῷ
 χρυσὴν δίκην, καὶ πλὴν
 Ἐκράδα ἱππευόμενοι, ἐπὶ
 πλὴν ὀρεγλῶν ἔξει, ἐροτούμε-
 νός τε καὶ ἄδόμενος, καὶ ἑα-
 θυλόμηνος τῆς γῆς, τῆς οἰ-
 μαι. τοῖς τε πλὴν ἀργύρῳ πω-
 πισώμεναι παρακινῶσάν-
 τας ὅς τε ξυμπόνους ἀπὸ πολλοῦ τῷ
 ἔργον, ἀνία αἰς πλὴν Κό-
 σμων, τὰ Ἡρακλίου δολῶν
 ἐνὶ βιβλῶναι παύεται. οἱ μὲν
 δὲ

ponte iunctus fuerit cūmis
 contra Scythas proficisce-
 retur. Nam Xerxis factum
 etiam ante ista fortassis ani-
 mo cogitabat, quod magni-
 ficentissimum operum ma-
 gnificorum omnium fuit.
 Supra omnia autem hac etiā
 illud putabat, Græciam per
 hoc quoddam breui adeo omnes
 inter se misceri possent, con-
 tra externos splendide adeo
 stabilitum iri. Nam tyran-
 norum ingenia ebria qui-
 dem sunt, tanguntur autem
 alicubi ubi vocem hanc au-
 diunt. Porro progressus in
 scenam, hymnum quidem
 Amphitrites et Neptuni ce-
 cinit, et canticum quod-
 dam non magnum Melicem-
 ta et Leucothea. Cū autē
 aureum ipsi ligonē porrexiss-
 sent, Græciamque tanquam in
 tutelam commendassent, ad
 fodiendum profectus est,
 plausu cantuque prosequen-
 tibus illū tum omnibus. Atque

ubi terram ter, opinor, tetigisset, deinde et quibus præfectus
 ea atque imperia credita erāt, opus unā capessere iussisset, Co-
 rinthum redijt, Herculis adeo rei gestas omnes sibi visus sum
 perasse.

ἀλλ' ἐν τῷ δισχυρῶν, τὰ πρὸς
τὴν τε καὶ δύσκολα ἵστασθαι
οὐκ, ἡ σπαρτὰ δὲ τὰ γὰρ δὲ τὴν
καὶ ἐπὶ πρὸς. ἰδὲ δὲ μὲν δὲ πρὸς
καὶ πρὸς μὲν ἡμῶν πρὸς
ἰσχυρῶν ἡμῶν ὡς ἰσχυρῶν,
κατὰ τὴν τὴν ἐκ Κορίνθου λόγῳ
ἔπειτα φησὶ, ὡς δὲ τὸ Νέρον
ἐκ Κορίνθου ἐκ τῶν το-
μῶν. ἔφασκεν δὲ τὸν Αἰγυ-
πτιῶν γαμινῶντας τῆς ἐκασ-
τήρας θαλάσσης τὰς φύσεις,
ἐκ τῶν πρὸς αὐτῶν σωτῶν
ἄλλοι, ἀπὸ ὑψηλοτέρων ἔγ-
χευον τὴν ἐκ τῷ Λιχάου περὶ
τῷ Αἰγύπτου διδοικύων. πρὸς
γὰρ ὡς τὸ νύμφη πρὸς
τῷ, ἡμῶν ὑπερῷον ἀπὸ γι-
γνώσκον τὴν Αἰγύπτου. Νέρον
δὲ τῆς μὲν τοῦ ἰσχυροῦ τομῆς
ἐκ τῶν ὡς ὡς μὲν τῶν, ὁ
σοφώτατος τε καὶ φυσικώτατος
τῷ. τοῦ γὰρ τῶν αὐτῶν ἡ-
ρα μᾶλλον, ἢ τὸ δημοσίᾳ ἔ-
δωκεν. ἢ δὲ τῶν Εὐρωπαϊῶν ἰσ-
χυρῶν κινήσεως, καὶ ὡς τῶν,
ὡς

perasse. Illi igitur qui in vin-
culis fuerant, periculis atq;
difficilibus conficiendis ex-
ercebantur: exercitus autem
ea quæ terrea ac plana es-
sant, fodiebat. At ubi iam
septimum & quintum diem
quasi alligati Isthmo fuissen-
mus, rumor quidam è Corin-
tho venit, non ita tamen ma-
nifestus aut planus, quod
Neronem præiitisset Isthmum
incisi. Dicebant autem Aegyp-
tios geometras altitudinis
nem metientes, haudquaquã
eandem atque æqualem va-
triusq; maris superficiem de-
prehendisse: sed cùm eam
partem quæ Lechaum aspici-
cit, altiore iudicarent, de-
Aegina in timorem venisse
Nam si tantum pelagus con-
tra insulam effunderetur, pe-
riculum esse ne illa aquis ob-
ruta in profundum dimer-
geretur. At Neronem à fo-
diendo Isthmo ne Thales
quidem absterreturus fuerat,

quanquam sapientissimus, & naturalium rerum peritissimus.
Nam incidendi illius maiore studio tenebatur, quàm publicè
canendi. Sed motus occidentalium gentium, & asperrimus
qui

ὅς τ' ἰκάνησθαι ἀπὸ μὲν ὅ, ὅ-
νομα δ' αὐτὸ βίνδαξ ἀπὲρ α.
ἔρ' ἐμὰ δ' ὅ τ' ἰκάνησθαι Νι-
ρωνα, ψυχῆς γαρ ἰκάνησθαι.
ταῖς τὰς ἡ θαλάσσης ἰσο-
γυῖς τὴν καὶ ἰσοπίδους οἰδα.
φασὶ δ' αὐτὰ καὶ τὰ ἐπὶ τ' Ῥώ-
μης ὁλοθύναντο ἡδὴ, καὶ ἰσο-
διδόναι, τὰ τὴν καὶ αὐτοὶ χθὺς ἡ-
κίσταται τὸ πλοῦς αἰσάν[τ] ὅ χι-
λιάρχῃ. Μὴ ἡ φωνὴ δ', Μουσῶ-
νι, δὲ ἡ μυσσομανῆ, καὶ τῶν
Ολυμπιάδων τὴν καὶ Πυθιά-
δων ἰρᾶ, πῶς ἔχῃ τῶν τυράν-
των, τ' ἡ ἡμῶν πλοῦς αἰσάν[τ]ων
οἱ μὲν ἰσομαχοῦν, οἱ δ' ἡ κατὰ
γῆλον. Μουσῶν ἰκάνησθαι, ὅ
Μενικρατὺς, ὅτι θαυμασίως
ἔχῃ τὸ φθόγγον, ὅτ' αὐτὴ
λοίως ἡ ἡ φθόσις αὐτὸν ἀμεί-
πῃ τὴν καὶ μίσως ἡρμῶν.
φθόγγον δ' ἡ κοῖλον, μὴ φῶ-
σι, καὶ βαρὺν, ἡ κατὰ φθόγγον αὐ-
τὸ τῆς φθόγγου, μίλη δ' ὅτι
κατὰ κατὰ φθόγγον αὐτὸν φθόγγον.
οἱ δὲ γὰρ τόνον τῶν φθόγγων
ἡ κατὰ φθόγγον τοῦτον, ἡ καὶ μὴ
θαρρᾶ

qui illas nunc excitat & mē-
cendit (Vindex autem no-
men ipsi est) reuocauit ex
Græcia & ab Isthmo Ne-
ronem, frigidè aded maria
dimensum. Nam æquè aliè
à terra utrinque assurgere,
eandemq̃ superficiem ha-
bere scio. Aiunt autem ipsi
& Romanas res paulatim
iam labi & declinare. id
quod & ipsi ex Tribuno he-
risqui imprgerat, audistis.
MEN. At vox, Musonί,
propter quā in Musas ita de-
perit, & Olympiadas pari-
ter & Pythiadas amat, qua-
lis nam tyranno est? Nam eo-
rum quī ad Lemnū nauibus
veniebant alij quidem admis-
rabantur ipsum, alij autem
etiam deridebant. M V S.
At ille, quod ad vocem atti-
net, neque admiratione dis-
gnus, neq̃ risu est. Nam ip-
sum natura inculpabilem,
atq̃ aded mediocrè forma-
uit. Sonat aut̃ concavū quid-

ὁ δὲ ῥῆ αὐτῷ, χρωμάτων δὲ
 λευκωπία, καὶ μελοποιία ὁμο-
 γηγοῦ μὴ δὲ, καὶ λιθογραφία
 ὁμοπαῖα, καὶ οὐ λιποὺς βαδίζ-
 σαι, καὶ εὐνοῖα καὶ μεταβολαί, καὶ
 τὸ πνεῦμα ἱσομοιωσάμενος μί-
 λισιν, αἰσχυρῶν ἔχοντες μί-
 νος τε βασιλῆα δοκῆν, ἀκεί-
 βην ταῦτα. ἃ δὲ μιμοῖτο τοὺς
 κρείττους, ψυχρὰ γὰρ, ὡς
 πολλοὺς τὸ θεώμενον ἐκπνέει,
 καὶ τοῖς μιν εἰς φόβον ἐπερ-
 τημένων, ἢ τις ἐπ' αὐτῷ γι-
 γνῶν ἢ νῶα μὴ ἢ τῷ μετρί-
 πῳ, ξυλάγων τὸ πνεῦμα,
 ἐπ' ἄκρων δίστατον τῶν πο-
 δῶν ἀνακλῶμεν, ὥστε
 οἱ ἐπὶ τοῦ προχοῦ. φύσα δ' ἐ-
 ρυθρὸς ὢν, ἐρωθεῖ μάλλον,
 ἐμπιπράμενος αὐτῷ τῷ πρὸς
 πρὸς. τὸ δὲ πνεῦμα, ὁλίζον, καὶ
 δὲ ἀπορχῶν ποδῶν. Μὴ οἱ δ'
 ἐπ' ἀγῶνι πρὸς αὐτὸν πῶς
 ὑψίστον, ὃ Μουσῶνι, τί-
 χνη γὰρ πον χαίειν. Μουσ.
 τίχνη μὴ, ὥστε οἱ ἄποπα-
 καίοντες, ἀπ' ἐνθυμῶντι
 ὃ Μουσῶνι.

postquam sibi ipse non con-
 fidit: Chromatum verò hu-
 manitate et modulatione
 facili quidem illa, et ad ci-
 tharæ cantum accommoda-
 ta, et ubi tempus est, ire et
 stare, et de loco transire, de-
 inde et nutum cum mem-
 bris exequare, hæc accura-
 te facere eius est qui pudore
 solo eo afficitur, quod rex
 videtur. At rursus si imites
 tur superiores, hui quàm
 multis spectatoribus risus
 excidit quanquam infinito
 ad rem metu impendente, si quis
 ipsius causâ rideat. Nutat et
 nimis a quo, et cum spi-
 ritum attrahit, stat summis
 pedibus distentus et refra-
 ctus, perinde ut qui rotam
 circumagunt. Iam verò na-
 tura rubicundus existens,
 multo magis etiam rubescit
 cum ipsi facies incenditur.
 Spiritus autem modicus,
 et ægrè alicubi sufficiens.

ME N. Qui verò certamine

cum ipso conferuntur, Musoni, quo pacto se gerunt? Nam
 arti gratificantur scilicet. MUSO. Arti quidem Muso-
 ni, quemadmodum et qui ludando subseruiunt: sed cogita-

Mene-

ὦ Μενεκρατῶ, τὸν δ' παραφ-
 ράσις ἰσχυροτέρῳ, ὥς ἰσχυροὶ ἀ-
 πύθαντο. ἴσοι γὰρ ἑνὶ δυνάμει καὶ
 περὶ τὰς τέχνας, ἢ περὶ τὰς
 σιμῶν τῶν τέχνην ἔχοντες. Μὲν καὶ τί
 τῷ Μουσῶνι; σφόδρα γὰρ ἀ-
 γάγῃ τῷ λόγῳ. Μὲν. ἄνθρωποι δὲ
 λόγῳ ἀτόκῳ μὲν, ἢ ὁφθαλμοῖς
 δὲ ἐκλεῖπονται. ἰσχυροὶ γὰρ
 μὲν νόμον ἑαμέντες, μὴ τῇ
 κομῶν ἀγωνίζονται μὴ
 τῇ παραφάσει, ἰσχυροὶ Νέρων
 παραφάσει νικῶν. καὶ παρῇ.
 θεῶν ἀς τῶν ἀγωνιστῶν αὐτῶν
 πλεονέκτης, ὁ δ' Ἡπαρώτης,
 αἰεὶ φωνῇ ἔχων, ὡς ἄλλοι
 μὲν δ' ἐν αὐτῶν, καὶ θαυμα-
 ζόμενοι, λαμπρότερα τῆς αὐ-
 τοῦ ἐπιδείκνυται, καὶ τοῦ ἐν
 φωνῇ ἰσχυροῦ, καὶ μὴ ἀν-
 σταν πρότερον, ἢ δὲ κατὰ λαν-
 τα δύνανται Νέρωνα ἐπὶ τῆς
 σιμῆς. ὁ δ' ἡγεῖται τῇ, καὶ μὴ
 νικῶν ἔχει. καὶ γὰρ δὲ καὶ ἡ
 προῶν ἐν τῇ σιμῇ, ἐν αὐ-
 τῷ δὲ τῷ. Βούλονται δὲ
 τῶν ἐκλεῖπονται ἐν τῇ Ἡπα-
 ρῶτι,

Menecrates, tragicum hi-
 strionem illum, quo pacto in
 Isthmii perierit. Paria enim
 pericula & circa artes sunt,
 si qui in iis ostentandis im-
 pendio elaborant. M E N.
 Quid hoc autem Musoni?
 admodum enim ignarus eius
 sum quod dicis. M V S O.
 Audi igitur rem absurdam
 quidem & insolentem, at-
 tamen in conspectu Græco-
 rum actam. Nam cum in
 Isthmii lex esset, ut neq. com-
 œdia certaret quispiam,
 neq. tragœdia: Neroni pla-
 cuit tragœdos superare. Ac
 prodierunt ad hoc certamen
 plures quidem: Epirota au-
 tem ille, ut qui voce optimè
 valeret, & ob eam artem
 etiam celebraretur, & in
 admiratione esset, clariùs so-
 lito fingeat & coronam as-
 mare se, & nihil de studio
 remittere velle priusquam à
 Nerone decem talenta pro
 victoria acciperet. At ille
 exasperabatur, simul & in-

fani more ferebatur: nam & auditus iam sub scena fuerat,
 in ipso videlicet certamine. Aclamantibus autem Græcis,
 Epirota

Ορίεις τὴ καὶ Ἀλκμαίονας,
οἷς τὸ μητροκτονῆσαι, καὶ λό-
γον τινὰ ἀκλίας ἰδὼκεν, ἰ-
παδὴ πάσας ἐν τιμώρησαν.
Μυσ. ὃ δὲ μηδ' αὖτ' ἀπ' ἡ-
χωρ ὅτ' ἐν τιμώρησαν, ὑβρίδῃ
τοῦ βῦθ' ὅτι, πρῶτα τ' ἔ-
δ' αὖθ' ἀκλίας. ἀπ' αὖ μετὰ τὸ
λόγον, τίς ἢ περὶ τοῦ ναυ-
τῆς ἐπ' αὖτ' ἐν τῇ ἀγαθῇ τοικῇ.
ἐπ' αὖτ' ἐν τῇ ἀγαθῇ τοικῇ.
ὥστε χορὸς ὡφειμ' ὅτι, καὶ τῆς
πρώτης περὶ τὴν πλὴν χεῖρα,
παρακλινομένη ὅτι, ἡμῖν θαρ-
ρῆται καὶ χαίρει, βοῆται, ἢ
μὴ παρακλῆσαι, Νίρωνα οὐχ ὡδ'·
Μυσ. βοῆται Μυσόνι, ἢ σα-
φιστόν γι, ὅσ' αὖτ' ἐν τῇ ἀκλ-
τι. Μυσ. ἔν γι, ὃ θοί. Μυσ. ἀκ-
λὰ μὴ ἐπ' αὖτ' ἐν τῇ ἀκλ-
καμύοις. ὅφασι
δ' αὖτ'.

ὅτι gaudere: clamatq; nisi non satis recte percipio, Neronem
peruisse. MEN. Clamat enim Musoni, ὅτι manifestius utique,
quod propius terram contigit. MVS. Euge, ὃ δ' αὖ.

MEN. Sed ne gloriemur. ^b Nam

mortuis, ut aiunt, non de-

cet conuictari.

Orestas & Alcmaeones, quib-
us id quod matres occidē-
re, etiam laudis aliquam fa-
mam praeiuit, postquam id
in vltionem patrum fecerāt.
MVS. Hic autem cū nullo
modo dicere posset, quē-
nam vltus esset, contumelia
à Deo affectum sese putabat,
cū tamē mitiora quā ven-
ritas exigebat, audiisset. Sed
interea dum sermones cedi-
mus, quēnam nauis ista est
quae huc propinquat? Vt au-
tem boni aliquid afferre vi-
detur? Nam coronati capis
tibus omnes sunt, perinde ut
chorus quispiam, qui fau-
stum aliquid nunciaturus in-
greditur. Et quidam ex pro-
ra manum protendit quos-
que, iubens & confidere nos,

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

¶ **NERONEM** igitur.] *Neronem in primis musica studio-
sum fuisse testis Tranquillus, adeo ut præ se Apollinem can-
tamneret, quem ut citharædum pingebant pictores. Talis in theā-
tro sæpè vilis est Nero: qui etiam statuas suas citharædico cul-
tu posuit. Cuius natiuitatem poëtice describit Seneca in ludo de
Clandij Cæsaris morte, b Nam mortuis non decet.] Sunt
enim iam interfecti nullis omnino conuijs aspergendi, nec in-
sectandi: ne cum laruis iuxta proverbium, pugnare videamur.
Vnde Chilon ille Lacedæmonius vesabat de mortuis etiam ma-
le loqui, quod nihil ingenuo viro indignius crederet, quàm eos
intessere lingua, qui respondere non possent, ac turpe esset cum
vmbrijs luctari. Huc præterea & illud Aristotelis referendum
est, qui in Rhetoricis citat Platonem ex Politia, qui scripserit,
eos qui mortuos aliararent, videri similes catellis, qui lapides
infectos morderent, ipsos autem qui tiescissent nun attingerent.*

PALINVRVS.

ARGVMENTVM.

DVo hi Dialogi sequentes, Luciani non sunt; neque
Græcè scripti etiam: sed quia à doctis Italiæ cum
Lucianicis eodem titulo coniunctos accepimus: nec ho-
rum quidem lectione fraudare quæquam volumus,
præsertim cum ad exemplum Lucianicorū aliquo mō-
do efficti & ipsi essent.

PALINVRVS, CHARON.

Bsecro te, o Charon, sine me ut iam nauim
conscendam. **CHAR.** Quis me appellas?
PAL. Ego nauita quondam illius, quem nu-
per viuentem transuectasti, Acneæ Troiani.

CHA. Tūne ille es, qui apud portus Velinos inhumatus iac-
cebas? **PAL.** Ille ipse sum. Sed crede cælestium nutu fieri ut

transuehar, quorum prodigijs longè lateq; actæ finitimæ gentes & ossa mea iam expiauerunt, & tumultum mihi, tumultoq; insuper solennia stâuerunt. Quare te oro, ô iustissime Charon, patere tandem ut ingrediar. sic prospera semper sit nauis gatio tua, sit solida nauis tua atque inconcussa. CHA. Rem iustam petis, Palinure, ingredi ut libet. Vos verò iam conferta umbra, quid fatigatis me precibus? quid fatigatis quamnam hæc vis desiderij? Expectate tantisper, dum trans flumen hunc porto: regrediar quamprimum. PAL. Habeo tibi, Charon, immortales gratias, qui me his tandem eripuisti è malis, qui me dira hac tandem qua desinebar transfretandi cupidine liberasti. CHA. Amo te equidem, Palinure, tum propter Aeneam regem, quem mihi nominasti, qui & super omnes quos vnquam viderim mortales, visus est mihi singulari quadam præditus pietate: tum propter meum etiam, quod olim commune fuit tibi, magisterium. par enim sibi quisque parem affectat, delectatq; magis quæ inter patres sit vel cõfabulatio, vel vitæ actio. Afficiebar porrò non modico dolore, quum videbam iam dudum te in^a interiori hac ripa errâtem, incertumq; sedis tuæ. Neq; licebat mihi succurrere, propter legem mihi datam, ne quenquam nisi humato prius corpore transporrem. Sum enim ego minimus inter infernos habitatores, subiectusq; alienæ potestati, cui parère non tam pulchrum, mihi, quàm aliàs necesse sit. Gaudeo autem nunc & lator, quòd ea aliquando se fors tibi obtulerit, qua & tuum implere desiderium, & meum reuelare dolorem salua lege officij mei possim. PAL. Imò ego non minùs propter te dolebam, & Charon, quia perspiciebam tot te graues assiduosq; labores perferentem, sine ulla relaxatione. Neque enim te latet, quot quantisq; vexari malis solent nauium gubernatores, qui nihil aliud in vita quàm navigationem exercui: atque ita exercui,

quæcunq; ut nihil illa grauius, nihil periclitatius contingere mortalibus putem: propter quod credibile magis tibi videri potest, si angebat me utique fatigatio tua, repetentem animo antiquas, quas iuuenis etiam sustinebam, nauticas fatigationes meas: quarum experientia iam edoctus sciebam probè pari malo tuo condolare. CHA. Frustra propter me dolebas, Palinure: nam nihil molesta mihi est ars mea. PAL. Quid ais? CHA. Aio gratam me habere & iucundam artem meam. Vides ut cruda vividæque senectus est mihi? Memini haud vnquam ab ipsa, quæ iam omnium annos supero, longæua ætate mea pertasum me esse laboris mei, qui quotidie insto alacrior atque valentior. Sed intelligo cur tu aliter tibi persuadeas. Est enim communis hic morbus mortalium, ut sortis suæ quæque dista deat semper, viuæque contentus nemo studiis suis, laudent verò longè, ac beatiore existiment omnes qui diuersas à se artes atque actiones sequuntur: verùm falluntur maximè opinione sua. Nam si recte intueri velint, cognoscent perspicuè nullum esse in vita eorum statum qui non magnis scateat miserijs, quem non magna grauesque perturbent vndique molestiæ & vexationes. Et si deur aliquando ut alter in alterius studia transferatur, quàm videas tunc sua cuique leuia videri, quæ priùs præ grauitate accusabat: contrâque ea grauiora, quæ priùs leuia videbantur? Itaque si benè consideres, Palinure, non est ita grauis mea conditio ut censes, neque propterea quòd nauclerus sum, sum eo miserabilior. Sed tu (ut video) sequeris vanos errores mortalium, ego verò integritatem tantum, iudiciq; veri lucem secutus, dego contentus ac lætus sorte mea, neque adscribo mihi calamitatem, quòd desudem quotidie nauigando, & defatiger. Neque ob hoc arbitror quempiam horum, qui mecum simul olimas

sedes colunt, me esse beatiorum, non ipsos iudices, Minotaurum, Rhadamanthum & Aeacum, quanquam magna omnes emineant potestate: non ipsum Ditem, quanquam sceptro potens sit, atque regna ista moderetur. Sunt namque & illis sui labores, suaque molestiae, & maiores fortè, quo & maiore regiminis sarcina premuntur. PAL. Potes de te tibi, Charon, persuadere ut libet: mihi enim de me nunquam persuadere poteris, quin ars nostra sine ulla comparatione ceteras laboribus & periculis excedat. quod liquidò tibi probarem, nisi quòd verè orne tadio te afficeret fortasè longior narratio nostra. CHA. Imò summa me afficeret recreatione. Nam & delectat me tecum sermocinari, & nauigantibus etiam magnam animorum refocillationem asferre solent huiusmodi confabulationes. PAL. Quando igitur non est tibi iniucundum, prosequar suscepti sermonis nostri rationem, ut intelligamus, non esse duriorem ullam, quam nauatarum sortem: quod tibi facile persuadebo, si animaduertas, quos aestus & frigora tolerare eos, quos perhorrescere tonitrus & fulgura, quibus perfundi imbribus, qua ventorum rabie agitari quotidie necesse sit. Si cognoscas quoties eos torqueri fame & siti, quoties squalore etiam teterrimo consumi contingat, si attendas habitationem eorum instar carceris, suppellectilem vel nullam, vel sordidissimam, strata dura, cibaria aspera, potum immundissimum, indumenta spurca, incommoditatem rerum omnium, noctes insomnes, & sub diuo semper, & inquietas. taceo perpetuum alioqui quoddam eorum exilium. quos patriae eorum exteros, profugos, vagos, palantes, ignaros quieti, priuatos omni (quo nihil est in vita dulcius) coniugis, sololisque fructu ac iucunditate, qui non abiectionissimos, longèque omnium mortalium miserrimos esse iudicabit. Praeterea Scythiam,

lam, Charybdim, Syrtes, Symplegades, tot infesta nauigantibus maris pericula. Omitto tempestates, quibus nec visu quicquam est trislius, nec horribilius, quibus & ad summum vitæ usque discrimen quotidie iactantur, quatiuntur, & (quod sæpè accidit) submersi tandem obruuntur. In qua re nemo est qui idoneus magis quàm ego, testis adhiberi queat: qui cùm multis fuerim quassatus tempestatibus, tum ea maximè, quæ me ex Sicilia in Italiam nauigantem inuasit, tam seua atque horrens, ut horrore sit adhuc mihi eius recordatio. Non possum ceritè ut par esset, explicare tibi acerbitatē illius tempestatis, sed quanta extiterit, ex hoc faciliè coniecturam facere potes, quòd Aeneam ducem, cuius summa constantia & animi fortitudo ubique decantatur, vidi ego contemnentem grauius, atque ingementem; extensisque ad cælum manibus, beatos longè inclamantem eos, quibus ad Troiam oppetere contigisset, lamentantemque pari ab eorum morte, ac fortissima, à Diomedis gladio se ereptum extitisse. crudelem equidem diem illuxisse omnibus vltimum: neque ex numero nostro quenquam putauì euasurum, non ipsum Aeneam, non Ilioneum, non Achatem, non Abantem, grandæuūmve Alethem, quorum naues longè disiectas, ad summumq; penè exitium adductas, nescio quæ vis illa nisi diuina liberauit. CHAR. Non incognita mihi narras: hæc ea ipsa die reperiui. PAL. Quo id modo? CHAR. Quo id modo, rogas? An acrem illum fidumq; Orontem ignoras, ductorem Lyciæ naui? Is quidem tunc submersus concessit ad me illic, exponens mihi ex ordine omnia quæ tu disersuisti, implorans deinde opem, rogitanq; multum ut se ulteriore in ripa sisterem: quod nunquam passus fui, quū inter fluctus adhuc corpus suum sine sepulchri honore iactaretur. Nunc agit sese circum hæc stagna mæstus atque errabundus.

dus vidisti illum? PALIN. Et tum vidi, & vicum meo-
 rum solatium habui : dum tantisper in rîpa moratus , par-
 cum eo detinebar infelicitate. Nec enim falsa de tristici
 interitu retulisti, cuius adhuc imago subit mihi, dum excus-
 sum è puppi, contortumque ter eum atque circumactum
 (horrendum) à fluctu, rapidus tandem aquore vortex ab-
 sorpsit. Sanè quod ad me pertinet, nihîl edisseram; qui licet
 eam euaserim tempestatem, amarum tandem aliquando et-
 tiam vitæ meæ finem inueni, excussus & ipse parietes atque
 iactatus inter vndas: quod deerat, insuper ferro præterea
 obtruncatus. Ex quo nec tantum mihi timui, quàm Aeneæ
 meo, ne tantis vndis surgentibus spoliata magistro navis de-
 fieret. Hæcine eorum delicia, opes, tranquillitas? sic il-
 lis viuatur, sic moritur. Tui nunc & aliorum defende studia
 & artes, contendèque, si libet, maiorem esse etiam eorum
 miseriam & calamitatem, qui patrias incolentes suas, vxo-
 rumq; ac filiorum societate beati quiescunt, gaudent, ludunt,
 hortantur, amicitias colunt, exercentur commodè, habi-
 tant magnifice, vestiuntur cultè, conuiuuntur latè, cubant
 molliter, iucundos suos ac geniales agunt dies. Adde, qui
 in orbibus optimates & primarij magnum sibi vendicant au-
 thoritatem, habenturque summo in præcio atque honore,
 qui ius dicunt, qui causas agunt aliorum, qui fasces gerunt,
 qui ducunt exercitus, qui vel assunt principibus, vel prin-
 cipes ipsi magni illustresq; sunt: quibus nec optabilius quicquam
 in vita esse video, neque beatius. CHAR. Palleris
 longè, Palinure: nam quos beatiore esse arbitraris, misero-
 res illi sunt vlla sine dubitatione. Neque enim negauerim
 sortem subiectam esse nautarum magnis malis: sed ita subie-
 ctam, ut comparatione aliarum, quæ maioribus etiam gra-
 uantur incommodis, minus ceritè misera indicandæ sit. Quid
 enim

quid tristius, ut ad tuos veniam qui patrias suas colunt, quid miserabilius, quàm domi suæ agere, & ita agere, ut iucundior rem aliquando quàm vitam mortem optes? Quæ vlla maior calamitas, quàm circumdari orbem hostibus, ingruere bellum, volitare tela, stringi enses, perfodi muros, fremere tormentis, saxo dirui, domos tremefieri & concuti? quem, quæ fame sitiq; deficere, corrumpi aërem, occupari mœnia, spoliari templa, diripi patrimonia, publicari bona, incendia parari, malos exultare, bonos torqueri, affici conuiuijs, expelli domibus, vulnerari, carcerari, relegari, deportari, trucidari filios ante patrum ora, vim pati uxores, stuprari gnares? Videntur an hæc tibi mala, Palinure, & an his quæ tu meministi, vlla ex parte comparanda? PAL. Quàm vera narras, ô Charon, quàm nunc vel audiens ista perhorresco? Venit enim mihi in mentem grauis illa & deploranda patria mea^b desolatio: Troia inquam, tam præpotentis olim atque prædiuitis, cuius euerfione nihil credo referri posse crudelius aut lachrymabilius: tantaq; fuit calamitatis eius magnitudo, ut longè plura etiam atq; tristiora quàm tu supra memoraueris, sibi contigerint: quæ si velis, omnia tibi, utrem certius agnoscas, explicabo. CHA. Haud opus est, Palinure, quoniam & tempus non patitur, & ego hæc omnia non secus ac in nota atq; comperta habeo. Nam & mihi renunciauerunt ut quæq; aduentabant animæ ex illo bello profectæ. Nihil cerè, ut nunc tu dixisti, peruenit ad aures meas crudelius aut lachrymabilius, PAL. Faxo ut iubeas: sed aduertat, Charon, grauissima licet hæc sint, rariora tamen contingere, quàm ea nautarum quæ supra exposui. CHA. Referam ergo alia frequentiora, & ex ipsis quidem nec ciuitatibus, quarum relatio augebit etiam earum miseriam. Vade oro, & per ciuitatem, plateas, porticusq; discus-

re : quid aliud offendes , quàm oblatrantium maledictas ,
 insimulationes pestilentissimas , optimi cuiusque dilacera-
 tionem , quid non exploratorum insidias , invidentiumq̃ ve-
 nena . Diuertere modò gressum , & artificum mercatorumq̃
 tabernas ac conuentus pete ; quid aliud deprehendes , quàm
 sermonum nebulas , fucos , mendacia , deceptionesq̃ mania
 festas ? Transfer dehinc te in fora publica , sedesq̃ iudicia-
 rias : quid aliud audis quàm vndique omnia magno strepitu
 ac clamore misceri ? Quid intelliges aliud , quàm cades , hor-
 minum compilationes , furta , grassationes , conspirationes ,
 proditioes ? Quæ alis occurrent tibi , nisi litigatorum iur-
 gia & contentiones , testium periurationes , causidicorum
 prauaricationes , iudicum corruptiones , præsidum ambitio-
 nes ac rapinæ ? Quos ibi alios obuiam tibi habebis , quàm
 exultantes improbos , lugentes bonos , oppressas viduas , pro-
 culcatos pupillos , egentes prostratos ? Attolle postea aliū
 oculos , & atria principum perscrutare , quam non videbis ibi
 assentatorum exaltationem , speculatorum acceptionem , mi-
 litum audaciam , sceneratorum voracitatem , questorum im-
 probitatem , quam non potentum hominum in tenuiores vim
 atque insolentiam ? Quas non concussiones ? quas non popu-
 lationes ? quos non innocentes accusari , criminari , carcera-
 ri , proscribi ? P A L . Grauiā hęc nimis ac miserabilia .
 CHA . At restant alia , quæ non minùs tibi grauiora & mi-
 serabiliora videbuntur . P A L . Perge . CHA . Quæ for-
 tassietiam grauiora & miserabiliora iudicabis . quoniam
 domestica ac frequens magna est horum pestis . P A L . Fa-
 re . CHA . Nolo tibi , Palinure , asferre in medium graues
 longosq̃ artificum & negociatorum labores : non eos qui-
 bus afficiuntur agrorum cultores , non quibus milites , non
 quibus causidici , cæterarumq̃ disciplinarum sectatores , æstus ,
 algores ,

etigores, inedia, peregrinationes, anxietates vel pericula, vulnere, caedes, districtas habitationes, infinitaq; agendi, cum bandi, vescendi incommoda vel fastidia, lassitudines, vigiliæ, sollicitudines, odia, & infamationes. Nam si completi cuncta sermone meo atque exequi voluerim, tot tantaq; discenda se offerent, ut præ longitudine malorum ac mole, citius nauigatio nostra quàm oratio finem possit inuenire. Omittam itaque, & commemorabo tantum quas inter domesticos parietes, tum seruorum, tum vxorum ac filiorum molestias ac turbationes pessimas perferre solent, qui gubernationi præsumunt rei familiaris. Quam si ita ut naualem expertus esses, facile quicquid dicturus sum, me etiam tacente & intelligeres & approbaret. Nam seruorum primò in dominos semper prompta maledicta, furta, impositiones, fugas, arrogantiam, negligentiam rerum dominorum, temulentiam, edacitatem, somnolentiam, tarditatem, ignauiam, nemo est qui non videat magnam asferre his qui patiuntur, infelicitatem. Deinde filios, quorum amore nihil dulcius esse fertur, quanta animi cum amaritudine aspiciant parentes vel a gressu, vel mortem obire, quod frequenter admodum fit, satis existimo etiam te intelligere. Quàm verò grauem & anxiam credis esse eorum vel parturitionem, vel educationem, vel institutionem? Quoties pro eis bonos parentes gemere, suspirare, dolere, torqueri? Quanta etiam putas perturbatione affici, dum quos progenuerunt, immensa q; aded cura aluerunt, vel parum sibi audientes, vel rebelles ac infestos postea habere contingat? quàm dolenter eos ferre arbitraris dum insani & recordes sunt, dum hebeti & crassi ingenij, dum effeminati & molles, dum dilapidant & evertunt patri- monia, dum nulli bono operi & studio intendunt, dum per precipitia vitiorum omnium vitam ducunt suam?

Quid

Quid de vxoribus loquar, quas dos tumidas, genus infatu-
 tes, forma suspectas, deformitas reddit inuisas: quatum lin-
 gua nihil periciosius, quarum audacia nihil prodigiosius,
 quarum improbitate nihil execrabilius. Quæ iurgijs semper
 & contentionibus obiundunt viros, quæ semper conquerun-
 tur, semper exprobrant, semper insidiantur. Quibus quum
 desint cætera, nunquam tamen lachrymæ, gemitus & suspi-
 ria. Quæ caca sua (qua tantum ardenti) ornamentorū am-
 bitione exhauriunt opes, labefaciunt domos, cogunt maritos
 in malos quæstus, in dira scelera. Non refert turpissima ad-
 ulteria, quibus nec punitur minus, nec peccatur magis quic-
 quam. Ea quanto dolore afficiant bonos coniuges, nemo
 satis vnquam meo iudicio enarrare posset: sed magnum do-
 loris argumentum præstant, & grauissimæ cadentes, & ingen-
 tia quæ sepe propter corruptas vxores bella exarserunt.

PAL. Hoc plus quàm vellem, scio: nam arduū illud quod
 ego vidi Græcorum & Trojanorum bellum^b propter He-
 lenæ raptum, in eam excreuit rabiem, quam nulla mundi re-
 gio ignorauit. CHA. Quæ toti Mundo manifesta sunt, ea
 tantum nosse, Palinure: at si singula, quorum nihil me latet,
 intelligeres, adducereris in tantum stuporem, vt stupefcent
 etiam præ miseratione conjugalem vitam lachrymares.

PAL. Huius quid narras? CHA. Narro quæ quotidie
 video & pertracto PAL. Ergo connubia putas polluta
 & coinquinata? CHA. Minimè: id nunquam dixerim.

PAL. Atqui multas memini me vidisse ea præditas hone-
 state, ea religione, ac vitæ integritate, vt diuinum quiddam
 magis quàm humanū redolere viderentur. CHA. Et mul-
 tas utiq; eiuscemodi esse confiteor, sed eas quidem, quæ opti-
 mis honestissimisq; orta parentibus, ebiberunt à primis annis
 sobrios & castos mores: quæ sanctis parentū suorū exemplis
 educata,

*educata, vitam instituerunt, peccare castigata, sapienter ad
 mansuetudinem edocta, ad pietatem, ad fidem, ad diuinum
 cultum, ad rectū compositionēq; regimen rei familiaris. Quae
 se à thymis, saltibus, iocis: quae se à spectaculis, ab immode-
 stiore cultu, ab licentiore colloquio abdicarunt. Caeterum
 quae contra sanctitatem, quae malis institutis, peruersisq; pa-
 rentum exemplis imbutae, molliter vixerint, assuesactae deli-
 cijs atque turpi ocio, quae nihil nisi saltare, canere, fides pul-
 sare didicerunt, quae praeterea oculis suis hauserunt, matrum
 praeferrim obcenitates & immunditias: hasce quae fide &
 integritate esse putas erga maritos? Illabuntur siquidem tan-
 quam venena tenellis mentibus parentum exempla: inde gra-
 rior etiam quam reris, est hymenalis honestas, quod quicquid
 vel emendatis instituant moribus, vel sancto inuitent exem-
 plo, parentes simul variores habeantur. Prodeunt postea in
 publicum quaeque etiam procaciores, aperta fronte, directo
 gressu, quasi pudicitiam ipsae consecrassae videantur. Et quae
 secretum intra cubile probra gesserunt, cum vestem indu-
 erint, illa contexisse atque occultasse existimant. Vosq; ea,
 vanum vulgus, ita ut cernitis, vera ducentes esse arbitrami-
 ni. At ego nihil quam quod res habet, de eis iudico. nuda e-
 rum hic omnia atque aperta sunt. Non veste hic teguntur
 maculae, non pallio obnubuntur scelera. exertos omnes ac
 nudatos, rerumq; omnium vacuos prorsus huc ingredi oportet.
 Quicquid in vita male tentatum, maleq; actum est, hic
 fronte coram ipsa demum gestatur, despoliatur, ostentatur.
 Quare non mirum tibi videatur, si quorumcunque nota ha-
 beo crimina, qui quorumcunque etiam nudas, ita ut praedixi,
 transueho umbras. Quam proinde ingentem video earum
 turbam, quae cum impudicitiam longe apertam ostendant
 suam, pudicissima tamen in vita habeantur? Quantas secum
 in ma-*

in maritos fraudes gerunt, quot simulationes, quot pudicitio-
 nes, quantam hypocrisim, quot aliorum obscenos amores,
 quot pollutiones, quot supposititios partus, quot mentitas es-
 nutritiones, quot alieni seminis susceptas messes? At, quod
 ridiculum magis est, lugent postea ignari mariti hasce sibi
 extinctas uxores. Laudant inter cætus & prædicant quasi
 pudiciæ principes: statuunt mausolea: plurimi quoque epi-
 grammata condi, orationes scribi & pronunciari curant, in
 laudem ac memoriam castitatis fidei& earum sempiternam.
 An hæc tristitia & amara esse censes, Palinure? Et an com-
 parationem ullam habere putas cum his nautarum, quæ ea
 feuitatis & acrimonia recensuisti, ut cætera læta, fausta,
 deliciarum& plena (si tibi fides daretur) existimanda es-
 sent? PAL. Haude equidem tanta in ciuitatibus priuatis&
 domibus, quanta modo enumerasti, mala regnare credidisti
 sem. CHA. Itaproficit, inexpertos sermonem aliquant-
 do inire cum his qui multarum rerum usum atque experientia-
 m habent. PAL. Ita sit. CHA. Quod si animad-
 uertas, labores quos perferunt nauæ, corpori magis quam
 animo infensor ire, contredes amplius etiam sententiam meam.
 Nam huiusmodi res duræ assiduo quodam usu & assuefas-
 ctione mitiores fiunt, & quodammodo domantur: quas verò
 ego memorauì, cum animum magis affligunt, non ita usus
 & assuefactio mitigare atque edomare potest. PAL. Con-
 sentio tibi iam, gaudeo& in eam lucem te illustrante perue-
 nisse, ut intelligam tam magnam aliorum & maiorem etiam
 quam nautarum miseriam. Sed illud non possum intelli-
 gere: quin principes saltem ac magni viri, non dicam nau-
 tis, sed cæteris insuper quibuscunque mortalibus beatiore&
 sint. CHA. Cur? PAL. Quoniam omnibus abunda-
 dent atque afflant bonis. CHA. Quibus? PAL. Hoc

nore, gloria, opibus, delicijs, amicis, potentatu, imperio.

CHA. Hiscē? PAL. Hiscē, & multò pluribus. CHA.

Erras. PAL. Errorem hunc optāssē in vita mihi. CHA.

Deliras. PAL. Maluissē ita delirare, quā tua cum sententia sapere. CHA. Quid si nihil illis miseriū? PAL.

Quid si nihil beatiū? CHA. Haud unquam hoc mihi demonstrabis. PAL. Non tibi ū beati videntur, qui quicquid

ad explendas voluptates optari potest, assequuntur? quibus conuiuandi, cubandi, vnguendi, lauandi, ludendi, venandi,

aucupandi, ad omnem nitorem atque satietatem semper facultas sit? Quibus quotquot velint concubitus sœminarum,

quotquot velint arua, equi, canes: quibus tot sunt serui, tot exculta palatia, tot munita arces, oppida? Qui tantum pos-

fideant auri, gemmarū, vestium, supellestilis? Quibus audiant omnes, assurgant, inclinent? Quos populi vereantur, timeant,

laudent, decantent? Qui leges dicant, mandent, exerceant, proseribant, puniant, extollant amicos, vindicent inimicos,

trucidant rebelles? CHA. ^d Non est tam magna ut existimas, Palinure, eorum beatitudo. Nam parit certē fastidium

tanta bonorum continuatio, tantaq; affluentia, neq; sapit tantum, quæ non aliquando intermittitur voluptas. Præterea

quomodo eos tu beatos iudicare potes, qui tantis opibus atque delicijs suis nunquam fruuntur cum iucunditate, tanquā cum

gaudio? qui in tanta rerum copia nunquā exhilarent se, nunquam releuent animū, nunquā exultent? Qui tanta licet bo-

norum vbertate redundantes, tristitia tamen semper obducantur, sollicitudine premantur, anxietate torqueantur? Non

ibi multò optabilior videtur priuatorum conditio, quorū & vita securior, & voluptates etiam, si mentem intendes, ma-

iores sunt? quos summa semper condit hilaritas, mulcet festiuitas, explet alacritas? Quantā putas asserre delectationem,

quæ

quæ communis cum vxoribus & filijs vita exigitur, dum et
 bant iuè, vefcuntur lætè, iocantur modeflè? Quàm dul-
 cem effe arbitraris amicorum inter fe & æqualium parem
 vitam, domesticum vsum, frequentem conuentum? Quid
 eorum amore iuuatius, confabulatione gratius, curis melius
 neque commodius? Quantum credis lætitiæ & exultatio-
 nis habeant eorum conuiuia, ludi, canus, saltationes? quan-
 tum dilatent animos & permulceant? quantum emanet mel-
 lis? cuius nec stillam principum aliquis degeftauit. P A L.
 Haud intelligo, Charon, hanc quam refers regum triftitiam,
 atque anxietatem, qui inter rifus tantum, blanditias iocosq;
 verferentur, quibus femper pfallatur, canatur, plaudatur, &
 quicquid ad transigendam hilarem vitam excogitari poteft,
 exhibeatur. CHA. Etiam, vt video, iudicas, Palinure, quæ
 oculis tantum parent: quo errore decepti mortales, plurimum
 feduci folent: fed quod certum afferre poffunt iudicium ex-
 teriora corporis, quæ velamenta quædam magis funt verita-
 tis? At quid certi promittere & oftentare poteft? frons ho-
 minum, quæ plures quàm Proteus fpecies mentiri, atq; in plura
 res mutari queat? Considerandæ funt fecretæ animi fibræ:
 perfcruandæ funt interiores mentis latebræ: quas fi petui-
 dere ita vt frontem poffes, proh dolor, quantam ibi malorum
 turbam, quantam formidinum atq; ftrepitationum aciem in-
 trofpiceres, quot angores, follicitudines, fufpiciones? quot pe-
 ffilentes morbos & perturbationes? quanta aperirentur vlce-
 ra, quot plage & cædes, quot infidiæ, quot enfes, & telorum
 infinita genera? quæ nec fomnos eorū quietos, nec cibos pla-
 cidos, nec opulentiā dulcem, nec imperium iucundum, nec
 delicias iocosq; lætos effe permittant. P A L. Nefciebam ad-
 huc hæc eorum qui dominantur mala: fed cur illis contin-
 gant tanta, non capio. CHA. Contingunt tanta propter
 graues

graves inimicitias, acerbâq; odia quæ continuè cum finitimis ciuitatibus, cum subditis sibi populis, cum semet ipsis etiâ gerunt: quo fit ut in grauescentibus odijs, in crescentibusq; iniurijs, quibus quotidie afficiunt quemque necesse sit illos torqueri & affligi grauius, confidere nunc suspicari omnia. Possunt extimere muscas etiam (ut aiunt) volantes gaudere & letari nunquam, tristitia & mœrore detineri semper PAL. Adducis me faciliè ut credam suspectas eos habere finitimas ciuitates, cum quibus & insensa odia confiteor, propter continua quæ exercentur bella, & dominandi libidinem, quæ plurimum incenduntur. Cum suis verò quibus imperunt populis, nihil accipere possum nisi amorem, & dulcissimam pacem. Porro si cum finitimis sint inimicitia, si oriantur bella, sic demum etiam augentur imperia, subducuntur oppida, profligantur acies, spoliantur & captiuantur hostes, populationes fiunt, trophæis decoratur patria, victorijs celebratur, triumphis extollitur. Ob quæ & principum gloria & orbium ornatus, & inimicorum timor, & populorum inter se latititia, atque erga principes fides & amor crescit. CHA. At tantum narras quæ prospera sunt & lata, ac quæ frequentius accidunt aduersa & tristia prætermittis, quasi semper eos putes debellare hostes, potiri victoria, triumphis exultare, nunquam verò vinci, prosterni, agros suos populari, bona sua diripi, & è suis se oppidis deiici. Sed maiora hæc prætereamus, de minoribus tantum dicatur. Quippe si conferas quas strages suorum & cades sustinent, comperies longè maiore damno quàm lucro partas eorû victorias constare, discussaq; ratione decessisse plus illis, quàm accessisse. His adicias, ut populorum etiam suorum odia, nedum finitimorum intelligat, quod ad inferenda bella & persequendos hostes opus illis est ingenti & munito exercitu, multo nauis

gio, longa armorum & machinarum preparatione: quæ quum magno & inestimabili consent sumptu, nec propriis suppeditent redditus, necesse est novis vectigalibus vexare populos, novas indicere præstationes, novas angarias: augere tributa, multiplicare onera, exhaurire æs omnium, eradere marsupia, imò viscera pauperum, paruos atq; magnos diripere, spoliare, conculcare. Inde fit, ut quum uniuersos manifeste se cunctis intelligant, suspectum tum sibi, incipiant habere quemque: nullius fidei, nullius amicitia credere connecta re omnia in malam partem. Elabet enim hoc in se pessimum malefactorum conscientia, ut quos iniuria affecit, nunquam reuocari in amicitiam, nunquam mitigari, & ad veniam moueri posse putet: proinde magis insurgitur, grauioribus itur in iniurias. hunc proscribunt, illum carcere includunt: quorundam patrimonia publicant, alios iugulari aut strangulari iubent. Voluntate pro ratione utuntur. Eorum quoq; quos tantis laferunt malis, cognatos, affines, amicos socios, seruos, quasi fidei suæ diffidentes, persequuntur. Tum ceteri qui chariores etiam videbantur, exempla aliorum proponunt sibi, ac uiniq; ipsi non minùs odia. Nam non minùs rebus suis ac saluti suæ timent. Ita pedetentim ciuitas omnis indignatur, obmurmurat, rapitur ira, odijs incenditur, coquit nouas cogitationes, noua consilia molitur. Mox edeueniunt, ut hæc intelligentes videant quantæ ruinæ quantoq; præcipitio subiaceant, quàm tenuissimo quasi quodam filo pendeant imperia sua. Tunc cernas eos paliere, tristari, consumi, expauescere omnia, torqueri scelerum suorum conscientia (quæ prima est poenarum omnium) timere hostium insidias, ciuium conspirationes, domesticorum prodiones, oppressorum vmdictas. Tunc securum nihil existimare, nisi quod vi ac ferro tueantur. Propterea non credunt se tuò cuiquam, non minùs

stris.

Rēis, non necessarij, non germanis, quorum maiorem etiam
 quam aliorum auctoritatem magis formidant. Arcent se ab
 aspectu & praesentia omnium, cingunt se fossis & aggeribus,
 claudunt se arcibus, quasi ad perpetuos damnati carceres.
 Custodibus etiam tanquam ad expeditionem belli paratis, ut
 obsideri eos putēs, circumvallantur. Nihil illis dulce, nihil
 apertum, nihil iucundum. Dormiunt cum magna inquietu-
 dine, cum maiore etiam vigilant. Terret illos conuentus ho-
 minum, angit solitudo: timent colloquia, timent salutatio-
 nes, timent dona. Suspecti illis aditus, suspectae felle, suspe-
 cti cibus & potus, qui nec etiam nisi prae gustati sumuntur.
 Suspecti pellicum & item vxorum tori: quibus mirum est
 eum sine cuiusquam prae gustatione congregiantur. Ipsos ve-
 rò quorum se custodiae commiserunt non minùs extimescunt,
 quibus quum carere nequeant ob tutelam suam, eò magis au-
 getur eorum timor & miseria, quò armatos pro firmiore illos
 praesidio esse necesse sit. Quare alieni genas & barbaros
 homines, atque abiectissimos quosq; sibi deligunt, eosq; fre-
 quentiùs comitantur. Deiciunt sapiùs ac exterminant, quò
 salutis suae; si non alia, ac saltem hac via consulere possint.
 Quid foedius & ignauius dici queat, quàm hominibus imma-
 nibus ac flagitiosis se committere: suos verò, prudentes, so-
 brios, iustos spernere atque deuitare? Quanta ista tyranno-
 rum felicitas, quos continuis & ingens semper angore afficit
 metus, quo non modò animi grauiter excruciantur, sed cuncta
 insuper dulcia mundi dona fugantur & dissipantur? Quanta
 ista eorù delicta: quanta gaudia, qui tranquillitatem nū-
 quam & pacem sibi, nec dicam populis suis aut hostibus con-
 cesserint, expertes omnino tam sanctissimi atq; omnium dul-
 cissimi boni? Quae nam vbertas ista bonorum, quae distracti
 aliunde, neque sciant, neque visant, neque pertractent, neque
 gustent

gustent unquam? Quanta ista imperij bona, quæ quum ipsi videre & atrectare non possint, committant necesse est aliorum curæ & gubernationi? ignari rerum suarum, nesci omniæ fermè quæ sub se geruntur, fraudati quotidie & decepti, ab his præsertim, quos præ cæteris auxerunt: quibus tamen quum se credant, quot innocentium criminationes, quot facinorosorum falsas commendationes audiunt? Quoties eorum fidem sequui, bonos pro malis malos pro bonis duunt, atque hos beneficijs, illos pœnis afficiunt? Quodq; gravius est, quoties ipsis etiam videntibus, hi quos tantum extulerunt, pro sententia sua in foro quosque lædunt, concutunt, opprimant, atque dilaniant? Quid mirum si exardescunt postea populorum odia? si labefactatur postea eorum status atque desolatür? Quanta ista, quamq; optanda imperia, cum quibus & seruitatē pessimam degant? subiecti tantis perturbationibus, tantis insidijs: subiecti ipsis etiā quos sibi subiecerunt: constricti quasi quibusdam regni compedi- bus: clausi intra arces, quasi magni alicuius criminis rei: con- arctati instar ferarum: exclusi ab omni quæ foris capitur re- creatione, & priuati libertate: quod est tam dulce & omnibus optabile bonum, non hominibus modò, sed cæteris insuper quibuscunque animantibus: cuius priuatione quid est quod tristius aut infelicius contingere possit? P A L. Non credis Charon bonos aliquos, mitiq; & moderatæ naturæ Tyrannos esse? C H A. Imò multos credo: sed tanta est dominandi libido, tantus ardor, tanta nescio quæ pestis ingenita, ut quos semel inuasit, sine summa quamvis bonitate præstantes, adedò illicitæ eos, illicitisq; deprauet, ut vita potiùs quàm imperio quod iam occupauerunt, carere possint. Vel ad conseruandū, vel ad amplificandum contendunt unguibus dentibusq;: ac propterea nemo est tam bonus tyrannus, cui non conser-

conseruationis amplificationisq; suæ gratia multis magnas inferre iniurias, atque ob eas illatas non plurimum timere, plurimave pati anxietates contingat. PAL. Miror cur tantis in malis, quæ planè ita ut narrasti, vera esse puto, appetant tantopere mortales imperium, nisi id sortasse faciunt cupidine honoris & gloria: quod nimirum tam præstant atque excellens bonum, tolerabiliores reddit tantas quas modò exposuisti miseras. Dulce quippe est mandare alijs, præferri omnibus, eminere, præcellere, venerari, tueri, suppliciter exorari, assurgere sibi via decedi, inclinari ceruicem, flecti genua, audire laudes suas, & rerum bene gestarum decantationes. Quæ cum & diuina numina plurimum capiant, facile intelligi potest, quantum & his quoque mortalium mentes capiantur. CHA. Quæ tanta capere potest Tyrannos illos honoris aut gloriæ exhibitio, qui se certò inuisos omnibus esse sciunt? A' quibus si laudentur, si audiantur, si sibi assurgatur atque incuruetur, intelligunt palàm vel assentationis vel timoris causa id fieri. Quare non est ita dulcis ut putas, huiusmodi honoris & gloriæ extersio magis quàm exhibitio. At verò dulcior is est qui in priuatos homines ab amicis & beneuolis honor exhibetur propter aliquod eorū egregium facinus, aut excellentem virtutem. Vera ista gloria, vetus iste honor, ac dignus quidem quo & diuina numina capiantur. PAL. Nullam ergo video causam cur tantopere imperia desiderantur, desiderataq; conseruentur: nisi quòd habendi cupido, qua tantum trahitur humanum genus, in his maximè expletur. Quò enim quisque plus auri, agrorum, ædificorum, oppidorum acquirere possit, nullo parcat labori, quantumuis magno & intolerabili: neque ullus tam amarus labor, quin propter quæstum & maiorem rerum cumulationem dulcescat. Ita quum tyranni super omnes plus

Mmm 3 possis

possideant, semper omnes etiam beatiore videntur, licet cætera eis tristia sint atque peracerba. CHA Neq̃ istud quidem affert ullam beatitudinem. Nam in primis non efficit diuitem maior abundantia, sed minor cupiditas, Qui enim paruo contentus est, id tantum cupit, quod necessitati vitæ sufficiat. It abundè est locuples, propter honestum, quod facilius implere potest desiderium: quod quum & impleuerit, liberatus est ab omni qua aliq̃ rapiuntur habendi anxietate. Qui verò quantumlibet diues plura concupiscit, pluribus indiget: quia perseverante acquirendi insatietate efficitur minus voti compos. Quò enim magis crescit multarum rerum possessio, magis etiam cupiditas: neque finem unquam habet vorago illa cupiditatis. Deinde non est iudicandus quisque vel locuples multitudine, vel pauper paucitate diuitiarum: sed vel rerum magis implemenso, vel necessitate. Nam si multitudinem excedunt sumptus, quomodo potest is credi diues, qui minus habet quàm necesse esset? Quare quum necessitatem sapius magnam patiantur qui tantam imperij molem administrant, indigentiores etiam putandi sunt privati hominibus quibus licet tenues sint opes, an necessitatibus saltem suis vel pares sunt, vel superiores. Taceamus graves quas quotidie expilationes vel rapinas perferunt à quæstoribus suis, & ab his maximè quorum fidei magis credunt: qui quò maiora etiam nacti sunt imperia, eò maiora utiq̃ furta, maioremq̃ proinde rerum suarum diminutionem patiuntur, à quibus priuatos saltem homines liberos esse constat, qui & diligentius patrimonia sua ipsi per se curare, & attentius omnia intueri possunt. Dicamus verò curas & labores quos in administrandis tantis opibus, gubernandisq̃ tanto potentati tolerare eos oportet, quorum fortiores quàm Herculis humeros esse necesse est ad sustentandam tantam molem: plures

plures etiam quam Argi oculos ad tantam rerum varietatem peruidendam atque distribuendam: plura quoque quam Iani aut Vertumni capita, ad intelligenda examinandaque tot ac tanta cum hostium tum populorum suorum quæ illis negocia deferuntur. Quæ tanti animi vis, quæ non debilitetur? quæ tanta soliditas, quæ non concutiat? quæ tanta promptitudo, quæ non remittatur? Cuius est tanta valetudo tantum robur, qui se tam vasto curarum ponderi parem audeat polliceri? Cuius est adeo æquabilis & moderatus animus, adeo perseverans, quin tam multis tamque continuis laboribus non defatigari, non quassari, nunquam quoque confringi possit? Omittamus mortales: de nobis tantum, qui hæc ultima loca colimus, loquamur. Vtrum putas, Palinure, beatiorem esse, vel me, qui pauperrimus sum omnium, qui nihil præter hanc quam cernis pusillam lintrem possideo: vel Plutonium, tam latè tamque immensi regni tyrannum? Intelligo, etsi taceas, quale de hoc sis iudicium prolaturus. Credo de mihi, minimè meum cum suo statu commutarem. PAL. Quare? CHA Quia lætus ago, & summa cum quiete. Non ullius rei ullam gero, nisi transuehendi hæc huc descendentes animas, & conseruandi incolumem hunc faselum meum, sollicitudinem: in quo dicam tibi quicquid est quod me grauet. Quum enim propter vruustatem fatiscat aliquando ris mis, curare me oportet ut restituatur integritati suæ. quare cum consuo sapius & obstruo si quid rimarum est. hæc omnis mea cura est, hic omnis labor. At Pluto cum tantis diuinis suis, ac regno tanto nunquam lætatur, nunquam quiescit: tot curis carpitur, quot repletur hic umbris locus. Implicatum semper habet ubique animum hinc fertur, illinc rapitur, omnibus intentus locis, omnibus occupatus ministris. huic mandat, illum terret, alios acciri iubet. Metum illi om-

nia incutiunt: nunc terra hiatus, nunc motus formidat. Sæpe illum irepidare cogit lampas Phœbi, ne vlla ex parte irradiet regno suo. Sæpe & fulmen magni fratris, ne penetret Auerua atq; labefaciet. Quoties vidi ego illum, dum rebus suis timet, inuictum summo curru peragrarè omnem hanc regionem, lustrare fines, scrutari omnia diligenter, ascendere etiam in superum orbem, circumire terras, peruestigare quodcunque periculum perferre posset, nihil omnino incauti & inexplorati relinquere: quæ quum multis in locis, tum maxime ea solet efficere in terris Sicilia, quæ magis etiam eum terrent propter magnas reuultationes Typhæi gigantis, quibus totam conquassat illam patriam. Nam postquam ipse ausus fuit belia inferre cælo, iniecere superi eius corpori Trinacriam, sub qua ab omnibus undique montibus pressus & grauatus conatur sæpe se attollere, impositaq; sibi reicere: prouideq; magros concitat motus, ac tantos quidem, ut hæc loca nostra concutiat grauitè & tremefaciat. Cogita nunc quàm læta & optanda sit fors huius inferni tyranni, cuius tot diuiditur animus curis, tot propellitur tumultuationibus: quem tot oporteat præcauere pericula, tot dispensare ministeria, omnia præcensere, omnia corrigere, omnia vel ipsum gubernare, vel alij gubernanda committere. Attende rogo, & vel ex hoc vno collige eius felicitatem. Nam si me deficere contingeret huic nauiculario ministerio, quod ita necessarium est ut vides, necesse esse eum vices meas subire: ne aliquando deficiente portitore regno suo malè succederet. PAL. Hoc profectò non modò verum esse video: sed manibus etiam ipsis (ut aiunt) tango. Nam ea nocte qua aliàs somno grauatus è puppi in mare excussus fui, id continuò sensit Aeneas meus, qui errantem sine magistro nauem intelligens, gubernauit eam tota ipsa nocte, non indignatus quòd quæ

sceptrum

ſæptum gēſtare ſolebant, remum etiā manus attrētia-
 rent. CHAR. De magno eius germano nihil loquor. non
 me latet, quantos & ille labores ac curas ſuſtinet: ſed id præ-
 cipuè ſcio, quum temeritate Phaëthontis totus penè orbis
 conflagraſſet, quantum tunc regno ſuo timuit, quantum to-
 ta calimænia circuit, & ne quid labefaſtatum viribus ignis
 corrueret, explorauit. Prætereo tertium fratrem, modera-
 torem vndatum, cuius plurimæ etiā ac maximæ curæ non
 facile explicari poſſent, ſed præſertim quæ ſub illa quoque
 Phaëthontea conflagratione ad ſummum penè uſque exis-
 tium cum toto regno ſuo cum affecerunt. PALIN. De hoc
 poſſum, quod oculis meis vidi, afferre teſtimonium. Vidi e-
 quidem tempore illius quam ſuprà retulit, horrendæ apud Si-
 ciliam tempeſtatis, commotum grauiter Neptunum, & ex
 alto proſpicientem vocaſſe ad ſe Eurum & Zephyrum, &
 increpatis acriter eis pro tanta ſuſcitata tempeſtate, placæſſe
 ocyus omnia, atque tranquilla reddidiſſe. Quod argumen-
 tum præſtat mihi euidentis plurimarum, ut inquis, ac maxima-
 rum, quod omnia in latifſimo imperio ſuo paria ſint, cura-
 rum ſuarum. CHAR. Dic oro, Palinure, putāsne iam beas
 tam eſſe tyrannorum vitam? PALIN. Minimè. CHA.
 Optarēsne viuens eorum ſortem? PALIN. Ut quid opta-
 rem, in quo nihil omninò optandum eſſe manifeſtè intelligo?
 CHAR. Ergo certè eos arbitraris miſeros? PALIN. Non
 miſeros modò ſed omnium etiā miſerrimos. CHAR. Mi-
 rū quod modò eos tanta frui beatitudine prædicabas. PAL.
 Quid mirum, ſi cæcus laudet tenebras, quas poſtea luci re-
 ſtitutus damnet? CHAR. Vis ut & alia eorum mala tibi
 referam? PALIN. Reſtant item alia? CHAR. Et alia,
 & grauiora. PAL. Quid audio grauiora? haud onquam
 iſtud credam, poſſe his quæ modò dixiſti, grauius aliquid

M m m m

s

addii:

addi. CHAR. Credes quum audieris. PAL. Dic ergo. CHAR. Vides ut appropinquamus iam ripæ. non possum longiora tecum iam facere verba. PAL. Rogo te, mi Charon, ne fallas audisissimam expectationem meam. CHAR. an cæterarum umbrarum quas in litore reliqui, audisissimam etiam expectationem vis ut fallam? PALIN. Non diu moraberis, perge, ô mi Charon. CHAR. Imò diutius quàm soleo, demoratus sum: sed lentus etiam nauigavi propter te, cuius confabulatione delectabar. PALIN. Age, ergo, ut facis, lentiozem protrahe nauigationem, ut quæ reliqua sunt dicenda, prosequi possis. CHAR. Ea tandem est tibi audiendi cupiditas? PALIN. Tanta. CHAR. Morem tibi geram: qua in re illud te scire velim, quòd^h plurimùm miserram reddit mortalium vitam instabilitas scilicet, & ruina rerum. Nam certum nihil & permanens in vita quisquam sibi polliceri queat. Quomodo is beatus censbitur, cuius summam quantumvis & plenā beatitudinem minima omnis disturbance violare & auferre potest? Sanè quum omnia apud mortales infirma atque mutabilia sint, nulla tamen infirmior fors est atque mutabilior, quàm tyrannorum, quorum etiam quò maior sit exaltatio, & sublimata magis status altitudo, magis est proinde, quum mutari eos contingit, casus & ruina. Inde tantæ tyrannorum proditiones, euerfiones, trucidationes, ut nemo eorum ferè vnquam euaserit, qui non vel regno depulsus, vel veneno necatus, vel cruenta aliqua & pessima morte casus vel peremptus sit. Quis tale eorum vitam optarit, quæ pro modici temporis felicitate (si tamen illa felicitas appellanda sit) tam tristi postea tamq̃ amaro fine consummatur? Horret animus dicere. Nam ne credas hys tantum mortales subiectos malis esse, sensimus & horum magnam partem aliquando nos inferri, licet tam valida nobis &

munita sit ciuitas, tam firma & præpotens, atque omnibus
 undique præsidijs circumsepta. Non possum sine dolore me-
 minisse illius diei, qua Hercules heros ille fortissimus hæc
 regna penetravit: perfregit fores, inuasit regem, exterruit
 reginam, quàm & arctè socij eius rapere adortierant, abs-
 traxis Cerberum, vinctumq; eum catena tum magna vi in or-
 bem duxit, concussit loca omnia trepidare omnes umbras at-
 que ipsos iudices fecit: me quoque non modicum læsit, quem
 erepta cymba conuo hoc meo percussit, impulsumq; graui-
 ter in mediam paludem exturbauit. Timui equidem tunc de-
 solatum iri barathrum totum. Credidi tunc supremum Plu-
 toni finem aduenisse regni sui: neque minùs illum cum coniu-
 ge in prædam duci ad superos, quàm tartareum canem: sed
 pau'ò humanius cum eo actum est, quàm opinabar. Nam tana-
 dem sibi ac regno sub benè consultum est: neque tamen ita
 consultum est, quin tricipiti custode suo, qui tam pernecef-
 sarius erat, spoliaretur. Quòd si opinionem meam, quæ com-
 munis erat fata coaquassent: tunc cernere fuisset, utrum bea-
 tior vel meus vel Plutonis tanti regis status: esset Ego quidem
 nihil ambigo, priuatus fuisset hac nauicula: hoc enim hæ-
 beo tantum quod adimi mihi possit. priuatus etiam fuisset re-
 ge meo: sed quotquot alios voluisset reges, proculdubio in-
 uenisset, qui ministerio meo indigentes, seruitium meū per-
 libenter sibi delegissent: & fortasse hoc lucri fecissem, quòd
 pro vetusto & attrito. qualem hunc intueris, nouum mihi
 & magis solidum lembum acquisissem. At Plato quantas
 opes, quantos honores, quantum regnum amisisset? quan-
 tam in egestatem, quantam in calamitatem decidisset? Qui
 neque par aliud regnum, vti parem ego vel meliorem nauim:
 neq; parem alium famulum, vti parem ego vel meliorem do-
 minum inuenisset. Excedo iam modum dicendi: sed si tem-
 pus sit.

pus sineret, narrarem & quibus olim curis vextus, quantò
 que timore perculsus propter bella Gigantum fuit summus
 Olympi rector: cuius narratio maiorem etiam auget eo-
 rum qua supra dixi, malorum confirmationem. PALIN.
 Haud opus est exemplis mihi Nam nemo mortalium fuit, qui
 maiora quàm ego vnquam viderit eorum malorum exempla.
 Quid enim exitit his temporibus Troiano rege maius? quid
 opibus suis cumulatius? quid operibus munitius & pulchrius?
 & quid demùm exitu tantorum bonorum tristius? quid cru-
 delius? quid flebilius? Vidit infelix pater tam arduum & lon-
 gum bellum, tot cruentas mortes natorum suorum. Vidit euersam
 funditus & incensam urbem. Vidit latrantem coniuga-
 gem, captiuatas nurus & filias, populationem tantarum di-
 uitiarum: ipse quoque, quod ultimum restabat illi senectui-
 tis sue solatium, Pyrrhi ense confossus, & crudelissima mora-
 te consumptus est. CHAR. Quis melius me hæc nouit, qui
 euntes hac scapha transuexi? A quibus & omnem calami-
 tatem suam seriatim perdidici. Notus est mihi abundè Prias-
 mus, cuius cognito acerbo casu non potui non dolore. Notus
 est Troilus, noti Hector & Deiphobus, nota est cætera tot
 filiorum ac nepotum turba: noti innumerabiles qui illo bello
 perierunt Troiani pariter & Graui duces. Nota est infinita
 que tunc occidit populorum manus. Nullo memini tempore
 longiorem interfectorum multitudinem huc descendisse, quàm
 illo: quo ita lassatus fui, & præ multitudine omnibus trans-
 uehendis minimè hæc cymba sufficeret planè. Quid opus est
 tibi monitore ad aperiendas eorum miseras, quas tu subie-
 ctas oculis tuis habuisti? Quod si pro angustia temporis li-
 ceret (iam enim video propius nos applicare ripæ) narrarem
 & millia aliorum tyrannorum, ex quibus cresceret etiam ma-
 gis tibi opinio eorum calamitatis. Nam illud possum quod
 ceritò

certo scio, tibi verum confirmare, nullum ferè me vidisse unquam tyrannorù huc descendentium (descendunt porò omnes) qui non vel alicuius veneni infectionem, vel magnas ulcerum cicatrices, & sanguinolentæ alicuius mortis horrida signa præ se ferret. Ita mirum est videre tot ac tantos necatos, confossos, cruentatos, trucidatos. PAL. Quis nunc se tanti in malis tyrannum unquam esse optabit? quis imperia assequi quæret, quæ iam certiùs certo cognosco magis fugienda esse, quàm Medusæum caput? CHAR. Audisti quibus apud superos tyranni malis torquentur: sed si intelligeres quæ hic apud inferos grauiora etiam illis parantur, perhorresceres & longè magis eorum sortem. PAL. Ergo & alia hic tyrannis parantur? CHAR. Credis, Palinure, scelera quæ parant mortales, hic aliquando impunita esse? PAL. Hoc modò animaduvertebam. CHAR. Animaduertendum est igitur tibi, quodcumq; in vita peccatur, pari demùm post mortem & respondente peccatis pœna puniri. Nā ut capias quod dico: si tu, Palmure, artem tuam nauiculariam viuens malè exercueris, si in domum tuam mali quicquam vel cogitaueris, vel commiseris, si inaudiens dicto suo extiteris, inuenies hic tibi preparatas his quæ deliqueris, similes pœnas. PAL. Nihil profectò, Charon, scio quod malè egerim, vel in domum meum peccauerim, nisi somnolentam illam dormitationem meam, quæ negligentius certò quàm debebam, me gressu. Nam magno in periculo nauim simul & dominum quem debebat meum reliqui, nisi vigilantior ipse & cautior meliùs sibi consulisset: sed pœnarum satis tum ob hoc crassum peccatum meum etiam in vita recepi. CHAR. Recipies etiam in morte. Ibis enim quum è naui te dimisero, ad seueros iudices nostros, qui examinant & censent delicta omnium. Ducent quoque te in examinationem, scrutabunturque crimina tua.

tua. Videor verò videre quali te iudicabunt pœna subiiciendam. PAL. Quali? CHAR. Pœnam peccato tuo tibi pœnam statuent Nam quum somno peccaueris, æterno etiam te somno damnabunt. PALIN. Dormiam ergo in æternum?

CHAR. Ita puto: nisi grauius sit aliud peccatū tibi. PAL. Sic mites habeam iudices, ut non sit grauius aliud mihi.

CHAR. Nullam ergo nisi somni pœnam patieris. PAL. Non hæc gratis pœna mihi videtur. CHAR. Neque asinis etiam & bobus: ac magnis & excellenti aliqua virtute præditiis viris grauiſſima exiſtimatur. PAL. Quas verò, dic pœnas perferent tyranni?

CHAR. Audis tot clamantes & lamentantes voces? tot horribiles planctus? tantum stridoris ferri? tot tractus catenarum?

PAL. Delectabas me adeò fermocinatio tua, ut his minimè animum intederem. Sed quid audio tam triste atque horrendum, quod præ horrore pœnæ aures meæ sustinere non possunt?

CHAR. Sunt hæc quæ audis, tormenta tyrannorum. Nam quum illi in vitâ carcere quenuquam incluserint, spoliauerint, flagellauerint, trucidauerint, in summum luctum, in summam egestatem & calamitatem deduxerint, dæmnati sunt etiam ab incorruptis iudicibus ad perferendas pares pœnas. Ideò teterrimis quoque carceribus inclusi, spoliati, flagellati, rotati, cæsi membrati,

ac mille atrocissimis mortibus cruentati, tantos edunt quantos audis gemitus, tantum luctum, tot ac tantos reboatus, clamores atque eiulatus. PAL. Dic etiam mihi, Charon, an his pœnis plectuntur qui magni atque primarij tyrannis assisunt?

CHAR. Prorsus iisdem: nam suasu & consilio eorum maxime committunt tyranni scelera sua. PAL. An & in vita illi beati?

CHAR. Non secus ac tyranni quibus assisunt: nam iisdem quoque malis subiecti sunt. eadem enim sunt in vos populorum odia, maiora etiam inter se, eadem curæ, eadem pœ-

dem pœ-

dem pericula: & quod miserabilius est, deſcendant ſepe à tyrannis ſuis, & vel carcere, vel morte aliquando peſſima afficiuntur. PAL. Tanta eſt ergo, tamq̃ generalis omnium calamitas. Vllam verò prorsus eſſe putas hominũ ſortem, quæ beata duci poſſit? CHAR. Imò beatos aliquos non nego fuiſſe mortales, ſed perraros tamen. PAL. Quos perraros? CHAR. Qui amore virtutis & literarum contentiſſerunt cætera Mundi bona: qui ſe innocuos, puros, caſtos, integros, incorruptos conſeruant, extulerunt animum aliũs ad guſtandam diuinam excellentiam, humana quaſi ſordida & abiecta relinquentes. Nam virtus per ſe tam dulcis tamq̃ iucunda res eſt, ut incredibiles amatoribus ſuis offerat voluptates. Tam nobilis & præſtans eſt eius poſſeſſio, ut ſumma quadam vbertate ditet poſſeſſores ſuos. quam qui verè eſt aſſequutus, nihil præter literarum ſtudia dulce, nihil præter Dei cognitionem habet amabile. Quæ tantũ prædulcia ſibi bona ſtabilia, perpetua, incorrupta præeligit, cuſtodit, amplectitur. Reliqua verò mundi, ſupremo tandem guſtu amara, infirma, momentanea, corruptibiliora ſuco, mendaciore hilo, inania hila, ieiunia papis volantibus, fugit, contemnit, abijcit, conculcat: contentusq̃ ſeipſo, ac honeſtiſſimis ſuauiſſimisq̃ ſtudijs ſuis, totum nihil mundum ducit, reuertentem etiam non formidat. In his recreatur, reſocillatur, lætam & iucundam agit vitam, ridet tantas hominum, tamq̃ ſtultas, & vtrò ſibi quaſitas anxietas, tot ineptias, tot caſſos labores, tot inanes curas. Nemini nocet, nemini moleſtus eſt. Laudant eum omnes prædicant, admirantur, beneuolentia complectuntur, ſauore proſequuntur. Quàm verè hic beatus eſt, qui conſcientiæ ſuæ innocentia & integritate fruitor? Quod primum eſt, & dulcibus omnibus, bonus ſecurusq̃ ſui, nullo timore angitur, nulla anguſtia torquetur.

NON

non timet largas (quibus caret, quasq; nihil facit) diuinitat
sibi à potentioribus eripi. Non timet à quocunq; se lædi, qui
nec quenquam se læsisse certò intelligat. Quàm verè hic fe-
lix est, qui tot tantisq; semotus curis & periculis, tantarum
vacuus perturbationum, sibi semper alijsq; iucundus, læte-
tur semper, & omnibus quotquot sunt mundi honestis, &
his etiam quæ calibum communes sunt, perfruatur volupta-
tibus: qui humanioribus sanctioribusq; deditus studijs, con-
temna: omnia, contemnensq; omnia possideat. Nam is possi-
dere omnia videtur, non qui omnibus abundet, sed cui nihil
deficiat. Porro illi nihil deficit, qui nihil concupiscit. Con-
cupiscens autem nihil, contemnit omnia: contemnensque ita
id assequitur quod desiderat. Desiderio verò suo frui, ea de-
mum vera & sola beatitudo, beatorumq; omnium plenitudo
est. PAL. Hi ergo quum nihil mali egerint, pœnarum etiam
nihil patiuntur. CHAR. Nihil prorsus, imò propter transa-
ctam benè vitam, meritum magnum assequuntur. PAL.
Quod? CHAR. Vel cœli sunt incolæ communicantq; æ-
ternum illis cœlestibus bonis: vel si hunc descendunt, mittun-
tur in Elysium: qui locus est quietis ac deliciarum, vbi sedes
fortunatæ, campi aperti, læti, omnium omnino pœnarum ex-
pertes. PAL. O si mihi ad mortales redire aliquando con-
tingeret, inelamarem quàm magna possem voce, admonerem
de suo quemque officio & dignitate, accusarem tantam la-
borum frustrationem, tantam curarum vanitatem, tot cor-
ruptas opiniones, peruersaq; iudicia: sed quàm maximè incre-
parem, qui vel magistratu quopiam magno vel imperio ca-
teros antecedunt; ostenderem tanta quæ antè ignorabam sed
te docente nunc intelligo, mala eorum grauissima, dictu hor-
ribilia: reuocarem omnes à vitijs, ab inferendis iniurijs, ad
meliorem victum, à superflua agendarum rerum cura: incen-
derem

derem desiderio virtutis, laudarem innocentiam, prædicarem frugalitatem, exhortarer cunctos ad bene, grauius, castigatèq; viuendum, ad se cognoscendum, ad contemnendum tot caduca, & somni cuiusdam vel umbræ magis similia mundi bona: inuitarem ad honestas artes, ad ingenuas exercitationes, ad studia literarum, ad spem ac contemplationem diuinæ bonitatis. CHA. Et v. c. sanè: sed vides nos ripam attigisse, egredere iam. PA. Et iam egressus sum. Ad iudices eo. Placidam opto tibi semper nauigationem. Salue ô Charon, & vale. CH. Et ego ad reliquas umbras redeo. Placidus opto tibi semper iudices. Salue Palinure, & vale.

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

a CITERIORE hac ripa etrantern.] Secus inferorum amnium ripas eos vagari alibi docuimus, qui sepultura carerent. b Desolatio Troiæ.] De ipsa Troia atq; eius excidia annotauimus quædam in libro de Sacrificijs. c Propter Helenæ raptum.] Helena publica pestis Asiae & Græciæ, vicius gratia tam atrox & disuturnum bellum cum tanta hominum & rerum impensa pugnatum sit. d Non est tam magna ut existimas, Palinure, eorum beatitudo.] Commendationem vitæ priuatae ac mediocris, quæ omnium maximè tuta est, cum regum & diuitem vita sit contra plena miserationum, metus, timoris, curarum & insidiarum hic habes, tum apud Euripidem in Iphigenia, & in Aulide. Multi enim ex principibus foris ac intrinsecus beati apparent, sed reuera non sunt, imò miseris ætatem agunt, quàm etiam infimi quicq;. e Quàm dulcem esse arbitraris amicorum inter se, & æqualium parem vitam.] Cicero 1. Officiorum: Nihil amabilius, nec copulatius, quàm morum similitudo bonorum. in quibus enim eadem studia sunt, eadem voluntates, in his sit, ut æquè quisque altero delectetur, ac seipso, efficiturque id, quod Pythagoras plurimum in amicicia putauit, ut unus æquè fiat ex pluribus. Haec autem
Nnnn necessari-

necessitudines sunt communes eorum utriq; , quibus uterq; cum altero aequè deumicitur. Idem Cicero in lib. de Amicitia Lelius Recordatione nostræ amicitie sic frvor, ut beasè vixisse videar, quia cum Scipione vixerim, quo cum mihi coniuncta cura de rep. & de priuata fuit, quo cum domus fuit & militia communis, & id in quo est omnis vis amicitie, voluntatum, ac studiorum summa consensio. f. Frons hominum.] Monemur hic non temerè fidem habendam, nec fronti, nec blandiloquentie. Sa-pe enim hæc duo fraudis & insidiarum tegumenta, & incircumspectis ac nimium credulis grauium malorum causæ existunt. g. Priuati libertate.] Quamuis innatum sit omnibus hominibus libertatis desiderium, tamen adeò libertas dulcis est, ut olim legati Spartanorum præfesto Persarum dederint hoc resp. nsum dignissimum memoratu: Seruus in quidem esse nostri, libertatem autem nondum expertus es, utrum sit dulcis, an non: quæ si tibi experta foret, non ut hastis, sed ut securibus pro ea dimicaremus, nobis suaderet. Peteres Romani coluerunt deam Libertatem, ut Cicero lib. 2. de Natura deorum scribit, & authore Lilio lib. 24. Sempronius Gracchus pater in Auentino ex mulierantia pecunia ad Libertatis faciendam curauit, dicamq;. Lucianus noster in Encomio Demosthenis, sub finem: Seruimus accipiens abiecta libertate, in qua mori est honestissimū. Idem in Gymnasio: Quæ in se comprehensim vniuersam hominum felicitatem complectatur, nempe libertatem dico. Idem de Mercede conductis: Voluptas quæ ex Libertate percipitur, multo iuuatior est. Era mus noster in ea declamatione quæ Lucianicæ respondet: Quid tam dulce, quid iam exoptatum, quàm libertas? h. Plurimum miseram reddit mortalium vitam instabilitas.] De instabilitate rerum humanarum, isorū Lucianus in Icaromenippo, circa initium. Hospitalius in epist. ad Franciscum Lotaringum:

Annibal, & Pompeius item, duo lumina, gentis
Quisq; suæ, multas bello retulere coronas,
Collatis ausi toties decernere signis:
Vidus uterq; fuit documento, quàm nihil vsquam
Perpetuum solet in terris fixumq; manere.
Humanis quàm nulla subest constantia rebus.

Deipho.

[Deiphobus.] Priami filius ex Hecuba hic, Paride interempto, Helenam duxit uxorem: cuius dolo & prodicione & Grecis, quos illa in cubiculum dormientis intramissit, fuit interfectus, de quo Virg. 6. Aen.

Atq; hic Priamidem laniatum corpore toto
Deiphobum vidit, lacrum trudebat ora:
Ora, manusq; ambas, &c.

VIRTUS DEA

ARGUMENTVM.

Hic Virtus à Fortuna male habita describitur, laetitia & moerens, & quæ nec ad Iouis aspectum admitteretur: quæ profecto virtutis species nostræ grati convenire videretur, ut etiam hi ferendi sunt, qui peregrino eam habitu effinxere. Et apud Mercurium queritur, atque ait: Quum pro me dicere vellet Plato, expulsiis est. Ciceroni pro me dicere incipienti, M. Antonius gravissimum colaphum in os intulit: desituior itaq; ab omnibus amicis, armorum vim imperumq; timescentibus: atq; ita relicta, pugnis caesa, calcibusq; tum conculcata: atq; ut vides, à Fortuna dilacerata. Adij Iovem, ut iniurias apud eum exponerem: mense toto non sum admissa, roganti mihi deos exeuntes, causam dixerunt, Iovem vacare ut tempore cucurbitæ florescant, aut papilionibus alæ continnè sint pictæ. Rogatq; tandem Mercurium, ut causam suscipiat. nam sibi despectæ nudæque latitandum esse.

Interlocutores.

MERCURIUS. VIRTUS.

VIRTUS dea per epistolas oravit modò, ut ad se irem. Eo, ut perconter quidnam me velit, illicò ad Iovem redibo. VIR. Salve, Mercuri: ago tibi gratias, quandoquidem tua

in me pietas atque benignitas , efficit ut non penitus despecta ab omni cœtu deorum sim. ME R. Expecto quid narres : tu modò perbreues narrationes facito. nam edixisti ut confestum ad se redirem. Iupiter. V I R. Etiamne tecum nobis non licebit nostras ærumnas exponere ? Quot igitur habebo ultores iniuriarum , si non modò apud ipsum maximum Iouem , verùm & apud te, quem semper in fractis locum habui, colui, obseruavi, condolendi facultas negatur ? O me miseram, ad quos confugiam ? unde auxilium petam ? Me quidem , cùm ita despiciar, malo esse truncum aliquem, quàm deam. ME R. Tandem effere, dum præbeo operam. V I R. Viden' quàm sim nuda & sœda ? Hoc ita ut sim, efficit Fortuna dea impietas atque iniuria. At eam sanè ornata apud Elysios campos, inter veteres illos amicos, Platonem scilicet, Socratem, Demosthenem, Ciceronem, Archimedem, Polycratem, Praxitelem, & eiusmodi viros doctos, qui me, dum vitam agebam, piissimè atque religiosissimè coluere. Interea loci cum iam non pauci saluatum ad nos aduolassent, euestigio Fortuna dea insolens, audax, temulenta, procax, maxima armatorum turba consepata atque stipata, properans ad nos, iactabunda : En, inquit, plebeia, tunc maioribus dijs aduentantibus non vltro cedis ? Dolui iniuriam nobis immeritis eo pacto fieri : ac non nihil ira concitata, inquam : Neque tu maxima dea his verbis me plebeiam efficies : neque si maioribus cedendum est, tibi turpiter cedendum cenſeo. Illa verò illicò in conuiuium sese effert aduersum me. Prætereo hîc, quas contumelias in me primùm dum hæc inter nos geruntur, effuderit : idcirco Plato philosophus cœpit contra eam, nonnulla de deorũ officijs disputare. Illa exandescens : Apagite hinc verbosi, inquit. Non enim decet seruos deorum causam suscipere.

Cœperat

Cœperat & Cicero orator plura velle suadere. at ex turba
 armatorum erupit, Mercuri, Antonius præpotens, latera il-
 la sua gladiatoria ostendens, grauiſſimūque pugnum in os
 Ciceronis iniecit. hunc ceteri mei amici perculſi metu, fuga
 ſibi propere conſuluere. neque enim Polycleſus peniculo, aut
 Phidias ſcalpro, aut Archimedes horoſcopo, aut ceteri in-
 ermes aduerſus audaciſſimos armatos, eoſq; prædis atque ho-
 micidijs ſuetos, bello ad ſe ſe tuendos valebant. Ergo me in-
 feliciſſimam ab ipſis dijs omnibus qui tum aderant, atq; ho-
 minibus deſertam, pugnis ac calcibus totam conſregere, ven-
 ſtes meas diripere, in lutum poſtratam reliquere, demum
 abiſſe ouantes. Ego verò ita conſecta, cum primū licuit,
 conſcendi huc vt Iouem opt. max. his de rebus facerem cer-
 tiorem. Iam quidem mihi vt intromittar expectanti, menſis
 elapſus eſt: dumq; id vt impetrem, omnes deos exeuntes atque
 redeuntes precor, nouas ſemper aliquas excuſationes audio.
 Aut enim deos aiunt vacare vt in tempore cucurbita flore-
 ſcant, aut curare vt papilionibus ala perpulchrè pictæ adſint.
 Quid? igiturne verò aliquid ſemper habebunt negotij, quo
 nos excluſas teneant ac floccipendant? Tum etiam & villi-
 cus ſuſcepit curam dudum, ne cucurbita ſiti periant: nos ta-
 men neq; dijs neq; hominibus cordi ſumus. Haſ ob res te ite-
 rum atq; iterum precor obteſtorq; Mercuri, qui ſemper apud
 deos ipſos interpres exitiſti, vt cauſam hanc meam iuſtiſſi-
 mam atq; pñſſimam ſuſcipias. Ad te conſugio, te ſupplex oro.
 In te omnis mea ſita eſt ſpes atque expectatio. Da quaſo ope-
 ra, ne dum à vobis excludor, ipſis quoq; mortalibus ſim ludis-
 brio. Nam erit quidem dedecus deorum ordini, vbi homuncu-
 li me tameſi infirmam deam floccipendant. MER. Audiui:
 doleo. verū pro veteri noſtra amicitia vnū admoneo, dus-
 ram nimis atque difficilem cauſam te aduerſus Fortunā ſu-

scēpisse. Nam & Iupiter ipse, ut ceteros omittam deos, cum se ob accepta beneficia nimium Fortunæ debere sentiat, illius vires atque potentiam veretur. Ea enim ad cælum diu ascensum præstitit: atque ubi velit, valens sua armorum maiora eijciat. Quæ de re, si sapias, inter plebeios deos ignota, quoad Fortunæ odium extinctum sit, latebis. V. R. Aeternum latitandum est. Ego & nuda & de spectata abeo.

EPIGRAMMATA

LVCIANI.

Ληκιανὸς εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον.

Ληκιανὸς τὰ δ' ἔγραψεν, αὐτὰ καὶ ἀνέγνω, ὡς ἂν ἴδῃ,

Μὰρ ἂν ἦ ἀνθρώποις καὶ τὰ σκιδνύμενα σοφῶς

Οὐδ' ἔτι ἀνθρώποισι διακείσθω δὲ νόημα,

Ἀλλ' ὅ σὺ θαυμάζεις, τὸ δ' ἑτέροις γέλως.

Lucianus in suum ipsius librum.

Iacobus Micyllus.

*Lucianus scripsi hæc, antiqua quoque stulticia doctus:**Id quoque enim stultum est, quod tibi valde sapientia**Nil homini certum est, nec voto vivitur vno:**Sed ridens, eadem, hic eleuat, ille probat.*

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a παλαιά.] Non solum antiqua significat, sed etiam fabulosa, fatua, leuia, qualia sunt quæ nuper vetustate obsoleta sunt, quo sensu hic accipitur hæc ἄρχη: sic & apud Aristotelem sapientia. Hoc epigramma sic vertit Alcianus:

Stulta quidem in speciem lusi, sapientia quando.

Nil humana aliud quam mera stultitia est.

Haudquaquam est homini certæ perfectio mentis:

Approbet hæc aliquis, rideat hæc alius.

εἰς ἀσώτους τῷ αὐτῷ.

Τὸν πατρικὸν πλοῦτον ἴσ' ὅρ' ἄνθρωπος μινί παρ,
 Λίσσῃς ἀεὶ ἀκρατῆς ἐξίχην δαπάνας.
 Ἀλλὰ μιν αἰκτέμων πατρικὸς φίλος ὥς ἐνόησεν
 Ἡδὴ καρφαλὴν τέρψινος πενήν,
 Καὶ μιν δακρυχίῳ ἀνιλάμβαν, καὶ πόσιν αὐτῷ
 Θῆκε θυγατρὸς ἑῆς, πότ' ἐπιμέλεια δόε.
 Αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ παρ' ἱλπίδας ἦλυθε πλῆθος
 Αὐτίκα ταῖς αὐταῖς τρήφει ἐν δαπάναις,
 Γαστρί χαριστόν ὃ πάσαν χάριν ἔκατ' ἐκόσμο.
 Τῇ δ' ἐπὶ τῷ μιᾷ ἀργατεῖρα ἔμαρτο σὺν,
 Οὕτω μὲν θήρωνα τὸ δούτεον ἀμφιπέφυγον,
 Οὐλομένης δ' ὡκύνε κῦμα παλινρόθιον.
 Εὐκτέμων δ' ἰδ' ἀκρὴν τὸ δούτεον ἐκίτε κένον,
 Ἀλλὰ θυγατρὸς ἑῆς πῶκα τε καὶ θάλαμον.
 Βγῶν δ' ὡς ἐκ ἱστ' ἀκακῆς λυγρομήτορ ἄνδρα
 Τοῖς ἑλπίοις ἔν' πισὸς ἐν ἀποτείοις.

In Theronem prodigum. Eiusdem.

Luscinius.

Quum iuuenis Theron bona, filius ille Menippi,
 Patria in exhausta perderet ingluvie:
 Diues opum quidam dolet hinc accedere duram
 Pauperiem, patri iunctus amicitia.
 Et miserum lachrymis sic consolatur obortis:
 Sume animum, dos est en tibi summa gener.
 Ille ubi iam præter spem partas, sorte nouata,
 Sensit opes, priscum concipit ingenium.
 Omnis in hoc labor est, ventri ut famuletur inertī,
 Per phas atq; nephas, sic perisse iuuat.
 Hinc in opem rursus socer arguit, omnia retrò
 Dum fluere uidet, forteq; lapsa simul.

Iamq̄ madens genæ, & luctu miser omnia complet,

Nec Theron, sed dos iam dolet, & soboles.

Heu nimium serò didicisse iuvas, alijs non

Esse bonum, quisquis non fuit ipse sibi

ANNOTATIONES.

Dementem esse, qui frugi sibi cum futurum sponder, à quo res familiaris per summum dedecus iam olim profusa est. Veluti cum innumeris, tum maximè hoc presentie exemplo discamus licebit diuitis, qui filiam cum amplissima dote, perditio iuveni elocauerat. Magno nimirum suo malo discens, quanto periculo perfido fidamus.

a θήρων.] Thero, Menippi filius. b εἷς.] Sive. c μαρτυρία.] venerea libidini, quæ gula turpior ac fadiore est. d πινὺς κύμα,] d naufragijs translatus. e ἰδοῖς.] bonis.

εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον.

Θνητὰ τὰ τῶν θνητῶν, ἢ πάντα ἃ περιέχεται ἡμᾶς,

ἢ ὃ μὴ, ἀπ' ἡμῶν αὐτὰ παρδρόμειθα.

In vitam humanam.

Venatorius.

Omnia nos fugiunt, nil non mortale tenemus:

Et si non fugiunt, nos tamen hæc fugimus.

ANNOTATIONES.

Indicat parum cordatos esse, qui se credant caducis ijs rebus, quæ nobis sensim, nolentibus aliquando eripiuntur, sicut nos tandem mors vicissim illis subducit.

a περιέχεται.] cum mortales omnes simus,

εἰς αὐταρκείαν.

Ὡς τι θνητόν ἐστι, τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυ.

ὥς ὃ βιωσόμην ἐστι, φείδω σῶν κτιάνων.

Εἰ δ' ἀνὴρ σοφὸς οὐτ' ἐστὶ, ὅς ἄμφω ταῦτα νοήσας,

φειδοῖ ἢ λαπάνη μίτρον ἱερὸν μέγατο.

In sufficientiam.

Venatorius.

*Vere diuitijs, veluti iam iam moriturus:**Ceu sis victurus, tu quoq; parce tuis.**Ille sapit verè, qui res perpendit viasque:**Parcus erit certo tempore, largus erit.*

ANNOTATIONES.

Huius epigrammatis priores duos versus vertit Ausonius, ad quem Menandrio adscribitur. Quo docemur, in expendendis opibus, & mortis certissimæ futuræ, esse incertum producendæ habendam esse rationem: ne videlicet tenacius conseruemus, aliquando post mortem reliquenda: aut inconsulto profundamus, futuris vsibus conseruanda. Nam id posterius etiã Paulus prospiciendum admonet 2. Corinth. cap. 8. dum ait: Benefaciendum esse alijs, non vt illis sit relaxatio, dantibus autem angustia. Ilocrates ad Dominicum: ἐδὲ τὸν παρὰ τὴν πᾶσαν κατὰ τὴν ἀνάγκην, ἀπὸ τῆς ἐπὶ τῶν παρόντων ἀποδοῦναι ὡς θνητὸς, καὶ λατρεῖν δὲ τῶν παρεόντων ὡς ἀθάνατος: *est, neq; immortalia diuitiarum cupiditate tenebatur, sed presentibus fruebatur, vt mortalis: parta verò conseruabat, vt immortalis.* φάσις. flexu habet Ionicum imperatiui in voce passiva, loco cuius communis lingua habet φάσθαι.

*Τοιοὶ μὲν τὸ πρᾶγμα, πᾶς ὁ βίῃ βραχὺς ἐστίν.**Τοῖς δὲ κακῶς τοῖς νόμῳ ἀπαιτῶς ἐστὶ χρόνῳ.*

Vetus Amerp.

*Felici brevis est etiam longissima vita,**Nox ingens miseris tempore vna mora est.*

ANNOTATIONES.

Versiculi apti & verissimi. Qui vitæ huius delicijs ita fruuntur, vt nulla intercidat calamitas, brevissimè omnium viuunt. Rursus qui in erumnis degunt, diutissimè, vt verum sit, quod ait ille: *O' nox quàm longa es, quæ facis vna senem.* Et Comæcus senex, quem morè impatentia plurimum torquebat: *Dum moliantur, inquit, dum comiuntur, annus est.*

Οὐχ ὁ ἔρως ἀδ. καὶ μισόπων γένε', ἀπ' ἀπολάσει
 Τυχᾶς ἀνθρώπων ἰδ' ὁ ἔρως πρόφασις.

Venatorius.

*Non amor innodat mentes hominum, sed amorem,
 Criminis accusant, mens quibus est misera.*
 Distichon clarum, n hilq; habens difficultatis.
 Ὁ καὶ χάρις, γλυκύνει. ἢ μὴ βραδυῶν,
 Πᾶσα χάρις ἡμεῖς, μὴ δὲ λήγει χάρις.

Ausonius in Epigrammatis expressit.

Luscinus.

*Munificus gratare cito, quò dulcior adsit
 Gratia: nam longa mox perit illa mora.*

ANNOTATIONES.

Erasmus meus in adagio, Bis dat qui cito dat, distichum planum facit.

Gratissimum est officium, quod præstatur in tempore. Contra intemptium officium plerumq; molestū esse solet. Igitur qui gratificari vult amico, ne differat beneficium. Non enim de nihilo dicitur, Bis dat, qui cito dat. Est enim (authore Seneca) ingratum beneficium, quod diu inter manus dantis hæsit. Plautus:

Nihil differt ab inimicitia, intemptiva beneuolentiæ.
 De celsatoribus amicis extat elegantissimus apologus
 Aesopi apud Gel. lib. 2. cap. 29.

Φαῦλ' ὁ ἀνὴρ, πῶς δὲ τερψιμύς, ἅς ὁρ' ἀπάσας
 Αὐτῷ τὰς χάριτας, ἅς λινὸν ἱστῆχας.

Luscinus.

*Rimarum plenus perdit tua dona scelestus:
 Si sapias, integro vina reconde cado.*

ANNOTATIONES.

Innuat hoc distichon, non aliter perire omne beneficiū, quod in hominē improbum & ingratum confertur, atq; si in vas perforatum effunderes. Planū sit ab Erasmo in Prouerbijis, cribro aquam haurire, & inexplēbile dohiū.

Α' 174.

Ἀνθρώποις μὴ ἴσως ἀέσσης ἄλπορ τι ποιῆσαι.
 Οὐδέ τις θεὸς ἔδωκε λογιζόμενῳ.

Bergius.

*Improbe mortales quamvis tua crimina celes,
 Fallere caelestes non potes ipse deos.*

ANNOTATIONES.

Quamlibet tandem homines improbè & sceleratè agendo fecerimus, Deos tamen ne cogitatione quidē fallere possumus.

Οὐδ' ἔνι ἀνθρώποισι φιλαῖς χαλιπώτρου ἔρρη
 Ἀνθρώπου, παθαρὰν, ^a ψωδομένη φιλήω.
 Οὐδ' ἔνι θεῷ ὡς ἐχθρὸν πεφυλασθόμενῳ, ἀπὸ ἀγαθῶντας
 Θεὸς φίλον, ^b ἐν τέτῳ πλείονα βλαπτόμεθα.

Obsopæus.

*Nil homine inuenit natura nocentius illo,
 Quàm qui synceram fingit amicitiam.
 Non hostis vobis vlti, sed habetur amicus,
 Talis: & hac ista ladimur arte crebrò.*

ANNOTATIONES.

Fucato amico. & amicitiam simulante, nihil est vltius quam pestilentius ac nocentius. Alia enim mala, priusquam ledant, nonnihil minantur, veluti prognostica illa vulgaria tempestatum. Domus culturę, crepitu futuram preñunciant eladem. Canes prius latratum edunt quàm mordeant. Sagittę per aëra strident antequàm feriant. Scorpiones ante ictum lambunt. Serpentes sibilant. Ab aperto inimico caueri potest, at nequicus amicitiam caueri non potest.

a ψωδομένη. [simulansia. b ἐν τέτῳ.] hoc passu.

εἰς μυθήριον.

Ἀρρίτων ἰππικὸν γὰρ ἀσπασσέναι ἰππικὰ δα.
 Κραδύων δὲ μύθων, ἢ κλάνων φυλακῇ.

Obsa-

Obsopœus.

*Fac arcana premat tacita custodia linguae,
Sermonum custos est mihi maior opum.*

ANNOTATIONES.

Linguae petulantia non parùm multis certum attulit exitum proinde moderanda est, & audienda nobis Minerva apud Sophoclem Ulysseni sapienter & salubriter admonens. Silendo nemo peccat, loquendo persequere. Xenocrates interrogatus, quis solus linguam suam cohiberet? Quia dixisse me, inquit, aliquando poenituit, tacuisse nunquam. Ab hoc epigrammate non discrepat Hesiodi sententia:

Ελάσσης τοι, χρυσωρὸς ἐν αὐτῷ ποισιν ἄρεος.
Φιδωλὺς πλάσση ἡ χάρεος κτ' αἰτρεὶ ἰούσης. id est,
Optimus est homini lingua thesaurus, & ingens
Gratia qua parci mensurat singula verbis.
Πλῆτ' ὅ τῃς ψυχῆς, πλῆτ' ὅ μόν' ὅτι μ' ἀληθὺς,
Τ' ἅμα δ' ἔχῃ αὐτῷ ὅτι πλεονατῶν κτεῖνον.
Τὸν δὲ πολυκτεῖνον, ἢ πλεονόμ' ὅτι δικαίον
Κλίβαν', ὅς γε ὀδὴ τοῖς ἀγαθοῖς δυνάται.
Εἰ δὲ τις ἐν ψέφοις κατατέκνῃται, ἅπαν' ἰσ' ἅμα
Σορῶν δὲ αὐτῷ πλεον' ἰππογόνῳ.
Οὗτ' ὅτι ποῖα μέλισσα πολυτῶν ἐνὶ σὺμβολοῖς
Μελύσσει, ἐν τέρῳ φρεσὶ μόνῳ τὸ μέλι.

Sleidanus.

*Nobilis est animi thesaurus, nobilis ille
Postrema quisquis parte locabit opes.
Dives erit verè, qui fidos inter amicos
Largiter effundit parva labore bona.
Sed genium quisquis defraudat, opesq; tenacem
Congerit in testam, quo numerare queat,*

Quælibet

*Qualis apes, frustra studio complebit avaro
Vascula, mox fuco diripiente fauos.*

ANNOTATIONES.

Animi diuitias veras esse. & cum rectè dici diuitiæ, qui
verum diuitiarum vsum norit, hoc epigramma inuuit.

a ἔχει αὐτῶν.] virtutes, præcipuè αὐτάρκεια & frugalitas.
b πλείονα τῶν κλισίων.] quæ possessionibus & facultatibus
copiosiores potioresq; sunt. c δὲ ψήφοις.] calculis, rationibus.
d ἰποῖα.] veluti. e ἐπέρων.] hæredum, furtim plerumq; &
eorum qui testamenta subiiciunt.

Ἀρὸς ἀχαρμενίδος γνόμενον ποτὶ νυνὶ δὲ μενίππῳ.

Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου, βύβουαι εἰς ἕτερον,

Καὶ ὅς τιν' ἄλλοι ἔχουσιν ποτ' αἰετῶ, καὶ πάλιν οὐτ'.

Οἶσται αἰετὶ δὲ ὅλως ὑδενός, ἀλλὰ τυχεύς.

Vrsinus Velius.

Fundus Achæmenidæ fueram, nunc cedo Menippo,

Mox alium rursus, mox aliumq; sequar.

Viq; suum hic credit, sic me prius ille putauit:

Sed me, fortunæ sum, quia nullus habet.

ANNOTATIONES.

Nulli certam esse vllius rei possessionem, sed omnia
esse fortunæ, probat agello quodam Achæmenidis, cu-
ius subinde alius atq; alius erat possessor. Ager, inquit,
fui quondam Achæmenidis, nunc me possidet Menip-
pus. Mox hoc relicto, alium quæram dominum. Achæ-
menides me suū esse putabat, idem credebat & Menip-
pus, proprietatem nemo vendicabit, nam pro fortunæ
arbitrio nunc hunc nunc alium sortior dominum.

a αἶτο.] πρὸς αὐτὸν. b ὅλως ὑδενός.] Natura quidem nullā
patriam esse, nec domum, nec agrum, ostendit Plutarchus in
commentario de Exilio.

Μὴ πλάωρ, φίλ' ὦ θεῶν, φίλ' ὦ μακάριον,

Καὶ σὺ ῥηϊδίως ἂ ἐκλυον ὀξυμύς.

^b Ἀρπάζεις, ὅδ' αἶς ἐστὶ σοὶ φίλ', ἄπ', ἅμα πάντα

Ἐχθρά, ^c τύχης τὶ ῥοπαῖς συμμίσθασον ἔσθαι.

Vitus Amerpach.

Si non delinques, tibi dñq hominesq fauebunt:

Præstabunt faciles, quâq præcatus eris:

Ast ubi peccaris, cessat favor, omnia plena.

Sunt odij, facta & fors aliena tibi est.

ANNOTATIONES.

Felicib. amicos esse innuit & deos & homines: contrâ infelicibus, & impinget b. in aliq infortuniū seu damnū, nullos. Hoc n est πταρ, labi & impingere in dānū aliq.

^a ἐκλυον] audiunt dñ. ^b ἅμα πάντα.] Theognis: ἅμα πάντα ἔχουσιν ἡμεῖς καὶ φίλοι. Ovidius: Si fueris fœlix. τύχης ῥοπαῖς συμμίσθασον ἔσθαι.

Ἡ βραδυπύς βρὺν μὲν ἀμείνων, ἢ ἢ ταχὺς.

Αἶψ' ἂ ἐκλυον φίλῳ τὸν μὲν ἄνθρωπον ἔχθ.

Sleidanus.

Sit mora consilij. Nam si moderamine tractes,

Profunt: ut stultè præcipitata nocent.

ANNOTATIONES.

Meditatū & lentū consiliū, celeri & præcipitata in cogitantia esse præstabilius: hâc comes sequitur pœnitudo:

^a ἐφελκυστῶν.] eam st. sim à tergo sequentem.

Ἐξ ὧν μὲν μόχθοις ἱκανώταται αἱ δ' αὖ μὲν αὐτὰς

Γράμμασι διδυνάμω.] ἡθι λήγουσι βροτῶν.

Volaterranus.

Sex horæ tantūm rebus tribuuntur agendis,

Vivēq post illas, litera sibi monet.

ANNOTATIONES:

Luciano hoc distichon in Græco Epigrammatū co-
dice vetustissimo tribuitur, quod ita Max. Planudes ex-
pōnit. Ad sextam, inquit, dici horam operari & labora-
re dē

re decet, post hanc ad cibum procedere, quod etiā manifestatur per notas & literas horologii. Nam si Græcas literas, quæ septimam, octauam, nonam & decimam horam significant, hoc est, ζη. θ. ι coniungas, verbum ζῆδι exprimis, quod vivere significat Latine; ac si dicas, edas ut viuas, hoc est, ut ille ait, φάγε ἵνα ζῆς ἔχης. Vel id potius innuit, ad sextam usq; horam laborandum, quæ & propterea melior dici pars esse videtur. Unde & Paulus Iureconsultus lib. 1. ad edictum scribit, cuiusq; diei maior pars horarum est septem, primarum diei non supremarum, quæ verba habentur in Pandectis, titulo de verborum & rerum significatione. Iuxta hanc sententiam & quidam Virgilianum illud esse existimant:

Nunc adeo melior quoniam pars acta diei est. Martialis de his vulgaribus horis loquens, prima diei parte, quæ melior à Virgilio dicitur, solitos Romanos feriis rebus vacare ostendit: *Sexta, inquit, quies lassis, septima finis erit.*

Εἰ ταχὺς εἰς τὸ φαγεῖν, καὶ πῶς θρόνον ἀμβλὺς ὑπάρχει,

Τοῖς ποδὶ σὲ πρῶτα, καὶ τῇδε τὸ σῶματι.

Luscinus.

Dum pedibus piger es, cursu superabere: si non

Bucca vorax tibi iam currat, edantq; pedes.

ANNOTATIONES.

Cursorem citò comedentem, & tardè currentem hortatur, ut deinceps pedibus edat, & ore currat, ut in Olympico certamine victor esse possit.

εἰς ἀδύνατον

Εἰς τί μάλ᾽ ἢ νίκης δάμας ἰνδιάνου, ἰσχυροτέχνης,

Ὁὐ δύνασται ἀνοψῆδ' ὑπὲρ καὶ καθιάρσται.

Sleidanus.

Aethiopem quid stulte lauat? Nam splendida nunquam

Nox fuerit, lumen Sole negante suum.

ANNOTATIONES.

In frustra laborantem, & impossibilia aggredientem. Quicquid enim natiuum, id haud faciliè mutatur. Cæterum καὶ ἡλιόσται, proprie significat, sole illustrare. de

εἰς Διυσώδεις

Οὐτὶ χίμαιρα βιδῶν ἔπνεα λακὸν ἢ καθ' ὄμφορ,
 Οὐκ ἀγέλη τᾶν ῥωρ, ὥς ὁ λόγος πνεῖπνυς,
 Οὐδ' ἡλύμην σύμπας· ἢ ἔχ' ἀρπηγῶν τὰ πειροσά,
 Οὐδ' ὁ φιλονικτὴς πῶς ἀφρονόβην,
 Ως τίς ἐπαμψύφην νικᾶν τολίσιμα χιμαῖρας,
 Στυγιδόνας, τᾶν ῥωρ, ὄρνιθ' ἀλημνιάδας.

Baptista Pius.

*Maonides non tale malum spirasse chimæram
 Trigeminam, aut tauros credidit igniuomus:
 Non omnem Lemnon, volucrum excrementa sororum,
 Aut Philoctetæ vulneta dira pedis.
 Indirio quare populi Telefilla chimæram
 Vince, boues, sanies, Lemniadas volucres:*

ANNOTATIONES.

Nec chimæram Homericā, nec tauros igniuōmos (de quibus Apoll. in 3. Arg.) nec totā Lemnū, nec Harpyias, nec putridum pedem Philoctetæ ita malè olere dicit, ac Telefillam. De Chimæra vide Homerum Iliad. 2 & 9.

a ἢ λῆμην· σύμπαντα.] non Lemniarum oris fautor. b ἔχ' ἀρπηγῶν τὰ πειροσά.] Palephatus in Phineo, Harpyiæ in Phineo mensam inuolantes, cibos partim corripiebant, partim cum ingluuiem saginassent, fæda conuexatione inquinabant, virulentioque afflatu polluebant. c παμψύφην.] id est, omnium calculis, vel indicio.

Ποιτὰ τὸ δαιμόνιον διώτασ', ἢ ἄρ' ἢ παράδοξα:

Τὸς μικρὸς ἀνάγνα, τὸς μεγάλους κατὰ γα.

Καὶ εἴ τιν' ὄφρ' ὠκὴ τὸν τῶφον καταπαύσῃ,

Καὶ ποταμὸς χυσοῦ νάματά σοι παρήχη.

Οὐ θρῆνον, ἢ μαλάχην ἄνιμ' ποτὶ τὰς δὲ μεγάλους
 ἢ θρῆνας, ἢ πλάτάνους, οἷδε χαμῶ κατὰ γαρ.

Io. Sleidanus.

*Multa potest Fortuna, vel insperata, potentes
 Denegit, ac tenues subuehit illa viros.*

Illa

*Ille supercilium tibi protinus auferet. & si
Aurifero madeat flumine tota domus.
Ventus enim malua, lymosaq; abstinet vlna,
Sed peteres ornos exagitare solet.*

A N N O T A T I O N E S.

Hoc epigrammate perquam venusto, minatur superbis & arrogantibus, ne fortunę indulgentia abutantur, ne, quod plerunque vsuuenire solet, in altum sublatis, ab eadem grauiore casu delapsi præcipitentur. Multa, inquit, fortuna potest, tamen si sint inusitata & inaudita. Paruos sursum ducit, magnos autem deorsum trahit. Etiam tuum supercilium & fastum sedabit: id est, compescet, etsi fluuius auri fluenta tibi exhibeat: non iuncum, non maluam ventus vnquam, maximas autem aut quercus, aut platanos nouit in terram prosternere.

εις βρέφη.

Πάσαι με πρὸ ταῖς ἑρπυρίαις ἀκρόα θημὸν ἔχοντα,
Νηλεὺς αἶδης ἤρπασε Κατμήμαχον.
Ἀπαι μὲ μὴ ἐλαίοις, καὶ ἢ βίοτοιο μίτισμον
Παύρε, καὶ παύρην τῶν βίοτοιο λαῶν.

Vrs. Velius.

*Quinquennem rapuit puerum immiserabilis Orcus,
Curatum vacuum nomine Callimachum.
Sed mestere caue. nam paucos, vi breuis, annos
Vixi, sic vita paucis sinistra tuli.*

A N N O T A T I O N E S.

Vitam humanā plenā esse lachrymis & calamitatibus, quotidianis experimentis verū esse discimus. Bene igitur actum videri cū ijs, q̄ p̄maturō in iuuetā subducuntur fato. Nulla enim gustauerunt vitæ incommoda.

ὁποῖα ναυάγων.

Γλαύκῃ, καὶ Μηρῇ, καὶ Ἰσοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
ἂ καὶ βυθίῳ ἐρονίδῃ ὁ καὶ Σαμόθρεϊ θεοῖς,

Ο ο ο ο

Σα-

Σαῦς ἐν πλάγῳ Λατίμῳ, ὡς δὲ λέγουσιν
τὰς φῆμας ἐν ἐρωτικῇ: ἀποφ' ἐκείνου.

Vrs. Velius.

Glauce, tibi & Nereo, Inoq̄ tibi & Meliserte,
Et Neptune tibi, & quos Samothracæ habent:
Seruatas pelago Lucillius, hanc ego consus,
Nil aliud quum sit, dedico cæsariem.

ANOTATIONES.

a ἡ βυβλῆ.] Neptune Saturni filio maris deo. b ἘΣαμῶ-
της.] τοῖς. Cabiris. Horum meminit Herodot. in Eusep. Vat-
ro, lib. de Ling. 4. Pausaniam in Bat. cis.

ὑπὸ γυναικῶν.

Ἐκείνη νικήσασα τὸν ἡρώδη, ἀσπίδα μύδων,
Λαίς δὲ πρὸς ἡμᾶς, b λυδῶν.
Μένο' ἐν νικίᾳ τῶν γύραι, καὶ τὸν ἐλγυχοῦ
Ἀνθιγό' οἱ παρὶν, τὸν κτύπητι φίλον.
Ἦς φ' ἰδὲν ευχία ποικίλς παναληθῆς μορφῆς,
Τῆς c δὲ σωτῆρος καὶ σκίουργα τύπῃ.

Ad huius imitationem confinxit Latinum
tetrastichon Ausonius.

Lais anus Veneri speculum dico, dignum habeat se
Aeterna aeternum forma ministerium.

At mihi nullus in hoc usus: quia cernere talem

Qualis sum, nolo: qualis eram, nequeo.

a ἀσπίδα μύδων.] apud Salaminā insulā, & Plateas Bæotie
urbem. b λυδῶν.] in prædā. c Ἐσπερίου τύπῃ.] imaginē,

εἰς ἀγαλμα ἀφροδίτης, ἢ ἐν κνίδω.
Τὴν Παφίλῳ γυμνὴν ὁ δὲ ἰδὼν, ἢ δὲ τις ἄδων,
Οὕτ' & ὁ τὴν γυμνὴν σῆσάμεν & Παφίλῳ.

Cornarius.

Nemo vnquam Venerem vidit: si quis tamen vnquam
Vidit, erit nudam hic qui Venerem statuit.

εἰς τὸ αὐτό.

Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκε τῆς περικρατῆς ἀγαλμὰ
Κύπρι, τῆς μορφῆς φέρτερον ἔδρ' ἔχον.

Cornarius.

*Ipse decus formæ posui tibi pulchra Dione
Hac cum nil sola gratus ipse habeam.*

εἰς ἀγάλμα ἡχῆς παρὰ τῶ παυὸς
Ἡχὸ σὺν τῷ αἶθ' ὅρ' αἰ φίλῃ πανὸς ἰταύρῳ,
Α' ντίτυπον φθογγῶν ἔμπαλιν ἄσσομ' ἔλῳ.
Πανδῶνρ σομάτῳρ ἡάλορ ἀκόνῃ ποιμίσιρ ἔδδ
Παίγριον, ὅσ' αἰ δέχας, τὰντα κλύσῳ ἄπεισι.

Cornarius.

*En Echo in petris habitans ego, Panos amica,
Comparibusq' sonis omnia quæ recino.
Oris imago loquens cuiusvis, agricolis sum
Delicia, audis quæ tu loqueris abiens.*

εἰς ἀγωνίῃς αἰ.

Οἱ σὺν ἀγωνισαὶ τὸν πυγμάχον ἰνθάδ' α' ἔθηκεν
Α' πιν, ὃ ἔδ' αἰ αἰ ὡς ποτ' ἱππασμάτισσ'.

De Apide Pygmaccho, qui neminem aduersario suum
vnquam vulnerauit.

α' ἔθηκεν.] Στατήν ἀποσφύρην. ὃ ἔδ' αἰ.] Imbellem A-
pide vocat.

εἰς τὸ αὐτό.

Πάσαν ὅσῳ ἔσῳ ἔκῳ ἀγωνοθίζουσιν ἀπὶ πιν
Πυγμῆς, ἀνδρόλιως πάσαν ἀγωνισάμῳ.
α' ἔθηκεν δ' ὃ ἱππασμάτισσ' ἔν' ὡτίον, ἱππ' ὡπλῆται αἰς,
Ερ βλίφαρον, πυθοῖ δ' ἀπνο' ἔκ' ἔφομαι.
Ἡ αἰματίλῃς τῇ ὃ πατὴρ ἱκορύσσει σὺν πολιίταις,
Ἄρ' αἰ μ' ἱππασμάτισσ' ἔν' ἱππ' ὡτίον, ἢ ἑκοδόμ.

Οοοο α

Andre

Androleus de se loquitur. Omne certamen, inquit, quodcunque Græci constituunt, pugillatus, ego Androleos decertavi. Retinui in Pisa vnam auriculam. In Plateis autem (quæ est ciuitas Boeotiz, vbi sunt sepulchra & trophea virorū fortium, qui Græciam liberauerunt) vnum supercilium. A' Pythico autem, scilicet certamine, ἀπὸ τοῦ Πυθίου, exanimis efferebat. Damocles itaque pater cum ciuibus armauit, *id est*, instruxit se, vt me tolleret statio, aut mortuum, aut mutilum.

a ἔχον.] Vix retinui. b ἐὼ πύσση.] Olympie. c ἐμὸν ὄσσεϊ.]
Ad hoc

εἰς γραμματικὴς.

Ἰαθὶ γραμματικὴ ^a φύσις, Ἰαθὶ μῦσα,

b φάρμακον ἱερομενὴ c μῶν ἀεὶ θιά.

Εἰ μὴ καὶ τοῖς περικαλῆα δαμύσασθαι,

καὶ βυμὴν ^d θυῶν μύποτι δαμόβρον.

e καὶ ἥ τοῦ μισοῦ μὴ ὁδοί, μισὴ δὲ θάλασσαν,

καὶ λιμὸν πάντων δέχτρια γραμματικὴ.

ANNOTATIONES.

Hic precatur Grammaticam, vt ei sit propitia, dignamque putat cui templum condatur, & ara, &c.

a φύσις.] *Visti* hodie omnibus necessaria suppeditans.

b φάρμακον.] *Inopie.* c μῶν ἀεὶ θιά.] *Homeri pre-*

lectionem. d θυῶν.] *Sacrificiorum.* e καὶ ἥ τοῦ μισοῦ.] *Ab-*

his his verbis ad illud quod est in principio *Arati de Ioue:* με-
σοῖ δὲ διὸς πάσαι μὴ ἀγνοί, πάσαι δὲ ἀνθρώπων ἀρεταί, μετὰ
δὲ τῇ δόσσει λιμὸς. Quod imitatus *Virgilius* dixit: — Iouis omnia plena. Porro in ultimo carmine pro δέχτρια dicax,
melius legitur δέχτρια in seceptrix. Sic enim in *vetustis* legitur
exemplaribus.

εἰς δὺς ὧδες.

a Δαίμονα ποτὶ ἀπαλῶν ^b ἐξ ἰσομῶ ἐφορῆς,

Εξιδαν' ὅχ' ὀρκῶν, ἀπὸ λόπων δαδάμα.

a δαίμονα.] *De quodam exorcista, os, acidum habente, qui*
de monem eiecit, non coniuuatiuibus, sed oris fatidi purulencia,
quâ sine multa garriveret. b ἐξ ἰσομῶ.] *Os fatidū habens.*

ὡς τῷ.

εις τὸ χλω.

Θεὸς μὲν ἱκτὸς, εἰδὼς ὅτι τυχὼ βροτός.

εις λεπτῆς.

Τὴν μικρὴν παύσαντες ἱστοίαν, ἔρπασεν ἑλθὼν,
 Ἡ δ', ἰστοίαν; δὴ δὴν πάτερ, εἰμ' ἰστοίαν.

Τῷ πατρὶ θυμῷ δὲ δεινὸν μάρτυρ' ὁ μικρὸς,
 Πυρρῶν εἴσας, αὐτὸν ἀπὸ γόνισιν.

Εὐκαίμηνος ἔσας ἀθροιστὸν ὁ λατὸς,
 Καὶ τριχὺς ἰκθύνους αὐτὸν ἰπὸ γόνισιν.

Καὶ τὶ γὰρ ἐχὶ λάτῃ βροτῶν βαρὺς, ἀπ' ἐκείνῳ αὐτῷ
 Νῶϊ μίαν ὕψους, νικρὸς ἄνω πύλαται.

Γαί' ἱκνῶσας τὸ παντοῦ ἐχθὺς ὁ λατὸς,
 Εἰς τὴν ἱκνῶσιν ἑλθὼν ἀπὸ γόνισιν.

Καὶ πύλας αἰετῶν καταβάς ὁ δὲ πατὴρ ὅτ' ἔζη,
 Τῷ πατρὶ γὰρ σκελετῶν λατὸς πύλαται.

Τὴν δ' ἐκ τὴν ἐκ τὴν οἱ φράτορες ἔρασαν ἐπ' ἁμῶν,
 Εὐκαίμηνος ἄνω Γαί' ἱκνῶσιν.

Τῷ ἱκνῶσιν ἀτόμῳ πατὴρ μάρτυρ' ὁ μικρὸς,
 Τῷ ἐκ τὴν πύλας, αἰς τὸ μίσην θύειν.

Εἰς σάλαγγ' ἰκνῶσιν ὅσον βραχὺ μάρτυρ' ὁ λατὸς
 Καὶ κατὰ τῆς ἐκ τὴν ὁδὸς ἀπὸ γόνισιν.

ἔρως δὲ δεινὸς Λακκίαν.

Αὐτῶν τὸν ἔρως τὸν γὰρ μακρὸν ἰκθύνον,

Εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανήμενον εἶδεν ἔρως,

Ἐκ τὴν τριόδοισι ἐκ τὴν, ὁ μανντὰς, γίρας ἔρως

Μιῶδες τὸ ἐλάμα τὸ κύνειν. ἡ δ' ἀγῆρας ἐν,

ὁ οὐ γυνὸν τὸ ἐλάμα τὸ δὲ δὴν, ἡ δὲ πύλας ἔρως.

Εὐκαίμηνος ὁ πύλας ἡ δὲ ἀπὸ πύλας μίσην ἐν.

Χρῶτα μὲν ἰκθύνον, πύλας δὲ ἡ δὲ ὁμαίαν δὲ αὐτῷ

Οοοο 3

Δαμύλα,

Δευμόνα, καὶ φλογόγῳ, καὶ φρεσὶν, ἀδὺν ἄλγῃμα
 Οὐ γὰρ ἴσσορ νοῖα καὶ φθίγγῃ, ὥς μίλι φωνῇ,
 ἦν δ' ἰχθυῶ, νόστος ἐστὶν ἀνάμνηστος, ἀπυροπαυτός.
 Οὐδὲρ ἀλαθῶν. δόλιον βλήψος, ἄγρια πάσθῃ.
 Ὑποπόκαμον τὸ ἑάρανον, ἔχῃ δ' ἰταμόν τὸ πρόσωπον.
 Μικύλα μὲν τλώα τὰ χεῖλαια, μακρὰ δὲ βάπτις,
 Βάπτις δ' ἄς ἀχίροντα, καὶ ἄς αἰθῶ βασιλῆα.
 Ἑμνὸς μὲν τῷ σῶμα, νόστος δ' οἱ ἔμμιπνικασαι
 Καὶ πέρους ὄσον ὄρνις ἐπὶ πλάται ἀποτ' ἐπ' ἄλυσ
 Ἀνέρας, ἡδὲ γυνῆας, ἐπὶ σπλάγχχνοις δὲ καθεύῃαι.
 Τόξον ἔχει μαλαβαδόν, πῆρ τόξῳ δὲ βίλιμνον.
 Τυτθόν ἐστὶ τὸ βίλιμνον, ἐς αἰθῆρα δ' ἀχί φορεῖται.
 Καὶ χύσιον περὶ γῶτα, φάρτιον ἐνδοθὶ δὲ μιντὴ
 Τοῖσι περὶ ἑλκασμοί, τοῖσι ποταμίῳ ἐμὶ τιτρώσκῃ.
 Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα πολὺν πλοῦτον δ' οἱ αὐτῷ.
 Βασίλαμπας ἰαῖσα, τὸν ἄλιον αὐτὸν ἐν αἰθῆρα.
 Ἡμὶν τὸν ἔδης πῆνον, λαμῆσας ἄγχι μὲν ἰλιόσας
 Κλέω ποτ' ἴδης ἐλκασμῶν φυλάσσο μὲν σι πλανεύδῃ.
 Κῆρ γιγῆς, τυθῖρ ἑλκῇ καὶ ἡρὶ θίλῃ σι φιλῶσαι,
 Φιῶν. κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χαλκία φάρμακον ἐντὶ
 Ἡ' δὲ λίγῃ λάβῃ ταῦτα, χαλκίωμαι ὅσῳ μὲν ὄπῃ,
 Μὲν τι θίγῃς πλάνῃ δῶρα, τὰ γὰρ περὶ πάντῃ βίβαντα.

Amor fugitivus Luciani.

incerto interprete.

Perdiderat natum genitrix Citherea vagantem,
 Anxia sollicito quem dum per compita passu
 Querit ab excelso tales canit aggerere voces:
 Errabunda meus vestigia forte Cupido
 Quâ fugiens tulerit, quisquis monstravit aperta
 Indicio, huic merces Veneris libanda feruntur.

*Oscula: capitiū si quisquam adduxerit, illū
 Mox aliquid gaudens vltiā dabit oscula mater.
 Quoddā reperire queas puerum, bis dena dabuntur.
 Signa tibi, cautus memori quæ mente rēcondes.
 Huic non candor inest: rubor igneus inficit omne
 Corpus, & ardescunt acri contenta nitore
 Lumina, nec dulces sequitur mens subdola voces.
 Quippe Hyblea sonus vincit dulcedine mella.
 Sed malè fallaci respondem pectore sensus.
 Feruidus accensa si quando exaestuāt ira,
 Indomitos gerit immanes uetæq; corda
 Seducit verbis nec vera fatebitur vnquam
 Est puer ille quidem, magno sed prouidus astu:
 Ludit & interdum, sed ludens seria tentat.
 Dependens humeris crispis certo ordine crines,
 Nec pudor audaci, nec inest reuerentia vultu.
 Sunt illi paruaq; manus, peruiq; lacerti.
 Sed tamen exiguo longos de corpore iactus
 Dirigit: ima ferum telo sub tartara Ditem
 Perculit, & regem manes sensere subactum,
 Candida cum stygio raptæ est Proserpina curru.
 Corpora nuda gerit, nullo velamine teclat:
 a Verum animus vario prudens ornatur amictu.
 Præterea aligero suspendens membra volatu,
 Hinc Nymphas petit, inde viros, vltroq; receptus
 Visceribus sedem sibi ponit, & osibus imis.
 Est brevis huic arcus, sed quo fatali arundo
 Vsq; sub astra suum seruat propulsa tenorem.
 Auratam cernes humero pendere pharetram,
 Pestiferosq; iuxta calamos, quibus impius ille
 Ipsi sæpè nūhi lethalia vulnera fecit.*

Omnia sua quidem, sed cunctis sauius illud;
 Dextra facem vibrat, miseratq; inuicta medullas
 Pascitur: hæc ipsum solem succenderet æstu.
 Hunc si nexilibus poteris constringere nodis,
 β Duc arctè vinctum, neu tu misere precantis:
 Quamuis aspicias manantia lumina fletu,
 Decipiâre caue: neu si ridentia cernas
 Ora, γ graui iubeas laxari vincula nexu.
 Quod si te blandis muiet ad oscula verbis
 Effuge: nam labris certum est habitare venenum.
 Si vero facili promittet vulnera vultu,
 Telaq; Gnosiacosq; arcus, pictamq; pharetram,
 Noxia dona tume: quicquid tetigêre, perurunt.

ANNOTATIONES.

Angulus Politianus elegatissimè transtulit hoc longè elegantissimum carmē, quod Moscho bucolicorum scriptori tribuit.

α Δεσπιδας.] Doricè, pro δεσπιδας. i. fugitiuus, sicut μαντις pro μαντης; index vnde iuxta μαντις α & μαντις, premium quæ dantur indici, seu delatori. β ὁ μαντις.] Index. c τίς] ipsius. d ἔ γινωσκόν.] i. non solum. e δῶ. i. dero. f ἐπὶ τῷ] concubitu. g ἀεισμός.] ἀεισμός, insignis. h ἀντί.] Ob opaus legit ἐπὶ ἀντί, inter viginti ut sit sensus, posito numero pro numero, non difficulter eum noscere poteris, etiam inter multos. His omnibus signis. i. χαλᾶ.] χαλᾶ. k ἐμπειρία.] Stricta, densata est. i. mens ei sapientia & prudens est. l ἐπὶ σπλάγχνοις.] hominis. m ἐν.] pro ἐν Doricè, i. sunt. n τὸν ἄλιον.] Apollinem, qui Branchi & Daphnes pulchritudine arsit.

α V E R V' M animus.] Multis delictis inuolutus, ac velut casaphraësus. β Duc arctè vinctum.] Coherce eum, ne tibi dominetur. γ Graui.] Arctius vincula adstringito.

QVARTI TOMI FINIS.

TOMI QVARTI

OPERV M LVCIANI

I N D E X.

A

CAMAS 122

Acarnates

miles 382

Achilles cur

mortem Patrocli ge-

muerit 240. cur inter

filias Lycomedis de-

lituerit 403. Theti-

dis & Pelei filius 444.

in expeditione Tro-

iana illum periturum

oraculo prædictum

403

Actæon à canibus dis-

cerptus 269

Admetus Thissaliæ rex

365

Adrastia 406

Adrastus Arginorum

rex ibid

Adulterium Veneris

242. Iouis 9

Æacus 38. inferorum

iudex 534

Æacirerum apud infe-

ros existentium con-

memoratio 41

Æacum cæcutientes

suscipere 306

Æmilij Probi de saltu

tionelocus 153

Ænigma quid 36

Æolus rex 471

Æoli in ventos impe-

rium 126

Æthiopem leuare, pro-

verb. 575

Æthiopum in bellū in-

gressus 106

Ætoles miles Crocalis

amator 453

Agenor Europæ pater

25. rex Phœnicum

27. 28

Alabastrum vnguenti

Phaoni à Venere p-

trāsuectione datū 36

Alcestis Protefilai co

Oooo 5 gnata

I N D E X,

gnata	49	Amor in iuvenes per
Alcibiades 202. eius a-		uersus 201. in mulie-
mator Socrates 233.		res 170. in pueris
234		170. 171. masculus
Alcidamus catulus me-		commune virtutis &
litæus appellat 355.		voluptatis opus 211.
cynicus, & conuitia-		militaris 455. mor-
tore egregius 348		tuorum 47. in pueris
Alcidamatis cum Mo-		qualis requiratur 234
riõne cõcertatio 355.		Amoris gradus 238.
in conuiuio immode-		239. nimij incõmo-
stia 349		da 437. vis 430
Am' in d'p'ia de, etc. Home-		Amorem geminos ef-
ri vers 9 explicatio 380		flare spiritus 220
Amatores contumelia		de Amore puerorũ do-
affecti amare desinũt		ctrina Socratis 233
392. inæquales 408.		Amyci & Pollucis pu-
qui dicendi 415		gna 518
Amatoria amicitia 231		Anacharsis Scythæ 429
Ambitionis descriptio		Ancora nouissima na-
Ambrosia 36 (267		uigantibus sacra di-
Amicitia inter Pyladem		cta 319
& Orestem 232		Ancoram nouissimam
Amicitie affectus 213		soluere, prouerbij ex-
Amicitia amor 239		plicatio 336-337
Amici ficti 67		Ancyle 156
Amor deus vetustissi-		Androcles Epicharis
mus 98		F 488
Amor duplex de 9 219.		Animum non posse su-
erga senes orbos di-		stinere continua stu-
pites frequens 34		dia 171
		Animas

Animalia nulla maris	forma captus	497
congressum appetere	Aqua Letheæ	48
199 200	in Aqua scribere, pro-	
in Animatibus peruer-	uerbium	79
sa affectatione caren-	Ara Iouis in Gargaro	4
tibus, naturæ salua be-	Arbiter intra patrem &	
gislatura	Herculem acceptus	
199	336	
Antigonus rex vno cu-	Arcadia fabularum ple-	
lus	na	126. 127
157	Argonautas ad cantum	
Antiochiæ ciues salta-	Orphei remigasse	331
tionē omnibus alijs	Aristænetus	337. 338.
exercitijs antepone-	Cliniæ præceptor	
re	424. pederastes	428
142	ab Aristæneto: philoso-	
ab Antiochensibus sal-	phi ad cœnam & nu-	
tatores qui reprehē-	ptiarum celebritatē	
si	vocati	337
ibid.	Aristander	ὀναρτων
Antisthenes diligens	476. 477 478.	
Socratis auditor	Aristippus Agasthenis	
335.	E.	491
Cynicæ sectæ author	Aristippi de pulchritu-	
ibid. Protei præce-	dine oratio	509
ptor	Aristarchus Imperator	
271	443	(469
Antrum Dictæum	Aristophanis locus	155.
27	Aristotelis locus	519
Anus Thessalæ incan-	in Armis saltandi con-	
tratrices	suetudo	99
393	Artemi-	
Aphidæa opp.		
504		
Apollo & vates, & me-		
dicus		
463. Zephyri ri-		
ualis		
125. eius aduer-		
sus Cræsum simultas		
258. eius ambigua re-		
sponsa		
463. Hyacinthi		

I N D E X

Artemidorus <i>ὀνειρονόμος</i>	Aureæ virgæ Mercurij
⌘ 477 478 487	effectus 151
Arx sophistarum male-	Ausonij tetraſtichon
dicentia 321	578.
Arualia feſta 382	B
in Aſia fabularum co-	B Acchanalia 341
pia 128	Bacchica ſaltatio 108
Aſiana menſa 36	144. Satyra dicta ibid
Aſiaticis quibuſdam or-	Baccho ferula & obli-
nia communia 277	vio cur ſimul conſe-
Aſinus Cumanus Æ.	cratæ 380
fopi 319	à Baccho ſaltandi arte
Altnus ad lyram, pro-	qui ſubiugati 109
verb. 452	Bacidis oraculum de
Aspasia meretrix 111	Proteo 293
Mileſia pellex 156	Bagoas enuchus 162
Periclis Athenienſis	170. eius cum Diocle
ſcortum 242	philopho concer-
ex Aspectu naſciamo-	tatio ibid.
rem 332	Barbam non facere phi-
⌘ Lucian. cur dictus	loſophum 166
244	Barbari à Nerone peti-
Attica paupertas, pro-	tio 134
verb. 327	Barbari primum à phi-
in Aues mulieres trans-	loſophia inſtituti 314
formatæ 53	Barbari ſuper ſaltatore
Augeias 326	teſtimonium 133.
Augie ſinum repurgi-	135
re, prouerb. ibid.	Baſiatio tertius gradus
Auro non indigere ſa-	in amore 239
pientes 331	Beatorum inſulæ 262
	Bithynia

I N D E X.

Bithynia	37	Calliades pictor	417
Boni in hac vita infini-		Callicratides Athenien-	
tis malis impliciti	261	sis	181. eius infana
Boni honore, mali sup-		exclamatio	187. eius
plicia afficiendi	263	serui imberbes	182
Bonos facile bona iu-		Gallimachi versus	234.
dicare	30		241
Bonum inuitus faciēs,		Calui apud inferos, itē	
an honore dignus		simi	44
	263	Calydonius aper	364
Bos arator Herculi im-		Candorem sine rubo-	
molatus	242	re in pue. lis non cō-	
Bosphorus	505. 523	mendari	21
Bon manduco Hercu-		Canes domus custo-	
les cognominatus		des	321
ibid.		Canum erga heros a-	
Brachmanes	289	mor	ibid.
Brachmanes felix ho-		Cantus Lydius	456
minum genus	314.	Cantare & saltare Ro-	
Nechreïs & Oxydra-		mæturpe	153
cis finitimi	ibid.	Capillorum in mulier-	
Batoivas	242	ribus curiosa textura	
			22. 223
C		Caria	36. 37
Cacozelia	90	à Carione Glycerium	
Cadmus Europæ		Megapentis. pellex	
frater	28. 519	subacta	68
Cædes à Megapenthe		à Carione Megapen-	
perpetratæ	85	thes mortuus quo-	
Celij Rhodigini de fal-		modo tractatus ibid.	
tatione locus	153	Carmina salaria q̄	155
Calchas	119	Carya.	

I N D E X.

Caryatiffare	101	Chio	38
Castoris & Pollucis en-		Chirifophi	137
comium	490	Chleuocharmus	477
Casus fortunæ varij		Chrestus	473
379		Christus à Luciano im-	
Catechumeni Christia-		postor appellat ⁹	277
ni appellati	457	in Palæstina crucifi-	
Catellus melitæus	380	xus	257 (383)
Centauri à Lipithis in-		Chrysalium venefica	
nuptijs Pyrrhoi &		Chorea siderum	98
Hippodames cur p ^a		Chorea Romanorum	
fligati 337. sine Cera		cum veterum com-	
inutilia verba audire		paratio	153
Cerberus	41 (97)	Chrysippus	363
Certamen decimūter-		Ciceronis locus	37
tium Herculi impo-		Circes dictum	151
situm	356	ad Cicutam bibendam	
Charicles Corinthius		philosophi à sophistis	
adolescēs formę stu-		cur traditi	317
diosus	181. 216	Claudianus versus	89.
Chariclis domus mu-		157	
lieribus referta	182.	Cleantes	363
insana & furibūda ex		Cleocritus	65. 98
clamatio	189. 192	Cleodemus Peripate-	
Charon minimis inter		ticus, argutus, & di-	
inernos habitatores		cax	344 363
532		Cleodemi & Pocilla-	
Charops Eginetes ma-		toris in cōuinio phi-	
scula Venere infamis		losophico contentio	
260. matrem fame ne-		351. 352	
cauit	261	inter Cleodemū & Ze-	
		nothes	

I N D E X.

nothemim contétio	gœdijs plures fœmi-
365. 366	nas, quâ viros intro-
à Cleodemo Sostrati	duci 114
vxor ituprata 365	Concubitus Veneris
Cleonymus Androclis	cum Marte 17
nepos 491	Confabulationes nau-
Codri in patriam pie-	gantibus gratæ 534
tas 37. mors, genus	Cōgressus cum mulie-
ibid.	ribus 206
Cœna opipara q̄ 380	Coniugio omnibus ef-
ante Cognitionem non	se vacandum 236
esse reprehendendū	de Coniugio malo Me-
95	nandri versus 226
Cognomenta veneris	Contentio in conuiui-
414	philosophico vnde
Colias promontorium	orta 368 (220
Atticæ 243	Contentionum genera
Comastæ, seu Comel-	de conuersatione cum
fatores apud Græcos	mulieribus Prouidē-
qui dicūt 241	tiz lex 199
Comburi sacro in loco,	Conuiuiū philosophi-
res grauis & præcla-	cum initiō tacitum
ra 286	& quietum 347
Comicorum & Tragi-	Conuiuij philosophici
corum fabulæ desal-	finis 378
tandæ oblatæ 152	in Conuiuium philos-
de Comœdiarū & Træ-	phicū cur accersitus
gœdiarum palmario,	Morio 356
certamina poetis pro-	in Conuiuiō philos-
posita 92	phico confabulatio-
in Comœdijs & Tra-	nes 350
	ad

I N D E X.

ad bibendum inuita- tiones 350	cerdos 212 amicitiaē
in Conuiuio quę fiunt, non diuulganda 380	fautor ibid. etiam
in Cōuiujs longa ver- boſitas moleſta 500	leonibus. familiaris
Cordaca ſaltationis ge- nus 112	15. Ganymedis col- luſor 6
Cornices ad ſepulchrū Hefiodi aduolaſſe 303	Cupido Theſpienſis 184
Cornices. nec inter cor- lumbas, nec inter cor- uos numerari 165	Cupidinis in mortales & deos improbitas
Corybātes 14. 98. Cy- beles ſacerdotes 154	13. pictura 16. in ſō- lem & lunam viſ 14
Corybantū infania 14	Curetę 98
Crates Thebanus, Dio- genis Cynici diſcipu- lus 336. cur <i>ὑπάνανος</i> <i>ἄνθρωπος</i> appellatus ibid.	Curſor citò comedere, & tardē currere de- bet 575
Creta 155	Cybeſteterę Hom. qui diſti 103
Cretam multa habere ad ſaltationem perti- nentia 127	Cyniſcus in Beatorum inſulis inter optimos locatus 83
Cretenſes ſaltatores p̄- ſtantiſſimi 99	Cyniſcus philoſophus 77. 81
Cręſus 41	Cyniſci cicatrices ob. literatę 82
Cumanus aſinus leo. nina pelle indutus 320	Cyniſci contra Mega- pēthem accuſatio 84.
Cupido arcanorum ſa-	eius in deos impietas 253. qualis morſ ei decreta 62. maculas animi ſapientię ſtu- dio eū abſterſiſſe 83
	Cyrus

I N D E X.

- Cyrus 40.41.
- D**
- D**ædalus 103. 127
Δαίμονας quid apud
 Hebræos significet
 155
- Danaus à Lino interfe-
 ctus 448
- Danaides, & Danaidū
 pœnæ apud inferos
 ibid.
- Dearum de aureo Eri-
 dis pomo contentio
 29
- Δικτυα* pro *Δικτυα*, susce-
 ptrix 580
- Deiphobus 563
- Deliciæ Sicularum 36
 in Delo sine saltatione
 nulla sacra peracta
 105
- Deianira ab Achille stu-
 prata 403. 404
- Demetrius artificiosa
 saltatione exhilaratus
 133
- Demetrius Cynicus ib.
 eius exclamatio ibid.
- Democriti risus 306
- Demophatus fœnera-
 tor 417.
- Detur pulchriori, in-
 scriptio pomi Eridis
 520
- Deucalion 337
- Deus *καρδιογόνος* 474
- Deum bonos non ne-
 gligere 485
- Diana venationis &
 virginittatis p̄sces 519
- Iouis filia ibid.
- Diasia festa Iouis Mili-
 chij 518. vnde dicta
 ibid.
- Dij æquæ ac homines
 Parcarū imperio sub-
 iecti 251
- Dij Parcarum famulæ
 255. 256
- Dij sororum fatalium
 asciz & terebra 256.
 hominū cōserui 254
- Deorū marinorū prin-
 ceps Neptunus 23
- Dijs ab hominibus cur
 sacra fiant 251
- Dijs omnibus nō parē
 esse felicitatem 252
- de Dioscuris Theocri-
 ti Eidyllion 518
- Deos non decere ira-
 sci 258
- P p p p
- Deos

I N D E X.

- Deos ob oracula etiam
& diuinationem esse
colendos 257
- Deos olim apud homi-
nes seruos extitisse
253
- Dialog9 Philopatris in
Traiani Cæsaris gra-
tiam conscriptus 456
- Dialogi meretricij cur
Latini facti 381
- Dictæum antrum 27
- Dies prior posterioris
magister 215
- in Diem atram incurre-
re, prouerb. 479
- Dilemma 380
- Diocles senex conten-
tiosus 162
- Diogenes 280
- Diogenis dolium 325
- Dionicus medic9 phi-
losophorum conuiua
339. 356. à Polypre-
ponte tibicine vulne-
ratus 356
- Dionysiaca 108
- Dionysidorus Rhetor
344
- Diphilus cognomine
Labyrinthus 343.
371. 372. 373.
- Disciplinas omnes perā
discere, neceas ad vi-
tæ rationes accōmo-
dare, nullum esse ope-
ræ precium 338
- Diuitiarū sectatores vi-
tam pessimam agere
54. mortē grauissimā
animo pati ibid.
- Docti apud inferos 42
- Doctōri turpe cū culpa
redarguit ipsum 367
- Dodonæa fagus, puero-
rum amores prædi-
cat 211. 243
- Dodonēū, puerb. 242
- Dormire cum pulchris
suaue 7
- Draco atrei fructus
custos 129
- E
- ECho garrula 22
- Elementa mūdi quæ
195
- Eleusinia sacra 80
- Elidis pars magna fimo
bubulo cōpleta 336
- Elysus campus 564
- ~~ippiana~~ saltationis ge-
nus 112. 156
- Empedoc

- Empedocles à monte**
Ætna semicoctus 43
Empedoclis interitus
 268
Empedoclem in Sicilia
in crateras infilijſſe
 311
Empuſa in varias rerū
formas mutata 107
Empuſa ſpectrum 155
de Empuſa Ariſtopha-
nis verſus ibid.
Encomiū Herculis, itē
Caſtoris & Pollucis
 490. **Polypheini** 20
Epaphroditus Neroni
familiaris 308.
Romæ ſeruiuit ibid.
Ephebi curamādi 229
Ephēſiæ Dianæ tem-
plum cur igne deletū
 787
Epictetus ex Hierapoli
Phrygiæ vrbe oriun-
dus 308
Epigrammata Luciani
 566
Epithalamiū in conui-
uio philoſophico ab
Iſtięo Grāmatico re-
citatum 372. 373.
Epiurus prorēta 448.
 450
Eraſ Roterod. ad Iohā-
nem Eutychium e-
piſtola 336. 337
Eridis aureū pomū. 29
eiuſdem inſcriptio 30
Eridis deæ pomū 368
 488. 498. 520
Erinnys 81
Ethocles Ioēſſæ ama-
tor 434. **cōuiuio phi-**
loſophorum exclus-
ſus 358
Etæmocles Stoic9 357
Etæmocles ad Ariſtæ-
netum epiſtola per
puerū trāſiniſſa 357
Etæmoclis epiſtola E-
ridis pomo aſſimila-
ta 368
Eucritus 408. **numula-**
rius 343
Eumenidibus templū
ab Athenieſibus cō-
ſtructum 265
Eumolpus cūncta di-
uina à philoſophia e-
doctus 316. **cnr à phi-**
loſophia in Græciū
miſſus ibid.
Pppp 2 **Eu.**

I N D E X.

Eumolpi & Orphei cū philosophia congrega- tus	316	Euridice Orphei vxor	49
Eunuchus animal va- rium & anceps	165.	Euripidis Medea	51
vtrū debeat aut possit philosophum age- re	158. 163. 165 neq; virum esse, neq; mu- lierem 163. monstrū ab hominum natura specieque alienum ibid.	Euripidis locus	360
Eunuchorum conditio quā spadonum vi- lior	165		379
Eunuchos adolescenti- bus erudiendis esse idoneos	166	Exercitia vetera neces- saria	217
Europa Agenoris filia	24. à Ioue in antrum Dictæū abducta 25. 27. Cadmi soror 28	Expostulatio Gany- medis cum Ioue	4
Europa tertia mundi pars	ibid.	Expostulatio Iunonis cum Ioue propterea- dulterium	9.
Europa Theocriti	ibid.	F	
Europa vnde dicta	ibi.	Fabula quot constet partibus	135
Europæ raptus	25. ex filij 28	à Fabis abstinuisse Py- thagoram	42
Europa Ioui qui nati	37	Fabulosæ formarū trās- formationes	129
<i>Europa</i>		Facinorosis maculæ in- uistæ	89
		Fagus Dodonea	243
		Familiaritas Cupidinis cum leonibus	15
		Fatum duplex	471
		Fati & fortunæ poten- tia	247
		Fati necessitas	244
		de Fato & Parcis Ho- meri & Hesiodi sen- sentia	245. 246
			Felicitas

I N D E X.

Felicitas humana quæ

74

Fœmina genitalis femi-

nis receptaculum 196

Fœminis etiam cū phi-

losophia commerciū

164

Femur aureum Pytha-

goræ 42

Ferula & obliuio Bac-

cho simul cur conse-

cratæ 380

Festa Arualia 382

ad Formam genus ni-

hil prodesse 19

Formæ louis variæ 16

Formositatem sine vir-

tute non esse laudan-

dam 201

Fortuna dea 564

Fortunæ varij casus

379

Fortuna & Fato nihil

vspiam esse potentius

247

Fructus ex inuocatio-

ne deorum & sacrifi-

candi studio quis re-

quiratur 249

Funiculus nimium in-

tendendo frangitur,

proverb.

393

Furiæ

41.

G

G Alatæ ab Leonticho

in fugam conuersi

442

Galatæ fortes bellato-

res

441

Galatea Polyphemo a-

mata 20. cur 21

Ga: ymedes condor-

miēt patri molesto 7

Ganymedes Cupidi-

nis coætaneus 6. col-

lusor ibid.

Ganymedes cur à Ioue

in cœlum perlatus 8

Ganymedes effœmi-

natus 11. in forma a-

quilæ à Ioue raptus 3

inter deos relatus 5

Ganymedes Trois re-

gis Dardanorū fil. 8

Ganymedis officium 6

Ganymedis osculatio

Ioui omni nectare

suauior 10

in Gargara Iouis ara 4

Genetyllis 243

Genus nihil prodesse

ad formam 19

Pppp 3

Gene-

Genere proximos lege
in hæreditatē vocari.

75

Gloria, labore & fudo-
re paranda 307

Gloriæ sitim magnis vi-
ris plerūq; inhærere
300

Glyceriū meretrix 383
à Carione Megapen-
this famulo subacta 68

in Gnido Veneris tem-
plum 183

Gniphio fœnerator 75

Gorgus pedibus pro-
cultatur 455

Gradus in amore qui
238

Græci plorare quos ius-
serint 36

Græcorum dij ab Asia-
ticis abnegati, con-
tēpti 277. ab ijsdē eru-
cifixus adoratur ibid.

Gymnosophistæ 315.

H

Hædera Baccho sa-
cra 180. 242. lau-
rus Phœbo sacra 242

Hæmus mons Thraciæ
327. 334

Hæres Polystrati Phry-
gius adolescens 35

in Hæreditatē qui vo-
centur 75

Halys fluv. 266

Hebe deorū pincerna
8 cur à Ioue ab offi-
cio amota ibid. Iuno-
nis filia 8. 13

Hebrus Thraciæ fl. 328

Hector 48. 50.

Helena Asiæ & Græciæ,
publica pestis 561

adhuc virguncula à
Theseo rapta 519.

Menelai vxor 510. à

Paride rapta ibid.

Helenæ pulchritudo
519

Hecates cœna 62

Heptaphonus porticus
302

Hercules Archegeta
352. Βαρκαῖος 175. cur
Βολοίνας cognomina-
tus 242. cur inter
deos relatus 494

Hercules malorum de-
pulsor 334. Bouiman-
duco vocatur 242.

heros fortissim9 555.

apud

I N D E X.

apud Spartanos cul-	positi	518
tus	Heroës in numerum	
Herculis encomium	deorum recepti	494
518. pictura	Heroicavita	197
Herculi bos arator im-	ad Hesiodi sepulchrum	
molatus 242. decia-	cornices aduolâsse	
mum tertium certamē	303	
impositum	ἱερογλυφικὰ	486
Herculi quę placuerint	Hieroglyphicę literę	
sacrificia	477	
Herculem bis integrū	Hippodamia	508
bouem deuorâsse	Hircus calcatus Pani	
241	sacrificatus 4 trien-	
Herculem etiam post-	nis precium redem-	
quam inter deos rela-	ptionis pro Ganyme	
tus fuisset, inexplabi-	de	5
lis edacitatis fuisse	Hircū olens, prouerb.	
242	23	
Hermaphroditus 401	Hircum, si proluxa bar-	
480	ba faceret philosom-	
Hermeas eunuchus 166	phum, cæteros om-	
Hermione Menelai fil.	nes antecellere	166
520	Histriones in Comę	
Hermion Castoris &	dijis	113
Polluciis sacerdos 345	Homerus vates Chius	
Hermion Epicureus	dictus	36
344. 345	Homerus veritatis in-	
* Hermioni duo dētes in	terpres	201
conuiuio excussi 378	Homeri & Hesiodi de	
Heroës vnde dicti 519.	Fato & Parcis sentē-	
ex deo & homine cō-	tia	246
	Pppp 4	Home-

I N D E X.

Homeri locus de Fato	Horatii locus 153. 335.
94. 103. 110. 169. 170.	337
246. 360. 380. 381.	Hormus saltandi genus
470. 471. 472. 487	102
Homerica fabula 132	Hortensis Venus cur
Homo vile & malum	dicta 414
animal 200	Hymenæū canere 387
Homini ingenuo quæ	Hypermnestra Danai
fugienda 92. nihil	filia 448
certum 567	Hyporchemata 105.
Hominem ingenuū nō	I
decere turpi incum-	I Carus 127. 460.
bere spectaculo 153	Icarium pelagus 460
Homines cur dijs por-	^a b. Idiotis philosophia
tiores habendi 252.	cur cōtemnatur 325
cur dijs sacrificent	Idomeneus 41. 46.
251. ex lapidibus p.	igne ignem non extin-
gnati 121. 337	gui 173
Homines pisci & no-	Iliaca historia copiosa
biliores apud inferos	& multiplex 125
qui 41	Imperij amici, ac tem-
Homines qui primū	pori seruiētes qui 67
philosophari cœpe-	Incantatione Phantias
rint 310	Bacchidi reconcilia-
Hominum vita rudis &	tus 397
indocta 213	Indi, gens maxima 314
Homini bus felicia quæ	Indorum mane & ve-
videantur 74	speri cū saltatione so-
Homines impios male-	lem salutandi consue-
factorum poenas da-	tudo 156
re 286	Indorum precatio 105.
	chori,

I N D E X.

chori, sacrificiū ibid.	Ioni quid Poëtæ tri-
Inferorum iudices 67	buant 265. 266
apud Inferos homines	ab Ione argumenta de
nobiliores qui 41.	nuptijs pposita 370
omnes calui & simi	Ionicus cantus 456
44	Iupiter à Cynisco men-
apud Inferos paria om-	dax reprehensus 254
nia & eiusdem colo-	Iupiter amatorius 25
ris 80. rerum existen-	Iupiter cōtentioni dea-
tiū commemoratio	rum seipsum interpo-
41	nit 30. cur taurus fa-
Ingenuum hominē nō	ctus 25. 462. frater
decere turpi incum-	Neptuni 26. hospita-
bere spectaculo 153	lis 178
Initiandi cum rhythmō	Iupiter in cygnum cō-
& saltatione consue-	uersus 495
tudo 104	Iupiter <i>Ἰαβου</i> à Græ-
Inscribo vino, &c. Se-	cis veneratus 8. om-
narij explicatio 380	nium deorum rex 3.
Inscriptio pomi Eridis	Saturni fil. 157
29	Iupiter volacris quan-
Interrogationes laby-	do apparuerit 3. vxo-
rintheę sophistarum	re legitima relicta, in
317	terra adulteria exer-
Inutilibus non studen-	cet 9
dum 90	Iouis ara in Gargaro 4
Iocasta Creontis The-	Iouis & Titanum bel-
bani filia 265	lum 157
Ioëssa meretrix 435	Iouis formæ variæ 16.
Ion Platonius Regu-	petulantia 462. rostrū
la curdictus 344	aduncum, ungues a-
	Pppp 5 cuti,

I N D E X.

enti, & alæ 3 transformatio ibid. vaframenta innumerabilia 495.		L
à Ioue in forma aquilæ raptus Ganymedes 3		L Abdacus rex Thebarum 265
Iphiclus pater Proteſilai 47		Labyrintheæ ſophiſtarum interrogationes 3 17 abſurdę reſponſiones ibid.
Iſmenodora tibicina 462		Lacedæmonij Græcorũ præſtantiffimi habitari 101
Iſthmi ſolſio 522		Lacedæmoniorũ præliandi mos ibid. eorundem victoria ibid.
Iſtiæus Grammaticus 344. 353. 372		Laius à filio ſecundum oraculum interfectus 257. 258
Iſtiæus in conuiuiſo fauciatus 376		λαδς λανιδης 337
ab Italis ſaltatores vocari Pantomimos 135		ex Lapidibus homines prognati 121. 337
Iudex formarum Paris 30		Lapithæ Theſſaliæ populi 337. vnde ſic dicti ibid.
Iudices infernales qui 89. 266		à Lapithis Cętauri cur proſtigati ibid.
Iudicium ſuper duobus philoſophis contendentibus 170		λας, λιδς ibid.
Iuno Iouis ſoror & cõiunx 467. 498		cum Laruis pugnare, prouerb. 531
Iunonis cum Ioue propter adulterium expoſtulatatio 9. 10		Laus in ſaltatorib9 præcipua 140. nimiano cens 492
Iuno zelotypa 31		in Lemno reſgeſtq 128 inter
Iuuenalis locus 380.		

I N D E X.

Inter Leontichum &
 satrapā singulare præ-
 lium 442
ab Leonticho Galatæ
 in fugā conuersi ibid.
Lesbonax Mitylenæus
 Timocratis discipu-
 lus 137
Lesbos insula 403
Lethæa aqua 48
Libertatis ædes ex mul-
 tæ stititia pecunia con-
 ficitur 562
Libidinis incontinen-
 tia 84. 197. 309
Liburni, gens ad Ioniū
 sinum habitans 178.
 quibus vsi nauigijs
 ibid.
Leiciū conuoluerē, p-
 verb. 318
Lindorum ritus & con-
 suetudo 242
Lis inter duos eiusdem
 sectæ philosophos
 159
Lotophagi 93
Lucianus arrogantiæ in-
 sectator 266. cur æthi-
 vocatus 244 philoso-
 phorum osor 306. Es

uangelij Ioannis in-
 sectator 457
Lucianus in dialogis
 Meretricijs quid tra-
 Æet 381. professor
 Rhetorices ibid. re-
 rum turpium specta-
 tor 91
Lucianus sapientior ex
 theatro regressus 94.
 turpium laudator i-
 bidem

Luna Protei necis spe-
 ctatrix 310
Lycaonis filij transfor-
 matio 52
Lycia 453
Lydia 36
Lydius cantus 456
Lynceus 50.

M

Macrobij locus de
 saltatione 153
Maledicentia sophista-
 rum arx 321
Malum inuitus faciēs,
 an puniendus 263
Mala cur cognoscenda
 381
Mali in hac vita felices
 261

Mali

I N D E X.

Mali supplicio, boni ho-	Megades Megapenthiæ
nore remunerandi	consobrinus 64
263	Megapenthes à Cyni-
Mantuaris artifex 255	sco accusatus 84. La-
Mantuanus versus 486	cydæ fil. 63. malo ad-
ex Mari effigiem nullâ	strictus 70. qua pœ-
posse reddi, Seruij	na à Rhadamantho
sententia 23	affectus 88
Marinorû deorû prin-	Megapenthis statux e-
ceps N-ptunus ibid.	rutæ 67. stupra & a-
Mars cû Venere quom-	dulteria 86
modo à Vulcano de-	Megapenthis vxor à
prehensus 17	Mida stuprata 66
Mars deus bellicosissi-	Megapenthi fons obli-
mus 107	uionis interdictus 88
Martis & Veneris con-	à Megapenthe noua
cubitus 19	supplicia inuenta 85
Martialis versus 242	Megillæ meretricis co-
Masculus amor cõmu-	ma fictitia 400
ne virtutis ac volu-	Megillus 80 401
ptatis opus 211	Meleager 364
Malculum non posse	Meletus Socratis accu-
præbere delectatio-	sator capitis damna-
nem muliebrẽ 207	tus 266
Mastiche 36	Melissa amat Hermoti-
Medea Euripidis 51	um inscriptum pa-
Medicamentû odij cõ-	rieti in Ceramico
ciliandi 397	395
Medij inter philoso-	Melitæus catellus 380
phantes & multitudi-	Memoriam promptam
nem qui dicti 312	& expeditam in salta-
	tore

I N D E X.

tore requiri	119	stabilis	448
Menandri fabula cur		Meretricum dolus	382
Thessala inscripta	384	Meretricij dialogi cur	
Menandri versus	226	Latini facti	381
Menelaus belli Troiani		Merion saltator clarus	
causa	38		99
Menelao à Paride ra-		Micylli promptus è vi-	
pta coniunx	ibid.	ta discessus	74
Menippi pera	42	Midas	41
Mensa Asiana	36	à Mida vxor Megapen-	
Mensæ Siculorum	32.	this stuprata	66
Syracusanae	36	Milesij sermones	172
Mercurius captus for-		Militaris amor	455
ma Cadmi	497	Mimis & histrionibus	
Mercurius ὁφύλαξ	89.	priora secula floruisse	
furum præses	ibid.		152
Mercurius præco	81.	Minerua bellatrix	497
328. umbrarum dux		Minerua Glaucopis	
55. 60. artis furandi		465. 499. è Iouis capi-	
professor	55. pœnæ	te prognata	520
exactor	326	Minerua πιδρύψαα cur	
Mercurij lamentatio	78.	dicta	ibid.
virgæ aureæ effectus		Minos Cretensis infe-	
	151	rorum iudex	89. 262.
Mercurium quoque in-			266
ter disciplinas versa-		Mollicies omnis mali	
ri	326	magistra	198. 199
Meretrix quibus mori-		Monetam ab ipsis no-	
bis debeat esse præ-		tis facile agnosci	84
dita	407	Morio in conuiuium	
Meretricum amor in-		philosophicū curæ-	
		cerfitus	

versitus	354	plerunque manē de-
Morionis cum Alcida-		formes 201. 221:
mante pugna	355	quædā in aues transf-
Mors omnibus com-		formatæ 52
munis	305	Mulierum aliena atque
Mors per ignem illata		ascititia impostura
cur velocior & prope-		221
rantior	286	Mulierum curiosa ca-
Mortis contemptores		pillorū textura 222.
qui	54	ornatus exquisitus
Mortem vltro adueni-		224
re	305	Mulierum cū viris con-
Mortalibus breue tem-		uersatio 196. encō-
pus viuendi fato præ-		mium 205
stitutum	196	Mulierum status cur
Mortuorum amor	47	optimus 50
Mortuose obliuionis		Mulieres viris domi-
fonte bibere 88. qui		nari 51
allatrant, quibus si-		Mulieribus perfectā &
miles	531	solidam virtutem nō
Mortuis non esse con-		innasci 236
uitandum	530	de Mulieribus lex Pla-
Morum dexteritas dō-		tonica 323
ctrina præstātor	162	à Mulieribus Orpheus
Mulierem fallere, non		dilaniatus 128
magna gloria	436	Mundi elementa quæ
Mulieres cur & quan-		195
doamandę	204	Musæus & Orpheus d-
Mulieres, genus scele-		ptimi saltatores 104
stum	226	Musarum encomium
Mulieres gulosæ	225.	110. saltatio ibid.
		Musicam

I N D E X

Muscam in homine
commendari 97

Myrtus Veneri sacra
242

Myfia 37.
N

Natura duplex in v-
noquoque gene-
re 196

Nauium gubernatores
grauibus laboribus
subiecti 532

Nazianzeni locus
242

Nectar, potus deorum
613. 56

Neoptolemus Achillis
fil. 100

Neoptolemus admo-
dum adolescens ad
bellum Troianum ad-
ductus 154. ob saltan-
di peritiam Pyrrhi-
chie dictus 100

Neoptolemus Pyrrhici
tripudij generis inue-
tor 154

Neptunus deorum ma-
riorum princeps 23.
frater Iouis 26. Pelor-

pis forma captus
497

Neptunus Sisichthon
appellatus 463. mæ-
chus ibid. pro pisci-
bus ponitur 414

Nero Musicæ studio-
sissimus 531

Nireus Græcorum ad
Troiam nauigantium
excepto Hercule for-
mosiss. 37. debilis
ibid.

νίκη ἱεροκλήου 446

Niobes liberi ad vnum
omnes interfecti
487

Niobe Amphionis vx-
or in saxum trans-
formata ibid.

Nomen venerabile in
turpibus personis hæ-
rere indignum 338

Nō est curæ Hippoclia-
di, prouerb. 486

Nosce teipsum, verbum
Delphicum 147

Nuptiæ res utilis &
beata 236

in Nuptijs nemo per-
turbandus 361

Obscu-

I N D E X.

O.

Obscura allegoria 36.
ante Obitum bea-
tum dicendum esse
neminem 74
Odi memorem cōpo-
torem, prouerb. 341
Odij conciliandi medi-
camentum 397
Officium Ganymedis
6. quod gratissimum
570
Olea Mineruæ sacra
242
Olympiarum primi a-
thletæ 126
in Olympijs circa Pro-
teum quæ acciderint
309
Oedipus Laium patrē
interficit 265. matrē
in uxorem ducit ibid.
Onesicritus classis A-
lexandrinæ guberna-
tor 289
Opes Polystrato vnde
prouenerint 33
Orestes furijs exagita-
tus 231
Oracula deorum obli-
qua & ambigua 258

Orationē singula per-
sequendo extendere
absurdum 118
Orchestice 157. orgia
104. 341.
Orpheus Argonautarū
iucundissimus 331. à
mulieribus dilaniatus
128. à philosophia
cur in Græciam mis-
sus 316. Argos nauigat
330. 331
Orpheus Calliopæ fil.
331
Orpheus & Eumolpus
cū philosophis con-
gressi 316
Orpheus & Musæus
optimi saltatores 104
Orpei caput loquens
128
Osculatio Ganymedis
Ioui ipso nectare sua-
uior 10
Ouidij versus 170. 519.

P

Palinurus 531
Pāphylus sinus 179
Panos descriptio 3. 4
Pani oleatus hircus sa-
crificatus 4

Panope

I N D E X.

Panope	31	norum genere esse
Pantomimi ab Italis sal-		ponendas, Peripate-
tatores dicti	135	ticorum decretū 261
Parca omnium rerum		Pelopis elephantinus
causa	264	humerus 128. carnea
Parcæ Noctis filiæ se-		depastio ibid.
cundum Hesiodum		Pella Thracica 156
247. tres ibid. rerum		Penelopè 435
dominæ 251 ab Athē-		Pentheus & ægonis cō-
nienſibus Eumenides		sobrinus à Bacchis
appellatæ	265	discerptus 269
Parcas parūm fauente		Per has nullus egre-
& propitio fato in lu-		diatur sermo, Lycurgi
cem esse editas	264	institutio 380
Paris arbiter trium dea-		Peregrinus à principio
rum constitutus 30.		Christianus cur in O-
author belli Troiani		lympijs seipsum in i-
38 520 elegantiæ stu-		gnem cōiecerit 267.
diosus Priami fil. 30.		nouus Socrates dic-
Patroclus 471. ab A-		ctus 276. philosophus
chile cur amato 240		Stoicus 267. quo tem-
Patrocli cadauer 374		pore vixerit ibid. quā-
Pauperum & regū vitā		do & à quo liber di-
perpēdiculo inter se		missus 278
distare 71		Peregrini ambitio 196.
Pauperum quā diui-		cum Musonio, Dio-
tum mors facilior		ne & Epicteto con-
71. 73		suetudo 282. 283
Paupertatem artes exi-		Peregrini in Græciam
gere 214		profectio ibid. in Ita-
Pecunias in tertio bo-		liam profectio 283.

I N D E X.

- eiusdem in Ægyptum
 peregrinatio ad Aga-
 thobulum 281. ne
 se in ignem conijce-
 ret, dolus irritus 296
 Peregrini in Elienses
 probrosæ dicta 283
 Peregrini vltima vox
 299
 Peregrino cur nullæ o-
 pes missæ 277
 in Peregrino Luciani
 sapientiæ simulatæ i-
 mago 306
 Persæ circa Salaminem
 nauali prælio supera-
 ti 237
 Persæ cur in crucē sub-
 acti 261
 Perseus magus 466
 Personis in scenam p-
 ductis quæ seruanda
 134
 in Personis turpibus ve-
 nerabile nomen hæ-
 rere turpe 338
 Phæaci saltatione oble-
 cti 103
 Phalaridis taurus 246
 Phanareta obstetrix So-
 cratis mater 335
 Phantias Bacchidi quod-
 modo reconciliatus
 396
 Phaon à Venere iuue-
 tuti restitutus 36.
 cur Venerem à Chio
 transuexerit 33
 Phaon Ioëssæ amator
 435. quomodo for-
 mosus effectus 36
 Phaoni à Venere vn-
 guentia labastrū p-
 transuersione datū
 ibid.
 Phæria 306
 Phileus Augeiæ fil. 336
 Philippi Thraciæ ciui-
 tas 328
 Philo Alopecësis 386.
 Dinæ fil. 491
 Philonis de pulchritu-
 dine encomium ibid.
 Philomela in auem mu-
 tata 52
 Philopatris dialogus
 cur compositus 456
 Philosophia à Ioue nū
 in terras demissa 309.
 318
 Philosophia à Sophi-
 stis iniuria affecta
 312.

I N D E X:

312. 317. cur ab I-	Philosophos litigare, ri-
diotis cōtemptra 325.	diculum 159
Iouis filia 313. 314	inter Philosophos con-
Philosophiæ septem di-	tentio exorta 339
scipuli 316. viatica	Phocion vir sanctus &
319	iustus 260
Philosophiæ nullum cū	Phoenix, avis Indica
Sophistis cōsortium	291
328. 329	Phrygia minoris Asiæ
ad Philosophiam eunu-	regio 36. 36
chus an admittatur	Phrygius adolescentu-
165	lus Polystrati hæres
ad Philosophiam qui-	constitutus 55
dam à seruis progres-	Phryne 80. famosum
si 309	scortum 156
Philosophi cur à Sophi-	Phryx plagis fit melior,
stis ad cicutam bibē-	prouerb. 37
dam traditi 317. ple-	Phryges pro barbaris
runque arrogantes &	habiti ibid.
gloriæ cupidi 268	Pictura Cupidinis 16
Philosophi saucij è con-	Pindari versus 158
uiuio asportati 338	Plagiarius 48
Philosophorum conui-	Platanus arbor Socra-
uium 339. mores	ticorum sermonum
337	auscultator 211
Philosophorum recen-	Platonis lex de mulie-
tiorū vitia & mores	ribus 323
309	Platonis locus de salta-
Philosophis ab Impe-	tione 89. 118
ratore cōstitutum sa-	Plorare iussi, phrasis
larium 160	explicatio 34
	Q q q 2 Plu.

I N D E X.

Plutarchilocus	519	nera deportata	33
Pœnæ impijs destina-		Polystrati hæres Phry-	
tæ	262	gius adolescens	35
Polemō zelotypus	421.	Pomum aureum Eri-	
tribunus militū	422.	dis	29
Pannychidis amator		Pomi Erides inscriptio	
ibid.			520
Pollucis & Cast. enco-		Populus alba Herculi	
mium	490	sacra	242
inter Pollucē & Ainy-		Porticus Heptaphon	
cum Bebriciorū pu-			302
gna	518	Possifundi, Possidos-	
Polycletus nobilis sta-		nij, &c, sophistę cur	
tuarius	158	appellari	329
Polyphemus canendi		Posterior dies prioris	
peritus	21.	discipulus	215
maſtator	23.	Præconis munus	81
Neptu-		Præſtigie mulierum &	
ni pater	19.	annicularum iuuen-	
Galatææ		ta	482
amator	20.	Praxitelis industria	
vnocu-			189
lus	19.	Precatio de olculatâ	
hiſpidus atq;		manu qualis	105
agrestis	20	Precium redemptionis	
Polyphemi vox asini-		pro Ganymede rap-	
na	21.	to hircus triennis	5
lyra	ibid.	Priapus	156.
Polypi ingenium	157	deus bel-	
Polyprepō tibicę phre-		licosus	108.
neſi correptus	356	ſaltator	
Polystratus in ſumma		ibid.	
ſenectute ab optima		Prometheus in crucē	
tibus amatus	33	aſtus	
Polyſtrati ætas	ibid.		
ad Polyſtrati fores mu-			

I N D E X.

- ſæſus** 292. **mulierum**
fabricator 226
Proſerpina cum ſtygio
curru rapta 583
Protheſilaus Iphidi fil.
47 primus Græcorū
interfectus 40
Proteus Ægyptius exi-
mius ſaltator 106. in
 varias rerum facies
 trāſmutatus ibid. in
 carcerem coniectus
 275. 270. ex vrbe
 Roma eiectus ibid.
Protei fabula 106. 154.
 vita imprudenter in-
 ſtituta 300
Proteum omnia pro-
 pter gloriam & homi-
 num laudem aucu-
 pandam & feciſſe &
 dixiſſe 303. 304
 de Proteo narratio 270.
Prouidentiz lex de cō-
 uerſatione cum mu-
 lieribus 199
 ſiue Prouidentia res hu-
 manas adminiſtrari,
 ſophiſtarum garruli-
 tas 250 (488
Proxenus Epicratis F.
Pueri concinnati 325
Puerorum amatores à
 Lacedæmonibus in
 famas habitū 243
Pueros amare quomo-
 do conueniat 234. a
 mare, ſolis philoſo-
 phis relinquendum
 236
 in Pueris animus non
 corpus amādus 243
Pugna inter Satyrionē
Morionem & Alci-
damantem, inconui-
uio philoſophico 355
Pulchritudo ſine virtu-
te contēptibilis 201.
 202
Pulchritudinis omnes
cupidi 494
Pulchritudinis pote-
ſtas 498
Pyladis & Oreſtis ami-
citia 231
Pyriphlegeton 41 46
Pyrrhus patriæ virtu-
tis imitator 403
Pythagoræ aureum ſe-
mur 42
Pythag. à fabis abſti-
nuiſſe ibid.
Qqqq 3 **Quer-**

I N D E X.

Q ^Q Vercus Ioui sacra
242
Quercuum fructus pri-
morum hominum vi-
tus 214

R
R Aptus Europæ 25.
qualis ibid.
Reliqui terram, &c. vox
vulturis 302
Reprehendere res in-
cognitas turpe 90
Res humanæ ab Ho-
mero in duo tantum
diuisæ 109
Regum & pauperum
vitam perpendiculo
inter se distare 71
Rhadamanthus à Cy-
nisco accusatus 54
inferorū iudex. 89.
534

Rhea 16. saltandi artifi-
cio oblectata 98
Ris, Democraticus 273
Rhodope mons Thrac-
iæ 327
Rhodus 179. 180
Romanorū saltatio 107
Rubor in mulierib9 cir-

ca genes fucatus 224

S
S Acra à Musæo & Or-
pheo instituta cum
saltatione 156
Sacrificia hominum su-
peruacanea 250
Sacrilegi & patricidæ
cur cōburendi 288.
289
circa Salaminam Persæ
nauali prælio supera-
ti 237.
Salarium ab Impera-
tore philosophis cō-
stitutum 160.
Salij Martis sacerdotes
107. 155. eorundem
sacra 155. 156
Salmonæus 462. rex E-
lidis cur à Ioue fulmi-
natus 486
Saltandi ars cōprehen-
su difficilis 118 à Lu-
ciano defenditur 89.
Saltandi studium apud
veteres ibid.
inter Saltandum canē-
di mos 102
Saltantibus cur succi-
natur 115

Saltan-

I N D E X.

Saltandi in armis con- suetudo 99	citra Saltationem vete- res nullas celebraſſe feſtiuitates 104
Saltatio ab Homero lau- data 109. à Socrate laudata 111	de Saltatione libelli cõ- ſcripti 116
Saltatio affecta 149. bacchica 144. in Ionia & Põto celebris ibid. cũ mudi ac omniũ re- rum generatione nata 98. imitatrix 130	in Saltatione præſentẽ & ſingularem requiri memoriam 119
Saltatio inuentũ vetus 98. multarũ deliciarũ extrema comes 153. quæ contineat 136. quantis de rebus ho- mines admoneat 96. res friuola & mulie- bris 90	Saltatione ſolẽ cõſal- tare qui ſoliti 105
Saltationis exercitium in Theſſalia quale 104. habitus decens & modestus 114 vti- litas 90. 139. laus, & origo 153	Saltationum cur nulla ſint certamina 115. genera 108. ſpecies numero comprehen- ſa 116
Saltationi & oculorum & aurium iudicium præſtò eſſe 143	Saltator corpore & ani- mo qualis eſſe debe- at 119. 141. 146
Saltationẽ bonum eſſe multiplicis ornatus & ſcientiæ 98	Saltatoris laus p̃cipua quæ 120 (ſic) da 147
	Saltatori cacozelia quĩs
	Saltatori cuidam à Bar- baro quale datum te- ſtimonium 133
	Saltatores ab Atheniẽ- ſibus qui reprehẽſi 142. olim ſimul & ca- nere & ſaltare ſoliti 114. Leſbonaci Mi- tylenæo chirifophi dicti 137. 158
	Qqqq 4 in

I N D E X.

in Saltatoribus vitia & virtutes sagaciter deprehensa	143	Scytharum in coenando ritus	349.	oratio.	
sandalia varijs coloribus tincta	223	proverb.	429		
Sapientes auro non indigere	331	Scythica oratio, pro- uerb.	428		
Sapientiae simulatae imago in Peregrino Luciani proposita	360.	Sempronius Gracchus	562		
studium animi maculas abstergere	83	Sempronia à Salustio curreprehensa	153		
Sardanapalus mollis & effoeminatus	42. 261	Senem assatum videre, iniucundum spectaculum	299 300		
semitur	42	Senibus vita molesta	32		
Saturnus à Ioue rege expulsus	157.	Septem sapientes apud inferos	43.	lætiores cæteris ibid. existentibus	ibid.
Saturnium seculum	322	Sermones inter pocula habiti non diuulgandi	341		
Satyri Bacchi ministri	108	Serui locus	486		
Satyrion morio	355	à Seruis quidam ad philosophiam progressi	309		
Saxum voluere, pro- uerb.	266	Serui utriq; commune inditum desiderium	196		
Scarabeus Cynicus	330.	Sibyllæ versus de Proteo	292		
333		Siculorum deliciae	36.		
Scelerati post mortem supplicio afficiendi	261	mensæ	32		
Scripta religioni nocetia non esse vertenda	457	Siderum chorea	98		
		Similis			

Similis simili gaudet
452

Simile simili charum
532

Simi omnes apud infe-
ros 44

Simulachrum Veneris
artificiosè ex Pario
marmore cōfectum
186

Simultas Apollinis ad-
uersus Cræsum 257

Sirenes nauigio præ-
tereunti cera aues
occludendæ 93

Sisichthon Neptunus
appellatus 463

Sisyphus à Theseo A-
theniësiū rege cur
interfectus 266

Socrates adolescētum
corruptor 166. So-
phronisci marmora-
rij, & Phanaretæ F.
335.

Socrates vndecimuiris
traditus 261. eius
de amore puerorum
iudicium 233. in Al-
cibiadem amor 240.
peruersa oratio 200.

eius socij in carcere
depicti 300. illum sal-
tationem discere non
arubuisse 111. vnum
hoc scire quòd nihil
sciret 45

de Socrate post mortē
quæ existimatio ibid.

Solon 43
σοφιστὴς ἀντιφρόνησιμος

Christus à Luciano
dictus 207

Sophistæ 316. ab Iso-
crate perstricti 335.

cur Possidonij appel-
lati 329. genus homi-
num seruire ac mero-

cennrium 318. philo-
sophorum redargus-

tionum contempto-

res ibid. puerorū cor-
ruptores, & mulierum

322. quibus dediti
exercitijs 318. illorū

absurdæ responsiones
317. labyrinthæ in-

terrogationes ibi. arx,
maledicētia 321. gar-

rulitas, res humanas
nulla prouidentia ad-

ministrari 250. mo-
res

I N D E X.

res inconniuis 323.	gapenthe inuenta
ob res leuissima iræ	85
vehementia 324. per-	Syllogismus cornutus
tacitas ibid. persuasio	359. acrualis me-
316. vita & mors 320.	tens ibid.
inde illorum vitam nō	Symposium 337
cum doctrina con-	Syracusanz mensæ 36
gruere 323	Syracusanos conuiuio-
Sophistas ab extrâ ca-	rū luxui nimium in-
stos & seueros appa-	dulisse ibid.
rere 322. præter quæ-	T
stum nihil curare 335	Tactus secundus gra-
Sophocles & Æschy-	dus amoris 138.
les tragœdiarum scri-	139
ptores 270	Tantalus 238. 262
Sophoclis locus 361	Tauriuorus Hercules
Sophoniscus marmo-	175
rarius Socratis pater	Telemachus 520
335	Telefilla 210. 242
Sorte sua nemo cōtem-	Telefillæ teterrimus o-
tus 533	dor 576
Sostratus Cleodemi	Tempus nihil relin-
discipulus 365. eius	quere intentatum
vxor à Cleodemo	216
stuprata ibid.	Tempori seruiantes, &
Spectaculorum utili-	imperij amici qui dia-
tas 94	cantur 67
Statua Veneris mar-	Thaidis saltatio 390
morea ab Charicle	Thales 525
deosculata 187	Theagenes 271. Pere-
Supplicia noua à Me-	grini discipulus 288.
	præ

INDEX

præ amoris impatiē-	ex matre mutatus	51
tia mortem sibi con-	visu à Iunone priua-	
sciuit	tus	ibid.
Theano Pythagoricæ	à loue vaticinandi ar-	
doctrinæ filia	te donatus	ibi-
Theocriti Europa	dem	
Theocriti locus	Titani & Iouis bellum	
Thersites	157	
Theseus Atheniensium	Tragicorum & comi-	
rex	corum fabulæ defat-	
Thefillam armatam cō-	tandæ oblatæ	152
tra Spartanos pro-	Tragœdia iniucundum	
cessisse	spectaculum	114
Thessalia gens beneficij	Traiani victoria	456
nomine notata	Tramam vertere, pro-	
393. 398	uerb.	318
Thessalia & dard	Transformatio Iouis	3
Thessalia saltationi quæ	πρω	520
subministrat	πρωτογυνα cur appellata	
Thetis mater Achillis	ibid.	
31. 403	Transformationes for-	
Thracia multa sal-	marum fabulosæ	
tanti necessaria inue-	129	
niri	Tribas	399
Tibys	Triephon	463
Timocrates Lesbos	Triephonteum	pela-
cis Mitylenæ præce-	gus	469
ptor	Troia prouincia	37
Tiresias vates Theba-	Troiam absente Achil-	
nus 52. in fœminam	le expugnari nō po-	
	tuisse	403
	Troia	

I N D E X.

- Troianum bellum vn-**
de ortum 368.540
Typhœus gigas 552
Tyrannorum ingenia
ebrias 24. **vita an bea**
ta 553
Tyro ab Enipeo Thef-
salix fluuio adamata
486
Tyro Salmonei filia à
Neptuno vitiata 463.
- V
- V Aframenta Iouis in-**
numerabilia 495
Vates plerunq; menda-
cia proferre 52.53
Venus amatoriorū ser-
monū germana ma-
ter 195
Venus cum Marte in
adulterio dijs exhibi-
ta 17. 18. 19. 242. **cur**
à Phaone è Chio tras-
uecta 33. **è spuma ma-**
ris nata 414. **mulierū**
patrona 195
Venus 2002 499
pro oleribus positus
414.
- Venus pro Cupidine**
sollicita 1415
Veneris cum fil. Cu-
pidine expostulatio
14
Veneris cognomenta
414
Veneris simulachrum
ab adolescente quoa-
dam adamatum 189.
190. ex Pario marmo-
re confectum 189.
adulterium 242
Veneris templum in
Cnido 183. 184. **mi-**
tibus ac frugiferis ar-
boribus fecundum
184
Veneris iactus quis
242
Verbositatem in con-
uiujs improbari 500
Verecūdia ambigua &
anceps dea 220
Victoria dubia & in-
certa 486
Virgilij loci 157. 337.
520
Virum ex viro nasci nō
posse 197
Virorum cum mulierib-
us

I N D E X,

bus conuersatio 196. 197 Viris dominari mulie- res 51 Virtus formositate præ- stantior 201. volupta- ti anteponeunda 427 Virtutis studiosos mor- tem contemnere 54 Visus primus gradus amoris 238 Vita Heroica 197 Vita hominum rudis & indocta 213 Vita mulierum cur po- tior habenda 50. 51 Vita senibus molesta 32 Vltium plantatio facta ab Icaro 122 Vlysses ab Homero qualis fingatur 37. laborum patientissi- mus ibid. cum Vmbris luctari turpe 531 Voluptas naturæ vio- latrix 197 Voluptatis audacia i- bidem Voluptatis superuaca-	nei & suppositicij mō di 198 ex Voluptate parua quanta mala proue- niant ibid. Voluptates quæ potio- res habendæ 203 Voluptatum mutui at- que alterni affectus 205 Vrania cur cognomi- nata Venus 414 Vulcanus deorum fa- ber 252. claudus ibid. Vxoris animus aman- dus, non corpus 243; Z Zarmanochegas In- dus cur seipsum cremârit 308 Zarmanochegæ epita- phium ibid. Zenon Aristæneti fil. 343 Zenonis è conuiuio discessus 363 Zenotheris vxoris suæ leno 365. 368. oculo & nare in conuiuio mutila.

I N D E X.

mutilatus	378.	stoi.	stia	349
cus	343.	eius cum	Zephyrus Apollinis ri-	
Cleodemo	contens	ualis	27.125	
tio	365.	in	Zopyrus pædagogus	
conuiuio	immoder	361.		

QVARTI TOMI INDICIS

F I N I S.

BASILEÆ,
PER SEBASTIANVM
HENRICPETRI:

Anno

M. DCXIX.

Mense Septembri

